

Giới thiệu Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân

Truyện Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân là một cuộc âm mưu đầy toan tính của nàng ta, sau khi nàng xuyên không được các cao nhân huấn luyện trở thành con bài của chúng.

Nàng ra sức lừa gạt Hoàng đế bằng mọi thủ đoạn nàng học được với mục đích lớn nhất là nắm quyền cả giang sơn. Đáng tiếc, Hoàng đế lại là một đứa trẻ nàng ra sức dùng sắc đẹp cũng không mang lại kết quả.

Liệu mọi thủ đoạn của nàng có thành công hay không? Mưu tính chiếm đoạt giang sơn sẽ do ai là người ngăn chặn? Bí mật sẽ được tiết lộ ngay đây.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Người Vô Dụng

Bốn chiếc trúc chế thành kiệu có mái che, đều do hai người một trước một sau khiêng, từ cửa tây của Hạc Lâm Viên khiêng tới, rồi đi hướng điện Hồng Tâm. Mấy tên tiểu thái giám đi theo bốn mái che bằng trúc, cúi đầu, nửa điểm không dám hướng bên trên mà nhìn.

Bốn chiếc kiệu trúc có mái che kia không phải là mái che đơn sơ tầm thường mà trong nhà người ta hay dùng, bốn góc đà ngang dựng thẳng đều được làm bằng trúc tương phi (*loại trúc thân có đốm nâu*), phía trên treo sa mỏng màu đỏ thẫm, khi có gió nhẹ từ son cốc bên kia thổi qua khiến nó phấp phồng phiêu đảng. Khiến cho bốn mỹ nhân ngồi bên trong mái che cũng lúc ẩn lúc hiện, mặc dù nhìn không rõ ràng lắm, nhưng thảnh thơi có thể thoáng nhìn được khi màn đỏ bay cao, đập vào mắt là dung mạo giống như tiên tử từ trên chín tầng trời đáp xuống.

Một đường thẳng tắp, có chút lắc lư, đi được một khắc đồng hồ thì đến được phía ngoài điện Hồng Tâm, bốn chiếc kiệu trúc có mái che được để xuống, đám tiểu thái giám bên cạnh đều lui về phía sau, lại có bốn tên khác tiến lên, khom lưng mời người bên trong kiệu trúc xuống.

Bước nhẹ nhàng liên tục, bốn thân hình cô gái mang theo động tác nhẹ nhàng cùng làn gió thơm, mặt hướng vào điện Hồng Tâm kia, cúi đầu, buông thõng, cũng không dám hướng vào chỗ ngồi chính giữa trong điện kia mà nhìn lại.

Trịnh công công thấy một nhóm bốn người kia đã vào trong điện, liền hướng về phía tiểu thái giám bên cạnh phất tay một cái, tiểu thái giám kia tuân lệnh, vội vàng một đường chạy qua cửa nhỏ ra khỏi điện.

Ngước ánh mắt lên, ở trên người bốn cô gái vừa tiến vào quét nhìn mấy lần, từ phải qua trái rồi từ trái qua phải, trên người cô gái thứ tư mặc y phục màu trắng ngà, bên dưới là váy sa mỏng nhẹ nhàng. Đầu tóc búi cao, gương mặt trái xoan, con ngươi trong trẻo lạnh lạnh nửa buông thõng, trên mặt không mang theo nửa điểm ý cười, một mùi thơm gây mực chạm mặt đánh tới. Vóc người yếu điệu, xa xa nhìn lại tựa như tiên tử không ăn lửa khói nhân gian, ở mép váy lụa mỏng trên người có đường viền hoa màu vàng nhạt vậy quanh.

Người thứ nhất, ở mép váy có đường viền màu đỏ nhạt chạy quanh, trên mặt khẽ cười mang theo mỹ hoặc, khuôn mặt tròn trịa, một đôi mắt long lanh, đôi môi đỏ như son, thân thể đáng vẻ thướt tha mềm mại, người dù chưa động đứng yên ở nơi đó, nhưng nhìn lại từ trên xuống dưới, cứ tựa như có thể nhìn ra mọi tư thái hơn người.

Người thứ ba, tương mạo cùng hai người kia cũng có năm phần tương tự, xung quanh mép váy viền màu xanh nhạt. Trịnh công công nhìn từ trên xuống dưới, chỉ thấy vài ngón tay ngọc xanh nhạt của hai bàn tay chấp ở trước người, lại thêm nụ cười như có như không, mặc dù tư thái không thướt tha nhưng cũng lộ ra vẻ phong vận có một không hai.

Còn một người cuối cùng, mặt trái xoan, một đôi mắt hạnh mang hoa đào, khóe miệng nhếch nhẹ, bên trái hiện ra một lúm đồng tiền, mảy như viễn đại (*lông mày ngang ở đầu và cao lên ở phần gần đuôi*), môi như anh đào. Xiêm y trên người có viền màu xanh nhạt.

Bốn cô gái nếu chỉ một mình đứng ở một chỗ, đều là cực phẩm, thả bốn người vào một chỗ, nhìn lại một cái, mỗi người có phong cách riêng, mặc dù cuối cùng phải dựa vào nhan sắc, nhưng cộng thêm phong vận quanh thân riêng của mình, thì quả là khó phân cao thấp.

Trịnh công công âm thầm gật đầu, khóe miệng cũng không che dấu mà lộ ra ý cười, chỉ mong khi hoàng thượng nhìn thấy sẽ kiểm chế chút.

Đang suy nghĩ, thì chợt nghe bên ngoài truyền đến chút ít động tĩnh, một người ở phía trước đi nhanh, người đi theo phía sau thì thở hổn hển đuổi theo, trong miệng luôn gọi : “Hoàng thượng, ngài chậm một chút đã. Nô tài chạy, chạy hết nổi rồi.”

Trịnh công công bên kia nghe thấy khóe miệng giật giật một trận, nhanh chóng quay về phía bốn cô gái nhìn lại, tính tình tốt, bốn người này vẫn cực kỳ quy củ, cũng không có ghé mắt nhìn cạnh cửa, ông gio tay lên ho khan một tiếng, liền nhìn thấy một trận gió thổi vào bên trong nhà.

Liễu Mạn Nguyệt chưa từng ngẩng đầu, chỉ lấy khóe mắt liếc nhìn, thì thấy một bộ Minh Hoàng từ bên người lướt qua mình, mang theo một luồng gió,

hướng trên bảo tọa kia đi tới.

“Phịch” một cái, hoàng đế đã ngồi xuống, Trịnh công công vội vàng cười trước hướng hoàng đế khom lưng nói “Hoàng thượng”, nhưng ngay sau đó liền nghiêm giọng đối với bốn nàng phía dưới kia nói: “Còn không mau bái kiến hoàng thượng?”

Bốn cô gái nhẹ nhàng khom người, mở miệng nói “Dân nữ bái kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

Thanh âm vật cứng gõ trên mặt đất, đã nghe phía trên vang lên tiếng nói như vệt đực, rất không kiên nhẫn: “Được rồi được rồi! Nơi nào lại nhiều chuyện phí thời gian thế? Mau chút! Con sói ngày hôm trước mới đến vẫn còn chơi rất vui.”

Nụ cười trên mặt Trịnh công công kia cứng đờ, ngẩng đầu âm thầm nhìn xem gương mặt không kiên nhẫn của hoàng thượng, thì cười khan nói: “Hoàng thượng, bốn cô gái này là do Lưu đại nhân ở trong nước tìm rất lâu mới tìm được, đều là tài mạo xuất chúng”

Hoàng đế quay đầu trừng mắt liếc hần một cái, Trịnh công công nhanh chóng ngừng nói, quay đầu hướng bốn nàng phía dưới nói: “Tất cả đứng lên đi, ngẩng đầu lên!”

Nghe cấp trên phân phó, bốn nàng đều từ trên mặt đất đứng dậy, khẽ ngẩng đầu lên.

Liễu Mạn Nguyệt giương mắt hướng về phía trước nhìn lại, một thiếu niên ngồi ở trên bảo tọa, nhìn chỉ khoảng mười bốn mười lăm tuổi, tướng mạo trưởng thành cũng rất tốt, mặt như được đao gọt, cái mũi cao ngất, chẳng qua là trong đôi mắt ung có chút không kiên nhẫn, đôi mày kiếm cũng nhíu chặt .

Nếu như hoàng đế này, có tướng mạo đang hoàng như thế thì quá tốt, có ôm lấy hần tâm hoan tác nhạc*(vui vẻ hoan ái) cũng có thể chịu được, thì trong những thứ chuyện lớn nhỏ được giao, có thể vì được sủng ái mà ở bên gối thối một chút gió, nếu như gặp phải một người mất lễ miệng méo phải cùng hần lộn lộn trên giường, không phải là sẽ buồn nôn chết mình sao?

Nghĩ tới đây, khóe môi của Mạn Nguyệt liền hướng về phía nhếch lên ba phần, lại không ngờ là lọt vào tầm mắt của tiểu hoàng đế đang theo dõi.

Chân mày của Tiểu hoàng đế kia vẫn nhíu lại, thấy Mạn Nguyệt nhìn về phía mình, chân mày lúc này đang nhíu thành chữ “Xuyên” lại càng sâu thêm một phần, trong mắt vốn có chút không kiên nhẫn, liền hiện lên một tia đen tối khó hiểu, nhưng lại không lập tức phát tác, chỉ đợi khi đem bốn nàng toàn bộ đánh giá một cái, rồi để xuống tay phải đang bám lấy cầm, giờ tay đó lên hướng bên phải, là cô gái mặc y phục viền màu vàng nhạt hỏi: “Ngươi, tên gì, biết những thứ gì?”

Mặc dù nàng kia ở trước mặt hoàng đế, nhưng thần sắc cũng không thay đổi, khí chất trong trẻo lạnh lùng như từ trong xương lộ ra, đứng ở trong điện này, gió mát từ cửa cung thổi nhẹ vào, thổi trúng mép váy của nàng khiến nó khẽ lay động, càng lộ vẻ uyển nhược như tiên từ từ trên trời cao xuống vậy.

“Dân nữ Giám Lan, thuở nhỏ nghiên cứu thi thư tu tập sách sử, mặc dù không phải hiểu biết quá sâu, nhưng xưa nay cũng chỉ làm được chút ít thi từ.”
Người và bộ dáng tựa như tiên tử, lời nói thoát ra khỏi miệng cũng mang theo ba phần tiên khí, thanh âm nhẹ, chậm rãi, uyển nhược như tiếng của tiên tử.

Nghe hai chữ “Thi thư” kia, tiểu hoàng đế trên kia, chân mày càng cau lại, hai mắt quét nhìn trên dưới thân thể gầy gầy của Giám Lan một hai lần, đột nhiên nói: “Đều nói thân thể nam nữ khác biệt, ta vẫn còn chưa từng nhìn quá kỹ, ngươi, cởi xiêm y ra đi.”

Giám Lan đứng ở bên dưới sừng sốt, đám tiểu thái giám trong điện đang cúi đầu đứng im cũng sừng sốt, đứng ở bên cạnh hoàng thượng, thật béo trên mặt Trịnh công công run run một trận, rồi quay đầu cười khổ khuyên nhủ: “Hoàng thượng. Đây. Đây trước mặt mọi người.”

Hoàng thượng nhíu mày quay đầu nhìn chăm hần nói: “Những nữ nhân này đưa tới không phải là hầu hạ trầm hành lễ nhân luân sao? Ngay cả tính mệnh của họ cũng đều là của trẫm, huống chi thân thể? Chẳng lẽ trẫm không có quyền bảo bọn họ cởi quần áo sao?”

Nghe tiếng nói vệt đực kia, nói lời ngay thẳng hùng hồn như thế, Giám Lan đứng ở phía dưới, trên mặt một mảnh trắng bệch, nhếch môi, giận đến mức thân thể khẽ lung lay.

Đứng ở bên người nàng, cô gái mặc xiêm y viền màu hồng nhếch miệng lên cười, hướng phía trên bộ ngực của Giám Lan nhìn lướt qua, rồi đem thân thể mình đứng được thẳng hơn một chút, trên người càng lộ vẻ đầy dẫy thướt tha.

Trên đầu Trịnh công công từng trận mồ hôi lạnh ứa ra, vốn là, hoàng thượng ở trên chính điện chơi khúc đá gà đã mất thể thống nhất rồi, hiện tại nếu thật để cho những cô gái này cởi áo thoát váy ở trên đại điện mà bị Thái hậu biết được, thì chức thủ lĩnh tổng quản của hần cũng không cần làm nữa.

“Hoàng thượng. này. Chuyện mà người muốn, cũng phải đợi đến trời tối xuống đã, chuyện riêng tư về con gái ở trong phòng là thích hợp nhất, hiện nay là ban ngày, nếu làm chuyện kia. Không khỏi. bị Thái hậu.”

Nghe Trịnh công công nhắc đến Thái hậu, tiểu hoàng đế vung tay lên nói: “Được rồi được rồi!” Quay đầu liền trừng mắt liếc Giám Lan, thấy khuôn mặt nàng vẫn trắng bệch, trên người khẽ run rẩy, hần cũng lười để ý đến nàng nữa, liền giờ tay lên, một ngón tay chỉ hướng bên cạnh, “Còn người?”

Nàng này chính là người vừa cười lúc trước, trong mắt như hàm chứa dòng nước, ngẩng đầu lên môi son khẽ mở, giọng nói trong trẻo như nước chảy, còn mang theo ý mỉa mai: “Hoàng thượng, dân nữ Ngọc Diễm Thu thuở nhỏ có tập khiêu vũ. Nếu như hoàng thượng có hứng thú, thì chuyện vừa rồi mà dưới ánh trăng thưởng thức khiêu vũ lại càng nhiều hứng thú.”

Lời nói này của nàng, một chữ ba ý, nghe xong thì ngay cả đám người tiểu thái giám ở bên cạnh chân cũng như nhũn ra, cô gái này đâu chỉ là người giỏi

khieu vũ chứ ? Chỉ mỗi hành động này thôi đã có thể muốn lấy mạng người rồi! Thật không biết Lưu đại nhân ở chỗ nào mà tìm ra được bốn vũ vật thể này.

Tiểu hoàng đế cau mày, hai mắt trên dưới nhìn nàng, Ngọc Diễm Thu kia mặc dù hai chân không cử động, nhưng toàn thân giống như con rắn vậy, nhẹ nhàng lay động, ngực này, eo này, hông này. Mặc dù biên độ giao động không lớn, nhưng so sánh cùng Giảm Lan đứng ở bên người nàng, thì lập tức liền có thể phân cao thấp thân thể với nhau.

“Có thể làm được văn chương?”

Văn Chương?

Ngọc Diễm Thu sững sờ một chút, kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn thấy tiểu hoàng đế đang chống cằm, ngồi ở phía trên lạnh lùng nhìn nàng: “Thái hậu xưa nay thường xuyên nói: tuy nói cô gái không tài chính là đức, nhưng rốt cuộc cũng phải hiểu được chút ít đạo lý mới tốt. Người có thể làm được văn chương?”

Trên mặt Ngọc Diễm Thu liền cười hai cái cứng ngắt, vội nói: “Dân. Dân nữ biết hát khúc, nhưng. Không có học qua làm văn.”

Trong mũi Tiểu hoàng đế hừ lạnh một tiếng, rồi quay đầu hướng cô gái thứ ba hỏi: “Còn người? Biết những thứ cái gì?”

“Tiểu nữ tử Ngọc Diễm Lương, tuy không biết làm văn, nhưng cũng có chút tài nhỏ bên người.” Ngọc Diễm Lương ngược khoe mắt lên, trên mặt cười nhẹ, thân thể không uốn éo như Ngọc Diễm Thu phía trước, nhưng mặt mày lúc này cũng có chút ẩn chứa vẻ phong lưu.

“Cái gì là tài nhỏ?” Tiểu hoàng đế nghe, vuốt vuốt chân mày, hướng người đối diện thò người ra dò xét hỏi, lộ vẻ so với văn chương vũ đạo còn có hứng thú hơn.

“Tiểu nữ tử biết. Thổi tiêu.” Vừa nói, vừa đem một cây tiêu ngọc màu xanh lá nhẹ gió lên, che đầy đôi môi hồng nhuận ướt át, hình dáng tự tiêu phi tiêu kia như câu hồn người, để cho Trịnh công công đứng ở bên cạnh hoàng thượng càng bị một trận run run.

Tất nhiên hẳn biết, bốn cô gái này chính là vì trước một năm lễ đại hôn của hoàng thượng, đặc biệt được chọn tiến cung để hầu hạ tiểu hoàng đế học tập chuyện người lớn. Bởi vì trước mấy năm đang lúc tiên hoàng phục quốc, trong cung đình tiền triều chết đi hơn phân nửa. Sau đó bởi vì tiên hoàng lên ngôi bình định xong liền an nhàn tảo thế (*chết khi còn trẻ*), tiểu hoàng đế chưa đầy mười tuổi liền bị nâng lên vương vị này, bên trong cung đình cung nữ để giáo dục hoàng thượng biết nhân sự (*dạy chuyện người lớn ấy* ^.^) đều an bài không thỏa đáng, Thái hậu lúc này mới ra lệnh cho đám người Lưu đại nhân ở mọi nơi tìm kiếm cô gái tuyệt sắc để bổ túc hậu cung cho hoàng thượng.

Trừ nguyên nhân này ra, còn vì chuyện Thái hậu xưa nay phải buông rèm chấp chính, ít có thời gian dạy hoàng thượng. Mà bên cạnh, đám tiêu thái giám toàn là muốn lấy lòng, làm hại hoàng thượng còn nhỏ tuổi trên phương diện chính vụ một chữ cũng không biết, mỗi ngày chỉ đá gà săn chó. Mà người này ngay cả trong hoàng cung cũng không vui lòng ở, cho nên phải mang đến Hạc lâm viên ở Bắc Lâm Sơn nghỉ hè.

Thái hậu khổ sở khuyên mấy tháng hoàng thượng cũng không nghe theo, bắt đắc dĩ, chỉ đành phải lấy độc công độc, lệnh cho người ta chọn vài cô gái xinh đẹp đi vào. Nếu như hoàng thượng nhìn trúng người nào, Thái hậu liền âm thầm dạy người đó, đem tiểu hoàng đế này hướng về con đường chính đáng. Mà tháng tư năm sau Thừa An Đế đã đủ mười sáu tuổi rồi, sau khi đại hôn xong thì có thể tự mình chấp chính, nếu cứ như thế này, thì giang sơn xã tắc sao có thể để cho hấn phá hủy như mấy thứ này?

Đều nói tính tình thiếu niên bất thường, nếu mấy người phụ nhân ở trước mặt này có thể làm hấn đổi tính thì tốt, dù không được, cũng có thể giúp hấn sinh vài hài tử, từ đó Thái hậu có thể chọn ra người giỏi, sai người tỉ mỉ dạy dỗ từ đầu sau này tính tình cũng có một không ai.

“Thổi tiêu?” Tiểu hoàng đế không hiểu việc đời, tất nhiên chưa từng nghe qua những chuyện diễm tình kia, nên chân mày nhíu chặt hơn, tức giận trên mặt càng sâu, “Thế có biết săn thú không?”

Ngọc Diễm Lương hơi sững sờ, hoảng hốt lắc đầu: “Không biết.”

“Thế có biết đá dê không?”

“Không, không biết.”

“Biết xúc súc không?”

“Không. Không biết.”

“Những thứ này cái gì cũng không biết? Vậy Trẫm cần những thứ vô dụng như các ngươi để làm gì? Đừng có làm trễ nải thời gian của Trẫm” Gương mặt Hoàng đế biến sắc, tay áo vung lên, nổi giận đùng đùng nhắc chân bỏ đi, ngay cả liếc nửa mắt đều lười liếc nhìn lại bốn “Người vô dụng” này.

“Hoàng thượng! Hoàng thượng! Chậm một chút đi a.” Tiểu thái giám vốn đuổi theo hoàng đế đến, hiện tại lại điên cuồng chạy đi theo phía sau hoàng thượng, một đường ra khỏi cung điện.

Bốn cô gái đều sững sờ ở trong điện, một trận gió nhẹ thổi vào, thổi trúng quần áo phiêu đảng, nhưng bốn người này đều có sắc mặt khác nhau, lúc này nơi nào còn có thể nhìn ra nửa phần tiên khí chứ?

Hàng lông mi thật dài ở trên mí mắt của Liễu Mạn Nguyệt nhẹ nhàng run lên mấy cái, hoàng thượng này. Mà ngay cả hỏi cũng không hỏi mình một

tiếng nửa câu. liền nhảy qua bỏ đi?

Lần nữa khẽ quay đầu, nhìn về mặt giận đến khẽ biến thành màu đen của ba cô gái còn lại, khóe môi nàng nhếch nhẹ —— gọi người vô cùng thuần khiết như hoa sen trắng ở trước mặt mọi người cời quần áo, để cho hồ ly tinh như Dương quý phi viết văn, tìm nhạc khí “Khẩu ký” sư phụ chơi đá để đá xúc cức? Tiểu hoàng đế này. Ha ha, xem ra chuyện Các chủ cho bốn người mình đến đây lung lạc Tiểu hoàng đế kia, thật đúng là thật không phải chuyện thanh nhàn rồi.

Mà vừa mới rồi, hắn đã bỏ qua mình, chẳng lẽ là bởi vì suy nghĩ không ra phải dùng lời lẽ như thế nào để khiến mình ghen sao?

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Mỹ Nhân

“Hoàng, hoàng thượng.” Tiểu Châu Tử một đường lao đảo chạy theo, cuối cùng cũng mong đợi được hoàng thượng ngừng bước chân, hắn thở hổn hển, hai tay chống lên đầu gối đứng ở nơi đó.

Tiểu hoàng đế vẫn cau mày như cũ, đứng ở cửa vào hoa viên, hai mắt mặc dù ngó chừng hồ sen bên cạnh, nhưng lộ vẻ dù cho là hoa sen thì cũng không lọt vào dù chỉ nửa ánh mắt.

“Hoàng thượng. Chẳng lẽ người chê bốn cô gái kia. Không đủ đẹp?” Tiểu Châu Tử này từ nhỏ đã đi theo ở bên cạnh hoàng đế, xưa nay cũng được hoàng thượng sủng ái chút ít, nên dám nói những lời mà vài người bên cạnh không dám nói. Nếu không phải vì vậy, Thái hậu đã sớm đem đầu của hắn cùng đám tiểu thái giám xưa nay chỉ dụ dỗ hoàng thượng chơi đùa, cho đi chung cùng nhau rồi.

“Người cảm thấy các nàng đẹp?” Hoàng đế xoay đầu lại, nhìn Tiểu Châu Tử từ trên xuống dưới.

Tiểu Châu tử cười khan hai tiếng: “Hoàng thượng nhìn một cái những cung nữ trong cung kia? Sau đó nhìn lại bốn người họ? Có thể thấy được là Lư đại nhân đã dùng ‘ Tâm ’ để chọn người tiến cung.” Thấy biểu hiện trên mặt hoàng thượng nhàn nhạt, cũng chưa từng bởi vì hai câu nói của hắn mà tức giận, nên cẩn thận hỏi, “Hoàng thượng, dù sao người cũng đưa tới đúng không? Không bằng. buổi tối hôm nay liền thử một lần xem?”

Chân mày của Hoàng đế kia mới vừa hạ xuống, lúc này nghe câu nói kia, đầu lông mày liền dựng lên: “Thử một chút? Trẫm cũng chưa từng nói muốn thử, người có phải lo lắng quá rồi không? Làm sao? Người thích? Vậy không bằng thưởng cho người chơi đó.”

Trên người Tiểu Châu Tử giật mình một trận, khuôn mặt khổ sở: “Chủ tử của ta, đây không phải là hành hạ nô tài sao? Nô tài nếu như ‘ được ’, đừng nói bốn, chính là bốn mươi! Cũng nhất định phải da mặt dày hướng Hoàng thượng đòi người. Nhưng nô tài. ‘ không được ’ a.”

Hoàng đế cười nhạt một tiếng, nhắc chân hướng trên đùi Tiểu Châu tử đá vào: “Ta coi người cũng rất muốn bị hành hạ, ngay cả trẫm buổi tối muốn ngủ ở chỗ nào cũng muốn quản rồi? Ít nói . . . lời thừa đi, con sói kia đã nhốt ba ngày rồi, Trẫm cũng muốn nhìn một cái, nó còn có thể hung hãn được bao lâu!”

“Trịnh công công. bốn vị này. phải làm sao bây giờ a?” Một thái giám tiến tới bên cạnh Trịnh công công thấp giọng dò hỏi.

Hoàng thượng vừa nhắc chân liền bỏ đi rồi, nhưng mà bốn người này phải xử trí như thế nào? Không danh không phận, hoàng thượng ngay cả một câu dặn dò cũng không bỏ lại, bảo các nàng phải đi đến nơi nào ở đây? Cũng không thể đóng gói đưa trở về cho Lư đại nhân nha!

Còn nữa, bốn người này tướng mạo như thế, hiện nay hoàng đế tuổi còn nhỏ, chưa đủ lớn để biết nhân sự. Nếu qua nửa năm, một năm nữa mà muốn , thì đến đâu để tìm bốn vật thể này trở lại chứ?

Trên mặt Trịnh công công kia đen đến sắp nhỏ ra nước, đang rất lo lắng, thì chợt nghe có người tới tuyên: “Thái hậu nương nương nghe nói ngày hôm nay người đã đưa vào cung, nói là: Nếu hoàng thượng đã xem rồi, thì đưa tới đây để cho ai gia cũng nhìn một cái.”

Ra khỏi điện, lúc này không có ngồi kiệu trúc kia nữa. Bốn nàng buông thông mí mắt nhìn thẳng, dọc theo đường đi như gió giao động lác lác, nhưng vẫn bám theo thái giám đằng trước dẫn đường, hướng điện Hòa Di của Thái hậu ở mà chậm rãi đi tới.

Trải qua tầng tầng đình đài lâu các, cuối cùng cũng đến đó trước điện Hòa Di, vừa vào điện, đã đến trong chánh điện, liền trước nghe một mùi đàn hương nhàn nhạt, Liễu Mạn Nguyệt buông thông trông mắt, ở phía trước kia có hai người ngồi, người ngồi ngay giữa chính là Thái hậu rồi, ở bên cạnh còn ngồi một người, nghĩ lại nếu ở chỗ này thì chỉ có em ruột của Chu Thái hậu, Chu Thái phi mà thôi.

Bốn nàng ngừng lại, quỳ xuống hành lễ, liền nghe ở phía trên một giọng nói mang theo ý cười: “Tỷ tỷ nhìn một cái xem, bề ngoài của bốn người này đều

làm người ta hải lòng, cũng không biết Lưu Huân Nguyên kia đi chỗ nào, xài bao nhiêu sức lực mới tìm về cho hoàng thượng đấy!”

Sau đó liền nghe người còn lại “Ừ” một tiếng, trong tiếng ừ này đều mang theo mấy phần uy nghiêm, nghĩ đến vị vừa rồi nói chuyện chắc là Chu Thái phi, người vừa lên tiếng phía sau chắc là Thái hậu rồi

Giọng nói uy nghiêm kia lại mở miệng lên tiếng: “Tất cả đứng lên đi, ngẩng đầu lên, cho ai gia nhìn một cái.”

Bốn nàng nghe nói, liền khẽ ngẩng đầu, để hai người ngồi phía trên kia đánh giá.

Liễu Mạn Nguyệt giương mắt quét nhẹ, chỉ thấy người ngồi ở chỗ chính giữa đôi diện đang mặc cung trang màu nâu, phía trên xiêm y dùng chỉ tơ vàng thêu bức hoa điều rất tinh tế. Về mặt của bà nhìn chỉ khoản ba mươi bốn mươi tuổi, nhưng sắc mặt uy nghiêm, không giận tự uy, một bộ dạng ung dung cao quý.

Người ngồi bên cạnh, thì tướng mạo lớn lên cùng Thái hậu đang ngồi cũng không quá tương tự, gương mặt gầy, ánh mắt cong lên như nguyệt nha, về mặt tràn đầy nụ cười đánh giá bốn cô gái phía dưới này.

Thu lại biểu hiện trong mắt, Liễu Mạn Nguyệt biểu hiện giống như ba cô gái bên cạnh, cho dù hai người trên chỗ ngồi đang cẩn thận đánh giá, cũng không nói nhiều nửa câu hay cử động một cái.

Thái hậu từ phía bên phải chăm chú nhìn lại, nhìn đến khi gạt đầu, đưa mắt hướng về phía Trịnh công công đi theo hỏi: “Hoàng thượng chọn vị nào?”

Trên mặt Trịnh công công khẽ cứng lại, cười khan nói: “Hồi Thái hậu nương nương..., hoàng thượng nhìn một chút liền đi. Còn chưa từng có phong phẩm cấp đâu ạ.”

Hai mắt Thái hậu khẽ sụp xuống, thần sắc không biến động, chỉ ngân nga nói: “Đây vốn là chuyện hậu cung, cũng không nên để cho hoàng thượng hao tổn tinh thần, nếu đã như thế, vậy thì phong bốn nàng này làm mỹ nhân đi, đợi hoàng thượng lâm hạnh thì mới định đoạt tiếp, trước hết đem các nàng an trí đến mấy cái viện nhỏ ở phía tây cũng được.”

Bốn nàng lần nữa bái tạ Thái hậu, liền theo cung nhân kia lui xuống.

Đợi bốn nàng lui ra xong, Thái hậu liền lạnh giọng hướng Trịnh công công nói: “Vừa mới rồi đã xảy ra chuyện gì?”

Trịnh công công nhanh chóng quỳ xuống đất, rung giọng nói: “Hoàng thượng chỉ nhìn coi, hỏi hai câu. Làm như không thích lắm. Liền, liền rời đi.”

Thái hậu thần sắc âm trầm, định mở miệng nói tiếp, thì Chu Thái phi cười nói: “Tỷ tỷ không cần quá gấp, hoàng thượng hiện nay còn nhỏ tuổi, hơn nữa bốn người vừa rồi đều là tuyệt sắc, trước tiên cứ cho ở Cung Li đi, qua một thời gian nữa, hoàng thượng biết nhân sự rồi, tự nhiên sẽ hiểu nỗi khổ tâm của tỷ tỷ.”

Thái hậu quay đầu nhìn về phía nàng: “Nghịch tử kia suốt ngày vui đùa! Năm sau liền phải làm đám cưới, vậy mà hiện nay tính tình vẫn như cũ không thu liễm trở lại, đến lúc đó thì phải làm sao đây?” Dứt lời, liền thờ dài, nhìn Trịnh công công ở dưới kia nói, “Người trước tiên lui xuống đi, một lát buổi tối trước cùng hoàng thượng nhắc đến hai câu, nếu có người nào lọt vào mắt thì liền đưa qua nhìn một cái.”

“Dạ!” Trịnh công công đáp lời, nhanh chóng cong người lui xuống.

Đợi Trịnh công công lui xong, gương mặt nghiêm túc của Thái hậu trầm xuống, nói với cung nữ bên cạnh: “Đi, đem người vừa mới ở hầu hạ ở điện Hồng Tâm gọi tới, nói chuyện một chút.”

Hạc Lâm Viên cũng không phải là nơi chính thức của hoàng cung, bên trong đình đài lầu các mặc dù có danh có tiếng, nhưng vừa giống lại vừa không giống như trong cung, mọi chỗ đều có phân công. Hiện tại Thừa An Đế còn tám bé, các trong nội cung có thể nói là không có vị chủ hậu. Chớ nói chủ vị, ngay cả phi tần, hiện nay cũng chỉ có bốn người mới vào cung này.

Liễu Mạn Nguyệt vào ở Thanh Viên, đã có cấp trên điều tới ba cung nữ cùng thô sử nha hoàn và tiểu thái giám ở chỗ này. Bốn viện Thanh, Bình, Hi, Nhạc không lớn, mà còn cách nhau gần một chút, hiện tại tuy hậu cung trống không nhưng cũng không để cho bốn mỹ nhân mới bước vào cửa cung được lợi.

Liễu Mạn Nguyệt đi xuyên qua sân, hai mắt quét một vòng xung quanh, mới đi vào trong phòng, phía dưới những cung nữ thái giám kia nhanh chóng quỳ trên đất, chờ vị chủ tử này phát biểu.

Trái phải nhìn lại, đưa tới đều là một ít ánh mắt tìm tòi, vì đứng đầu trong hậu cung hiện nay không phải Thái hậu thì cũng là vị Thái phi kia, còn dư lại Tần phi của tiên hoàng lúc trước, còn sống thì đều ở trong cung để tóc mà thanh đèn Cổ Phật. Trừ ba vị cấp trên kia ra chính xác là sẽ không có cái phi tần nào khác được bố trí ở đây.

Nghĩ tới đây, cặp mắt hoa đào kia liền loan lên, mở miệng từ từ nói: “Các người đều đã được phái đến chỗ này của ta, cũng xem như có duyên phận với nhau. Chỉ cần làm theo quy củ trước nay ở trong cung cho tốt là được, ta là cực ghét những kẻ trộm đạo, gian dối, dùng mách lới không nghe sai sử, nếu như bị ta biết được, quy định trong cung như thế nào trước tiên không đề cập tới, chỉ mỗi ta noi này, cũng cần thiết phải lĩnh phạt trước —— còn bị đuổi

đi ra ngoài.” Khi nói chữ phạt giọng nói kéo dài một ít, tiếng nói cũng trầm xuống hai phần.

Thấy cung nhân phía dưới đều quỳ tại chỗ miệng nói không dám, Liễu Mạn Nguyệt mới cười nói: “Tốt lắm, chỉ cần hoàng làm việc, cũng không ai gây khó khăn cho các người, trước tiên mỗi người hãy nói về bản thân mình một chút về, ban đầu là ở nơi nào?”

Sau khi nghe một vòng, Liễu Mạn Nguyệt liền cho mọi người giải tán, rửa mặt qua loa mới trở về phòng ngủ, chỉ nói là cần nghỉ ngơi một chút.

Ngủ ở trên giường kia, mặc dù nhắm mắt, nhưng đầu óc cũng đang bay lộn. Từ lúc năm tuổi năm ấy bị cha mẹ nhà mình bán đi, nàng đã ở trong Tiên Các bị trường lão dạy dỗ gần chín năm, hiện nay đã có thể thành con cờ bỏ vào trong cung này.

Lúc còn ở Tiên các, ngầm trộm nghe được. theo kinh nghiệm của mình vào Các nhiều năm, trong Các xảy ra chuyện lớn, thì mới để cho những nhân thủ giỏi trong các lựa chọn thời gian mà đưa ra ngoài, nếu không hiện tại Các chủ cũng sẽ không một hơi nhét vào bốn người, còn bảo đảm bọn nàng lấy sắc mê hoặc người, đợi sau khi Hoàng thượng lên ngôi sẽ âm thầm can thiệp triều chính. Trong thời gian chín năm này, Liễu Mạn Nguyệt còn suýt nữa bị những kẻ trong Các kia tẩy não, thì càng đừng nói đến ba nữ tử đi cùng kia.

Câu dẫn được hoàng đế, nếu như trong Các có chỉ thị gì, thì liền thừa dịp trong lúc tiếp xúc nhiều với hoàng đế ở bên gối mà thổi chút gió, nếu là người có bản lĩnh có thể được hoàng thượng cho phép thỉnh thoảng tham chính, vậy thì lại càng có công lớn!

Liễu Mạn Nguyệt đầu mày co lại, tổng cộng có bốn người đi cùng nhau, chờ thêm mấy năm sợ là lúc hoàng đế chán ghét bốn người mình, trong các tất sẽ có người nhét đi vào nữa. Vốn có ý định việc giỏi chờ để rơi ở phía sau, trong bốn người mình có thể ở được hai ba vị là giỏi rồi, nhưng hôm nay tiểu hoàng đế kia lại vẫn là một thiếu niên, chỉ làm những gì mình thích, nếu như người khác khuyên sẽ một mực không nghe. Tình huống này, mình rất cuộc phải làm việc như thế nào đây?

Ngón tay ngọc khẽ xoay vòng quanh một luồng tóc đen, tâm tư do tất đèn mà chuyển cảnh, bé trai mười lăm mười sáu tuổi, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ. Có chăng chỉ là tâm tính chưa định, không thích cùng nữ nhi chơi đùa, có khi rõ ràng là thích, lại cứ bởi vì mặt mũi nên cố ý chối cãi, tiểu hoàng đế này rất cuộc là loại nào đây?

Nếu không phải bởi vì có lòng muốn ra ngoài, nàng mới phát hiện bị ăn phải độc dược trong Tiên Các dứt, cần phải mỗi nửa năm ăn một lần giải dược mới có thể sống tiếp, chỉ sợ mình vừa ra khỏi núi, đã tìm biện pháp bỏ chạy, người nào có chuyện đằng đằng chạy đến trong cung để cùng hài tử choai choai nói chuyện yêu đương? Còn phải thông đồng cùng hán lên giường để trao đổi tình cảm nữa?

Nghĩ tới đây, liền khẽ thở dài một tiếng, khóe miệng khẽ bĩu —— dù sao, cùng đi còn có ba người nữa, mình không vội, thì sẽ có người muốn nhanh. Nếu là người trước đắc thủ, chờ đến khi Tiểu hoàng thượng kia ăn biết mùi vị, thì mình lại ra tay, không phải là cút sàng đan sao? Trước khi chưa có tìm được giải dược, đem hán làm bạn trên giường thì như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Một đêm bốn lần sói ?

Trong điện Di Hòa, Thái hậu nghe một tiểu thái giám mồm miệng lanh lợi học lại lời nói ở điện Hồng Tâm, cuối cùng nghe được lời nói “đồ vô dụng” của Hoàng thượng kia, thì mi mắt khẽ nháy mấy cái, đợi cho tiểu thái giám kia dứt lời thì giương mắt nói với Đại cung nữ bên cạnh: “Một lát nói với Trịnh An, để cho bốn mỹ nhân kia rửa mặt trang phục thỏa đáng, buổi tối hôm nay toàn bộ đưa đến bên ngoài Thánh Vũ các, từng bước từng bước hướng bên trong mà đưa cho ta.” Dứt lời, làm khẽ trầm ngâm, rồi lạnh lùng nói, “Lần thứ nhất đưa vào thì mặc xiêm y, nếu như hán vẫn không cần, thì lột sạch hết đưa vào một lần nữa cho ta”

Đại cung nữ kia thân thể khẽ run, trong lòng biết Thái hậu đang giận dữ nên mới hạ mệnh lệnh này, nên không dám trì hoãn chút nào, nhanh chóng đứng dậy thối lui.

Chu Thái phi đầu tiên là phát tay cho mọi người lui ra, trong mắt mang ý cười hướng chỗ Thái hậu đi qua, nói: “Tỷ tỷ, cần gì tức giận lớn như vậy, Hoàng thượng còn nhỏ mà.”

Hai mắt Thái hậu sụp xuống, bình thân nói: “Mười lăm rồi, đã không nhỏ. Phụ hoàng của hán lúc mười lăm tuổi đã sớm mở phủ tự lập, ngay cả trận chiến đều đánh thắng ba bốn trận.”

“Tiên hoàng chính là quân vương bình định tất nhiên phải khác biệt, Hạo Nhi thì chỉ cần làm một quân vương giữ quốc tốt là được, cần gì làm khó hán chứ?” Chu Thái phi gương mặt mang ý cười khẽ, ôn nhu khuyên nhủ.

“Hán chỉ muốn chơi đùa, không muốn xử lý triều chính, nếu ai gia khuyên không được hán, vậy để hán mau chút sinh Tôn Tử cho ta, dạy hán không

được, chẳng lẽ ai gia còn dạy không được Tôn Tử sao? .”

Nghe lời ấy của Thái hậu, gương mặt Chu Thái phi hiện lên vẻ châm chọc, trong lòng cười thầm: nếu như có thể dạy được tốt, Công Tôn Hạo chính là con trai ruột thịt của Thái hậu lão nhân gia nàng, những năm này có chỗ nào là chính xác dạy tốt chứ? Hiện nay thấy đứa con trai này không cùng lòng, liền muốn trông cậy vào Tôn Tử, trước kia khi tìm người tới dạy, người ta chỉ hơi phàn nàn với bà thôi, thì bà đã ngăn không muốn vạn không muốn, không phải sao?

Nghĩ thế nhưng trong miệng chỉ thờ dài nói: “Chỉ đừng nên khiến cho hấn quá khó chịu, tuy nói tỷ tỷ có ý tốt, nhưng rốt cuộc Hoàng thượng vẫn phải hiểu mới tốt, dù sao cũng là mẫu tử ruột thịt, làm gì có chuyện gây ra cừu hận chứ?”

Lời này nghe rất lọt tai, Thái hậu đưa tay nắm chặt ở lan can mỉm cười nói, vẻ mặt vẫn giống như bình thường: “Chuyện này ta tự có định đoạt, không cần nhiều lời.”

Liễu Mạn Nguyệt đang ngủ trên giường, sắp đem những suy nghĩ lo lắng tung tung bên trong trái tim đuổi đi được, liền nghe phía ngoài có người tới đây, phân phó để cho mọi người chuẩn bị rửa mặt chuẩn bị, buổi tối phải đi qua chỗ kia của Hoàng thượng hầu hạ.

Đầu lông mày nhướng nhẹ, Liễu Mạn Nguyệt đem cánh tay dẫn nhẹ duỗi lưng một cái, quay đầu hướng cung nữ tên Bạch Hương hỏi: “Chỉ có một mình ta đi qua sao?”

Bạch Hương kia cũng sờ ngáy ngốc một chút, rồi lắc đầu đành hoàng nói: “Nô tỳ không biết.”

Bạch Huyền ở bên cạnh nghe thấy, liền nhanh chóng thừa dịp thời gian Liễu Mạn Nguyệt rửa mặt thì chạy ra ngoài, bên này Liễu Mạn Nguyệt mới vừa rửa mặt sạch, cầm khăn lau tay, thì bên kia Bạch Huyền đã quay trở lại đứng ở bên giường rồi.

“Hồi chủ tử, vừa mới hỏi một vòng, buổi tối hôm nay.” Bạch Huyền chờ sau khi Bạch Tuyết Bạch Hương cầm lấy khăn và chậu nước rửa mặt rồi khỏi đây, mới thấp giọng nói.

Liễu Mạn Nguyệt cau mày nhìn nàng một cái, thấy biểu hiện trên mặt có chút cổ quái, liền nói: “Nói.”

“Đạ. buổi tối hôm nay. Nói là để cho bốn vị mỹ nhân đều đi đến bên ngoài Thính Vũ các trông coi.” Nếu nói là chỉ gọi một người, thì đương nhiên không cần nói. Cho dù là kêu hai người, thì một đứa qua trước, một chậm chút đứa qua sau, trước kia tiền đế cũng đã có chuyện thế này. Nhưng hiện nay để cho tổng cộng bốn người đều đi qua. vậy thì chuyện này là thế nào đây?

Liễu Mạn Nguyệt nghe xong, trong lòng buồn bực, chẳng lẽ tiểu hoàng đế kia còn tính toán một đêm thử hóa thành sói bốn lần hay sao? Vậy thân thể nhỏ bé kia chịu được sao?

Nếu như tất cả mọi người đều đi, vậy thì mình liền không có gì phải lo lắng trong lòng. Nghĩ tới đây, trên mặt liền treo một nụ cười, hai mắt khẽ sụp xuống, nói với Bạch Huyền: “Người cũng thật là cơ trí.”

Bạch Huyền vốn sợ Liễu Mạn Nguyệt nghe chuyện này xong trong lòng sẽ không thoải mái, hiện tại nghe được nàng khen ngợi thì trên mặt liền mang theo nụ cười, phúc thân nói: “Đây là bổn phận của nô tì.”

Bên cạnh có một người cơ trí cũng dễ dàng hỏi thăm một ít chuyện, chỉ mong là nàng ta đừng cơ trí quá mà qua mặt thủ lĩnh mới tốt. Cảm hà bao thường cho nàng, vừa an ủi mấy câu, nha đầu này liền cười dài lui ra ngoài, cùng hai người khác đồng loạt chuẩn bị dụng cụ tắm rửa.

Cởi áo ra tắm rửa, rồi mang vào cái băng cột đầu tóc, thoa thuốc bảo dưỡng, tinh tế ở trên người xoa, rồi tìm một cái áo khoác sa mòng màu trắng nhạt mặc bên ngoài, bên trong chỉ có cái yếm màu xanh nhạt. Chải một búi tóc lỏng lẻo, trên mặt chỉ trang điểm qua loa, đợi đi ra thì bên ngoài đã thấp đèn, nàng đi theo phía sau thái giám dẫn đường ra khỏi sân.

Đúng như dự đoán, ba cô gái khác đã chờ ở một chỗ. Nghĩ đến vào buổi tối ngày đầu tiên, Hoàng thượng đã muốn triệu kiến, nên mọi người đều muốn lấy ra bản lĩnh thật sự, sợ không vào được mắt Hoàng thượng kia, lại càng không mong muốn bị người bên cạnh so sánh với nhau.

Liễu Mạn Nguyệt đi theo người thứ ba, không lên trước cũng không lùi phía sau, chậm chậm đi ra ngoài, tỷ muội Ngọc Diễm Thu, Ngọc Diễm Lương đi ở phía trước, Giảo Lan kia ngược lại đi ở cuối cùng, vẻ mặt trong trẻo lạnh lùng, lộ ra vẻ đối với việc ân sủng thị tẩm này thì nửa phàn hăng hái đều không muốn, nhưng trang phục toàn thân bạch y, cùng tạo hình tinh xảo của gương mặt, lại càng đem vẻ thanh lãnh của nàng hiển thị rõ ra ngoài.

Liễu Mạn Nguyệt biết, tỷ muội Ngọc gia là do Nhạc trưởng lão dạy dỗ, học tập chính là biện pháp lấy sắc mê hoặc người, nếu như đi làm kỹ nữ, hẳn có thể bị văn nhân mặc khách tranh nhau theo đuổi. Giảo Lan là do Mặc trưởng lão dạy, học tập chính là thi từ đồ xanh, đi đến rất nhiều nơi nhà trí thức thanh tỉnh, cô gái thanh cao như vậy rất khiến cho nam tử sinh ra dục vọng chinh phục.

Còn lại bản thân mình bởi vì mấy năm trước không nghe lời, mấy lần muốn từ trên núi chạy xuống, cho đến khi biết trên người mình đã bị hạ độc, suýt nữa là bị độc mất mạng, mới đành hoàng xuống. Nếu không phải bởi vì có nhan sắc khá hơn một chút, chỉ sợ đã sớm bị bọn họ trực tiếp ném vào trong sơn cốc, vì vậy, cảm kỹ thư họa mặc dù có học, nhưng đều không quá tinh thông.

Bởi vì lúc này không biết tiểu hoàng đế kia rốt cuộc sẽ đối với cô gái có loại phẩm tính nào sinh ra hứng thú, lúc này mới tuyển đến bốn người có sở trường riêng đi vào, ngoài ra còn có thể giám thị lẫn nhau, nếu không, cái loại không biết nghe lời như nàng, còn không biết khi nào mới có thể xuống núi đây.

Trên trời trăng sáng sao thưa, chiếu lên một mảnh tuyết trắng trên mặt đất, bốn cô gái đều có tâm tư, đi xuyên qua núi giả hành lang gấp khúc mới vừa tới bên ngoài Thính Vũ các. Sắc trời lúc này đã tối lại, chỉ biết là trong vườn này có một ngọn tiểu lâu ba tầng, cách gần đó rồi, nhưng ngược lại nhìn không quá rõ ra một hình dáng của nó.

Tầng hai là nơi đối diện trong viện, mấy phiến cửa sổ đều đã mở ra, bên trong lộ ra ánh nến màu vàng nhạt, trên cửa bao phủ rèm sa mỏng vẽ hoa cỏ. Một thái giám mang theo bốn người tới, nhanh chóng đi tới lầu các phía trước, đang muốn mở miệng bẩm báo vào bên trong, nói là người tới rồi, liền chợt nghe được từ trên lầu hai kia truyền đến một tiếng “Thả”

Bốn nàng hơi sững sờ, chợt thấy nơi phía đông của tòa lầu kia bỗng nhiên truyền đến chút ít động tĩnh, nhưng ngay sau đó một cái bóng đen thui liền phóng ra, có mấy người hết lớn, đem bóng đen kia đuổi về hướng bốn nàng đang đứng thẳng.

Bốn nàng hơi sững sốt, nương theo ánh trăng liền thấy rõ hình dáng của bóng đen chạy trốn ra, mọi người đều bị làm cho sợ đến cả người rét run, tay chân lạnh lẽo —— cặp mắt kia lộ ra ánh sang xanh, miệng há lớn như cái chậu, không phải là một con sói sao? .

Tiếng thét chói tai nổi lên bốn phía, Liễu Mạn Nguyệt nhanh chóng thu hồi tầm mắt nhìn sói giống chó Husky Sibir, trái tim nhỏ trong ngực kích động không ngừng, giả bộ giống như ba nữ tử kia, hướng một phía khác chạy trước, còn thỉnh thoảng quay đầu trở lại nhìn quanh hai mắt, con sói kia thật đúng là. có bộ lông rậm màu xám trắng, hai con mắt khí phách uy vũ, nhìn như thế nào cũng thấy rất khả ái. Thật không biết tiểu hoàng đế này ở chỗ nào mà tìm được một con đúng tiêu chuẩn sói manh, thật sự là quá đẹp trai rồi.

Nhìn xuống phía dưới, thấy bốn nàng liễu mạng chạy tứ tán, tiểu hoàng đế đứng ở bên cửa sổ tầng hai phá lên cười, tiếng nói vọt đực quanh quẩn ở trong bóng đêm, nghe vào trong tai khiến mọi người bị một trận khó chịu. Trong bốn nữ tử thì thân thể Giãm Lan xưa nay mảnh mai, vừa nghe tiếng cười kia, dưới chân mềm nhũn, liền té ở trên mặt đất.

Con sói kia liền chạy nhanh mấy bước, bộ dạng làm như đói bụng mấy ngày, tứ chi bay nhảy lên, định hướng Giãm Lan đánh tới, chợt con sói kia ở giữa không trung hét thảm một tiếng, thân thể thẳng tắp bị ném tới trên mặt đất.

Lúc này bốn nàng mới nhìn ra, thì ra trên cổ con sói có cột sợi dây to bằng ngón tay cái, sợi dây kia vốn để buộc con sói vào ở chỗ của nó, mà cái chỗ kia chỉ cách chỗ bốn nàng đứng khoảng một thước, nghĩ lại tiểu hoàng đế kia cũng chỉ muốn dọa bốn nàng, cũng không thật sự muốn cho con sói này ăn các nàng.

Trong bốn cô gái thì ba cô đã lê hoa đài vũ, trên người run rẩy lão đảo, vẻ mặt vốn trang điểm tinh xảo lúc này đã sớm như hoa héo. Cây trâm bạch ngọc cài ở trên đầu Giãm Lan đã sớm rớt xuống đất bẽ nát bấy, sợi lụa đỏ buộc ngang hông Ngọc Diễm Thu không biết rơi ở chỗ nào, cây sáo Ngọc Diễm Lương mang đến cũng bị rơi xuống dưới đất, lúc này không biết đã lăn đến địa phương nào. Ngay cả Liễu Mạn Nguyệt bị sói kia câu mất đi linh hồn nhỏ bé, hiện tại bởi vì vừa mới chạy loạn một trận, làm hại nàng cũng đổ một thân mồ hôi.

Gã thái giám mang bốn người tới, lúc này cũng bị làm cho sợ đến hai chân bủn rủn, quay đầu hướng cửa nhỏ của Thính Vũ các nhìn lại, mấy thái giám bên trong hướng hần bắt đầu dĩ lạc đầu —— đây là Hoàng thượng phân phó, bọn họ cũng chỉ nghe lệnh làm việc thôi.

Tiểu hoàng đế cấp trên kia cười đủ rồi, liền vung tay lên, mấy thái giám phía dưới kia đang canh giữ ở bên cạnh lồng giam nhanh chóng lôi sợi dây buộc sói kéo về.

Tâm tình của Hoàng đế thật tốt, nói: ” Nó đã đói bụng ba ngày rồi, ngày hôm nay biểu hiện không tệ, một lát thưởng cho nó chút ít thịt ăn, nhớ lấy, chó cho nó ăn no.”

Chúng nữ tử phía dưới khi nghe lời này, vốn đang đứng dậy, lúc này toàn bộ liền tê liệt ngã xuống trên mặt đất —— nếu như mới vừa rồi sợi dây kia không bền chắc, thì bốn người bọn nàng, có phải đã mất mạng rồi đúng không?

Hoàng thượng phân phó xong chuyện con sói, liền quay đầu hướng bốn nàng kia nhìn lại, tiếng nói nửa khàn nửa không khàn, cười hi hi hướng bốn nàng nói: “Hôm nay các ngươi có công, có thể làm cho trẫm thoải mái cười một trận, Tôn Đắc Long.” Liền nghe từ tầng hai trên lầu, có một thái giám đáp lại “Có nô tài”, hoàng đế ngừng rồi nói tiếp: “Thưởng cho bốn người các nàng mỗi người một trái xúc súc.”,

“Dạ”

Trong ngực ôm xúc súc, bốn cô gái hai chân như nhũn ra, cả người run lên trở về sân riêng của mình. Người ở trong viện vừa nhìn thấy, thì thần sắc kinh hoàng nhanh chóng tiến lên hầu hạ.

Ở bên trong Bình Viên, Giãm Lan vào phòng, để cho cung nữ đi ra ngoài bị nước, giặt đến mức đem xúc súc trong ngực kia hung hăng ném lên trên giường, đứng ở bên giường hung hăng nhìn chăm chăm nó. Nàng là nhân vật trung tâm do trong Các huấn luyện ra, từ nhỏ thì thư văn chương đã đọc lấy, tranh luận thì không tránh khỏi tâm cao khí ngạo chút ít. Mà Mặc trưởng lão biết nàng xưa nay lòng dạ cao, nên đặc biệt đặc biệt thiên vị nàng, do đó tính cách này của nàng ngày càng lớn hơn, chỉ có người tài cao hơn nàng mới chịu khuất phục liếc mắt nhìn, tác phong này, sẽ làm nam tử quay lại vì sinh ra dục vọng chinh phục.

Nhưng không ngờ, đến trong cung, lại gặp được một Hoàng thượng bao cò (*ý bảo ngu ngốc*). Không giỏi học vấn cũng không sao, nhưng ngay cả hăng hái để thưởng thức băng sơn mỹ nhân này cũng hoàn toàn không có.

Nghĩ tới đây, lại đem cái gối trên giường, hung hăng vứt xuống mặt đất.

Chương 4

Trong Hi Viên, Ngọc Điện Thu đang cau mày ngưng mắt nhìn xúc cúc ôm trong ngực kia. Hoàng thượng ban thường xúc cúc, đích thị là do chính hắn thích chơi cái này, tuy mình không biết đá, nhưng lại nghĩ ra một ít biện pháp khác.

Nghĩ tới đây, bỗng nhiên cầm lấy xúc cúc kia, thân thể lợn lờ đong đưa, ống tay áo rộng rãi đong đưa, lấy xúc cúc làm phụ, nhảy lên khiêu vũ.

Vừa ban thường của nợ này cho ta, vậy thì ta sẽ nghĩ biện pháp để lấy lòng hoàng đế.

Ở bên trong Nhạc viên, Ngọc Điện Lương trở về phòng, chỉ đem xúc cúc kia thả vào một bên, lại từ ngang hông móc ra cây sáo lúc trước được bọn thái giám tìm về, ngồi vào bên cửa sổ nhẹ nhàng vuốt ve. Mình có thể tự ý sử dụng tất cả các loại nhạc khí, không thể so với tỷ tỷ, còn cần phải ở trước mặt người đó mới có thể làm cho người ta biết nàng ấy giỏi khiêu vũ sao? Còn so với Giám Lan nơi đó, thì còn cần đối phương phải am hiểu thì thư mới có thể nhìn ra văn thái nàng ta tốt. Rồi đến Liễu Mạn Nguyệt kia, trừ khuôn mặt còn có thể nhìn một cái ra, làm gì còn có sở trường gì để so sánh với mình chứ?

Tiếng sáo dăng dặc, chỉ chốc lát từ bên trong Nhạc viên truyền ra, bay vào trong ba cái sân viện khác.

Liễu Mạn Nguyệt đang ngâm mình ở trong nước, xúc cúc kia lúc này đã nằm lẫn lóc dưới mặt bàn trang điểm, sau khi mang theo xúc cúc kia trở về, thừa dịp thời gian cung nữ thái giám đi ra ngoài múc nước, Liễu Mạn Nguyệt liền cầm quả bóng kia chơi chốc lát.

Sau khi đến nơi này, đồ mà nữ nhi một nhà có thể học nàng cũng học hết, chẳng qua đồ chơi có thể giết thời gian vẫn còn thiếu một ít. Xúc cúc này nàng cũng chưa từng chơi qua, cũng may ở kiếp trước, nàng cũng thỉnh thoảng chạy đi nhìn náo nhiệt, xem một chút các giải cúp này cúp kia, tuy nói những trận đấu nàng xem chẳng qua là chung kết, nhưng bóng đá phải đá làm sao nàng cũng biết.

Cái của nợ này là do tiểu hoàng đế kia đầu óc nhất thời nóng lên mà thường xuống, mình cần phải học cái này đi tranh thủ tình cảm sao?

Nghiêng đầu gục ở bên thùng, gọi mấy cung nữ chà lưng cho mình, Liễu Mạn Nguyệt nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, hay là thôi đi. Tuy nói có thể dùng vui đùa để dụ dỗ tiểu hoàng đế kia, nhưng hiện nay tiểu hoàng đế kia rốt cuộc có tính tình gì nàng còn chưa hiểu rõ, tốt nhất vẫn là đằng hoàng núp ở phía sau, nhìn ba người kia ra tay như thế nào, rồi nghiên cứu phân tích, sau đó mới quyết định.

Ba người cùng đi này đều không phải là đèn đã cạn dầu, tuy nói lãnh đạo trong Các bắt bốn người phải phối hợp lẫn nhau, nhưng bốn người, lại đi theo ba vị trưởng lão khác nhau, mà họ thì nơi nào mà không âm thầm tranh giành cao thấp đâu? Đừng nói là ba vị trưởng lão dạy dỗ, ngay chính tỷ muội với nhau cũng thế, rõ ràng là tỷ muội ruột, lại âm thầm dùng một ít tâm tư tranh đoạt, huống chi là với mình?

Đến lúc đó, sử dụng cái thủ đoạn bỏ thuốc vân vân cũng chỉ là ý hại người nhỏ, càng hơn nữa là đem người đẩy tới khe núi trực tiếp giết cũng có thể, nên tốt nhất hãy chậm chậm lên kế hoạch đã.

Rồi hãy nói.

Liễu Mạn Nguyệt nghĩ tới đây, đôi mắt hoa đào chậm rãi mở ra, hai mắt hơi sâu xa —— tính tình náo loạn của tiểu hoàng đế này tựa hồ là do nguyên nhân nào đó gây nên, còn cần phải chậm rãi quan sát tìm hiểu, nếu không hẳn là Hoàng thượng, chỉ bằng một câu nói xuống liền xử tử người, lúc đó trong Các cũng sẽ không có nhúng tay vào.

Khí trời trong những ngày hè rất nóng, nếu là người ở kinh thành, nhất định sẽ bị mặt trời chói chan kia nướng đến choáng váng đầu óc, nhưng đến trong Hạc Lâm Viên này, thì hoàn toàn mát mẻ.

Trong tay Liễu Mạn Nguyệt cầm quạt tròn, bên trên đầu quán một búi tóc nhẹ nhàng thanh tao lịch sự, bên người có hai cung nữ đi theo, đang di chuyển qua lại trong vườn.

Một đường đi tới, không bao lâu liền đi đến một chỗ trên đồi nhỏ ở trong lương đình, nhắc quần ngồi xuống bên cạnh, xa xa, xuyên qua tầng tầng lá xanh trùng điệp, đứng lúc này có thể nhìn thấy một khoảng trống bằng phẳng.

Bên kia cũng không có trồng bồn hoa hay cây cảnh, chỉ là một mảng đất lớn rộng rãi, nếu như thường ngày không tới đây, Liễu Mạn Nguyệt sẽ không biết chỗ trống này là dùng để làm chuyện gì, nhưng mà lúc này nàng có thể nhìn thấy tiểu hoàng đế kia mang theo mấy cái thái giám đang tự đá xúc cúc, thì làm gì còn không biết tác dụng của nơi này chứ?

Thấy hoàng đế kia đang ở nơi đó đá bóng, góc mày của Liễu Mạn Nguyệt nhếch nhẹ, tràn đầy hăng hái mà nhìn ở phía xa xa. Tất nhiên nàng không quá

rõ hiện tại người ta phải như thế nào đá đồ chơi này, lúc này phải nhìn một cái để sau khi trở về, mình có thể đem nó để tiêu khiển giết thời gian.

Chỉ thấy một mình tiểu hoàng đế đá, xúc xúc kia khi ở trên chân hắn, thì chơi đủ tất cả các kiểu, hoặc đá, hoặc đội đầu, hoặc trước, hoặc sau, hẳn là đem trận banh này trở thành đá bóng cá nhân.

Đang nhìn chăm chú, thì Bạch Huyền ở bên cạnh đi tới đây hỏi: “Chủ tử, cần phải đi qua thỉnh an Hoàng thượng không?”

Liễu Mạn Nguyệt nghe nói, khẽ nghiêng đầu, nhàn nhạt nhìn nàng một cái. Thấy ánh mắt này của Liễu Mạn Nguyệt, Bạch Huyền nhanh chóng thả đầu xuống, không dám nói tiếp nữa.

Đi qua? Còn không có nhìn rõ ràng bọn họ rốt cuộc muốn chơi như thế nào thì liền đi qua như vậy? Nếu tiểu hoàng đế vui lòng mang theo mình chơi thì còn dễ nói, nhưng nếu tính tình nổi nóng lên, không chừng mình sẽ thành bia đỡ đạn, hay là trước tiên nhìn xem một chút rồi tính sau.

Người bên này không động đây, tự nhiên sẽ có người khác động.

Tiểu hoàng đế đang chơi ở bên kia, chợt thấy một viên xúc xúc từ nơi khác lăn tới đây, hơi phân tâm một chút, thì trái bóng mình đang đá liền không biết văng đi đâu.

Một cô gái cúi đầu đuổi tới, đột nhiên trông thấy những người này, thì nhanh chóng đứng lại, hướng Hoàng thượng khẽ phúc thân: “Thiếp, bái kiến Hoàng thượng.” người kia chính là Ngọc Điện Thu.

Hoàng thượng giống như bởi vì trái xúc xúc kia bị mình đá bay mất, hiện tại chân mày đã nhíu lại, liếc mắt nhìn nàng trên dưới đánh giá một phen. Ngọc Điện Thu mặc trên người là quần màu trắng nhạt, xiêm y nhẹ như tơ, khiên tư thái xinh đẹp bên trong hiển thị rõ, cô áo cũng thấp, lộ ra cái cổ trắng nõn tinh tế mềm mại, làm cho người ta nhìn thấy liền muốn cắn một ngụm lên.

“Người đang ở đây làm cái gì?”

Thấy Hoàng thượng hỏi, Ngọc Điện Thu liền mỉm cười phúc, trên người kia tư thái phong tình uốn lượn mở ra nói: “Hồi Hoàng thượng, bởi vì thiếp thân thấy khí trời tốt, đang muốn đi ra ngoài thử xúc xúc mà hôm qua Hoàng thượng ban cho.”

Về không vui trên mặt Tiểu hoàng đế lúc này mới phai nhạt, hẳn nhượng chân mày nghi vấn nói: “Người biết chơi sao?”

Ngọc Điện Thu cười khẽ, giơ tay khẽ che môi anh đào, đưa mắt di chuyển quét nhìn Hoàng thượng một cái, cười duyên nói: “Thiếp thân mặc dù biết, nhưng so với cách chơi trước giờ của Hoàng thượng thì không giống nhau.”

“Hả?” Hoàng đế quả nhiên nổi lên hăng hái, nghiêng đầu nói, “Chẳng lẽ người còn biết chơi kiểu khác sao? Chơi cho trẫm nhìn một cái.”

Thấy Hoàng thượng nói thế, tiểu thái giám cơ trí đã sớm đi qua, đem xúc xúc của Ngọc Điện Thu làm rơi xuống nhặt lên, đưa tới trong tay nàng. Ngọc Điện Thu nữa cười khẽ, sóng mắt kia lưu chuyển, thật giống như nước mùa thu, cứ ở trên mặt Hoàng thượng đảo qua mãi, lúc này mới nhận lấy xúc xúc kia, khẽ bày tư thế, liền khiêu vũ lên.

Xúc xúc cầm trong tay, một lát tựa như quạt, một lát tựa như lời kéo, hoặc cầm ở tay trái, hoặc đổi sang tay phải, lúc thì trên mặt đất nảy lên một hai cái, phối hợp cùng tư thế xoay người chụm lấy rất đẹp mắt.

Tiểu hoàng đế đầu tiên là sững sờ, nhưng ngay sau đó mở to hai mắt nhìn, kinh ngạc nhìn Ngọc Điện Thu, không ngờ, trái cầu này còn có thể bị nàng chơi thành nhiều kiểu thế này?

Liễu Mạn Nguyệt xa xa nhìn, chợt thấy Ngọc Điện Thu kia nhảy tới gần cuối, liền đem xúc xúc kia lấy sang tay phải, một đường theo cánh tay phải lần qua phía bên trái, lướt qua bộ ngực trắng nõn gọn trong tay trái, thân thể liền quay hai vòng mới vừa dừng ở tại chỗ, hai chân khom, khuôn mặt mềm mại hướng Hoàng thượng phúc thân.

Tư thế và động tác này, khiến Liễu Mạn Nguyệt vừa nhìn thấy phải khẽ cau mày, cái tư thế cuối cùng vừa rồi, cùng với động tác kỹ xảo tăng bóng kiếp trước nàng xem ở trong TV không khác là mấy, nếu không phải từ nhỏ nàng cùng tỷ muội Ngọc Điện Thu ở một chỗ, sợ là lúc này nhìn thấy thế, có khi mình cũng cho là nàng ta xuyên qua.

Nhìn lại tiểu hoàng đế kia, hai mắt hắn trừng thật to, lộ vẻ bị vũ đạo vừa rồi của nàng này làm cho kinh ngạc. Khóe miệng Liễu Mạn Nguyệt khẽ nhếch, thôi thì lúc này cứ để Ngọc Điện Thu làm con rối trước đi, không vội, chậm chút thì chậm chút, nam tử này một khi không còn ăn chay, lại là hoàng đế, thì sau này thế nào cũng sẽ thay đổi khẩu vị. Hơn nữa ở phía trên còn có một Thái hậu một Thái phi, bọn họ cũng sẽ không nhìn Hoàng thượng chỉ chuyên cung chiêu một nữ nhân, dù có cơ hội lấy được lòng hắn, thì hai người kia cũng sẽ nhúng tay an bài.

Ngọc Điện Thu không nhảy nữa, dong đưa đứng ở tại chỗ, mặt mày khẽ ngược lên, liền thấy vẻ mặt hoàng đế đang kinh ngạc nhìn mình, thì nụ cười trên mặt càng sâu hơn ba phần: “Hoàng thượng, thiếp thân còn có cái kỹ thuật nhảy khác, nếu như ở dưới ngọn đèn dầu hoặc dưới ánh nến ngắm cảnh, so sánh với hiện nay còn thú vị hơn.”

Hoàng thượng vừa nghe, đầu lông mày không khỏi nhượng lên, vừa muốn mở miệng nói chuyện, thì chợt nghe được một trận tiếng sáo du dương từ rất xa nhẹ nhàng truyền tới đây, hẳn không khỏi quay đầu đi, nghi vấn hỏi những tiểu thái giám bên cạnh: “Tiếng sáo là nơi nào truyền đến thế?”

Một tiểu thái giám nghe vội nói: “Nghe như là từ bên hồ kia truyền đến.”

Hoàng thượng nhíu mày, nói: “Trong cung này lúc nào lại có người thổi sáo rồi? Chẳng lẽ đang mời đoàn hát nhỏ hay sao?”

Lập tức có người nhanh chóng đáp: “Có thể là muội muội của vị Ngọc mỹ nhân này, một vị tiểu Ngọc mỹ nhân khác, nghe nói vị kia dường như đã học hết mấy chục loại nhạc khí đó.”

“À? Vậy cùng nhau đi nhìn một cái, lần trước nhớ là nàng nói có thể thổi tiêu gì đó?” Tiểu hoàng đế nhẹ cúi đầu, nhắc chân liền hướng hồ bên kia đi tới, khiến Ngọc Diễm Thu giận đến trầm như nước, đem xúc xúc ôm trong ngực như muốn bóp nát nó.

Liễu Mạn Nguyệt ngồi ở trong đình che miệng cười khê, người bên cạnh còn không có đứng lên tranh giành đâu, mà đôi tỷ muội này đã tự mình đánh nhau đầu tiên.

Nghĩ tới đây, nàng liền đứng người lên, nói: “Tiếng sáo kia nghe được đúng là véo von đặc ý, chúng ta đi qua nhìn một cái.”

Bạch Huyền, Bạch Tuyết nhanh chóng cúi đầu lên tiếng, vịn Liễu Mạn Nguyệt ra khỏi đình cũng nhắm hướng bên hồ nơi đó mà đi tới.

Đi tới nửa đường, liền nghe tiếng sáo kia dừng lại, nghĩ là chắc Hoàng thượng bọn họ đã đến, đi tiếp một hồi, quả nhiên nhìn thấy có một chòi nghỉ mát bên cạnh hồ, Ngọc Diễm Lương kia tay đang cầm cây sáo ngọc, khua lên mị nhân đang ở đó trả lời hoàng đế.

Thấy Liễu Mạn Nguyệt mang theo hai cung nữ lượn lờ đi tới, trên mặt tỷ muội Ngọc thị đều trầm xuống hai phần, có hai người ở cùng vốn đã không vui vẻ rồi, lúc này không ngờ lại tới thêm một người tham gia nào nhiệt .

“Làm sao người cũng đi vòng vo đến bên hồ này?” Hoàng thượng thấy Liễu Mạn Nguyệt tới đây hành lễ, liền kinh ngạc hỏi.

Liễu Mạn Nguyệt môi nhếch ba phần cười, hai mắt sụp xuống, như hoa lê vừa nở, cũng không giống như tỷ muội kia, chỉ hận không được đem ánh mắt dán ở trên Hoàng thượng, đáp: “Thiếp thân vốn đang ở trong vườn tùy ý đi dạo, bỗng nghe phía bên hồ này như có tiếng sáo truyền đến, vì vậy tới đây nhìn một cái, không ngờ lại gặp được Hoàng thượng.”

Trong lòng Ngọc Diễm Lương căng thẳng, mình cũng biết những thứ dụng cụ này, mặc dù có thể dẫn Hoàng thượng đến, nhưng đồng thời ba người này vừa nghe liền sẽ biết là nàng đang thổi sáo, muốn mượn cơ hội đến trước mặt Hoàng thượng lấy lòng, chiếm lợi.

“A, có thể thấy được tiếng của cây sáo này cũng truyền rất xa, không biết rốt cuộc có thể truyền tới nơi nào bên trong vườn đây?” Tiểu hoàng đế như chợt nghĩ đến cái gì, rồi chỉ vào mấy tiểu thái giám bên cạnh nói, “Một lát nữa thổi sáo, mấy người các ngươi đi đến các nơi ở trong vườn nghe một chút, nhìn xem cây sáo này rốt cuộc có thể truyền bao xa.”

Mấy tiểu thái giám vội cúi đầu xác nhận, tuy nói đây chỉ là một ít chủ ý nhất thời của vị chủ tử này, muốn họ đến chỗ nào liền tới chỗ đó, chỉ cần không phải là chủ nhân xấu xa xem thường nhân mạng là tốt, cũng lắm trong ngày thường chân chạy nhiều chút ít mà thôi.

Dứt lời, Hoàng thượng liền chỉ vào Ngọc Diễm Lương nói: “Tốt, người thổi tiếp đi a.”

Ngọc Diễm Lương khẽ sững sờ ngây ngốc, trên mặt cũng cứng lại, nhưng không thể làm gì khác hơn là dạ một tiếng, rồi đem cây sáo kia đưa lên môi mà thổi.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Ngọc Diễm Lương trong lòng thâm giận, vốn định hấp dẫn Hoàng thượng đi qua, sau đó tình té nói chuyện, rồi ôm lấy hân ở dưới ánh trăng nghe “Tiêu”, cũng chưa từng nghĩ đến tỷ tỷ lúc này, lại cùng hân ở chung một chỗ, hiện nay còn có thêm Liễu Mạn Nguyệt kia. Lúc này, hoàng đế còn nghĩ tới trò này.

Thấy khuôn mặt cứng ngắc của Ngọc Diễm Lương đứng ở bên cạnh đình, chẳng lẽ muốn phơi dưới mặt trời để thổi sáo à, Ngọc Diễm Thu không nhịn được trên mặt liền treo lên một nụ cười, vừa mới rồi nàng đoạt cơ hội thật tốt của mình, lúc này đúng là tự chuốc lấy.

Bên này Ngọc Diễm Thu ở trong lòng mới vừa đặc ý hai phần, bỗng nghe được Hoàng thượng mở miệng nói: “Di? Người không phải là biết khiêu vũ sao? Nếu theo tiếng sáo mà nhảy chẳng phải là so sánh với vừa rồi còn tốt hơn sao?”

Trong lòng Ngọc Diễm Thu ghen một cái chỉ đành phải khê cong người, đáp một tiếng dạ, rồi ôm xúc xúc kia lui hai bước, bắt đầu khiêu vũ.

Trong tai nghe tiếng sáo du dương, trong mắt nhìn mỹ nhân khiêu vũ, nếu là lúc này lại có thể cùng Hoàng thượng dường như ngồi ở trong lương đình thì không gì tốt hơn.

Trong lòng nghĩ tới đây, Liễu Mạn Nguyệt liền lặng lẽ giương mắt nhìn về phía hoàng đế, lại không nghĩ, lại đối diện với ánh mắt của hắn.

Trái tim đột nhiên đập loạn hai nhịp, tiểu hoàng đế này chính là chủ nhân nơi này, hy vọng hắn đừng có bắt mình đi biểu diễn tài năng gì đó mới tốt. Trong lòng nghĩ tới đây, nhưng trên mặt cũng không dám thể hiện, chỉ nhân nhạ hướng về phía Hoàng thượng cười cười, nghiêm chỉnh không dám vút loạn mỹ nhân —— trời mới biết tiểu hoàng đế này nhìn thấy có hiểu hay không?

Hoàng đế quả là hơi nhũn mẩy, ánh mắt ở trên người Liễu Mạn Nguyệt lướt qua, hỏi: “Còn người thì biết chút cái gì?”

Liễu Mạn Nguyệt mở trừng hai mắt, thăm nghĩ thật nhanh, liền bật thốt lên nói: “Thiếp thân cái gì cũng không biết, chỉ biết ăn.”

Tiểu hoàng đế hơi sững sờ, bên kia tỷ muội Ngọc thị đang thổi sáo, khiêu vũ, cũng hơi dừng chỉ một chút, hai cặp mắt mỹ nhân liền thẳng tắp hướng về phía Liễu Mạn Nguyệt quét tới.

“Ăn? Có thể ăn nhiều hay ít?” Tiểu hoàng đế nhích thân thể sang, cau mày nghiêng đầu nhìn nàng.

Liễu Mạn Nguyệt từ từ đáp: “Thiếp thân ăn cũng không phải là nhiều, mỗi bữa cơm chỉ ăn một chén, món ăn thì ăn một hai khay.”

“Vậy sao lại nói là biết ăn?”

Thấy Hoàng thượng hỏi nữa, trên mặt Liễu Mạn Nguyệt lộ ra một tia nghi ngờ: “Thiếp thân mỗi ngày đều phải ăn cơm, trừ cái này, thì không biết gì... nữa, cái này nếu không phải là sở trường. . . . vậy thì không có sở trường nữa rồi.”

Thấy lúc nàng nói lời này vẻ mặt rất thành thật, tiểu hoàng đế bên kia bị chẹn họng một cái, Tiểu Châu tử đứng ở bên cạnh hầu hạ nghe thấy cũng không nhịn được, từ trong miệng phát ra mấy tiếng cười nheň.

“Kia. Kia.” Tiểu hoàng đế tay giơ lên, chợt hướng Ngọc Diễm Thu đang tự khiêu vũ mà chỉ, “Trầm nhìn thấy người vốc người yếu điệu, vậy có biết khiêu vũ như nàng không?”

Liễu Mạn Nguyệt vội lắc đầu nói: “Thiếp thân ngu dốt, trong phòng lúc có thể ngồi thì không đứng, trái lại có thể đứng thì không ngồi, lười biếng, làm gì lại giỏi khiêu vũ như Ngọc tỷ tỷ vậy?”

Tiểu hoàng đế nghe lời này của nàng, trên mặt đầu tiên là méo một cái, nhưng ngay sau đó há hốc mồm, làm như muốn nói cái gì lại không có nói ra, qua một hồi lâu, liền gật đầu nói: “Cũng tốt, vậy lúc nhàn rồi không có chuyện gì liền ở trong phòng mình ngủ nhiều một hồi đi.”

Liễu Mạn Nguyệt nhanh chóng phúc thân nói: “Thiếp thân tuân chỉ.” Nếu là nói mình biết cái gì, không chừng vị này liền để cho mình có bộ dáng như tỷ muội như Ngọc gia vậy, ở dưới mặt trời lớn biểu diễn thật lâu, mệt mỏi cũng không có thể dừng lại, chẳng phải là tự tìm tìm khổ sao?

Mình bây giờ không phải là ý vào nhan sắc sao? Dù sao bên cạnh cũng là nhan sắc tầm thường, không chú ý thì không chú ý, quay đầu lại chờ thăm dò tính tình Hoàng thượng này rồi hãy nói, đề dặt lúc này làm bia đỡ đạn cũng không tự biết lượng sức mình.

Bên này Hoàng thượng chưa từng gọi ngừng, ở đình bên cạnh hai tỷ muội vẫn phải ở dưới mặt trời sáng chói thổi sáo, khiêu vũ. Ánh mắt của Liễu Mạn Nguyệt xoay tròn, tiếp theo liền ngược đầu phúc thân hỏi: “Hoàng thượng, vậy hiện nay thiếp thân trở về được chưa?”

Nếu là hắn đáp ứng, vậy thì trở về nghỉ ngơi lấy lại sức, lên kế hoạch lần tới tái chiến. Nếu như hắn bảo mình cùng hắn đi vào ngôi, vậy thì thuận theo thuyền, nhìn xem có thể nhân tiện nói chuyện hay không? Bất kể nhận được kết quả nào, so sánh với bây giờ ngu ngốc đứng ở chỗ này vẫn tốt hơn một chút, nếu hai kẻ kia có thể nghĩ tới biện pháp làm trò khiến hoàng đế chú ý, nếu mình không có tâm tư lấy lui làm tiến, thì cũng quá tệ rồi.

Hoàng thượng sững sờ, nhìn những thứ thái giám quanh mình cúi thấp đầu mà trong lòng thì nhin cười, lại xem một chút hai người bên ngoài đình kia, còn đang ra sức thổi và khiêu vũ à. Người ở nơi này không ra sức lấy lòng còn chưa tính, làm sao lại muốn đi rồi? Bốn mỹ nhân này một người cũng không từng thị tẩm quá đâu, lúc này ai lại không muốn ở tại trước mặt Hoàng thượng lộ mặt nhiều hơn chút? Nàng ta nghĩ như thế nào mà đòi đi?

Tiểu hoàng đế chân mày nhăn, nhìn chằm chằm hai mắt Liễu Mạn Nguyệt, thấy nàng đang đứng ở trên nền đất mặt trời dưới, bỗng nhiên trong lòng một trận chợt hiểu ra, nhưng ngay sau đó liếc nhìn trong lương đình một cái, hết sức “Thề thề” nói: “Xưa nay thời điểm không có việc gì cũng đã ngủ nhiều rồi, hiện tại trầm ở chỗ này, tự nhiên là ‘có việc’ rồi, người cứ đứng thẳng ở bên kia hầu hạ đi.”

Trong lòng Liễu Mạn Nguyệt mạnh mẽ giật mình, khóe mắt hơi nhướng nhướng nhìn lên trên, đằng hoàng phúc thân đáp: “Thiếp, tuân chỉ.” Liền không dám nói nữa.

Tiểu hoàng đế này, có vấn đề.

Lượn lờ đứng ở bên cạnh chòi nghỉ mát, Liễu Mạn Nguyệt đầu đội mặt trời chói chang, tai nghe tiếng ti trúc, cũng không từng hướng Ngọc Diễm Thu đang khiêu vũ nhìn thêm nữa mắt, trong lòng chậm rãi suy nghĩ.

Từ lúc hôm đầu gặp tiểu hoàng đế này một lần, nàng đã cảm thấy có cái gì không đúng. Gọi muội tử ngực phẳng thanh cao cởi quần áo tại chỗ, để cho

người vừa nhìn đã biết là vũ đạo gia vóc dáng nóng bỏng đi nghiên cứu văn chương, còn hỏi người sử dụng nhạc khí phóng khoáng lạc quan là biết đã xúc xúc không. Hôn nửa buổi tối ngày hôm trước, sau khi hỏi thăm mới biết được, lệnh cho bốn người mình đi qua thị trấn chính là ý tứ của Thái hậu, nhưng tiểu hoàng đế này lại lấy đầu sỏ ở nơi đó hù dọa bốn người mình. Cho tới bây giờ, hắn luôn cố ý hành hạ ba muội tử muốn đến gần hắn, đứng ở nền đất dưới mặt trời lớn mà phơi

Tám chín phần mười, tiểu tử này cố ý .

Một đôi mắt hoa đào khẽ híp lại, tâm tư tắt đèn chuyển cảnh: đứa nhỏ này đứng vào thời điểm chuyển đổi hai kỳ, bình thời thích vui đùa không thích học tập cũng có, hiện tại bốn người mình nói rõ là do Thái hậu cho người tìm ra khiến cho hoàng đế hồi tâm cố gắng tạo người để dùng, và đối với một hài tử trong thời kỳ phản nghịch, nếu như một khi biết được mẫu thân đại nhân có loại ý nghĩ này, thì sẽ làm cái gì để phản kháng?

—— Làm ngược lại.

Hỏi ngừng đầu một lần nữa, Liễu Mạn Nguyệt tìm một tư thế không. . . tiêu hao thể lực nhiều, tiếp tục an tâm đứng, đứa nhỏ này đang cùng Thái hậu giận dữ đây mà, mình không nên hành động lung tung để trở thành cái thùng để hai người này trút giận. Nếu như tiểu hoàng đế quyết định chủ ý, kiên quyết không đụng đến bốn nữ nhân mà mẫu hậu hẳn ban thưởng để quản thúc hắn mà nói. . . , mình cũng không thể đem tiểu hoàng đế này trực tiếp đụng ngã rồi đè lên. Cho dù nàng có ý nghĩ kia, cũng không có cái can đảm đó a. Trời mới biết sau khi xong hắn có nhận món nợ này không, hay là dưới con nóng giận dứt khoát đem mình đánh giết.

Giữ được núi xanh sợ gì không có củi đốt, Liễu Mạn Nguyệt cảm thấy thật may mắn là lúc trước mình không có ngây ngốc ở bên cạnh làm động tác, nếu không tiểu hoàng đế không chừng sẽ gặp mượn đề tài này để nói chuyện của mình, còn không biết hắn sẽ làm sao hành hạ mình đây.

Trời mặc dù không quá nóng, vẫn có gió mát thỉnh thoảng từ sơn cốc bên kia thổi qua, nhưng đứng trên nền đất dưới mặt trời rớt cuộc cũng phơi đến cả người choáng váng, trong lương đình có treo rèm, lại ở gần nước, tiểu hoàng đế giờ tay lên lấy miếng dưa và trái cây, vẻ mặt đặc ý liếc mắt nhìn hai người vừa thổi vừa nhảy ở phía ngoài đình.

Qua thật lâu, thì những tiểu thái giám bị rải ra xung quanh nghe tiếng sáo lúc này mới vội vã chạy trở lại, trên đầu mọi người còn đầy mồ hôi, rất sợ làm trễ nãi chuyện của Hoàng thượng.

“Bẩm báo vạn tuế gia. ở miệng cổng dưới hạ du thì không nghe thấy.”

“Hồi Hoàng thượng, hướng Bắc của vườn hoa sen cũng nghe không thấy.”

Đám tiểu thái giám xuôi tay đứng ở bên ngoài đình, hướng tiểu hoàng đế quy củ hồi bẩm, hoàng đế gật đầu, gác tay đứng lên: “Đi một vòng rồi, bãi giá hồi cung.”

Dứt lời, cũng không thèm nhìn tới ba cô gái phía dưới đình, thân nhiên đứng dậy rời đi.

Đầu tiên là “Bốp” một tiếng, sau đó lại là “Phịch” một tiếng, Liễu Mạn Nguyệt đã phơi đến đầu choáng mắt hoa có chút mờ mịt ngẩng đầu lên, nhìn tỷ muội hai người Ngọc Diễm Thu khiêu vũ nhảy đến choáng váng đầu óc, đặt mông té ngồi trên mặt đất, cùng Ngọc Diễm Lương thổi đến mặt trắng hợt hoi, nàng cứng ngắc xoay người, nện bước chân bần rần, được Bạch Huyền, Bạch Tuyết hai người đỡ vịn bước từng bước hướng về Thanh viên đi tới.

Tiểu hoàng đế cũng quá hung tàn rồi. Tỷ hiện tại không dám chọc ngoi, trước khi thời kỳ phản nghịch qua đi, nhìn thấy người thì tìm đường vòng đi còn không được sao?

Tam nữ phảng phất như chạy nạn trở về chỗ ở của mình, Liễu Mạn Nguyệt lúc ở trong đình liền chỉ là lời nói dối cho xong, lúc này cũng đã biến thành thật rồi, liền tiếp ba ngày, nàng trừ rửa mặt tắm rửa đi dạo ra, hầu hết là ở trên giường nghỉ ngơi ba ngày.

Bên Nhạc Viên mất hết ba ngày cũng chưa từng được nghe nửa tiếng ti trúc vang ra, bên trong Hi Viên thì nghe Bạch Huyền hỏi thăm được tin tức, cũng nói là ba ngày đều không có năng nổi thất lưng hay đá chân .

Nghe được tin tức này, trong bụng Liễu Mạn Nguyệt hơi thăng bằng chút ít. Nếu biết kết quả thế thì dù có ý hay sợ ý cũng sẽ không xuất hiện sớm ở đó, tuy nói mình cách gần đó cũng có chút cơ hội ngồi nghĩ trước, nhưng bỗng nhiên bị đạn lạc đánh trúng, làm mình phải ngộ thương. Lần tới có chuyện này nữa, liền tựa như trước kia nhìn Hoàng thượng đã xúc xúc vậy, tìm nơi có thể nhìn chút náo nhiệt là tốt rồi, ở trong thời kỳ phản nghịch của tiểu hoàng đế chớ có đi sờ cái chân mày kia của hắn.

Ý nghĩ này quá đẹp rồi, nhưng ông trời thì không thích đẹp như thế.

Ở trong hoàng cung này, bầu trời không phải là có một chỗ.

Chỗ của Hoàng đế nơi đó là một góc trời, còn có Thái hậu xưa nay nghe báo cáo và quyết định sự việc, xem như đó là một góc trời nữa.

Bốn nàng nếu do Thái hậu lão nhân gia sai người đi tìm tới cho Hoàng thượng giải buồn, thì không thể nào giống Tiểu Hoàng thượng là đem bốn người nàng vứt xuống sau ốt.

Trước kia là bởi vì mỗi ngày Thái hậu cần nghe một chút chính vụ triều chánh, nên không có thời gian rảnh, mấy ngày nay yên tĩnh bình an, mà Thái hậu từ xưa đến nay đều từ chỗ tiểu thái giám đi theo hoàng đế để nghe tin tức, biết Hoàng thượng ở buổi tối đầu tiên thả một con sói đem này bốn nàng dọa gần chết, rồi hai ngày sau lại hành hạ ba người té xỉu, cho nên cũng nhịn không được nữa.

Ba người hy sinh, mà còn bị hoàng đế thẳng mặt hành hạ, sợ là hần nhất thời vẫn nhớ ở trong đầu, nếu gặp lại lần nữa sẽ căm ghét hơn, nhưng không phải vẫn còn một người không có bị hành hạ sao?

Kết quả là, ngày thứ tư thủ lĩnh của nhóm, Giám mỹ nhân ở Bình Viên liền bị Thái hậu triệu đi qua.

Được rồi, khi nhận được tin này, Ngọc Diễm Thu giận đến ở trong phòng đập vỡ ba chén trà, Ngọc Diễm Lương thì ở trong phòng xé hai cây quạt, Liễu Mạn Nguyệt thì ăn thêm nửa bát cơm——ừ, có người đưa qua chịu chết thay, nàng vẫn nên xem cuộc vui xem cuộc vui thôi, lúc này nàng quyết không nhào tới, tránh lại bị một trận tội lây.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

“Mười mấy rồi?” Thái hậu ngồi ngay ngắn ở trên, thần sắc nhàn nhạt hướng Giám Lan đang đứng ở phía dưới hỏi.

Sắc mặt Giám Lan vẫn trong veo lạnh lùng như trước, tiếng nói nói ra cũng lạnh như băng : “Mười lăm.”

“Đọc sách được mấy năm rồi?”

“Bốn tuổi thì đã học.”

Nhưng ngay sau đó, chính là một trận trầm mặc rất lâu, Thái hậu buông thông mí mắt, cầm lấy trà chén trên bàn nhỏ khẽ thổi, thật lâu, mới nhấp một ngụm nhỏ.

Hành động này nếu ở bên ngoài, chính là lễ bưng trà tiễn khách, nhưng hiện nay.

Giám Lan vẫn như cũ yên lặng đứng thẳng, nửa tiếng cũng không lên tiếng, một là không dám, hai là không thể. Cùng Thái hậu nói chuyện, quy tắc nào mình phải tìm chuyện để nói chứ? Mặc dù nàng có thể chọn câu chuyện, nhưng lại không biết Thái hậu này là một người có tính tình thế nào, thì dám nói lung tung sao? Nên không thể làm gì khác hơn im lặng là vàng.

“Một lát Hoàng thượng tới nơi này của ta, cùng ai gia xử lý chính vụ, người cứ ở một bên hầu hạ đi.” Thái hậu để xuống trà chén nhỏ, cuối cùng cũng mở ra kim khâu.

Ngay cả Giám Lan đã mau luyện thành thể chất bán tiên kia, cũng biết đây là Thái hậu cho mình có cơ hội cùng hoàng đế ở chung một chỗ, trong bụng không khỏi nhảy nhót vài phần, nhanh chóng đáp một tiếng: “Dạ”

Hai tròng mắt của Thái hậu sụp xuống, rốt cuộc vẫn còn rất non, liền thiếu kiên nhẫn như vậy. Thôi, bắt quá chỉ mới mười lăm tuổi, cho dù từ trước đến nay dạy khá hơn nữa, cũng chỉ là một tiểu nha đầu phiến tử (*đây là câu nói của người phương bắc vừa là mắng chửi người vừa là cách gọi thân mật*).

Tiểu hoàng đế ủ rũ đi vào bên trong thư phòng, đầu tiên là hướng về phía Thái hậu hành lễ vấn an, sau đó liền mang một bộ dáng buồn bã ỉu xiu ngồi vào một đầu ghế khác.

“Hoàng thượng, nghe nói công khóa của buổi sáng ngày hôm nay lại không đi?” Thái hậu vẫn nửa buông thông hai mắt, sắc mặt nhàn nhạt, nhìn không ra vui, cũng nhìn không ra giận, vẫn bộ dáng ung dung rộng lượng.

Hoàng đế thì cúi đầu, cũng không lên tiếng.

“Thôi, trước tiên đem tấu chương ngày hôm nay xem đi.” Thái hậu giống như không muốn nhiều lời, những năm gần đây, từ lúc phụ hoàng hần băng hà, vốn là một thái tử thông tuệ liền tựa như thay đổi thành người khác, đầu tiên là dằn dặt, liền tiếp nữa năm một chữ cũng không chịu nói, sau đó tuy bắt đầu nói chuyện, nhưng hành động cũng dờ dẫm.

Để cho đứa con trai độc nhất có thể khôi phục chút ít tài cán, Thái hậu chỉ đành phải tìm một ít tiểu thái giám tuổi tác tương đương với hắn, suốt cả ngày biến đổi hình dáng để đùa chơi cùng hắn, còn mình thì mỗi ngày phải thay thế hoàng đế vào triều. Trong đầu chỉ nghĩ, chỉ cần có thể khiến cho hắn đừng ngơ ngác ngây ngốc như vậy nữa, thì dù như thế nào cũng chịu .

Lại không nghĩ, nếu không biến thành ngu ngốc ngây người, thì lại biến thành chỉ lo vui đùa, nửa phần học vẫn không muốn nghe, nửa phần chính sự cũng

không muốn làm nữa.

Khê thờ dài, những năm gần đây, bà ở phía trước thay hẳn trông chính vụ coi trong triều, quay về còn phải để ý hậu cung, đứa nhỏ này lại còn làm cho người ta không bớt lo như vậy, thì dù bà là người đàn ông sợ là cũng một đến suy sụp, tuy nói còn có. Nhưng mọi việc dẫn không thể chiều cổ chu toàn hết. Mà Chu Thái phi kia lại không thể trông cậy vào, bà chỉ mong đợi đứa nhỏ này có thể giành lại chút ít khí thế, thì bà sẽ đem những chính vụ này từ từ giao qua, lại không nghĩ chuyện lại âm ỉ đến tình trạng hiện nay như vậy. Minh chỉ đành phải đem chú ý đánh tới chuyện hẳn có thể mau chút ít sinh hạ hài tử ra.

Nghĩ tới đây, Thái hậu khẽ ngừng đầu, liếc mắt nhìn Giám Lan đứng ở bên cạnh.

Giám Lan nhận được chỉ thị, đè nén trái tim đập cuồng loạn, từ trong tay một vị cung nữ nhận lấy khay, bưng qua, chậm rãi đi tới bên cạnh bàn, rón rén thả vào bên cạnh Hoàng thượng.

Hoàng đế nơi đó đang cầm lấy tấu chương xem mà không tập trung, vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy Giám Lan để xuống trà chén nhỏ trong tay áo, đợi nàng rút ra tay quay về đứng thẳng ở bên cạnh mình, thì Hoàng thượng cứ ngó chừng nước trong chung trà kia, không biết là suy nghĩ cái gì.

Thái hậu nhìn thấy nhi tử phân tâm, không giống trước đây bởi mình cảm râm khiến hẳn liền quay đầu cố ý đánh giá lung tung trong phòng, mà là ngó chừng chừng cái chén kia, tức giận vốn không tiêu tán ở trong ngực, nhất thời giảm đi ba phần, trầm giọng nói: “Chắc là Hoàng thượng không quá thích bộ trà cụ này, cũng được Giám mỹ nhân, đem bộ này thay đi, lấy bộ Vũ Hóa tình thiên đến.”

Thái hậu gọi ba chữ “Giám mỹ nhân”, còn cố ý nặng thêm hai ba phần, nhưng hết lần này tới lần khác, hoàng đế liền tựa như không có nghe thấy, cũng học Thái hậu thờ dài một hơi, rồi thu lại thái độ khác thường, cầm lấy tấu chương trước mặt nghiêng đầu ngồi ở trên ghế xem.

Giám Lan hô hấp bình thường như cũ, lấy lại bộ trà cụ kia thu hồi vào trong mâm, giao cho cung nữ bên cạnh, chờ các nàng đi xuống một lần nữa quay trở lại để thay cái mới.

Thái hậu còn tưởng là Hoàng thượng lại có tâm tư muốn nhìn tấu chương, liền đem mắt ngó chừng, lại thấy mắt hẳn mặc dù cảm sổ con bên cạnh xem, nhưng lộ vẻ chưa từng xem qua chỉ nhìn chăm chăm vào một chỗ, thì sắc mặt bà chìm thêm ba phần, không nhìn được mà khẽ nhắm mắt, hít một hơi thật sâu, tránh cho lại bị đứa nhỏ này làm tức giận thêm.

Cung nhân phía dưới động tác nhanh nhẹn, lập tức liền đổi lại chén trà mới tới đây, Giám Lan xoay người nhận lấy, tiến lên hai bước, muốn nhẹ nhàng thả vào trên bàn trước mặt Hoàng thượng, Hoàng thượng nơi đó không biết làm sao, liền khoát tay, hướng dưới đầu cánh tay của Giám Lan hất tới, sức lực chưa đủ lớn, nên đã đem chén trà nóng giội về phía sau, giội đến trên cánh tay của nàng kia, khiến nó bóng đến nàng thất thanh kêu lên.

Tiểu hoàng đế mạnh mẽ nhảy lên, quay đầu nhìn chăm chăm Giám Lan nói: “Ngu xuẩn. Tay chân vụng về, ngay cả chén trà cũng cầm không được? Trong cung giữ phế vật vô dụng như ngươi để làm gì? .”

Lời này quá nặng rồi, Giám Lan nghe thấy cả kinh, thoáng cái quỳ xuống đất, trên mặt trắng bệch, cắn chặt môi nhịn nước mắt rơi, không dám lên tiếng.

Thấy nàng lại chỉ quỳ như vậy, một . . . không . . . khóc, hai không cầu xin, ba không cáo lỗi, sắc mặt tiểu hoàng đế kia càng thêm chìm, nhấc chân lên liền đạp tới, mắng: “Lại vẫn dám cùng trẫm lên mặt tiểu thư à? . Ngươi đâu. Kéo ra ngoài đánh.”

Thái hậu bên kia bởi vì vừa mới nhắm mắt, nên không nhìn thấy quá trình trải qua, chỉ cho rằng Giám Lan thật sự tay chân vụng về đem cái chén làm rớt, còn tưởng là nàng nhìn thấy Hoàng thượng, tinh thần căng thẳng, nên mới xảy ra chuyện không may. Nhưng mà người là do mình kêu tới, làm sao có thể dễ mặc hán đuổi? Bà chậm rãi trợn mắt nhìn một vòng thái giám cung nữ đang ngừng đầu hướng mình nhìn chờ xin chỉ thị.

Trầm giọng nói: “Thôi, mang Giám mỹ nhân đi xuống đi.” Rồi hướng Hoàng thượng nói, “Là do lần đầu hầu hạ ở trước ngự án, chắc là tay chân chưa đủ linh hoạt. Dù nói thế nào cũng do phía dưới hiểu kính lên, mà người là do nhạc phụ tương lai của con đưa tới, cũng không tiện đuổi, nếu như con không thích, không đi gặp nàng ấy là được.”

Hoàng thượng vừa nghe, chợt quay lại nói: “Vậy cả bốn trăm đều không thích, nếu mẫu hậu nói thế, vậy trẫm không cần phải đi gặp họ nữa.”

Thái hậu nghe xong, thì bị chẹn họng, tức giận đang đè nén chợt thoáng cái bộc phát ra, dùng sức vỗ bàn, mạnh mẽ đứng lên: “Hoàng thượng, năm sau đã là ngày người đám cưới rồi, hiện nay không thích, không muốn, đến lúc đó chẳng lẽ không thành hôn? Trước khi Hoàng hậu vào cung, phi tần cần được đi trước vào cung, phải hầu hạ trước hóm Hoàng hậu gả vào cửa cung. Chẳng lẽ người muốn giống như những thứ tiểu thư nhà giàu người ta, đến lúc đó mới học lễ nhân luân thế nào sao? .”

Sắc mặt Tiểu hoàng đế trắng bệch, mím thật chặt đôi môi, nghe Thái hậu nói xong, chợt cười lạnh một tiếng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn còn non nớt kia bỗng nghiêm nghị lại, một đôi mắt ung ló ra hơi lạnh thấu xương, trong lòng Thái hậu cả kinh, cái này ánh mắt này. Chẳng phải giống phụ hoàng hẳn sao? Đâu còn bộ dạng đứa bé mới lớn chứ? .

“Mẫu hậu chẳng lẽ mong muốn nhi tử sớm sinh hạ cháu nội cho người đến thế sao? Nhi tử còn muốn sống thêm hai năm nữa.” Dứt lời, liền phát tay áp, xoay người đi thư phòng bên cạnh.

Thái hậu hai chân mềm nhũn, ngã ngồi ở trên ghế, lẳng lẳng nhìn tấu chương ở trên bàn nhỏ, thần thờ thật lâu.

Liễu Mạn Nguyệt đem xúc súc Hoàng thượng ban thưởng lấy ra, ở trong viện học đá bóng, đá được hai cái. Nhưng xúc súc này rốt cuộc cũng không phải là trái bóng, nó nặng hơn chút ít không nói, mà không dễ đưa đẩy giống như trái bóng, phải mất vài lần khí lực, một cước liền đá nó đến bên cạnh

cửa lớn.

Liễu Mạn Nguyệt không để cho tiểu nha đầu đi nhặt, mà tự mình vui vẻ đi qua nhặt, nàng chỉ lấy cái này xem như rèn luyện thân thể, lại không nghĩ, mới vừa nhặt xúc xúc kia lên, liền nghe bên ngoài có người đi qua, giương mắt vừa nhìn, thì thấy Giảo Lan cau mày, bị hai cung nữ đỡ trở về Bình Viên, còn ôm lấy cánh tay, làm như bị té hay là bị đụng phải vậy.

Trong lòng buồn bực, nên chỉ đem xúc xúc kia nhặt lên, rồi chậm rãi đứng dậy đi trở về, mà không đánh giá quá nhiều. Suy nghĩ hơi đổi một chút, đoán chừng Giảo Lan này tám chín phần là ăn thiệt thòi của tiểu hoàng đế kia, nếu không thì vườn này tuy lớn, nơi nào có thể va chạm với một mỹ nhân như nàng ta?

Tuy nói từ lúc vào hậu cung này, chưa từng gặp phải chuyện nâng cao đạp thấp, lấy thân đè người, nhưng hiện nay nay do hậu cung trống không, nữ nhân của hoàng đế tổng cộng chỉ bốn người các nàng, tuy nói lúc này còn chưa từng thị tẩm, nhưng cũng là một nửa người của hắn, bốn người cùng đi chung không phải là người lương thiện, thì sao có thể không cẩn thận như vậy?

Cho nên, bị trung nhị hoàng đế (*hoàng đế ở giữa 2 thời kỳ trẻ con và trưởng thành*) làm bị thương, có khả năng lớn nhất.

Nghỉ ngơi hai ngày nữa, Liễu Mạn Nguyệt suy tư, vốn cứ ở trong nhà này mãi cũng không làm được chuyện gì, những thứ khác không nói, hiện nay người từ trong Các sai khiến ra mặc dù không nhiều lắm, nhưng phạm đã sai khiến ra ngoài, phần lớn đều phải vào hoặc là trong cung, hoặc là đến chỗ trọng thần trong triều đình. Trong ba viện bên kia trừ Giảo Lan mới bị đá thương ra, hai cái còn lại đã biến đổi biện pháp rồi, tính toán làm thế nào để vô tình gặp được hoàng đế.

Hơn nữa trừ mình cùng ba người kia ra, cũng không biết trong cung nội còn có người nào từ trong Các ra nữa không, nếu như nàng cứ không động dậy như vậy bị người trong Các âm thầm kia biết, cho rằng mình hành sự bất lực, cũng không tranh thủ danh tiếng, chỉ cần họ đem thuốc kia đến trễ ba đến năm ngày, cũng đủ khiến mình phải đau đớn gào thét.

Mà cứ trốn mãi ở trong viện cũng không có ý nghĩa, cái khu vườn thật đẹp này nếu đã vào ở mà không đem ngắm hết, trời mới biết bỗng có một ngày nào đó chuyện được nhờ kia bỗng có cơ hội thành công thì sao? Mà mỗi ngày đi ra ngoài dạo một chút, cho dù gặp không được Hoàng thượng, quay đầu lại trong Các có hỏi cũng có thể ăn nói, tránh cho lại bị chụp cái mũ không tận tâm làm việc.

Nghĩ tới đây, liền đối với ba người hầu nói: “Ngày hôm nay khí trời tốt, ta muốn đi trong vườn dạo một chút, chỉ để Bạch Hương đi theo là được, hai người các người ở lại giữ nhà.”

Hai Bạch khác nhanh chóng đáp lời “Dạ”, Bạch Hương cúi đầu theo bên người, vịn Liễu Mạn Nguyệt đi ra ngoài.

Chỗ Tiểu hoàng đế kia thích chơi mỗi ngày, lần trước mình gặp gỡ ở phía đông. Hạc Lâm Viên chỗ này rất lớn, khắp nơi đều có cảnh đẹp, một năm bốn mùa đều có chỗ để ngắm, nếu muốn tránh xa tiểu hoàng đế kia, chỉ cần đi đâu ít người lui tới, nơi không tiện vui đùa không phải là tốt nhất sao?

Nghĩ tới, liền thuận miệng hỏi: “Trong vườn này ở nơi nào thanh tịnh một chút?”

Bạch Hương ngần người, nghi hoặc nói: “Thanh tịnh?”

Nha đầu này đi theo bên cạnh mình có chừng mười ngày rồi, Liễu Mạn Nguyệt cũng hiểu rõ đầu óc của nàng ấy không hiểu được lời nói có nhiều chỗ cong queo, chỉ đành phải chậm rãi nói thẳng: “Chính là nơi ít người một chút? Và nơi có nhiều người một chút?”

Bạch Hương cau mày trầm tư một hồi lâu: “Nơi ít người? nô tỳ không biết rõ lắm. ít người. thì có Phòng bếp, và trong viện của chúng ta.”

“Ngừng ngừng.” Liễu Mạn Nguyệt nhanh chóng giơ tay lên cắt đứt lời nói của nàng “Ta nói chính là trong vườn, không phải là chỗ người ở, là hỏi những chỗ có cảnh trí kia.”

Về mặt Bạch Hương như chợt hiểu ra, đầu tiên là gật đầu, nhưng ngay sau đó liền cau mày nói: “Trong vườn chỗ ít người. Nô tỳ không rõ lắm, nhưng mà đi theo cái hồ kia, có con suối nhỏ nhiều nhất chỉ có thể đứng hai người.”

Liễu Mạn Nguyệt nhàn nhạt nhìn hai mắt nàng, tuy nói biết đầu óc nàng không nhanh nhạy, hiện nay nhìn như thế rõ ràng còn thiếu cả suy nghĩ. Cung nữ như vậy, lại bị đưa đến đến hầu hạ bên cạnh mỹ nhân, nghĩ đến nàng ta nhất định trung thành đi làm à?

Nhân vật như vậy, không biết là khờ thật, hay là giả bộ ngu.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Liễu Mạn Nguyệt yên tâm trong nghi ngờ, vừa dùng giọng nhẹ nhàng chậm rãi hỏi: “Vậy bình thường các người ở trong vườn này, muốn đi chơi cái gì đó thì có thể đi chỗ nào? Nơi nào thì không được đi?”

Lúc này, cái này thì Bạch Hương nghe hiểu, vội nói: “Trước kia, nô tỳ đi theo quần áo tỳ tỳ của nô tỳ, khi có thời gian nhàn rỗi thì có thể ở trong vườn chơi đùa. Chúng nô tỳ hay đi bên hồ, còn có bên cạnh khe suối, bên cạnh Nga, chỗ không đi được cũng có. Phía bắc nghe nói có hai nơi, một chỗ là đường lên núi, trên núi cao chót vót đến tận cùng. Bốn phía cũng là vách đá, nghe nói dưới kia chính là đầm sâu, nếu từ phía trên rút xuống, ngã vào giữa đầm sâu không thấy đáy kia, đang sống sẽ ngã chết người. Trong ngày thường Đại thái giám đứng đầu trong cung, cùng các ma ma đều không cho chúng ta đi bên kia chơi.”

Liễu Mạn Nguyệt lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, khẽ suy tư một chút, liền cười nói: “Vậy chúng ta đi hướng bắc một chút đi, không lên núi, chỉ ở phía dưới đi dạo được không?”

Bạch Hương sững sốt, chân mày nhăn lại nói: “Các ma ma nói không cho đi”

“Ta là ai?” Liễu Mạn Nguyệt giơ lên ngón tay nhỏ nhắn, chỉ vào chóp mũi của mình hỏi.

“Liễu mỹ nhân.” Bạch Hương cho dù có ngốc, cũng có thể nhớ được người mình hầu hạ rất cuộc là người nào.

“Ta là chủ tử của người đứng không?” Bạch Hương nghe liền gật đầu, Liễu Mạn Nguyệt cười nói, “Là ta muốn đi, người đi theo ta là được, không có người nào có đánh chửi người. Nếu như có người hỏi, chỉ nói là ở trong vườn tùy ý đi lòng vòng. Cho dù có gặp phải người nào, tự có ta ứng đối, người chỉ để ý dâng hoàng đế theo, chuyện hôm nay đừng nói với người khác là tốt rồi, nhớ không?” Thấy nàng ta gật đầu, lúc này Liễu Mạn Nguyệt mới thở phào nhẹ nhõm, nhắc chân đi tới hướng phía bắc.

Nàng cũng không phải muốn khiêu chiến chế độ trong cung này, nhưng từ khi vào nơi này, cũng không ai nói cho nàng biết không được đi vào phía bắc. Nếu nơi đó chính xác là không để cho người ta đi qua, tất sẽ có thị vệ thái giám trông coi, đến lúc đó cho dù gặp gỡ người không cho đi qua, thì quay đầu trở lại là được.

Hiện tại là nghị triều buổi sáng, Thái hậu đang nghe báo cáo và quyết định sự việc, còn tiểu hoàng đế thì sao. Nếu không phải phạm lỗi mà nói. . . , thì nhất định là cũng đi theo bên cạnh Thái hậu để nghe báo cáo và quyết định sự việc. Trước kia nghe nói, bởi vì tiểu hoàng đế ở trên cao ngai không yên, vì vậy Thái hậu liền mời mấy vị Đề sự mỗi ngày lúc vào triều liền để cho tiểu hoàng đế đi nghe giảng bài, nhưng từ lúc tiểu hoàng đế hợp kế chọc tức mười hai vị Đề sự bỏ chạy xong, Thái hậu liền bỏ qua ý nghĩ này, hoặc là lúc vào triều mang theo, nếu như bắt không được người thì liền chỉ đành phải mặc hăn ở trong vườn tản mạn vui chơi.

Một đường theo con đường do đá sỏi trải thành từ từ tiến bước, đi tới gần, thì hai bên đường xanh um tươi tốt, các màu hoa tươi xinh đẹp trang điểm cho hai bên. Liễu Mạn Nguyệt từ từ đi, trong lòng nhẹ nhàng thoải mái, đi một hồi lâu, cũng không gặp gỡ mấy cung nhân trên con đường này, nhưng nếu như chờ đến sang năm, tiểu hoàng đế một khi đám cưới. Sợ rằng mọi người sẽ hồi kinh trở lại hoàng cung đi?

Đến lúc đó, trong hậu cung tất nhiên sẽ có thêm không ít phi tần, cho dù có đến ngự hoa viên đi dạo, thì cũng sẽ không thanh tịnh như ở đây. Hay là nhân cơ hội này, cố gắng đi dạo hết cái hoa viên này, tránh cho ngày sau lúc chết già ở trong cung ngay cả kỷ niệm nhớ lại cũng chưa từng có để nhớ.

Mang theo Bạch Hương đi bên cạnh, chủ tớ hai người một đường hướng bắc đi tới, ước chừng hơn nửa canh giờ, thì đi tới một sơn cốc ở phía bắc

Hạc Lâm Viên này vốn là xây ở trong núi, một đường đi tới đều là gò núi nhấp nhô, hiện tại trước mặt liền có một ngọn núi có mấy sườn dốc thẳng từ trên xuống dưới, ngăn đầu đi tới nhìn kỹ, cũng không biết nó rất cuộc cao bao nhiêu. Hướng phía núi nhỏ kia đi tới thì chợt nhìn thấy, trên núi nơi các con đường giao nhau ở phía trước, không ngờ lại có hai thị vệ đang canh gác.

Trong lòng Liễu Mạn Nguyệt hơi cảm thấy kinh ngạc, tuy nàng biết xưa nay bên ngoài nơi hoàng thượng làm việc luôn có thị vệ canh gác, nhưng không ngờ tới dưới vách núi này lại không phải là thái giám mà là thị vệ.

Bạch Hương thấy hai thị vệ kia, cũng bị sợ hết hồn, tay nắm lấy Liễu Mạn Nguyệt thật chặt, thấp giọng nói: “Chủ tử, chúng ta. hay là quay về đi?”

Liễu Mạn Nguyệt nghiêng đầu suy nghĩ một chút, rồi quay đầu theo hướng đông nhìn lại, chỉ vào con đường giao nhau bên kia hỏi: “Bên kia quả thật là nơi thông hướng đầm nước sao?”

Bạch Hương nóng lòng hướng nơi đó liếc nhìn, nghiêng đầu nói: “Nô tỳ cũng không biết.”

Âm thầm nhướng mắt, nếu không phải mấy ngày nay, cảm thấy cái nha đầu ngốc này mặc dù ngu si, nhưng chỉ cần là dấn dò thì quyết định sẽ không nói lung tung bậy bạ, nếu không ngày hôm nay nàng đi ra ngoài tuyệt đối không mang một cái đầu gỗ theo. Nghĩ tới đây, liền không đi lên trên núi nữa, mà là mang theo Bạch Hương chậm rãi đi tới con đường hướng phía đông.

Vì hai thị vệ cách khá xa, hơn nữa ở giữa lại có bóng cây bụi cây ngăn cản, nên không có nhìn thấy hai người này.

Bạch Hương ở trong lòng run run, rất cuộc cũng không có ngu đến cùng, thấp giọng hỏi: “Chủ tử, vì sao. Vì sao còn muốn hướng mép nước kia mà đi a?”

Liễu Mạn Nguyệt kiên nhẫn giải thích: “Người nhìn xem, hai người kia coi chừng không phải là đường lên núi sao? Chứng tỏ trên núi rất nguy hiểm, một

nơi không thể cho người đi vào. Nhưng mà đường thông hướng đầm nước kia thì lại không có người, vậy chứng minh bên cạnh bờ đầm này cũng không có nguy hiểm quá, là có thể đi được, đã hiểu chưa?”

Bạch Hương khẽ nhủ mảy, nhưng ngay sau đó dùng sức gạt đầu, đây là chủ tử nói, vậy cứ xác nhận là được rồi. Người có thể làm được chủ tử đích thị là người thông minh. Nếu không vì sao mình làm không được chứ?

Chủ tớ hai người càng chạy, lại càng thấy được đường đi tối hẳn, con đường này là chạy xéo xuống phía dưới. Quả thật tay phải con đường chính là vách núi, đi xuống phía dưới chưa đến vài chục bước, liền có cỏ xanh mọc cao vách đá biến thành bùn đất trắng từ trên xuống dưới, mà đường bên tay trái lúc này đều là một ít bụi cây thấp bé.

Son cốc này bốn bề rừng núi, nhìn lên cao cũng không thấy mặt trời, chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh từ đường nhỏ đằng trước thổi vào người.

Đi không bao lâu, thì trên người Bạch Hương liền rụng mình mấy cái: “Chủ... chủ tử, nếu không chúng ta quay về đi.”

Liễu Mạn Nguyệt tuy cũng cảm thấy nơi này âm u không thoải mái lắm, suy nghĩ vừa hơi chuyển, liền biết ở đằng trước tám chín phần là có đầm nước ở đó, nếu không cũng sẽ không lạnh lẽo đến vậy.

“Tôi đều đã tới rồi, nhìn một cái rồi hãy về, nếu như đằng trước có cảnh trí xấu xí sau này chúng ta liền không tới nữa.” Trong miệng vừa nói, hai người liền theo vòng quanh sườn dốc kia đi qua, đi một hồi cuối cùng liền nhìn thấy cảnh trí phía trước

Một mảnh đầm sâu, bốn bề núi rừng, ngẩng đầu lên chỉ có thể nhìn thấy bầu trời bao la xanh thẳm, yên bình đến mức làm cho lòng người khẽ chấn động.

Bạch Hương mở to hai mắt nhìn, chừng nhìn thấy, miệng cũng mở to ra: “Chủ tử, cảnh sắc ở đây, thật, thật là. Đẹp mắt?”

Nói xong nhìn cũng chưa nhìn, lại cảm nhận được sự yên tĩnh ngọt ngào, phảng phất như có thể đem hồn phách người ta hút vào bên trong.

Hướng trong nước nhìn lại, nhưng thấy trong đầm nước đang in bóng núi nhưng lại không giống núi, thẳng tắp dựng hướng lên bầu trời. Ngẩng đầu cẩn thận nhìn coi, núi đá in thẳng bóng trong nước không biết ở nơi nào mà giao nhau với sườn đồi nhỏ, chẳng biết tại sao cái bóng lại gãy lìa ra thôi.

Ngẩng đầu đôi mắt nơi xa, chỉ thấy khoảng cách giữa hai ngọn núi dường như có cái gì đó dính liền với nhau, chẳng lẽ là một cây cầu treo?

Liễu Mạn Nguyệt đôi mắt nhìn cây cầu kia, trong lòng khẽ thờ dài, nếu như đầu đường kia không có ai coi chừng, thì mình nhất định phải đi tới nhìn một cái, xem cảnh sắc trên kia so với phía dưới có đẹp hơn không?

Đi tới cuối đường, cũng là có mấy khối tảng đá xanh đang nằm bên cạnh đường. Bạch Hương nha đầu ngốc này tuy ngốc một chút, nhưng năng lực căn bản của cung nữ vẫn không tệ, thấy Liễu Mạn Nguyệt nhìn mấy tảng đá, xác nhận một mối, liền nhanh chóng đi qua cầm lấy khăn lau chùi.

“Nước này nhìn thấy cũng rất sạch sẽ, nhưng trên tảng đá thì toàn là đất.” Nghe Bạch Hương ở đó oán trách, Liễu Mạn Nguyệt khẽ cười cười, cũng không trả lời. Có đất cũng không sao, phải thấy may mắn hơn là phía trên tảng đá không có bò đầy rêu xanh, nếu không muốn ngồi cũng không được.

Ngồi một mình ở bên hồ, không khí một mảnh yên tĩnh trong lành, cũng có thể làm cho tâm tư và sự thiện lương chuyển biến tốt đẹp lên. Bộ dạng hiện nay của tiểu hoàng đế có chút không trưởng thành. Hiện nay đã xác nhận nguyên nhân bởi vì Thái hậu mà có chút phản nghịch, vì vậy không muốn động đến bốn cô gái này. Nhưng ngay vào thời kỳ trưởng thành, bé trai đối với mấy chuyện này thật sự là hoàn toàn không động tâm sao?

Nam sinh tuy trưởng thành muộn chín chút ít, nhưng rốt cuộc tâm trí của cổ nhân quả thật trưởng thành sớm, nếu không thể ở trước lúc hấn đám cưới bắt được lòng hấn, quay đầu lại chờ trở về kinh rồi, trước khi hấn đám cưới cũng sẽ chọn Tú nữ bổ túc hậu cung, đến lúc đó sẽ không giống như hiện tại rồi, ba nghìn mỹ nữ mặc dù có khoa trương chút ít, nhưng ít nhất hơn mười vị phi tần vẫn có.

Bạch Hương vẫn an phận đứng bên cạnh, nhìn một cái đầm nước kia, rồi nhìn Liễu mỹ nhân đang ngồi ở trên tảng đá, trong lòng một trận cảm khái, chủ tử mình đi theo ngày thường thật đúng là xinh đẹp. Tuy nói lúc này đồng thời có tổng cộng bốn mỹ nhân cùng tiến cung, nhưng nhìn lướt qua bốn vị thì vị Liễu mỹ nhân này có thể nói là số một, nhưng vì sao lâu như vậy, cũng không thấy hoàng thượng cho nàng thị tẩm đây?

Liễu Mạn Nguyệt không biết tiểu nha đầu kia lại đang lo lắng cho mình, trong lòng vẫn đang từ từ tính toán. Năm sau đám cưới, hiện nay nói gấp cũng không quá gấp, tuy không vội nhưng cũng phải tìm cách.

Trong thời gian một năm này, rốt cuộc phải làm như thế nào mới có thể khiến hoàng đế nổi lên tâm tư? Cho dù chỉ xếp ở phía sau hạng ba, nhưng có thể thị tẩm một lần, bất kể là có con hay không, rốt cuộc cũng có thể có câu trả lời với người trong Các. Chẳng qua là, hoàng đế này.

Nghĩ tới, liền ngẩng đầu nhìn bầu trời bao la xanh thẳm, chợt thấy được trên trời dường như có cái gì từ từ rơi xuống.

Liễu Mạn Nguyệt khẽ nhủ lòng mảy, hai mắt híp lại nhìn kỹ những thứ rơi là tả xuống kia, mỏng, nhỏ, phảng phất như là bụi đất, nhưng rốt cuộc so với bụi đất kia vẫn lớn hơn một chút. Mắt nhìn một ít thứ rơi xuống chân của mình, trên đầu gối, trong lòng lại càng kinh ngạc —— nhỏ xíu màu đen. Làm sao nhìn giống như là tro tàn thế?

“Phịch” thoảng cái đứng lên, Liễu Mạn Nguyệt nhanh chóng quay đầu phía sau lui hai bước, vừa lúc nhìn thấy tầng tầng bụi mỏng nhẹ nhàng bay xuống ở trên mặt nước, trên tảng đá, trên đường.

“Nha. Những thứ này chính là từ chỗ phía trên hòn đá kia rơi xuống. Làm sao mà thấy nước này bên cũng rất sạch sẽ, lại có gió thổi đồ bẩn qua thế?”

Bạch Hương lấy khăn phủ những mảng bụi rơi trên người Liễu Mạn Nguyệt xuống, trong miệng không ngừng oán trách.

“Thôi, một lát trở về rửa rửa mặt cũng được.” Liễu Mạn Nguyệt khẽ thở dài, ngẩng đầu hướng về phía trước nhìn coi, mỗi ngày còn có cái thứ này từ trên kia bay xuống phía dưới này, nàng không nhìn được nữa thở dài, vốn định tìm chỗ thanh tịnh, rảnh rỗi thì có thể ngồi nhìn một cái. Tuy nơi này thanh tịnh là thanh tịnh, nhưng cũng có đồ này nọ từ trên núi bay xuống. Còn không chừng trên vách núi kia đầy bụi đó.

Hai người mặt mày đầy bụi nên phải múc nước ở bờ đầm lau, may là các nàng ngồi ở nơi đó mới chốc lát, cũng không có người biết.

Liên phía sau núi đi chuyển đi ra ngoài, theo đường nhỏ kia đi một chút ngấm một chút, một đường trở về bên trong Thanh Viên, sau đó sai người múc nước rửa mặt.

Liễu Mạn Nguyệt nơi này yên tĩnh rửa mặt không đề cập tới, Giảo Lan nơi đó bởi vì bị phỏng rồi, sợ là trên cánh tay sẽ để lại sẹo, chỉ đành ở trong phòng dưỡng thương cả ngày, ngày cả xuống giường cũng không dám xuống.

Mà chỗ tỷ muội Ngọc gia lúc này thì đang ở cùng nhau, ở trong phòng Ngọc Diễm Thu thương nghị.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

“Tỷ tỷ, hai tỷ muội chúng ta vốn là một thể, hiện tại đối với chuyện này nên cùng nhau nghĩ biện pháp mới đúng.” Về mặt xinh đẹp của Ngọc Diễm Lương ra vẻ khó xử, hai hàng lông mày co lại, quả nhiên đáng yêu đến làm cho người ta phải yêu thương.

“Cũng không phải là thế.” Ngọc Diễm Thu than nhẹ một tiếng, còn đang nắm khăn tay vỗ nhẹ trên tay muội muội nhà mình, “Muội muội tự ý dùng nhạc khí, tỷ tỷ tự ý dùng vũ đạo, trong hai người thiếu một cái cũng không thể được việc.”

Ngọc Diễm Lương nhẹ nhàng gõ đầu, hướng Ngọc Diễm Thu đung đung, thấp giọng nói: “Tỷ tỷ có ý kiến gì hay?”

Hai mắt Ngọc Diễm Thu khẽ nhướng lên một cái rồi cụp xuống, chỉ nhẹ giọng nói: “Mấy ngày trước đây ta có hỏi thăm, nói là mỗi ngày sau khi Hoàng thượng dùng bữa tối xong sẽ đi dạo ở trong vườn, đến đầu giờ tuất mới quay về Thái Vũ các. Trước khi trở về, thì đi qua một chỗ có đình nghỉ mát ở bên trái con đường.”

Ngọc Diễm Lương trong lòng chợt hiểu ra, nhẹ gật đầu hai cái, trên mặt khẽ mỉm cười: “Ồ bên trong đình, cũng nên đốt Hương đây.”

“Hương?” Đầu lông mày Ngọc Diễm Thu cau nhẹ, “Đốt tình Hương có tốt không?”

Trên mặt Ngọc Diễm Lương cười nhẹ nhàng khẽ gật đầu nói: “Hoàng thượng thoát nhìn tuổi còn nhỏ mà, sợ là chưa đủ lớn để biết niềm vui thú của chuyện nam nữ, hơi đốt chút ít trợ hứng là được, được lực lớn hơn. ngược lại sẽ không đẹp nữa.”

Ngọc Diễm Thu liền nở nụ cười, giơ lên ngón tay ngọc nhỏ và dài, ở trên trán Ngọc Diễm Lương điểm nhẹ: “Con quý nhỏ này. Nếu thật sự phiền long đảo phượng, sợ là Hoàng thượng sẽ mê chết người.”

Ngọc Diễm Lương lời kéo tay Ngọc Diễm Thu, vẻ mặt gắt giọng: “Tỷ tỷ ~ muội muội nơi nào thướt tha bì kịp tỷ tỷ như vậy? Chỉ sợ đến lúc đó Hoàng thượng cũng không chịu từ trên người tỷ tỷ đi xuống đâu ~”

Ngoài phòng mấy cung nữ đứng gác, giọng nói lúc trước của hai tỷ muội Ngọc gia nhỏ, nên bên ngoài nghe không được cũng thôi, nhưng phía sau toàn là những lời tư mật, cũng từng đột tiếng cười phóng đảng truyền ra, để cho mấy cái cung nữ bên ngoài kia nghe được liền hai mặt nhìn nhau, chỉ cảm thấy trên người nổi lên tảng da gà. Mặc dù không biết hai người nói cái gì, nhưng chỉ có thể từ tiếng cười, liền nghĩ đến những hình ảnh đồ mật.

Đêm hè trời lạnh, nhưng bên trong hoa viên lại là lúc thoải mái nhất. Liễu Mạn Nguyệt dùng xong bữa tối, liền ra cửa đi dạo, nhân tiện phải suy nghĩ xem nên làm như thế nào mới ổn thỏa chút ít. Hiện nay trong bốn người còn chưa có ai được sủng hạnh qua, nhưng nếu như ba người kia đều nghĩ biện pháp bỏ lên long sàng, mà mình không có phản ứng cũng không được.

Con đường trong hoa viên trái phải đều ngay hàng thẳng lối, lúc này nàng cũng không có ý kiêng kỵ, chỉ đi chuyển ở lân cận. Đi một hồi thì cảm thấy hơi có chút mệt, rất xa, liền nghe được tiếng đàn ngọc truyền tới.

Lông mày của Liễu Mạn Nguyệt chau lên, nói với Bạch Tuyết ở bên cạnh: “Người nghe xem, tiếng đàn này là từ chỗ nào truyền đến?”

Bạch Tuyết lắng nghe một chút liền nói: “Xác nhận là từ phía tây truyền đến, cũng không phải là từ chỗ ở chúng ta truyền đến.”

Liễu Mạn Nguyệt nhìn nàng một chút, khẽ gật đầu một cái, nếu không phải từ Thanh Bình Hi Nhạc truyền đến, vậy chắc chắn hai người kia lại ra chiêu gì rồi?

Nghĩ tới đây, liền thấp giọng nói: “Chúng ta lặng lẽ đi qua, ở xa nhìn xem một cái.”

Bạch Tuyết nhanh chóng gật đầu, hai người cước bộ nhẹ nhàng, hướng về bên kia đi tới.

Trong lương đình, ngón tay của Ngọc Diễm Lương nhẹ giờ lên, từng tiếng đàn uyển nhược như tiên âm. Ngọc Diễm Thu thì một thân sa y mỏng, bên trong mặc bộ quần áo ôm, dưới bóng đèn trông rất mỏng lung, như tiên như ảo, càng lộ vẻ vóc người là lướt, làm cho người ta nhìn thấy mà thêm thương.

Liễu Mạn Nguyệt cùng Bạch Tuyết rất xa nhìn lại, âm thầm đánh giá phía đường nhỏ. Nơi này cách Thính Vũ các khá gần, đừng nói là Hoàng thượng ngay cả người đang trong Các cũng đều có thể nghe thấy, nếu là hoàng thượng lúc này ra cửa, thì nhất định có thể nhìn thấy bộ dạng của hai người này. Nghĩ xong, không khỏi khẽ gật đầu, sợ là chính nàng, cũng chỉ có thể nghĩ ra biện pháp này. Chẳng qua không biết Tiểu hoàng thượng kia có chịu phong cách này không.

Tuy nói là ôm cây đợi thỏ, nhưng mà cái “Gốc cây” này cũng đang động đậy tay chân, cũng không biết có bao nhiêu lực hấp dẫn với con thỏ kia hay —— lực quấy rầy cũng tạm thời coi như là một trong số đó. Hôn nửa ngày hôm đó Tiểu hoàng thượng thật là dùng bữa tối xong liền đi ra cửa đạo, một lát sau, vừa lúc từ một con đường khác đi ngang qua, rất xa liền nghe thấy tiếng đàn.

Hoàng thượng chân mày cau lại, nói: “Phía trước có người đánh đàn sao?”

Tiểu An Từ ở bên cạnh vội ngừng đầu nhìn coi, lập tức nói: “Hồi hoàng thượng... hần là người có ở trong đình đánh đàn.”

“Buổi tối đêm khuya cũng không trở về ngủ? Bắn ra của nợ này không phải là nhiều mộng đẹp của người khác sao?”

Nghe lời này, đầu Tiểu An Từ kia cúi càng sâu hơn, trong lòng âm thầm thở dài: Hoàng thượng, người ta cũng vì Hoàng thượng ngài mới đàn a, lại chẳng hiểu tình thú như thế. mấy vị mỹ nhân thật đúng là thật đáng thương mà.

Hoàng thượng nhíu lại chân mày, vẻ mặt tức giận, bước mấy bước liền đi ra khỏi đường nhỏ, từ rất xa liền nhìn thấy chòi nghỉ mát ven đường. Dưới ánh trăng, một cô gái áo trắng theo tiếng đàn mà múa, sa y mỏng trên người kia như có như không, tư thế dung nhan kỹ thuật nhảy tuy không phải là cao thủ đứng đầu, nhưng cũng hiển thị rõ tư thái.

Tình cảnh như mộng như thật, giống như tiên từ uyển nhược trên trời phủ xuống phạm trần, mấy gã thái giám lớn nhỏ đi theo bên cạnh Hoàng thượng, vừa nhìn thấy liền tròn mắt hốc mồm, trong lòng âm thầm niệm Phật: a di đà phật, nếu như ông trời cho ta thêm một lần cơ hội, để cho ta một lần nữa làm nam nhân, nếu có thể gặp gỡ tiên tử như vậy, nhất định trước lúc bị giết đẩy ngã rồi hãy nói sau. .

Dường như Hoàng thượng cũng chưa từng nghĩ đến sẽ nhìn thấy tình cảnh này, đầu tiên là sững sờ một chút, nhưng ngay sau đó nhấc chân hướng bên kia đi tới.

Hai người vừa đàn vừa múa tựa hồ lúc này mới nghe có người tới đây, bận rộn dừng lại khiêu vũ, ngừng đàn, song song hành lễ: “Thiếp thân ra mắt Hoàng thượng.”

Tiếng nói từ trong miệng thoát ra mềm mại thánh thót, để cho mấy đại tiểu thái giám nghe được xương càng mềm đi một nửa, mọi người chỉ cúi đầu, thầm nghĩ trong lòng: nếu như tối nay Hoàng thượng mà không lâm hạnh một người, không khỏi cũng quá kỳ lạ rồi.

Tiểu hoàng đế nâng cao đầu, nhìn coi hai nữ tử kia, trong mũi ngửi thấy một làn mùi hương thanh nhã thoang thoảng, liền nói: “Vi sao muộn như vậy vẫn còn ở nơi này đánh đàn khiêu vũ? Chẳng lẽ còn không biết mệt sao?”

Trên mặt Ngọc Diễm Thu mang theo nụ cười nhu nhược, khẽ đứng lên nói: “Hồi Hoàng thượng, tiểu nữ tử cùng muội muội bởi vì là thấy tối nay ánh trăng thật đẹp, mới nổi hứng ở dưới ánh trăng đánh đàn nhảy múa, cũng không nghĩ sẽ quấy rầy Hoàng thượng, mong rằng Hoàng thượng thứ tội.”

Ngọc Diễm Lương còn nói: “Đúng theo như lời tỷ tỷ nói, kính xin Hoàng thượng thứ tội.”

Hoàng thượng khẽ cup mắt nhìn hai người, lại hỏi: “Muộn vậy mà hai người các người chẳng lẽ còn không muốn ngủ sao?”

Hai người nhẹ lắc đầu đầu nói: “Còn không buồn ngủ.”

“À, nếu không buồn ngủ, có ai không?” Hoàng thượng chợt đổi với thái giám bên cạnh nói, “Mang hai người các nàng tới Hoa Hoàn phường đi, đàn một đêm, nhảy một đêm cũng không sợ quấy rầy người. Hừ, các người không ngủ không mệt, nhưng mà Trầm mệt mỏi.” Dứt lời, liền vung tay áo, dù nghe hai người kia kêu “Hoàng thượng” cũng không quay đầu.

Liễu Mạn Nguyệt nghe được lời kia của tiểu hoàng đế, thì nhin cười slyt nữa phun cười ra khỏi miệng, nhanh chóng lôi kéo Bạch Tuyết, vội vã lui về phía sau, đợi Hoàng thượng dẫn người vào Thính Vũ các mới thở phào nhẹ nhõm.

Bạch Tuyết cũng là thở phào nhẹ nhõm, hai chủ tớ liếc mắt nhìn nhau, đều khẽ nở nụ cười.

“Về thôi.”

“Dạ” Bạch Tuyết nhanh chóng dắt diều lấy nạng, một đường hướng Thanh Viên đi trở về.

Thoạt nhìn tiểu hoàng đế kia vẫn còn đang có tính tình giận dỗi, may mà mình chưa có đi ra ngoài, nếu không, không chừng một đêm này đừng mong mà ngủ. Bất quá. cứ như vậy, thì rốt cuộc khi nào mới có thể đem hấn bắt được? Chẳng lẽ phải đợi hấn đám cưới, rồi cùng những thứ oanh oanh yến yến trong hậu cung tranh giành cao thấp sao? Nếu như hấn hoàn toàn, từ đầu đến cuối không muốn lật ra tấm bảng của mình thì phải làm thế nào mới tốt đây?

Tuy nói Liễu Mạn Nguyệt ở nơi này, trong lòng đang âm thầm có chút phiền não, nhưng cũng sống khá giả hơn tỷ muội Ngọc thị. Hai người kia sau khi bị mang tới Hoa Hoàn phường, cho dù khăn cầu thế nào, thì từ quần sự đến công công cũng lắc đầu không chịu, chỉ nói: “Nhị vị mỹ nhân chớ làm khó chúng ta, đây cũng là chính mệnh Hoàng thượng ra lệnh, không chừng ngủ thẳng đến nửa đêm, lúc đi tiêu đêm có thể tới đây để nhìn một cái đó.” Những chuyện thế này trước kia cũng không phải là chưa từng có? Tiểu hoàng đế này làm việc cực kỳ tùy hứng, thuận mệnh phân phó, cho dù vài người phía dưới không làm cũng được. Nhưng nếu như hấn đột nhiên nghĩ tới, không chừng lúc nào đó sẽ chạy tới nhìn một cái. Khi đó nếu người nào lười biếng không có làm, liền chờ phạt đi.

Nhị nữ không cách nào khác, chỉ đành phải một vẻ mặt đau khổ đánh đàn, một nhướng mày khiêu vũ. Hoa Hoàn phường bốn phía đều là bốn mùa hoa cỏ, hiện tại lại là ngày mùa hè, bên ngoài các màu hoa cỏ rực rỡ như ráng chiều, nếu vào ban ngày cũng là nơi cảnh trí tuyệt đẹp.

Nhưng hết lần này tới lần khác, hiện tại lại là nửa đêm, trong hoa viên này hoa và cây cảnh vốn rất nhiều, con muỗi cũng nhiều, Hoa Hoàn phường thì càng hơn như thế, còn nữa xưa nay chỉ ở lúc hoa đang nở thì con sâu nhỏ cũng bay ra, hai người này một đêm không được ngủ không nói, trên người còn bị cắn nẩy chục phát, sáng sớm ngày thứ hai đều vành mắt đen sẫm, trở lại viện riêng của mình, ngay cả thời gian đi tìm thuốc ngứa xoa cũng không, chỉ nằm xuống trên giường liền ngủ say.

Sáng sớm ngày kế, tiểu hoàng đế về mặt nôn nồn bò dậy trên giường, liên tục ngáp.

Tiểu Châu tử thấy vạn tuế gia tinh thần không đủ tỉnh táo, trong bụng lo sợ nhanh chóng tìm cái gì đó nói cho hấn giải buồn: “. Tới hôm qua cũng không biết tại sao, liền nghe Tiểu An Tử bên kia bị một đêm hành hạ, buổi sáng mới được ngủ yên. May mắn là buổi sáng hôm nay hấn không có trực phiên, nếu không lúc này sợ là cũng không đứng dậy nổi đâu.”

Hoàng thượng đưa tay đi dụi mắt, khiến Tiểu Châu tử bị dọa sợ vội nói: “Gia, cảm nước rửa là được, đừng dụi mắt như thế.”

Hoàng thượng chỉ “Ừ” một tiếng, rồi nhận lấy ly trà xanh của một thái giám khác đưa qua, chợt vừa ngẩng đầu, liền thấy trên mặt tiểu thái giám kia có một đôi mắt bị quầng thâm, thì không khỏi buồn bực nói: “Vành mắt người sao lại đen?”

Tiểu thái giám nhanh chóng gượng cười nói: “Chắc tới qua ăn đồ nóng nhiều, nên một đêm cũng không có ngủ ngon, chỉ cảm thấy trên người nóng rần lên, nhưng hết lần này tới lần khác lại không có bị gió.”

Tiểu Châu tử nghe xong liền cười nói: “A, như vậy là cùng Tiểu An Tử nói giống nhau rồi, hấn cũng nói là chỉ cảm thấy trên người nóng bức.”

Hoàng thượng ngẩn người, buồn ngủ trên mặt bị quét sạch, hai mắt híp lại, chỉ ngồi ở chỗ đó như suy nghĩ cái gì.

Hai tiểu thái giám vừa nhìn thấy, liền không dám lên tiếng nữa, chỉ chờ Hoàng thượng nghĩ ra chuyện.

Chẳng được bao lâu, Hoàng thượng quả nhiên ngẩng đầu lên nói: “Một lát gọi Triệu Bính Huy đi qua.”

Tiểu Châu tử trong lòng động dậy, nhanh chóng trầm giọng đáp “Dạ” một lần nữa hầu hạ Hoàng thượng tắm rửa thay quần áo.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Ăn trưa xong, Liễu Mạn Nguyệt chỉ cảm thấy cứ rảnh rỗi sống ở trong viện mãi cũng không có ý nghĩa, không bằng mình tìm một chút việc để chơi đùa, nên lệnh cho Bạch Tuyết tìm một sợi dây dài nhỏ, đến trong vườn tìm nơi vắng vẻ chút ít, không có người nào, để cho hai nha đầu đứng nắm hai đầu dây, còn mình thì nhảy dây thừng.

Trước kia lúc vừa xuyên qua, nàng cũng lo lắng có người cũng xuyên qua và nhìn ra xuất xứ của nàng, nhưng từ lúc biết ăn độc được “Trú Nhan Đan”

xong là cả đời phải chịu sự khống chế của người ta, nên có chút chuyện dù cẩn thận nhất, cũng thấy không có tác dụng gì. Tựa như hiện nay, từ lúc vào Cung, thì cả đời này liền ra không được rồi, Tiểu Hoàng thượng nhất thời bất không được, vậy nếu như cả đời đều bất không được, thì cái mạng nhỏ này không biết chừng lúc nào đó sẽ bị lấy đi mất, còn không bằng thỉnh thoảng tính tình tùy hứng một chút, muốn chơi cái gì thì chơi cái đó là tốt rồi.

Hai người cung nữ cầm lấy sợi dây, Liễu Mạn Nguyệt hai tay khê kéo gấu quần, nhảy ở trên sợi dây thùng như con bướm tung bay, trái nhảy phải nhanh, chơi đến quên trời đất.

Có một định luật mà vô số lần ở trên người nữ chính xuyên qua, là vô luận muốn, hay không muốn thì thỉnh thoảng cũng có lúc bị những thứ mình muốn hay không ấy đẩy tới trước mặt, để nhìn thẳng vào cuộc đời thảm thống của mình.

Như thế, phải để cho tiểu hoàng đế kia ngoài dự tính mà thỉnh thoảng ở trong vườn di chuyển lung tung, liền đúng lúc hay không đúng lúc gặp được nữ chủ đang ở nơi này nhảy dây.

Xa xa nhìn lại, nàng kia mặc váy sam, uyển nhược như hoa, lại vừa như Tinh Linh. Mang trên mặt nụ cười yếu ớt, trong lúm đồng tiền kia phảng phất như ù mặt, cười đến ngọt ngào như thế.

Cước bộ có chút dừng lại, đám thái giám đi theo bên cạnh cũng nhanh chóng dừng lại bước chân, nhưng ngay sau đó liền thấy Hoàng thượng nhấc chân hướng bên kia bước đi, cả đám liền thỉnh thoảng đuổi theo.

Tai nghe có người kêu Hoàng thượng tới, Liễu Mạn Nguyệt nhanh chóng ngừng lại, hai vị cung nữ đang cầm sợi dây cũng buông ra theo Liễu Mạn Nguyệt hành lễ.

Trước khi quỳ hành lễ, vội vã đem mắt nhìn lướt qua thần sắc trên mặt Hoàng thượng, quả là vẫn đen như trước, trong bụng thầm than, thật đúng là xui xẻo bị thăm, chả trách hôm nay lúc thức dậy trong lòng cứ hồi hộp không yên ổn, càng muốn tìm chút chuyện làm mới thoải mái, lại không nghĩ rằng mình tự đưa tới cửa.

Hoàng thượng nhìn sợi dây dài khoanh thành vòng tròn trên mặt, liền cảm lên oa oa hỏi: “Đang làm cái gì vậy?”

Liễu Mạn Nguyệt chỉ đành phải thở sâu để bình tĩnh, chậm rãi nói: “Hồi Hoàng thượng, chẳng qua là sợi dây gọi hai nha hoàn cầm lấy, rồi thiếp thân nhảy dây chơi thôi.”

Nhảy dây?

Lông mày Hoàng thượng chau lên, cái của nợ này chưa từng nghe qua. Vừa quay đầu, liền nhìn thấy gương mặt như phù dung của nàng khê đỏ lên, xinh đẹp đến xưa nay hiếm thấy, lộ vẻ là vừa mới vận động xong. Đôi môi khê nhếch, bỗng nhắm lại, đè ép con nóng trong lòng xuống, đầu tiên là hừ lạnh một tiếng, mới nói: “Hừ, trước kia không phải nói cái gì có thể ngồi không đứng, có thể chạy thì không ngồi sao? Hiện tại làm sao lại mang dây ra nhảy rồi?”

Liễu Mạn Nguyệt trong lòng ghen lại, mím môi, trên mặt treo nụ cười giả tạo, vẫn nửa quỳ trên mặt đất như cũ, đầu gối lúc này thật là khó chịu, nhưng Hoàng thượng không cho đứng lên thì mình liền không thể đứng lên: “Hồi Hoàng thượng, hôm qua ban đêm dường như quá nóng, vì thế cả đêm cũng ngủ không ngon, nên buổi sáng thức dậy thiếp nghĩ đi ra ngoài vận động một chút mới cảm thấy thoải mái, lúc này mới tìm một ít đồ vật đi ra ngoài để chơi một chút.”

Lông mày của Hoàng thượng chau lại, gương mặt càng đen thêm ba bốn phần, một đôi mắt ung nhìn nàng hơi âm trầm, hất cằm đem lời nói chậm chậm nói ra: “Mở miệng là nói đồ chơi giải trí, người đã là phi tần trẫm, thì không thể giống như những phụ nhân không hiểu biết, cho dù làm không được văn chương thì cũng nên cố gắng học hỏi những điều thánh nhân đã dạy. Tiểu Châu tử, trở về liền đưa một ít sách kinh thư cho bốn vị mỹ nhân học hỏi đi, suốt ngày chỉ nghĩ đến vui đùa.”

Liễu Mạn Nguyệt trong đầu thoáng bùng lên con tức, suýt nữa làm ghen mình. Cả ngày vui đùa? Hoàng thượng lời này là đang nói bản thân hán sao? Bảo nữ nhân đọc sách học câu nói của thánh nhân? Trước kia kẻ một hơi làm mười hai vị Lão sư tức giận bỏ chạy rốt cuộc là người nào? .

Trong bụng mặc dù nghĩ như vậy, nhưng trên mặt vẫn không thể hiện ra, chỉ đành phải nhẹ nhàng xá lạy, trong miệng chỉ khen: “Tạ ơn Hoàng thượng ban thưởng.”

Ngăn một bụng tức giận trở lại bên trong Thanh Viên, đi thẳng một mạch vào trong phòng, nghiêng người dựa vào trên giường quý phi, thật lâu mới đem hơi thở điều tiết lại. Giơ lên bàn tay cầm đầu ngón tay ấn lấy huyệt Thái Dương, trong lòng một lần nữa tính toán.

Có thể nói nàng gặp hài tử hai thời kỳ khó chơi nhất đây? Tiểu Hoàng thượng hiện nay lộ vẻ là mọi chuyện đều phải theo chủ nhân là hán, Kiếp trước của mình còn chưa từng lập gia đình, trong nhà tuy có cháu gái, nhưng cũng là chút ít họ hàng xa, một năm gặp mặt với nhau chỉ có một hai lần, thì trời mới biết hài tử trong lúc dậy thì phải ứng đối như thế nào?

Sắc dụ? Hán không hiểu. Nghệ dụ? Hán không thông. Chơi dụ? Hán không theo.

Đây rõ ràng là không cho bốn người mình mặt mũi, hoàn toàn, từ đầu đến cuối không nghĩ cất nhắc mình bốn người mình. Thế này thì làm sao mà hạ thủ?

Thở dài một hơi, tuy nói trong lòng hiểu, chuyện này gặp không được, mà phải đợi ..., nhưng rốt cuộc phải đợi đến khi nào đây? Ngày đó lúc tiến cung, chỉ cầu không cao không thấp, có thể lẫn lộn vào hậu cung của Hoàng thượng, trong các nếu có yêu cầu gì thì cứ thế mà làm việc thôi. Không ngờ khi vào cung, tiểu hoàng đế kia lại có bộ dáng như vậy, nên nàng cũng sinh ra tâm tư tùy ngộ nhi an (*thích ứng trong mọi hoàn cảnh*). Nhưng thuốc kia

một khi phát tác thì đau đến xương cốt, đầy lòng thì đầy nằng muốn đi tới một bước, lại trở lui một bước.

Nghĩ tới đây, mỗi không khỏi nhếch lên một nụ cười khổ, nếu bị khổ sở mà chết như thế, còn không bằng sớm tự tìm cái chết, vẫn tốt hơn là sống mà chịu tội.

Trải qua nửa canh giờ, liền có cung nhân đưa tới bộ sách điển cổ do Hoàng thượng ban thưởng, tên là Nhân Thượng tiến hảo học. Người người trong bốn viện đều có, mà viện viện lại khác nhau. Nhìn mấy quyển sách mới tinh, Liễu Mạn Nguyệt trong bụng suy nghĩ, những thứ này hẳn là do Thái hậu trước giờ lệnh để Hoàng thượng học, nghĩ đến hẳn nhìn những thứ sách này đã sớm không nhìn được, lại cứ không dám đem những quyển sách này vứt đi cho há giận, lúc này lại mượn lấy cơ đem sách trực tiếp ban thưởng cho người khác là xong.

Tiện tay cầm lấy một quyển, vừa mở ra liền ngửi thấy mùi thơm của mực nước. Tuy nói xuyên thủng tới thời cổ này, nhưng rốt cuộc vẫn là không thích nhìn những thứ chữ phồn thể này. Những thứ bản sách đơn giản thông dụng còn dễ nói, những thứ chi, hồ, giả, đã nhìn một cái liền đau đầu khiến người khác khó chịu, cũng không lạ khi Hoàng thượng không thích những thứ này.

Ở bên trong Bình Viên, Giám Lan ngồi ở trước bàn, đảo mắt nhìn quyển sách mới《 khuyên học 》 mà Hoàng thượng vừa ban cho, tiện tay lật vài tờ, chợt lạnh giọng hướng Tần Nga đang hầu hạ bên cạnh nói: “... sách này là xung quanh đều có rồi?”

Tần Nga bận rộn đáp: “Dạ”

Bàn tay ngọc của Giám Lan khẽ đảo, chợt mặt giãn ra cười khê, nói “Mài mực.” Bên kia Thu Nương liền bận rộn lấy nước, rồi cầm thoi mực nghiên nghiên mài.

Ở bên trong bốn viện mà đưa những bộ sách đầy học vấn này, nói vậy trừ chỗ này của mình ra, bên cạnh không có ai biết dùng sao? Nghe nói tiểu hoàng đế kia không thích học nhất, nếu như chỗ Thái hậu và Đế sư có lúc lệnh cho Hoàng thượng viết những điều học vấn này, nếu mình có thể giúp đỡ một hai.

Nghĩ tới đây trên gương mặt xinh đẹp cười lạnh một tiếng, có thêm học vấn rục rờ, đều có nơi để dùng cả, chỉ nhìn xem người ta muốn là những thứ gì thôi.

Nếu mình có thể tham dự triều chính, khiến cho Các chủ hài lòng. Nghĩ tới đây, gương mặt vốn lạnh nhạt phía trên bỗng xuất hiện một tia đỏ ửng, nếu để cho người đứng đầu Tiên các tựa như tiên nhân từ trời cao hạ phạm quản lý trần gian kia nhìn trúng, đợi mình sau khi trăm tuổi, tất có thể danh liệt Tiên vị, thì có thể làm bạn với Các chủ dù là trên trời hay dưới đất không chỗ nào không biết không chỗ nào không thông rồi.

Bàn tay nhẹ giờ lên, ở bên nghiên mực đã mài tốt, liền chấp bút lên giấy, trong lúc nhất thời, mùi hương của mực lan tỏa cả phòng.

Ăn cơm trưa xong, mấy ngày nay bởi vì đang lúc lười ra khỏi phòng, nên cố xé chiều mỗi ngày đều nghỉ giấc trưa. Nhưng mà mỗi ngày trong lòng vẫn có chút phiền muộn, ngã xuống giường một hồi lâu cũng không thể nào ngủ được, liền ngồi dậy.

Đứng dậy ra khỏi phòng, ba nha đầu kia một người cũng không ở đây, nàng đang ở trong lòng suy tư một chút, thì nhớ hôm nay quả thật đến phiên Bạch Huyền ở tại bên ngoài hầu hạ, sợ là nha đầu này cho rằng mình đã ngủ, liền chạy ra đi đến nơi khác buồn chuyện rồi.

Bước mấy bước vào trong viện, trong viện cũng cũng khá an tĩnh, Liễu Mạn Nguyệt mừng rỡ thanh nhàn, liền một người ra khỏi sân, muốn tìm nơi thanh tịnh để dạo một chút.

Hoàng thượng kia dùng ngọc thiện xong cũng không biết đang làm những thứ gì? Trong Hạc Lâm viên không có nửa người có thể nói được rõ ràng. Chỉ vì ý nghĩ của tiểu hoàng đế kia chỉ tùy hứng trong chốc lát lại toát ra chủ ý gì đó. Hiện tại có thể là tìm một chỗ nghỉ giấc trưa cũng không chừng. Mỗi ngày mỗi ngày cẩn thận tròn hẳn, mình sau này mỗi ngày phải trôi qua thế nào chứ? Còn không bằng hướng chỗ ở của người nọ đi xem một chút, nhằm phục vụ cho ý đồ thanh tịnh của mình cũng tốt.

Trong lòng không suy nghĩ nhiều, chỉ theo tính tình chậm rãi đi thong thả, liền cảm thấy đằng trước không khí càng lúc càng mát mẻ, đi một lúc lâu, liền đến đường núi thông hướng đầm nước ngày trước, chợt nhìn thấy lên núi đường bên kia lại không có người gác, thì không khỏi sùng sốt một chút.

Trong bụng nghi ngờ, liền chạy mấy bước đến nơi đó, thấy đường lên núi quả không người nào gác, trong bụng lại càng kinh ngạc, đi tới con đường núi đó, hướng lên đường núi kia cẩn thận nhìn coi. Đường lên núi mặc dù cao chót vót một chút, nhưng cũng sạch sẽ, các bậc thang đi lên đều dùng ván gỗ để lót, không có tích bùn đất, cũng không giống như quá nguy hiểm.

Hơi suy nghĩ một chút, liền nhắc chân hướng trên đường núi kia bước đi.

Chỗ núi nhỏ này, mặc dù không lớn, nhưng quả thật cao chót vót, đường lên núi cũng dài hơn. Đi chừng thời gian một chén trà thì đã bò tới đỉnh núi, mắt nhìn thấy cảnh sắc kia, trong lòng nhất thời trống trải.

Vị trí nơi mình đặt chân, trước mặt là vách núi, mặt nước bên kia có vách đá thẳng tắp từ trên cắt tới mặt nước, bốn bề đầm nước đều là vách núi vòng quanh như thế. Ngay đó ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy chỗ này yên tĩnh bốn phía vách núi cao vút, chỉ có thể nhìn thấy một chút bầu trời, nhưng sau khi lên núi, tình cảnh bốn bề lập tức trống trải.

Trong đầm nước, nơi có vách đá cao vút hình trụ lúc này cũng thấy vậy rõ ràng, phía trên nó rõ ràng có một cái đỉnh.

Bốn phía của ngôi đình kia có rèm lụa mỏng xanh khép lại, hiện tại đang theo gió mát bay bay. Ở vách núi dưới chân kéo dài đến trong đình quả nhiên có

một cây cầu treo bằng dây cáp. Bề rộng của cầu có thể ... hai người đi song song, phía dưới chính là tấm ván. Tiến lên đi hai bước, thấy hình dáng mấy tấm ván gỗ, lộ vẻ là bền chắc hiếm thấy. Mà những tấm ván gỗ, phía dưới trừ có hai cái khóa sắt ra, khoảng cách nối giữa hai tấm còn có dây xích, nên độ bền chắc vừa phải rất có lợi để nối ván gỗ, cũng là chưa chắc chính xác là có thể làm người ta té xuống hay không.

Trong lòng khẽ ngửa, vừa nhìn khung cảnh tươi đẹp cùng bầu trời tựa như biển rộng, Liễu Mạn Nguyệt liền rón rén hướng trên cầu treo kia đi tới. Cây cầu này nối liền hai ngọn núi, người giẫm lên dễ đi, tóm lại dưới chân sẽ có cảm giác nhẹ bay bay, theo bước đi của mình, thỉnh thoảng có cơn gió nhẹ thổi qua bước chân.

Liễu Mạn Nguyệt chỉ đành phải khẽ nhắm hai mắt, không dám nhìn xuống phía dưới, ánh mắt chỉ nhìn chăm chăm chờ nghỉ mát trên đỉnh núi ở phía trước, từng bước vững vàng mà đi tới. Nói đến Tiên các, vì nuôi dạy những kẻ như nàng mà tính toán rất nhiều. Bộ dáng tốt, liền chỉ dạy cầm kỳ thư họa, nuôi giống như tiểu thư nhà giàu người ta vậy. Bộ dáng bình thường, mà có thể nhìn ra thiên phú, thì sẽ dạy tập võ công, chỉ dùng dùng cho ám sát hoặc là võ nghệ cao cường thì làm mật báo. Nam tử cũng như thế. Vì vậy, người tựa như Liễu Mạn Nguyệt thì sẽ không dạy cho võ công, vì sợ nữ nhi có nhan sắc bậc này mà còn mang công phu ngược lại làm cho người ta nghi ngờ.

Đi gần nửa nén hương thời gian, mới đến đỉnh nghỉ mát đối diện kia, đứng ở trong đình, vén sa mỏng lên, liền có cảm giác giống như bị vây giữa tiền cảnh trong không trung.

Hít sâu một hơi, nhìn phong cảnh xung quanh một hồi lâu, mới quay đầu trở lại tới đánh giá trong lương đình này.

Chỗ đình này không rộng rãi giống đình ở chỗ ở, có ít đồ trang trí treo trên nóc bát giác, xung quanh là vách tường cao hơn hai thước, trên mặt đều là chạm rồng cửa sổ khắc hoa mờ rộng ra, bốn bề treo lụa mỏng xanh, chỉ có một tầng như vậy. Ở giữa bày đặt một mấy hàng hoa cỏ tươi. Một lư hương, lúc này trong cái lư không có đốt hương. Bên cạnh bày đặt một miệng chậu đồng, dường như là chậu than. Phía sau bày đặt một cái bồ đoàn, ở hướng đông còn đặt một hàng dài bàn cờ và con cờ, đã được sắp xếp gọn gàng. Liễu Mạn Nguyệt lại đi qua, mở ra một cái hộp, là cờ bên. Bên cạnh lại có giấy và bút mực, đều sắp xếp ngăn nắp. Một chỗ khác lại có một cây đàn ngọc cũng được dọn gọn lại.

Nhìn này bộ dáng bốn phía, trên mặt Liễu Mạn Nguyệt đang rực rỡ dần dần chìm xuống. Nơi này khắp nơi sạch sẽ, khắp nơi thoả đáng, chứng tỏ thường xuyên có người dùng là.

Lại nghĩ tới hôm đó lúc đến, đường lên núi có có người coi chừng dùm, nói không chừng lúc ấy trên núi có người.

Ở chỗ trên núi này trong Hạc Lâm viên được cho là nguy hiểm, chẳng lẽ không phải vì nơi này nguy hiểm, mà chỉ có người không muốn người khác biết chỗ này, có người sai họ nói thế? .

Chân mày nàng khẽ cau lên, trong lòng khẽ nôn nóng, biết mình lúc này xem như là đường đột rồi, bất kể là người phương nào dùng chỗ này, thì nếu bị người nọ phát hiện, không chừng sẽ gặp có tai họa trên người.

Nghĩ tới đây, Liễu Mạn Nguyệt lập tức ngồi thẳng lên, xoay người hướng cái cầu treo lúc trước đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Đưa tay vén rèm lên, chợt nhìn thấy ở đình núi đối diện kia làm như có bóng người chuyển động, sắc mặt Liễu Mạn Nguyệt lập tức trắng đi. Là nhìn thấy lên núi rồi, vì vậy chạy tới diệt khẩu sao? Hay là vừa vận chủ nhân chỗ này cũng tới? Hay chỉ là tùy ý đi loạn dạo chơi ngang qua nơi này? .

Bất luận là người nào, nếu biết có người ở đây thì mình dữ nhiều lành ít. . . .

Nghĩ tới đây, một đôi hoa đào mất mạnh mẽ kiên định, xoay người đánh giá bên trong đình. Trong đình này mấy có cái sập, cũng có tủ nhỏ để sách và vật dụng, nhưng những thứ này đều không dấu được người. Đi thêm mấy bước liền đi tới bên cạnh đình, vén lên bức rèm sa mỏng cúi xuống phía dưới nhìn quanh, may mắn, cái đình này không phải là xây giáp bên vách núi, bốn bề đều có chút ít trống không. Chỗ mặc dù không lớn, nhưng cũng có thể miễn cưỡng giấu người, chỉ cần người trong đình không có ý đồ đầu ra phía ngoài nhìn quanh thì tốt.

Khẽ suy tư, liền vị trí phía bắc ở bên ngoài đình, đầu tiên là do nơi này ở phía sau đình, mà đối diện nó là vách núi hẳn sẽ không có người ra nhìn. Hai là này bên ngoài tuy có chỗ rộng hơn chút ít, nhưng nếu mình ngồi ở chỗ này có người đến phía ngoài nhìn quanh cũng không thấy.

Nhắc quần bước đi ra ngoài, ngay sau đó liền dán chặt lên vách tường của mái ngói xuống, suy nghĩ một chút, liền nằm vật xuống ở bên ngoài đình. May là, đất ở phía ngoài đình cũng là bùn đất, nên trên mặt đất mọc không ít hoa cỏ, vì vậy trên mặt đất cũng không quá bản. Nếu như đây là tảng đá xanh bóng loáng thì ngược lại có chút ít nguy hiểm.

Làm như qua hồi lâu, mới nghe được bên kia kia cầu có tiếng thì thầm loáng thoáng, thì có người đã vào trong đình.

Nhưng ngay sau đó, liền có tiếng rót nước bung trà, tên còn lại làm như vào ngồi trên bờ đoàn. Liền nghe một người mở miệng nói: “Triệu thống lĩnh chắc là một lát nữa sẽ tới.”

Mạn Nguyệt trong lòng cả kinh, kẻ ngồi bên ngoài rốt cuộc là người phương nào? Chẳng lẽ là Thái hậu hay Thái phi sao? Mà có thể triệu kiến thị vệ thống lĩnh tới đây? .

Đang suy nghĩ, thì liền nghe một người “Ừ” một tiếng. Tiếng nói kia tuy nhỏ, nhưng lúc này lại phảng phất như sấm vang ở bên tai. Lẫn bên trong tiếng trong trẻo mang theo chút khan khàn, nghe thấy cực kỳ quen tai, không phải là tiểu hoàng đế Thừa An Đế thì còn là người phương nào chứ?

Tim ở trong lòng ngực nhảy thình thịch, các ý nghĩ trong đầu lần lượt rời rít hướng ra phía ngoài mà bay. Hoàng đế này sao không có ở trong ngự thư phòng làm lão đầu ngăn người? Lại tới đây triệu kiến thị vệ thống lĩnh làm gì? Còn có lời đồn đãi xưa nay ở vách núi này

Trong lòng như có tia chớp xoẹt qua, liền nghe trên cầu bên kia lại có động tĩnh, đằng trước làm như thái giám nói: “Đã tới.”

Tiểu hoàng đế nơi đó chưa từng lên tiếng, chắc là chỉ gật đầu.

Triệu thống lĩnh kia đi rất nhanh, không lâu lắm liền đến trong đình, cúi người liền lạy: “Vi thần bái kiến Hoàng thượng.”

”Đứng lên.” Tiểu hoàng đế kia tiếng nói vệt đục mặc dù xưa nay khó nghe, nhưng lời nói trầm ổn như lúc này cũng hiếm thấy, “Đã điều tra ra rồi?”

“Hỏi Hoàng thượng.” Triệu thống lĩnh làm như đem cái gì từ trong lòng ngực móc ra, cẩn thận giao cho tiểu thái giám bên cạnh dâng lên cho Hoàng thượng xem qua, “Đã tra xét, nhang này có tên là Nhiên Tinh Hương là hương liệu được đốt khi tiến hành ăn ái còn dư lại.”

Tiểu hoàng đế làm như ngó chừng hương tro kia, qua một hồi lâu, bỗng nhiên nở nụ cười lạnh: “Bốn yêu nữ kia cũng thật hảo tâm cơ.”

Hai tay Liễu Mạn Nguyệt khẽ run, trong lòng đại chấn. Nhiên Tinh Hương nàng cũng biết, vật này ở trong Các cũng có, chẳng qua là mình xưa nay không có gặp, trước khi xuống núi liền không có cần vật này, lại càng sợ lúc vào cung bị tra ra, cũng không tiện giải thích. Chợt nhớ tới trong lương đình ban đêm hôm đó, nghe trong đình kia bay tới mùi thơm dường như chính là của nọ này.

Chẳng qua là ngày hôm đó trong vườn khắp nơi đều có hoa cỏ, mình nhất thời không có đoán được thôi.

Tiểu hoàng đế chẳng lẽ là phát giác mùi hương trong đình hôm đó khác thường, nên sai người đi thăm dò? .

Triệu thống lĩnh cúi đầu, không dám lên tiếng.

“Nhang này là thủ đoạn bí ối của Tiên các đúng không?” Trong lòng mới vừa nghĩ xong, lời của tiểu hoàng đế không ngờ đem Liễu Mạn Nguyệt sợ đến ra một thân mồ hôi lạnh, hân. Thế nhưng biết. Hân sao có thể biết? .

“Cái này thì vi thần cũng không rõ ràng lắm, Tiên các kia làm việc quỷ dị, xưa nay thủ đoạn ừn ừn.” Triệu thống lĩnh đoán, rồi từ từ giải thích.

Tiểu hoàng đế chợt cười lạnh: “Tiên đế cùng bọn hân đầu cả đời, cuối cùng cũng không. Thôi, cẩn thận ngó chừng xung quanh là được.”

Triệu thống lĩnh đáp “Dạ”, chỉ nghe hoàng đế phân phó nói: “Bên Bình Viên kia, hai ngày này mỗi ngày đều đưa lên văn chương được viết, có điều tra trong giấy mực kia có thể có độc không?”

Triệu thống lĩnh nhanh chóng thùy thân nói: “Đã tra xét, xác nhận không có.”

“Có phòng vô phòng. Tiểu Châu từ.”

“Có Nô tài.”

“Nếu như thu lần nữa, có bao nhiêu đốt bấy nhiêu là được.”

“Vâng”

Dứt lời, Hoàng đế liền vung tay lên, nói: “Lui ra đi.” Triệu thống lĩnh bận rộn lĩnh mệnh thối lui khỏi, qua không đầy một lát, chờ tiếng trên cầu kia càng ngày càng xa sau, lại nghe kia tiểu hoàng đế nói: “Đi đi.”

Nhưng ngay sau đó trên cầu lại vang lên âm thanh, làm như có người rời đi.

Liễu Mạn Nguyệt trong lòng khẩn trương, không biết người đi là tiểu thái giám hầu hạ, hay là hợp với Hoàng thượng cùng nhau rời đi. Lại thêm vừa mới rời nghe bọn họ kia nói chuyện, trong bụng lại càng kinh nghi bất định, hiện tại phía trên dường như không có động tĩnh nữa, thì mới cẩn thận suy nghĩ.

Nhân định năm thứ bảy, Tiên hoàng băng hà, thái tử bảy tuổi, bảy tuổi lên ngôi kế vị, bởi vì Hoàng đế tuổi quá nhỏ, Thái hậu buông rèm chấp chính. Sau đó, chỉ nghe dân gian nói, bởi vì tiên đế băng hà, tiểu Hoàng đế đã bị bệnh một trận, sau khi khỏi bệnh, liền theo Thái hậu dời tới Hạc Lâm Viên dưỡng

bệnh, đại thần trong triều cứ cách mấy ngày là ra khỏi thành Bắc thượng tấu.

Hiện nay từ trong lời nói của tiểu Hoàng đế mà nghe ra, cái chết của hoàng đế Nhân Định, không chừng có quan hệ cùng người trong Tiên các, mà những chuyện này tiểu Hoàng đế hẳn là biết rõ tình tiết của sự kiện. Còn nữa, khi hoàng đế Nhân Định còn tại vị, không ngờ đã biết chuyện Tiên các? .

Chân mày của Liễu Mạn Nguyệt càng nhíu càng chặt, chuyện này, mình chưa từng nghe nói qua, nghĩ đến cái chết của hoàng đế Nhân Định chẳng lẽ là người trong Các gây nên, nhưng chuyện quan trọng thế này, ai lại nói cho người nằm vùng nho nhỏ như mình biết chứ?

Lại không bàn về đại sự cỡ này, chỉ nói người nằm vùng mà trong Các huấn luyện, chỉ có những người cùng tuổi, mà có nhiệm vụ cùng một chỗ thì thỉnh thoảng mới có thể ở trong Các tình cờ gặp mặt lẫn nhau. Về phần những kẻ khác, số tuổi nhỏ hơn hoặc lớn hơn lại càng thấy cũng chưa từng thấy, chỉ biết nghe lệnh của trưởng lão cấp trên, chuyện bên cạnh hỏi thăm không được, nghe ngóng cũng không ra. Nếu như trong lòng có ý nghĩ muốn dò thăm xung quanh, mà để cho những người sống cùng biết được, thì sẽ bị cấp trên động thủ trừ đi, chỉ để lại những người dễ không chế mà an phận.

Chả trách Tiểu Hoàng thượng này từ đầu đến cuối đều không để ý đến bốn người mình, mà còn biến đổi biện pháp hành hạ, thì ra là đã biết. Chẳng lẽ Lưu đại nhân kia cũng là người trong Các sao? Nên mới khiến chuyện này bị hỏng?

Liễu Mạn Nguyệt đang suy nghĩ xuất thần, lúc mình xuyên qua đến đây mới vừa vặn bốn, năm tuổi, liền bị cha mẹ bán đi, sau đó mới bị trong Các mua về dạy dỗ, mà Lưu đại nhân kia dù chưa được gặp mặt, nhưng xem chừng ít nhất là trưởng giả ba bốn mươi tuổi rồi, nếu như mấy năm trước có cảm người vào bên cạnh hoàng đế Nhân Định chắc là có. Chẳng qua là lão hoàng đế này không phải là quá biết nhân nhượng sao? Loại nằm vùng một khi tra ra, mà không chịu trừ đi còn giữ ở bên người cho làm đại thần sao?

Chẳng qua lúc tiểu hoàng đế kế vị vừa vặn bảy tuổi, chẳng lẽ, là lão hoàng đế trước khi chết đem những chuyện này nói với hắn?

Đang suy nghĩ, thì cái chân liền không tự chủ giật giật, một trận nhức mõi đánh tới, nói ngứa không ngứa, nói đau không đau, hẳn là do ngồi một tư thế quá lâu mà không đã bị tê chân.

Tê chân nhiều suốt chút nữa làm cho nàng kêu ra tiếng, chợt nhớ tới mình hiện nay còn đang ở hiểm cảnh, lúc này mới mạnh đem ý nghĩ muốn kêu ra tiếng kia nuốt trở vào, chỉ hít một hơi.

Lỗi tai ngóng lên, chợt nghe được trong đình phía sau có tiếng trà chén nhỏ đụng chén nước, thăm nghĩ trong lòng “Nguy hiểm thật”, tiểu hoàng đế kia quả nhiên chưa từng rời đi, mà là ngồi ở trong đình không biết đang làm những gì.

Vừa chịu đựng kia trận đau nhức, vừa từ từ cử động một chút, để cho cặp chân kia đổi lại tư thế, chẳng qua là ngàn vạn lần không dám động tĩnh quá lớn, không thể để cho vị ở bên trong kia nghe được.

Nếu như biết hoàng đế đã phát hiện thân phận của bốn người, vậy sau này phải làm như thế nào mới tốt? Báo trở lại trong Các? Nếu như trong các biết tiểu hoàng đế đã biết rõ chuyện trong Các, mà còn giả bộ như còn tấm bé không hiểu chuyện, không biết trong Các sẽ làm như thế nào.

Suy nghĩ một chút, hai mắt hơi trầm xuống, hoàng đế Nhân Định kia chết như thế nào, mình cũng không biết. Nhưng vừa mới nghe lời của Hoàng thượng nói, Nhân Định Đế giống như đã cùng Tiên các đấu qua, không chừng chính vì vậy, gián điệp Tiên các cài vào đã đem người giết chết, để cho hải tặc không hiểu chuyện thượng vị, còn nghĩ ra biện pháp tạo ra mấy “Thác cô chi thần” (trước khi chết gởi gắm con cái lại cho người khác, thường chỉ vua chúa gởi con cái lại cho đại thần) đến xung quanh Thái hậu, thuận tiện đem vây cánh bố trí trong triều chính.

Bốn người mình được vào cung cũng bởi vì tiểu hoàng đế này số tuổi càng ngày càng lớn, lúc này mới nếu mỹ nhân kế dễ khống chế Hoàng thượng mới này.

Bên này nghĩ tới đây, chợt nghe người trong đình làm như đứng lên, cảm quyền sách trong tay thả vào trên kệ, mở miệng nói: “Ra đi.”

Trong lòng Liễu Mạn Nguyệt giật mình, chẳng lẽ lời này là nói mình? Hay là trong đình này còn có người thứ ba? .

Trong lòng nghĩ tới đây, lỗi tai liền bám lấy, đưa tay che miệng mũi lại, vạn lần không dám ra thở mạnh chút nào, rồi lại nghe giọng khan khan của tiểu hoàng đế nói: “Chẳng lẽ còn muốn trầm đi tự mình mời đi ra ngoài sao?”

Lời này rốt cuộc là đang nói người nào? Mình đã làm gì để lời đuôi rồi?

Trong lòng bối rối, ngẩng đầu, hướng cái màn tơ trên đỉnh đầu kia nhìn lại, chợt thoáng một cái, có bàn tay thon dài vén lên màn cửa màu xanh nhạt kia, trước mặt bỗng xuất hiện vẻ mặt thanh tú lạnh nhạt của tiểu hoàng đế, trong đôi mắt ung lạnh lẽo đang nhìn mình mang theo ý nghĩ giết chóc.

Thì ra là. Thật đúng là đang nói chuyện với ta a.

Nàng ở phía dưới, tư thế kỳ quái nửa nằm ở vách đá, hai mắt tròn tròn lộ ra ý sợ hãi, đang cầm tay trái chặt che miệng mũi, làm như sợ kêu ra tiếng vậy.

Hoàng thượng hai mắt khẽ nhắm, giọng nói lạnh nhạt chế giễu: “Thật đúng là muốn trầm tới tự mình mời đi ra ngoài a.”

Khóe miệng Liễu Mạn Nguyệt khẽ giật hai cái, trên mặt nở nụ cười khô khốc không được tự nhiên, nhanh chóng mở tròng hai mắt: “Thiếp thân ra mắt Hoàng thượng, không phải là thiếp thân lên mặt không chịu ra, mà vì chân của thiếp thân. đã tê rần.”

Khuôn mặt Hoàng đế vốn bình tĩnh, trong mắt mang đầy sát ý, lại không nghĩ tới Liễu Mạn Nguyệt lại nói ra lời này, đầu tiên là ngây người, lòng mày

bỗng nhiên cau lại, phá lên cười.

Hoàng thượng cư cao lâm hạ cười, Liễu Mạn Nguyệt chỉ đành phải nở nụ cười cứng ngắt ngẩng đầu nhìn hắn, nhưng cảm thấy. Dường như vị tiểu hoàng đế này cười đến quá hăng hái rồi, ngay cả mấy tia nước bọt cũng văng tới chỗ nàng.

Nàng âm thầm len lén lau đi chấm nhỏ nước bọt trên mặt kia, trong tai nghe tiếng cười của tiểu hoàng đế cuối cùng cũng nhỏ xuống. Dừng lại tiếng cười, tiểu hoàng đế tựa vào trên cây cột bên đình, một đôi mắt ung tựa tiểu phi tiểu nhìn Liễu Mạn Nguyệt, ngân nga hỏi: “Vậy Liễu mỹ nhân hiện nay cảm thấy đi đứng còn tệ đại nhiều không?”

Nụ cười của Liễu Mạn Nguyệt giật giật, chậm rãi vịn bức tường mái đình đứng lên: “Đã khá, đa tạ Hoàng thượng quan tâm.”

Hoàng đế khẽ gật đầu, lạnh nhạt hỏi: “Vậy, hiện nay là người tự mình nhảy xuống, hay là làm phiền trẫm tự mình động thủ, đem người ném xuống?”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Mây liễu chau lên, gương mặt nhìn về phía Hoàng thượng, lại thấy trên mặt hắn vẫn mang theo ba phần cười, nhưng trong mắt kia lại không có chút ý cười, mà chỉ mang theo vài phần lạnh lẽo. Trong lòng khẽ run, nàng biết, nếu mình còn chưa từng nghe qua những lời nói vừa rồi, thì tiểu hoàng đế không chừng còn có thể giữ lại bốn người mình nhảy nhót thêm mấy ngày này, nhưng chính mình đã nghe qua rồi, khi biết hoàng đế phát hiện ra thì mình đã biết tính mạng này. Nghĩ đến, hắn không thể giữ được nữa.

Trên mặt tràn ra một nụ cười khô, Liễu Mạn Nguyệt trong lòng than nhẹ một tiếng, đôi mắt hoa đào mang theo chút ưu thương, nói: “Hoàng thượng không muốn bắt ta lại để thẩm vấn sao?”

Khuôn mặt Hoàng thượng ngược lên, đôi mắt ung híp lại nhìn về hướng nàng: “Không cần, những kẻ nằm vùng lấy sắc mê hoặc người như các người cho dù bắt lại tra hỏi cũng không ra cái gì.”

“Haha.” Khẽ cười một tiếng, quay đầu hướng bầu trời xanh màu lam kia nhìn lại, nghĩ đến bọn họ trước kia chắc bắt lại không biết bao nhiêu người nằm vùng như nàng, hoặc là lúc ấy Tiên hoàng cũng đã biết được điều này chẳng?

Phía dưới đầm nước tĩnh lặng như vậy, bốn phía núi non xa xa gần gần chập chờn, càng lộ vẻ trống trải tịch mịch hơn, quả là phong cảnh tốt. Núi này, mình leo lên không tệ. Nước này, mình chọn không sai. Cho dù có chết, có thể chết ở chỗ thanh tịnh thế này, vẫn tốt hơn ruột gan trong bụng đứt đoạn thống khổ mà chết, càng tốt hơn về già vì tịch mịch sắc suy, mà chết ở trong lãnh cung không thấy mặt trời.

Giữ lại thân thể trong sạch này, chết ở trong núi sông cảnh sắc đẹp này. Thì mình có chết, cũng xem như chết có ý nghĩa. Đời trước bắt quá hơn hai mươi tuổi thì mất đi, đời này, càng mới vừa vận mười bốn, mười lăm tuổi. Chỉ mong đợi, đời sau sẽ không có bộ dạng bề ngoài thế này nữa, thì nhất định có thể sống lâu thêm mấy ngày, bị hai đời này đau khổ rồi, đời sau có thể có cuộc sống tốt chút ít, lâu chút ít, là được.

Nghĩ tới đây, trên gương mặt kia liền nở nụ cười nhạt, trong nụ cười đó hàm chứa vài phần khổ sở, cũng không hướng về tiểu hoàng đế bên trong đình nhìn thêm nữa mắt, nhắc chân liền bước thẳng về phía trước.

Gió mát nhẹ thổi, mỹ nữ tựa như thần như tiên, đứng ở trên đỉnh cao nhất, gió thổi bông bành lụa mỏng váy mỏng, thật giống như muốn bay lên trời cao vậy. Thêm một bước nữa, liền bước vào trong thâm cốc kia, thân thể nhẹ nhàng, vì không chống đỡ được sức hút nên bắt đầu rơi xuống.

Thế này, liền sẽ chết sao? Tuy nói là biết bơi, có lẽ từ chỗ cao rơi xuống như vậy, phía dưới có nước, rồi ngay sau đó sẽ ngắt và sặc chết.

Trong nháy mắt vừa rơi xuống một chút, hai mắt liền nhắm lại, không muốn nữa nhìn, cũng không nghĩ nhìn lại. Sớm biết như thế, lúc ở trong Các liền từ trên núi kia nhảy xuống kết thúc mình cho rồi, vẫn tốt hơn là bị khổ sở mấy năm nay.

Ngang hông chợt căng thẳng, nhưng ngay sau đó chỉ cảm thấy một trận trời đất quay cuồng, người phảng phất như bay lên rơi vào trong đình, mở mắt kinh ngạc nhìn lại, lại thấy mình bị Thừa An Đế ôm vào trong ngực. Ngẩng đầu nhìn hắn, mình không có giá trị lợi dụng, lại nghe hết bí mật của hắn, lúc trước hắn nói, mình càng không biết chuyện lớn chuyện nhỏ trong Các, hắn còn giữ mình lại làm gì?

Thấy nàng kia ở trong ngực ngơ ngác nhìn mình, mà trên gương mặt như Phù Dung mang còn đọng lại hai hàng nước mắt, Hoàng thượng đem đầu hơi nghiêng hướng khác, ho khan một tiếng, chỉ nói: “Người đã chết, từ nay về sau, mạng của người chính là của Trẫm.”

Người trong Tiên các, mặc dù hắn thấy không nhiều, nhưng lại làm cho người ta khác sâu ấn tượng. Vô luận kẻ nào, chỉ cần bị bắt được, đều thấy chết

không sòn . Bọn họ đem Các chủ kia tôn sùng như thiên thần, đem việc đi tới bên cạnh quân chủ coi chừng giang sơn xã tắc xem là Tiên Mệnh mà làm việc. Có một số người trong Tiên các, còn ở trước mặt mình tự tìm đường chết, không người nào mà không xem lấy cái chết đền đáp Tiên các là chuyện vạn phần vinh quang.

Nhưng cô gái này. trong nháy mắt khi nhảy xuống cốc vừa rồi, làm cho lòng người ta sinh ra cảm giác không đành lòng

Lông mày của Liễu Mạn Nguyệt nhướng cao hơn, Mệnh là của hần rồi?

“Hoàng thượng muốn ta làm gián điệp hai mặt à?” Trừ cái này ra, không có lý do gì để tiếp tục ở bên cạnh hần, trong Các trước sau cũng sẽ ra lệnh gọi mình làm việc, nói vậy, giữ lại mình cũng có thể dễ dàng để hần làm việc sao?

Sắc mặt Hoàng đế lạnh lẽo, chột buông tay ra cánh tay, Liễu Mạn Nguyệt nhất thời mất thăng bằng, thẳng tắp bị ném trên mặt đất, giống như bị đụng đến xương, nhin đau vịn bên eo ngẩng đầu hướng hần nhìn lại.

Chỉ thấy Hoàng thượng đang lạnh lùng nhìn mình, nói: “Đừng là như thế.” Dứt lời, thì dừng một chút, ” Buổi sáng mỗi ngày Trẫm sẽ đến nơi này, cuối giờ tị sẽ rời nơi đây, nếu như có mưa tuyết gió lớn thì sẽ không đến. Nếu có chuyện gì, có thể tới đây gặp Trẫm là được.” Dứt lời, từ bên trong mấy cái tỷ nhỏ lấy ra khối ngọc bội, thấy nàng đưa tay nhận, liền nói, “Chỉ cần đem cái này cho thị vệ phía dưới chân núi canh giữ xem là người được đi lên.”

Khẽ trừng mắt nhìn, nhận lấy ngọc bội cúi đầu quan sát, Liễu Mạn Nguyệt Hựu ngẩng đầu lên nói: “Xế chiều Hoàng thượng không đến nơi này sao?”

Hoàng thượng hơi dừng một chút, nói: “Xưa nay rất ít tới đây.”

Khẽ gạt đầu, ngày hôm nay đã biết là đánh bậy đánh bạ , nếu đổi lại buổi khác, dù mình có tới, cũng không có chuyện gì, chỉ là ngày hôm nay vừa vặn đề cho nàng bắt gặp.

Dứt lời, Hoàng thượng hất chéo áo, ngồi trở lại bô đoàn, đem sách vừa mới xem ném vào một cái hộp, nói: “Hiện tại bốn người các người vào đây định làm chuyện gì?”

Liễu Mạn Nguyệt cuối cùng cũng hết đau, liền đứng lên , đem ngọc bội kia thả vào trong ngực, rồi giương mắt nhìn hần, dù sao hần đã biết rồi, vậy liền nói thẳng: “Dĩ sắc Thị Quân, mị hoặc quân chủ, thỉnh thoảng thôi một chút gió bên gối.”

Cái tay vừa mới ném sách của Tiểu hoàng đế dừng ở giữa không trung, quay đầu kinh ngạc nhìn nàng, hần không ngờ tới nàng sẽ nói thẳng ra như vậy: “Có thể bắt các người thôi gì bên gối?”

Liễu Mạn Nguyệt giơ tay lên thu thập bụi tóc vừa mới bị cọ rới khi tựa vào vào bên cạnh đình, đưa mắt hướng tiểu hoàng đế nhìn lại, nhưng ngay sau đó thán nhiên cười, tất cả tư thái cùng vẻ mặt thiên kiều bá mị liền hiện ra: “Hiện nay tỷ muội bốn người chúng ta ngay cả long sàng còn chưa từng bò lên, trong Các làm sao lại bảo chúng ta làm cái gì lúc này chứ ?”

Trên mặt Hoàng đế cứng đờ, lạnh lùng “Hừ” một tiếng, quay đầu đi đến bên kia, nhưng ngay sau đó đem mấy quyển sách trên bàn ném vào trong hộp, rồi vung tay áo đứng lên: “Chớ làm lộn xộn đồ ở nơi này, nếu là thiếu cái gì .. Hừ hừ.” Dứt lời, liền nện bước đi về phía cầu treo.

Trong mắt đẹp hiện lên một tia kinh ngạc, chỉ thấy tiểu hoàng đế kia đã đi lên cầu treo bằng dây cáp. Cầu treo mặc dù theo bước đi của Hoàng thượng mà nhẹ nhàng đung đưa, nhưng chưa từng run rẩy nhiều, cước bộ vững vàng , bình tĩnh .

Chột nhớ tình hình vừa rồi khi hần đem mình ôm trở kia, rõ ràng là đã ngã xuống, rốt cuộc là hần như thế nào mà đem mình kéo trở về được? Nhớ lại lúc trước, chỉ thoáng một cái, hai người họ đã đi vào đình. Động tác kia lưu loát chưa từng có chút nào khó khăn, chẳng lẽ tiểu hoàng đế này còn luyện qua công phu? !

Trong lòng kinh ngạc cả kinh, nhưng ngay sau đó chột hiểu ra, nếu không phải như thế, thì một thiếu niên nhỏ nhỏ như hần, ở trong cung đình khắp nơi hiểm cảnh khắp nơi tính toán này mà cầu sinh được? Sao lại biết rõ cha đẻ bị làm làm hại ở trong hậu cung mà còn sống?

Khẽ thờ dài một hơi, sa mòng theo kia bị gió thổi bay lên, nàng hướng ra phía ngoài nhìn lại, bầu trời kia vẫn xanh thẳm, dãy núi vẫn trống trải cao vút, phía dưới, cũng là một hồ xanh biếc làm cho người khác tìm đập nhanh.

Có thể còn sống, thật tốt .

“Chủ tử? ! Ngồi đi đâu vậy. Làm cho chúng ta tìm mãi không thấy” Còn chưa đi vào cửa viện, xa xa liền nhìn thấy Nhị Bạch đang ở xung quanh tìm mình.

Trên mặt Liễu Mạn Nguyệt treo ý cười nhạt, nói với Bạch Tuyết và Bạch Huyền đang chạy đến: “Chỉ đi ra ngoài dạo một chút thôi, làm sao lại nóng lòng như vậy?”

Về mặt Bạch Tuyết lo lắng, nhanh chóng diu lấy Liễu Mạn Nguyệt đi đến bên trong, quay đầu hướng Bạch Huyền nói: “Đi gọi Bạch Hương về , nha đầu ngọc kia còn đang bên ngoài tìm đó.” Lúc này mới quay đầu trở lại nói, “Chủ tử, chớ trách nô tỳ lăm mồm, nơi này là trong cung, không thể so với bên ngoài, đi nơi nào thì bên cạnh sao có thể không có người hầu hạ? Nếu là. là có chút sơ xuất gì, nô tỳ muôn lần chết cũng không hết tội a!”

Liễu Mạn Nguyệt cười nhạt, quay đầu quét nàng một cái: “Ngươi cũng là người cẩn thận.”

Bạch Tuyết há miệng định nói thêm, thì thấy thần sắc Liễu Mạn Nguyệt phần lớn là đậm mặc lạnh lùng, chỉ đành phải cúi đầu xuống không dám nhiều lời nữa. Người này nàng trước sau chỉ mới hầu hạ chưa tới thời gian một tháng, thì làm sao biết rõ tính tình nàng ấy? Tuy là muốn khuyên, nhưng hôm nay nếu không phải người hầu hạ bỏ đi, thì nàng sao có thể một người ra khỏi sân đây?

Qua một chút, Bạch Huyền đã tìm Bạch Hương trở lại, nha đầu Bạch Hương kia tính tình khờ một chút, mặc dù nghe Liễu Mạn Nguyệt đã trở về, nhưng rốt cuộc sau khi trở về cũng muốn gặp được mặt mới thờ phào nhẹ nhõm, quay đầu đi ra ngoài, nhanh chóng đi làm việc của mình.

Bạch Huyền thấy Liễu Mạn Nguyệt đang ở bên trong được Bạch Tuyết hầu hạ thay y phục vậy, thì cũng nhanh chóng cùng nhau đi vào, nhận lấy quần áo cởi ra, nhìn phía trên có chút cỏ xanh bùn đất, cười nói: “Chủ tử đã đi nơi nào thế? Lại dính một thân cỏ xanh thế này? Ngược lại khiến chúng ta tìm mãi không thấy.”

Trên mặt Liễu Mạn Nguyệt treo một tia cười nhạt, thần sắc tự nhiên: “Chỉ đi ra ngoài dạo một chút, nhìn thấy một bụi cỏ lớn lên rất tốt, liền qua đó ngồi, ai ngờ nhất thời ngủ thiếp đi cũng không biết.”

Bạch Huyền kinh ngạc, gương mặt hướng Bạch Tuyết, thấy nàng ấy cũng sững sờ, cũng nhìn về phía mình. Nhất thời, nhị nữ đều không hỏi cái gì nữa, rửa mặt xong thì lui ra ngoài nghe sai sử.

Cho đến khi ngã xuống trên giường, lúc này Liễu Mạn Nguyệt mới thầm thở dài một hơi, ba người bên cạnh này cũng chưa chắc thật sự sau lưng không có ai, chớ nói mình hiện nay không có chuyện gì để tìm tiểu hoàng đế bảm bảo, cho dù có, muốn một mình một người đi ra ngoài chỉ sợ cũng khó khăn hơn.

Trong Thính Vũ các, tiểu hoàng đế đang tự nằm nghiêng ở trên giường, chợt nghe động tĩnh bên ngoài có người lên lầu, hai mắt liền hướng cửa vào nơi đó nhìn qua. Tiểu An Tử xuôi tay đứng ở cạnh cửa, nghe thấy động tĩnh thì hơi hé ra một khe hở nhỏ, thấy người đến là ai, lúc này vẻ mặt mới mang nụ cười mở rộng cửa để cho đi vào.

Người này chính là Đại thái giám Hà Thành hầu hạ bên cạnh Thái hậu, vào cửa thấy Hoàng thượng liền hành lễ, lúc này mới cười nói: “Hoàng thượng, Thái hậu nương nương gọi nô tài tới hỏi một tiếng, nói: bốn nha đầu kia đã đưa vào đây, tuy nói đừng không đừng là do Hoàng thượng, nhưng gọi người đi tìm cũng là ý của Thái hậu nàng lão nhân gia.” Dứt lời, vừa cười nói, “Hoàng thượng, lời nói không nên nói lão nô cũng phải nói, dù thế nào cũng là thể diện của Thái hậu, hay là. Thử một chút xem sao? Có được hay không thì coi như là cho Thái hậu một phần thể diện, cũng không thể để các nàng cứ như thế mà sống giả ở trong cung sao?”

Hà Thành vừa nói xong, thấy tiểu hoàng đế cau mày nhìn chằm chằm bên giường không biết suy nghĩ những thứ gì, chỉ đành phải khề thờ dài: đoán chừng lời này của Thái hậu nương nương đã uốn công.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Đại thái giám lui ra rồi rồi đi, Tiểu Châu từ ở bên ngoài mới mang theo mấy tiểu thái giám bụng chút ít điểm tâm và nước trái cây tới đây, xếp đặt thỏa đáng xong, nhìn một lần bên trong nhà thấy không có người khác, mới cười thấp giọng khuyên nhủ: “Hoàng thượng, bốn người kia nói như thế nào thì tất cả cũng thành nỡ nhân bị đóng cửa, đặt ở một bên cũng thật đáng tiếc. Nếu là sợ các nàng có gì không thỏa đáng. Chúng ta có thể gọi người mang tới, để cho người của chúng ta tắm rửa kiểm tra các nàng thỏa đáng, không cho các nàng mang tất cả đồ vật xiêm y vào, không phải là được rồi sao?”

Mày kiếm nhãn lại, sắc mặt tiểu hoàng đế không tốt trông mặt liếc hần một cái, cười lạnh nói: “Nếu các nàng từ nhỏ đã ăn cái gì đó, cả người đều mang theo độc kiến huyết phong hầu* (gấp máu là chết) thì sao? Ngươi bảo Trầm hạ mệnh như thế nào? !”

Khuôn mặt Tiểu Châu từ nhăn nhó, khề thờ dài một tiếng: “Ai, bốn Đại nỡ nhân trắng như tuyết, tuy nói là thâm tử, nhưng cần gì nhét vào Cung mà chẳng quan tâm như vậy, cũng uống công nuôi bốn oán phụ.”

Nghe giọng điệu quái thanh quái khí của hần, tiểu hoàng đế giận đến mức đá hần một cước, cười mắng: “Chẳng lẽ ban đầu có người không thu thập sạch sẽ cho ngươi? (ý là tình thân làm thái giám ko kỹ) Suốt ngày lấp trong đầu đầy ý nghĩ gì hả? Nếu thích, Trầm sẽ đem bốn. mấy người đó thưởng cho ngươi hai ba người cũng không sao.”

Tiểu Châu Tử nghe thấy ý trong lời nói của Hoàng thượng thì dừng lại, chỉ cười nhỉnh nói: “Tiểu nhân dù muốn, nhưng đáng tiếc vô phúc tiểu thụ, bất quá nếu qua mấy năm nữa, Hoàng thượng cũng nên ban một người cho nô tài, cũng tốt khi tiểu nhân trở về nhà là có thể uống chén nước nóng, ăn được miếng cơm nóng, vỡ rách cũng có người khâu vá sửa lại.”

Đuối Tiểu Châu tử không ngừng dài dòng đi ra ngoài, Hoàng thượng nghỉ ngơi trong điện không muốn giữ tư thế nửa ngồi nửa nằm nữa. Hắn ngã trên chiếc giường rộng rãi, chợt nhớ tới tình cảnh ban ngày kia, thân thể mềm mại như vậy ôm vào trong ngực, một đôi mắt hoa đào mở thật to, trên mặt còn mang theo dòng nước mắt.

“Thân thể nữ tử. Chẳng lẽ đều mềm mại đến vậy.”

Chợt giật mình, nghe rõ mình vừa mới đem lời kia nói ra miệng, gò má trên mặt thiếu niên đột ngột giống bị lửa đốt vậy, đỏ đến nỗi không có lời nào diễn tả nổi. Kéo tấm chăn trên giường kia trùm kín đầu, oán hận và âm thầm hối hận, vào ban ngày sao mình giống như trúng tà vậy? Rõ ràng nàng ta đã nhảy ra ngoài rồi, lại mạo hiểm không sợ nguy hiểm dám kéo nàng trở lại. Rõ ràng chết mới là sạch sẽ nhất! Rõ ràng chết thì mới bớt lo nhất.

Quả nhiên, nữ tử dung mạo càng xinh đẹp, lại càng độc như thạch tín.

Trời nắng chang chang, ve sầu kêu liên miên.

Lúc này bản thân ở trong Hạc Lâm Viên thì có thể nhìn ra nơi này có rất nhiều chỗ đẹp để đi, cả vườn bao phủ một màu xanh biếc cả lá và cỏ, hơn nữa từ trong núi từ trận gió mát thổi qua, so sánh với trong kinh thành thì thoải mái hơn nhiều.

Trong tay Liễu Mạn Nguyệt đang cầm một quyển sách, nghiêng người tựa vào trên gối lớn, chỉ xem một chút là hai mí mắt dính vào nhau —— ... cái chi, hồ, giả, đã này cũng quá mức thâm ảo rồi, thâm ảo đến làm cho nàng rất muốn ngủ a.

“Chủ tử, lúc này ban ngày tuy nóng chút ít, nhưng trong vườn khắp nơi là cây xanh, có cần thừa lúc này đến gần mép nước hóng mát không?” Thấy vẻ mặt Liễu Mạn Nguyệt buồn bã ỉu xìu bộ dạng, Bạch Huyền vội vàng cười hỏi.

Liễu Mạn Nguyệt khẽ thở dài một tiếng, cầm quyển sách trong tay kia chuyển làm cây quạt mà quạt, môi khẽ nhếch: “Lười nhúc nhích, có thể nằm nhiều một chút thì nằm thêm một chút sao.” Dè dặt tiểu hoàng đế nhất thời hối hận, không gặp mình nói không chừng còn nhớ không nổi mình, cần gì phải đi đề gặp, khiến hắn nhớ tới chuyện ngày đó mà hối hận chứ?

Hoặc là nói gặp phải thiếu niên nhị kỳ rất đáng sợ nha. Vạn nhất hắn trở mặt, gọi một tiếng đem mình đánh giết, chỉ sợ đến lúc đó hối hận cũng đã muộn.

Mình vào trong cung gần như là để làm nầm nốc, hiện giờ cần gì bởi vì ra ngoài đi loạn mà rước lấy phiền toái chứ?

Nếu sau này trong Các còn có chuyện gì đó bảo mình làm, nhưng thân phận đã bại lộ, rốt cuộc là nên chạy đi đem tin tức nói cho tiểu hoàng đế biết, hay là dứt khoát dè dặt đi làm việc mà trong Các phân phó đây?

A, cả hai bên đều đang nắm giữ mạng của mình mà, tốt nhất là cứ thoải mái qua một ngày thì hay một ngày.

Về mặt Bạch Huyền buồn bực, vài ngày trước tuy nói ra cửa cũng ít, nhưng trừ việc chủ tử vô duyên cớ bị liên lụy, khiến Hoàng thượng phạt đứng ở trên mặt nền đất dưới trời nắng to, có đảng hoàng ở nhà mấy ngày ra, thì chủ tử nhà mình không phải là rất thích đi dạo trong vườn sao? Chẳng lẽ là hôm qua nàng đi ra ngoài dạo nhiều quá, nên mệt mỏi?

Bên trong Thanh Viên, Liễu Mạn Nguyệt làm kẻ lười biếng, trong đình Lâm Tuyết bên kia tiểu hoàng đế đang ngồi trong đình, trong tay cầm quyển sách, làm như đang xem, nhưng rất lâu ánh mắt cũng không có dời đi nửa phần.

Tiểu Châu tử một bên hầu hạ, đứng phía ngoài đình không dám thở gấp thở mạnh một tiếng. Chủ tử sáng sớm thức dậy, tính tình không được tốt, làm như ban đêm hôm qua chưa từng ngủ ngon vậy. Nhưng rõ ràng ngủ không ngon, về mỗi một cũng hiện vài phần ra trên mặt, rồi lại càng muốn đi lên núi, dù khuyên cũng khuyên không được!

Nhưng người thì đến đây, nhưng cũng không làm chuyện gì cả, cũng không còn giống như lúc trước là đọc sách, đánh đàn, chỉ ngồi ở chỗ đó mang tấu chương làm ra về xem. Cái chiều này, ngay cả lúc trước ứng phó Thái hậu kiểm tra cũng chưa bao giờ dùng qua đâu, Hoàng thượng đây rốt cuộc là tại sao?

“Tiểu Châu tử, giờ nào rồi?”

Chợt nghe Hoàng thượng hỏi, Tiểu Châu tử nhanh chóng nhìn về phía đồng hồ cát bên cạnh, cười nói: “Hoàng thượng đầu giờ tị rồi, cần phải trở về nghỉ ngơi một chút?”

Hoàng đế nhẹ lắc đầu: “Còn sớm.” Dứt lời, liền đem tấu chương kia ném vào trong hộp, đứng dậy, chấp tay ở phía sau rồi đi đến ven đình, cúi đầu hướng ra phía ngoài nhìn.

Thấy Hoàng thượng đứng ở đó nơi, Tiểu Châu tử chỉ nghĩ là hắn muốn ngắm cảnh giải sầu, nhìn con người phát sáng như nước, nhưng đợi ước chừng một nén hương thời gian rồi, vẫn chưa thấy nhúc nhích, trong lòng không khỏi có chút lo lắng: “Hoàng thượng, chỗ này cao, đứng đã lâu. Cần thận gió thổi trúng khiến cả người không thoải mái.”

Nhưng Hoàng thượng nửa phần cũng chưa từng nhúc nhích, chỉ đứng ở đó khoảng thời gian một nén hương, mới quay người lại, ngồi trở lại trên bờ đoàn

bên cạnh, đem sổ con vừa ném vào hộp lấy ra, lại tiếp tục xem.

Đề ép kinh ngạc trong lòng, trong bụng Tiểu Châu từ quay vòng lên, nhúu lại chân mày, tỉnh tể suy tư chuyện lớn nhỏ hai ngày này. Hoàng thượng sao lại có hành động kỳ hoặc thế. Làm như bắt đầu từ buổi sáng ngày hôm nay? A. Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra đây? Chẳng lẽ là đêm hôm qua xảy ra chuyện gì? Buổi tối hôm qua là Tiểu An Từ hầu hạ, đợi một chút trở về hỏi hỏi hần, xem Hoàng thượng rốt cuộc bị làm sao, dù sao cũng phải đem tâm sự kia của Hoàng thượng khuyên nhủ xong. Nếu không suốt ngày ở trong cung đã đủ luống cuống mệt mỏi, bình thường mà bộ dáng như vậy nữa thì phải làm thế nào chứ?

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Sau khi Triệu Bình Huy rời khỏi đình, thì Tiểu Châu Từ đi tới châm thêm trà cho Hoàng thượng, cười nói: “Hoàng thượng, đây là trà mới được dâng lên, người nếm thử xem có hợp khẩu vị không?”

Nước kia vừa rót đầy, thì chợt thấy Hoàng thượng đứng lên, chỉ nghe nói: “Không cần, đi thôi.”

“Hoàng thượng, muốn đi chỗ nào?” Tiểu Châu Từ sững sờ, nhanh chóng để đồ uống trà ở trong tay xuống, rồi đi theo.

Hoàng thượng bước chân hơi ngừng: “Tùy ý... Đi một chút.”

Đi theo sau lưng Hoàng thượng, Tiểu Châu Từ vừa đi vừa âm thầm đánh giá bộ dáng của hoàng thượng, trên mặt là một mảnh bình tĩnh, bước chân từ từ, bộ dáng không giống ngày thường có làm ra vẻ ngông nghênh, cũng không giống lắm bộ dáng bình thường khi đứng một chỗ, ngược lại càng thêm vẻ thông dong. Đáy lòng không khỏi buồn bực, đi một hồi, chợt thấy xuất hiện con đường đi thông tới mấy sân nhỏ ở phía nam... Trong lòng giật mình, vội vàng cúi đầu, không dám để người khác nhìn thấy trên mặt mình đang nhẫn nhịn không được sự vui vẻ.

Từ trong Nhạc viên vọng ra thanh âm đàn sáo, mặt khác ba khu vực trong nội viện không nghe được gì ngược lại giống như là đang im lặng, có thể đang ở trong đó múa bút vẩy mực, còn một chỗ thì đang cầm tơ lụa múa may. Chỉ có trong Thanh viên, Liễu Mạn Nguyệt ủ rũ cụp đầu ghé vào bên cửa sổ, trong tay vãn vẽ cảnh hoa nhài chẳng biết là bẽ xuống từ lúc nào, ở trên ngón tay xoay tới xoay lui, vãn vẽ đến khi cảnh hoa kia bị gãy một chút, mặc dù đôi mắt hoa đào nhìn chăm chăm vào cảnh hoa nhài, nhưng tâm tư lại sớm không biết đã bay đi đâu.

Bạch Huyền nhìn thấy thế, liền buông trái cây vừa rửa sạch ra, lập tức ra phòng, lôi kéo Bạch Tuyết buồn bực nói: “Sao hai ngày này chủ tử kỳ quái như không có tinh thần thế?”

Bạch Tuyết trong lòng cũng buồn bực, lại không tiện phỏng đoán, chỉ đành phải nói: “Chắc là... Tâm tình không được tốt?”

Bên kia Bạch Hương nghe xong, nháy nháy con mắt, nghiêng đầu nói: “Ôi, trời nóng như vậy, ngay cả mèo con chó con cũng bị mất tinh thần, huống chi là chủ tử?”

Hai nữ nhân kia nghe xong, đều ghen hòng, sau nửa ngày cũng nói không ra lời, chỉ phải trở mình tròn mắt liếc quay người, tất cả cùng đi làm việc của mình. Cũng thế, chủ tử bớt lo thì hầu hạ tốt chút ít.

Chậm rãi đi đến phụ cận mấy chỗ sân nhỏ, bước chân Hoàng thượng chợt ngừng lại, trong lòng có chút do dự. Tối thì tối rồi, nhưng từ lúc bốn nữ nhân này vào cung, hần còn chưa sùng hạnh qua, lúc này ba ba chạy tới ngược lại là không đúng! Nếu như đã có sùng hạnh, ngẫu nhiên tới ngồi một chút cũng không sao. Nhưng mà hiện nay ngược lại thì không tiện rồi, nếu thật sự sai người đi gọi nàng ấy thì càng không ổn. Bên người nàng ấy có ba nha đầu, cũng nên mang theo một người đi ra, nếu chỉ gọi một mình nàng ấy ra bên ngoài, cho dù nàng ấy không nói, không chừng nha đầu của nàng nhất thời lạnh mồm lạnh miệng nói ra ngoài. Vẫn nên nghĩ biện pháp thoả đáng mới tốt.

Đang do dự một hồi, Tiểu Châu Từ vừa định có nên bước lên hỏi một câu hay không, nhìn xem Hoàng Thượng muốn đi chỗ nào để ngồi một chút? Thì nghe một tiếng cửa nhỏ của một viện mở ra, một mỹ nhân mang theo cung nữ lượn lờ đi ra, thấy Hoàng thượng đứng ở bên ngoài, trên mặt thẹn thùng bước mấy bước đi đến vén áo thì lễ: “Thiếp thân bái kiến Hoàng thượng...”

Sắc mặt Đại ngọc quý nhân thẹn thùng, trên người mặc váy sam trắng bạc, hiện ra những thứ tốt đẹp nổi bật trên người, cực kỳ dễ làm người khác chú ý, sắc mặt hồng nhuận phơn phớt, bên tai đeo hoa tai màu đỏ thả xuống, phụ trợ cho sắc mặt trắng nõn thẹn thùng hoàn toàn hiển thị ra. Búi tóc lỏng lẻo buồn thõng ở sau đầu, mang theo cảm giác hơi chút lười biếng, liền giống như mỹ nhân ngủ vừa mới tỉnh lại.

Tiểu Châu Từ có chút giương mắt, nhìn thấy bộ dáng lần này của nàng ta, trong lòng lại hít vào hơi lạnh, Wow, cái bộ dáng này mà trở mình, chính là vạn tuế gia không nguyện muốn, đáy lòng cũng không khỏi nổi lên nhớ nhung ah...

Chân của Hoàng Thượng hình như bị đóng đinh trên mặt đất, trên mặt cơ bản không có nửa phần phản ứng thể hiện ra ngoài, lúc này nhìn thấy bộ dáng Ngọc Diễm Thu làm ra vẻ, trên mặt bắt đầu...đen.

Lúc ban đầu không nghĩ... , thì đã trực tiếp đi tới, đến đây rồi lại cảm thấy không ổn, định trở về trước rồi hãy nói, nào biết nữ nhân này dường như có lỗi tai báo, nhanh như vậy đã tới rồi? !

Trong đầu vừa mới hiện lên ý nghĩ này, lại chợt nghe cách đó không xa có tiếng cửa nhỏ mở ra, vừa ngẩng đầu, thì đã thấy Tiểu ngọc mỹ nhân lại đi ra.

Hai tỷ muội này bề ngoài có vài phần tương tự , nhưng lại không có diễn xuất giống nhau. Dáng người Ngọc Diễm Lương không có nóng bỏng như Ngọc Diễm Thu, cho nên không đem những chỗ cần so ra để khoe, chỉ mặc kiện váy sam cô áo thấp, hai luồng tuyết trắng nhất thời bày ra, thấy Hoàng thượng hơi thờ không nóng không lạnh thì phúc thân, cái thân thể kia khom xuống thật lâu, bắt đầu nói: “Cũng không biết Hoàng thượng đến, thiếp thân đã tới chậm.”

Khỏe miệng Tiểu hoàng đế hơi giật giật hai cái, trong lòng âm thầm tính toán, chính mình chỉ đi đến thì thoáng một cái lập tức nhảy ra hai cái, ngược lại hẳn muốn nhìn xem, đem bốn người gom góp lại rốt cuộc sẽ mất thời gian bao lâu.

Quả thật như Hoàng thượng sở liệu, không đầy một lát, ngay cả Giảm Lan xưa nay tự cho là thanh cao cũng đã tới, dưới chân như mang theo tiên khí, cũng không thấy bước chân kia nhanh hơn, nhưng thoáng cái đã bay tới trước mặt rồi. Trên mặt thanh thanh lãnh lãnh, nhưng ngoài miệng cũng không khách khí, người đến rồi, liền hành lễ, mở miệng nhân tiện nói: “Thiếp, bái kiến Hoàng thượng. Thiếp đang ở trong phòng sách đọc văn chương bút ký, Hoàng thượng có đồng ý đi đến chỗ của chỗ thiếp ngồi một chút không?”

Giảm Lan mấy ngày liên tiếp, buổi sáng mỗi ngày đều gọi cung nữ trong nội viện của mình đưa lên một quyển sách, hoặc thi từ, hoặc bút ký, hoặc văn vẽ, đủ loại khác nhau, nhưng phần lớn đều là học văn. Những... thứ này xưa nay chính là có cảm lấy đi lừa gạt Đế sư cũng tốt, nếu như Hoàng thượng xưa nay chính xác không lên lớp học, lại cần giao chút ít bài học để ứng phó, nài một phen làm như thế, ngược lại sự là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi rồi.

Hai tỷ muội Ngọc gia nghe xong sắc mặt liền biến hóa, sở trường của hai người các nàng không phải cái này, vì vậy những quyển sách Hoàng thượng đưa tới vốn chỉ hơi xem một chút liền bỏ qua một bên, không ngờ Giảm Lan lại đến sắp một tay như vậy

Nghĩ xong, Ngọc Diễm Thu liền đưa tay che miệng cười nói: “Hoàng thượng, mấy ngày nay thiếp thân cùng muội muội vừa biên một khúc mới, còn không được tốt, mong rằng Hoàng thượng sẽ chỉ điểm một hai...”

Ngọc Diễm Lương cũng cười yếu ớt gật đầu đáp: “Đúng là như thế, tỷ muội chúng ta xưa nay nhàn rồi không thú vị, liền tự làm tiêu khiển lấy, hiện tại Hoàng thượng nên đến Nhạc viên ngồi mới tốt nhất.”

Hoàng đế hai mắt sụp xuống, mặc kệ ba nữ nhân đang tự quyết định này, trong lòng yên lặng tính toán thời gian, nhắm tính mình đứng tại đây chỗ này khoản chừng một nén hương thời gian rồi, vậy mà Liễu Mạn Nguyệt lại không có đi ra? !

Ba nữ nhân này đang xum xoe, mà nữ nhân kia ngay cả mặt cũng đều không lộ ra hay sao? Nàng ta rốt cuộc là đem trẫm đặt nơi nào? !

Trong lòng có chút tức giận, ngược lại muốn làm mặt lạnh hỏi một chút. Nhưng nhớ lại, hôm kia mới suýt nữa làm cho nàng ấy nhảy xuống vách núi, chắc là nàng ấy sợ?

Đang nghĩ ngợi, thì cuối cùng nghe cũng nghe được nhà kia có động tĩnh.

Liễu Mạn Nguyệt vốn đang ghé vào phía trước cửa sổ mà viết bông hoa giết thời gian, chợt nghe nói Hoàng thượng tới bên này rồi, thì không khỏi bị một trận kinh ngạc, sao tiểu hoàng đế kia lại chủ động chạy tới chỗ này? Chẳng lẽ là muốn gái rồi hả? Nên tùy ý tìm một người để ở trên giường nghiên cứu thảo luận triết lý nhân sinh sao?

Nghĩ thì nghĩ, thật ra có ít lời nói không thể nói ra ngoài, đành phải cho người chuyên nghe ngóng nhiều nhất là Bạch Huyền đi ra ngoài.

Không đầy một lát, nha đầu kia liền nhanh chóng trở về: “Chủ tử chủ tử! Ngài nên nhanh chút ít đi ra ngoài nghênh giá rồi! Bên kia, Đại ngọc mỹ nhân đã đi rồi!”

“Nghênh giá? Hoàng thượng chẳng lẽ là hướng Thanh viên chúng ta đến hay sao?” Bốn phía sân nhỏ vốn là liên tiếp nhau, không tới cửa ai, nên không biết Hoàng thượng muốn đi đâu, sao nha đầu này lại nói như vậy?

“Thế thì không phải... Nhưng, Hoàng thượng tới không chừng còn chưa có nghĩ ra sẽ đi đâu chỗ nào đó! Chủ tử, ta cũng không thể chậm trễ, lại để cho Hi viên đi trước chiếm chỗ thứ nhất!”

Vừa dứt lời rồi, lại có tiếng nói truyền vào —— tiểu ngọc mỹ nhân cũng đi ra ngoài rồi.

Liễu Mạn Nguyệt không hiểu ra sao, cũng không biết có nên đi ra ngoài nhảy vào nước đục lần này không. Phải biết rằng, tiểu hoàng đế kia lại có ý xấu gì, thì chính mình lúc này chỉ sợ so với nhảy núi còn phải mạo hiểm vạn phần đây!

Chỉ chốc lát sau liền nghe thấy Giảm Lan đều đi ra ngoài nghênh đón rồi, nếu mình còn ở bên trong mà không động đậy ngược lại là không đúng, lúc này mới sai Bạch Huyền các nàng thu thập xem, bước ra sân nhỏ, kiên trì đi tới.

“Thiếp, bái kiến Hoàng Thượng.”

Thấy Liễu Mạn Nguyệt cúi thấp đầu, thần sắc trên mặt hơi có chút cứng ngắc mà cười cười, tức giận trong lòng hơi nói lòng, gương mặt nghiêng nghiêng nhìn về phía nàng: “Liễu mỹ nhân thật chừng chặc.”

Liễu Mạn Nguyệt trong lòng sững sờ, chừng chặc? Chẳng lẽ là hần không thích mình tới chậm hay sao? Cũng phải, ba cái mỹ nhân khác đều sớm ba ba đi ra nghênh đón thánh giá rồi, chỉ có mình, cả buổi mới đi ra ——nếu là vạn nhất Hoàng thượng chỉ đi ngang qua đây thì sao? Nếu hần sớm đi thì mình cũng không cần cử động đúng không?

Nhanh chóng cười nói: “Vừa mới ngủ dậy nên mơ hồ, nghe mấy cái thị nữ nói là Hoàng thượng tới, lúc này mới vội vàng chuẩn bị... ngược lại sợ là thất lễ.” Một lúm đồng tiền ở bên má hiện ra, ngược lại làm cho tất cả bất mãn trong lòng cho dù có, cũng tan biến đi.

Ngọc Diễm Thu trong lòng thầm hận, mình vốn chính là người thứ nhất đến đây, hiện nay ngược lại, không ngờ bốn người toàn bộ ra đủ! Mà ở tại đây lại nhiều người, cho dù có muôn vạn kẻ sách cũng không thi triển ra được, nghe Liễu Mạn Nguyệt nói như thế, thì đưa tay che miệng khẽ cười nói: “Hần là Liễu muội muội lại tham ngủ hay sao?”

Nghe nàng ta nói mát như vậy Liễu Mạn Nguyệt cũng cười trả lời một câu: “Tuổi tác của muội muội còn ‘nhỏ’ mà, tất nhiên là tham ngủ một ít.”

Trên mặt Ngọc Diễm Thu hơi cứng lại, nói là nhỏ, nhưng tứ nữ đều cùng tuổi, chỉ hơn kém nhau ngày tháng thôi, nàng nói như vậy, ngược lại ra vẻ mình “già” rồi!

Nữ nhân sợ nhất là bị người ta nói “già”, có lẽ từ xưa cũng có, lời này vừa nói ra, làm cho hai người còn lại cũng có vẻ mặt khó coi, ai kêu trong bốn người thì Liễu Mạn Nguyệt là người nhỏ nhất làm chi? Ngay cả Ngọc Diễm Lương, tuy nói là muội tử của Ngọc Diễm Thu, nhưng lại là song sinh cùng ngày, chỉ là sau khi sinh ra bộ dáng đáng người ngược lại có chút ít khác biệt, có thể là do song sinh không cùng trứng.

Nghe hai nữ tử người tới ta đi, bên kia Ngọc Diễm Lương mặc dù muốn ngắt lời, giúp đỡ tỷ tỷ mình tìm về chút mặt mũi, rồi lại bởi vì ở trước mặt Hoàng thượng, sợ nói gì đó làm cho thánh thượng không vui, nên không có mở miệng.

Bên kia Giảm Lan thì giống như không nghe thấy, giọng nói trong trẻo lạnh lùng như trước: “Hoàng thượng, đứng ở đây đã nửa ngày có cần đi đến chỗ thiếp ngồi một chút không? Đến mai sáng sớm muốn đưa lên cho Hoàng thượng nhìn, văn về mới viết được một nửa, mà lại còn có pho tranh cũng vẽ lên một nửa, cảm giác, cảm thấy còn thiếu mấy thứ gì đó, lại nhất thời còn chưa chu toàn toàn bộ, mong rằng Hoàng thượng đi chỉ điểm một hai.”

Ngọc Diễm Lương nghe xong, thì nhanh chóng cười nói: “Đúng vậy a, Hoàng Thượng, cứ đứng đây mãi cũng quá mệt mỏi rồi, không bằng nghe thiếp thân đàn một khúc giải buồn cũng tốt.”

Tiểu hoàng đế nghe xong, cười lạnh một tiếng, ánh mắt chậm rãi đảo qua bốn người: “Chẳng qua Trẫm chỉ tùy hứng đi dạo một chút mà thôi, nếu muốn nghỉ, thì còn có bao nhiêu nơi tốt chứ? Chính là đi lên cao nhìn nơi xa cũng được, cần gì đi chỗ các người ‘ngồi một chút’?” Dứt lời, liền phát tay áo, nhanh chóng rời đi.

Tứ nữ hai mặt nhìn nhau, rồi lại không dám sinh ra chút tức giận nào, chỉ phải ngay ngắn hướng phía trước phúc thân, đợi lúc ngẩng người lên, thì nhìn nhau cười hai tiếng, rồi từng người tự đi trở về.

Liễu Mạn Nguyệt chậm rãi đi tới, trong lòng kinh ngạc, “Lên cao nhìn xa nơi dễ đi...” Hần là... Hoàng thượng tìm đến mình hay sao? Nếu thật sự có chuyện gì tìm mình, sao không sai hạ nhân tới, còn tự mình đi một lần đến đây chứ? Có phải... Sợ gọi tới truyền lời sẽ bị nghe ngóng dò xét sao?

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Sau khi suy nghĩ trước sau thật lâu, mới chắc rằng lời này quả thật nói để cho mình nghe. Suy cho cùng những lời này đều do nàng tự nghĩ, nhưng vẫn rất mù mịt. Nếu sáng ngày mai mình tìm cách qua đó, nếu hôm nay tiểu hoàng đế kia chỉ tùy ý loạn đi tới thôi, dựa vào tính tình của hần sợ là sẽ gây không ít phiền toái cho mình... Không bằng, buổi trưa ngày mai nghĩ biện pháp cũng được.

Sáng sớm hôm sau, Tiểu Châu Tử hầu hạ Hoàng thượng mà trong lòng thấp thỏm không yên, chỉ cảm thấy Hoàng thượng giống như là có chút nôn nóng bất an, trong chốc lát cảm cái này, trong chốc lát cảm cái kia, còn thỉnh thoảng nhìn về hướng cầu treo bằng dây cáp bên kia.

“Phía dưới... Có người truyền tin lên không?” Ngẩng đầu nhìn coi tính theo thời gian của đồng hồ cát, Hoàng thượng chợt mở miệng hỏi.

“Không có...” Tiểu Châu Tử chịu đựng một bụng nghi hoặc, chính mình rõ ràng luôn hầu hạ phải trái bên cạnh Hoàng thượng, nếu có người đến, Hoàng

thượng và mình cùng nhau có thể nhìn thấy mới đúng, vì sao lại hỏi như thế?

Trên mặt Hoàng thượng chìm xuống, đột nhiên nói: “Người đi cầu treo bên kia chờ, nếu như có người đi lên thì nhanh chóng... cho lên đó là được.”

Tiểu Châu Tử lại sững sờ, trong lòng buồn bực, ngoài miệng lại cẩn thận hỏi: “Hoàng thượng, nếu như ngài muốn tìm ai tới nói chuyện, nô tài sẽ trực tiếp tìm người đi gọi là được? Nếu như là Triệu thống lĩnh thì?”

Hình như Hoàng thượng có chút không kiên nhẫn, đưa tay vung lên, Tiểu Châu Tử chỉ phải liên tục không ngừng lặn xuống cầu mà đi.

Thắng đến giữa trưa, Hoàng thượng mới dưới sự thúc giục liên tục của Tiểu Châu Tử mới rời khỏi chỗ này, tự đi dùng bữa và không đề cập tới nữa.

Sau khi ăn trưa xong, nghiêng người tựa ở bên cửa sổ, nhìn Bạch Tuyết đang bôi móng hầu hạ thiếu sót trong phòng, tim của Liễu Mạn Nguyệt cứ đi lòng vòng, chợt nhắc lên cái eo mảnh khảnh, che miệng ngáp một cái thật dài: “Ta mệt rồi, muốn ngủ một lát, các người tự đi thôi.”

“Vâng.” Vị chủ tử này, mấy ngày nay một ngày cũng phải ngủ đến hai ba hồi, buổi tối ngủ, đó là chuyện đương nhiên, buổi chiều ngủ, đó là ngủ bổ, còn nhìn thấy nàng ấy xem được một nửa quyển sách thì mới mất đã nặng và bắt đầu ngủ gật, khiến mọi người không biết nói cái gì mới tốt nữa.

Trong mấy ngày nay, bởi vì bốn nữ tử này một người cũng đều chưa được sủng hạnh, nên ở bên ngoài có không ít cung nhân biểu hiện lãnh đạm, chỉ là ăn dửng, mặc ở còn không dám có chút cất xén, nhưng mà dù sao làm việc cũng có chút ít khinh thường hơn ngày xưa. Nếu lúc trước quân nghiêm hơn, dù sao cũng có cái giá đỡ là tân sủng đang tranh nhau ngược lại còn dễ nói, có thể từ cái ngày Liễu Mạn Nguyệt suất nữa nhảy xuống núi, sau khi trở về liền chẳng muốn nhúc nhích nữa, cho nên người bên trong Thanh viên khi không có chuyện làm thì đi bốn phía tìm bạn bè để nói chuyện, gặp được người hợp ý còn không nói nhiều một chút sao.

Chỉ có Bạch Tuyết kia, xưa nay tính tình nghiêm cẩn, tuy ít nói chuyện một chút, nhưng cũng là người cực kỳ nghiêm túc

Bạch Tuyết đang ở đằng kia dọn dẹp giường chiếu, Liễu Mạn Nguyệt chậm rãi đi từ trong phòng ra, đi vài bước, ra chính phòng, đến nhĩ phòng ở bên cạnh mà bọn nha hoàn trực đêm hay dùng đến, ở trong phòng vòng vo vài vòng, lúc trở ra thì Bạch Tuyết đã đem dọn dẹp ở trên giường xong.

Nghiêng người ngủ trên giường, trong đầu nhắm tịt mấy cái, xem chừng thời điểm chắc đến rồi, liền miễn cưỡng kêu một tiếng: “Bạch Tuyết, châm trà.”

Chỉ gọi thử mà thôi, đã nghe thấy bên kia không có động tĩnh, khẽ miệng nàng nhếch lên, từ ổ chăn chui ra, rồi chậm rãi đứng dậy. Mặc dù nói lúc mình xuống núi không mang theo loại thuốc nào, nhưng những... thứ mê hồn hương đơn giản này vẫn có lấy chút ít. Thời điểm khiến người ta ngủ mê mặc dù không lâu lắm, nhưng lại không cái tác dụng phụ gì, khi người ta tỉnh lại thì chỉ cảm thấy mình nằm mộng đẹp một hồi, ngủ không lâu.

Ra cửa, quét mắt nhìn trái phải một phen, nha đầu Bạch Hương kia lúc này đang ở trong phòng của mình, nha đầu kia là người thành thực, nếu là người khác không nói, nên làm cái gì thì đi làm cái đó, sớm một chút cũng không đi, muộn một chút cũng không quay trở lại. Bạch Huyền lúc này không có ở trong sân, xem chừng quả thật đã đi nơi khác chơi, trong nội viện còn có mấy thổ sư, tiểu thái giám, lúc này cũng đều chạy mất không thấy thân ảnh.

Thắng một đường đi tới, nhìn như là đang đi dạo, nhưng dưới chân cũng không chậm, tuy là đi vòng vo trái phải, nhưng rốt cuộc cũng đi đến đầu vách núi.

“Có người nào lên núi rồi hả?!” Hoàng thượng vừa dùng xong thiện, ăn không ngon mấy. Lúc này nghe ám vệ báo lại, nói là thấy có người lên núi rồi, thì thoáng cái từ trên ghế đứng lên.

“Nhìn kỹ, thì chính là Liễu mỹ nhân của Thanh viên... Hoàng thượng, cần phải...” Trước kia bởi vì có lời đồn đãi bên trong vườn, nên bình thường căn bản không ai dám lên trên núi, hơn nữa cái cầu treo bằng dây cáp rắn chắc cuối cùng cũng không biết thế nào, người bình thường có ai dám đi qua chứ? Vì vậy Hoàng thượng cũng không thiết trí trạm gác ngầm ở đằng kia. Mấy ngày nay chợt gọi nhóm người cất lượt nhìn chăm chăm vào cái chỗ kia, chẳng lẽ là nhìn ra có người có vẻ khả nghi đến nơi này sao?!

Hiện nay nhìn thấy quả nhiên có người lên rồi, nếu không phải Hoàng thượng đã phân phó trước, thì {ám vệ} lúc ấy đã muốn lên giết người diệt khẩu rồi.

Lời kia còn chưa từng nói xong, đã thấy Hoàng thượng quay người ra khỏi phòng mang theo Tiểu Châu Tử trông coi cổng, một đường đi ra cửa, lại để cho {ám vệ} kia buồn bực không thôi —— hẳn là Hoàng thượng muốn tự mình ra tay diệt khẩu hay sao?

Đỉnh núi gió mát phơ phất, ngược lại làm cho người ta thấy thoải mái khoan khoái một hồi, lại thổi bay những mệt nhọc toát ra mồ hôi lúc đi lên núi. Từng bước một lung la lung lay đi ở trên cầu treo, Liễu Mạn Nguyệt cắn chặt hai hàm răng trắng ngà, tay cầm lấy xích sắt hai bên cầu, con mắt nửa phần cũng không dám nhìn xuống phía dưới.

Lần trước có thể đi qua khi đi về cũng đã không dễ dàng, lúc này lại đi thêm một hồi... Cảm thấy so sánh với lần trước có nhiều thêm vài phần nắm chắc, nhưng mà nói cho cùng lúc đi vẫn nom nớp lo sợ.

Núi xa, nước gần, đôi mắt nhìn ra xa, sơn mạch thật sâu trải dài cực kỳ tương tự với cảnh vẽ trong tranh thủy mặc. Kiếp trước nàng có xem chút ít tranh thủy mặc, còn tưởng là do phải trừu tượng tưởng tượng ra thôi, cho đến khi ở kiếp này chính mắt thấy cảnh đẹp trong núi này, mới biết những họa sĩ kia cơ bản không có vẽ sai, sơn thủy thực sự, so với bức vẽ kia còn muốn mang theo vài phần tiên khí hơn.

Hiện nay chính mình nhìn thấy sơn thủy vào ban ngày, nếu nhìn vào thời điểm buổi sáng sương mù vẫn còn, thì còn không biết sẽ đẹp thành dạng gì đây...

Đang nghĩ ngợi, chợt nhớ tới chính mình lần này tới rốt cuộc là để làm cái gì, nhanh chóng quay người lại nhìn, trong lòng cũng buồn bực, chính mình hiện

nay chạy tới, rốt cuộc tên Hoàng thượng kia có biết rõ hay không? Nếu như hần chính xác có việc tìm mình, không chừng sẽ đi qua, nếu như mình hiểu lầm mà nói... vậy cái núi này chẳng phải là bỏ lên vô ích à? !

Cũng may còn phong cảnh có thể nhìn, nếu không mình vừa leo núi vừa phải qua cầu, cái vất vả này chẳng phải uổng phí rồi sao?

Đang nghĩ ngợi, thì chợt nhìn thấy rất xa bên kia, giống như là có người đến!

Đến cùng phải Hoàng thượng hay không? Cách khá xa chút ít nhìn không quá rõ ràng, nếu không phải... hay là trốn trước đi rồi nói sau.

Nghĩ xong, liền lại đi đến chỗ lần trước, lại trốn ở bên ngoài đình.

Hoàng thượng tiến vào trong đình, ngoại trừ đồ vật xưa nay đặt ở chỗ này ra, thì hoàn toàn trống tuếch.

Trong lòng trầm xuống, vừa nghĩ tới chẳng lẽ nàng ta lại nhảy núi đi chơi à? ! Liền tiến lên vài bước, đi đến nơi cuối cùng ngắm cảnh nhìn xuống...

“Lui xuống.”

Tiểu Châu Tử sững sờ, ngẩng đầu nhìn Hoàng thượng, lại nhìn một chút nước trên tay mình đang muốn đổ ra, chỉ phải buông xuống, nhẹ nhàng lui ra ngoài, đi qua cái cầu treo kia bằng dây cáp trở về bên kia núi.

“Phía dưới đó thoải mái lắm sao?”

Nghe thấy lời này của Hoàng Thượng, Liễu Mạn Nguyệt cười khan hai tiếng, ngược đầu lên, nửa ngã vào bên cạnh đình: “Cũng tốt, gió hơi lớn một chút.”

Hoàng thượng khoe miệng khe khẽ nhếch hai cái, trầm giọng nói: “Lên đây.”

Trong giọng nói ra hai chữ này ẩn chứa uy nghiêm, lại bởi vì thanh quản vẫn còn biến đổi, khi nghe ngược lại hơi có chút cảm giác vui vẻ, Liễu Mạn Nguyệt nhanh chóng đứng lên, đem bùn đất cỏ xanh ở trên người phủi xuống hai cái, vượt qua trở về bên trong đình.

Thấy nàng phủi qua trên người rồi mới tiến vào đình, mà trên lưng, trên hông, trên đầu, vẫn còn mấy cọng cỏ, hạt bụi, Hoàng Thượng không khỏi đưa tay hướng đến trên lưng đập xuống, tay vừa sờ nhẹ đến đầu vai nàng, đã thấy nàng cả kinh, rụt cả vai, lập tức, cặp mắt hoa đào mở lớn nhìn chính mình. Khiến trên mặt hần không khỏi ửng đỏ, sau đó đưa tay ra phía sau lưng, quay người đi đến chỗ ngồi từ trước tới giờ, khoanh chân ngồi xuống.

“Trên người còn nhiều vết bẩn, chính mình lau chùi một chút.”

“... Dạ.”

Hơi phủi trên lưng, trên người, có thể là do nhìn không thấy, trên đầu còn dính chút ít cỏ cũng không phủi xuống. Hoàng Thượng chỉ vào mấy bó đoàn bên cạnh làm cho nàng ngồi xuống, đưa mắt ở quét nhìn đầu tóc của nàng thêm vài lần, chịu đựng việc muốn đưa tay phủi xuống cho nàng, chỉ cố gắng khép lại mí mắt không nhìn về phía nàng ấy nữa.

Liễu Mạn Nguyệt ngồi xuống, trong lòng chậm rãi xoay chuyển, không biết Hoàng thượng kêu mình tới rốt cuộc là muốn nói chuyện gì, giương mắt nhìn hần, đã thấy hần chỉ rừ tròn mắt xuống nhìn sách trong tay, giống như là không có ý định để ý tới chính mình.

Hơi nghĩ nghĩ, trên mặt nhẹ nhàng theo ý cười, thấp giọng nói: “Không biết Hoàng thượng gọi thiếp thân tới là...”

Mí mắt Hoàng đế hơi nhảy, gọi nàng ấy tới đây là muốn làm cái gì? Chỉ là muốn nhìn thấy một cái, cũng chỉ là muốn nhìn một cái, lúc này chỉ gọi nàng ngồi ở trong đình, thì tâm tư đã thoải mái không ít, nhưng đến cùng có chuyện gì? Ngay cả hần cũng đều chưa nghĩ kỹ.

“Cái này... Mấy ngày nay, trong các chỗ Các người có người tới đưa tin không?”

Thấy hần nói như vậy, Liễu Mạn Nguyệt chỉ cho là trong lòng của hần lưu ý đến những chuyện trong Các, nên cũng không nghi ngờ gì, cười khẽ, nói: “Mấy người chúng ta đều mới vào cung thôi, lại không thụ qua thánh sủng, ở đâu mà có người tới đưa tin chứ?”

Nghe hai chữ “Thánh sủng” kia, cái tay của hoàng đế đang hướng về hộp để lấy tấu chương ra ngừng lại một lát, đợi nàng dứt lời, cuối cùng mới xuất ra một cái, tùy ý lật tới lật lui.

Trong đình gió nhẹ từ từ, chỉ thổi trúng rèm lụa mỏng bay phất phới, tựa như tiên cảnh. Trong đình một đôi nam nữ tĩnh tọa ở giữa, nam tử như ngọc, nữ tử như nước, nhìn qua giống như một đôi bích ngọc.

Chỉ ngồi như thế thôi, liền cảm thấy trong lòng rất bình tĩnh, tấu chương cầm ở trong tay, lúc này lại cũng có thể xem xong.

Liễu Mạn Nguyệt chỉ ngồi ở một bên, thấy Hoàng Thượng không hỏi nữa, lại chỉ nhìn cái tập tấu chương ở trên tay, cũng không nói không rằng hỏi thăm thêm, nàng chỉ ngồi ở chỗ đó nhìn dãy núi ngoài cửa sổ, có chút xuất thần.

Xem xong một xấp tấu chương, Hoàng đế khẽ ngẩng đầu hướng Liễu Mạn Nguyệt nhìn lại, hai gò má trắng hồng, đang nghiêng mặt nhìn dãy núi bên ngoài thất thần, lúc này nàng không còn cười giống như xưa nay, để lúm đồng tiền trên mặt ẩn đi, mắt hoa đào tĩnh lặng, lại hết lần này tới lần khác điềm

tĩnh giống như đám mây ở bên cạnh, một mảnh yên bình mỹ lệ. Khiến người khác chỉ ngồi ở bên người nàng, thì tinh thần có thể an tĩnh, mà không cần nghĩ gì khác nữa.

Hình như có cảm giác bị nhìn chăm chăm, ánh mắt Liễu Mạn Nguyệt quay lại, nhìn về phía Hoàng Thượng, lại nhìn thấy ánh mắt Hoàng Thượng cúi xuống thả tấu chương trong tay ra, chợt mở miệng hỏi: ” Vì sao ngày ấy không nói hai lời thì đã muốn nhảy xuống?”

Liễu Mạn Nguyệt hơi sững sờ, tùy ý một tia mĩa mai nhưng vui vẻ bò lên trên khoe miệng: “Bị người ta bắt được rồi, tất nhiên phải dùng cái chết đền đáp ân tình Các chủ bồi dưỡng, mới có thể được giải thoát, đứng vào hàng tiên ban, vĩnh viễn làm bạn bên người Các chủ.”

Dứt lời, lại nhìn về phía Hoàng đế, đã thấy hần lẳng lặng nhìn chính mình, trong đôi mắt ung thâm trầm như nước, lại vô cùng lãnh ý.

Lẳng lặng nhìn chăm chăm nàng trong chốc lát, Hoàng thượng khẽ chậm rãi lắc đầu: “Người, đang nói láo.”

Liễu Mạn Nguyệt có chút sững sờ, môi anh đào khẽ nhếch, sững sờ, ngăn người nhìn chăm chăm vào Hoàng Thượng.

Hoàng đế có chút nhú mày, chợt lại hỏi: “Chẳng lẽ, người biết được được hoàn mà xưa nay các người ăn, rốt cuộc là vật gì?”

Lông mày Liễu Mạn Nguyệt nhíu lại, cảm thấy kinh ngạc, cái được kia, khi mình ở trên chân núi biết được, dù có tìm người nói thẳng đó là thuốc áp chế để giảm bớt độc tố, cũng quyết định không có người tin tưởng. Trong Các đều không người tin tưởng chuyện này, sao tiểu hoàng đế này lại biết rõ thế?

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Thấy một bên gương mặt nàng ấy có chút giật mình, hiển nhiên Hoàng Thượng biết chính mình đã đoán trúng. Chả trách, khó trách nàng ấy cùng những... người trong Tiên các trước đây không giống nhau, nghe nói phải chết, mặt lại liền đáng chất tịch liêu một mảnh. Hóa ra nàng ấy đã biết được đấy, biết được chính mình đã bị hạ độc, biết chắc Các chủ kia cũng không phải “Tiên Nhân” mà là người có dã tâm mưu tính giang sơn!

“Người... Hoàng Thượng làm thế nào biết được?” Chịu đựng kinh ngạc trong lòng, Liễu Mạn Nguyệt mở miệng hỏi.

Khoe môi Hoàng Thượng khẽ nhếch, liếc mắt nhìn nàng rồi cười khẽ một tiếng: “Không bằng trước tiên Liễu mỹ nhân hãy nói xem bản thân mình là như thế nào mà biết được a.”

Liễu Mạn Nguyệt hơi mấp máy môi, cười nhạt, quay đầu hướng ngoài cửa sổ nhìn lại, chậm rãi nói: “Từ lúc bản thân bị mua vào trong Các, lên núi xong, trước sau ba, bốn lần cứ lên chạy đến một phía ở trong Các. Sau hai lần trốn đều bị phát hiện và bắt trở lại, đều giả vờ ngã ngất để được bỏ qua, nhưng lại không ngờ, vào lần cuối cùng bỏ chạy, lại đứng vào thời gian nửa năm phải ăn một lần Trú Nhan Đan.

“Ta trốn vào trong núi, tìm ra một đường chạy xuống núi, nào biết được chạy đến trên nửa đường liền bị độc phát. Cái cảm giác đau nhức đến xương tủy, đau đến người ta gần muốn chết đi, nhưng hết lần này tới lần khác lại không thể hành động gì dù chỉ nửa phần, chỉ có thể trơ mắt nhìn bản thân té trên mặt đất, trên người cứng đờ đến nỗi ngay cả kêu cũng kêu không ra tiếng.”

Nói xong, lại cười cười giống như tự giễu: “Cũng may, sau khi độc phát không có quá lâu, trưởng lão phụ trách dạy dỗ ta đã tìm thấy ta, cho ta ăn Trú Nhan Đan mà trước đó tưởng rằng để gia tăng nhan sắc, lúc này ta mới biết được cái của nợ này chỉ trị hoãn độc được phát tát mà thôi.” Đưa tay sờ nhẹ lên hai gò má của mình, Liễu Mạn Nguyệt chậm rãi cúi đầu, “Nếu ta không có cái khuôn mặt đẹp này, lúc ấy Nhã trưởng lão đã vứt bỏ ta mà đi. Nên khi biết được ta sắp chết nên giữ lại một mạng, nhưng cũng sẽ không giống như những cô gái kia tí mĩ dạy dỗ. Hiện tại có thể xuống núi, chỉ vì tuổi tác của ta phù hợp mới bảo ta cùng ba nữ tử kia đồng loạt tiến cung, bằng không thì, ta phải sống quãng đời còn lại trên núi cũng không biết chừng.”

Nghe nàng dứt lời, Hoàng Thượng nhìn thấy một mảnh đạm mạc trong ánh mắt của nàng, giống như là đã khám phá, lại như không có cam lòng, hần nhẹ gật gật đầu, có chút nhắc nhở: “Mấy năm trước, trẫm đã biết rõ trong Các của các người dùng được vật không chế những... kẻ nham hiểm, chỉ là thời điểm ban đầu, bản thân những nữ tử đầu tiên được Tiên các dạy dỗ cũng biết rõ những điều này. Có thể về sau bởi vì trong Các bị hủy diệt một lần, nên Các chủ của các người cũng trở nên thông minh chút ít, mới nghĩ ra... biện pháp này, đem những đứa bé mà trong Các mua về đều tẩy não, chỉ xem Các chủ là tiên, cho rằng thuốc kia là do Các chủ ban thưởng.”

Những năm này, không phải chưa từng bắt được người trong Tiên các, chỉ vì thủ pháp của Các chủ đã trở nên cao minh hơn, những... người này và mọi người đi ra từ trong Các đều coi Các chủ là Thần Tiên, nếu mình có thể vì Các chủ mà chết, sau khi chết hẳn là có thể liệt vào hàng tiên ban! Mà loại thuốc kia, nghe nói đã giảm bớt được vật, phải đợi thời gian trọn vẹn nửa năm một lần, mới có thể làm cho người... bị bắt kia, biết được chân tướng.

Nhưng rồi hết lần này tới lần khác đấy, độc được trong Các hạ cho những... kẻ gián điệp này đã sửa lại cách điều chế, một khi độc phát, là không động dẩy được, lời nói cũng không thể nói được, cho dù bọn họ biết được chân tướng, cũng thổ lộ không được gì nữa.”

Liễu Mạn Nguyệt giật mình trong lòng, chẳng trách trước kia nghe nói trong Các đã di dời địa điểm một lần, chắc là bị phụ hoàng của tiểu hoàng đế hủy qua một lần rồi! Chẳng qua lần hủy diệt kia, kết quả chắc là lưỡng bại, mặc dù trong Các tổn thất hơn phân nửa nhân thủ, nhưng lại đồng dạng đã lấy đi tánh mạng của lão hoàng đế.

”Lúc đó ngươi ở trong các, vì sao phải luân phiên chạy trốn?”

Chợt nghe thấy tiểu hoàng đế hỏi như thế, Liễu Mạn Nguyệt nhìn hắn, chớp chớp đôi mắt hoa đào, chợt cười tự nhiên nói: “Nếu ta nói, ta thiên tư thông minh, đã sớm nhìn ra trong Các này có vấn đề, Hoàng Thượng tin sao?”

Giống như là bị cái cười kia lung lay mắt, Hoàng Thượng có chút dời ánh mắt, chỉ nói: “Không tin.”

Liễu Mạn Nguyệt che miệng nhẹ cười rộ lên: “Chỉ vì lấy danh tiếng lười biếng xưa nay của ta, thích yên tĩnh không thích cử động, chịu không được ngày ngày đều phải có tư thái học vấn, lúc này mới nghĩ đến muốn trốn khỏi nơi đó.”

Nghe lời nói bại hoại như vậy, Hoàng Thượng chỉ xoay đầu lại, đem ánh mắt nhẹ nhàng quét về phía nàng, nhưng cũng không từng tiếp lời.

Hoàng Thượng không để ý nàng, Liễu Mạn Nguyệt cũng không có vội vàng nói chuyện với hắn mà tự làm bề mặt mình, hai mắt chỉ hơi cụp xuống, hướng cái dãy núi xa xa kia nhìn lại, có thể trên gương mặt kia mặc dù đang cười, nhưng rồi lại không thể dấu đi một tia âm đạm.

Những biện pháp tẩy não ở trong Các, nếu không phải kiếp trước nàng đã nhìn thấy qua, những kẻ... bán hàng đa cấp lừa dối người, thì làm sao có thể biết được? Lại thêm, tuy nói là chết rồi xuyên tói, nhưng trong lòng lại đối với cái “Tiên Nhân hạ phàm cứu thế” kia rất là khinh thường, tuy là thấy tận mắt Các chủ kia trọng sinh trên người trẻ nhỏ, nên lúc đó ở đáy lòng nàng chỉ thấy lạnh thấu xương, nếu là cần đến tánh mạng của 49 tên đồng nam đồng nữ để đổi được việc thiên thân cho chuyển thế, thì vị thần này, đáng kính đáng bái ở chỗ nào? !

Thấy nàng ấy ở yên tại chỗ không có động tĩnh, Hoàng Thượng thoáng ghé mắt, trên gương mặt sạch sẽ trắng trẻo như sứ y bao phủ ba phần cười nhạt, ba phần lạnh lạnh, dường như là một người có thể nhìn thấu thể sự, nàng mới bao nhiêu tuổi chứ? Vì sao lại có ánh mắt giống như người đã từng trải qua tang thương như thế?

“Trà.” Ý nghĩ còn đang vòng quanh, chợt nghe thấy giọng nói của hoàng đế vang ở bên người, Liễu Mạn Nguyệt cau đôi lông mày nhỏ nhắn rồi nhìn lại về phía hắn, đã thấy hoàng đế đang buông thõng con ngươi nhìn tầu chường trước mặt.

Quay đầu lại nhìn mọi phía trong đình, phía đông cạnh vách tường có một cái lò nhỏ, bên trên có nước đang sôi, bên cạnh còn có dụng cụ uống trà các loại, chỉ phải đứng dậy đi qua, theo bên cạnh lấy chút ít trà công phẩm tốt nhất, ngâm vào nước một bình, vừa nhẹ nhàng châm một ly, vừa muốn cảm đi qua đưa cho hoàng đế, chợt thấy mình cũng có chút khát, nên tự châm thêm một ly.

Đem ly trà đưa tới trong tay Hoàng Thượng, Liễu Mạn Nguyệt tự lấy một cái chén nhỏ khác tinh tế thường thức, nước trà này cùng nước trà xưa nay mình dùng khác nhau rất lớn, đúng là ngọt vô cùng, hơn nữa vị trà này còn có mùi thơm ngát, đưa lên miệng, trước mũi đầu liền nhận không được mà hít thật sâu một hơi, nhấp nhẹ một chút. Hơi thanh thanh cuống họng, lại ngẩng đầu, thấy Hoàng Thượng đã lấy chén trà uống non nửa chén nhỏ, không khỏi khẽ che miệng cười rộ lên: “Hoàng Thượng không sợ thiếp thân bỏ thứ gì trong nước trà sao?”

Tiểu hoàng đế hơi cau mày, liếc mắt nhìn nàng khinh thường: “Ngươi đến trong nội cung của ta, không phải là để mị hoặc quân chủ hay sao? Độc chết ta thì ngươi làm sao báo cáo kết quả công tác?”

Liễu Mạn Nguyệt bị mấy lời này sắc một trận, gương mặt trắng trẻo hoàng đế, chỉ thấy vẻ mặt hân hoan thái nâng cao lấy cái cằm, đưa mắt nhẹ nhàng quét về phía mình. Thấy hắn như thế, trên mặt Liễu Mạn Nguyệt tức thì bày ra biểu hiện vui vẻ xấu hổ vô cùng xinh đẹp, nhẹ nhàng cười hướng chỗ tiểu hoàng đế khẽ dựa vào: “Vậy Hoàng Thượng sẽ không sợ thiếp thân hạ... xuân... được cho ngài sao?”

Cái giọng nói kia, mang theo âm thanh khiêu khích, mềm mại, kéo dài, nghe vào khiến lòng người trên dưới không yên. Tiểu hoàng đế chợt đem đầu chuyển tới một bên khác, âm thanh lạnh lùng nói: “Liễu mỹ nhân vào cung vốn là vì phục thị trăm mã, chẳng lẽ ngươi muốn ở tại trong đình này làm chuyện ‘nhân sự’ hay sao? Hơn nữa thật sự là quá hăng hái, mà không sợ thân thể tổn thương.”

Hít một hơi thật sâu, đem uất hận đè nén lại trong lòng ngực để không phun ra, Liễu Mạn Nguyệt ngồi thẳng người, nhẹ nhàng sửa lại xiêm y: “Trong cốc gió lớn, ngược lại ta sợ thân thể của bệ hạ sẽ tổn thương... Thiếp thân đi ra đây cũng lâu rồi, không biết bệ hạ còn có phân phó khác không? Nếu trở về muộn, chỉ sợ... không giấu diếm được.”

“Đi thôi.” Dứt lời, hoàng đế cũng không nhìn nàng nữa, phát tay mệnh lệnh nàng lui ra.

Liễu Mạn Nguyệt nhanh chóng đứng dậy hành lễ, đang muốn bước đi về phía cầu treo, bỗng nghe hoàng đế cao giọng nói: “Khoan đã.”

Quay lại thân thể, kinh ngạc nhìn về phía hoàng đế, không biết hắn còn có chuyện gì phân phó, đã thấy hắn cầm tập tầu chường trên tay ném vào trong hộp. Thân thể đứng lên khỏi ghế: “Đội trăm đi xa rồi ngươi mới được đi.”

Đây là không muốn để cho người bên ngoài nhìn thấy mình sao? Trông coi trên núi, dưới núi đều là người của Hoàng thượng à? Vì sao phải vẽ vờ cho thêm chuyện ra?

Trong lòng mặc dù ôm nghi vấn, nhưng cũng chưa từng hỏi nhiều, chỉ cúi đầu cung kính để hoàng đế rời đi, đợi lúc hắn đi qua bên người thì ngẩng đầu lên, chính lúc này bỗng thấy hắn đứng lại, chợt đưa tay hướng phía trên đầu mình duỗi ra. Khi thu tay lại, thì thấy ở giữa hai ngón tay thon dài đang cầm lấy một rễ cây khô.

“Đa tạ Hoàng Thượng.” Có chút phúc thân, lại ngẩng đầu lên lần nữa đã thấy hắt đi qua rồi, chỉ có thể nhìn thấy hai cái tai đỏ bừng —— chẳng lẽ là gió lạnh thổi quá mạnh rồi? Bị cảm rồi hay sao?

Nghĩ đến đây, liền nhin không được lại lên cười rộ lên, đợi hoàng đế đã qua cầu treo, xuống núi, nàng mới chậm rãi đi trở về.

Trên đường đi vào vườn, yên tĩnh một mảnh, đúng là thời gian sau giờ ngo, chính là nóng nhất trong một ngày trong Hạc Lâm Viên, có rất ít người lại thừa dịp lúc này để ra ngoài đi bộ.

Trở lại Thanh Viên, trong nội viện cũng một mảnh yên tĩnh, lại không có nửa điểm tiếng vang, nhẹ nhàng tiến vào phòng, thấy hoàn cảnh trong phòng cũng giống như lúc mình đi, lại không có thêm mấy thứ gì đó, hay mất mấy thứ gì đó. Bám lấy lỗ tai nghe ngóng, bên trong nhĩ phòng Bạch Tuyết đang ngủ say sưa, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, đi trở về bên giường, lấy xuống cây trâm trên đầu rồi quay trở lại trên giường nhắm mắt nghỉ ngơi.

Nói là nghỉ ngơi, nhưng trong lòng qua một lúc liền nhớ đến đủ loại tình huống mà tiểu hoàng đế kia đưa ra. Có lẽ tiểu hoàng đế kia muốn nghe ngóng chút ít chuyện trong Các, lại sợ những ngày này sẽ có người trong Các đến đây liên lạc, mới tới đề tỉnh một câu cho mình. Chính mình hôm nay chân trước lên núi, thì chân sau tiểu hoàng đế liền đến rồi, có lẽ quả thật đã có người âm thầm theo dõi ở chỗ vách núi.

Cũng đúng, chỗ đó chắc hẳn xưa nay dành cho Hoàng Thượng thường để chút ít đồ, thì làm gì dễ dàng cho người lên núi? Cái cầu treo kia mặc dù có chút nguy hiểm, nhưng cũng không ngăn được người có ý chí kiên định, chính mình không phải đã lên rồi sao?

Nàng lại không biết, mấy năm trước đây bởi vì chỗ trên vách núi kia xác thực đã ngã chết ba người, nên nó đã trở thành một chỗ “Quý ám” trong Hạc Lâm Viên này, trong nội cung người người đều kiêng kỵ cái... này, nào dám tự mình đi lên chứ?

Tiểu hoàng đế chọn chỗ đó cũng bởi vì nó có danh tiếng này, hơn nữa cái cầu treo kia cũng không phải người bình thường dám đi, không ngờ tới, lại bị nữ nhân xuyên không kiếp trước hay nhảy cầu, đi xe cáp treo, tàu lượn siêu tốc đánh bậy đánh bạ mà đi lên.

“Hoàng Thượng, trà...” Tiểu Châu từ cẩn thận đánh giá sắc mặt hoàng thượng, hôm nay từ lúc ở trên núi xuống, mặc dù trên mặt nhìn không ra biến hóa, nhưng dựa theo sắc mặt Hoàng Thượng lúc này, tinh thần so mấy ngày trước đây tốt hơn rất nhiều. Ngẫm lại buổi trưa hôm nay có {ám vệ} tới thông báo, mặc dù không biết tên đó nói cái gì, nhưng khiến trong lòng hắn không khỏi buồn bực, chẳng lẽ trên đỉnh núi có chuyện tốt gì xảy ra hay sao? Có phải là thu được tin tốt gì không?

Nghĩ đến đây, trong lòng Tiểu Châu từ liền chột hiểu thêm ba phần, chuyện của Hoàng thượng, mặc dù hắn biết không ít, nhưng cũng không quá nhiều. Chỉ biết là có khi sẽ có {ám vệ} ở bên ngoài đưa công văn thư tín tới, không chừng ngày hôm nay đã có tin tức tốt gì truyền vào đây!

Xưa nay cũng giống nhau, nếu như có thư tín khẩn cấp truyền vào, có khi liền sẽ khiến cho Hoàng Thượng bị mây đen bao phủ nhiều ngày bị quét sạch, chỉ là những cái... thư tín, trước giờ mình cũng không được nhìn, ngẫu nhiên hiếm thấy lắm mới nhìn khoản hai lần, và cũng nhìn thấy Hoàng Thượng đứng ở bên cạnh nhìn nó mà cười, chắc hẳn ngày hôm nay cũng là như thế rồi.

“Thái hậu, Thái phi hôm nay bận rộn cái gì?” Tiếp nhận chén trà, Hoàng Thượng nhẹ nhấp một miếng, chột nhiu mày, cảm giác, cảm thấy nước trà này mùi vị giống như không quá ngọt ngào.

“Bẩm Hoàng thượng, ..., ngày hôm nay là thời gian Thái hậu nghe báo cáo và quyết định sự việc, ngày hôm nay chính là mấy vị Thượng thư đến, Thái hậu lão nhân gia nghe báo cáo đến giữa trưa mới gián tẩn...” Tiểu Châu từ ở một bên đáp lại lời nói, một bên giương mắt nhìn thần sắc Hoàng Thượng, “Thái phi lão nhân hôm nay đến Phật đường lễ Phật sớm hơn, một mực ở bên trong chưa từng ra khỏi cửa.”

Hoàng Thượng hừ một tiếng rồi nở nụ cười, cũng không biết là đang cười Thái hậu quá mức lao lực, hay là cười Thái phi lễ Phật.

“Hoàng Thượng, còn lâu mới đến thời gian dùng thiện buổi tối, có cần đi đá xúc súc hay không ạ?”

Hoàng đế rũ xuống mắt suy tư một chút: “Thôi, đi đến phía sau mang con Sói kia ra, cho nó ở trong vườn chạy hai vòng đi.”

“Vâng.” Thả Sói chạy, Hoàng Thượng hẳn là sẽ ở trong tầng hai của lầu các để quan sát, nhớ lại chắc ban ngày trên dưới hai lần leo núi có chút mệt mỏi rồi... Nghĩ đến đây, Tiểu Châu từ vội lui tới cửa, phân phó đám tiểu thái giám thông báo xuống dưới.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

“Ồ? Sao trên bộ xiêm y này lại dính đất thế này?” Bạch Huyền ôm bộ xiêm y mà Liễu Mạn Nguyệt thay ra, vẻ mặt buồn bực.

“Vừa nãy ở trong vườn, xiêm y cọ vào mặt trên tảng đá xanh đấy.” Liễu Mạn Nguyệt ngân nga nói, chính là sợ trên bộ quần áo của mình dính bẩn, vừa rồi sau khi đứng lên mới đặc biệt ở trong sân nhìn ba cung nữ kia nhảy đây.

Kết quả, nghe xong Liễu Mạn Nguyệt nói như vậy, Bạch Huyền cũng không hỏi nhiều nữa, chỉ bĩu môi, hướng Liễu Mạn Nguyệt làm nũng oán trách nói: “Lần sau chủ tử đừng có đi đến chỗ kia tùy tiện ngồi nữa, coi như là chúng nô tỳ đau lòng đi!”

Ngâm mình bên trong thùng gỗ lớn, Liễu Mạn Nguyệt thư giãn cơ thể, cánh tay dài trắng nõn nhẹ nhàng vốc nước lên, tấp lên mặt, thở dài một hơi đầy thoải mái, nghiêng đầu nhìn Bạch Huyền một cái: “Nhìn bộ dạng người lười như thế ? Chủ tử ta đây không phải sợ người vốn không hoạt động, trên bụng lại xuất hiện thêm vài khối thịt nữa hay sao? Đã vậy lại còn không biết cảm tạ ta nữa.”

Nghe xong những lời này, mặt Bạch Huyền ửng hồng, vội nói: “Vâng vâng, đa tạ chủ tử đã thay chúng nô tỳ mà suy nghĩ.” Vừa nói, vừa cúi đầu lén lút néo miếng thịt ở thất lưng của mình, trong lòng không khỏi buồn bực, chẳng lẽ chủ tử đã biết buổi trưa mình lén ăn vài miếng điểm tâm? Hiện giờ là đang ám chỉ mình hay sao ?

Bạch Tuyết và Bạch Hương đang múc nước, nhẹ nhàng gọi lên người Liễu Mạn Nguyệt, nhìn vòng eo nhỏ nhắn mềm mại của Liễu Mạn Nguyệt, đáng người thương, da thịt trên người trắng như tuyết như ngọc. Bạch Hương không nhịn được, khen ngợi: “Nước da của chủ tử thật là đẹp.”

Liễu Mạn Nguyệt nhàn nhạt cười, cũng không tiếp lời, nếu như nàng không có phần dung mạo này, sao lại có thể bị đưa vào cung đây? Đừng nói là nàng, chính là ba người kia, mỗi người một vẻ dài ngắn khác nhau.

Bạch Tuyết khẽ thở dài: “Với nhan sắc này, Thánh thượng như thế nào...” Lời nói vừa xuất ra khỏi miệng, gương mặt lập tức biến sắc, chỉ cúi thấp đầu không dám nói thêm câu nào nữa.

Chỉ biết Bạch Hương nghe xong lại nghiêng đầu tiếp lời: “Đúng là Thánh thượng còn chưa nhìn thấy chủ tử không mặc y phục có bộ dáng gì nữa, nếu như nhìn thấy rồi, khẳng định là sẽ thích!”

Liễu Mạn Nguyệt không nhịn được nữa, dựa vào thùng nước cười to, mặt Bạch Tuyết đỏ hồng, trừng mắt nhìn Bạch Hương không biết nói gì mới tốt, lời này đâu phải giống như lời nói của một đại cô nương nên nói chứ? Cứ coi như là sự việc là như thế, cũng không thể nói ra những lời như vậy được!

Khí trời ban đêm khẽ lạnh, tiểu hoàng đế đứng bên cửa sổ nhìn con sói phía dưới đang chạy trốn. Trong tay mấy thị vệ, thái giám ở bên cạnh đều cầm cây gậy gỗ cẩn thận phòng thủ ở bốn phía, đề phòng con sói kia bỗng nhiên hung bạo dẫm thương mọi người.

Đang nhìn, bỗng thấy ở phía xa một đoàn người đi về phía Thính Vũ Các.

“Tiểu An Từ.”

Nghe thấy Hoàng thượng gọi, Tiểu An Từ lập tức trả lời “Dạ”.

“Người tới là người cung nào?”

Tiểu An Từ vội thò đầu ra bên ngoài chăm chú nhìn, sau đó trả lời: “Hoàng thượng, nhìn bộ dạng có điểm giống như Hồng Tiêu cô cô, Đại cung nữ bên cạnh Thái hậu nương nương ạ.”

Chân mày của Hoàng thượng nhíu lại, sắc mặt cũng trầm xuống, hừ lạnh một tiếng, xoay mình đi vào trong phòng.

Tiểu An Từ lại thò đầu ra bên ngoài nhìn một cái, thấy đoàn người kia quả nhiên là đến gọi cửa, ở phía dưới bọn thị vệ, thái giám vội vàng nhanh chóng lui xích lại kéo con sói về.

“Hoàng thượng, nô tỳ phụng mệnh Thái hậu đến đây, Thái hậu nói, mặc dù ban ngày hơi nóng, nhưng suy cho cùng khí trời ban đêm cũng hơi lạnh, buổi tối không có chăn ấm là không được, vì vậy sai nô tỳ tự mình mang đến đây.” Diện mạo của Hồng Tiêu khoảng chừng hai sáu, hai bảy tuổi, đã là người nhiều tuổi trong đám cung nữ rồi. Đến năm tuổi lại không xuất cung, tự mình chải đầu đứng lên, bèn quyết định cả đời ở trong cung đến già, trung thành hầu hạ chủ tử một đời một kiếp.

Loại trung thành này ở trong cung tự nhiên có thân phận không ít. Tiểu thái giám, cung nữ xưa nay nhìn thấy đều phải xưng một tiếng “Cô cô”.

“Ban đêm trầm không những ngủ ngon, ngủ kỹ, mà còn sợ nóng, không cần người hầu hạ!” Tiểu hoàng đế cau mày, cũng không thèm liếc nhìn cung nữ kia nửa con mắt.

Hồng Tiêu dường như đã sớm biết thế nào Hoàng thượng cũng sẽ trả lời như vậy, giọng điệu trả lời cũng không nóng nảy gấp gáp, trên mặt chỉ nở nụ cười nhàn nhạt, khẽ nghiêng người, để lộ ra người phía sau lưng: “Hoàng thượng, nô tỳ chỉ phụng mệnh làm việc, chỉ có trách nhiệm mang người đến đây, từ này về sau Hoàng thượng muốn làm việc như thế nào... nô tỳ vạn lần không dám hỏi đến nửa câu.”

Dứt lời, khẽ lùi về phía sau một bước, để lộ người nọ phía sau.

Người nọ tiến lên phía trên một bước, phía sau có hai cung nữ thuận tay tiếp nhận áo choàng của nữ tử đó, rồi theo Hồng Tiêu đi ra khỏi cửa. Hoàng thượng sửng sốt, cau mày nhìn sang bên cạnh cửa, đến khi nhìn rõ người kia đứng ở cạnh cửa, bỗng nhiên ngây ngẩn cả người.

Bên ngoài khoác một chiếc áo lụa mỏng, bên trong người nọ không mặc yếm (áo nhỏ), thân hình đầy đặn thương tổn như ẩn như hiện ở dưới ánh nền, cái

cổ mảnh khảnh tinh tế, hai viên Bạch Ngọc to tròn xinh đẹp ưỡn thẳng, ở phía trên mỗi bên đều được điểm một chấm màu đỏ tươi. Vòng eo phía dưới mềm mại, tiếp tục nhìn xuống phía dưới...

Trên mặt tiểu hoàng đế giống như bị thiêu nóng đến nổi bốc khói, vẻ mặt có chút chăm chú, hung ác nhìn hai má nữ nhân kia.

Sắc mặt Ngọc Diễm Thu hồng hào, trong mắt một mảng sương mù, mang theo tình ý thẹn thùng xấu hổ nhìn Hoàng thượng, thân thể nhẹ nhàng uốn éo giống như cảm thấy có chút lạnh vậy. Nàng ta thấy Hoàng thượng nhìn mình, thân thể càng giống như không có chân, thỉnh thoảng lại nghiêng về một bên, hai cánh tay ép chặt hai viên tròn đầy kia, chỉ để một khe rãnh sâu ở giữa lộ ra ngoài.

Trong phòng vốn chỉ có hai tiểu thái giám hầu hạ, nhìn thấy cảnh tượng như vậy đều không dám ngẩng đầu lên mà lặng lẽ đi ra cửa.

Hầm răng trong miệng hung hăng nghiền chặt cọ sát, giống như muốn đem cả hàm răng cắn đứt. Trước đó vài ngày, cũng đã biết Thái hậu nói những gì, rằng muốn đưa người mặc quần áo đến một lần, và một lần đưa đến cho Hoàng thượng một người không mặc gì. Lúc này mới đặc biệt tìm người thả sói, không ngờ, cuối cùng hôm nay cũng không nói một lời, trực tiếp mang người đưa đến.

Siết chặt nắm đấm, Hoàng thượng hít một hơi thật sâu, đem thân thể vì bất ngờ nhìn thấy cảnh xuân lúc này cưỡng ép đè nén xuống, lạnh giọng quát: “Người đến, mang đi!”

Hai tiểu thái giám vừa nãy thối lui đứng ở cạnh cửa sừng sốt, liếc mắt nhìn nhau, lại quay đầu nhìn trộm Hoàng thượng. Biểu hiện trên gương mặt của Hoàng thượng hết sức dữ tợn hung ác, lộ ra vẻ mặt cổ nhần nhẹn, có thể... đến mức thế sao? Không phải là một nữ tử sao? Cứ để nàng hầu hạ thì có làm sao? Tính khí này của Hoàng thượng còn muốn cùng Thái hậu âm ỉ đến bao giờ nữa đây?

Ngọc Diễm Thu kia nghe thấy vậy, thoáng lập tức quỳ xuống, khóc thút thít nói: “Hoàng thượng! Thiếp thân vào cung, thì đã là người của Hoàng thượng rồi! Hôm nay nghe theo Thái Hậu gọi, đưa đến đây, nếu như không được Hoàng thượng thương yêu, thiếp ở trong cung này, thì sẽ không còn mảnh đất cắm dùi nữa!” Cảm tình trong giọng nói kia rất chân thành khẩn thiết, âm thanh khóc thút thít, tuy là oán than, nhưng đến trong tai người nghe lại mang vẻ nhu mì kiều diễm. Hai tên tiểu thái giám cũng không dám động, chỉ cúi thấp đầu, đợi Hoàng thượng hồi tâm chuyển ý.

Nghe thấy những lời này của nàng ta, Hoàng thượng bỗng quay đầu lại, nhìn hai mắt Ngọc Diễm Thu giống như bị sương mù che phủ, gương mặt chợt giãn ra cười nói: “Không mảnh đất cắm dùi?”

Ngọc Diễm Thu vội chớp mắt, lập tức, trên mặt liền hoa lê đài vũ, hai điểm đỏ tươi phía trước ngực khẽ run lên, bộ dạng càng giống như yếu đuối nhu nhược, đáng thương. Nhất định là khiến cho nam tử ôm vào trong ngực mà thương yêu.

“Người ở trong cung này thì không có mảnh đất cắm dùi, thế thì thế nào?” Trên mặt Hoàng thượng lúc này đều là nụ cười châm chọc chế giễu, vốn là sắc mặt đỏ hồng khi nãy vẫn chưa được xóa bỏ triệt tiêu, dứt lời, còn cao giọng quát, “Còn không đem nàng ta ném ra cửa, muốn ở lại nơi này khiến trẫm buồn nôn hay sao?!”

Hai tiểu thái giám nghe thấy Hoàng thượng nói ra những lời tức giận, vội vàng mỗi bên một người kéo Ngọc Diễm Thu kia, kéo ra đến cửa, thanh âm mềm mại từng tiếng một gọi thật to ở phía ngoài cửa vang lên hai hồi, bên không nghe thấy nữa, chắc là bị người ta bịt miệng rồi, có kêu cũng chẳng ra tiếng.

“Hoàng thượng...” Tiểu An Tử nhẹ nhàng đẩy cửa, ai ngờ vừa mới thò đầu vào, thì bị một cái gối ném trúng đầu, lại nghe thấy một tiếng gầm cực kỳ phần nộ “Cút!”, vội vàng đóng cửa lại, vỗ vỗ ngực, trong lòng nghĩ đến vẫn còn sợ hãi, chỉ dám đứng ở ngoài cửa, không dám đi vào khiến Hoàng thượng không cần gặp.

Cả người Hoàng thượng bỏ nhào lên trên giường, dùng sức đâm xuống giường, trong lòng chính là tức giận, hận toàn thân mình không nghe theo bản thân sai khiến, cho đến lúc này cây gậy vẫn còn cứng rắn dựng đứng chọc thẳng xuống giường. Muốn giơ quyền lên đánh, nhưng rốt cuộc vẫn còn biết nếu như vật kia bị làm hỏng, người hối hận sau này vẫn là mình. Nhưng mà nếu có thể dùng biện pháp khiến nó thoải mái dễ chịu, suy cho cùng vẫn là trong tâm không cam lòng, chỉ đành phải cố nén chịu, nằm chết lý ở trên giường không lộn xộn, làm loạn nữa.

“Nhẫn... Trẫm rốt cuộc phải nhẫn đến khi nào...” Chậm rãi nhắm hai mắt lại, người thiếu niên mang theo một tia vô trợ nhẹ nhàng thở ra một tiếng “Phụ hoàng”, rất lâu sau, lại thấp giọng than một tiếng “Hoàng thúc...”

Ngồi trước gương đồng, Bạch Tuyết đang chỉnh sửa lại kiểu tóc giúp Liễu Mạn Nguyệt, Bạch Hương đang ở phòng ngoài bày biện thức ăn. Bạch Huyền không biết vừa chạy đi đâu mới quay về, bộ dạng cực kỳ hào hứng đi vào, thì vừa cười vừa nói: “Chủ tử, hôm nay bên ngoài đều truyền khắp nơi!”

“Chuyện gì thế?” liếc nhìn Bạch Huyền trong gương một cái, Liễu Mạn Nguyệt trái lại chưa từng bảo Bạch Huyền khi nói chuyện phải chú ý đến những quy củ, phép tắc. Ai nói cung nữ này tuy là một cung nữ không có tâm tư, nhưng trình độ thẩm dò nghe ngóng tin tức lại thuộc dạng hạng nhất?

“Tôi hôm qua, nghe nói Đại Ngọc mỹ nhân của Hỷ Viên sau khi bị Thái hậu gọi đi, đã mang người đưa đến Thính Vũ Các tặng cho Hoàng thượng!”

Nhấc tay mở nắp trang điểm, bên trong nắp lấy một cây trầm hương trên đầu bút vẽ, mí mắt của Liễu Mạn Nguyệt không khỏi nhướn lên: “Sau đó?”

“Nghe nói, Ngọc mỹ nhân là cỏi sạch đồ rồi kêu người đưa đến tặng a!” Bạch Huyền tiến lên hai bước, hai mắt sáng lên, thấp giọng nói.

Tay đang cài trầm bỗng dừng lại, dựng đứng tai lên nghe chuyện. Dáng người của Ngọc Diễm Thu như thế nào, tự mình Liễu Mạn Nguyệt rất rõ ràng, vốn là từ một nơi đi ra ngoài, trên đường đi lại là bạn đồng hành, nếu như nói về kích thích ngực lớn nhỏ... bản thân mình vẫn còn kém của nàng ta một chút, nếu như nói của mình là cúp B, vậy của Ngọc Diễm Thu chính là Cúp D, ngay cả đến Ngọc Diễm Lương cũng còn không bằng nàng ta, càng không

cần nói đến sân bay Giã Lan.

Ngực lớn, eo nhỏ, mông tròn, dáng người nóng bỏng như thế, Ngọc Điện Thu lại cố gắng hết sức làm dáng điệu như thế kia, cời sạch đồ đi đến... Vậy tiểu hoàng đế còn có thể không cứng rắn kiên định được sao?

Tuy rằng trong lòng nghĩ như thế, nhưng ngực vẫn là có chút hơi khó chịu.

“Chủ tử, chủ tử có biết sau đó như thế nào không?”

“Nói mau, nào có ai ngăn ngại nói chuyện đâu?” Liễu Mạn Nguyệt giơ tay cái cây trầm kia, chỉ cảm thấy như thế nào cũng đều không đẹp, lại tháo xuống, ở trong hộp lục lọi, lật tới lật lui.

Thấy Liễu Mạn Nguyệt dường như có chút không vui, Bạch Huyền lên cười trộm: “Nghe nói, Hoàng thượng sinh khí, lại gọi người đến bịt miệng nàng ta lại, trực tiếp ném ra đại môn Thỉnh Vũ Các! Nàng ta trên đường đi cũng không mặc quần áo mà trở về phòng!”

Liễu Mạn Nguyệt lông mày nhảy lên một cái, thức ăn dâng lên tận miệng thế mà hần lại không ăn? Cái này hơi có phần nhịn quá rồi? Mười lăm mười sáu tuổi, đang là tuổi huyết khí phương cương, cái này nếu như nhịn quá sẽ sinh thành bệnh... cũng không biết tối qua hần làm thế nào mà vượt qua đây?

Nghĩ đến đây, thì không nhịn được mà cười phá lên.

Đừng nói là Liễu Mạn Nguyệt, ngay cả đám người Bạch Tuyết hầu hạ bên cạnh cũng không nhịn được cười, bên trong bốn viện tử vốn chính là bốn thân phận, mà còn cùng nhau tiến cung, trong lòng cung nữ xung quanh sinh ra ganh đua so sánh, đều mong đợi chủ tử nhà mình có thể đoạt hạng nhất. Lần này suýt nữa bị Ngọc Điện Thu đoạt mất, khiến trong tâm của những cung nữ này không thoải mái, nghe nàng ta bị bêu xấu như thế tự nhiên cảm thấy vui vẻ nhìn nàng bị cười nhạo.

“Nàng ta... Nàng ta đi trên đường không biết gặp phải bao nhiêu người! trên người chỉ khoác một tấm sa mỏng, nghe nói sau khi trở về thì ngã xuống, nói là lạnh...” Bạch Huyền cười không ra hơi, “Ai kêu nàng ta thường ngày ban ngày mặc ít quần áo như vậy? Sợ người khác không biết nàng ta sinh ra giống như hai lạng thịt hay sao, lần này coi như là đáng đời!”

Liễu Mạn Nguyệt cười xoa xoa khóe mắt, nghe Bạch Huyền nói như thế, ngẩng đầu mắng một câu: “Không được phép nói những lời này, cẩn thận để người khác nghe thấy.” Dứt lời, lại cầm cây trầm vừa mới tháo xuống cái lại lên đầu, đứng dậy đi ra ngoài dùng bữa.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Trong Bình Viên, Giã Lan đang nhắc tay vẽ tranh (Nguyên văn “múa bút vẩy mực”: cách thức vẽ tranh thủy mặc), nghe xong lời nói của tiểu cung nữ đang đứng ở bên ngoài, cũng vừa lúc vẽ xong bức tranh hoa Mẫu đơn.

Trên gương mặt trong trẻo lạnh lùng mang theo ba phần châm biếm: “Lấy sắc hầu người * (*Lấy sắc đẹp để hầu hạ, quyền rũ người*), há có thể được lâu dài?” lại nói tiếp, “Lát nữa đem cái này và cả chữ lớn tối hôm qua đã viết xong mang đến chỗ của Hoàng thượng tặng Người.”

“Vâng” Giải Hồng lập tức trả lời, trong lòng yên tâm một chút, vốn là đang nghĩ, đi theo chủ tử tâm cao khí ngạo như vậy, chưa chắc có thể phù hợp với tính khí ham chơi hay gây âm ỉ của Hoàng thượng. Hiện tại nhìn lại nói không chừng vẫn là vị trí của chủ tử nhà mình càng vững chắc hơn! Đợi sang năm khi Hoàng thượng nắm quyền hành rồi, chủ tử nhà mình biết văn hay chữ tốt như vậy, nói không chừng mới hợp tâm ý của Hoàng thượng.

Mà mỗi ngày này đều đưa giấy mực qua đó, Hoàng thượng nơi ấy cũng không nói lời nào, hần là âm thầm lặng lẽ tiếp nhận cũng không chừng!

Một chậu tro giấy* (giấy bị đốt thành tro) từ trên Lâm Tuyết Đình đổ xuống, tro giấy ở bên trong nhẹ nhàng bay lượn bỗng gặp cơn gió lạnh quanh năm thổi qua cốc, lập tức hóa thành tàn tro, bay lá tả về bốn phía. Nếu như Liễu Mạn Nguyệt ở chỗ này, nhất định sẽ biết được lúc bản thân mình quay trở lại bên hồ nước nhìn thấy vật đang bay lượn rồi cuộc là vật gì, hơn nữa ở trong lòng chắc sẽ oán thán một tiếng “Ô nhiễm môi trường!”, tiếc rằng, tính cả Tiểu Châu Tử đổ tro, ở trong đình hiện giờ chỉ mình Hoàng thượng.

Đổ xong tro giấy, Tiểu Châu Tử thở dài một hơi. Những ngày này, buổi sáng mỗi ngày ở Thỉnh Vũ Các phải đốt giấy được tặng từ Bình viên mang đến tặng một hồi. Sau đó đi lên trên đình, lại phải làm một công việc giống như thế, đem những trang giấy mà Hoàng thượng chăm chỉ cặm cụi luyện viết mang đi đốt, nào ngờ, giấy mực thượng hạng đến mức này... thật sự là đáng tiếc mà!

Ngoảnh lại nhìn một chút, thấy Hoàng thượng vẫn ngồi ở bàn trà bên cạnh, không biết đang nhìn cái gì, sắc mặt âm trầm, Tiểu Châu Tử vội để chậu đồng xuống, tiến lại gần: “Vạn tuế gia, hôm nay có cần phải đánh đàn?” Mấy ngày nay Hoàng thượng đã không sờ đến cái đàn kia rồi.

Hoàng thượng nhẹ nhàng lắc đầu, chợt thờ dài.

Tiểu Châu Tử nghe thế thì sùng sốt, trong lòng hoảng hốt: “Hoàng thượng, Người có chuyện gì mà phải kìm nén sao, kìm nén sẽ sinh thành bệnh? Nếu như không thích người tối qua, bên kia không phải vẫn còn có ba người nữa hay sao? Lại nói, trong tháng mười một, tú nữ tham gia tuyển chọn vào kinh rồi, chính là bốn vị kia không thỏa đáng (đủ), đến lúc đó sẽ tìm thêm vài tú nữ có xuất thân trong sạch, cất nhắc đưa lên cũng không có gì đáng ngại... nếu không trước tiên tìm mấy cung nữ thanh tú đang hầu hạ?”

Nghe Tiểu Châu Tử nói những lời này, tiểu hoàng đế cau mày chán ghét trừng mắt nhìn một cái: “Mãi mực!”

“Vâng...”

Tiểu Châu Tử chỉ đứng canh giữ mở một bên, khóe mắt không khỏi liếc trộm vài cái, thấy Hoàng thượng đang cau mày trầm tư, một lúc lâu mới viết xong một trang lụa bằng chữ Khải nhỏ, trong lòng liền biết thư này hẳn là muốn điều hâu đưa đi, mà không phải là gọi người xuất cung đi đưa thư.

“Một lát nữa gọi người đem điều hâu thả về phía bắc.”

Nghe Hoàng thượng phân phó như thế, Tiểu Châu Tử lập tức khom lưng đáp “Vâng”, hai tay tiếp nhận tờ lụa kia, cẩn thận cất kỹ.

“Ngọc mỹ nhân tối qua, cách chức làm...”

Nghe được trong giọng nói của Hoàng thượng vẫn còn vẻ tức giận, Tiểu Châu Tử cũng không dám khuyên giải, chỉ có thể thành thật đứng yên lắng nghe, trong lòng lặng lẽ vì nữ tử xinh đẹp động lòng người kia mà thở dài một tiếng: Ôi, ai bảo người là thám tử được phái đến nằm trong Các kia chứ? Thật sự là đáng tiếc, thân thể này là bị thịt...(hàm ý mỉa mai)

Hoàng thượng nói một tràng dài, đang ngẫm nghĩ rốt cuộc nên giáng Ngọc Diễm Thu xuống làm cái gì, chân mày chợt nhảy lên một cái, trên mặt nở một nụ cười âm hiểm: “Thôi, cứ giữ lại trước đã.”

“Ách?” Tiểu Châu Tử không hiểu gì hết, buồn bực giương mắt nhìn Hoàng thượng.

“Quay về thôi.” Nói xong, Hoàng thượng đứng dậy, nhắc chân đi về hướng cầu treo.

“Hoàng thượng... không xử trí Ngọc mỹ nhân à?” Tiểu Châu Tử vội vàng đuổi theo, cẩn thận hỏi.

Trên mặt Hoàng thượng cười bí hiểm một cái: “Không cần.”

Nuốt môi nghi ngờ trong lòng xuống, Tiểu Châu Tử đành phải cúi đầu đi đằng sau Hoàng thượng, cùng đi về phía đầu cầu treo bên kia, nâng tay sờ bức thư trong ngực, lát nữa đầu tiên phải đem chuyện này làm cho tốt rồi nói tiếp.

Nước hoa quả tươi được đưa vào phòng trong, Liễu Mạn Nguyệt gờ tay cầm lấy miếng dưa hấu màu hồng nhạt đưa vào trong đôi môi anh đào, tỉnh té thường thức.

Sau khi xuyên qua, hoa quả trái mùa thế nhưng đừng có nghĩ đến, mà bản thân kiếp trước, mình thích ăn những đồ cổ quái, kỳ dị hiếm lạ. Sau khi đến thế giới này cũng không nhìn thấy bóng dáng những thứ ấy nữa.

Tuy nói phía nam có có quả vải có thể đưa đến đây, nhưng quan trọng là còn có Thái hậu, Thái phi ở trên, rồi tiểu hoàng đế hưởng dụng, bản thân mình là phi tần vẫn chưa được sủng ái, nào có lộc ăn như thế cơ chứ? Hơn nữa trong cung này chỉ có bốn người mình đều giống như vậy, đi đâu để có thể tìm thấy bóng dáng những đồ tốt kia đây?

Hay là thăng thân thương lượng với Hoàng thượng một chút về chuyện làm một sủng phi nhỉ?

Trong đầu vừa nghĩ đến vấn đề này, thì lập tức ném ra ngoài. Nàng còn chưa sống đủ đâu, cũng không muốn kêu người ngáng chân mình, lẽ nào không chết bằng độc được, ngược lại chết trên tay phụ nhân (phụ nữ đã có chồng)...

“Chủ tử, chủ tử!” Trên đầu Bạch Huyền mang theo tầng mồ hôi, trên mặt khê đỏ, chứng tỏ từ bên ngoài chạy vào.

Liễu Mạn Nguyệt đưa mắt nhìn nàng một cái: “Lại nghe thấy chuyện gì mà hoảng hốt chạy như vậy?”

Trên mặt Bạch Huyền khê ửng đỏ, vội vàng hành lễ: “Vừa nãy nô tỳ nhìn thấy vị ở Nhạc Viên đi về phía điện Hòa An bên kia !”

Điện Hòa An? Đi lấy lòng Chu thái phi sao?

Liễu Mạn Nguyệt buông lỏng mí mắt, cười nhạt: “Trong Viên tử này rộng lớn như vậy, muốn đi đâu mà chả được.”

Bạch Huyền tiến lại gần, lấy một đôi búa Mỹ nhân(*) đưa cho Liễu Mạn Nguyệt nhẹ nhàng gõ chân, thấp giọng nói: “Chủ tử, vị Hỷ Viên kia đã ba bốn ngày rồi chưa ra khỏi cửa. Tuy nói Hoàng thượng không có hạ chỉ xử phạt nàng ta, nhưng trên đường quay về tối hôm đó gặp phải bao nhiêu người? Cũng chính là da mặt của người này đủ dày, nếu là người bình thường khác, sớm đã nhảy xuống giếng tám mươi lần rồi!”

[(*)loại búa nhỏ bằng gỗ, đầu búa được bọc da trâu. Dùng trong các nhà giàu, vua quan để đánh lưng, chân,... Ngày nay ở bệnh viện, đồng tay

y cũng thường hay được dùng để chẩn đoán, đầu búa được thay bằng cao su có độ đàn hồi cao.]

Nghe giọng oán trách này của Bạch Huyền, Liễu Mạn Nguyệt không nhịn được nhẹ nhàng bật cười thành tiếng, ghé mắt lườm Bạch Huyền một cái: “Cái miệng này của ngươi, cũng độc lắm! Cho dù nàng ta thật sự nhảy xuống giếng, ngươi cũng dám nói như thế sao? Nếu để người ta nghe thấy, ngươi còn cần cái mạng này hay không?”

Bạch Huyền lè lưỡi, chỉ cúi đầu gõ búa, lát sau, rốt cuộc không nhịn được, lại thấp giọng nói: “Chủ tử, chúng ta cũng không thể ở trong phòng ngay người mãi như thế này được? Nếu như không ra ngoài đi dạo một chút, cũng không gặp được Hoàng thượng...”

Liễu Mạn Nguyệt cũng không nhìn Bạch Huyền nữa, chỉ khề đẩy mấy cái khay về phía trước: “Thu dọn đi.”

Cùng Hoàng thượng ngẫu nhiên gặp mặt? Gặp mặt chính là gặp mặt, chẳng qua là đã gặp mặt rồi, thuận tiện cũng chặt đứt suy nghĩ của bản thân đi trên con đường không chính đáng (không đứng đắn). Bây giờ cứ coi như mình muốn bò lên long sàng, nhưng ngay cả ba người kia cùng nhau nghĩ biện pháp còn không được, trừ phi là tiểu hoàng đế kia muốn gọi mình đến thị tẩm, bằng không, vô luận làm thế nào, đều là một chữ “Chết”.

Thấy sắc mặt Liễu Mạn Nguyệt không ổn, Bạch Huyền đành phải đem những lời kia nuốt trở vào trong bụng, vừa mới nhấc tay thu dọn khay trái cây kia, thì nghe thấy Bạch Hương từ bên ngoài đi vào, sững sờ nói: “Chủ tử, Thái hậu nương nương cho gọi chủ tử đến.”

Thân thể Liễu Mạn Nguyệt cứng đờ, qua một lúc lâu mới thở phào một hơi, chậm rãi nói: “Bạch Tuyết, thu tập một chút, theo ta qua đó.”

Đầu khề cúi xuống, bước chậm rãi đi trên con đường nhỏ được lát đá, Liễu Mạn Nguyệt đi theo mấy người cung nhân phía trước, từng bước đi về phía điện Hòa Di.

Thật là lo sợ cái gì thì đến cái đó, Ngọc Diễm Thu và Giám Lan trước kia cũng từng bị Thái hậu gọi đến, mới ở chỗ Hoàng thượng ăn đau khổ. Vốn đang nghĩ, đã có hai người ở phía trước, ngược lại nói không chừng Thái hậu sẽ không đánh chủ ý lên mình đâu? Nhưng ai có thể tưởng tượng được, lão nhân gia bà ấy thế mà lại hết lần này đến lần khác vẫn luôn nhớ thương đến mình cơ chứ.

Vào đến sân, thì ngửi thấy một trận mùi đàn hương, Liễu Mạn Nguyệt đi cùng cung nữ hộ tống mình cùng nhau tiến vào trong Điện, nhìn qua y phục của người đang ngồi trước mặt, bèn cúi người xuống bái.

“Đứng lên đi.”

Thái hậu khề nâng mí mắt, ở trên người Liễu Mạn Nguyệt đánh giá một lúc, rồi dừng lại ở trên mặt nàng, vốn trên mặt còn mang theo chút tức giận nhưng cũng thả lỏng xuống: “Bây giờ nhìn kỹ lại, quả nhiên là một tiểu mỹ nhân.”

Liễu Mạn Nguyệt không dám lên tiếng trả lời, chỉ khề cúi thấp đầu xuống hai phần.

“Bốn người các ngươi tiến cung nhiều ngày, dù sao vốn nên hầu hạ Hoàng thượng mỗi ngày, vài ngày trước Ai gia không rảnh trông nom, bây giờ dành ra chút thời gian, cũng nên an trí sắp xếp lại mới được.” Nói xong, Thái hậu khề trầm ngâm một lát, rồi tiếp tục nói, “Xưa nay Hoàng thượng thích ở trong vườn tiêu khiển dạo chơi, chỉ có một đám tiêu thái giám đi theo bên cạnh, ngay cả một cung nữ cũng không thích mang theo, không có người cẩn thận tỉ mỉ đi theo khó tránh khỏi va chạm. Ngươi thân đã làm Mỹ nhân, tự nhiên cần phải chiếu cố thân thể Hoàng thượng cho tốt, vậy thì bắt đầu từ ngày mai, mỗi buổi sáng ngươi theo sát bên cạnh hầu hạ Hoàng thượng nhé.”

Liễu Mạn Nguyệt khề sững sờ, nhưng ngoài miệng không dám chậm chạp nửa phần: “Thần thiếp tuân chỉ.”

Trên đường quay về, trong lòng càng không khỏi ngạc nhiên lẫn nghi ngờ, nếu như mình đoán không sai, buổi sáng mỗi ngày có lẽ Hoàng thượng đều muốn đến s vườn núi, mà Thái hậu lại bảo mình buổi sáng đi theo Hoàng thượng... Rốt cuộc mình phải làm việc như thế nào đây?!

Vừa mới từ trong điện Hòa Di đi ra, đúng lúc đụng phải người đang chặn đầu mình là cung nữ dẫn theo Ngọc Diễm Lương, hai người đều ngạc nhiên, đợi đến khi thấy Ngọc Diễm Lương đi vào trong điện Hòa Di, trong lòng Liễu Mạn Nguyệt đã rõ buổi sáng bảo mình đi theo Hoàng thượng, vậy nói không chừng buổi chiều chính là bảo Ngọc Diễm Lương đi hầu... Chỉ không biết rằng Thái hậu có phải cũng muốn bảo người đến đem thời gian lúc chạng vạng tối của tiểu hoàng đế chiếm lấy hay không đây.

An trí xong hai nữ tử kia, Thái hậu thở phào nhẹ nhõm. Đại cung nữ Hồng Tiêu bên cạnh bưng trà đến, đưa đến tay Thái hậu: “Nương nương vì Hoàng thượng mà suy nghĩ như vậy, chắc chắn sớm muộn gì Hoàng thượng cũng sẽ biết được nỗi khổ tâm của Thái hậu.”

Thái hậu khề thở dài: “Đứa con bất hiếu kia, nếu không phải mấy năm trước dung túng hấn quá mức, đâu có thể bảo hấn làm như thế?” nháp nhẹ ngụm trà, nâng mắt nhìn ra cửa điện, “Đại Ngọc mỹ nhân xảy ra chuyện như vậy, bây giờ căn bản là không thể dùng được nữa, may mà Giám mỹ nhân là người thông minh, mỗi ngày đều viết chữ đưa đến tặng, nhưng hấn lại không thích những thứ này, ít nhiều gì cũng có thể đặt trong lòng. Chỉ mong hai nha đầu này có thể thông minh một chút... Hừm, chỉ nghe qua mẫu thân sợ con trai bị sắc đẹp dụ dỗ mê hoặc làm mờ mắt, nào có ai như Ai gia thế này, gấp gáp đưa tiểu mỹ nhân đến tặng trước mặt hấn?!”

Hồng Tiêu nhẹ giọng trấn an nói: “Tuổi Hoàng thượng vẫn còn nhỏ một chút, on nuôi dưỡng của cha mẹ, đợi đến khi Hoàng thượng có hoàng tử, công chúa rồi, nhất định sẽ hiểu được nỗi khổ tâm của Thái hậu người.”

Trở về trong Thanh Viên, Liễu Mạn Nguyệt đi vào trong phòng đối với ba đại nha đầu nói: “Sáng sớm ngày mai, đầu giờ Mão gọi ta dậy sớm một chút.”

Tam Bạch đều sững sờ, kinh ngạc nhìn Liễu Mạn Nguyệt, Bạch Hương nghĩ cũng không thêm nghĩ liền hỏi: “Chủ tử, bình thường chủ tử đều không phải

muốn ngủ đến khi mặt trời lên cao ba sào hay sao?!”

Nghe xong lời này, Liễu Mạn Nguyệt không nhịn được mà té ngã, ngoảnh đầu trông mắt nhìn nha đầu ngốc kia một cái: “Thái hậu phân phó, sáng sớm giờ nào ngày mai phải đến Thánh Vũ Các hầu hạ Hoàng thượng, mỗi ngày đều đến không được chậm trễ!”

Tam Bạch lúc này mới bừng tỉnh hiểu ra, hèn gì, thường ngày chủ tử nhà mình nếu dậy sớm, cũng hận không thể nằm ỳ ở trên giường đến giờ Tỵ mới dậy, nào có dậy sớm như thế cơ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Thấy ánh mắt của Tam Bạch, cho dù da mặt dày như Liễu Mạn Nguyệt, cũng không chịu được, xoay người quay vào trong phòng. Bình thường vì mỗi ngày Thái hậu đều nghe chính sự, mặc dù có Thái phi nữa, nhưng cũng không cần bốn người các nàng đến thỉnh an mỗi ngày. Tú nữ tiến cũng không cần ở trong khuê phòng giống như trước kia, mỗi ngày đều học đông học tây, sắp xếp đầy thời gian. Từ trước đến nay Liễu Mạn Nguyệt là người ham ngủ, nên ngày cũng như đêm mà thôi.

Muốn trở thành gì? Vừa mới không chú ý đến Thái hậu nơi đó một chút mà thoáng cái đã gọi mình đi đến chỗ Hoàng thượng hầu hạ làm sai dịch rồi ?

Mà làm sai dịch này còn là cho cái người trước đây chưa từng gặp, bắt kẻ là triều đại nào, cũng chưa từng nghe nói mỗi ngày phi tần đều phải có trách nhiệm đi theo Hoàng thượng chơi đùa! Trừ phi là hôn quân, nhưng kiểu “Chơi đùa” của hôn quân khác với kiểu “Chơi đùa” của tiểu hoàng đế này, kiểu “Chơi đùa” của tiểu hoàng đế căn bản là không cho người khác đến gần!

Ngã xuống giường, Liễu Mạn Nguyệt thờ dài, nhắm mắt suy nghĩ một lúc, nếu như tiểu hoàng đế sợ để lộ thông tin, chắc chắn nghĩ ra cách bảo nữ nhân theo hầu bên cạnh hiền kẻ khiến kẻ cầm đầu không thể đi theo được nữa. Tuy nói mình biết mỗi ngày Hoàng thượng đều muốn lên trên sườn núi kia, nhưng suy cho cùng không phải tâm phúc của Hoàng thượng, chắc chắn không thể để cho mình đi theo hầu.

Nhưng rốt cuộc lúc bình thường tiểu hoàng đế lấy lý do gì để đi lên núi vào buổi sáng đây?

Ở trong Nhạc Viên, trong lòng Ngọc Điện Lưong cảm thấy vui sướng, mấy ngày này, mỗi ngày chạy đến chỗ của Chu thái phi đều gặp may mắn, quả nhiên làm cho nàng chiếm được cơ hội tốt. Mặc dù nói là cùng Liễu Mạn Nguyệt, mỗi người nửa ngày, nhưng nghe nói tiểu hoàng đế luôn luôn dậy muộn vào buổi sáng, thỉnh thoảng mới dậy sớm, cũng không giống như buổi chiều, hơn nữa thỉnh thoảng Hoàng thượng còn muốn ngủ trưa. . .

Nhưng dậy muộn và ngủ trưa là khoảng thời gian không giống nhau, nghĩ mà xem, sáng sớm Liễu Mạn Nguyệt đi đến, nếu như buổi sáng Hoàng thượng còn chưa ngủ dậy, vậy đâu có thể tự mình đẩy cửa mà vào hầu hạ? Nhưng ngủ trưa chính là sự khác nhau vô cùng lớn! Chính là mình có thể hầu hạ khi Hoàng thượng đang ngủ. . .

“Bảo người đến bên cạnh hầu hạ?!” nghe xong khẩu dụ mà bên kia Thái hậu truyền đến, trên mặt Hoàng thượng lập tức biến sắc.

Xưa nay bản thân giấu rất nhiều chuyện riêng tư cá nhân, nếu không phải ban đầu phụ hoàng muốn giữ lại người dưới, nếu không phải hoàng thúc giúp mình tìm người đến, bản thân mình ở trong cung này nhiều năm như vậy, bên cạnh cũng không biết bị bao nhiêu người mai phục!

Phá vỡ chiều bài tự mình thương yêu chính mình, kiên quyết đem đám người không an phận đưa đến đây. . .

Trong lúc suy nghĩ, trên mặt Hoàng thượng đã biến sắc rồi. Đưa đến thì cứ đưa đến, cùng lắm thì giống như khoảng những năm trước là được chứ gì. . .

Bỗng nhiên, trong đầu vừa động, ngẩng đầu nhìn Tiểu Châu Từ nói: “Có biết ai đến hầu hạ không?”

Tiểu Châu Từ nhanh chóng trả lời: “Nghe nói sai Liễu mỹ nhân đến hầu hạ vào buổi sáng, buổi chiều là Tiểu Ngọc mỹ nhân. . .”

Hoàng thượng khề khiêu mi một cái, vẻ giận dữ trên mặt lúc đầu đã tiêu tan hai ba phần, suy nghĩ một lúc, lại hỏi: “Còn hai người nữa thì sao?”

“Đại Ngọc mỹ nhân. . . Từ sau khi xảy ra chuyện lần trước, vẫn luôn cáo bệnh, đến ngay cả cửa chính cũng không dám đi ra ngoài. Còn Giêm mỹ nhân thì không nghe nói phái nàng ấy đến đây. . .”

Hoàng thượng suy nghĩ một lát, bỗng hỏi: “Vậy mấy ngày nay Giêm mỹ nhân còn mỗi ngày tặng văn chương đến đây không?”

“Có ạ.” Tiểu Châu Từ khề nhìn Hoàng thượng một cái, thấp giọng nói, “Hoàng thượng, vậy những thứ mang đến tặng. . .”

“Tiếp tục đốt đi.” Hoàng thượng dứt khoát lạnh giọng nói, xoay người đi đến bên cửa sổ, lại chợt hỏi: “Sáng mai khi nào thì nàng ấy đến đây thế?”

Tiểu Châu Tử thoáng sùng sốt, suy nghĩ thật kỹ xác nhận rõ câu nói kia là ám chỉ Liễu mỹ nhân, lập tức trả lời: “Liễu mỹ nhân chính xác là đúng giờ mào đến Thính Vũ Các hầu hạ, còn Tiểu Ngọc mỹ nhân thì chính xác là vào giờ Ngọ (buổi trưa) ạ, lúc đầu chưa đến... Hoàng thượng, có cần chuẩn bị vài thứ hay không ạ?”

Hoàng thượng thắc mắc hỏi: “Chuẩn bị cái gì?”

“Chuột, rắn, rết, nhện...những thứ này có thể đều là...chà chà!” Tiểu Châu Tử đang liệt kê kê ra, bỗng bị Hoàng thượng đá một cái, về mặt Tiểu Châu Tử oan ức nhìn Hoàng thượng. Trước đây, trước khi bốn mỹ nhân tiến cung, Hoàng thượng sai người đi hỏi thăm thật rõ xem con gái sợ nhất những cái gì, lúc ấy tự mình còn chăm chỉ ghi chép lại, sao bây giờ ngược lại còn đá mình chứ?

Hoàng thượng không vui về trừng Tiểu Châu Tử một cái: “Sáng mai Liễu mỹ nhân đến, thì dẫn nàng ấy vào.”

Tiểu Châu Tử sùng sốt, nhìn Hoàng thượng không hiểu nổi.

Hoàng thượng không nhìn thấy vẻ mặt của Tiểu Châu Tử, ngẫm nghĩ một chút, lại căn dặn: “Trong phòng không cần lưu người ở lại.”

Tiểu Châu Tử trong nháy mắt bùng tỉnh, hai mắt tròn thật to, vui vẻ ra mặt, nhanh chóng gật đầu ____ Nhất định là Hoàng thượng nhìn trúng gì rồi... Có lẽ cứ trốn tránh như vậy thì không ra gì, không bằng tiện dịp tiếp nhận hai mỹ nhân kia, tránh cho Thái Hậu cứ lo lắng! Nếu nhân tiện ngủ với hai mỹ nhân ấy, có cái cơ rồi, buổi tối chỉ gọi các nàng đến hầu hạ, có thể so với ban ngày mỗi ngày để cho các nàng đến hầu hạ thì ổn thỏa hơn!

Hoàng thượng nói xong, nhưng không nghe thấy Tiểu Châu Tử trả lời, buồn bực ngẩng đầu nhìn Tiểu Châu Tử một cái, lại thấy gương mặt Tiểu Châu Tử nở nụ cười quái dị, vừa định mở miệng hỏi Tiểu Châu Tử cười cái gì, chợt nghĩ suy nghĩ trong lòng Tiểu Châu Tử, là người cùng một giuộc với nhau, vì thế nhắc chân lại đá hấn một cước. Tức giận lườm hấn một cái, rồi đột nhiên đánh giá Tiểu Châu Tử từ trên xuống dưới một lượt, cuối cùng bật cười: “Lát nữa chuẩn bị một bộ y phục thượng đẳng, đưa đến tặng Liễu mỹ nhân, bảo nàng sáng mai mặc bộ xiêm y đó đến đây...Cũng mang một bộ y phục đến tặng mỹ nhân ở Nhạc Viên, bảo các nàng ấy rằng lúc tới nơi này chỉ cho phép mặc xiêm y đó.”

Tuy Tiểu Châu Tử bị đá một cước, nhưng ý cười trên mặt lại không giảm chút nào, lập tức trả lời rồi lui xuống phân phó.

Thấy chủ tử nhà mình mặc dù mặc một thân váy bông áo màu xanh da trời kia, nhưng trên mặt vẫn không che hết sắc mặt tốt nhất, ngay cả đến Bạch Tuyết xưa nay rất ít cười nói, trong mắt cũng mang theo vài phần vui vẻ, hâm mộ: “Chả trách nha đầu Bạch Huyền luôn nói chủ tử là tiên nữ. Bộ xiêm y này mặc trên người chủ tử đều không mấy may che dấu nổi màu sắc! Tuy nói Nhạc Viên bên kia cũng được tặng, Tiểu Ngọc mỹ nhân đã mặc rồi, nhưng chắc chắn mặc không đẹp như chủ tử thế này đâu!”

Bạch Hương đứng ở một bên đang sửa sang lại vạt áo cũng không ngẩng đầu lên mà tiếp lời: “Để bốn mỹ nhân đều thay bộ quần áo này, để cho một mỹ nhân dẫn theo bốn nha hoàn!”

Liễu Mạn Nguyệt nghe xong không nhịn được cười lắc đầu: “Nói nguoi ngốc, nhưng trái lại miệng người so với cái miệng lạnh lợi kia còn ngọt hơn ấy chứ.”

Nhìn trái nhìn phải một lát, cảm thấy trên người không có chỗ nào không ổn, xoay người nói với Bạch Tuyết: “Ngày mai nguoi theo ta đi đến đấy nhé.”

Sáng sớm tinh mơ, xung quanh trong vườn một mảnh yên tĩnh, trên hoa cỏ khắp nơi còn điểm những giọt sương, chủ tớ hai người nhìn cũng không dám nhìn nhiều, một đường đi về hướng Thính Vũ Các.

Đến cửa, cũng không có ai làm khó hai người, cứ thế đi vào, cho đến phía dưới lầu các, một tiểu thái giám lên tiếng đi ra, cúi người nói: “Hoàng thượng dặn, chỉ cho phép Liễu mỹ nhân ở lại hầu hạ.”

Hai người sùng sốt, Bạch Tuyết cau mày hỏi: “Nô tỳ là cung nữ hầu hạ Liễu mỹ nhân, nào có thể tự mình rời đi?”

“Hoàng thượng đã nói, hoặc là chỉ có một mình Liễu mỹ nhân ở lại, hoặc là cả hai người cùng nhau... về đi.” từ ngữ nói mập mờ không rõ, nguyên văn lời nói mà Hoàng thượng muốn nói là “Cút” phải không?

Bạch Tuyết còn muốn nói tiếp, Liễu Mạn Nguyệt nhẹ nhàng vỗ tay nàng, thấp giọng nói: “Nguoi về trước đi, chắc chắn nếu sai ta như thế này, vậy buổi chiều khi Tiểu Ngọc mỹ nhân đến đây chắc cũng sẽ như thế, ta là phụng ý chỉ Thái hậu đến đây để hầu hạ Hoàng thượng, cũng không phải đến đây làm chủ tử kêu người hầu hạ mình.”

Tiểu thái giám vội vàng cười nói: “Chính là đạo lý này, tỳ tỳ này, vẫn là mời về trước đi, Thái hậu đã hạ khẩu dụ, chúng ta cũng nào dám làm khó Liễu mỹ nhân.”

Bạch Tuyết nhẩn mây suy nghĩ một lúc, vậy cũng phải, tuy nói Hoàng thượng bây giờ không lớn tiếng hạ chỉ ban phong, nhưng bốn vị mỹ nhân này ở trong cung này ít nhiều gì cũng tính là nửa chủ tử. Mặc dù nói rằng bây giờ còn chưa có từng được sùng ái, nhưng không dám bảo đảm rằng tương lai sau này cũng không thể leo đến vị trí trên đầu, không người nào lại không có mắt nhìn mà dám gây khó dễ cho các nàng ấy. Hành lễ với Liễu Mạn Nguyệt xong, lúc này mới lui ra ngoài.

Thấy Bạch Tuyết lui ra ngoài, tiểu thái giám mới mở cửa Thính Vũ Các, bảo Liễu Mạn Nguyệt đi vào.

Bên trong đầu tiên là một tiểu thái giám dẫn đường, đến cửa cầu thang lầu, lại đổi một tiểu thái giám dẫn đường khác, vào đến tầng hai, lại là tiểu thái

giảm dần đường thứ ba đưa Liễu Mạn Nguyệt đến một cửa phòng.

Vào đến cửa, thì Tiểu Châu Tử đang giữ cửa cúi đầu lui ra ngoài, trong phòng cũng không lưu người ở lại hầu hạ.

Liễu Mạn Nguyệt khẽ ngẩng đầu, đúng lúc nhìn thấy Hoàng thượng đứng ở cửa sổ đưa lưng về phía mình.

“Thiếp, tham kiến Hoàng thượng.”

Nghe thấy tiếng nói, Hoàng thượng mới xoay người lại, đánh giá từ trên xuống dưới một chút.

Cho dù là bên trong váy ngắn màu xanh mà phụ nhân dân gian mặc kết hợp với áo quần họa tiết hoa nhỏ màu xanh nhạt, thế nhưng ở trên người Liễu Mạn Nguyệt quả thực là lộ ra mùi vị dễ thương, đáng yêu xinh đẹp quyến rũ. Cô trắng nõn nà xen lẫn với cô áo màu xanh nhạt cùng với búi tóc màu đen, đôi mắt sáng ngời. Trên đầu cũng chỉ thắt dải dây lụa hoa nhỏ màu xanh nhạt để buộc tóc, trên mặt cũng không thoa son phấn, trên tai cũng chỉ đeo hoa tai Nam Châu để thả xuống hai bên tai, cũng không có thêm thứ khác.

Người con gái này, đối lại là người này, đều giống như đóa Phù dung sinh ra từ nước thanh khiết, như ý cảnh nghệ thuật được chạm khắc tô điểm từ thiên nhiên tới.

Trong lòng khẽ rung động, vội vàng thu lại tâm tư, đi về phía bên giường nhỏ gần cửa sổ vài bước, ngồi xuống: “Đứng lên đi.”

Nghe thấy lời này của Hoàng thượng, Liễu Mạn Nguyệt đứng dậy, vẫn cúi thấp đầu, không dám đi vào bên trong.

“Lại đây.” Thấy nàng đứng im ở cửa, Hoàng thượng mới nói một tiếng, ngoảnh đầu nhìn đồng hồ cát, ước lượng thời gian, rồi quay đầu lại đã đi đến bên cạnh giường nhỏ, nói với Liễu Mạn Nguyệt ở cách đó không xa, “Ta biết Thái hậu sai người đến đây để hầu hạ, nếu đã như thế, thì buổi sáng mỗi ngày người đi theo ở bên cạnh thăm đi, ngoài ra... Lát nữa trầm dạ người trả lời như thế nào.” Dứt lời, giơ tay chỉ vào một vật ở trên giường nhỏ, “Đi ra sau tấm bình phong kia, đem quần áo này thay đi.”

Liễu Mạn Nguyệt khẽ ngạc nhiên, nhìn về phía bộ quần áo kia, nhưng ngay sau đó trọn to mắt nhìn, không nhận được lại trọn mắt nhìn tiểu hoàng đế.

Thấy đôi mắt hoa đào của nàng tròn tròn, trong mắt đề là kinh ngạc không thể che hết, tâm tình của Hoàng thượng rất vui vẻ, không nhận được khoe miệng nhếch lên vài ý cười, nhưng vẫn bình tĩnh nói: “Nhanh lên chút đi! Trẫm còn có công việc phải làm.”

“...Dạ.” Cẩn trọng trả lời một tiếng, gương mặt Liễu Mạn Nguyệt tê dại ôm đồng quần áo kia quay đến phía sau tấm bình phong.

Thấy nàng xoay người đi vào sau tấm bình phong, trên mặt Hoàng thượng lại không nhận được ý cười, lại nhìn ra cửa một cái, ngồi trên giường nhỏ cười đến nổi thân thể co rút lại.

Cúi thấp đầu, khom người, đi sau tiểu hoàng đế ra cửa, vừa mới ra khỏi cửa, nhìn thấy một “Nữ tử” ở phía không xa.

Liễu Mạn Nguyệt thoáng đưa mắt về phía nữ tử kia nhìn lướt qua một cái, thấy bộ dáng nữ tử kia mặc y phục giống với trang phục nàng mặc khi đến đây, trong lòng thầm lo lắng, chỉ sợ là Ngọc Diễm Lương vốn là buổi chiều mới tới, nhưng lúc này lại chạy đến đây. Mặc dù nói bản thân mình bây giờ mặc quần áo này... Nhưng suy cho cùng là sợ người đến nhận ra.

Nghĩ đến đây, lại vội vã nhìn lướt qua trên mặt người kia lần nữa, nhưng lần này nhìn, lại khiến nàng có bao nhiêu ngây người.

Cô gái kia cũng bộ quần áo màu xanh nhạt như lúc này mình vừa mới mặc, tướng mạo mặc dù nhìn có chút quen mắt nhưng rốt cuộc không gặp thường xuyên, rõ ràng không phải là người mình quen biết, nhưng vì sao trong lòng lại không được tự nhiên như vậy cơ chứ?

Nghĩ đến đây, lại đưa mắt liếc nhìn, nhưng đúng lúc nhìn thấy khuôn mặt sầu khổ của người kia, vẻ bi thương đau buồn xoắn xuýt trên mặt, nhưng lại không nghĩ ra nói đã từng gặp người này ở đâu.

Hoàng đế đi ở phía trước không biết vì sao lại đứng tại chỗ, vừa vặn quan sát đánh giá người khi từ trên xuống dưới, Liễu Mạn Nguyệt đứng ở phía sau, chỉ cảm thấy thân thể tiểu hoàng đế ở phía trước không nhận được mà run rẩy, còn nghe Hoàng thượng mở miệng nói: “Rất tốt, bộ trang phục này rất hợp với người.”

“Hoàng thượng...” “Nữ tử” kia mở miệng vẻ mặt uất ức, trong giọng nói khẽ thì thào “trời ơi, trời ơi”, trong đôi mắt mang theo vài phần không nguyện ý.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Nghe thấy giọng nói của người kia, mặc dù Liễu Mạn Nguyệt trải qua hai kiếp người, ngay cả khi cận kề sinh tử, cũng không khỏi giật mình kêu to một tiếng ____ Giọng nói này... rõ ràng là giọng nói của tiểu thái giám đi theo bên cạnh Hoàng thượng!

Hai mắt tròn tròn, cẩn thận ở trên người “Nữ tử” kia đánh giá thật lâu, mới xác định, um hình như... chính xác là tiểu thái giám nọ vừa đến.

Gương mặt Tiểu Châu Tử vẫn sầm sập như cũ, không nhìn thấy Liễu Mạn Nguyệt đi theo bên cạnh Hoàng thượng, chỉ có thể mờ to mắt đáng thương nhìn Hoàng thượng: “Hoàng thượng, tuy nói chúng nô tài là thái giám, nhưng... nhưng nói thế nào cũng không thể coi là nữ nhân chứ...”

“Nói nhiều!” Hoàng đế trừng mắt nhìn hấn một cái, nhưng trên mặt nhìn thế nào đi chăng nữa cũng không giống vẻ hung ác dọa người thường ngày, trái lại bộ dáng còn giống như muốn cười nhưng cố nén lại, “Chuyện trăm dặm đã nghe rõ chưa?”

“Nghe... Nghe rõ rồi ạ...” Tiểu Châu Tử gục đầu, rốt cuộc không dám nói nhiều nữa.

“Vậy thì đi thôi.” Nói xong, tiểu hoàng đế vung tay lên, xoay người từ thang gác nhỏ phía tây đi xuống.

Mấy tiểu thái giám khom lưng cúi thấp đầu cung tiễn Hoàng đế rời đi. Liễu Mạn Nguyệt đi theo bên cạnh Hoàng thượng cũng cúi thấp đầu đi về phía tây, khóe mắt thoáng qua một cái, chỉ cảm thấy dường như nhìn thấy một người mặc quần áo màu vàng đứng ở trong cửa một gian phòng, bởi vì sợ bị người khác nhìn ra mình là con gái, cho nên cứ bước đi mà không ngẩng đầu nhìn kỹ.

Hoàng thượng dẫn đầu đi ở phía trước mặt, đi ra cửa ngạch Tây viện của Thánh Vũ Các. Thế nhưng có vài người cũng không đi ra cửa ngạch phía tây này, mà đi tới một chỗ bên cạnh hòn núi giả, vài thị vệ thấy Hoàng thượng đã tới, khom mình hành lễ, hành lễ xong, chia làm hai hàng đứng bên trái và bên phải, nhưng có hai người khác đi tới bên cạnh núi giả, ở tại một chỗ ẩn vài cái, ở giữa núi mờ ra một lối đi.

Trong vườn này thế mà lại có mật đạo?

Trong lòng nén nhịn sự kinh ngạc, Liễu Mạn Nguyệt thành thật đi bên cạnh Hoàng thượng. Do có hai thị vệ dẫn đường đằng trước, cuối cùng cũng đi theo hai thị vệ ấy.

Thăm nghĩ trong này cũng không có lấy ánh sáng, cũng không giống như trong tiểu thuyết ở kiếp trước viết còn sắp xếp lấp đặt Dạ Minh Châu gì đó, chẳng qua là trong tay thị vệ ở đằng trước và phía sau cầm ngọn đuốc soi đường đi mà thôi.

Hiển nhiên đi vào mật đạo này, Liễu Mạn Nguyệt bèn đành phải duỗi cánh tay để tiểu hoàng đế vịn vào, nhưng bản thân mình đi theo thì khom người hơi lùi về phía sau nửa bước. Nhưng ngược lại cánh tay kia không giống như đang đỡ Hoàng thượng, sợ Hoàng thượng khi đi đường bị ngã. Mà giống như tiểu hoàng đế đang nắm lấy tay mình dẫn đi về phía trước vậy.

Không biết đã đi được bao lâu, hình như cuối cùng cũng đã đến cuối con đường, hai thị vệ phía trước đầu tiên là từ bên trong nhìn kỹ ở bên ngoài, thấy bên ngoài xác thực không có người, mới mở cửa mật đạo.

Hai thị vệ ở lại cửa động canh giữ, hai thị vệ khác cùng đi theo Hoàng thượng về phía sườn núi kia, ra khỏi mật đạo, Liễu Mạn Nguyệt trái phải đánh giá quan sát một lượt, thấy quả nhiên đã đi đến bên cạnh sườn núi lân cận.

Hai thị vệ đi cùng đi bên cạnh sườn núi, thì không tiếp tục đi theo nữa. Mặc dù nói là chỉ thấy mấy người như thế, nhưng Liễu Mạn Nguyệt phỏng đoán, thường ngày trên núi chắc chắn cũng có người dọn dẹp, nếu không sau khi Hoàng thượng đi lên núi cũng không thể mỗi ngày tự mình động tay dọn dẹp hết được?

Đi theo bên cạnh Hoàng thượng, từng bước lên trên đỉnh núi, sau khi đi qua cầu treo lắc la lắc lư, cuối cùng lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nước gần núi xa, phóng tầm mắt mà ngắm cảnh, quả nhiên khiến lòng người khoáng đạt, trong lòng có âu lo phiền muộn gì cũng thoáng tan thành mây khói.

“Rót trà.”

Đang lúc ngẩn người, chợt nghe thấy giọng nói của Hoàng thượng, Liễu Mạn Nguyệt vội vàng thu hồi tâm tư, ngoảnh đầu nhìn về phía tây trong đình, có một lò nhỏ, phía trên lò còn có một ấm nước nóng, lập tức đi đến bên cạnh lấy bộ trà cụ ở phía trên pha một bình trà, rồi cẩn thận rót vào trong chén, hai tay bưng trà đặt trên bàn bên cạnh chỗ Hoàng thượng ngồi.

Trong chiếc hộp để một ít tấu chương, thư tín, trong tay Hoàng thượng đã cầm lấy một tờ, đang chăm chú đọc. Liễu Mạn Nguyệt không dám lên tiếng làm phiền, ngó nhìn xung quanh một chút, đứng lệch ở bên cạnh đình.

Từng trận gió nhẹ thổi qua, khiến lòng người khoan khoái dễ chịu, chẳng qua nếu như lúc này có thể nằm... Không, chỉ cần ngồi xuống hoặc dựa vào cột... So với hiện tại đứng ở nơi này như vậy thì thoải mái hơn nhiều là cái chắc.

Hoàng thượng ở nơi đó trừ sau khi vừa mới đi vào đình ngồi nhìn Liễu Mạn Liễu Nguyệt rót trà ra thì thấy nàng thành thật đứng ở bên cạnh, cũng tĩnh tâm lại, chậm rãi xem tấu chương ở trong tay. Sau khi uống xong chén trà ở trong tay, một lúc sau lại muốn uống nữa, gờ tay, thế nhưng thấy bên trong chén hết trà, mới ngẩng đầu nhìn về phía nàng. Đúng lúc nhìn nàng, mặc dù nói là cái người đang mặc quần áo thái giám đứng ở phía trên kia, nhưng xương cốt trên người Liễu Mạn Nguyệt lại giống như một món điểm tâm xốp giòn. Không những tìm được một chỗ nghỉ chân không quá hao tổn sức lực, mà còn vụng trộm tranh thủ dựa vào một chỗ bên cạnh cái tủ nhỏ.

Chỉ là đứng thẳng, nhưng trên người lại toát ra đáng về ôn nhu biếng nhác, khiến người khác sững sờ.

Mấy lần định mở miệng, nhưng lại thấy nàng ấy ngẩng đầu ngắm nhìn bên ngoài cửa sổ với vẻ say mê, miệng lại cứng rần ngâm chắt, thật lâu sau, tiểu hoàng đế mới nghiêng mặt ho khan một tiếng.

Vốn đang lúc say sưa ngắm nhìn dãy núi bên ngoài, bỗng nghe thấy tiếng động của Hoàng thượng, Liễu Mạn Nguyệt lập tức ngoảnh đầu lại nhìn Hoàng thượng.

Khẽ nghiêng đầu, mang theo ánh nhìn không hiểu về phía mình, trong lòng Hoàng thượng không biết cho dù bức bối hay khó chịu cũng phát tác không ra, chỉ đành phải chỉ chén trà bên cạnh mình, lạnh giọng nói: “Trà _____”.

“Vâng.” Liễu Mạn Nguyệt lập tức trả lời, nhấc chân đi về phía tiểu hoàng đế, cầm lấy bình trà ấm rót trà, thấy Hoàng thượng uống một ngụm, lại lập tức rót thêm một chén.

Hoàng thượng khẽ nhíu mày: “Quy củ của người hầu người đã học thành thạo như này, thế mà trong Các lại có thể yên tâm phái người ra ngoài à?”

Đem bình trà đặt lại cạnh bếp lò trên bàn nhỏ, nghe thấy lời này Liễu Mạn Nguyệt xoay người khiêu mi, khẽ bật cười: “Ai bảo thiếp trời sinh lười hoạt động đây? Nếu không phải dựa vào dung mạo tạm nhìn được này, chỉ sợ đã mang thiếp trừ bỏ lâu rồi...” vừa nói, sóng mắt lướt nhanh nhìn Hoàng thượng một cái, che miệng khẽ mỉm cười, “Phép tắc hầu hạ người giống với bà ty tỳ kia, đều là kỹ thuật tốt nhất, đợi ngày nào đó Hoàng thượng rảnh rồi có thể đi thử một chút ạ.”

Lời này có vẻ chế nhạo, thấy trên mặt tiểu hoàng đế lập tức đen lại, không khỏi xiết chặt cuốn sổ con ở trong tay: “Tốt nhất ? Những thủ đoạn này trong Các của các người, trẫm không dám lĩnh giáo.”

Liếc mắt nhìn tiểu hoàng đế một cái, Liễu Mạn Nguyệt nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Thủ đoạn trong Các không hoàn ở trên người nữ tử, thủ đoạn mà những nữ nhân này có thể sử dụng sau khi tiến cung rồi, chờ đến cuối năm thời gian cuộc đại tuyển chọn tú nữ có thể dùng vẫn chưa muộn. Những thủ đoạn mà bốn người bọn thiếp học, chẳng qua cùng với những điều được dạy ở trong thanh lâu cũng không khác là bao. Chỉ là người bình thường, sau khi nhập cung, mắt chỉ nhìn chăm chăm vào miếng thịt nọ, có người nào còn có thể toàn lực xuất ra thủ đoạn ấy chứ?”

Lông mày tiểu hoàng đế khẽ nhướn lên, trầm giọng nói: “Người nói ai là thịt?!”

Tay ngọc khẽ gợn lên, trong đôi mắt hoa đào mang theo nụ cười duyên: “Hoàng thượng, con người ở trên đời, đều muốn trải qua những thứ tốt nhất, nào có ai không muốn cố gắng trèo lên cao tìm kiếm đây? Thứ mà nữ nhân ở hậu cung tranh giành chính là ân sủng, thứ mà trước mặt triều thần tranh đấu chính là công danh, thứ mà hộ gia đình thương nhân tranh đoạt chính là quyền lợi, ngay cả trong gia đình nghèo đói bán hàn, cũng có thể vì tiết kiệm dè sẻn muốn giảm bớt một khẩu lương thực mà bán con gái mình, đây không phải là thiếp thân cô ý chết nhạo Hoàng thượng đâu ạ.”

Thấy nàng nói xong lời cuối cùng, ý cười trong mắt đã biến mất ba phần, không nén nổi một tia thương cảm phiền muộn, trong lòng Hoàng thượng không khỏi dao động: “Còn nhớ người nhà sao?”

Liễu Mạn Nguyệt khẽ cười nhạt, ngoảnh đầu nhìn bên ngoài cửa sổ: “Thiếp bị người trong nha bán khi chưa đầy năm tuổi, nào có còn nhớ được gì nữa đây.”

Nhớ chứ, chẳng những nhớ kiếp này, mà còn nhớ cả kiếp trước, chẳng qua, bây giờ đã đi đến tình cảnh này, nói những điều này còn có ý nghĩa gì nữa?

Cầm lấy cây quạt đang để cạnh bàn, ở trong tay nhẹ nhàng vuốt ve, Hoàng thượng nhìn nàng trầm tư suy nghĩ điều gì đó, một lúc sau mới nói: “Mài mực.”

Liễu Mạn Nguyệt lập tức đi đến, vì chiếc bàn nhỏ này hơi thấp một chút, khom người mài mực thật sự là không thoải mái, nàng đầu tiên là quỳ trên đất nhẹ nhàng mài mực, đưa mắt nhìn, thấy Hoàng thượng không để ý tới mình, hình như đang suy tư, bèn ngồi thẳng trên bắp chân của mình, lại một lúc sau, dứt khoát ngồi trên mặt đất.

Sàn nền trong đình này đều dùng gỗ Hoàng Dương tốt nhất để lát, ở vài chỗ xung quanh còn lót thảm Tây Vực tiến cống thành từng lớp thật dày, ngồi trên đó rất êm rất thoải mái dễ chịu. Hồi này đứng rất lâu, bây giờ xem như là có thể đang ngồi đi. Thấy Hoàng thượng nơi này không để ý đến mình, trong yên đài của nghiền mực Liễu Mạn Nguyệt lại nhỏ vài giọt nước, rồi tiếp tục cẩn thận mài mực.

Không bao lâu sau, nước mực đã mài xong, thấy Hoàng thượng cầm bút lên viết gì đó, cũng không gọi mình đứng dậy, hơn nữa kẻ lười biếng như Liễu Mạn Nguyệt cũng thực không nguyện ý ngồi dậy, tiếp tục đi đứng chịu tội, mà thẳng thắn thành thật ngồi một bên. Chỉ có điều không dám nhìn thư tín, văn kiện ở trên bàn mà thôi.

Thình thoảng, kiểu chữ Khải nhỏ kia được cẩn thận tỉ mỉ viết đẹp, Hoàng thượng cầm tờ giấy lên nhẹ nhàng thổi khô nét mực, ngoảnh đầu nhìn nàng, mở miệng nói: “Lát nữa đến mang tặng...” lời nói được một nửa, vừa ngoảnh mặt lại thế nhưng đối lại là đôi mắt hoa đào đang nghi ngờ, nửa câu nói phía sau lại nuốt trở lại.

Từ trước đến giờ đều là Tiểu Châu Tử hầu hạ, lúc này viết xong thư thế nào lại suýt quên mất điều này.

Giơ tay ho khan một tiếng, lông mày Hoàng thượng nhướn lên đánh giá Liễu Mạn Nguyệt từ trên xuống dưới một phen, thế nhưng lại khiến nàng càng ngồi càng không được tự nhiên, trên gương mặt nở một nụ cười giả dối, cố gắng đem má lúm đồng tiền éo ra ngoài: “Hoàng thượng chê trà nguội rồi phải không ạ? Thiếp thân đổi cho Hoàng thượng chén khác nhé?”

“Trẫm không cần đến người, người vẫn là người đi...” Nói xong, lại chỉ tay vào giường nhỏ bên cạnh, “Liều mỹ nhân chắc là rất mệt rồi thì phải? Đến giường nhỏ kia nghỉ ngơi một lát, thế nào?”

Tiểu hoàng đế hít mắt lại, nhưng nửa tia ý cười cũng không có lộ ra, Liều Mạn Nguyệt vội vàng đứng lên, ý cười trên mặt càng ngọt ngào ba phần: “Hoàng thượng mệt rồi cả buổi rồi, nên uống một chén trà nóng ạ.” Dứt lời, cầm chén trà nguội vội vàng đi đến bên bếp lò nhỏ đun lại nước trà nóng mang đến.

Thấy nàng xem như còn thức thời, Hoàng thượng hừ nhẹ một tiếng, nhận lấy chén trà từ từ uống, lại đem tờ lụa vừa mới viết xong lúc nãy nhẹ nhàng gấp lại vài gấp, rồi để vào trong ngực của mình.

“Lát nữa sau khi quay về, nếu có người tới hỏi, thì nói người cùng trẫm ở Liên Hoa Viên bên cạnh cầu cá cho đến trưa nhé. Trẫm thì câu đến buổi trưa, người thì câu đến buổi trưa.”

Nghe xong lời này, Liều Mạn Nguyệt lập tức cúi đầu trả lời: “Vâng”.

Đưa mắt nhìn nàng, thấy nàng ấy dường như đã lấy được dáng vẻ thành thật, không khỏi bĩu môi, tiểu hoàng đế lại ngâm nga nói: “Trẫm xưa nay... buổi sáng đều muốn dậy muộn một chút, chính là thức dậy rồi cũng chỉ muốn ở bên hồ thanh tịnh câu cá, hoặc ở trong Thính Vũ Các nghỉ ngơi, sau này mỗi ngày cứ dựa theo như vậy mà trả lời, lấy tài trí thông minh của Liều mỹ nhân, cẩn thận tỉ mỉ đối đáp không cần gọi trẫm—cẩn thận nói là được rồi.”

Liều Mạn Nguyệt lại lập tức đồng ý, trong lòng không khỏi nghi ngờ, không lẽ khi tiểu hoàng đế đến chỗ này sẽ lại gọi mình đến hầu giống như hôm nay sao? Nói mệt nhưng không phải mệt, nhưng đứng thì chân sẽ mỏi... Nhưng suy cho cùng mỗi ngày thoải mái theo hầu tiểu hoàng đế ở trong vườn so với tai họa ở xung quanh thì chơi đùa miễn cưỡng tốt hơn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Nhưng mà, nếu Thái hậu bảo Ngọc Diễm Lương đến theo hầu hán vào buổi sáng, buổi chiều mới bảo mình đến thì sao?

Trong lòng thoáng buồn bực, nhưng Liều Mạn Nguyệt ngược lại chưa từng mở miệng hỏi. Mới vừa rồi mình nói như thế giống như không kính trọng, thật là tệ chỉ là mắc phải bệnh lưỡi, nếu hỏi thăm nhiều lời...nàng sợ nàng có thể còn phải leo núi một lần nữa cũng không chừng.

“Ngồi đi.”

Đúng lúc trong lòng đang rối loạn, chợt nghe thấy câu này, Liều Mạn Nguyệt không nén nổi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Hoàng thượng.

Hoàng thượng nghiêng đầu liếc nhìn nàng, lại lấy từ bên trong hộp một tờ giấy viết thư, nhìn: “Sao thế? Chẳng lẽ không muốn ngồi à?”

“Có à!” Liều Mạn Nguyệt lập tức gật đầu, thấy Hoàng thượng chỉ tấm thảm trước mặt bên cạnh chiếc bàn trà, nhanh chóng nhích lên vài bước đi qua, cười hít mắt ngồi xuống, sau đó thở một hơi thật dài đầy thoải mái.

Hoàng thượng bị tiếng thở dài này của nàng hấp dẫn, bèn quay lại nhìn nàng. Thấy trên gương mặt nàng mang theo ý cười thoải mái, nhưng so với nụ cười giả dối lúc nãy nàng cười với mình thì nụ cười này chân thành hơn vạn phần, không khỏi nhẩn máy: “Người mệt mỏi như thế sao? Vừa nãy người đứng còn chưa đến nửa canh giờ đấy?”

Liều Mạn Nguyệt lập tức cúi đầu, ôn nhu nói: “Hoàng thượng, thứ cho thân thể thiếp thân yếu đuối, hãy hoạt động một lúc... thì chỉ muốn ngồi thôi ạ...”

“Ngồi xuống rồi lại muốn nằm đúng không?” Nghiêng đầu lạnh lùng nhìn nàng một cái, Hoàng thượng cũng chẳng muốn nhìn cái bộ dạng mệt mỏi lười biếng này của nàng, quay mặt lại chăm chú nhìn phong thư.

“Trong đình gió lớn, chỉ sợ sẽ ngủ mất, lại có thể bị cảm lạnh, ngày mai không thể hầu hạ Hoàng thượng được.”

Tay Hoàng thượng dừng lại, giấy viết thư bị nắm chặt suýt nữa bị vò thành một cục, nhấc tay lên, cầm giấy viết thư gõ đầu nàng một cái.

Liều Mạn Nguyệt không mấy may để ý, đúng lúc bị giấy viết thư kia gõ vào đầu, ngược lại không thấy đau, mà bị hù dọa nhảy dựng lên, hai mắt mở thật to tròn tròn, tràn đầy kinh ngạc nhìn tiểu hoàng đế. Đúng lúc thấy tiểu hoàng đế liếc nhìn mình với vẻ mặt coi thường, lại mang tờ giấy viết thư vừa nãy gõ đầu mình thu lại, tiếp tục xem từ từ.

Mang ý nghĩ tức giận vừa mới nổi lên nuốt lại vào trong bụng, nhưng đây là Hoàng thượng, tuy nói tuổi còn nhỏ một chút, nhưng tóm lại khí lực so với

mình vẫn là khỏe hơn chút ít, thêm nữa đã từng học võ, lại quân sinh sát của toàn nội cung... vẫn là nên nhẫn nhịn thì hơn.

Giờ tay nhẹ nhàng xoa chỗ vừa bị gõ, chợt nghe thấy Hoàng thượng bên kia nói: “Bả vai nhức mỏi, lại đây đắp bóp chút.”

Đôi mày liễu khẽ nhướn lên, mắt lướt nhìn trên dưới của tiểu hoàng đế hai lượt. Thấy tiểu hoàng đế vẫn đang nhìn thư từ, cũng không thèm quan tâm mình ở chỗ này, đành phải đứng dậy, lẻ mề đến sau lưng hắn, tay nhẹ nhàng nắm bả vai của tiểu hoàng đế, nhưng mắt nàng không dám nhìn thư từ kia.

Có lẽ tiểu hoàng đế chê nàng ở nơi này gây người thoải mái quá, cố ý tìm việc làm khó mình. Nhưng cũng có lẽ là cố ý gọi mình đến đứng ở phía sau hắn, lấy thư kia kín đáo thử mình để xem mình có thể đem tin tức trong thư tiết lộ ra ngoài hay không.

Tuy nói nàng chưa thật sự chắc chắn đồng ý làm nội gian cho Hoàng thượng, nhưng cũng không thật sự trung thành với thủ lĩnh Tiên Các bên kia, sự tình đến mức này, mình thà rằng ít bị nhìn thấy một chút mới có thể sống yên ổn còn hơn!

Hạ cổ đến bả vai, thì đắp bóp chừng khoảng nửa canh giờ, chỉ xoa bóp bả vai mà thôi. Vì hoàng thượng muốn luyện chữ, ngược lại không cần đắp bóp nữa. Chặng qua mực không đủ dùng nữa, thì lại tiếp tục mài mực nửa buổi đến toát cả mồ hôi. Cuối cùng sau khi tính toán đã viết đủ mười mấy tờ chữ lớn, tiểu hoàng đế lại kêu Liễu Mạn Nguyệt đem những tờ chữ này để trong chậu đồng gần bên cạnh bàn trà đốt đi.

Cầm những tờ chữ chữ viết kia, Liễu Mạn Nguyệt tràn đầy kinh ngạc, nhìn tiểu hoàng đế: “Đốt à?”

Hoàng thượng khẽ gật đầu, ngay cả đến nửa mắt cũng không thèm nhìn những chữ viết kia, thản nhiên nói: “Đốt”

Khẽ thở dài một tiếng, đem chậu đồng chuyển đến bên cạnh bếp lò nhỏ, lấy một tờ giấy làm mồi dẫn châm lửa, sau đó ném vào trong chậu đồng, cầm lấy một cây sắt chọc cho lửa khẽ bùng cháy lên, sau khi chờ tắt cả những chữ viết ấy đều hóa thành tro giấy, mới nói: “Hoàng thượng, tro giấy này xử lý thế nào à?”

“Đổ xuống phía dưới.” Hoàng thượng khẽ khoát tay, tùy ý viết chữ bốn phía xung quanh bức tranh.

Trước tiên Liễu Mạn Nguyệt đứng dậy, đi đến bên cạnh cửa sổ sau bếp lò nhỏ, nhìn xung quanh bên ngoài, mới đổ tro giấy trong chậu xuống dưới. Chỉ nhìn thấy xung quanh lập tức có gió thổi qua, mang tro giấy nhẹ tung bay theo chiều gió, không bao lâu tất cả tro giấy đều hóa thành tro bụi. Nhìn những tro bụi này, biểu tình trên mặt Liễu Mạn Nguyệt vốn không lớn nháy mắt hóa đặc sắc.

“Sao còn chưa về? Chẳng lẽ muốn nhảy xuống núi để thử độ cao hay sao?” Qua một lúc lâu, thấy Liễu Mạn Nguyệt vẫn đứng ở bên cạnh cửa sổ, Hoàng thượng không khỏi nghi ngờ.

Liễu Mạn Nguyệt quay mặt lại, nhìn Hoàng thượng không nói lời nào: “Hoàng thượng, đem tro bụi này đổ xuống như thế, nếu như mỗi ngày đều có người ở phía dưới đi lại, sớm muộn gì cũng sẽ nhìn ra dấu mới.”

“Đầu mới?” Hoàng thượng cũng không ngẩng đầu lên nói, “Vùng lân cận này xưa nay cũng không có người qua lại, trên núi này trước đây có người từng ngã xuống núi mà chết, lại thường xuyên có chuyện ma quái, nào còn có ai đi qua đây.”

“Chuyện ma quái?” Liễu Mạn Nguyệt đặt chậu đồng xuống, ngẩng đầu không hiểu nói, “Sao thiếp chưa từng nghe qua nhỉ?”

“Khi muốn làm nó ồn ào náo loạn, thì tự nhiên sẽ ồn ào, náo loạn thôi.”

Trong lòng thoáng bừng tỉnh, không ngờ loại chủ ý này, từ trước đến giờ đều do tiểu hoàng đế tạo ra. Chả trách mình mấy lần đi đến vùng phía bắc này đều chưa từng gặp người nào?

Đơn giản ngồi một lúc, nhìn thấy canh giờ trên đồng hồ cát đã không sai biệt lắm, lúc này Hoàng thượng mới đứng dậy lên cầu, tự biết đồ vật ở trong đình phía sau lưng mình không cần Liễu Mạn Nguyệt đi thu dọn, tin chắc sẽ có người của mình đến xử lý.

Xuống núi, trở về bằng mật đạo kia, về đến Thánh Vũ Các, cũng vừa là buổi trưa.

Đi vào trong lầu, vừa lúc chạm mặt Tiểu Châu Tử đang mặc quần áo con gái, thấy Hoàng thượng trở về, vội vàng giờ tay cời đầu lạp đang đội trên đầu xuống, gương mặt như trái mướp đáng nhìn Hoàng thượng: “Hoàng thượng... nô tài...”

“Sáng nay câu được mấy con cá?” không phản ứng lại về mặt của Tiểu Châu Tử, về mặt lúc này của Hoàng thượng thế nhưng trái ngược với vẻ mặt muốn cười nhưng không cười lúc sáng của hắn.

“Hồi bẩm Hoàng thượng, sáng nay câu được bảy con, ba con cá vàng, bốn con cá diếc đưa nhỏ à.” Một người khác vội vàng lên phía trước quay đầu lại. Liễu Mạn Nguyệt thấy người mặc trang phục này lại cũng giống với kiểu dáng quần áo mà Hoàng thượng đang mặc trên người, dáng người cao thấp so với tiểu hoàng đế cũng xấp xỉ như nhau, chắc là từ trước tới giờ giả trang thành thói quen rồi.

Lại nhìn Tiểu Châu Tử, gương mặt trắng nõn, dáng người thế nhưng lại rất gầy, dáng người cao thấp cũng tương đương giống mình, lại đội đầu lạp trên đầu, cúi thấp đầu, chỉ có thể nhìn thấy chiếc cằm nhọn trắng nõn. Nếu không cẩn thận nhìn kỹ ngược lại có thể hù dọa người khác.

“Cá để ở đâu?”

“Theo phân phó của Hoàng thượng, sau khi câu xong thì lại thả về à.”

Hoàng thượng khẽ gật đầu, vừa đi lên lầu vừa ở một bên hỏi: “Có bắt gặp ai không?”

Tiểu Châu Tử bên kia lập tức trả lời: “Chưa từng bắt gặp người nào, chỉ có mà cung nữ, thái giám ở trong cung ở bên kia đi qua, nhưng đều đi ở phía đằng xa, không có ai lại gần bên cạnh.”

Lúc này Hoàng thượng lại khẽ gật đầu, mọi người đã lên đến lầu hai, xoay người nói: “Thay lại y phục đi, lần sau lại hóa trang thành như thế này đi ra ngoài làm việc, sau khi quay về, đầu tiên là thay lại quần áo rồi tiếp tục đến nói chuyện, nếu không khiến trẫm nhìn vào thật khó chịu.”

Về mặt Tiểu Châu Tử đầy khổ sở, gục đầu xuống nghĩ muốn khóc mà không khóc được ____ Gia, đây không phải là ngài phân phó dặn muốn chúng nô tài mặc thành bộ dạng như vậy hay sao?

Liễu Mạn Nguyệt là một người không có kiềm chế, không nhịn được bật cười khúc khích một tiếng, vội vàng cúi đầu che miệng lại.

Hoàng thượng nghe được, không khỏi trờn nạng một cái: “Người cũng đi vào thay quần áo đi, nam không ra nam, nữ không ra nữ, còn thể thống gì nữa?”

Vốn còn đang cười, thoáng cái không ngờ ngực phải nghẹn khí lại, nuốt khí trở lại một hồi lâu, mới cắn răng trả lời: “Vâng.” Ý thức phải cúi thấp đầu, đi theo Hoàng thượng quay về trong phòng ở tầng hai, im lặng ra sau tấm bình phong thay trang phục.

Ánh mắt Tiểu Châu Tử ở ngoài cửa suýt nữa thì rơi xuống đất, ngoảnh mặt nhìn Tiểu Lưu Tử giả trang thành Hoàng thượng, thấp giọng nói: “Vừa nãy đi cùng... không phải là Tiểu An Tử sao?!”

Tiểu Lưu Tử lắc đầu như trống bỏi, hai mắt cũng tròn tròn.

“Các người còn không đi thay y phục, còn đứng đần ở đây...”

Sau lưng truyền đến một tiếng nói, bị hù dọa đến nỗi hai tiểu thái giám vốn đang đứng tại chỗ lúc này nhảy dựng lên, đúng lúc nhìn thấy về mặt Tiểu An Tử buồn bực đang nhìn hai người họ. Hai người lập tức vội vàng đi lên phía trước hai bước, hùng hổ bao vây Tiểu An Tử.

“Sáng nay không phải người hầu hạ Hoàng thượng ra ngoài sao?!”

Tiểu An Tử bị dọa nhảy dựng lên, vội lùi lại nửa bước, lắc đầu: “Không phải...”

“Vậy người đi cùng Vạn Tuế là...” mở trừng hai mắt, Tiểu Châu Tử trút ra ngum khí lạnh, “Chẳng lẽ là Liễu...”

Sáng sớm tỉnh mơ, mặc dù biết Liễu Mạn Nguyệt vào phòng Hoàng thượng, nhưng dựa theo tính khí của Hoàng thượng, tuy không gọi người mang răn, chuột đến hù dọa nạng, nhưng chắc hẳn cũng sợ làm chậm trễ công việc buổi sáng mỗi ngày. Tất nhiên có thể sẽ nghĩ cách, mang nha đầu kia tìm vài lý do, hoặc là dứt khoát làm cho bất tỉnh rồi ném sang một bên, chờ khi nào quay về thì tiếp tục xử trí.

Nhưng sao vừa mới quay đầu lại bên kê nạng giả làm tiểu thái giám đi theo bên cạnh nhỉ?

Một hồi buổi sáng kia mọi người đều nghĩ là lẽ đương nhiên, không cần thận nhìn người đi bên cạnh Hoàng thượng rốt cuộc là ai. Mấy hộ vệ đi cùng mặc dù nhìn ra, nhưng người này là Hoàng thượng mang đến, tự nhiên sẽ không hỏi nhiều. Nhưng hôm nay đã xảy ra chuyện gì? Liễu mỹ nhân không phải là gián điệp trong Các kia sao? Hoàng thượng sao có thể mang nạng đi vào đường hầm bí mật rồi đưa nạng theo lên Lâm Tuyệt Đình?

Ba người ở bên ngoài suy nghĩ muốn thùng nào, Liễu Mạn Nguyệt ở bên trong đã thay xong quần áo, từ sau bình phong đi ra, ngoan ngoãn đi đến trước mặt Hoàng thượng.

“Lát nữa người về đi, sau này nếu không có công chuyện khác thì làm việc giống như ngày hôm nay. Nếu là trong Các kia, hoặc trong cung có người bên cạnh tìm người hỏi chuyện, thì ngày hôm sau đến báo lại cho ta biết.” Trong tay Hoàng thượng cầm một cuốn sách, thuận tay nhẹ nhàng lật.

“Thiếp thân tuân chỉ.” Liễu Mạn Nguyệt khẽ nhún người vái chào, cúi đầu trả lời.

Bộ y phục kia lại được mặc lại trên người nạng, không giống với bộ y phục thái giám vừa nãy. Người con gái này có mị lực càng sâu.

Khẽ đưa mắt cẩn thận nhìn nạng, tinh thần lại có chút xao động, gấp cuốn sách trên tay lại: “Người đi đi.”

“Vâng.” Nhún người vái chào lần nữa, Liễu Mạn Nguyệt mới lui ra đến cửa, tự mình mở cửa đi ra ngoài.

Vừa mới mở cửa, xoay người, thì nhìn thấy một người mặc long bào, một cười mặc y phục váy ngắn màu xanh giống mình, một người mặc trang phục của tiểu thái giám, tất cả đều đang nhìn mình.

Mở trừng hai mắt, về vô cùng kinh ngạc trong mắt ba người kia được nạng thu hết vào mắt, trong lòng khẽ thoáng chuyển động, trên mặt bèn xuất ra một tia ý cười, trong giọng nói như có ủ mật ong ngọt ngào, bên trong má lúm đồng tiền như đang cất giấu một thanh đao: “Vị công công này, Hoàng thượng gọi người vào hầu hạ đấy ạ.”

Tiểu Châu Tử thấy nạng vừa nhìn mình vừa nói như vậy, thì vội gật đầu lia lịa, lại thấy nạng xuống cầu thang nhanh như chớp, tinh thần còn chưa hồi

phục, thì đã đi đến cửa, rồi gõ cửa đi vào trong phòng.

Vốn là thấy Liễu Mạn Nguyệt đã đi ra khỏi phòng, Hoàng thượng mới thở phào một hơi nhẹ nhõm thật dài, nhưng hai mắt vẫn chăm chú dán mắt nhìn vào cánh cửa kia. Trong lòng không hiểu vì sao lại dâng lên một tia phiền muộn. Lúc này nghe thấy có người gõ cửa đi vào, lại thấy thân váy lam kia chợt xuất hiện ở trong phòng, trong lòng vừa mới sững sờ, còn tưởng rằng nàng ấy quay người trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: chương 21

“Hoàng thượng, ngài gọi nô tài?”

Quần áo trông vẻ bình thường, nhưng bây giờ khuôn mặt tươi cười kia của tiểu tử đặc lực nhất xưa nay, sao lại nhìn thấy đáng giận như vậy?

Chân mày của Hoàng thượng cau lại: “Không phải là trăm đã bảo ngươi đi thay đổi bộ quần áo khác sao?!”

Tiểu Châu Tử lùi lại hút một ngụm khí lạnh, bặt rợn rợn cổ lại thối lui đến cửa, lúc đóng cửa lại nghe thấy tiếng mắng ở bên trong “Đồ ngu”.....

“Hoàng thượng tức giận?” Mới vừa rồi không phải là còn rất tốt sao? Sao một lát liền tức giận như vậy? Hai người Tiểu An Tử cùng Tiểu Lưu Tử vây quanh, vội vàng hỏi.

“Trước tiên thay đổi lại quần áo rồi nói sau!” Lau mồ hôi lạnh ở trên đầu một cái, Tiểu Châu Tử lắc đầu tiên tục, ngày hôm nay vạn tuế gia không được như ý.... Khụ, chẳng lẽ... A, lại nhìn một cái đi, xé chiều bên kia còn một chỗ phải đi qua đây này....

“Chủ tử!” Thấy Liễu Mạn Nguyệt trở về Thanh Viên, tam Bạch lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, vội vàng đón tới đây.

“Bữa cơm đã được bày xong chưa?” Tiến vào viện tử, lúc này Liễu Mạn Nguyệt mới thở phào nhẹ nhõm, vừa mới rời mình trên đường trở về, đến lân cận ba cái viện tử kia đều nhìn thấy mọi người bên trong đảo mắt nhìn, chỉ còn kém ngăn mình lại hỏi cái này cái kia —— có thể đánh Hoàng thượng trước mặt mà còn nguyên vẹn trở về, mình vẫn là người đầu tiên đây.

“Vừa mới dọn xong đấy, chủ tử, bây giờ sáng sớm có thể mệt mỏi?” Bạch Huyền vội vàng cười đáp

“Có gì có thể mệt mỏi? Cùng lắm là ở bên hồ nước đợi, nhìn người ta câu cá thôi.” Dù sao tin tức này mình thả ra cũng là thả, không thả ra cũng phải tìm cơ hội thả ra, còn không bằng sớm đi nói, để khỏi cho một đám nghĩ biện pháp móc lời nói từ trong miệng của mình ra ngoài.

“Cùng Hoàng thượng câu cá vào buổi sáng, vậy mà Hoàng thượng cũng không thưởng cá để ăn?” Vẻ mặt Bạch Hương buồn bực nhìn về phía đôi tay trống trơn của Liễu Mạn Nguyệt.

Bạch Tuyết giận nàng nhìn một cái: “Đồ ngốc, Hoàng thượng câu cá chưa bao giờ ăn, toàn ném vào trong nước đấy.”

Bạch Hương buồn bực cau mày nói: “Không ăn? Vậy bọn họ câu làm gì?”

“Đó là công phu tu thân dưỡng tính, đương nhiên là không ăn.” Bạch Huyền không nhịn được trợn mắt nhìn Bạch Hương một cái. “Ngươi trừ ăn ra, còn có thể biết những thứ gì?”

“Không ăn chẳng phải sẽ chết sao?” Bạch Hương nói thầm một tiếng, không có cảm thấy mình nói sai cái gì ở đâu, lập tức đi theo phía sau Liễu Mạn Nguyệt tiến vào trong phòng.

Bạch Tuyết lấy quần áo, Bạch Huyền, Bạch Hương hầu hạ thay quần áo rửa mặt, dùng cơm không nhắc đến.

Ở chỗ Nhạc Viên, mới sáng sớm Ngọc Diễm Lương đã chấm chút trang phục một phen, ăn một chút bữa trưa, sợ ăn cái đồ gì Hoàng thượng không thích, lại mang mùi, liền bặt rợn sức miệng, lại sửa sang lại trang dung (*nữ trang + dung mạo*), lúc này mới mang theo cung nữ đến cửa Thánh Vũ Các.

Thái giám trông coi lại căn cứ vào lời nói lúc sáng mà khuyên cung nữ Xuân Dịch, Hạ Tiêu đi theo bên người của Ngọc Diễm Lương trở về, lúc này mới cho Ngọc Diễm Lương vào cửa.

Lúc trước đến Thánh Vũ Các, còn chưa tiến vào cửa chính đâu, đã bị con sói kia dọa đi ra ngoài, lúc này rốt cục cũng tiến vào phòng chính. Cảm thấy mừng rỡ, liền cúi thấp đầu, tha thướt hương cửa thang lầu đi đến. Đang đi tới, chợt nghe thấy trên đầu truyền đến một trận tiếng bước chân vội vã, nhanh chóng dừng lại bước chân của mình, đứng ở bên cạnh.

Người vừa mới đứng lại, liền nhìn thấy một bộ y bào Minh Hoàng từ phía trên đầu bước nhanh xuống, Ngọc Diễm Lương nhanh chóng cúi chào, dịu dàng nói: “Thiếp thân bái kiến Hoàng thượng.”

Hoàng thượng nghe tiếng kêu, quay đầu nhìn lại hướng Ngọc Diễm Lương. Rõ ràng là một loại bộ dáng xiêm y, nhưng nhìn ở trong mắt rốt cuộc bất đồng. Quét qua đầu đầy châu ngọc, trang sức màu đỏ dung để vấn tóc, vốn là giương chân mày lập tức liền nhíu lại, nhìn lại hai cánh tay kia cố ý lộ ra sau đoạn ống tay áo, trên cổ tay trắng nõn đang đeo một đôi vòng tay thủy ngọc.

“Bộ quần áo này ngươi sửa đổi rồi?”

Trong giọng nói kia ngược lại là chưa từng nghe ra hi vọng, Ngọc Diễm Lương lại nhanh chóng khẽ cúi người, dịu dàng nói: “Bẩm Hoàng thượng, lúc mặc chỉ thay đổi đơn giản mà thôi, cũng không phải thay đổi lớn. . . . Nếu Hoàng thượng không thích, thiếp thân lại sửa lại như cũ.

Lúc mặc quần áo này, cố ý kéo cổ áo xuống mấy phần, chỉ cần đứng cao hơn mấy phần, là có thể nhìn thấy một mảng lớn xuân sắc ở bên trong, tay áo ở chỗ nách cũng thu lại mấy chấm để cho chỗ ống tay áo lộ ra hai đoạn tay trắng mịn. Nếu không phải là bởi vì thời gian quá ngắn, nếu không phải gấp gáp, ở trên chỗ cổ tay áo sẽ thêu thêm một ít hoa, lại mặc y phục này lên nói không chừng ngay cả Hoàng thượng cũng không nhận ra là mình gọi người đưa bộ quần áo này qua rồi.

“A, cái tâm tư này của ngươi ngược lại là cực kỳ khéo léo đấy.” Hoàng thượng nghe thấy những lời nàng ta nói thì tức giận đến mức cười ra tiếng, chợt nhớ tới lúc sáng sớm, nữ tử kia ở trong đình đã nói qua câu: “Ăn sùng chính là thứ mà nữ nhân trong hậu cung tranh giành”. Xem ra, mình quả thực là miếng thịt trong mắt những nữ nhân này, mà các nàng, chính là con sói đang ở bên ngoài kia.

Trong lòng trầm xuống ba phần, vung tay áo lên liền đi ra phía cửa.

Ngọc Diễm Lương không có nghe thấy Hoàng thượng kêu nàng đi cùng, nhưng mà mình tới đây chính là mệnh lệnh của Thái hậu, thì khẽ cắn răng một cái, nhanh chóng đi tới phía sau của đoàn người.

Trên đầu là mặt trời sáng ngời, phía dưới chính là một bãi sân cỏ trống trải.

Tiểu An Tử cảm lấy đầu lạp (mũ rộng vành), cười đi tới bên cạnh Ngọc Diễm Lương nói: “Ngọc mỹ nhân, bên trên mặt trời quá lớn, lại đội cái này lên, để khỏi bị cảm nắng.”

Ngọc Diễm Lương cười cười nhận lấy: “Đa tạ công công.” Dứt lời, lật cái đầu lạp kia ở trên đầu đội xuống, nhưng mà bởi vì trên đầu cái không ít bộ trăm, nhất thời lại đeo không được, không khỏi cảm thấy bức mình, nhan sắc trên mặt cũng trầm xuống hai ba phần, cười lớn nói, “Nghe nói buổi sáng Liễu mỹ nhân cũng đội cái của nọ này, ngược lại cũng không biết là nàng đội lên như thế nào đấy. . . .”

Tiếng Tiểu An Tử cười nhạt, chỉ nói: “Buổi sáng không phải là nô tài hầu hạ, cái này thật sự không biết.”

Đem những thứ kia ở trên đầu đội xuống, rất lâu, mới miễn cưỡng đem cái đầu lạp kia đội lên trên đầu, Ngọc Diễm Lương mới ở chỗ này thở phào nhẹ nhõm, giương mắt nhìn Hoàng thượng cùng những tiểu thái giám đá xúc cức.

Nhìn cái này liền lúc đã hơn một canh giờ, dù cho trên đầu mang một cái đầu lạp, lúc này Ngọc Diễm Lương cũng bị hơi nóng trên mặt đất bốc lên làm cho đầu vụng vụng ngứa* (choáng váng đầu óc).

Chờ nửa ngày, có thể cuối cùng là tiểu hoàng đế đã đá một mồi, hướng về phía mấy cái ghế đá ở chỗ râm mát bên cạnh đi tới. Ngọc Diễm Lương nhanh chóng bước vài bước đi qua, tiếp nhận cái khăn tay lau mặt đưa tới, lại thân thiết bụng trái cây ướp lạnh đưa tới: “Hoàng thượng, tạm nghỉ một chút đi, dùng chút đồ mát a.”

Lúc Hoàng thượng nhận cái khăn tay kia thì lại nghĩ thấy mũi son phấn, rõ ràng là vừa nãy chạy đến nửa ngày, lúc này đang muốn nghỉ ngơi một chút, chợt bị cái mùi này xông thẳng vào não. Vốn là lúc nghe nói Thái hậu kêu mấy nữ nhân này theo bên người hầu hạ đã muốn tìm biện pháp sửa chữa các nàng, làm cho các nàng mười ngày nửa tháng không ra được cửa viện của mình mới là tốt nhất. Nhưng lúc biết được người phụ bồi buổi sáng là Liễu Mạn Nguyệt, phần tâm tư này mới thu lại.

Bây giờ Ngọc Diễm Lương này lại khắp nơi mặc, cài, bôi, xúc phạm vào kiêng kỵ của mình, nhưng nếu đem nàng khiển trách đuổi trở về, chỉ chừa lại Liễu Mạn Nguyệt kia ngược lại khiến mọi người chú ý.

Lúc này, cảm thấy con thịnh nộ kia lại tăng thêm hai phần, giương mắt lên trừng nàng một cái, nói: “Cách xa chút! Xong đến mức nào người cũng đau nhức.”

Ngọc Diễm Lương đầu tiên là sững sờ, thì thấy một tiểu thái giám ở bên cạnh nhận lấy đĩa trái cây ở trong tay của mình, lại có một người khác tiến lên hai bước, đem mình đẩy lùi qua một bên, còn ở chỗ cuối chiều gió, chỉ sợ Hoàng thượng lại nghe thấy mũi son phấn trên người mình.

Đứng ở bên cạnh, trên mặt lúc xanh lúc đỏ, cơ hồ muốn đem gót áo kia vò nát. Ngẩng đầu hướng chỗ Hoàng thượng nhìn lại, lại cố nén xuống con tức giận, tốt xấu gì mình cũng coi như là gần bên hầu hạ, bây giờ mới là một hồi, đừng chạm vào điều kiêng kỵ là được, chờ lâu ngày, chính mình lại dày công chút nữa, tất có cơ hội! Dù sao so với hai người kia ngay cả mặt Hoàng thượng cũng không thấy tốt hơn chút ít!

Tháng bảy trời nóng, lúc tối so với trước đó một hồi mát mẻ hơn nhiều lắm, qua ít ngày nữa sẽ vào thu, thời tiết sẽ càng thoải mái dễ chịu hơn.

Liễu Mạn Nguyệt dùng bữa tối từ lâu liền muốn đi ngủ sớm, mặc dù buổi trưa đã ngủ quá trưa, nhưng mà ngày thứ hai lại phải dậy sớm, nàng thà rằng

buổi tối đi ngủ sớm một chút cũng tốt hơn buổi sáng không rời khỏi giường được.

Ai ngờ, vừa mới phân phó thu dọn giường chiếu muốn đi nghỉ ngơi, liền nghe thấy chỗ Thái hậu tuyên người đi qua.

Trong lòng khẽ thở dài, chỉ đành phải thu thập một phen, nhanh chóng ra khỏi cửa viện.

Ở cửa ra vào, ngoại trừ cung nữ ở chỗ Thái hậu, còn có Ngọc Diễm Lương của Nhạc Viên. Hai người gặp nhau, trong lòng đều là giật mình, khách khí cười cười, gọi tỷ tỷ muội muội, lúc này mới cùng cung nữ thái giám đi tới điện Hòa Di.

Chịu đựng mùi đàn hương, trong đại sảnh ánh nến sáng rực, Thái hậu buông mí mắt xuống, trong tay bưng chén trà, chỉ lấy cái nắp kia nhẹ phủ lên trên lá trà, nhưng mà cũng không uống một ngụm.

Hồi lâu, mới chậm rãi nói: “Ngày hôm nay lúc hầu hạ Hoàng thượng, còn có chuyện gì?”

Hai người ổn định lại, Liễu Mạn Nguyệt mở miệng trước nói: “Buổi sáng thiếp đến Thánh Vũ Các, liền theo Hoàng thượng tất cả cùng đến Liên Hoa Viên, Hoàng thượng chỉ ở bên cạnh bờ ngồi thả câu, tổng cộng câu được bảy con cá, sau đó lại thả trở về.”

Thái hậu nơi đó cũng không lên tiếng, Ngọc Diễm Lương đành phải mở miệng trả lời: “Thiếp thân sau giờ Ngọ đến Thánh Vũ Các, theo Hoàng thượng đi Xúc Cúc Viên, Hoàng thượng vốn là đã nửa canh giờ, nghỉ ngơi nửa canh giờ mới trở về trong Thánh Vũ Các, lại không có... chuyện khác nữa.”

“Có thể ở bên cạnh hầu hạ?” Giọng nói của Thái hậu chậm rãi, cùng với từng trận mùi thơm truyền đến, âm điệu bình thản.

“Bẩm Thái hậu, Hoàng thượng ghét bỏ thiếp thân dần dần động vụng về, sợ đem những dụng cụ câu cá kia làm hỏng mất, chưa từng kêu thiếp thân đến gần. Lưới bắt cá thì sợ tay thiếp thân vụng về, lại làm cho cá chạy thoát mất, các công công thường đi theo Hoàng thượng cũng giúp kéo lưới lên.” Liễu Mạn Nguyệt trả lời vô cùng thuận miệng, cũng thật giống như là tự mình trải qua.

Bên kia Ngọc Diễm Lương cắn cắn môi, thấp giọng nói: “Thiếp thân... cũng không được đến gần hầu hạ.”

“Ừ, đi đi.” Sau khi nghe xong lời của hai người, Thái Hậu ngược lại cũng không có phân phó cái gì, chỉ kêu hai người lui xuống.

Chờ hai nữ nhân kia ra khỏi điện Hòa Di, Thái hậu mới hừ lạnh một tiếng: “Hừ, tuổi còn nhỏ, tâm cũng không nhỏ.”

Đại cung nữ Hồng Tiêu ở bên người cười nói: “Bất quá vẫn chỉ là đứa bé, bị Hoàng thượng giáo huấn hai câu, lúc này bên người lại đi theo một người khác, tất nhiên là không thể không biết xấu hổ nói ra miệng.”

Thái Hậu lại cười lạnh một tiếng: “Nàng lại đi kết hợp với điện Hòa An ở bên kia, chẳng qua là, dù nói thế nào, Hoàng thượng cũng là từ trong bụng ta chui ra, thân thiết với bên kia, bên kia vạn lần cũng không thể đề cớ Hoàng thượng bảo hấn sủng hạnh đi!”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: chương 22

Nhận chén trà đã lạnh ở trong tay Thái hậu, Hồng Tiêu ôn nhu khuyên nhủ: “Bất quá là nhìn vào duyên pháp*(duyên phận + phương pháp) của mấy nữ nhân này rồi, sắp gần nửa năm rồi, nếu đến tháng một năm sau lúc đại tuyển vẫn chưa được thừa sủng (nhận được sủng ái), vội vã chính là các nàng rồi.”

“Ai....” Đưa tay lên vuốt vuốt trán, Thái hậu vịn tay Hồng Tiêu đứng dậy hướng vào bên trong đi tới, “Cho dù bốn người này không được, phía sau cũng còn người tốt hơn, năm nay lại là năm đầu tiên Hoàng thượng đại tuyển thu người vào, đoán là từ tháng mười sẽ có người đưa nữ nhi vào kinh rồi.... Mùa đông năm nay liền trở về kinh ở đi, ở chỗ này hao tổn cũng không được gì....”

Hoàng thượng ngồi một mình ở bên cửa sổ, ở dưới ánh nến đỏ rực nhìn quyển sách trong tay. Tiểu Châu Tử đứng ở cách đó không xa, hai mắt thỉnh thoảng hướng về phía Hoàng thượng bên kia mà nhìn một cái, nhưng ngay sau đó lại cúi đầu xuống.

“Cái cổ kia của ngươi không phải là bị rút gân chứ?” Hoàng thượng đã sớm nhìn thấy, chỉ là một mực không để ý tới, lúc này bỗng nhiên mở miệng nói.

Tiểu Châu Tử bận rộn cười nói: “Đứng đã lâu một chút, nô tài hoạt động một chút, hoạt động một chút.” Dứt lời, lại nhanh chóng đến gần, vừa thêm nước vào trong chén trà, vừa hỏi: “Hoàng thượng, buổi sáng ngày mai... nô tài hẳn là phải mặc... bộ quần áo kia?” Hẳn muốn hỏi nhưng nào dám trực tiếp hỏi thẳng ra khỏi miệng như vậy? Nhưng không hỏi, trong bụng lại giống như có cọc lông quết qua.

Tuy nói xưa nay đại sự của Hoàng thượng quan trọng hơn mình cũng chưa từng biết, hơn nữa mình không biết chữ mà, Hoàng thượng gọi mình truyền lại mấy cái tin tức thư tín kia là vô cùng tin tưởng rồi. Nhưng ngày chuyện này hôm nay a... Chính là con rắn trên đầu người hỏi —— Rõ ràng rành, nếu

như mình không hỏi rõ ràng, xem chừng đêm nay ngủ cũng ngủ không được.

“Sao? Bộ quần áo kia lại là trẫm tự mình chọn lựa đấy, ngươi lại ghét bỏ không mặc.” Hoàng thượng nhẹ nhàng liếc nhìn hắn một cái đầy soi mói, nâng chén trà trong tay lên nhấp.

Ý cười trên khuôn mặt Tiểu Châu Tử suy sụp mất một nửa, muốn cười nhưng không thể cười, muốn khóc nhưng không thể khóc, chỉ đành phải “hắc hắc” hai tiếng: “Hoàng thượng. ban ngày không phải nói bất nam bất nữ, còn ra thể thống gì sao?”

“Cho nên?” Lúc này Hoàng thượng ngay cả khóe mắt cũng không nâng lên, buông cái chén xuống lại lật quyển sách trong tay.

“Hoàng thượng bảo tiểu nhân mặc, hiển nhiên tiểu nhân không thể không mặc rồi, chỉ là...” Tiểu Châu Tử chỉ cảm thấy cổ họng mình giống như là bị cái gì đó chặn lại vậy, rõ ràng hai tiếng, mới thấp giọng nói, “Hoàng thượng. ... nhìn trướng nàng?”

Giống như là một loại không có nghe thấy, Hoàng thượng vẫn chậm rãi lật qua lật lại quyển sách ở trong tay. Thấy Hoàng thượng chưa từng để ý, lá gan của Tiểu Châu Tử kia lớn thêm mấy phần: “Nếu như là Hoàng thượng thích, buổi tối gọi nàng đến đây hầu hạ cũng được, nghe nói Hoàng thượng mang nàng đi tới bờ núi kia.... Nơi đó đúng là....”

Nói xong, giọng nói liền nhỏ hơn chút ít, thấy Hoàng thượng vẫn không trả lời, động tĩnh của Tiểu Châu Tử bên này càng phát ra nhỏ hơn, không dám lại nói nữa. Hắn tất nhiên là biết trong nội tâm Hoàng thượng chắc chắn cho phép, nhưng rốt cục sợ sắc đẹp làm hại người. Trong bốn người mỹ nhân này, chỉ có nhan sắc của Liễu mỹ nhân là đẹp nhất, ba người kia không phải là đối thủ của nàng. Xưa nay chỉ vì trên người bốn người này có bộ dạng thù mị, ngược lại không lộ ra nàng, duy chỉ có ti mi nhìn mới có thể nhìn ra khí chất bất đồng. Nhưng mà nếu như là Hoàng thượng thật sự thích. bốn nữ nhân này dù sao cũng là cái đinh trong Các phải ra a!

Hoàng thượng giống như là thấy phiền muộn, quyển sách cầm trong tay đóng lại, tiện tay vút xuống trên bàn, đứng dậy quăng một câu: “Nàng là người của trẫm, đừng có nghĩ linh tinh.”

“Người của trẫm”?! Tiểu Châu Tử sững sờ hồi lâu, chợt bừng tỉnh đại ngộ, trong Các có thể cài cắm mật thám ở trong cung làm cơ sở ngầm, chẳng lẽ Hoàng thượng lại không thể cài đặt người ở trong Các?!

Trong cung ngoài cung đều có người của Hoàng thượng, mặc dù Tiểu Châu Tử không rõ ràng lắm rốt cục có những người nào, lại cũng rõ ràng ở trong lòng, tuổi của Liễu mỹ nhân này cùng Hoàng thượng tương đương, đoán là năm đó Tiên đế đã phái người lừa gạt vào trong Các rồi, chuyện bí mật cỡ này, đâu có phải là chuyện mà một thái giám nhỏ như mình có thể rõ ràng?

Nghĩ sáng tỏ điểm này, trên mặt Tiểu Châu Tử nhanh chóng hiện lên ý cười, vui vui vẻ vẻ thu dọn đồ bên trong phòng, nếu như là người mình, vậy thì dễ nói chuyện rồi, Hoàng thượng có thể tin nàng, đâu có còn cần mình suy nghĩ lung tung ở bên trong nữa?

Vừa mới sáng sớm, thừa dịp lúc sương sớm còn chưa tan, lại đến Thính Vũ Các, lần này, Liễu Mạn Nguyệt thay đổi quần áo đi theo Hoàng thượng ra khỏi cửa, cũng không thấy Tiểu Châu Tử thay đổi bộ quần áo của con gái kia, càng không thấy Tiểu Lưu Tử giả trang thành Hoàng thượng.

Mãi đến lúc đến tận trên bờ núi mới biết, ngày hôm nay Hoàng thượng dùng chính là kỹ năng “vô lại”, trong một ngày chơi xúc súc đến tận trưa, mặc dù nói là giãy vò tâm tư của Ngọc Diễm Lương nhiều hơn chút ít, nhưng chính là từ xưa đến nay, nếu như là ngày đầu tiên chơi đùa điên cuồng một chút, sáng sớm ngày thứ hai cũng sẽ giả dạng thức dậy trễ. Ai còn có thể thật sự ngày ngày đi câu cá? Cho dù giả vờ cũng không thể suốt ngày giả vờ đi câu cá, lại không phải thật sự là ngư ông.

“Buổi tối ngày hôm qua Thái hậu triệu hai người bọn ta đi qua đó tra hỏi.” Đi vào trong đình, nghiêng người ngậm trà, Liễu Mạn Nguyệt vừa thành thật khai báo. Chuyện này cho dù mình không nói, Hoàng thượng ở chỗ đó hiển nhiên cũng có thể nghe ngóng.

“Ừ.” Hoàng thượng chỉ hừ một tiếng.

Hắn không hỏi, nhưng Liễu Mạn Nguyệt cũng trung thực đem một hỏi một đáp mô phỏng toàn bộ, nhất định không thiếu, một chữ cũng không thừa, ngay cả ngữ khí của Thái hậu cùng Ngọc Diễm Lương khi đó ra sao cũng mô phỏng đến tám phần, ngược lại Hoàng thượng lại từ trên xuống dưới đánh giá nàng vài lần.

“Cũng chỉ là khua môi múa mép.”

“Tạ ơn Hoàng thượng khích lệ.” hôm qua chính mình đi đến gần bị hắn chặn họng thoáng cái, ngày hôm nay xem ra này tiểu hoàng đế cũng không có ý tứ tìm mình tính sổ đây. Nghĩ tới, trên mặt mờ nụ cười, liền rơi vào trong mắt Hoàng thượng.

Rũ mắt xuống, không đi nhìn nữ tử giống như kẻ gây họa này, Hoàng thượng hơi nhìn trong hộp, hôm nay không có nhiều tấu chương ở bên trong, chỉ một chút đã xem xong hết. Cầm bút viết lên trên quyển sách vài nét ghi chú, Hoàng thượng liền buông bút sách xuống, bỗng nhiên mở miệng nói: “Đem mấy cái thứ đồ ở trên thu dọn đi, rồi đem đàn cầm kia lấy ra.”

Liễu Mạn Nguyệt nâng mắt lên hướng về phía trên cái tủ đặt đàn cầm nhìn lại, nhanh chóng đứng lên, đem mấy đồ đạc bày ra ở trước mặt Hoàng thượng thu dọn đi.

Liễu Mạn Nguyệt thu dọn thỏa đáng, lại ra khỏi chỗ đó, trên mặt cười khê: “Ta xưa nay lười cực kỳ, cùng lắm học được hai ngày, đã không kiên nhẫn, trưởng lão cũng lười dạy tiếp.” Ở đó học được mấy ngày liền giả vờ lạc đường chạy xuống núi, sau khi trở về thì bị giam hai tháng ở trong phòng tối nhỏ. Lúc trở ra Nhã trưởng lão đối với nàng đã buông xuống mấy phần cẩn thận, lại không dạy qua cái này, chỉ chú trọng thường ngày học tây nã.

Nhàn nhặt nhìn hai mắt nàng, Hoàng thượng lại chưa từng lên tiếng, chỉ ngồi vào trên đệm hương bồ, hai tay nhẹ giờ lên, hơi gẩy dây đàn lên.

Liễu Mạn Nguyệt cũng ngồi ở cái bàn con bên cạnh, chỉ nhìn hai tay trên đàn, nàng đã từng thấy qua trường lão trong Các đánh đàn, cũng đã thấy qua Ngọc Điềm Lương đánh đàn. Nhưng một người đánh đàn chỉ vì giáo tập (giáo dục + tập luyện) những cô gái này tạo ra được một tay kỹ nghệ, một cái là hướng tới học nghệ phong phú, đối với tài đánh đàn trên chỉ là hiểu rõ, tiếng đàn của hai loại kia đều tinh xảo, bên trong nhiều tiếng đàn cảm đều là lợi ích dục vọng, lại chưa từng nghe qua người bên cạnh đánh đàn.

Hai tay của Hoàng thượng thon dài, mặt dù so với nam tử trường thành nhỏ hơn một chút, bắt quá là bởi vì còn là thiếu niên chưa trưởng thành. Thừa dịp khói xanh lượn lờ, hai tay nhẹ chuyển động, từng tiếng gảy ở trên dây, hoặc thanh thúy, hoặc uyển chuyển, hoặc như gió thổi qua từng bách, hoặc như được đắm chìm trong gió xuân. Liễu Mạn Nguyệt nghe không khỏi ngây ngẩn cả người.

Học đàn ở trong Các, chỉ vì dạy dỗ nữ tử, học không nhiều kỹ năng, cho dù học, cũng không có thấy người nào thật sự có thể học thành chuyên gia. Mà trong tiếng đàn này, một chút công danh lợi lộc cũng không mang theo, giống như chỉ hợp với ngọn gió kia, theo đám mây, một phong độ thanh tâm tự nhiên.

Trong lòng kinh ngạc, Liễu Mạn Nguyệt không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía tiểu Hoàng đế, nhưng thấy hần hơi buông lỏng mi thật dài xuống, che lại lộ ra một mảnh bóng râm, phía trên mi mắt khẽ rung, lại không phải là bộ dạng giả vờ đùa nghịch xấu xa hung ác xưa nay. Vốn là mắt ưng mang chút sắc bén, lúc này lại ôn nhuận giống như nước, khuôn mặt thanh tú, giống như là ngọc thạch tốt nhất điêu khắc nên, ngồi ở trước đàn cảm như vậy, lại hợp với những tấm lụa mỏng manh ở bốn phía lay động vì gió, tựa như tiên nhân.

Thất thần nhìn nửa ngày, chợt thấy Hoàng thượng nâng mắt lên nhìn về phía mình, không khỏi lại ngẩn ngơ, mới hồi phục lại tinh thần —— thì ra là hần đã gảy xong một khúc rồi.

Nhanh chóng buông tay xuống, trên mặt lại mang nụ cười như cũ: “Hoàng thượng có muốn dùng chút trà?”

“Không cần.” Hoàng thượng thu tay trở về, quay đầu lại nhìn về phía đàn cảm kia, “Vừa mới xuất thần gì?”

Liễu Mạn Nguyệt mở to hai mắt, hơi nghiêng đầu, nghiêng mặt nhìn về phía Hoàng thượng, nửa cười nói: “Chẳng qua là không nghĩ tới tài đánh đàn của Hoàng thượng lại tốt như vậy.” Còn tưởng là hần mỗi ngày ngoại trừ buổi sáng lấy văn thư thư tín ra xem, buổi chiều lại bận rộn đi xung quanh giả ngu giả ngốc đấy, đâu có nghĩ đến lại còn có thể gảy được một tay đàn tốt.

Trên mặt Hoàng thượng lạnh nhạt cười, giống như không biết nghĩ tới một ít thứ gì, ánh mắt xa xôi, nhìn về phía dãy núi mờ mờ ảo ảo ở ngoài cửa sổ: “Trăm từ bốn tuổi đã học đàn, phụ hoàng vì trăm mồi tới danh gia Đại Hưởng làm thầy, vừa học, chính là thời gian ba năm.”

Lời này nghe nhàn nhạt, bình bình, nhưng trong giọng nói kia mang theo một tia ưu thương, có lẽ ngay cả tiểu hoàng đế kia cũng chưa từng phát hiện ra.

Trong lòng u ám, Liễu Mạn Nguyệt cười nhìn về phía đàn cảm kia: “Đàn này đúng là bất phàm, chỉ là thiếp thân kiến thức nông cạn, nhìn không ra rốt cuộc là tốt ở chỗ nào đây.”

Hoàng thượng cũng thu hồi ánh mắt, cúi đầu nhìn về phía thân đàn cảm kia, giờ tay lên nhẹ đỡ đàn cảm thân màu nâu đỏ đến bên người: “Đàn này chính là đồ cổ tiền triều, phụ hoàng biết ta thích đánh đàn, mới đặc biệt từ trong dân gian tìm thấy.”

Vốn là muốn vượt qua cơ mà, ai ngờ hần lại quay trở về?

Trong bụng đang suy nghĩ lấy cái gì ra để mở rộng ra mới tốt, nhưng lại nghe thấy Hoàng thượng mở miệng nói: “Tới đây.”

Liễu Mạn Nguyệt cảm thấy sững sờ, ngẩng đầu nhìn về phía hần, lại thấy hần đã mở ra mấy cái ở phía sau chính vị, một chân để lại, một chân đỡ ở trước người, cực kỳ không có quy củ ngồi ở một bên đệm hương bồ, đang chỉ vào cái chỗ đệm hương bồ bên cạnh.

Thấy nàng sững sờ, Hoàng thượng đưa tay chỉ chỉ vào phía trên cái đệm hương bồ bên cạnh mình nói: “Ngồi ở đây.”

“Hoàng thượng?” Tuy nói đây là ở trong đình, không mang chính tọa hay không chính tọa, nhưng mỗi ngày Hoàng thượng đều ngồi ở chỗ này, sao có thể kêu mình ngồi?

“Người không phải là đã học qua hai ngày? Tới đây gảy một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 23: chương 23

Thấy Hoàng thượng chỉ vào cái đàn cầm kia, lúc này Liễu Mạn Nguyệt mới để ý tới ý của hần, trong bụng âm thầm xoay chuyển hai vòng, trên mặt lại treo nụ cười xưa nay như cũ, cúi đầu nói: “Đây chính là cổ vật tiền triều đấy, thiếp thân sợ tài nghệ không tinh, ngược lại ủy khuất đàn cổ thượng hạng bậc này.”

“Vật là đồ chết, còn nữa, cho dù người sẽ không gãy, cùng lắm là làm đứt dây đàn, lại đổi là được. Chẳng lẽ người đã luyện qua cái gì Thiết chương công? Còn có thể một chương làm gãy cây đàn này của trẫm sao?” Hoàng thượng đem cánh tay chống ở trên đùi, hơi nghiêng người, trên mặt tự tiểu phi tiểu, bộ dạng cà lơ phất phơ, làm cho Liễu Mạn Nguyệt vừa mới hiện lên chút nghi hoặc liền xóa bỏ.

“Xin Hoàng thượng chờ một chút.” Không biết là hần thích lên mặt dạy đời, thấy mình nói đã từng học qua hai ngày liền muốn dạy dỗ mình, hay là trong bụng có ý tứ thân cận... Nhưng cái tư thế làm cho người tức chết không đền mạng, Liễu Mạn Nguyệt ngược lại thả tin là trong bụng hần tò mò.

Đứng dậy lấy nước lau sạch tay, lúc này mới trở lại phía sau, thấy đệm hương bồ kia cách Hoàng thượng thật sự là gần chút, lúc ngồi xổm xuống liền lạng lẽ hướng bên kia âm thầm dời đi hai ba phần, lúc này mới ngồi vào phía sau, nâng hai tay lên, nhẹ nhắc lên ở phía sau đàn.

Quay đầu hướng Hoàng thượng nhìn một cái, thấy hần nhắc mi hướng đàn cầm kia ra hiệu một cái, lúc này Liễu Mạn Nguyệt mới đưa tay sờ nhẹ trên dây, tay phải nhẹ gạt dây đàn, chỉ là thử âm, nhưng ngay sau đó, mọi người liền ôm lấy.....

Cùng với kỹ pháp (kỹ thuật + phương pháp) giống như mây bay nước chảy vừa rồi của Hoàng thượng hoàn toàn bất đồng. Lúc này hiển nhiên là Liễu Mạn Nguyệt ngay cả kiến thức cơ bản cũng không qua cửa. Thấy nàng quả nhiên không được, Hoàng thượng nhìn hai mắt, không nhịn được khẽ cười.

Mình ở chỗ này gãy, tuy nói tinh thần tổn hao không có bao nhiêu, nhưng tốt xấu gì ngón tay cũng mài đau nhức, hần lại ở một bên tìm niềm vui? Không ngờ hần bảo mình đánh đàn bất quá là chế giễu cùng tiêu khiển? Một mình còn lo lắng hần nhân cơ hội động thủ động cước —— nơi này chính là trong đình, cho dù nàng không sợ gánh cái danh ban ngày tuyên dâm, nhưng cũng không chịu được cái dã ngoại hoang vu này đi! Sớm biết vậy đã không đi chuyển cái đệm kia rồi!

Cảm thấy buồn bực, hai tay đều ghim chặt trên dây đàn dừng lại tiếng đàn, quay đầu đi, tự tiểu phi tiểu mà nhìn tiểu hoàng đế.

Hoàng thượng thấy bộ dáng nàng như vậy, nhanh chóng ngừng cười, sợ nàng giận, nghiêm mặt nói: “Liễu mỹ nhân vì sao không gãy?”

“Thiếp thân tài sơ học thiển, ở trên bản lĩnh đánh đàn này vô cùng không tốt, ngược lại làm cho lỗ tai của Hoàng thượng bị giày vò. Ngược lại tiểu Ngọc mỹ nhân ở Nhạc Viên lại đánh đàn rất hay, không bằng sau giờ Ngọ Hoàng thượng bảo nàng đánh đàn cho Hoàng thượng nghe giải buồn vừa vặn rất tốt?”

Khuôn mặt xinh đẹp kia, một chút bộ dáng tự tiểu phi tiểu, bên cạnh miệng có điểm má lúm đồng tiền chọc cho người ta bay lên cái ý niệm muốn giờ tay lên chọc nhẹ hai cái ở trong đầu, bây giờ lại nghe thấy lời này của nàng, ngay cả Hoàng thượng cũng tức giận không nổi, chỉ đành phải liếc xéo hừ lạnh một tiếng: “Ngược lại nàng ta chỉ học được những thứ tạp nham, chỉ tiếng đàn thôi cũng không thuần, nghe nó mới thật sự là giày vò, trẫm còn muốn sống thêm hai ngày nữa đây.”

Liễu Mạn Nguyệt từ từ đứng dậy, đẩy lùi cái đệm hương bồ kia trở về bên cạnh, thân nhiên cười nói: “Đây là đàn cầm cổ tốt nhất, bảo thiếp thân bây giờ không thông nhạc luật tới sử dụng ngược lại là chà đạp dây, kỹ năng đánh đàn của Hoàng thượng tinh diệu tuyệt luân, có còn hứng thú để đánh một khúc nữa? Bảo thiếp thân căng tai để nghe cho sướng đây.”

Lời này vốn là nghe được thì trong lòng người vui sướng khoan khoái, nhưng lại cảm thấy có mấy phần tự vị không đúng, Hoàng thượng nhìn chăm chú vào nàng, thấy nụ cười trên mặt của nàng không giảm nửa phần, giống như chờ mình thể hiện lại kỹ năng đánh đàn. Hít một hơi thật sâu, chỉ nhìn nàng nói: “Có muốn học không? Trẫm dạy người.”

Có thể được Hoàng thượng tự tay dạy dỗ, đây là vô cùng nể mặt. Nhưng Liễu Mạn Nguyệt đưa tay lên khẽ che miệng, cười đến mức run rẩy cả người: “Hoàng thượng, thiếp thân cho dù học được, cũng không có thời gian luyện tập, có thể được Hoàng thượng đích thân dạy, quả là có thể diện lớn bằng trời. Mà thiếp thân lại là có tính lười biếng, ngày ngày trở về ngược lại đều đã muốn đến buổi trưa, học âm luật thì tinh thần phải bình tĩnh khiết, chỉ sợ... thiếp có dám học thì cũng luyện không ra hai hồi.”

Rũ hai mắt xuống, tiểu Hoàng đế bình tĩnh nhìn đàn cầm kia, cảm thấy không nói nên lời là cái luồng tư vị gì. Cô gái này... Hần nhìn không thấu, đoán không ra. Mặc dù nói nàng sau khi vào cung đã để lộ hành tung, nhưng rốt cuộc đã là cung phi, chẳng lẽ không muốn lấy chuyện này cùng mình gần gũi hay sao? Hay là nói, lạt mềm buộc chặt?”

Nhưng..... Vốn cảm thấy, lại không giống lắm.

“Thu dọn đi.” Nghĩ không ra, nghĩ không hiểu, liền đành phải đặt ở trong đầu. Nữ tử trong nội cung mặc dù phong phú, nhưng quả thực thân cận lại không có mấy người, từ khi phụ hoàng qua đời, càng không có người nào dạy cho mình biết tâm tư của nữ nhi. Chẳng lẽ còn có thể bởi vì chuyện này viết thư cho hoàng thúc xin thỉnh giáo hay sao?

Trong đầu vừa mới dâng lên cái ý niệm này, làm cho người ta xấu hổ, nào có cái đạo lý Hoàng thượng đương triều bởi vì chuyện riêng tư của nữ nhi mà trông trông mong mong vào thư tìm người thỉnh giáo?

Thu thập thỏa đáng, Hoàng thượng giống như là không có chuyện muốn làm, liền dẫn người xuống núi, mang người từ trong mật đạo kia trở về bên trong Thánh Vũ Các không nói gì.

Chạng vạng tối, Thái hậu lại gọi hai người đi qua đó hỏi.

Vẫn là Liễu Mạn Nguyệt lên tiếng trước: “Ngày hôm nay Hoàng thượng giống như là dậy trễ một chút, mãi cho đến giữa giờ Tỵ (9-11a.m) mới nghe thấy có động tĩnh ở lầu hai, chỉ là chưa từng gọi thiếp đi lên hầu hạ, đoán là sợ tay chân của thiếp thân vụng về.”

Ngọc Diễm Lương cũng nói: “Ngày hôm nay Hoàng thượng cũng chưa từng ra khỏi Thái vĩ Các, chỉ ở trong viện. gọi người thả con sói ra nhìn.” Vừa nói, thanh âm kia đã run lên, hôm qua là phơi nắng giữa trời nắng to nửa ngày, ngày hôm nay lại là thả sói ra ở trong sân chạy loạn, đến ngày mai còn không biết sẽ gặp phải chuyện gì đây!

Thái hậu nghe xong, không khỏi đưa tay lên xoa huyết Thái Dương, thở dài một hơi. Trước kia phải người đi qua hầu hạ là bộ dáng như vậy, mấy ngày nay phải mỹ nhân đi qua đó, hẳn lại trực tiếp đem hai nữ tử này làm thành tiểu thái giám với cung nữ rồi!

“Hoàng thượng có thể có.” Muốn hỏi hai người một chút, Hoàng thượng đối với các nàng còn có thể có ý tứ gì, nhưng nghĩ cũng biết, nếu là thật sự có ý tứ. Ở đâu còn có thể như thế? Sớm đã có người đi tới truyền tin nói là sung hạnh qua rồi! “Mà thôi, đi về trước đi.”

Mặc dù muốn gọi hai người lại sử dụng chút ít thủ đoạn, nhưng trong bốn người Ngọc Diễm Thu có thói quen làm bộ nhất cũng đã bị nghị từ kia gọi người ném đi ra ngoài, còn bệnh nặng một hồi. Bây giờ hai người này... hay là từ từ đặt ở bên cạnh hẳn đi.

“Nghe nói người kêu là Giảm Lan mỗi ngày đều đưa chút ít bức tranh đem qua cho Hoàng thượng?”

Hồng Tiêu nhẹ giọng nói: “Đúng là như vậy, đã một tháng rồi, mỗi ngày không ngừng đây.”

Thái hậu lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi gật đầu: “Bây giờ ngược lại mà thôi, còn sợ người kia quá mức thanh cao, lại không nghĩ, cũng là chịu đựng tâm.”

“Không bằng nói với hai người này một tiếng, kêu bọn họ làm một ít điểm tâm với nước canh thường ngày, thỉnh thoảng đem đến cho Hoàng thượng?”

Thái hậu cau mày trầm tư một chút, chậm rãi lắc đầu: “... Mấy cái này cũng bỏ đi, dù sao cũng là đồ vào miệng.”

Hồng Tiêu bận rộn cúi đầu nói: “Cái này ngược lại là nô tỳ sai lầm rồi, suy nghĩ không chu đáo.”

“Không trách người, biện pháp nữ tử lấy lòng nam nhân bất quá cũng chỉ là những thứ này, chẳng qua là hẳn vẫn là Hoàng thượng, ai gia cũng không muốn người âm thầm động chạm tay chân gì.” Thái hậu lại khẽ thở dài một tiếng, “Bây giờ như vậy thì cũng thôi đi, sợ là sợ hẳn đến lúc đại hôn vẫn còn như vậy, nhưng làm sao sinh con được?”

Lời này cũng không phải là Hồng Tiêu có thể tiếp được, chỉ đành phải cúi thấp đầu, không lên tiếng nhiều lời.

Trở về Thanh Viên, bảo mấy người Bạch Huyền mang nước nóng tới đây, liền ở trong thùng nước to yên ổn ngâm mình, lại chớp mắt, tùy ý mấy người Bạch Tuyết dội nước ở sau lưng.

Ban ngày bầu không khí kia, hơi hơi có chút quý dị.

Bây giờ cũng may, nói không chừng là tiểu hoàng đế kia chẳng qua là nổi lên ý niệm muốn làm sư phó trong đầu, liền muốn dạy mình đánh đàn chơi đùa. Nhưng Liễu Mạn Nguyệt chỉ sợ ngày ngày vênh tai và tóc mai chạm nhau, lại làm cho hẳn nổi lên cái ý niệm kia. Dù sao còn trẻ, mà mình lại có nhan sắc như vậy, cho dù hẳn có cái ý niệm kia cũng là đương nhiên. Nhưng buổi tối nghĩ vụ đi qua đó thị tâm, cùng với ban ngày đang lúc cọt sứt cọt cọt là khác nhau.

Một đôi mắt hoa đào khẽ mở ra, có tiếng thở dài. Nàng không sợ cái khác, chỉ sợ mình là nữ nhân đầu tiên của tiểu hoàng đế kia. Nếu chỉ là hầu hạ qua đêm tâm thường cũng đã sợ rồi, chỉ cần đem nó là nghĩa vụ, dù sao, hẳn là Hoàng thượng, mình là cung phi, hẳn nuôi mình đây. Nhưng chuyện lúc ban ngày, là bí mật giữa hai người, vốn là khác với bình thường, nàng sợ.sợ sẽ động tĩnh.

Nếu như hẳn quay trở về, mình cũng quay trở về, lại lật lại tình cảnh kia, mà hẳn sinh ra đã là bộ dáng như vậy, trái tim của mình đến cùng có thể bảo vệ được hay không lại là hai chuyện khác nhau.

Nhưng nếu như hẳn đã có nữ tử ở bên cạnh trước, chẳng qua mình chỉ làm cái gối ôm của hẳn, sử dụng liền sử dụng, trong đầu càng sẽ không nhớ thương cái khác, chỉ là hết sức duy trì hiện trạng, bảo trong Các đừng ngừng thuốc, có thể sống lâu được một năm đã là được lợi một năm. Nhưng nếu một khi mất đi trái tim.nhớ, trông mong, muốn, tuyệt đối không phải chỉ là những thứ này.

Vì vậy, ban ngày thuận theo tình thế mà làm, nhất định không thể!

“Chủ tử, sao rồi? Không phải là ban ngày mệt nhọc chứ?” Nghe tiếng than thở của nàng, Bạch Tuyết vội hỏi.

“Ta là đang than thở, tỷ muội Ngọc gia kia sao trở thành như vậy?” Liễu Mạn Nguyệt xoay người lại, đưa tay nâng một chút nước lên, nhìn ánh sáng xuyên qua nó ở đầu ngón tay, lại nâng lên.

Bạch Tuyết kinh ngạc cùng Bạch Hương liếc mắt nhìn nhau, Bạch Hương không giải thích được, buồn bực nói: “Hai người các nàng đàn cũng không đàn, có liên quan gì đến chủ tử chứ?”

“Nếu hai người các nàng không phải là đàn, đã sớm bỏ lên long sàng rồi, ta cũng không cần phải để ý như vậy.” Liễu Mạn Nguyệt vẫn nghịch nước.

“Nếu như hai người các nàng có thể thị tâm. ... chẳng lẽ chủ tử còn có chỗ tốt sao?” Bạch Tuyết cũng là kinh ngạc ở đáy lòng, sao chủ tử không muốn mình hầu hạ Hoàng thượng, ngược lại muốn gọi hai nữ nhân kia hầu hạ?

“Nếu như có người thị tâm, buổi tối Hoàng thượng sẽ phải lật tấm bảng rồi, sớm muộn gì cũng có thể đến phiên ta. Nhưng bây giờ hấn đụng cũng không có đụng qua nữ tử, tỷ muội Ngọc gia kia biết làm ra vẻ như vậy cũng không được, ta ở đây thì càng thiệt rồi.” Về mặt Liễu Mạn Nguyệt tiếc nuối, nhìn về mặt kia của nàng, tựa như đều là nói lên lời ở đáy lòng.

Bạch Tuyết vẫn có chút sững sờ, nàng nói những lời này giống như đứng lại giống như không đứng.

Bạch Hương lại không nghĩ nhiều như vậy, nói thẳng: “Chủ tử trực tiếp đi theo Hoàng thượng nói một chút xem?”

Tay đang mò nước ngừng lại giữa không trung, giấy lụa trong tay Bạch Tuyết cũng dừng lại, hai người đều sững sờ nhìn Bạch Hương.

“Nói?” Liễu Mạn Nguyệt trừng hai mắt, thấy Bạch Hương hít sâu hai lần, mới nói, “Người bảo ta đi theo Hoàng thượng cùng nói cái gì? Nói là ta muốn để cho hấn thị tâm?”

Bạch Hương gật đầu, nghiêm mặt nói: “Hoàng thượng không gọi bốn bị mỹ nhân thị tâm, được hay không còn không biết rõ? Không ai nói cho hấn biết chúng mỹ nhân muốn hầu hạ hấn, Hoàng thượng hiển nhiên là không nghĩ ra để mà gọi a, không nói thì làm sao biết?”

Trong lòng Liễu Mạn Nguyệt bắt đầu co rút, chỉ là không biết muốn cười hay tức giận, nếu như là Bạch Hương vào cung, nói không chừng là nàng thật sự có thể ở trước mặt Hoàng thượng nói những lời này....

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: chương 24

Bạch Tuyết ngẩng đầu cao lên, nhìn cái xà ngang ở trên đầu, hít sâu vào hơi, lúc này mới làm cho cơn tức giận kệt ở cổ họng xuôi: “Người cái nha đầu này! Lời này không phải là có thể nói ra khỏi miệng?”

“Không phải là có chuyện như vậy sao?” Bạch Hương cau mày, không hiểu vì sao hai người này đều có bộ dáng như vậy.

“Dù cho là có chuyện như vậy, cũng không thể nói thẳng ra ngoài, còn muốn giữ sự rụt rè của nữ nhi nữa hay không?” Bạch Tuyết im lặng lắc đầu, cùng nha đầu này nói chuyện thật đúng là việc rèn luyện trái tim, không chừng câu nào đó của nàng ta, đã có thể làm cho người nào đó sống ít đi hơn nửa năm đấy.

Rụt rè?

Liễu Mạn Nguyệt nhướn mắt, Ngọc Diễm Thu kia có thể coi sạch trơn đi tới chỗ Hoàng thượng, thì đã sớm không biết rụt rè là cái gì rồi. Đã như vậy mà cũng không được, chẳng lẽ thật sự phải như lời của Bạch Hương nói như vậy đi tới nói thẳng với Hoàng thượng?

Chủ ý này mặc dù không được tốt, nhưng cũng không phải là bất khả thi, nếu không thì ngày nào đó để lộ tin tức này cho Ngọc Diễm Lương, kêu nàng ta đi thử một chút?

Từ trong nước đi ra, lau khô người, chẳng được bao lâu đã cảm thấy trên người hơi có một chút mồ hôi, cau mày nhìn sắc trời u ám nặng nề ở bên ngoài: “Bây giờ giống như là nghẹn lấy nước đây, muốn rơi cũng không nhanh một chút.”

Bạch Huyền trải giường, nghe xong cười nói: “Chủ tử không biết rồi, hàng năm bây giờ đều như thế, cả ngày ngột ngạt đến mức làm cho trên người cảm thấy dính dính, ở Hạc Lâm Viên này thì còn tốt chút ít, trong kinh thì càng khó khăn rồi.”

“Một trận mưa thu một trận mát, mát thấy đã nhanh lập thu (ngày 7.8.9 tháng 9) rồi, qua ít ngày nữa sẽ mát mẻ hơn rồi đây. Bạch Tuyết lo chuyện bên ngoài rót nước xong nghe được, cũng nói tiếp, “Chỉ mong đến sáng sớm ngày mai đừng có mưa, nếu không thì chủ tử đi đường cũng không dễ đi.”

Nghĩ lại đến mai vẫn còn phải đi hầu hạ tiểu hoàng đế kia, Liễu Mạn Nguyệt không nhịn được lại than nhẹ một tiếng, quay người đến trên giường nằm ngủ.

Bạch Tuyết nói chuyện, xưa nay cũng không có chính xác cái gì, nhưng mà chuyện ngày hôm nay lại được nàng đoán trúng.

Im lặng nhìn màn mưa ở bên ngoài giống như bầu trời u ám, Liễu Mạn Nguyệt quay đầu nhìn về phía Tam Bạch hỏi: “Không có người ở Thính Vũ Các tới đây truyền lời?”

Ba người lác đầu, chủ tử bây giờ nằm mơ còn chưa có tỉnh sao? Hoàng thượng đâu có nhớ những chuyện nhỏ nhặt này đây? Có lẽ ở trong lòng Hoàng thượng, bốn vị mỹ nhân này cùng với những cung nhân ở trong cung cũng không khác biệt là bao nhiêu, đâu có phải sẽ sợ các nàng mắc mura?

Thở dài một tiếng, mặc áo toi (áo mura) trên người, trên đầu thì đội đầu lạp, Bạch Tuyết lại cũng mở dù ra, dứt khoát đưa nàng đến chỗ Thánh Vũ Các.

“Liễu mỹ nhân cực khổ rồi.” Thấy người tới là Liễu mỹ nhân, vẻ mặt Tôn Đắc Long vui mừng tới đón, vị này chính là “người mình” mà Hoàng thượng nói, nhanh chóng tự tay nhận đầu lạp, đưa tay về phía sau khẽ nâng lên, “Liễu mỹ nhân mời lên lầu nghỉ ngơi một chút.”

Mép vẩy ướt một mảng lớn, giày cũng là như thế, đôi lại đôi giày tiểu thái giám vừa mang tới, Liễu Mạn Nguyệt vừa thâm mắng ở trong lòng, vừa leo lên trên đầu.

Đang đi tới, chỉ thấy Tiểu Châu Tử đang mặt mày ủ dột ôm một đồng trang giấy vội vã đi tới.

Thấy trên tờ giấy kia ngoại trừ nét mực chính là tranh chữ, Liễu Mạn Nguyệt cảm thấy nghi hoặc, chẳng lẽ là Hoàng thượng nhân rồi viết vẽ ra đây? Bảo hẩn đi đốt hay sao?

“Nga, Liễu mỹ nhân mời, Hoàng thượng đang chờ đây.” Thấy người tới là Liễu Mạn Nguyệt, Tiểu Châu Tử vội vàng cười khom lưng nói.

Hướng về phía hẩn khẽ gật đầu, Liễu Mạn Nguyệt đi lên trên lầu.

“Không có gọi vào người?” Thấy trên đầu Liễu Mạn Nguyệt khô, trên người trừ làn váy ra chỗ khác đều không thấy ướt, trong mắt của Hoàng thượng như có một tia kinh ngạc.

Liễu Mạn Nguyệt sững sờ, nhưng ngay sau đó trong lòng bốc lên một tia tức giận, trên mặt cười đến mức càng ngọt ngào: “Ngược lại thiếp không biết Hoàng thượng thích làm cho người gặp mura, là lúc đến đây mặc nhiều hơn chút ít, có cần thiếp thân bây giờ đi ra ngoài dạo một vòng rồi trở về không?”

Hoàng thượng đánh giá nàng từ trên xuống dưới một vòng, giống như là nhìn thấy thứ gì đáng tiếc, hít vào một hơi: “Thôi, thân thể người bây giờ thế này, đi ra ngoài một vòng sợ là trở lại sẽ ngã xuống.” Vừa nói, đưa tay hướng về phía sau tấm bình phong chỉ một ngón tay, “Đem xiêm y thay đổi đi, váy đâu có còn mặc được?”

Thấy bên cạnh đặt một bộ quần áo cùng một loại kiểu dáng giống như ở trên người mình, mà không phải là bộ quần áo tiểu thái giám bình thường vẫn mặc, Liễu Mạn Nguyệt hỏi: “Hôm nay Hoàng thượng không cần thiếp thân mặc bộ trang phục của tiểu thái giám nữa?”

“Nếu như người muốn nhân cơ hội thời tiết như vậy đi tới trên núi ngắm cảnh, trăm phần trăm sẽ không ngăn cản người.” Hoàng thượng đâu cũng không ngần ngại nhìn quyền sách trong tay.

Trong mắt lóe lên một tia tức giận, nhưng ngay sau đó đè ép xuống, hôm qua đủ loại, đích thị là ảo giác! Đúng là trẻ con nói chuyện toàn làm người khác tức giận, nếu như ngày thường sinh ra cái ý tứ thân cận mới là có quý đây!

Liễu Mạn Nguyệt ở bên trong đổi quần áo, nghe thấy bên ngoài giống như có người đi vào, không biết thu dọn cái gì, một lát sau đã lại đi ra khỏi cửa, lúc này mới thay xong quần áo, sửa sang xong đầu tóc, mới tính đi ra khỏi tấm bình phong.

“Đã học qua đánh cờ?”

Nhìn về phía mấy thứ ở trước mặt Hoàng thượng, đang nhìn một bộ bàn cờ thượng hạng làm từ gỗ cây lê, ngang dọc tất cả mười chín đường, vẽ ra một mảnh trời đất. Trong tay Hoàng thượng đang vân vê một hạt màu trắng, ngồi ở bên cửa sổ nhìn mình.

“Đơn giản học qua hai ngày.” Bên ngoài ở dưới trời mưa lớn như vậy, có lẽ hẩn ở trong Thánh Vũ Các ngồi yên cũng là không thú vị.

“Hai ngày?” Nghe nàng nói như vậy, lòng mày Hoàng thượng có chút nâng lên, “So với học đàn ‘hai ngày’ thì dài hơn chút ít hay ngắn hơn chút ít?”

Chớp chớp mắt, Liễu Mạn Nguyệt đi tới trên giường lớn ở gần cửa sổ, nghiêng người khẽ ngồi xuống bên cạnh: “Hơi dài hơn cái kia mấy ngày đi.”

Hoàng thượng hơi gật đầu, ra hiệu bảo nàng cầm quân đen, đã như vậy hẩn để cho mình đi trước, vậy thì không cần khách khí như vậy. Tay ngọc nhẹ nâng lên, cầm một quân màu đen, trong lúc nhất thời, bàn tay trắng nõn như ngọc, quân cờ đen giống như đêm tối, một đen một trắng như vậy lại có chút giống như mắt người.

Trong phòng không có thêm người thứ ba, chỉ có hai người hạ quân cờ xuống cùng với tiếng mưa rơi ở bên ngoài, yên tĩnh tới mức làm cho người ta không tự chủ liên tưởng. Ngồi ở trong phòng này, nghe tiếng mưa rơi bên ngoài kia không biết lâu các ở nơi nào, lại đinh ding đang đang hợp thành một mảnh, giống như là một loại nhạc khúc, ngẫu nhiên ngắt đầu, từ cửa sổ nhìn ra bên ngoài, cảnh tượng trong trận mưa này lại có một phong vị khác. Chẳng trách lại gọi chỗ này là Thánh Vũ Các (*lầu các nghe mưa*), hóa ra là cảnh tượng trong mưa càng đẹp hơn bình thường.

Hơi hạ xuống mấy con, Hoàng thượng liền chắc chắn, kỹ thuật chơi cờ này so với tài nghệ đánh đàn ngày hôm qua tốt hơn nhiều, nghĩ ngày sau chịu khó học tập, hai người người tới ta đi, thẳng đến gần nửa canh giờ, lúc này giống như đã xong, tính toán một chút mấy mục, Hoàng thượng thẳng năm mục rưỡi.

“Ở nơi này của trẫm có mấy quyển sách dạy đánh cờ, đi tới lấy mấy quyển mang về đọc.” Lấy quân trắng ở trên bàn cờ xuống, Hoàng thượng thuận

miệng nói ra.

“Chẳng qua lấy xuống cũng không được, cho dù là xem sách dạy đánh cờ cũng không thành chuyên gia chơi cờ được.” Ở dưới trời mưa lớn như thế còn mong đem theo mấy quyển sách trở về? Làm cho bọn nha đầu nhìn thấy sẽ trở thành cái dạng gì đây? Nếu như các nàng biết là Hoàng thượng thưởng cho, vậy người trong ba cái viên tử kia còn không thể đem mình ăn thịt sao?

“Người chơi cờ quá kém, nếu như trăm nổi hứng muốn chơi cờ lên chẳng lẽ mỗi lần như vậy đều phải nhân nhượng người?”

Trong lời này ngạo khí quá nặng, hơn nữa bộ dáng coi khinh kia, Liễu Mạn Nguyệt âm thầm cắn răng, nụ cười trên mặt cứng ngắc: “Vậy thiếp thân liền đa tạ Hoàng thượng ban thưởng rồi.” Nàng biết trong vấn đề này tiểu hoàng đế có nhường cho mình một ít, chỉ là trong lòng hai người đều biết, vậy coi như là Hoàng thượng nhường mình, còn cần âm thầm thừa nhận tình cảm của hắn. Nhưng lúc này hắn nói ra miệng như thế, tình cảm này... không thừa nhận cũng được.

Bên ngoài Tiểu An Tử được tin, nhanh chóng đi vào thu dọn bàn cờ, lại đem trà thơm tới, Tiểu Châu Tử lo chuyện ở bên ngoài đi vào: “Hoàng thượng, đã đốt rồi.”

Biểu tình của Hoàng thượng nhân nhậ: “Ừ, được rồi, một lát nữa cho người đi đến Nhạc Viên, thì nói ngày hôm nay mưa lớn, tiểu Ngọc mỹ nhân không cần đi qua đây.”

Tiểu Châu Tử nghe xong, vội đáp “Vâng”, thấy Hoàng thượng không có phân phó gì khác, liền cùng Tiểu An Tử lui ra ngoài.

“Mấy ngày nay ở Các không có động tĩnh?”

Thấy Hoàng thượng hỏi, Liễu Mạn Nguyệt khẽ lắc đầu: “Mặc dù ta không biết ở trong kinh này ai là người trong Các, nhưng lần trước bốn người chúng ta tới đây, đến xe ngựa ngồi một tháng kẻ tiếp mới vào trong kinh thành, có lẽ chính là ra rồi thúc ngựa, bọn hắn cũng không có cách nào truyền tin tức tới nhanh như vậy.”

“Các người chính là từ trong nhà Lưu Huân Nguyên tới đây, tới trước có thể bái kiến hắn?” Hoàng thượng vuốt vuốt chén trà trong tay, nhưng không uống trà, chỉ cầm cái chén ở trong tay xoay xoay.

“Chưa từng.” Liễu Mạn Nguyệt lắc đầu, nâng mắt nhìn Hoàng thượng một cái, “Tuy nói là bốn người bọn ta từ trong nhà Lưu đại nhân tới đây, nhưng trên đường đi cũng chưa từng thấy qua người ngoài, Lưu đại nhân kia...ta cũng không biết rốt cuộc có phải là người trong Các hay không.”

“Chưa từng gặp qua? Chỉ là một mình người chưa từng thấy, hay là ba người kia cũng chưa từng thấy qua?” Nghe lời này của nàng, Hoàng thượng không khỏi nhíu mày nhìn về phía nàng.

Cẩn thận suy nghĩ một chút, Liễu Mạn Nguyệt chậm rãi lắc đầu: “Quả thực là cũng không thấy, sau khi bốn người bọn ta ra khỏi Các, một đường đều cùng một chỗ, bình thường cho dù là chia phòng để ngủ, cũng là ở gần nhau, trừ phi là lúc bọn họ đi ra vào cửa nhỏ không có gọi ta, nếu không quả thực là chưa từng gặp mặt.”

“Vậy Lưu Huân Nguyên kia quả thực là người trong Tiên Các, sợ là hắn không nhất định phải thấy, mới đi như thế.”

Thấy hắn nói quả quyết như thế, Liễu Mạn Nguyệt kinh ngạc trong lòng, rồi lại âm thầm cân nhắc, quả thực là hắn đã sớm điều tra rõ rồi, bằng không thì tuyệt đối sẽ không lập tức nghi ngờ đến trên người nữ tử mà Lưu đại nhân đưa vào, nhưng mà Lưu đại nhân kia rốt cuộc là đã lộ chân ngựa (sơ sót) ở chỗ nào?

Đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên nghe Hoàng thượng hỏi: “Người có thể gặp qua ‘nữ nhi’ của Lưu đại nhân không?”

“Nữ nhi?” Liễu Mạn Nguyệt hơi sững sờ, “Hoàng thượng nói là vị Hoàng hậu sẽ đại hôn vào năm sau?”

Nghe nàng nói thẳng như thế, trên mặt tiểu Hoàng đế lập tức đen lại, trong mắt lại lóe lên tia lo lắng, chỉ thấy Liễu Mạn Nguyệt nhìn không được giật mình một cái, cứng ngắc cười cười: “Lưu gia cô nương kia cũng chưa từng gặp mặt, sau khi chúng ta vào phủ, chỉ gặp qua một ít hạ nhân vú già, chỉ ở lại hai ngày, lại bị đưa vào trong vườn.”

“Trăm hỏi không phải là ở Lưu gia, Lưu gia kia căn bản không có một nữ nhi như vậy.” Tiểu hoàng đế thu lại khí thế bề trên kia, chén trà trong tay nặng nề đặt xuống trên bàn.

“Không có?!” Chuyện này, Liễu Mạn Nguyệt căn bản không rõ ràng lắm, Lưu gia không có một nữ nhi như vậy, vậy...vị Hoàng hậu muốn gả cho Hoàng thượng, chẳng lẽ.....?”

“Có lẽ, đó cũng là người trong Các của các người bồi dưỡng ra đi.” Thanh âm của Hoàng thượng nhân nhậ, bên môi nhắc lên một chút gấu cợt, “Ngược lại ra tay rất hào phóng, bây giờ đưa bốn người các người đến, đầu năm tổng tuyển tú, năm sau đại hôn, có lẽ Tiên các là dự định bao hết phi tần trong hậu cung của trăm đời!”

Chương 25: chương 25

Liễu Mạn Nguyệt chưa bao giờ nghĩ tới trong Các sẽ hành sự như thế, nhưng nghĩ lại, ngày đó mình ở trên núi, mặc dù gặp qua cũng không nhiều nữ tử cho lắm, nhưng cuối cùng cũng biết còn có không ít người ở chỗ của hân, nếu thật sự tính toán đặt Hoàng thượng hoàn toàn ở bên trong lòng bàn tay, cách làm như vậy thật đúng là vô cùng có khả năng.

“Nhưng... tuyền tú chính là nữ tử từ các nơi được đưa vào trong cung... cho dù là trong Các có bản lãnh, cũng không thể đổi toàn bộ những người này thành chúng ta đi?”

Hoàng thượng nhân nhạ nhìn nàng một cái, cười khẽ một tiếng: “Đúng hay không đúng thì có gì khác nhau? Những nữ tử này đều là nuôi ở trong khuê phòng, cho dù là trăm muốn điều tra, nếu như bọn họ từ lâu, từ trong năm đã có chuẩn bị, giống như là Lưu gia kia, nếu không phải người ẩn vào trong phủ thăm dò tiểu thư ở trong phòng kia, thì làm sao mà biết được rốt cuộc có người như vậy hay không?”

“Hoàng thượng có phải người vào trong Lưu gia kia để điều tra?!”

“Hừ, cho trăm tuyền Hoàng hậu, lại là đặt ở trong kinh, trăm tự nghĩ biện pháp điều tra rõ ràng, nhìn rõ ràng một chút. Cũng không thể để người lừa gạt mất đi tánh mạng còn không biết là vì sao đi?” Hoàng thượng cười lạnh một tiếng, hơi bình ôn lại hơi thờ, hơi phục rồi lại hỏi, “Lúc ở trong Các, người có nghe nói qua chuyện này? Hoặc là trong Các có ý bồi dưỡng người?”

Liễu Mạn Nguyệt khẽ lắc đầu: “Tiên Các mặc dù nói chỉ có một, nhưng người lại cũng không ở chung một chỗ, mặc dù ta không biết ngọn núi kia rốt cuộc là ở chỗ nào, nhưng lại biết kéo dài một mảng lớn. Khi còn bé lúc mới vào trong các, mặc dù ta đã ở trên ngọn núi cao nhất của Các chủ, nhưng mà qua nửa năm thì bị đưa đến chỗ ở sau này. Những nữ tử chúng ta cũng không ở cùng một chỗ, trưởng lão dạy dỗ bốn người chúng ta đều ở chỗ kia, chúng ta bình thường mới có thể ngẫu nhiên mà gặp mặt.”

Đầu lông mày của Hoàng thượng chau lại: “Ồ trên núi trừ bọn người ra, ngoài ra các nữ tử khác ở trong các người cũng chưa từng gặp?”

Liễu Mạn Nguyệt thờ dài, khẽ lắc đầu: “Khi còn bé lúc mới vào Các thì ngược lại có gặp qua ít người, nhưng lúc ấy đều là hài tử bốn năm tuổi, lớn nhất cũng không quá bảy, tám tuổi, cho dù là gặp lại, cũng không nhận ra được nữa rồi.”

Nghe được những lời này của nàng, Hoàng thượng chợt nở nụ cười: “Người là thám tử trăm thu nạp thật sự là cực kỳ thiếu sót. Cũng không biết sự tình bí mật trong Các, cũng không nhận biết mấy người, nếu thật sự là có việc, cũng không trông chờ vào người được rồi.”

Liễu Mạn Nguyệt nâng mắt cười khẽ, mặt mày như to: “Đúng là như thế, bây giờ Hoàng thượng lại thua lỗ nặng rồi đây.”

Hoàng thượng cũng gật đầu: “Chỉ là nhiều hơn một cái miệng mà thôi, trăm cũng không sợ người đem trăm ăn triệt để.”

“Hoàng thượng khoan dung độ lượng bụng dạ rộng lớn.”

Hai người làm ra vẻ ta đây một phen, trời mưa ở bên ngoài vẫn rơi xuống đến tận trưa vẫn chưa từng ngừng, cũng không có nhỏ hơn bao nhiêu. Náo nhiệt ở bên ngoài xa lạ như vậy, trong lòng Liễu Mạn Nguyệt không ngừng thờ dài, lúc này bảo mình có thể trở về như thế nào đây? Đi không được chẳng lẽ phải bơi về?

“Thôi, buổi trưa người ở đây dùng cơm đi, khi nào mưa nhỏ hơn thì hãy trở về.” Thấy trời mưa ở bên ngoài như tấm màn, Hoàng thượng chợt khẽ nở nụ cười, quay đầu cao giọng gọi Tiểu An Tử tiến vào hầu hạ. “Đi Thanh Viên thông báo một tiếng, hãy nói trận mưa này quá lớn, giữa trưa trăm ở đây ăn cơm, đợi mưa nhỏ sẽ lại gọi người đưa Liễu mỹ nhân trở về.”

Tiểu An Tử bận rộn đáp một tiếng “Vâng”, rồi lui ra ngoài.

Quay đầu nhìn Hoàng thượng một cái, trên mặt Liễu Mạn Nguyệt tự tiểu phi tiểu nói: “Hoàng thượng, đây chính là đưa thiếp thân lên thẳng trên lửa để nướng đấy.”

“Nếu như Liễu mỹ nhân ngay cả những chuyện nhỏ nhất này cũng ứng phó không được...” Nói xong, trong mắt Hoàng thượng cũng hiện lên một tia trêu tức, “Ngược lại, trăm cảm thấy cực kỳ thất vọng a.”

Nụ cười trên mặt Liễu Mạn Nguyệt càng sâu: “Chẳng lẽ là Hoàng thượng thấy thiếp thân thường ngày quá lười? Lúc này mới cho thiếp thân tìm một ít chuyện giải buồn hay sao?”

Hoàng thượng gật đầu mấy cái, nghiêng mặt, vẻ mặt tự tiểu phi tiểu: “Đúng là như vậy, nếu Liễu mỹ nhân đã không biết mấy chuyện trong Các, không bằng tìm một ít chuyện đến để giải buồn, không chừng có thể nhớ được một chút gì đó đấy.”

Bên ngoài truyền đến thông báo bữa cơm, không có quá lâu, đã bày xong. Bên trên một cái bàn lớn, phía dưới một cái bàn nhỏ, từng đĩa thức ăn như nước chảy lần lượt được bưng lên, sau đó có một tiểu thái giám đứng ở bên cạnh lần lượt ăn thử, thấy Hoàng thượng chỉ về chỗ kia nói, liền lấy đĩa gấp

thức ăn, thỉnh thoảng, còn chia cho Liễu Mạn Nguyệt vài món.

“Khổ qua (mướp đắng) này vị ngọt hạ hỏa, bung qua cho Liễu mỹ nhân, mấy ngày nay thời tiết oi bức nóng nực, vừa vận thanh nhiệt.” Hoàng thượng nói đường đường chính chính, đưa một ngón tay chỉ, tiểu thái giám cơ trí lập tức lấy món ăn kia, đưa đến trên bàn của Liễu Mạn Nguyệt.

Liễu Mạn Nguyệt khẽ khom người, nụ cười trên mặt đúng mực: “Đa tạ Hoàng thượng ban thưởng, mùa hè ngày dài, chính là lúc hỏa khí tràn đầy, chỉ là nữ nhi thân thể âm nhu, đoán là món ăn này Hoàng thượng cần phải ăn nhiều mới đúng, ngược lại thiên vị thiếp thân.”

“Liễu mỹ nhân ngày ngày đều phải tới hầu hạ trăm, vất vả như vậy phải bồi bổ cho mình tốt hơn. ...Đem cái khay ngọc sen chua ngọt này bung đi.”

Không đầy một lát, trên bàn nhỏ của Liễu Mạn Nguyệt bày đầy món ăn khai vị tốt cho tiêu hóa, đoán là vị tiểu hoàng đế kia đem những món ăn mà bản thân bình thường không thích ăn đều ném tới trên bàn này.

Liễu Mạn Nguyệt cũng không khách khí, may mà nàng từ trước đến nay đều không kén ăn, không phải là không thịt thì không được, liền lấy chén cơm nhỏ ăn ung dung, đem bản thân mình ép ăn đến no tám phần, lúc này mới buông chén xuống. Dáng vẻ này giống như cùng Hoàng thượng dùng bữa tiệc lớn, ngay cả ăn cũng không dám ăn hai phần?

Hoàng thượng ở bên trên đang dùng, thỉnh thoảng cúi đầu nhìn về phía Liễu Mạn Nguyệt, thấy nàng ăn rất ngon, không có cảm giác sợ hãi, chính mình ở đây cũng ăn được non nửa chén.

Đợi dùng xong thức ăn, hơi tiêu thực, Hoàng thượng mới đứng dậy lên lầu nghỉ trưa.

Tiểu Châu Tử đưa tay đóng cửa, quay người lại, đã thấy hai mắt mấy người Tiểu An Tử tỏa sáng nhìn chăm chăm vào hắn. Đưa tay hướng về phía bọn hắn làm động tác ra hiệu, mấy tiểu thái giám bận rộn tiến tới bên cạnh cửa phòng cao thấp ngăn ngại.

“Nhưng mà là vị kia hầu hạ đi ngủ?” Hai mắt Tiểu An tỏa sáng, giọng tay lên chỉ chỉ vào phòng Hoàng thượng đang nghỉ ngơi.

Tiểu Châu Tử khẽ gật đầu, hơi xoay người lại nhìn về phía cửa ra vào.

“Vây.” Trong mắt Tiểu Lưu Tử cũng tỏa ra nguy hiểm, hai mắt nhìn chăm chăm vào Tiểu Châu Tử, hận không thể bảo hắn miêu tả tình hình bên trong cho hắn nghe một chút.

Tiểu Châu Tử nhủ mảy, khẽ lắc đầu: “Lúc ta đi ra ngoài. ... Vừa mới hầu hạ nằm ngủ, Hoàng thượng lại không gọi vị kia.”

“Có khi nào là chờ sau khi người đi ra ngoài rồi mới hành sự không?” Tiểu An Tử hỏi vội.

Tiểu Châu Tử lại cau mày suy nghĩ một chút, mới nói: “Nghe ngóng một chút đi, bảo bọn hắn chuẩn bị nước. Mặc dù nói vị kia là người của Hoàng thượng, nhưng chuyện này ta cũng không biết là Hoàng thượng nghĩ như thế nào.”

Tiểu Lưu Tử vội vàng gật đầu, đứng dậy muốn đi chuẩn bị nước: “Phải có, là tốt nhất! Không có. ... vậy cũng phải xem ý tứ của Vạn tuế gia.”

Hai tiểu thái giám canh giữ ở cửa, lắng nghe động tĩnh ở bên trong, trong lòng một mảnh xoắn xuýt, lại muốn có chút cái gì đó, lại lo lắng Hoàng thượng ở trên chuyện này hết lần này tới lần khác muốn phân cao thấp.

Hoàng thượng ngủ ở trên giường, nhắm mắt lại, điều động lỗ tai. Mặc dù nói lúc buổi chiều có nghỉ trưa, nhưng rốt cuộc vẫn còn quanh co có nên kêu nữ tử kia đi vào hầu hạ không, ngược lại vênh tai lên thật lâu, không nhìn được lạng lẽ mở con mắt ra nhìn.

Thấy bên cạnh không có ai, liền hơi ngẩng đầu lên, hướng trong phòng dò xét.

Chỗ có thể lọt vào trong tầm mắt lại vẫn không có một bóng người.

Chẳng lẽ nàng ấy đi ra ngoài rồi?? Trở về viện tử của nàng?!

Không có phân phó tiếp theo, lại dám can đảm trở về ?!!

Hoàng thượng thoáng cái đã ngồi dậy, trên người tỏa ra hắc khí cuộn cuộn, đang muốn gọi người tiến vào nghe dặn dò, nhưng lại nhìn thấy người nọ ở trên giường lớn gần cửa sổ đang nằm ngủ.

Váy sam vải bông màu xanh, người nằm nghiêng ở trên giường, đầu hướng về phía cửa sổ, nửa người vẫn còn ở bên cạnh giường, cái tư thế kia nhìn rất không thoải mái.

Trong lòng hơi hơi mỉm cười, Hoàng thượng nhẹ kéo cái chăn ở trên người của mình, mang giày rồi đặt chân xuống đất, rón rén hướng về phía bên kia mà đi tới.

Nữ tử mặt như phù dung, đang nhắm hai mắt, lông mi thật dài rậm vô cùng, ở trên mí mắt trắng nõn kia rơi xuống một bóng hình. Đôi môi anh đào hơi đỏ một chút, mang theo màu sắc mê người, cái mũi phập phồng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, ngủ thật đúng là ngọt ngào, làm cho người ta vừa nhìn, lại càng không rời mắt được.

Họa thủy, quả là một họa thủy.

Hoàng thượng có chút thất thần, chỉ đứng ở bên giường, nhìn người nọ đang ngủ say ở trên giường, lại lấy lại tinh thần, đã qua gần nửa canh giờ rồi.

Khẽ thở dài một tiếng, nhấc chân đi tới bên giường. Giống như là cái tư thế ngủ này không quá thoải mái, Liễu Mạn Nguyệt đang trong mộng khẽ nhíu mày, thân thể co lại, hai chân đang buông thõng ở bên giường cũng co lại lên trên, cả người co lại thành một đống.

Thấy nàng ngủ có chút thú vị, Hoàng thượng ngồi vào bên cạnh giường, hơi hơi chống người tựa ở trên đệm êm trước mặt nàng, giờ tay lên, hướng về phía cái mũi của nàng điểm nhẹ một chút.

Khẽ chạm vào rồi, liền lập tức thu tay lại, giống như là sợ làm nàng ấy tỉnh, nhưng thấy nàng giống như khi có người đụng vào nàng lại chưa tỉnh, lại đánh bạo, lại giờ tay đụng một chút.

Chóp mũi lạnh lạnh, đàn hồi, sờ rất là thoải mái. Ngón tay kia lại sờ hai lần, liền hướng về phía dưới mũi nàng thăm dò, hơi thở ấm áp cùng với vai nàng khẽ phồng lên thở ra, thổi tới mức trên tay người nóng nóng, ngựa ngựa.

Thấy nàng ấy ngủ rất đã, trên mặt Hoàng thượng treo một nụ cười, lại đem ngón tay kia chọc vào lúm đồng tiền ở bên môi của nàng.

Lúc ngủ thì không hiện ra, nhưng lúc tỉnh, phàm là lúc nàng ấy cười, bất luận thật giả, bên môi cũng sẽ hiện lên một lúm đồng tiền, có khi ấp ủ thành mật ngọt, có khi mang theo tính toán.

Da thịt dưới ngón tay như là nồn nà, liên tục mềm nhũn, làm cho người ta hề đã ấn xuống, lại không muốn nâng lên.

Giống như là mạnh tay một chút, Liễu Mạn Nguyệt đang ở trong mộng khẽ cau mày, hừ khẽ một tiếng.

Tiếng hừ lạnh kia miễn cưỡng, mang theo ý nhõng nhẽo, làm cho trong lòng người nghe được rung động.

Thần sắc trong mắt Hoàng thượng khẽ lóe lên, trong lòng dâng lên một tia nhu mì, khẽ nghiêng người qua, cúi đầu hướng trên môi của nàng khẽ hôn.

Bên miệng một mảnh mềm mại, làm cho người ta không muốn ngẩng đầu lên, định thần nhìn về phía khuôn mặt của nàng, thấy nàng vẫn còn đang ngủ, rõ ràng là chưa đánh thức nàng, đầu kia dán lại gần thêm hai phần. Vừa nhẹ nhàng nhích lại một chút, liền lặng lẽ mở miệng, đem đầu lưỡi phác thảo, mút lấy hai mảnh môi mềm mại kia.

Nếu như đổi lại là nàng tới đây vào mỗi buổi chiều. . . cho dù là ngủ trưa nhiều hơn vài lần, cũng là vô phương.

Trong mắt thâm trầm một mảnh, nhìn chăm chăm vào nữ tử vẫn ngủ say như trước, trong lòng pháp phòng không ngừng.

Nhưng có thể sung hạnh nàng? Nếu là bây giờ mà sung hạnh nàng. . .khó bảo đảm ma ma có kinh nghiệm ở trong nội cung không nhìn ra. Đây chính là quả thực cho nàng ấy lên lửa nướng. Nhưng nếu như là buổi tối giả vờ gọi nàng ấy tới đây lâm hạnh. . .sợ là ban ngày nàng ấy lại không được tới đây hầu hạ nữa rồi. Ngay cả Thái hậu ,Thái phi nơi đó, cũng nhất định không cho phép mình chỉ sung hạnh một nữ tử, ba người kia, nhất định sẽ cứng rắn hướng chỗ mình mà nhét vào.

Không bằng. . .Chờ một chút, đợi đến tuyển tú cuối năm, đợi đến lúc đại hôn năm sau.

Nghĩ xong, vẫn là một tay chống đỡ, một tay giờ lên, kịch độc này của người lại hợp với khẩu vị của trẫm. . . .

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: chương 26

Trong tai nghe thấy tiếng mưa rơi từng giọt từng giọt, chính là khúc nhạc an thần tốt nhất.

Liễu Mạn Nguyệt hơi mở mắt ra, từ trong mộng đẹp tỉnh lại, đã nghe thấy bên người ngoại trừ tiếng mưa rơi ở ngoài cửa sổ như trước, còn có tiếng “lạch cách” khác.

Ngẩng đầu lên, đã nhìn thấy ở phía trên giường bên kia, Hoàng thượng đang ngồi ở chỗ đó, một tay giờ quyển sách lên, một tay đang hướng phía trên bàn cờ ở giữa hai người đặt quân cờ.

“Tỉnh rồi?” Hoàng thượng hơi hơi nâng mắt lên nhìn nàng một cái, lại lại rũ mắt xuống nhìn quyển sách trong tay, cầm một quân cờ màu đen ở trong khay.

Đưa tay lên dụi dụi mắt, lười biếng vươn vai một cái, giọng nói của Liễu Mạn Nguyệt mang chút mơ hồ hỏi: “Giờ nào rồi?”

“Người chậm thêm hơn nửa canh giờ nữa, đã có thể ở nơi này của trăm hồ đồ một hồi rồi đến bữa tối.” Hoàng thượng nghe thấy động tĩnh, cũng không nâng mắt lên, lại thả một quân trắng xuống.

“Hoàng thượng lại bày kỳ phở?” Bây giờ, đầu óc của nàng hoàn toàn thanh tỉnh rồi, từ trên giường ngồi dậy, thân thể phảng phất giống như không có xương, giờ tay nhắc chân đều mang theo một vẻ quyến rũ. Cùng với nàng đứng dậy, cái chăn mỏng đang đắp ở trên người, liền theo thân thể trượt đến trên mặt đất.

“Ngược lại Liễu mỹ nhân ngủ thật ngon.” Khóe mắt quét đến cái chăn găm rơi xuống mặt đất, Hoàng thượng lại nâng mắt nhìn về phía nàng, chỉ thấy búi tóc trên đầu nàng hơi lỏng lẻo, trên mặt mang theo một chút ý vị làm cho người ta không nói nên lời, phàm là người nam tử nhìn thấy cho dù là không động tâm, cũng sẽ phát sốt ở trong lòng.

Liễu Mạn Nguyệt nhanh chóng khom người nhặt chiếc chăn từ trên mặt đất lên, hơi cúi mặt xuống, mang theo ba phần xấu hổ không biết là giả vờ hay là thật: “Tiếng mưa rơi ở bên ngoài làm cho lòng người cảm thấy mơ mơ màng màng, thiếp....vừa nhện không được, thì ngủ.”

Hoàng thượng nheo mắt lại, quân cờ đen cầm trong tay lại ném vào trong hộp đựng cờ: “Ngược lại không phải là trận mưa này. Chắc hẳn là mấy ngày nay Liễu mỹ nhân chưa từng được nghỉ ngơi thỏa đáng, nếu không, trăm đứng dậy, cầm bàn cờ, chơi cờ, đắp chăn cho người, sợ là cho dù có người cười nói lớn tiếng, cũng là trong chốc lát cũng không tỉnh được đi?”

Đầu của Liễu Mạn Nguyệt lại cúi thấp xuống hai phần: “Thiếp bình thường khi ngủ sẽ trùm xuống một chút....” Đúng vậy a, mỗi lần đến buổi sáng, tam Bạch đều đau đầu phải làm như thế nào để có thể nhanh chóng gọi nàng tỉnh dậy, cho dù là tỉnh, cũng có thể phải mất nhiều hành động hơn nữa, có thể bò xuống giường muộn một khắc chính là một khắc.

Cái người bại hoại này, cái loại lời nói bại hoại này, làm cho Liễu Mạn Nguyệt nhất thời không nói nên cái lời gì, chỉ gật đầu lia lịa, cũng không biết là ý tứ gì.

“Cái chăn trên người thiếp thân là Hoàng thượng đắp?” Chợt nhớ tới lời này, trong đôi mắt hoa đào của Liễu Mạn Nguyệt cất giấu sự thẹn thùng, gương mặt nhìn về phía Hoàng thượng giống như chớp mắt một cái bảo: “Bây giờ ngược lại thiếp thân....vạn lần không dám nhận đây.”

Lúc này thấy nàng ấy làm bộ làm tịch, quyển sách trong tay Hoàng thượng bị cuốn thành ống, lại thay đổi đến trong tay phải, vượt qua cái bàn cờ ở giữa hai người, nặng nề đập vào trên đầu nàng: “Nếu như lại làm bộ làm tịch như vậy khiến cho trăm buồn nôn, thì đi vào trong mưa xối một trận cho tỉnh ngủ đi!”

Giơ tay lên xoa xoa đỉnh đầu, Liễu Mạn Nguyệt đành phải thu lại cái điệu bộ vừa nãy, kéo dài giọng trả lời một tiếng: “Vâng——.”

Hoàng thượng lại tiếp tục bày kỳ phở, Liễu Mạn Nguyệt bày tỏ sai lầm, tự mình đi ra phía sau bình phong thay bộ y phục bình thường lại chải đầu. Nếu không phải ra khỏi Các từ sớm trong các đêm các nữ tử bình thường học hồng trang, chải đầu, mặc quần áo, phối màu đủ loại, đều dạy mấy lần——thế nhưng mà mấy ngày nay Liễu Mạn Nguyệt đều phải thay đổi thành trang phục của tiểu thái giám——sợ một ngày sẽ bị bại lộ, bị bà cung nữ kia của nhà mình nhận ra.

“Hoàng thượng, bữa tối đã chuẩn bị xong rồi, có thể dùng bữa bây giờ?” Tiểu An Tử khoanh tay đứng ở cạnh cửa, chờ sự phân phó của Hoàng thượng.

Nâng mắt nhìn nhìn trời mưa ở bên ngoài cũng đã nhỏ đi nhiều rồi, lúc này mặc dù còn rơi xuống, nhưng rốt cuộc cũng không giống như ban ngày, Hoàng thượng quay đầu lại, lại nhìn về phía Liễu Mạn Nguyệt, nhất thời trầm ngâm bất định.

Bây giờ có người ngoài ở đó, tất nhiên Liễu Mạn Nguyệt rất quy củ đáng hoàng, thấy Hoàng thượng nhìn mình, mang trên mặt nụ cười quy củ, cúi đầu, buông tay xuống, trên mặt trung hậu mở miệng nói: “Hoàng thượng, buổi trưa thiếp được Hoàng thượng phần cho chút cơm, đã là ân tứ vô cùng to lớn rồi, bây giờ mưa nhỏ rồi, sợ là chậm thêm chút nữa mới trở về, nhất thời không thấy rõ ràng đường đi, lại bị đụng đầu, sáng sớm ngày mai cũng làm trễ nải chuyện của Hoàng thượng.”

Nghe những lời này, con mắt của Hoàng thượng híp lại, nhìn chằm chằm vào trên mặt Liễu Mạn Nguyệt, nhưng nàng cúi đầu, một bộ dáng trung thực an phận, lại làm cho người ta muốn nói cũng nói không nên lời nào.

“Truyền cơm đi, một lát phái mấy người ‘bình thường’ đưa Liễu mỹ nhân về Thanh Viên.”

“Vâng.” Tiểu An Tử tuân lệnh, trước tiên nhanh chóng lui ra ngoài, bên trong chỉ còn lại Liễu Mạn Nguyệt đứng cách Hoàng thượng không xa.

“Đa tạ Hoàng thượng ân tứ.”

Hoàng thượng nhẹ gật đầu: “Tốt, ngược lại người thật là đồ tốt, chắc hẳn hôm nay Liễu mỹ nhân trở về, trong sân của người chắc sẽ náo nhiệt không ít, bình thường chuyện vui trong Hạc Lâm viên này quá ít, trăm chờ tin tức tốt của người.”

Liễu Mạn Nguyệt vẫn không ngẩng đầu lên, thân thể bất động: “Hoàng thượng quan tâm thiếp thân, là phúc khí của thiếp thân.”

“Người đi đi.” Vung tay lên, nếu không thì nữ nhân này chuyên nghĩ tới biện pháp làm cho mình tức giận.

“Chủ tử trở về!” Thấy mấy người mở dù, quàng áo to trên vai, mãi cho đến khi thấy khuôn mặt người đứng giữa trong đám người kia, Bạch Huyền mới

thở phào nhẹ nhõm hướng về phía hai người kia kêu gọi, ba người nhanh chóng tới đón Liễu Mạn Nguyệt đi vào.

Một bên coi cái áo tôi kia ở trên người, cái miệng của Bạch Huyền không ngừng hỏi: “Chủ tử, hôn nay lại là thể diện vô cùng lớn! Hoàng thượng lại giữ chủ tử ở lại trong Thánh Vũ các dùng bữa, bây giờ trong bốn cái viện tử này thì Thanh viện vẫn là vị trí đứng đầu đấy!”

Coi xong áo tôi ở bên ngoài, lại đổi quần áo ướt ở bên trong, Liễu Mạn Nguyệt mới thở phào nhẹ nhõm: “Com được đưa tới chưa? Tạm thời dùng một chút, ta mệt mỏi, đi nghỉ ngơi sớm.”

Ba nữ nhân nghe vào trong tai đều là vui mừng. Bạch Hương vô tâm vô phách hỏi: “Chủ tử, thực là buổi trưa hầu hạ Hoàng thượng nghỉ ngơi thì mệt mỏi?”

Bước chân của Liễu Mạn Nguyệt dừng lại một chút, chậm rãi xoay người, trong đôi mắt hoa đào âm tình bất định, chỉ nhìn về phía nha đầu ngốc vô tâm vô phách này, thật lâu, còn thở dài: “Muốn chủ tử nhà ngươi thật sự có bản lĩnh này, đừng nói đêm nay sẽ dùng bữa ở Thánh Vũ các, chính là buổi tối, tất nhiên cũng sẽ không trở về nghỉ ngơi. Ta mệt mỏi, là bởi vì —— trưa nay không có nghỉ trưa.”

Ba nữ nhân nghe được lời này một hồi lâu sau vẫn không có phục hồi tinh thần lại, bình tĩnh đứng ở ngoài cửa, Liễu Mạn Nguyệt tự mình kéo mình cửa tiến vào bên trong phòng.

Bữa tối ăn một ít, Liễu Mạn Nguyệt đã vội vã rửa mặt ngã xuống trên giường, mặc dù nói ngày hôm nay bởi vì nguyên nhân là do bên ngoài trời mưa, đường cũng không có đi nhiều, khí lực cũng không có mất nhiều, buổi chiều lại càng là được nghỉ ngơi một chập, nhưng đâu có thoải mái như ở trên giường? Tìm được cái cơ này, thì vội vàng lên giường nghỉ ngơi đi.

Mới ngã xuống không quá nửa canh giờ, chợt nghe thấy Bạch Tuyết vào cửa đến bên giường gọi: “Chủ tử, Thái hậu tuyên ngài đi qua điện Hòa Di.”

Đang trong mơ màng bị một tiếng đánh thức như vậy, vốn là đang buồn ngủ lập tức bay biến, trên mặt co rút mấy lần, trầm giọng nói: “Bên ngoài còn mưa không?”

“Vừa mới ngừng mưa được một phút.”

Thở dài một hơi, Liễu Mạn Nguyệt đành phải đứng dậy kêu mấy người Bạch Tuyết vào thay quần áo chải đầu, vừa mới ngừng được một phút, Thái hậu ở nơi đó đã sai người tới gọi rồi, có thể thấy được là bà có sự quan tâm rất lớn đến cuộc sống “Tĩnh phúc” của nhi tử nhà mình a.

Lúc này sắc trời đã khá quang đãng, phần lớn mây đen đã tản đi, từng trận gió mát mang tới từng đợt mùi thanh tân không ngờ, cho dù là trên người choàng áo khoác, cũng làm cho trong lòng lạnh run.

Nước đọng ở trên đường đá dưới chân đã bị dọn dẹp bảy tám phần, Bạch Tuyết theo bên người cẩn thận đỡ, rất sợ chỉ một chút không cẩn thận sẽ làm cho Liễu Mạn Nguyệt bị té.

Cung nhân ở trước sau đều cầm theo đèn lồng trong tay, đi ở bên cạnh, một đường hướng về phía điện Hòa Di đi tới.

Bên trong phòng đốt đèn cây lớn đỏ rực, một cây đèn này làm cho bên trong phòng được chiếu sáng giống như ban ngày.

Thái hậu ngồi ngay ngắn ở chính vị, phía sau nàng ngoại trừ Đại cung nữ bên ngoài bình thường vẫn đứng thẳng, còn có một ma ma chừng hơn năm mươi tuổi.

“Thiếp thân bái kiến Thái hậu.” Sau khi vào cửa, đi lên đệm mềm phía trước, Liễu Mạn Nguyệt quy củ cúi lạy.

“Đứng lên đi.” Thái hậu ngân nga nói, dùng ánh mắt cẩn thận nhìn nàng từ trên xuống dưới, từ từ nói, “Hôm nay nghe nói ngươi hầu hạ Hoàng thượng cả một ngày?”

“Bởi vì trời mưa, Hoàng thượng ân điển, buổi trưa giữ lại dùng thiện. Qua buổi trưa trời mưa ở bên ngoài cũng chưa từng nhỏ đi, lại bảo thiếp thân dứt khoát chờ đến khi mưa nhỏ mới trở về.” Liễu Mạn Nguyệt cúi thấp đầu, cẩn thận bẩm báo.

“Ngược lại Hoàng thượng đối xử với ngươi khác với người khác....” Trong mắt Thái hậu mang theo tia vui mừng, quả nhiên là thích xinh đẹp, xưa nay Liễu mỹ nhân này chính là người đẹp nhất trong tứ nữ. Trước nhìn trướng nàng cũng là khó trách, “Ngày hôm nay là hầu hạ như thế nào?”

Liễu Mạn Nguyệt khẽ ngẩng đầu lên, trong mắt giống như là có chút khó xử, khôi phục lại cúi thấp đầu.

“Trong nội cung này cũng đều là ai gia sai bảo, toàn những người già dặn, ai cũng không cười nhạo ngươi.” Thái hậu chỉ cho rằng nàng là xấu hổ, khó mà nói ra khỏi miệng. Tuy nói là thái giám ghi chép cuộc sống hàng ngày của Hoàng thượng ở bên kia còn không cho người đưa tin trở về, nhưng mà cả một ngày, Liễu Mạn Nguyệt này lại được người của Hoàng thượng ở bên kia đưa trở về, có thật là không có chuyện gì không?

Nghe xong những lời này, Liễu Mạn Nguyệt giống như mới an tâm thêm hai phần, hơi cúi đầu, chỉ có thể làm cho Thái hậu nhìn thấy bộ dạng nàng đang cần môi dưới: “Bẩm Thái hậu.... Thiếp thân từ sáng sớm đã đến Thánh Vũ Các, cho đến giữa trưa lúc dùng bữa thì mới thấy Hoàng thượng....”

“Ừ?” Thái hậu hơi sững sờ, chân mày cau lại, “Ti mi nói tiếp.”

“Vâng” Giọng nói của Liễu Mạn Nguyệt trầm xuống, giống như mang theo một chút uất ức khổ sở, “Buổi sáng lúc thiếp thân đến đó, đã có lời của công công, nói là Hoàng thượng chưa thức dậy, thiếp thân giống như bình thường chỉ canh giữ chờ ở phía dưới, đến khi bên ngoài truyền com tới, Hoàng

thượng mới đi xuống lầu, Hoàng thượng xuống lầu mới thấy thiếp thân đã tới, vốn đã mở miệng bảo thiếp thân trở về, chỉ là Tôn công công ở bên cạnh nói “Bên ngoài trời mưa vẫn còn lớn một chút”, lại nói, sáng sớm hôm nay lúc nhìn thấy quần áo của thiếp thân đều bị nước mưa xối rồi.”

“Hoàng thượng lúc này mới khai ân, bảo thiếp thân ở lại, chờ mưa nhỏ rồi đi, lại nghĩ tới buổi chiều tiểu Ngọc mỹ nhân cũng sẽ đi qua, mưa lớn như vậy, không có đạo lý lại để hai người bị xối ướt. Lúc này lại đặc biệt bảo người đi Nhạc Viên thông báo cho tiểu Ngọc mỹ nhân không cần tới, chính là đau lòng người đó.”

Lời này vừa dứt, lời nói trong lòng Thái hậu cũng bị ngăn lại, nhắm hai mắt lại, khôi phục lại nói: “Vậy buổi chiều?”

“Hoàng thượng dùng xong bữa trưa liền đi lên lầu, bởi vì buổi sáng thiếp thân bị dội qua chút nước mưa, cũng không có gọi thiếp thân đi tới hầu hạ. Chỉ nói: “nếu là đã lâm bệnh, lúc này sao còn chưa phát tán ra ngoài? Tránh cho lúc đi lên hầu hạ, lại làm cho Hoàng thượng mắc bệnh. ...”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: chương 27

Liễu Mạn Nguyệt nói ủy khuất, Thái hậu nghe được đau lòng —— hành sự như vậy, nói chuyện như vậy, mới là tính tình của nhi tử “tốt” của nàng! Còn tưởng là hấn sinh ra tâm tư thương hoa tiếc ngọc cơ đấy, không ngờ căn bản là mắt không thấy thì tâm không phiền?

“Người đi trước đi, uống nhiều canh gừng một chút, miễn cho lại bị bệnh. ...” Nói xong, lại hướng về phía đại cung nữ Hồng Tiêu ở bên cạnh nói, “Bảo người đưa chút canh gừng tốt đi qua đó.”

Hồng Tiêu cúi đầu đáp: “Vâng”

Liễu Mạn Nguyệt bận rộn cúi người xuống cảm kích: “Đa tạ Thái hậu ban thưởng.”

“Đi đi.” Thái hậu đau đầu phát phát tay, đợi Liễu Mạn Nguyệt rời đi, mới quay đầu lại nhìn về phía ma ma đang đứng thẳng ở phía sau lưng, “Như thế nào?”

Ma ma kia lắc đầu, Thái hậu mặc dù biết quả thực là như thế, nhưng trong lòng rốt cuộc vẫn còn ôm một tia hy vọng, thấy ma ma này lắc đầu, trên mặt vẫn không giữ được lộ ra thần sắc thất vọng.

“Thái hậu không cần quá mức lo lắng, trước kia là bởi vì Hoàng thượng còn nhỏ, chỉ thích cùng tiểu thái giám chơi đùa, ngại cung nữ bên người không thú vị đấy. Bây giờ Hoàng thượng đã lớn rồi, bây giờ không ngừng ngắm đồng ý có nữ tử ở bên người?” Ma ma kia bận rộn nhẹ giọng khuyên nhủ.

Hồng Tiêu cũng cười nói: “Đúng là cái lý này, Thái hậu nương nương cũng là vì quá lo lắng cho Hoàng thượng rồi. Bây giờ thử nghĩ một chút, Hoàng thượng năm sau mới mười sáu đấy! Một hồi nữa coi như là quan lễ trưởng thành. Ngài muốn Hoàng thượng chơi hết năm sau rồi cho Hoàng thượng chấp chính, đau lòng a đau lòng a”

“Ngược lại các người lại nói những lời hay cho hấn rồi.” Thái hậu lại thở dài một tiếng, “vì hấn, những năm này ai gia đã nhanh chóng bạc đầu rồi...thôi, chỉ mong đợi được hấn cưới vợ, có thể an phận chút ít mới được.”

“Hoàng thượng lại giữ nàng ở lại cả một ngày?!” Trên mặt Ngọc Diễm Lương khó nén được vẻ kinh ngạc, thấy tiểu cung nữ kia gật đầu, trên mặt trong nháy mắt đã trở nên tím tái.

“Chuyện này là vừa nghe được Bạch Huyền nói, chủ tử cũng biết, nha đầu kia là người không giấu được chuyện gì, trong bốn cái viện tử này, đây có thể coi như là lần đầu tiên, Hoàng thượng còn ban thưởng com đấy!” Trên mặt tiểu nha đầu kia tràn đầy phần hận cùng bất bình, “Nếu không phải vì trời mưa cả ngày, chỉ sợ là lúc xế chiều nàng đã có thể khoe khoang toàn bộ viên tử đều biết rồi đi!”

“Người đi xuống đi.” Phát tay bảo tiểu nha đầu kia lui ra ngoài, Ngọc Diễm Lương khó có thể che giấu được sự tức giận ở trên mặt, buổi trưa đó nàng còn tưởng là Hoàng thượng nhớ tới mình, đau lòng mình, sợ mình gặp mưa bị bệnh, lúc này mới bảo mình buổi trưa không cần đi qua đó. Nhưng chưa từng nghĩ, Hoàng thượng lại giữ Liễu Mạn Nguyệt cả một ngày?!

Bất kể là vì sao giữ lại nàng, mọi người chỉ để ý là nhìn thấy Hoàng thượng giữ nàng lại mà bảo mình không cần đi qua hầu hạ !!

Mất mặt như thế, bảo người ta cam tâm thế nào được?!

“Chủ tử...” Sự lo lắng trong lòng Xuân Dịch khó nén được, thấp giọng gọi nàng nhìn một cái, liền nhìn thấy Ngọc Diễm Lương cầm một cái chén ở trên mặt bàn, hung hăng nện ở trên mặt đất.

“Đi, lấy cho ta bộ quần áo kia!” Ném đi cái chén, Ngọc Diễm Lương giống như là nghĩ thông suốt cái gì đó, đứng lên, hướng về phía cung nữ ở bên người phân phó nói.

Thu Cầm chỉ đành phải bận rộn đem quần áo tới đây, suy nghĩ một chút, lại nhẹ giọng khuyên nhủ: “Chủ tử, bây giờ sắc trời tối lắm chút ít, cẩn thận làm tổn thương mắt.”

Không để ý tới nàng nói cái gì, Ngọc Diễm Lương vừa cầm cái váy ngắn vải xanh, ngồi vào bên cạnh bàn cầm kim khâu lại cẩn thận ở cổ áo thêu lên.

Sau khi nói chuyện với Thái hậu vào buổi tối, hiển nhiên là Liễu Mạn Nguyệt sau khi trở về liền ngã xuống giường ngủ. Phiên phúc chắc chắn là không ít, nhưng phiên phúc nhiều hơn nữa, cũng bù không được đi ngủ quan trọng hơn.

Một đêm ngủ ngon, sáng sớm ngày kế tiếp liền đứng dậy đi đến Thính Vũ Các.

Mưa cả một ngày, làm cho thời tiết thoáng cái mát mẻ hơn rất nhiều, Liễu Mạn Nguyệt giống như là bởi vì trời lạnh, một đường đi tới, lúc đến nơi so với bình thường lại sớm hơn một chút.

Lên lầu hai, Hoàng thượng nơi đó cũng vừa mới tỉnh dậy, so với bình thường chậm hơn một chút, nâng mắt lên nhìn về phía cửa ra vào nhìn lướt qua Liễu Mạn Nguyệt, liền cúi đầu để mặc mấy tên thái giám rửa mặt chải đầu.

Tóc dài đen nhánh rơi ở phía sau đầu, xa xa nhìn lại, lại có vài phần đáng vẻ của Victor Victoria* (đây là tên một bộ phim trong đó nữ diễn viên đóng cả vai nam Victor và vai nữ Victoria)

“Thiếp thân hầu hạ Hoàng thượng chải đầu?” Đứng ở bên giường, thấy mấy tên tiểu thái giám đã hầu hạ lau sạch mặt, Liễu Mạn Nguyệt hứng thú một chút khách khí hỏi.

“Sao? Liễu mỹ nhân lại biết chải đầu sao? Vậy thử một chút đi.” Hoàng thượng đưa mắt nhìn nàng một cái, liền ngồi vào trước gương chậm rãi đáp.

Liễu Mạn Nguyệt hơi sững sờ, vốn là nghĩ hẳn sẽ cự tuyệt một tiếng, nhưng không ngờ, hẳn nghĩ bảo mình thử một chút?

Cảm thấy buồn bực, nhưng rốt cuộc Hoàng thượng cũng đã mở miệng rồi, lúc này tiểu thái giám ở chung quanh lại nhiều, mình không tiện chẹn lại lời của hắn, thì dứt khoát đi đến sau lưng của hắn, nhận lấy lược mà Tiểu An Tử đưa tới, từ trên xuống dưới nhẹ nhàng chải.

Một mái tóc dài đen nhánh này, so với mình lại không kém hơn chút nào. Liễu Mạn Nguyệt cũng có ý định dứt khoát chải cho hắn búi tóc dành cho phụ nữ đã có chồng, cũng biết cùng lắm là chỉ suy nghĩ một chút, đầu phải có thể như thế? Chỉ phải cảm lấy tóc hắn bó lại, cầm cây trâm bạch ngọc vững vàng ở trên khay.

“Cũng không có nhìn ra, lại có cái tay nghề này.” Hoàng thượng cẩn thận nhìn vào trong gương, trong mắt mang theo chút kinh ngạc.

“Tất nhiên là vì hầu hạ Hoàng thượng thật tốt cần phải vất vả học.” Ở trong Các sao không được dạy những chuyện hầu hạ nam nhân này đây? Mỗi một nữ tử mà trong Các đưa ra, cho dù là không có tài nghệ gì, nhưng những thứ thủ đoạn căn bản này vẫn phải có.

Nghe những lời này, lông mày của Hoàng thượng có chút nâng lên, nghĩ muốn hỏi cái gì đó, chợt nghe được bên ngoài có người báo lại: “Hoàng thượng, bên ngoài có Giám mỹ nhân cầu kiến.”

Hoàng thượng và Liễu Mạn Nguyệt đều sững sờ, cho dù là những tên thái giám hầu hạ kia cũng sững sờ.

“Nàng tới làm cái gì?”

Nghe ra trong giọng nói của Hoàng thượng mang theo mấy phần lãnh ý, người nọ nhanh chóng bẩm báo: “Nói là. Tự mình đưa tranh chữ tới, xin Hoàng thượng giám định và thưởng thức.”

Tranh chữ?

Khóe môi Liễu Mạn Nguyệt hơi nhếch lên, đoán là ngày hôm qua nghe được tin tức mình được Hoàng thượng giữ lại cả một ngày, bây giờ vị này không thể chịu đựng được đi.

Vị đại Ngọc mỹ nhân kia trước đây bị ăn khổ quá mức mất thể diện, bằng không thì ngày hôm nay người chạy tới đầu tiên chắc chắn là nàng. Vị tiểu Ngọc mỹ nhân kia xế chiều còn có cơ hội, bây giờ tự mình sẽ không vội vàng tới đây tìm chuyện. Chỉ là Giám Lan này.

Hoàng thượng không biết nghĩ đến cái gì, cười lạnh một tiếng: “Bảo nàng ta giữ cửa.” Nói xong giơ tay lên, hướng về phía Liễu Mạn Nguyệt nói, “Thay quần áo.”

Tiểu thái giám ở bên ngoài cúi đầu lui xuống, Liễu Mạn Nguyệt đành phải nhận quần áo từ trong tay của một tiểu thái giám đứng thẳng một bên, khoác lên người Hoàng thượng, lại chuyển tới phía trước quần đai lưng, trong lòng lay động, không biết một lát nữa rốt cuộc Hoàng thượng sẽ làm như thế nào?

Giám Lan ra lệnh cho Thu Nương ôm tranh trứ, bình tĩnh đứng ở cửa Thính Vũ Các, nghe tiểu thái giám kia trả lời, trong bụng cũng không tức giận, chỉ khẽ gật đầu, liền đứng thẳng ở đó.

Dường như qua rất lâu, mới mơ hồ nghe thấy ở bên trong có tiếng người đi lại, từng đợt mùi cơm chín truyền ra, đoán là ngày hôm nay Hoàng thượng thức dậy muộn một chút, bây giờ chính là giờ bày cơm.

Hoàng thượng thân nhiên dùng bữa sáng, súc miệng, rửa sạch tay. Lúc này mới tựa như chợt nhớ tới thứ gì, hướng về phía Tiểu An Tử vẫn đứng thẳng ở bên người hỏi: “Nói là cái người... cái mỹ nhân gì đó, đang chờ ở cửa?”

Tiểu An Tử bận rộn cười nói: “Đúng vậy, Giảm mỹ nhân đang chờ ở cửa.”

Hoàng thượng gật đầu: “Gọi nàng ta vào đi.”

Giảm Lan nghe được tin này, lúc này mới hơi sửa sang lại quần áo, nâng cao cằm, mắt lại rũ xuống dưới, giống như thanh cao lại giống như là thủ lễ, mang theo cung nữ ở phía sau vào Thính Vũ các.

Tiến vào trong phòng, vừa nãy ở bên ngoài nhìn không rõ ràng lắm, sau khi đi vào mới thấy một cái đại sảnh, bên trái có một cầu thang, dẫn lên tầng hai, trái phải có gian phòng, bây giờ ở bên ngoài cái cửa kia còn có người trông coi, đoán là Hoàng thượng yêu cầu ở đó dùng bữa.

Đi chưa được hai bước, chợt thấy một người ở giữa đám người giữ cửa quần áo bất đồng, khẽ nâng mắt lên, thấy chính là Liễu Mạn Nguyệt cúi đầu đứng ở nơi đó. Là một mỹ nhân, mà ngay cả khi Hoàng thượng dùng bữa cũng không được tiến vào hầu hạ, có thể thấy được mấy ngày nay bị nàng bụng bít thành cái dạng gì!

Nghĩ vậy, cái cằm kia lại nâng cao thêm hai phần.

Người còn chưa vào cửa, đã nghe thấy có tiếng người nói chuyện ở bên trong, cái giọng vịt đực hơi khan khan kia, không phải là Hoàng thượng thì là ai?

“... Vừa mới sáng sớm, mà ngay cả ăn sáng cũng không để cho người ta dùng bữa yên, cũng muốn nhìn một chút xem có thể đưa tới đây những thứ đồ tốt gì!”

Nghe được những lời này, trên mặt Giảm Lam khẽ biến sắc, bước chân hơi dừng lại, khoe mắt quét lên bộ quần áo của Liễu Mạn Nguyệt, lại nghĩ tới chính mình ngày ngày đều đem tranh chữ tới đây, Hoàng thượng mỗi lần đều nhận, lúc này mới cảm thấy một cái, nhắc chân tiến vào trong phòng kia.

“Thiếp, bái kiến Hoàng thượng.”

“Chuyện gì, nói đi.” Tâm tình Hoàng thượng giống như là đang không được vui, những lời này nói ra làm cho trong lòng Giảm Lan khẽ run ba phần.

“Thiếp... hôm nay mới mô phỏng kiểu thiếp mới, đưa tới muốn xin Hoàng thượng chỉ điểm một hai.” Giảm Lan vốn là luống cuống một chút, nhưng ngay sau đó lại ổn định lại.

“Chỉ điểm?” Âm điệu của Hoàng thượng có chút lên cao, khoe môi nhắc lên tạo thành một tia cười lạnh, “Người bảo trăm chỉ điểm cái gì?”

“Thiếp mỗi ngày đều viết chữ, chỉ là tự mình xem, cũng không nhìn ra tốt xấu, còn muốn để cho Hoàng thượng giúp đỡ nhìn một chút, có thể so với bản vẽ trước kia một chút?” Mặc dù ngữ khí của Hoàng thượng không tốt, nhưng mình đánh vào chính là tấm lòng hướng tới học tập, nhất định không có đạo lý Hoàng thượng bởi vậy mà trách móc!

“Hả, người nói là mỗi ngày đều đưa những tờ giấy này tới à?” Hoàng thượng giật mình giống như là bây giờ mới hiểu được ý tứ của nàng.

“Vâng...” Giấy? Nghe thấy từ “Giấy” này, trong lòng Giảm Lan không khỏi chấn động, trực giác giống như là không đứng ở chỗ nào.

“Tiểu Châu Tử, ta nhớ là những tờ giấy kia ta đều giao cho người xử lý, là dùng làm cái gì cơ mà?” Hoàng thượng giống như là nghĩ không ra, quay đầu nhìn về phía Tiểu Châu Tử đang đứng ở bên cạnh hỏi.

“Bẩm Hoàng thượng.” Giọng nói của Tiểu Châu Tử rõ ràng lớn tiếng trả lời, “Hoàng thượng nói, giấy này à, mực này, không phải là đều làm ra từ cây tử cò sao? Giảm mỹ nhân có lòng như vậy, đưa tới nhất định là đồ thượng hạng, dùng để đun nước ngâm trà có lẽ là tốt nhất... Hoàng thượng, những ngày này may mắn là có Giảm mỹ nhân đưa tới những tờ giấy này tới, mấy ngày nay nước trà mà ngài uống vào buổi sáng đều là được đun bằng những tờ giấy này. Hoàng thượng không nhớ rõ? Ngài còn khen ngợi quá đáng đấy, nói là nước này hương vị ngọt ngào rất nhiều.”

Hai mắt Giảm Lam tối sầm, thân thể khẽ lung lay, mắt mang theo sự tuyệt vọng ngẩng đầu lên nhìn về phía Hoàng thượng, chỉ mong mọi đó là một câu chuyện cười, chủ tới hai người này là đang trêu chọc nàng chơi đây!

“A, chà trách.” Hoàng thượng giống như là giật mình, cau mày nhìn chén trà đang bung ở trong tay, “Bảo sao mỗi ngày nước trà uống vào thấy hương vị rất tốt... Ngày hôm nay đưa tới chậm rồi sao? Chẳng trách nước trà này uống không có hợp khẩu vị đấy.”

“Vâng, đoán là hôm nay Giảm mỹ nhân đặc biệt đưa tới, hẳn là hương vị so với ngày thường ngọt ngào hơn mấy phần mới đúng.” Tiểu Châu Tử nhanh chóng nói thuận theo, về mặt nịnh nọt vui vẻ, lại nghiêng đầu hướng về phía Giảm Lam nhìn nhìn, “Người tới a, nhanh nhận mấy cuộn giấy kia, đun nước lại từ đầu cho Hoàng thượng.”

Mỗi ngày mình đều chăm chỉ viết chữ, cẩn thận vẽ cuộn tranh... lại làm cho tên Hoàng đế bị thị này dùng một mồi lửa để đốt?!! Mà mình... còn muốn mình lên giường cùng với tên nam tử ngu ngốc không biết văn về kiến thức này? Kiểm lấy ân sủng của hắn?!!

Trước mắt Giãm Lam tối sầm, thân thể lung lay hai cái, chột phun ra một búng máu, người lập tức hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: chương 28

Thấy nàng ta vậy mà lại phun ra máu, Hoàng thượng sững sờ một chút, nhưng ngay sau đó vung tay lên nói: “Mang ra đi!”

Thu Nương vừa mới đem những tranh chữ kia đưa cho tiểu thái giám, trong lòng âm thầm oán trách, quả nhiên bây giờ là Hoàng thượng căn bản không thèm nhìn chủ tử nhà mình. Không chừng là trước kia lúc đưa tới thì Hoàng thượng thuận miệng nói như vậy, về sau người bên cạnh nhiều lần làm theo lại không lại không hỏi qua Hoàng thượng, chỉ có chủ tử nhà mình là một người ngu, còn ngày ngày mong đợi vết rồi mang tới đây....

Đột nhiên thấy Giãm Lan học máu ngắt đi, Thu Hương kia cũng sợ hãi kêu lên một tiếng, gấp đến mức khuôn mặt đều là nước mắt, lại không dám lớn tiếng đánh phải đi theo mấy tên tiểu thái giám khiêng đi, vội vội vàng vàng ra khỏi Thánh Vũ Các, một đường hộ tống trở về.

“Phi.” Hoàng thượng ngồi ở bên giường, trong tay vẫn vờ một quân cờ màu trắng, nhưng vẫn không nhìn được cười khê một tiếng, chẳng qua là mấy câu nói, lại có thể làm cho nàng học máu ra.”

“Nàng vốn là người tâm cao khí ngạo.” Trên mặt Liễu Mạn Nguyệt mang theo một chút thần sắc nói không ra được là giễu cợt hay là đồng tình. Cảm quân cờ trên tay để vào trên bàn. “Trước kia lúc còn ở trong Các, bộ dạng của mấy vị Mặc trưởng lão dạy dỗ kia đều là bộ dạng khinh cuồng (*khinh thường + điên cuồng*). Nhan sắc của Giãm Lan này ở trong đó là đứng đầu, hiển nhiên là so với người bên cạnh càng cao ngạo hơn mấy phần.”

“Nhan sắc?” Hoàng thượng cười lạnh một tiếng, “Tài nữ, hơn nữa là có nhan sắc, bọn họ cũng thật sự đem trầm trở thành một tên hôn quân háo sắc rồi!”

Liễu Mạn Nguyệt đưa mắt nhìn Hoàng thượng một cái, che miệng khê cười nói: “Hoàng thượng tuổi trẻ mà ~.”

“Trẻ tuổi thì phải háo sắc?” Nghe được lời này, sắc mặt của Hoàng thượng còn khó nhìn hơn hai phần, chỉ nhìn chăm chăm vào nàng.

“Người nam nhân nào không thích xinh đẹp? Trên đời này có con mèo nào lại có thể không ăn vụng thịt sống?” Liễu Mạn Nguyệt quay lại nhìn nước cờ đi lại ở trên bàn, làm ra vẻ giống như là thờ dài một tiếng, lắc đầu, “Cho dù là trên mặt không để ý những thứ này, trừ phi thích chính là long dương chi hảo* (đồng tính luyến ái), nếu không, tối đa là chỉ tự hạn chế một ít mà thôi.”

“Long Dương” Hai chữ này lọt vào tai, làm cho mắt của Hoàng thượng hí lại, quân cờ ở trong tay vẫn chưa hạ xuống bàn cờ mà vẫn nắm chặt ở trong tay, thân thể đứng thẳng lên, “Bảo người nói chuyện như vậy, nếu trầm không đựng vào nữ tử, ngược lại làm cho người ta cho rằng là ta thích nam nhân phải không?”

“Bây giờ khá tốt.” Về mặt Liễu Mạn Nguyệt tự nhiên, tay ngọc khê nâng, bưng chén trà nhỏ ở bên cạnh lên, về mặt khoan thai tự đắc nhẹ uống một hớp, “Nếu như đến ngày đại hôn Hoàng thượng cũng không đựng vào nữ tử nào, ngay cả người trong cung không dám nhiều lời chắc chắn cũng sẽ âm thầm đồn đãi, qua mấy năm không có lời nào truyền ra.... Cả triều trên dưới, chắc chắn sẽ có lời truyền ra.

Giống như là không ngờ được nàng sẽ nói ra những lời như thế, ngược lại làm cho Hoàng thượng sững sờ một chút, mới nói: “Vậy, Liễu mỹ nhân cảm thấy, trầm nên đi sủng hạnh người nào trước đây.”

Nâng mắt nhìn Hoàng thượng một cái, thấy trên mặt hắn không rõ hi lộ, lúc này mới nghiêng nghiêng, giống như là cẩn thận suy nghĩ. Qua một lúc, mới thân nhiên cười, đưa mắt nhìn Hoàng thượng tinh tế nói: “Nếu để cho thiếp nói a.... Vẫn là Đại Ngọc mỹ nhân tốt nhất.”

“Vi sao.” Hoàng thượng rũ con ngươi xuống, trong mắt chột lóe lên thần sắc rồi trí.

“Đại Ngọc mỹ nhân chính là một người có thân thể mất hồn nhất trong bốn người chúng ta, không thử một chút, chẳng phải là Hoàng thượng sẽ có một nuối tiếc lớn?” Liễu Mạn Nguyệt nghiêng đầu, trên mặt lại mang theo ý cười. Nhìn lúm đồng tiền bên môi lúc này lại không giống như xưa nay làm cho lòng người vui vẻ.

“Lần đầu tiên đây?” Lời này vừa nói ra, lại không giống như động tĩnh bình thường của mình, nghe được chỉ cảm thấy giống như là từ một nơi xa xa bay đến, ngực cũng trống rỗng.

“Lần đầu tiên?” Liễu Mạn Nguyệt giống như là một loại kinh ngạc, xoay đầu lại nhìn Hoàng thượng một cái, bật cười nói, “Tất nhiên là Hoàng thượng yêu mến ai, thì muốn người đó rồi?”

Bờ môi của Hoàng thượng khê động, giống như là muốn nói cái gì, nhưng rốt cuộc lại nuốt xuống, chột khoát tay, đặt một quân cờ xuống bàn cờ: “Đến lượt Liễu mỹ nhân rồi.”

Tổng thể tất, Hoàng thượng nữa không nhiều nói gì, chỉ gọi người thu thập bàn cờ.

Một bàn cờ xong, Hoàng thượng lại không nói thêm cái gì, chỉ gọi người thu dọn bàn cờ.

Bên ngoài trời mưa lớn, con đường lên núi kia, cầu treo, đều có nguy hiểm, cho nên ngày hôm nay vẫn không lên núi. Chỉ nghỉ ở trong Thánh Vũ Các, Liễu Mạn Nguyệt chờ cho tới trưa, đợi gần đến lúc dùng cơm, mới cáo lui rời đi.

Ra khỏi cửa Thánh Vũ Các, đón đầu vừa vặn thấy Ngọc Điện Lương đang lượn lờ đi tới.

Con mắt đập vào cái cổ áo thấp xuống, quét qua đôi uyên ương nhỏ nhỏ đối diện nhau trên ống tay áo cao cao, trên mặt Liễu Mạn Nguyệt yêu kiều cười chào hỏi: “Ngọc tỷ tỷ hôm nay tới sớm như vậy đây.”

“Tới hầu hạ Hoàng thượng, sớm một chút cũng là sớm tận tâm tận ý đấy, tỷ tỷ sao có thể cùng muội muội so sánh đây? Có bản lĩnh làm cho Hoàng thượng giữ lại ăn cơm?” Nụ cười trên mặt Ngọc Điện Lương cũng mang theo mấy phần giả dối.

Liễu Mạn Nguyệt cười mỉm gật đầu nói: “Một chút nữa ở bên trong mới đưa cơm tới đây, có lẽ còn không lâu nữa sẽ mang lên đấy, tỷ tỷ đến thật là đúng lúc.”

“Nói chi vậy, hôm qua muội muội hầu hạ một hồi, mà ngay cả công việc buổi chiều của ta cũng bị đoạt đi rồi, tỷ tỷ ta đây đành phải buổi trưa đến sớm hơn một chút, miễn cho Hoàng thượng oán trách người ta không tận tâm.” Ngọc Điện Lương ra vẻ khê thờ dài một tiếng, chân mày co lại, trông rất giống như là Hoàng thượng thật sự bởi vì vậy mà trách phạt nàng.

“Ừ? Ai bảo nàng tới?!” Nghe Tiểu Lưu Từ báo, bên ngoài ở phía dưới Ngọc Điện Lương đã tới rồi, lông mày của Hoàng thượng không khỏi nhíu lại.

“Không có ai kêu tới a....” Tiểu Lưu Từ vội lắc đầu nói, nhìn trộm về phía Hoàng thượng, rốt cục cũng không dám đem ý nghĩ ở trong lòng nói ra.

Trong mắt Hoàng thượng lóe lên một tia tức giận, vừa giữ ống tay áo, mặt đen lên đứng dậy đi ra cửa, xuống lầu.

Nghe thấy trên lầu truyền đến tiếng bước chân, Ngọc Điện Lương nhanh chóng bày tư thế, cúi người chào thật sâu, cổ áo của nàng ngày hôm nay so với thường ngày lại thấp hơn hai phần.

“Ai bảo người tới đây sớm?!” Xuống lầu được một nửa, đã nhìn thấy Ngọc Điện Lương uốn éo người, đầu cúi xuống ở cửa thang lầu.

“Hôm qua thiếp thân không tới đây, nghe nói là Liễu muội muội thay thiếp thân hầu hạ nửa ngày, trong lòng thiếp thân rất sợ hãi.” Nói xong, Ngọc Điện Lương hơi hơi ngẩng đầu, hai mắt rung rung, đưa tay lên đỡ ngực, vẻ mặt tủi khuất sợ hãi nhìn về phía Hoàng thượng. “Hoàng thượng thương tiếc thiếp thân, thiếp thân ngẫm nghĩ, ngoại trừ chút nhạc khí, lại không có sở trường nào đáp lại sự yêu mến của Hoàng thượng. Suy nghĩ hồi lâu, mới nghĩ ra cái biện pháp ngu ngốc này, mỗi ngày đi tới đây sớm, hầu hạ Hoàng thượng ăn trưa..... coi như là, tận tâm——.”

Chữ “Tâm” kia kéo dài, kiều diễm không ngừng, cánh tay đặt ở bên ngực một mặt vừa nâng hai ngọn núi lên, một mặt nắm lấy cổ áo, giống như vô tâm, lại giống như là cố ý, lại đem khoảng trống ở cổ áo kia mở rộng ra thêm hai phần.

Con tức ở trong lòng Hoàng thượng thoáng cái “vụt” một tiếng nhảy lên trên, làm ra vẻ như vậy, nàng cùng với Ngọc Điện Thu kia lột sạch đưa tới đây có gì khác nhau!? Mà nàng... Nàng lại dám bảo mình đi làm hạnh mấy nữ nhân này?!!

“Cút!”

Hoàng thượng giận dữ, quát ra miệng, chỉ vì người rời đi còn xa, không có biện pháp nào dứt khoát đá đến trên người nàng.

“Hoàng, Hoàng thượng?!” Ngọc Điện Lương giật mình, mấy ngày nay mặc dù mỗi ngày nhìn thấy Hoàng thượng, nhưng đến cùng cũng không có kẻ bên hầu hạ, không nói đến hầu hạ, ngay cả nói cũng chưa từng nói qua hai câu. Thường ngày Hoàng thượng nhìn thấy mình, căn bản là cũng giống như là không nhìn thấy, đâu có biết được ưa thích hay kiêng kỵ của hắn?

“.....Hoàng thượng ngay cả cơm trưa cũng không dùng, hắt đổ ba bộ trà cụ, bốn bình hoa....” Nghe đại thái giám của Thánh Vũ Các Tôn Đắc Long vừa hồi báo, vừa thỉnh thoảng lại giương mắt lên lên đánh giá sắc mặt của Thái hậu.

“Vậy tiểu Ngọc mỹ nhân đâu?” Hai mắt Thái hậu hơi khép, trầm giọng hỏi.

“Tiểu Ngọc mỹ nhân bị Hoàng thượng đập một cú, bảo người kéo trở về Nhạc Viên rồi, nghe nói bây giờ vẫn còn ngã xuống giường, giống như khóc lóc cái gì.”

Trong tay nắm chặt một chuỗi Phật châu, nghe được lời này tay không khỏi nắm lại thật chặt: “Vậy tiểu Ngọc mỹ nhân rốt cục là phạm vào chỗ kiêng kỵ nào của Hoàng thượng? Mấy ngày trước đây không phải là vẫn còn rất tốt sao?”

Tôn Đắc Long bận rộn cúi thấp đầu, vẻ mặt đau khổ nói: “Bẩm Thái hậu, lão nô cũng không biết... chẳng qua là...”

“Chẳng qua là cái gì?” Thái hậu mạnh mẽ mở hai mắt ra, tinh quang hai mắt lóe lên.

“Chẳng qua là... Tiểu Ngọc mỹ nhân kia mỗi khi trở lại, xiêm y mặc ở trên người đều có một chút... hở hang.” Tôn Đắc Long cười khan hai tiếng, “Xưa nay cổ áo tay áo kia... mỗi lần tiểu Ngọc mỹ nhân tới, chúng nô tài đều không dám nhìn nhiều. Bây giờ bởi vì là Hoàng thượng tức giận rồi, lão nô tài kéo tiểu Ngọc mỹ nhân kia đi ra ngoài mới tựa như nhìn thấy, quần áo kia là Hoàng thượng bảo người đưa qua, ở trên cổ áo a, ống tay áo đều thêu bức tranh uyên ương giao cảnh rất tình xảo....”

Tiểu Ngọc mỹ nhân này có chủ ý gì, Thái hậu nghe xong hiển nhiên là đã rõ ràng, giống như là đang nhớ lại chuyện cũ, trong mắt tối sầm, sau một hồi lâu mới hỏi: “Vậy Liễu mỹ nhân đâu? Nàng không có động tay động chân gì ở trên quần áo sao?”

Tôn Đắc Long lắc đầu: “Liễu mỹ nhân ngược lại là ăn mặc rất bình thường, cũng không có làm những thứ quái dị kia, chỉ là nghe người của Thanh Viên nói, vị Liễu mỹ nhân này thường ngày cả kim cũng không cầm, chỉ cũng không nhặt, có thể lười động dẩy cũng....”

Thái hậu than nhỏ một tiếng, lần tràng hạt trong tay chuyển chuyển mấy vòng, khôi phục lại nghĩ tới cái gì: “Buổi sáng lúc Giám mỹ nhân tới đó cũng là bảo người khiêng trở về?”

“Cũng không phải vậy.” Tôn Đắc Long thở dài, “Sáng sớm Giám mỹ nhân kia cùng lắm chỉ là thời gian mấy câu nói đã phun ra máu, trong đầu Hoàng thượng đã không thoải mái, chỉ trở lại trên lầu để nghỉ ngơi. Cho đến lúc buổi trưa —— đoán là tiểu Ngọc mỹ nhân cũng đứng dipy, gặp phải đứng dipy Hoàng thượng không thoải mái trong lòng.”

Tôn Đắc Long lui ra rất lâu, Thái hậu vẫn ngồi ở chỗ đó, buông mí mắt xuống, không biết là đang trầm tư hay là đã ngủ thiếp đi.

“Thái hậu.” Hồng Tiêu lặng lẽ tiến lên mấy bước, nhẹ giọng kêu.

“Người nói một chút, rốt cục là hấn thích cái dạng như thế nào?” Trong mắt Thái hậu toát ra một tia mê mang, “Ta hao tổn tâm cơ, bảo người dưới tìm tới bốn mỹ nhân bộ dạng thù mỹ khác nhau, hấn lại nhìn cũng không nhìn, cho dù là có một hai người không thích cũng thôi đi, nhưng trong bốn người đó có thể có một người hay nửa người lọt vào trong mắt của hấn sao?”

Hồng Tiêu khẽ trầm tư, thấp giọng nói: “Thái hậu chớ có lo lắng quá mức, đã không thích bốn người này rồi, trở lại tới lúc tuyển tú vào cuối năm tuyển vào nhiều một chút các nữ tử có tướng mạo khác nhau xem sao, dù sao vẫn có thể đúng khẩu vị.”

Thái hậu chậm rãi lắc đầu: “Chỉ sợ là hấn cùng ai gia trêu tức đấy, nếu như trở lại một người cũng không nhìn một người cũng không lâm hạnh, cho dù là tuyển những nữ tử kia vào cũng là uống phí tâm cơ.”

“...Năm sau Hoàng thượng sẽ phải đại hôn, bên cạnh còn nói không tốt, đến lúc đó cũng không thể không cho Hoàng hậu mặt mũi....”

Thái hậu oán hận vỗ tay vịn: “Không sợ bây giờ hấn đùa nghịch tính tình, chỉ sợ đến lúc đó hấn quả thực làm ra chuyện gì đó không để cho Hoàng hậu mặt mũi thôi!”

“Thái hậu... Hoàng thượng dù sao cũng là vua của một nước, Lưu đại nhân kia lại là rường cột của nước nhà, Hoàng thượng nếu như có lòng làm chính sự, sao lại không cho Lưu đại nhân mặt mũi đây?”

Tay phải của Thái hậu đặt ở trên lan can có chút run lên, lập tức buông ra: “Nghỉ ngơi đi, ngày hôm nay quá nhiều chuyện vặt vãnh, huyên não làm cho người ta phải đau đầu.”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29: chương 29

Từng trận gió mát từ trong núi thổi ra, mang theo một chút cảm giác mát mẻ.

Liễu Mạn Nguyệt ngồi ngay ngắn ở trên ghế dài, Hoàng thượng đang ngồi ở trên đệm hương bồ, trong tay cầm bút, vội vã viết ở trên giấy.

Thình thoảng ngẩng đầu lên, chợt thấy trên ngọn núi phía đối diện giống như là có người đi lên, Liễu Mạn Nguyệt cảm thấy sừng sốt, nhanh chóng thấp giọng nói: “Hoàng thượng, có người tới.”

Hoàng thượng hơi nâng mắt, thấy trang phục của người nô, nói: “Quả thực là Triệu Bình Huy.”

Trong lòng khẽ động, nhớ tới lần mình ở trên núi bị tiểu hoàng đế túm lại bó tròn, nghe được đoạn đối thoại của Hoàng thượng với Triệu thống lĩnh này. Có lẽ hấn quả thực là người của Hoàng thượng, trên núi mới không bị vặn hỏi, có thể trực tiếp tới.

Nghĩ vậy, Liễu Mạn Nguyệt đứng lên, đứng ở bên đình, rũ đầu giả chết.

Mặc dù nói là Hoàng thượng bảo mình giả làm tiểu thái giám đi theo, nhưng rốt cục vẫn không thể ở chỗ những người khác trong cung quá mức gây chú ý, không có quy không có củ ngồi ở bên cạnh nghe bọn họ nói chuyện như vậy, chỉ sợ trong lòng Triệu thống lĩnh sẽ không thoải mái.

“Thần, bái kiến Hoàng thượng.” Sau khi vào đình, Triệu thống lĩnh liền cúi người lạy.

“Đứng lên đi, có thể tra được những gì rồi?” Hoàng thượng khẽ nâng tay trái, tay phải lại vội vã viết, không tới vài nét bút, đã đầy chữ.

“Bẩm Hoàng thượng, mấy ngày nay chỗ Lưu đại nhân có động tĩnh rồi.”

“Sao?” Hoàng thượng vốn là rũ mắt xuống đang thổi chữ viết trên giấy, nghe được lời này bỗng nhiên nâng mắt lên, mắt ứng hiện lên tinh quang.

“Mùng một tháng tám, nữ nhi của Lưu đại nhân xuất phủ dâng hương, sau giờ Ngọ mới trở về.” Triệu thống lĩnh trầm giọng bẩm, nói đến chỗ này, cũng ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào Hoàng thượng, “Lúc đi trên xe chỉ có hai ma ma cùng một nha đầu, khi trở về... nhiều hơn một người!”

Hai mắt Hoàng thượng khẽ nhắm lại, đôi môi mỏng khẽ nâng lên, tự tiểu phi tiểu nhìn Triệu thống lĩnh: “Xem ra, Hoàng hậu của trẫm cuối cùng cũng trở về kinh rồi.”

Triệu thống lĩnh gật đầu thật sâu, chân mày cau lại: “Chỉ những ngày này dòng người đến Hồ Sơn tự rất nhiều, mà ngày mười lăm lại là ngày hội chùa, ngược lại nhất thời cũng không có tra ra cái gì.”

Hoàng thượng nhẹ lắc đầu, nhếch mép lên, tự tiểu phi tiểu lại rũ mắt xuống, một bộ dáng khoan thay tự đắc nhìn thư tín ở trong tay, đang gấp lại, cất vào phong thư: “Tra không ra cũng biết nàng ta là từ chỗ nào tới, nếu như chuyện trong Các để điều tra như vậy, cũng không đến nỗi cho tới ngày hôm nay vẫn còn không rõ ràng đầu đuôi của bọn họ.”

“Hoàng thượng, có phải sai người đi vào thư vị kia một chút?”

“Không cần.” Hoàng thượng nhẹ nhàng lắc đầu, “Có lẽ trên người vị kia cũng không mang theo công phu gì, vị kia đánh cờ hiệu Hoàng hậu của trẫm nhiều năm không thấy mặt, có lẽ là người có tài nhất trong Các đưa ra được. Các loại thủ đoạn chắc chắn có thể làm cho... Không chừng cách nhìn trong chuyện chính sự còn cao hơn so với trẫm ba phần đấy.”

“Hoàng thượng!” Triệu thống lĩnh trong bụng cả kinh, giương mắt nhìn về phía Hoàng thượng, đã thấy trên mặt hắn mang theo ba phần giễu cợt, nhưng giống như một loại hồn nhiên không thêm để ý.

“Đầu năm tuyển chọn tú nữ... khắp nơi cũng đã đáp ứng hành động rồi sao?”

Thấy Hoàng thượng chợt thay đổi đề tài, nói đến trên vấn đề này, Triệu thống lĩnh bận rộn đáp: “Đúng vậy, có chút cách khá xa chút ít, chừng bảy, tám tháng sẽ đưa nữ nhân lên đường, xem chừng tháng mười sẽ lục tục có người vào kinh rồi.”

Hoàng thượng nhẹ gật đầu hai cái: “Trẫm ngược lại muốn nhìn một chút, lúc này bọn họ rốt cục sẽ hạ xuống bao nhiêu khí lực đây.”

Thân thể Triệu thống lĩnh cúi xuống càng ngày càng thấp.

“Còn có chuyện gì?”

Thấy hỏi, Triệu thống lĩnh nhanh chóng từ trong ngực lấy ra một vật, hai tay nâng lên, nói: “Bắc diện điều tín.” Chỉ lấy cái tin này ra, đợi một hồi, mới thấy tiểu thái giám đứng thẳng ở bên cạnh Hoàng thượng đi tới đây lấy, đưa đến bên người Hoàng thượng.

Triệu thống lĩnh chỉ đang nghĩ ngày hôm nay người đi tới cũng không phải là Tiểu Châu tử bình thường vẫn đi theo, nhất thời không để ý.

Hoàng thượng nhận lấy, cẩn thận từ trong thùng rút ra một mảnh lụa, bên trong mảnh lụa kia chữ viết dày đặc, đều là chữ khai cực nhỏ.

“Trong mấy cái viện tử kia đều không có động tĩnh gì sao?”

Nghe Hoàng thượng vừa nhìn, vừa thận miệng hỏi, Triệu thống lĩnh nhanh chóng lên tiếng trả lời: “Bốn cái viện tử cũng đều không có động tĩnh gì. Giám mỹ nhân kia từ lúc thổ huyết trở về, đã dưỡng thân thể gần nửa tháng, bây giờ còn không có xuống giường được, Đại Ngọc mỹ nhân trong Hi Viên ngược lại là đã ra khỏi phòng, thỉnh thoảng đi vào trong vườn đi lại một vòng. Hai người trong Thanh viên và Nhạc viên, vẫn giống như trước kia, hàng ngày đều đi đến Thính Vũ các của Hoàng thượng... có lẽ Hoàng thượng phải rõ ràng”

Hoàng thượng nhân nhạ “Ừ” một tiếng: “Trong nội cung không có người nào âm thầm liên lạc sao?”

“Từng thấy Đại Ngọc mỹ nhân kia muốn thu mua mấy tiểu cung nữ thái giám, hơn nữa không thấy những người khác chủ động liên lạc với bốn nàng này.”

“Triệu thống lĩnh phí tâm rồi, những tú nữ kia xuất hiện một hai tháng đã phải tiến kinh rồi, có lẽ trước khi vào kinh sẽ gặp sự chuẩn bị ở khắp nơi, hạ nhân trong nhà cũng sẽ sớm vào kinh thành tìm đường, qua ít ngày nữa còn phải làm phiền người chút ít.”

“Đây là bốn phận của vi thần.”

Hoàng thượng lại khoát tay, nói: “Lui xuống trước đi.”

“Vâng.” Triệu thống lĩnh trả lời một tiếng, khẽ đứng dậy, vừa nhấc mắt, nhìn thấy đứng ở bên người Hoàng thượng là Liễu Mạn Nguyệt, hai mắt không khỏi co rụt lại, trên người chấn động mạnh.

Mặc dù thị vệ ám vệ ở trong cung đều bị hấn thống lĩnh, nhưng những hộ vệ ám vệ kia có thể đi theo bên người Hoàng đế đều chịu sự điều động của Hoàng đế, cho dù là Hoàng thượng có việc tư ẩn gì, cũng tuyệt đối sẽ không nói ra miệng. Cho nên, chuyện Liễu Mạn Nguyệt đi theo bên người Hoàng thượng ngày ngày lên núi, hiển nhiên những tâm phúc kia của Hoàng thượng ở Thính Vũ các là biết, lại không có ai dám can đảm chủ động chạy tới thông báo cho hấn, còn tưởng là hấn đã sớm biết rồi.

Mà gần đây Triệu thống lĩnh chỉ nhìn chăm chăm vào chuyện của Lưu gia, chuyện điều tra tú nữ, vì vậy, cũng không biết rõ tình hình.

Cảm giác được Triệu thống lĩnh giống như là nhìn mình sừng sờ, Liễu Mạn Nguyệt đưa mắt lên nhìn, đầu nghiêng một cái, hướng về phía hấn nháy mắt hai cái.

Triệu thống lĩnh lại sừng sờ, bộ dạng vô tội mờ mịt là vì cái kia? Sao thật giống như mình trở thành lăng tử khinh bạc, giống như liều chết nhìn chăm chăm vào tiểu nữ nhi nhà người ta không biết thế sự?

Mặt già đỏ lên, Triệu thống lĩnh lui thêm bước nữa, hướng về phía Hoàng thượng lại khẽ khom người, lúc này mới xoay người vội ra khỏi đình, vội vàng giống như là trên đường đi ở phía sau có ác thú gì đuổi theo.

“Sao? Trước khi hấn ra khỏi đình đã hành hai hồi lễ?” Sau khi Hoàng thượng bảo Triệu Bính Huy rời đi, cũng không có lại ngẩng đầu lên tí mĩ nhìn hấn, hiển nhiên không nhìn thấy, nhưng khóe mắt mờ mờ cảm thấy được bộ dáng Triệu Bính Huy kia đã hành lễ hai lần.

“Có thể Triệu đại nhân quan tâm đến Hoàng thượng, hạ thần cảm động đến rơi nước mắt.” Liễu Mạn Nguyệt thở phào một cái, lại tự mình đi trở về cái bàn bên cạnh, đặt mông ngồi lên trên thảm lông mềm mại —— quả nhiên vẫn là ngồi dễ chịu hơn a.....

Quay đầu hướng về phía Liễu Mạn Nguyệt nhìn vào hai mắt, lại thấy trên mặt nàng hoàn toàn không có dị sắc, Hoàng thượng lại cúi đầu nhìn mảnh tơ lụa ở trên tay, sau khi cẩn thận nhìn hai lần, hơi gấp lại, nói: “Đốt.”

Bưng chậu than, tính cả tranh chữ buổi sáng Hoàng thượng luyện qua cùng thả vào, lấy thêm tờ giấy để dẫn (lửa), đem một chậu giấy kia đều đốt hết, nhìn ánh lửa kia, chợt một người nhìn không được, phì cười.

“Cười gì vậy?” Hoàng thượng thấy nàng bật cười, khóe mắt vẫn đi theo nàng, lúc này nghe thấy nàng cười, mới ngẩng đầu lên hỏi.

“Thiếp thân chỉ là nghĩ tới, ngày đó Hoàng thượng chẳng qua là nói với Giảm mỹ nhân là đem những thứ tranh chữ kia đốt rụi rồi, nàng ta lại có thể tức giận đến mức thổ huyết, nhưng tranh chữ của Hoàng thượng không biết đã đốt đi bao nhiêu, nếu nói là úy khuất, đau lòng, Hoàng thượng đâu có ít hơn so với nàng ta?” Nói lời này, Liễu Mạn Nguyệt cũng không có tồn tại ý an ủi, chỉ là đầu năm nay những trang giấy này đến được đây không dễ, chữ viết của tiểu hoàng đế kia lại xinh đẹp, cho dù lấy ra bán tranh bán chữ ở trên đường, một tháng bán được không chừng có thể nuôi sống được một gia đình, quả thực là có chút đau lòng đấy.

Trong lòng khẽ động, nhìn về phía nàng trong đôi mắt kia có một mảnh thâm trầm, hồi lâu, mới nói: “Nàng lấy tranh chữ kia làm giấy dẫn, trong chữ, trong bức tranh, ở nơi đó lại có mấy phần thật lòng? Bất quá là thủ đoạn dùng để tăng bốc người mà thôi. Lúc hao tổn rồi, tinh thần hao phí, nghe thấy trăm bảo một mối lửa đều đốt đi đương nhiên là không cam lòng.”

Đem tro bụi trong chậu đổ bỏ, nhìn tro bay là tả đều biến thành nhỏ mịn, thổi vào trong gió thì một mảnh cũng nhìn không ra, Liễu Mạn Nguyệt mới quay người trở lại, đem chậu đồng kia để vào chỗ, mới ngồi trở về bên cạnh bàn: “Chỉ sợ bởi vì, ngoại trừ những tranh chữ kia nàng ta lại không có cái khác để dựa vào, lúc này mới trở thành bảo bối đấy.” Hơn nữa tâm ý thanh cao này, coi Hoàng thượng trở thành chữ lớn không thèm nhìn bao cô*, bị loại người bình thường mình không nhìn trúng nhất đem tranh chữ của mình đốt đi, nàng ta sao có thể không thổ huyết?

**Đại tự 大字: chữ lớn, tách riêng ra chữ Tự lại có nghĩa đã hứa hôn. Thảo bao 草包: Bao cỏ, có thể hiểu là ám chỉ người dốt đặc cán mai, vô dụng bất tài. Đoạn này có lẽ là có ý chơi chữ, vì có thể hiểu theo nhiều nghĩa khác nhau*

Hoàng thượng cười khẽ một tiếng, lấy chén trà nhỏ ở bên cạnh tĩnh tế phẩm trà thơm.

“Hoàng thượng, qua ít ngày nữa trời sẽ trở lạnh rồi, còn phải ngày ngày lên núi hay sao?” Một trận mưa thu một trận lạnh, mấy ngày trước lại đổ một trận mưa, bây giờ lại lên núi, cho dù là ban ngày cũng phải mặc thêm áo choàng.

“Vào đông đóng cửa sổ kia lại, bên trong chuẩn bị giáp bản tro thảo mộc, điểm thêm mấy cái bồn than, cho dù là ở trong đình này cũng cực kỳ ấm áp.”

Liễu Mạn Nguyệt hơi hơi sừng sờ, kinh ngạc nhìn về phía Hoàng thượng, lại trái phải đánh giá cái đình này lọt gió bốn phía, sao cũng không nghĩ được tình hình vào mùa đông nơi này sẽ “ấm áp” bậc nào.

“Mấy ngày nữa tự nhiên sẽ biết.” Nói xong, Hoàng thượng hơi dừng lại một chút, “Mấy ngày nữa chính là mười lăm tháng tám rồi, ý tứ của Thái hậu, là tính cả bốn người các người cùng trải qua Trung thu.”

Liễu Mạn Nguyệt quay đầu lại nhìn hấn, lời này trước kia Thái hậu cũng đã để lộ ra, chẳng qua là bây giờ Hoàng thượng nhắc tới, lại không biết là vì sao?

“Ý của Hoàng thượng là?” Chính mình dù ít dù nhiều cũng coi như là quân cờ ở trong tay của Hoàng thượng, chỉ là không biết hần muốn bảo mình làm cái gì?

Lông mi thật dài ở trên mắt sụp xuống, buông xuống một bóng mờ, nghe không ra hi vọng trong lời nói kia: “Trẫm không sợ ba người kia động tay động chân gì, chỉ sợ... Thái hậu sẽ làm thứ gì đó.”

Đôi lông mày của Liễu Mạn Nguyệt khẽ nâng lên, đôi mi thanh tú khẽ nhấc, mặt mang trầm tư.

“Liễu mỹ nhân đang suy nghĩ gì?” Thấy nàng ấy giống như đang cân nhắc gì đó, Hoàng thượng không khỏi lên tiếng hỏi.

“Thiếp thân chỉ là đang nghĩ... .” Quan hệ giữa Hoàng thượng với Thái hậu có chút không đúng lắm, nhưng nhất thời lại không rõ. Chỉ là hai người cho chính là mẫu tử chí thân, Hoàng thượng sao lại cùng Thái hậu ra sức so đo đây? Hay là nói, bởi vì Lưu đại nhân quan hệ trọng thân trong triều... Thái hậu có lẽ là bởi vì Tiên hoàng qua đời, cần phải dựa vào bọn họ, Hoàng thượng ở đây lại biết những người kia vạn phần không dùng được, lại không có biện pháp cùng Thái hậu nói rõ ràng, giữa mẫu tử lúc này mới sinh ra sự chia rẽ? Thái hậu đến tốt cùng vẫn là mẹ đẻ của Hoàng thượng, không đến mức làm cái gì đi?”

Chẳng qua là đẩy mấy mỹ nhân đi qua, làm cho nhi tử có hậu thế mà thôi, mặc dù nói người Thái hậu đẩy tới không biết nguồn gốc, nhưng rốt cuộc vẫn là một mảnh hảo tâm.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: chương 30

Hoàng thượng nhìn chằm chằm vào đôi mắt hoa đào mang theo nghi ngờ của nàng, thật lâu, mới cười khẽ. Trong nụ cười kia lại mang theo một chút phiền muộn cùng bất đắc dĩ: “Cho dù hảo tâm, cũng sẽ làm chuyện xấu. Cứng rắn nhét người vào, người nọ làm sao biết được đồ kia là người khác có muốn hay không? Chỉ là hần cảm thấy tốt, liền muốn cứng rắn nhét qua, lại không đi hỏi một chút, người khác đến tốt cùng là muốn, hay là không muốn...”

Dứt lời, ngừng đầu nhìn về phía Viễn Sơn, trong lúc nhất thời, lại làm cho cái đình này mang theo một mảnh tịch liêu.

“Vậy... Hoàng thượng có thể nói qua không muốn?” Lặng lặng nhìn hần, trong lòng Liễu Mạn Nguyệt cũng mơ hồ cảm thấy đau, nếu không phải là cùng phụ mẫu giao lưu không thoải mái từ nhỏ cùng bọn họ xa lạ, nàng sao lại đến nỗi tuổi còn trẻ, liền xuyên tới cái xã hội này?

Nghe nàng nói những lời này, Hoàng thượng kinh ngạc quay đầu lại, có chút sững sờ nhìn nàng: “Người bảo trẫm đi nói thẳng với Thái hậu?”

“Người không nói, ta không nói, đều không nói...” Nói xong, trên mặt mang theo tự giễu nhẹ nhàng cười một tiếng, trong lúm đồng tiền kia ủa một tia khổ ý, “Lại có ai biết?”

Khẽ mở miệng, trong bụng ngàn vạn lời, đều biến thành một tia thờ dài.

Hồi lâu, Hoàng thượng mới lại mở miệng: “Nếu là hôm mười lăm tháng tám đó, trẫm bị bọn họ hạ độc.”

Khúc mắc, đâu có dễ coi bỏ như vậy? Có lẽ cho dù là hần, cũng không biết phải mở miệng cùng sinh mẫu của mình như thế nào đi?

Liễu Mạn Nguyệt nghiêng đầu, lặng lẽ nghe lời của hần.

“Nếu như Thái hậu bảo hầu hạ trẫm.” Nói xong, Hoàng thượng quay đầu lại, hai mắt như sấm, lạnh lùng nhìn nàng, “Mong rằng Liễu mỹ nhân sẽ nghĩ biện pháp đáp ứng tới.”

Lông mày chau lên, dù là da dày như vậy, trên mặt Liễu Mạn Nguyệt cũng không khỏi bay lên một vẻ đỏ ửng: “Nếu như thật sự có người tính toán, Hoàng thượng sẽ thành thật vào trong? Rồi lại nói, nếu thật sự là như thế, sợ là sau này buổi sáng thiếp thân sẽ không thể hầu hạ Hoàng thượng đây.”

Hoàng thượng khẽ lắc đầu: “Chẳng qua là để ngửa vạn nhất, nếu là người bên cạnh, không chừng sẽ lại sinh ra chuyện gì.”

Liễu Mạn Nguyệt nâng tay lên che miệng yêu kiều cười, chỉ là giấu không được hai răng mây hồng ở trên mặt: “Hoàng thượng không sợ thiếp thân ý vào lúc này làm gì quái dị hay sao?”

“Chớ có quên, Liễu mỹ nhân, người đã là người của trẫm.” Giọng của Hoàng thượng mặc dù còn mang theo một chút khàn, nhưng rốt cuộc cũng đã khá hơn nhiều, trong lời nói mang theo vài phần thâm trầm, giống như một loại trêu chọc.

Liễu Mạn Nguyệt bận rộn rũ mắt xuống, không dám nhìn vào trong mắt của hắn, hơi cúi đầu nói: “Mệnh lệnh của Hoàng thượng, thiếp không dám không tuân, sẽ hết sức bảo vệ trình tiết của Hoàng thượng.”

Phản ám muội ở giữa hai người trước đó, đã bị câu nói này của Liễu Mạn Nguyệt làm cho phá hư. Chịu đựng con tức giận trong lòng, hàm răng trên dưới trong miệng kia nhìn không được mải mấy cái, Hoàng thượng chậm rãi gật gật đầu, lời kia giống như là từ trong kẽ răng thoát ra ngoài, “Được, vậy trăm sẽ phải trông cậy vào Liễu mỹ nhân rồi. Mà với sự thông minh tài trí của Liễu mỹ nhân, không chừng có thể nghĩ ra biện pháp song toàn!”

“....Ngày hôm nay vị kia ở Hi viên lại đi ra ngoài đi dạo cho tới trưa, xem chừng buổi chiều vẫn muốn đi ra ngoài đấy.” Bạch Huyền vừa giúp Liễu Mạn Nguyệt chải đầu, trong miệng vẫn còn nói không ngừng.

Liễu Mạn Nguyệt không yên lòng “Ừ” một tiếng.

“Người kia ở Nhạc viên trung thực hơn nhiều, cổ áo, ống tay áo, những cái đường viền thêu hoa đều tháo ra rồi.” Vừa nói, Bạch Huyền cười đắc ý, “Trước đó vài ngày thấy nàng mặc quần áo kia! Nếu như miệng của Hoàng thượng dễ dàng, cái vị ở Hi viên trước kia coi sạch đi qua, không phải đã sớm làm hạnh rồi? Còn chờ nàng khắp nơi lấy lòng sao?”

Liễu Mạn Nguyệt lại là “Ừ” một tiếng, lúc này, Bạch Huyền mới cảm thấy không đúng, từ trong gương nhìn Liễu Mạn Nguyệt, nghi ngờ nói: “Chủ tử lúc này làm sao vậy?”

“Không có gì, chỉ là mười lăm tháng tám sắp đến rồi.” Nghĩ đến lời kia của Hoàng thượng, mặc dù hắn nói rất đúng, vạn nhất. ... Nhưng chỉ sợ không có cần thận lại trúng chiêu. ... Có thể tưởng tượng được, nếu như mượn cơ hội này bỏ được lên giường, cũng là nói qua được đi, nhưng chỉ sợ Các ở bên đó. chỉ chính mình một người, rốt cuộc không được. Mà mình lại là người trong Các cử vào, nếu như là bảo mình làm việc nhưng làm không được, không chừng đã bảo người đặc biệt trong các chiếu cố đi.

Nhưng rốt cuộc phải hành sự như thế nào? Hay là dứt khoát tặng cho ba người kia? Lại nói, coi như là mình tặng cho người khác, vậy tiểu hoàng đế kia cũng chỉ có phần chiếm tiện nghi đi? Việc này nam nhân lại không lỗ lãi!

Câu này suy nghĩ hồi lâu, lại thờ dài.

“Chủ tử chẳng lẽ là nhớ nhà sao?” Bạch Hương cảm xiêm y tới đây, choàng lên cho Liễu Mạn Nguyệt, “Mỗi lần đến ngày hội lại bội phần nhớ người thân.”

“Đúng a.” Bạch Tuyết cũng thờ dài chỉ trích, giống như không biết đang suy nghĩ cái gì, trong ánh mắt kia cũng mang theo một chút mất mát.

“Còn không phải là cùng một ý tứ sao.”

“Chủ tử, bên ngoài bày cơm xong rồi.”

Dùng cơm trưa xong, Liễu Mạn Nguyệt không có cái tâm tư ra ngoài đi dạo, nàng biết, từ sau khi Ngọc Diễm Lương bị Hoàng thượng đuổi trở về, mặc dù rất biết điều, rốt cuộc lại mong mong chờ chờ buổi trưa ngày thứ hai đi qua, chỉ nói không dám tái phạm.

Nhưng Hoàng thượng giống như là nhìn nàng không vừa mắt, suốt ngày cũng không ở trong Thái Vũ các, chỉ ở bên trong Hạc Lâm viên này chơi đùa khắp nơi.

Hoàng thượng ngồi nàng đứng, Hoàng thượng chơi nàng phoi, đoán là nếu như thân thể nàng nhỏ bé một chút, mấy ngày nay là hành hạ quá sức.

Nghĩ Liễu Mạn Nguyệt mình, chẳng qua là mỗi ngày đi đến một hồi, bò lên vách núi, là được một ngày cảm thấy mệt mỏi khó chịu, huống chi là Ngọc Diễm Lương? Vậy cũng thật sự là việc tổn thể lực a.

Lúc này, Hoàng thượng đang mang theo thái giám cùng phần lớn binh lính đầy sân Lưu mỹ nhân đây, nàng cũng không có cái tâm tư kia, cùng bọn họ ở trong vườn vô tình gặp được.

Người đang nằm ở trên giường, đang mơ mơ màng màng cùng Chu công đánh cờ ở đằng kia, liền mờ mờ ảo ảo nghe thấy bên ngoài giống như có người cao giọng cười nói. Câu này, rốt cuộc bị đánh thức, Liễu Mạn Nguyệt tức giận kêu lớn: “Bạch Huyền! Đi vào!”

Ngoại trừ nàng, ở trong Thanh viên còn có người nào có giọng tốt như vậy?

Giọng nói của Liễu Mạn Nguyệt mang theo tức giận, mấy nha đầu nói đùa ở cửa bị hù dọa nhảy dựng, bận rộn đi vào bên trong phụ giúp Bạch Huyền, Bạch Huyền lẻ lười, bước vài bước vào trong căn phòng, không đợi Liễu Mạn Nguyệt mở miệng, đã mang về mặt cười lấy lòng đi vào cạnh giường: “Chủ tử, vừa nãy nô tỳ cùng tiểu nha đầu đi nhận trái cây của ngày hôm nay, vừa nghĩ đến, đi được nửa đường liền nhìn thấy cái vị kia của Hi viên rồi!”

Tức giận trợn mắt nhìn nàng một cái: “Trà.” Ngược lại cũng không cắt đứt lời của nàng.

Nhanh chóng đưa một chén trà ấm lên, miệng Bạch Huyền vẫn không ngừng nói: “Cũng không biết được nàng từ đâu mà biết những nơi hôm nay Hoàng thượng đi, sít sao chạy qua. Nô tỳ xa xa nhìn thấy. Nàng sợ là dựa vào cờ hiệu tiểu Ngọc mỹ nhân, thấy trên mặt tiểu Ngọc mỹ nhân đều đen lại đấy!”

Một hơi uống cạn sạch trà, Liễu Mạn Nguyệt nghiêng qua nhìn nàng một cái, đưa qua cái chén còn muốn, trong miệng lại miễn cưỡng hừ một tiếng “Ừ”.

Bạch Huyền tự mình vừa kể vừa nói xong, Bạch Hương Bạch Tuyết phía sau thấy Liễu Mạn Nguyệt tỉnh, cũng cùng nhau tiến vào, cầm đĩa hoa quả mới rửa xong đem vào phòng, đặt ở bàn nhỏ gần cửa sổ ở trên giường lớn.

“Khi ấy nàng vừa tới, Hoàng thượng cũng không ở đó, hai tỷ muội kia vừa mới nói không tới mấy câu, nô tỳ liền thấy Hoàng thượng cùng mấy vị công công ở phía xa, dất Đại Lang tới đây!” Bạch Huyền vừa nói, bên trong hai mắt sang lấp lánh, vẻ mặt tràn đầy hưng phấn muốn ngăn cũng ngăn không được.

“Nô tài cách xa một chút, không biết Hoàng thượng cùng với tỷ muội kia nói cái gì, sau đó liền thấy Hoàng thượng vung tay lên, bảo người đem dây xích con sói kia đưa cho hai vị kia đưa về, dọa cho đại Ngọc mỹ nhân ngồi đặt mông xuống đất, tiểu Ngọc mỹ nhân ‘Bịch’ một tiếng quỵ xuống, chỉ kêu ‘cũng không phải là thiếp thân bảo tỷ tỳ tới đây!’.”

Liễu Mạn Nguyệt lúc này mới đem con mắt tròn tròn rồi, nghi ngờ hỏi: “Về sau.”

“Sau đó á, lúc tui nô tỳ đi qua thấy mấy tiểu công công kéo đại Ngọc mỹ nhân đi, nàng ở nơi đó giống như là bị làm cho sợ đến mức ngay cả đường cũng đi không được!” Nói xong, Bạch Huyền lại hướng về phía Liễu Mạn Nguyệt cười nói, “Chủ tử, đại Ngọc mỹ nhân ngày hôm trước vừa mới nằm ở trên giường hơn nửa tháng đấy, bây giờ vừa nháo, không chừng còn phải nằm trên giường lâu hơn đây!”

Liễu Mạn Nguyệt thở dài một hơi, trong đầu hiện ra bộ dáng của con Sói kia. ... dễ thương như vậy, ánh mắt sắc bén như vậy, một con sói nhiều uy vũ a...

“Chủ tử? Sao rồi?” Chẳng lẽ còn không có thấy, chỉ nghe thấy chữ “Sói” chủ tử đã bị dọa rồi? Nhưng chủ tử nhà mình nhìn không giống người nhát gan như vậy a?

Thấy Bạch Tuyết hỏi, Liễu Mạn Nguyệt khẽ lắc đầu, lại hướng Bạch Huyền hỏi: “Vậy tiểu Ngọc mỹ nhân của Nhạc viên thì sao?”

“Lúc tui nô tỳ trở về còn thấy nàng đứng ở bên cạnh, chỉ là sắc mặt bị dọa đến khó coi, xa xa chỉ nhìn thấy Hoàng thượng để con sói ở lại đó thôi.”

Để lại con sói. ... Quả thực chỉ có tiểu hoàng đế kia mới có thể nghĩ ra được.

Không nhịn được bật cười ra, Liễu Mạn Nguyệt ngẩng đầu lên bắt đầu giáo huấn Bạch Huyền: “Những chuyện này nói thì đã nói rồi, ai bảo ngươi ở trong sân lớn tiếng ồn ào vậy? Ta lại hỏi ngươi, viện tử này của chúng ta gọi là gì?”

Trên mặt Bạch Huyền có chút ngưng ngừng, phun đầu lưỡi ra, thành thật đáp: “Thanh viên.”

“Thanh! Thanh tịnh vậy!” Liễu Mạn Nguyệt mang vẻ mặt chánh khí, “Ý muốn nói chính là bảo ngươi ở trong viện tử này hành sự phải an an tĩnh tĩnh, chúng ta cũng không phải là Nhạc viên, Hi viên kia, không cần suốt ngày làm ra chút động tĩnh làm cho người ta không yên ổn!”

“Vâng. ...” Biết rõ đây là do nàng ngủ không ngon, tìm được cớ để phát tác, Bạch Huyền cúi đầu thành thật đáp lời, cũng mặc kệ lời này hợp hay không hợp đạo lý, dù sao chỉ cần là chủ tử nói, đáp ứng là được, lần tới chỉ cần đừng ầm ĩ nàng, bình thường nàng mới bắt kẻ.

Ở đây thành thật không đáp lời, bên kia còn có một người ngốc đây, Bạch Hương cứ thế mở miệng nói: “Không cho phép gây ra động tĩnh, nếu vẫn cứ không âm không hưởng, không phải còn lại chỉ có ngủ sao?”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: chương 31

Từ lúc Liễu Mạn Nguyệt và Ngọc Diễm Lương hai người bị chỉ thiếp thân hầu hạ vào ban ngày cho hoàng thượng, Thái hậu đầu tiên là cơ hồ mỗi ngày lúc chạng vạng đều triệu kiến hai người, qua trận, thấy hoàng thượng như cũ cùng trước kia một dạng, một thời gian dài, liền cũng lười không gọi hai người nữa.

Ngày hôm nay còn sớm, nên sớm rửa mặt thôi, Liễu Mạn Nguyệt nằm ngủ không được, về phần đây là giấc ngủ thứ mấy của ngày hôm nay. Vẫn là không cần vì những việc vặt này mà phí công hao tâm tổn sức tính toán mới đúng.

Người vừa nằm ngủ cũng không quá lâu, liền trầm trầm ngủ, nhưng hết lần này tới lần khác, mới vừa nhập vào giấc mộng, liền vừa sợ tỉnh lại.

Trong phòng, không ngờ nổi lên một cây nến, bên giường cũng xuất hiện một người mặc áo đen, trên mặt che một miếng vải đen chỉ còn chừa một đôi mắt, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một cặp ánh mắt, đang nhìn mình chằm chằm.

Liễu Mạn Nguyệt một đầu mồ hôi lạnh, lập tức nửa ngồi dậy, trong lòng run sợ, đã đoán được người này là người phương nào.

“Tiên đình vĩnh Lộc, các chỉ định Thiên.”*(Thần tiên vĩnh viễn hưởng lộc, Các định định thiên hạ)

Liễu Mạn Nguyệt vội vàng xuống giường, ngay cả giày đều không kịp xỏ, thì đã cung kính bái phục cúi đầu: “Thủ hạ thứ mười bảy của Nhã trưởng lão, Liễu thị Mạn Nguyệt, bái kiến tôn sư.”

Giọng người nọ khàn khàn, nghe giống như nghẹn một hơi trong cổ họng: “Ngươi bốn người vào cung tối nay, làm việc quá không tận tâm, đến nay nhưng lại không có một người nhận được ân sủng. Các chủ cũng đã điều tra nhất thanh nhị sở, vì bọn ngươi trong lòng tiếc hận không ngừng, làm việc như thế, chẳng phải khiến trái tim Các chủ băng giá?”

“Mạn Nguyệt trong lòng áy náy, nhưng mà tiểu hoàng đế kia quá mức khó chơi. Còn mong tôn sư của Các chủ cho thêm một chút ít thời gian. . . .”

“Hừ.” Người nọ hừ lạnh một tiếng, “Chuyện trong Hàn Lâm Viên này, Các chủ đều rõ ràng tất cả, niệm tình ngươi làm việc coi như tận tâm, vẫn tiếp tục ban thưởng Trú Nhan Đan cho nửa năm sau.”

“Đa tạ Các chủ từ bi, Mạn Nguyệt tất toàn tâm tương báo.” Thân thể của Liễu Mạn Nguyệt hơi hạ thấp một chút ít, hai tay nâng cao, nhận lấy cái bọc bao hộp nhỏ đan dược kia.

Người nọ lại nói: “Cái hộp này có hai tầng, tầng trên chính là Trú Nhan Đan, tầng dưới để đan dược lúc này ngươi không nên dùng.” Vừa nói, thanh âm hơi dừng một chút, cúi thân thể xuống một chút, tiến tới trên đầu nâng thấp giọng nói: “Đêm mười lăm tháng tám đó, bốn người ngươi cùng hoàng đế, thái hậu đám người cùng nhau dùng bữa, sau khi ngắm trăng xem cơ hội, thì sẽ có người âm thầm bỏ thuốc cho tiểu hoàng đế kia, ngươi chỉ cần nhân cơ hội thị tẩm, trước khi thị tẩm dùng thuốc này, nhất định có thể cho ngươi mang thai.” Dứt lời, thẳng thân liền đứng dậy, giọng đều đều nói: “Trong tay ba người kia đều có vật này, chỉ nhìn các ngươi bốn ai có thể lấy được cơ hội tốt này. Nếu như có thể đắc thủ, ngày sau trong Các tự có ban thưởng, Các chủ cũng biết công lao của các ngươi, ở đây trong sổ ghi chép của cấp trên đều ghi nhớ cho các ngươi một khoản.”

“Đa tạ tôn sư nhắc nhở, Mạn Nguyệt cảm ơn vô tận!” Trong lời này còn mang theo tia vui mừng cùng kim lòng không đậu, giống như được ân huệ vô cùng lớn.

Người nọ lại vung tay, ánh nến trong phòng lập tức dập tắt, người nọ liền ra khỏi gian phòng, không nhìn thấy nhân ảnh.

Trong Thanh Viên im ắng một mảnh, Liễu Mạn Nguyệt vẫn cúi người trên đất, hai tay vẫn nắm thật chặt chiếc hộp thuốc kia, hồi lâu, mới đứng dậy, mặt không chút thay đổi đi trở về bên giường, liền nghiêng người, ngã xuống.

Lời lẽ ghê tởm như vậy, trong mười năm, mỗi ngày đều tái diễn như thế. Về mặt làm bộ cảm ơn như vậy, trong mười năm, ngày ngày đều như thế.

Nếu như được thánh sủng thì như thế nào? Nếu như sinh hoàng tử thì như thế nào? Còn không phải là bị quản chế bởi người. Cuộc đời này, không có thể tiếp tục tự tại.

“Hôm nay sao rồi?” Ngồi bên trong lương đình, Hoàng thượng thả ra bút lông trong tay, nâng mắt nhìn về phía Liễu Mạn Nguyệt đứng ở bên đình. Cô gái này xưa nay hận không thể nhanh chút ít châm trà rót nước, liền chỉ vì có thể ngồi nhiều ở trên thảm một chút, nhưng hôm nay lại cứ đứng ở bên cửa sổ, nhìn bên ngoài sắc núi mây bay.

“Hoàng thượng không biết sao?” Giọng Liễu Mạn Nguyệt nhẹ nhàng, giống như gió thổi bên tai, nếu như không chú ý, thì không nghe thấy được.

“Sao rồi?” Hoàng thượng hơi nhíu mày, chân mày cau lại.

“Buổi tối hôm qua người trong Các đến.” Liễu Mạn Nguyệt khẽ thở dài một tiếng, xoay đầu lại, nhìn trong mắt hoàng thượng một mảnh tịch liêu, nụ cười trên khoe môi, liền khẽ phát khó.

“Ngà? !” Hai người mới vừa vặn đến trong đình, Triệu thống lĩnh cũng đã nhận được tin rồi, chỉ cần không phải chuyện lớn, cũng không có chuyện gì nửa đêm đi gõ cửa Thánh Vũ các. Phần lớn chỉ biết tìm khe hở lặng lẽ tiền tới, trước khi tới cũng muốn an trí rõ ràng chuyện tình trong tay, vì vậy, hoàng thượng tự nhiên còn chưa nghe nói.

“Nghĩ tới mười lăm tháng tám sẽ hạ thuốc với Hoàng thượng, không phải chỉ một người Thái hậu, hoặc là trong Các cũng biết được an bài của Thái hậu, nên mới làm việc như thế.” Khẽ thở dài, Liễu Mạn Nguyệt giơ tay lên từ trong ngực móc ra hộp thuốc kia, mấy bước đi tới bên cạnh, đặt vào trước mặt Hoàng thượng, còn mình ngồi xuống bên cạnh nói: “Đây là buổi tối hôm qua nhận được, tầng trên là Trú Nhan Đan, chính là giải dược trị hoàn độc kia ở trên người chúng ta. Tầng phía dưới là thuốc gì thiếp thân không biết, chỉ biết là thuốc đó ăn vào sẽ dễ dàng thụ thai.”

Hai mắt Hoàng thượng hơi co lại, ngó chừng cái hộp trên bàn kia, trên mặt một mảnh ám chìm, thật lâu, liền cười lạnh một tiếng: “Xem ra, chuyện lớn của trẫm, bọn họ so với người khác càng muốn quan tâm hơn.”

Liễu Mạn Nguyệt lại thở dài, liền đứng lên: “Hoàng thượng, có thể Triệu thống lĩnh đã tới.” Dứt lời, liền quy củ đứng ở bên người hoàng thượng, cúi thấp đầu, đóng đứng bốn phận của mình.

“Vi thần ra mắt Hoàng thượng.” Người còn không có vào đình, Triệu thống lĩnh liền nhìn lướt qua ở trên mặt Liễu Mạn Nguyệt, thấy quả là Liễu mỹ nhân không có lầm, lúc này mới đề ép kính ngọc dưới đáy lòng, vào đình lạy xuống.

“Triệu thống lĩnh mời đứng lên.” Hoàng thượng khẽ nâng tay nhường đường: “Hôm nay Triệu thống lĩnh tới đây, có chuyện gì sao?” Mặc dù Hoàng thượng đã đoán ra tám, chín phần, nhưng vẫn muốn nghe hẳn nói như thế nào. Nếu như Triệu thống lĩnh báo không phải là chuyện này, lại càng không biết chuyện này phát sinh đêm qua, chức ám vệ này còn cần bọn họ làm gì?

Trong bụng Triệu thống lĩnh khẽ tìm tòi, nâng mắt nhìn lướt qua về phía chỗ Liễu Mạn Nguyệt, trầm giọng nói: “Chắc là Hoàng thượng cũng đã biết. Buổi tối hôm qua, có người lên vào trong viện, tìm xung quanh sân kia.”

“Trừ ám vệ theo dõi, trong cung không có người nào nữa sao?” Hoàng thượng tất nhiên rõ ràng, một tìm Liễu Mạn Nguyệt, tất có tìm bốn người khác nữa, nhưng trong viên này trừ bỏ ám vệ ra, còn có vô số Ngự Lâm quân, chẳng lẽ lại không có một người phát hiện?

“Hồi bẩm hoàng thượng, người nọ hình như là cao thủ trong Các.” Trên đầu Triệu thống lĩnh khẽ đổ mồ hôi: “Cho đến người nọ đến phụ cận của bốn sân, bởi vì có ám vệ canh giữ ở những chỗ kia đều là cao thủ, lúc này mới lập tức phát hiện. Trong Ngự lâm quân. tuy có người tuần tra lại không có phát hiện, nhưng bởi vì có nhiều cây cối trong viên, chưa từng để ý.”

“A.” Hoàng thượng cười khẽ một tiếng, “Nghĩ đến bọn họ cũng là hạ công lớn phu. Liễu mỹ nhân.”

Nghe Hoàng thượng đột nhiên hỏi thăm về phía Liễu Mạn Nguyệt đứng ở bên kia, Triệu thống lĩnh cũng vênh lên lỗ tai nghe. Mặc dù hẳn trước kia không biết, nhưng sau lại hỏi thăm, nghe mới biết, Liễu mỹ nhân này không ngờ ở cùng bên cạnh hoàng thượng thời gian không ngắn, chỉ là nàng khi nào thành người bên phía Hoàng thượng. Liền hỏi không ra nữa.

Liễu Mạn Nguyệt nâng mắt nhìn về phía Hoàng thượng, không biết hẳn muốn hỏi những thứ gì.

“Người có thể thấy được cao thủ trong Các?”

Chớp chớp đôi mắt, môi đỏ mọng của Liễu Mạn Nguyệt hơi cong, vẻ mặt bộ dáng ngây thơ: “Hoàng thượng, thiếp thân không biết võ công, chớ nói cao thủ trong Các, ngay cả ngài và Triệu đại nhân ở chỗ này, thiếp thân cũng không biết trong các ngài ai giỏi võ hơn, chỉ biết là hoàng thượng nếu như hạ lệnh, cũng là có thể khiến người chém đầu Triệu đại nhân.”

Triệu thống lĩnh đang len lén nâng mắt nhìn nàng, nghe lời này, trên người run run. Chợt trong đầu toát ra một ý niệm —— chẳng lẽ là hoàng thượng bị đẩy ngã, lại tại trên giường thu phục vị này sao? Nếu không, mình chỉ gặp nàng hai lần, lại suýt chút nữa tạo thành hai lần xấu hổ.

Hoàng thượng khẽ nheo mắt lại, chậm rãi gật đầu: “Cũng đúng, trăm cũng là hỏi đường người mù. Buổi tối hôm qua người, Liễu mỹ nhân có từng gặp trước đây chưa?”

Liễu Mạn Nguyệt lúc này mới lắc đầu nói: “Người nọ che mặt chỉ hở đôi mắt, ngay cả giọng nói cũng ám ách. Thiếp thân cho dù là trước kia có gặp mặt, sợ cũng nhận không ra.”

“Thì ra là như vậy, thật không hổ là Liễu mỹ nhân.” Lời này tựa như giảm một chút sự chân thật, Triệu thống lĩnh chết cúi đầu, vạn không dám nâng lên, trong bụng còn không có một chút ý vị quay lại, liền lại nghe chỗ Liễu mỹ nhân nơi đó phát ra một câu “Hoàng thượng quá khen.”

Hai người này, đúng là trời đất tạo nên một đôi, nghĩ tiểu hoàng đế kia xưa nay làm việc. Cũng xứng đôi đây.

Không có đề ý tới Liễu Mạn Nguyệt, Hoàng thượng quay đầu đi, lại hướng về phía Triệu thống lĩnh hỏi: “Người nọ vào sân, cũng không có kinh động người bên cạnh?”

“Hồi bẩm hoàng thượng, người nọ vào sân, nhưng lại. Nhưng mỗi lần vào một chỗ, đều thấp ánh nến trong phòng cho chủ nhân. Ám vệ cảm thấy không đúng, phải ra một người, cho người nọ sau khi rời đi vào sân nhìn, bọn hạ nhân đều bị mê ngất đi, chỉ còn lại có bốn vị kia. Bốn vị mỹ nhân ở trong phòng, không tiếp tục cái gì không đúng.”

“Người nọ thì sao? Có thể có người nhìn chăm chăm không?” Hoàng thượng thần sắc bất động, chỉ nhàn nhạt hỏi, trong các loại thủ đoạn hay dùng kia, chỉ khiến người ngủ mê man, đều không rất đặc biệt.

“Sai người ngó chừng rồi, nhưng mà. Không có thể đuổi theo, lại sợ bị phát hiện. Sau khi ra khỏi vườn sau, đuổi theo hướng nam không lâu, liền đã mất tung ảnh.” Trên đầu Triệu thống lĩnh đổ mồ hôi lạnh, tội hành sự bất lực, lúc này nghĩ là cũng không thể chạy được nữa.

“Thôi, trước như thế đi.” Hoàng thượng hơi trầm ngâm, lại nói: “Nếu như có chuyện này lần sau, cũng không thể làm chủ đã thảo kinh xà, trừ phi có gì khác thường.” Vừa nói, mắt nhìn về phía chỗ Liễu Mạn Nguyệt mỉm cười nói quết: Triệu thống lĩnh thấy thế vội vàng cúi đầu nói: “Thần hiểu.”

Đội Triệu thống lĩnh thối lui, Hoàng thượng lẳng lặng ngồi một lúc, hai mắt sụp xuống, đang ngó chừng trước mặt bày hộp thuốc kia, chợt tay giơ lên, từ từ mở ra.

Trên tầng trên, bày đặt một viên thuốc tròn ánh sáng ngọc khẽ lộ ra một viên thuốc màu trắng, to nhỏ cỡ bằng một viên Long Nhãn.

Giơ tay lên vuốt khẽ lên, còn chưa từng đưa tới trước mặt, liền ngửi đến một cổ mùi hương của bách hoa: “Làm cũng thật sự có thể dọa người.”

“Đây là tự nhiên.” Liễu Mạn Nguyệt cười nhạt: “Nhớ được khi còn bé viên thuốc này, làm còn không có tình mỹ đâu như vậy đâu, nhưng mà lúc đó cũng chỉ là một đứa nhỏ, cũng không còn người thật tình so đo này.”

“Vậy người vẫn còn nhớ được?” Hoàng thượng hơi nhủ mày, khóe miệng lại cười nói.

“Thiếp chẳng qua là nhớ được khi còn bé thuốc này không dễ ăn, chờ sau này biết được thuốc này là thuốc giải độc, mới lung tung suy nghĩ tới thôi.” Chính là nhớ được cũng không có thể nói a, nếu không còn không coi thành yêu quái sao?

Hai ngón tay nắm viên thuốc tròn kia, trên mặt Hoàng thượng mang một tia nụ cười chơi đùa nói: “Liễu mỹ nhân cần phải ăn nó?”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: chương 32

Nghe được lời kia của hoàng thượng, Liễu Mạn Nguyệt nhếch lên đầu lông mày, tự tiểu phi tiểu nhìn hắn: “Hoàng thượng lại nói giỡn rồi, thiếp không ăn nó sẽ chết, người ta đang chờ nó để sống hơn nửa năm nữa đây.”

“Vi sao tới hôm qua nhận được rồi lại không ăn?” Hoàng thượng thẳng ngó chừng nàng hỏi.

“Cách thời gian dùng thuốc này còn kém hơn một tháng nữa, nghĩ đến đầu não trong Các cũng sợ xảy ra cạm bẫy gì, lúc này mới sớm đưa tới, miễn cho bị người khác nhìn ra đầu mối.”

Hoàng thượng vẫn ngó chừng đôi mắt của nàng: “Vi sao phải đưa cho trẫm nhìn? Sẽ không sợ trẫm giữ lại không để cho người?”

Liễu Mạn Nguyệt không giải thích được, mờ mờ hai mắt, đầu hơi nghiêng: “Vi sao Hoàng thượng muốn giữ lại? Chẳng lẽ sợ thiếp chạy hay sao?”

Hoàng thượng cười nhạt, thu viên thuốc kia vào lòng bàn tay, một cái tay khác lại đem tầng hai của cái hộp mở ra, nhìn viên thuốc nho nhỏ màu đỏ kia, không khỏi cười lạnh một tiếng: “Muốn trẫm sinh con cái cho bọn hần nuôi nấng? Chủ ý này đánh cũng là đánh vào đây này.”

Liễu Mạn Nguyệt nhìn về phía viên thuốc kia, trong lòng khẽ thở dài một tiếng. Hoàng thượng đã biết chuyện này, đến lúc đó người hầu hạ không phải là mình, sợ cũng có người đưa quá chén thuốc đi, không lưu nghiệt chúng sao? Đã biết bốn người, ở trong lòng tiểu hoàng đế, sợ là còn không có hoa cỏ ven đường sạch sẽ kia đâu.

Chợt, Hoàng thượng đứng lên, cầm lấy viên thuốc kia đi tới bên đình, làm như muốn vứt bỏ, chợt vừa nghĩ lại, trên mặt lộ ra một tia cười lạnh, sau đó đi trở về.

“Hoàng thượng không ném?” Liễu Mạn Nguyệt ngạc nhiên nói.

“Đã mất cái này bên người, bên kia còn có ba đầu.” Hoàng thượng cười nhạt, đem một tầng trên xếp trở về, lại đem viên Trú Nhan Đan đang nắm ở trong tay kia thả trở về, đẩy kín nắp, đem cái hộp này trực tiếp thu hồi trong ngực, nói: “Thuốc này, trước tiên ở chỗ bên này của trẫm để chút ít thời gian, nghĩ đến Liễu mỹ nhân cũng không có gấp gáp đi?”

Trong lòng Liễu Mạn Nguyệt sững sờ, nhìn lại về phía Hoàng thượng. Hắn giữ lại viên thuốc của mình muốn làm cái gì? Chẳng lẽ là nghĩ nhìn một bộ dạng bị độc phát? Hay là cảm thuốc này quản thúc mình? Nhưng đã biết mệnh dầu gì cũng là bị hần nắm vào trong lòng bàn tay, hần muốn bảo mình chết, cho dù hần không động thủ, chỉ cần thả ra một ít tiếng gió liền có thể lấy đi mạng của mình. Hần lưu viên thuốc kia lại có dụng ý gì?

“Chẳng lẽ Liễu mỹ nhân sợ trẫm không trả cho nàng sao?” Hoàng thượng thấy nàng làm như sững sờ, thích thú lại hỏi.

Liễu Mạn Nguyệt chợt cười, giơ tay lên che miệng: “Cùng lắm thì là vừa chết thôi, thiếp thân sao lại sợ hoàng thượng không trả cho ta?” Người vốn sinh ra ở trên đời, luôn luôn chết, bất quá sớm hay chậm chút thôi. Nếu hần thủ sẵn thuốc không để cho. Cũng thôi, chừng bất quá một cái mạng.

Trong mắt kia, vừa không có phần hận, cũng không ảm đạm khủng hoảng, giống như nàng thật không lấy mạng làm chuyện gì vậy, trong lòng lại căng thẳng, mặt cũng không lộ vẻ gì khác thường: “Nếu là có một ngày, trẫm phá Các kia, lấy được thuốc giải độc trên người các người thì sao?”

Lông mày của Liễu Mạn Nguyệt nhướng lên, nghiêng đầu nhìn bầu trời bên ngoài, suy tư một chút: “Đến lúc đó mong rằng Hoàng thượng có thể dễ thiếp thân xuất cung đi dạo, thiếp từ nhỏ trừ trong Các, cũng không có đi qua nơi nào, ngay cả trên đường lên kinh, chưa từng thấy cảnh tượng bên ngoài, nếu như có thể có ngày đó, có thể xung quanh đi một chút nhìn một cái mới là tốt nhất.”

Nàng giống như con chim kia, tựa như ngày đó, tới từng bước, ngay sau đó dám bước ra ở ngoài vách đá đen kia. Vốn cảm thấy, nếu như hôm đó chưa từng đưa tay kéo nàng, không chừng nàng đã có thể giang ra hai cánh, trời cao biển rộng theo nàng bay đi.

Trong bụng đang tự xuất thần, bỗng nghe nàng lầm bầm: “Cái này không tốt, đi đường nhiều như vậy còn không mệt chết? Hay là thanh thanh thân thân

thu được một đồng lớn tơ ngỗng làm thành cái đệm trải trên đất, mỗi ngày ngủ thẳng đến khi tỉnh là tốt nhất.”

Trong lòng tức cười một trận, Hoàng thượng lắc đầu, nhìn đi tới cây cầu treo kia, đi ngang qua bên người nàng giờ tay lên gõ một cái ở trên đầu nàng: “Thân thể của nàng đều lười biếng, thế nào cả ngày ngủ còn không thêm dậy.”

“Có thể ngủ chết là tốt nhất, sẽ không bị tội, phí hoài bản thân mình, còn có biện pháp chết thoải mái như vậy, thiếp thân là cầu cũng không được đây.”

Thuốc bị tiểu hoàng đế cầm đi. Thôi, cầm đều cầm. Nếu như hần không muốn trả lại cho mình, thật khiến mình độc phát thì vong. Ừ, dù sao mình đã nói cho hần biết lần trước ngày mình uống thuốc, nếu như đến ngày kia chính xác không cho mình giải được, vậy mình dứt khoát bò lên vách núi kia đi, từ trên cao nhảy xuống, ngược lại đi sạch sẽ, cũng không đau hơn so với phế cốt kia bao nhiêu? .

Nghĩ thông suốt, cuộc sống đã không có gian nan như vậy.

Mỗi ngày buổi sáng đi đến chỗ của tiểu hoàng đế, cùng hần đánh ngựa trang hoặc lên núi, hoặc ở lại trong Thịnh Vũ các. Xế chiều về làm tốt nghỉ ngơi, cũng là tự tại được ngày.

Nguyên bản trước kia vốn bị triệu cùng tiểu hoàng đế ăn cơm, Liễu Mạn Nguyệt còn tưởng là mình còn âm thầm ăn thiệt thòi của ba nữ nhân kia, lại không nghĩ rằng, tiểu hoàng đế lực chiến đấu quá mạnh mẽ, một mình hần hành hạ ba người kia đều nhanh bò không dậy nổi, trừ thỉnh thoảng gặp mặt bị chua lên hai câu, ba người kia ngay cả chút đứng đầu cũng không đi tìm của mình.

Hơn nữa cách Trung thu gần chút ít, tâm tư của ba nữ nhân kia đều bị chuyện ngắm trăng vào ngày mười lăm tháng tám kia câu dẫn rồi, nơi nào còn nhớ thương tới Liễu Mạn Nguyệt?

Ngay cả bị đá kích phun ra máu Giản Lan, cũng ít nhiều không chịu được lấy ra tâm tư trang bị, chỉ cầu có thể bò lên trên long sàng mới có thể được Các chủ mong đợi —— mong đợi như vậy, cũng không tránh khỏi quá mức biến thái chút ít.

Thái hậu vẫn là mỗi ngày tiếp kiến đại thần, đã là nhiều ngày chưa từng triệu kiến qua bốn nàng. Ngày hôm đó ban đêm dùng xong bữa tối, cùng thái giám cung nữ trong điện đi ra, tới đây chung quanh tuyên người báii kiến.

Bạch Tuyết đỡ Liễu Mạn Nguyệt ra khỏi cửa viện, ngẩng đầu lúc nhìn thấy Ngọc Diễm Thu, Ngọc Diễm Lương tỷ muội hai người các nàng mang theo cung nữ đang đứng ở chỗ này, nghĩ cũng là mới vừa đi ra ngoài. Nơi này Liễu Mạn Nguyệt vừa cùng hai người kia thấy lễ, đứng lại, bên kia liền nhìn thấy Giản Lan một thân hoá trang thân nữ, vẻ mặt lạnh nhạt, bên cạnh mang Giản Hồng cùng nhau đi tới.

Bốn người đi theo cung nữ thái giám trong viện của Thái hậu, tất cả cùng đi tới điện Hòa Di

Liễu Mạn Nguyệt nhân đứng hàng thứ ba, giương mắt nhìn Ngọc Diễm Lương đang trước, đáng thương Ngọc Diễm Lương, là thật tâm bị tiểu hoàng đế kia biến đổi pháp hành hạ. Mặc dù không có trực tiếp hành hạ nàng cái gì, nhưng vừa mới nhìn một cái, người đen, gầy, trên mặt lại càng khó nén vẻ mệt. Ngay cả Ngọc Diễm Thu và Giản Lan hai người kia, nhìn cũng tiêu tụy rất nhiều.

Ngược lại so với mình suốt ngày ăn no ngủ đủ thật là tốt, hần là người dễ chịu nhất.

Đoàn người thừa dịp bóng đêm vội vã mà đi, không bao lâu liền đến trong điện Hòa Di của Thái hậu. Vào chính thất, đang nhìn thấy trừ Thái hậu ở ngoài, Chu Thái phi cũng đang ngồi ở bên cạnh, bộ dáng vẻ mặt cười nhẹ nhàng, hướng về phía bốn nàng đánh giá tới.

Bốn nàng vội cúi người hạ bái, trong miệng vẫn an, chờ được đồng ý mới dám đứng dậy.

“Đừng chỉ nhìn bốn người này, rốt cuộc so sánh với năm trước náo nhiệt hơn rất nhiều.”

Chu Thái phi cười híp mắt nhìn phía dưới bốn nàng kia, nhẹ cúi người hướng về phía thái hậu nói: “Bốn nha đầu này mỗi lần nhìn một hồi, cảm thấy càng xinh đẹp hơn nhiều.”

Bốn người đều yên lặng cúi đầu, bên trong bốn người, ba gầy, một đen, hai bị bệnh. Trừ Liễu Mạn Nguyệt suốt ngày ăn ngon ngủ ngon nghỉ ngơi tốt, không giống ba người kia tổn thương đến ngoại hình trình độ bất đồng, sao có thể một lần lại nhìn thấy xinh một lần?

Trong lòng ba người ám oán một câu: ánh mắt Thái phi này cũng quá kém chút ít đi.

Chỉ Liễu Mạn Nguyệt, đầu cúi thấp đủ cho so sánh với người bên cạnh thấp hơn chút ít, rất sợ bị ba người kia chú ý, chỉ có chính mình là một người duy nhất lông tóc vô thương, chút nữa lại nhớ tới tìm mình phiền toái.

Thái hậu khẽ gật đầu, ánh mắt nửa nhắm nửa mở quét một vòng bốn người phía dưới, rồi chậm rãi nói: “Từ nay trở đi cũng đã là mười lăm tháng tám rồi, là ngày đoàn viên mỗi năm một lần. Ngày thường cũng là hai bà lão chúng ta phụng bồi cùng cái đứa nhỏ bướng bỉnh không ra gì kia, năm nay cũng là náo nhiệt một ít, có bốn người các người phụng bồi giải buồn.”

Bốn nàng lần nữa khẽ cúi đầu, vội nói: “Đây là bổn phận của thiếp.”

“Mười lăm tháng tám, chính là lễ ‘đoàn viên’.” Thái hậu đặc biệt đặc biệt cẩn thận hai chữ “Đoàn viên”kia, trong đại sảnh này người nào không phải là thành tinh? Tất nhiên vừa nghe liền rõ ràng ý tứ của Thái hậu: “Các người trở về chuẩn bị một chút, đợi đến từ nay trở đi trên mặt cung yển chú ý cẩn thận một chút. Không được có ngày hội này, từ trên xuống dưới, đều có thể uống một ít rượu trợ hứng.”

Chu Thái phi thấu thú nói: “Cũng không phải vậy, nghe nói đã đưa tới rượu vàng con của thượng hạng, năm nay, tỷ tỷ nên ăn nhiều hơn mấy chén mới tốt đây.”

Hai người vừa nói một hồi, đại sảnh này người tuy ít, cũng lộ ra vẻ náo nhiệt vô cùng.

Vừa nói, Chu Thái phi liền thở dài, đôi mắt dài nhỏ kia từ trên đầu bốn nàng đào qua trên người một hồi, liền thở dài, rồi cười nói: “Năm nay, còn không phải là náo nhiệt nhất, chờ cuối năm chọn tuyển tú nữ vào kinh, năm sau hoàng thượng lớn hơn nữa lại cưới, mười lăm tháng tám sang năm, đó mới là chân chính náo nhiệt đây.”

Bốn nàng nghe, trong lòng đều căng thẳng, trừ Liễu Mạn Nguyệt ra, ba sắc mặt khác cũng không lớn dễ nhìn.

Thái hậu gật đầu, cũng thở dài: “Sang năm hoàn hảo, bất quá là hậu cung của hoàng thượng phong phú một ít, ai gia chỉ mong đợi qua một năm nữa, hậu cung liền có thể nghe thêm tin tức mới là tốt nhất đây.”

Khăn trong tay ba cô gái suýt nữa bẽ gãy rồi, trên mặt chìm như nước. Liễu Mạn Nguyệt cúi đầu, càng phát ra cảm thấy trong điện Hòa Di rất khó chịu, sớm đi tản đi mới là tốt nhất.

Nhưng hai vị cấp trên kia không phải mình có thể chùng? Cười cười nói nói, thật giống như đem bốn nàng này thắng cho là theo hai nàng tới nói chuyện phiếm, phía dưới kia bốn người còn phải miễn cưỡng cười vui thấu thú nói chuyện, thật làm cho lòng người như đao cắt, mọi người chỉ hận tới suýt nữa cắn đứt hàm răng.

Nói hồi lâu, cuối cùng Thái hậu cũng là thả người, bốn cung nữ theo tới đỡ chủ tử nhà mình, bốn người ra cửa cáo lui, trên mặt mọi người nhìn đều như không có gì, thẳng trở về tới trong viện nhà mình, trên mặt mới đều cúp hân hạnh.

Bất kể người nọ dốt đặc cán mai như thế nào, tai họa, nông cạn, khiến người chán ghét, không hiểu phong tình, người nọ cũng là vua của một nước. Là quốc chủ của quốc gia này.

Nếu đã vào cái cửa cung này, kia sinh là người của tiểu hoàng đế này, chết thì sao. Nếu là âm thầm cảm chùng tiểu hoàng đế này, sau khi chết Các chủ tất có lệnh mình chờ thẳng vào Tiên ban. Bất quá bị cả đời khổ, phía sau chờ còn có hưởng thụ vô tận an nhàn thư sướng trường sinh bất lão.

“Chủ tử. Cần phải nhanh chóng chuẩn bị quần áo cho cung yến?” Đỡ Liễu Mạn Nguyệt vào cửa, Bạch Tuyết liền thấy nàng đặt mông ngồi ở trước bàn trang điểm rút ra cây trâm cài trên đầu, mắt thấy chính là một bộ đáng nghĩ lên giường nghỉ ngơi, trong bụng không khỏi nổi gấp gáp.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: chương 33

“Quần áo?” Liễu Mạn Nguyệt giơ tay lên ngáp một cái, chậm rãi đứng dậy, liền đi về phía giường, trong miệng còn nói: “Không phải là ngày kia sao? Sáng mai nhìn lại.” Bỗng nhiên, nói được một nửa liền dừng lại, chân mày khẽ cau lại một đám, thở dài, liền sửa lời nói: “Đi lấy đi, trước chọn xong cũng sống yên ổn, quay đầu lại hỏi thăm một chút, các nàng hôm đó mặc những thứ gì mang những thứ gì.”

Bạch Tuyết thờ phào nhẹ nhõm, trên mặt không khỏi mang một chút nụ cười.

Bạch Huyền vội vàng đi tới học tử kia, cười nói: “Chủ tử xem như thông suốt rồi sao?”

Trên mặt Liễu Mạn Nguyệt nở nụ cười nhàn nhạt, nhìn ba nha đầu bận rộn tìm y phục, mở đồ trang sức đeo tay. Nàng lười chuẩn bị những thứ này, chỉ vì trong lòng nàng rõ ràng, mình cùng hoàng thượng cũng đã tương hổ, hấn nếu có tâm tư kia, mình chính là muốn trốn cũng không tránh thoát. Nếu hấn không có tâm tư kia, cho dù mình có chuẩn bị như thế nào cũng sẽ không lọt vào trong mắt của hấn.

Nhưng chuyện này người bên cạnh không biết.

Bốn nữ nhân, ba người kia ở chỗ Hoàng thượng trong chỗ sáng ngắm ăn nhiều mệt như vậy, chẳng lẽ không một chút nào nghĩ tới bò lên long sàng sao? Nếu mình thật không động, không tranh, chỗ Thái hậu tất có vào mắt.

Bên cạnh mình ba kẻ này, cho đến hiện nay còn không rõ có nội ứng hay không. Đừng nói, cho dù trong Các nàng người nào cũng không phải là nội ứng, chỉ cần Thái hậu muốn biết cái gì, trực tiếp kêu lên đi hỏi, ai cũng không dám không nói.

Ai, chỉ tiếc thời gian tốt như vậy, toàn bộ phí vào chút ít chọn quần áo đồ trang sức đeo tay.

Ba nha đầu cầm một bộ lại một bộ, Liễu Mạn Nguyệt so cái này so với kia, thật lâu mới lấy cố ngày hôm nay sắc trời đã tối, nhìn không ra màu sắc bộ nào khá hơn chút ít, cuối cùng cũng có thể đến trên giường nghỉ ngơi.

Ba chỗ khác, quả như Liễu Mạn Nguyệt đoán, ngọn đèn dầu kia thắp tối hơn phân nửa đêm mới dập tắt.

Chỗ Thái hậu có ngầm đồng ý, người nào có bản lĩnh thì người đó có thể lên long sàng, bà chỉ phụ trách đem hoàng đế rót ngã. Trong Các đã có công khai, ai có thể mang thai người đó có thể vào mắt Các chủ, mà là người lập công lớn. Ba người này, người nào chịu buông tha cho cơ hội thật tốt này?

Tiểu hoàng đế bị biến thành mục tiêu chiếm đóng, tâm tình lúc này đều không có người nào nhìn tới, không có người đi quản hấn có nguyện ý hay không cùng mấy người phụ nhân này lăn trên giường.

“Hừ!” Giờ tay lên đập vỡ cái chén, sắc mặt tiểu hoàng đế đen nhánh một mảnh.

Tiểu Châu Tử đứng ở bên cạnh, thờ lớn cũng không dám thở ra tiếng, ám vệ quý gối đằng trước hoàng thượng đáp lời kia cũng là sống chết cúi đầu, trừ vừa mới nói thắp đủ loại trong điện Hòa Di, nữa không dám nhiều lời thên nửa câu.

“Mấy nữ nhân sau khi trở về đều đã làm gì?” Thật lâu, hoàng thượng mới cắn răng hỏi.

“Trong phòng đều thắp đèn sáng, xác nhận. Làm chuẩn bị từ nay cho tới Cung yến.”

Hoàng thượng liền hừ lạnh một tiếng: “Bốn người đều là như thế sao?”

“Xung quanh cho đến thuộc hạ trở lại trước vẫn sáng ngọn đèn dầu, so sánh với xưa nay đều muộn rất nhiều.”

Hoàng thượng nghe, màu sắc trên mặt lúc này mới hơi hòa hoãn một chút, đôi mắt trầm tư một chút, phục lại nói: “Ba chỗ gì đó đã đổi lại tốt chưa?”

“Hồi bẩm Hoàng thượng, toàn bộ đã đổi lại rồi.”

“Vậy thì tốt rồi, đi xuống đi.”

Ám vệ kia vội vã lui ra, không dám ở lâu.

Hai tiểu thái giám đi vào nhặt mảnh nhỏ trên mặt đất kia, nhanh chóng xóa đi nước đọng, lặng lẽ thối lui khỏi ngoài cửa. Tiểu Châu Tử lúc này mới vào hai bước: “Hoàng thượng, sắc trời đã tối, cần phải nghỉ ngơi?”

Nghĩ tới ngày kế còn có việc muốn làm, Hoàng thượng lúc này mới nhẹ chút gạt đầu, để cho Tiểu Châu Tử hầu hạ nghỉ ngơi không đề cập tới.

Một đêm ngủ ngon, buổi sáng ngày kế, ba chỗ nhận được ý chỉ của Thái hậu nhân ngày thứ hai, bốn vị nữ nhân đều cần chuẩn bị một ít, ngày hôm đó liền miễn các năng tiến thân hầu hạ hoàng thượng.

Sau khi Liễu Mạn Nguyệt biết được, trên mặt không vui, không cần mình đi, buổi tối hôm qua cũng không nói? Làm sao lại đợi tới lúc mình đã dậy, mặt cũng rửa xong, quần áo đều thay đổi tốt mới nói chứ? Ngủ đều đã tỉnh lại, còn thể nào bảo mình bỏ lại giấc ngủ kia đây?

“Chủ tử, vừa lúc. Ngày hôm nay thử một chút quần áo, chọn lựa sáng mai phải mặc một bộ nào đó làm sao mới có thể hiện ra màu sắc của ngài tới đây!” Khuôn mặt Bạch Huyền chứa ý mừng, ôm vài món quần áo cười.

“Đúng là để ý cái này đây.” Bạch Tuyết gạt đầu lia lịa.

Chỉ Bạch Hươu, thấy thần sắc Liễu Mạn Nguyệt lúc này có chút không tốt, quay đầu nói: “Chủ tử, ngày hôm nay không cần người hầu không phải là chuyện nên vui mừng sao? Xưa nay mỗi ngày trở lại chủ tử không phải đều oán trách mệt mỏi sao? Chẳng lẽ chủ tử nghĩ Hoàng thượng nghĩ đến một ngày không thấy, như. như cái gì tới?”

Bạch Huyền bật cười nói: “Chủ tử, đừng nóng vội, sáng mai là có thể nhìn thấy Hoàng thượng. Nếu như bị Hoàng thượng nhìn trúng. Sau này không chừng buổi tối còn có thể thỉnh thoảng thấy.”

Liễu Mạn Nguyệt mím môi, màu sắc trên mặt kia giống như hàn băng, nàng là nghĩ tới Hoàng thượng sao? Nàng rõ ràng là nghĩ bù lại giấc ngủ của nàng.

Ba nha đầu này so sánh với nàng vị chủ tử này còn muốn đề ý, từng kiện quần áo so sánh tới lại so lui, đồ trang sức đeo tay cũng không biết ở trên đầu nàng bút họa qua bao nhiêu hồi, cảm giác, cảm thấy cái này cũng tốt, cái kia cũng thành, liền nơi này thiếu chút ít, nơi đó Thiếu chút ít.

“Trà.” Hoàng thượng vừa đã mở miệng, lập tức tiếp theo đưa tới trà, tốc độ dâng trà ngày hôm nay sao nhanh như vậy chứ? Giống như đánh giá ra bản thân hẳn là rất khát vậy?

Nghĩ tới, thì theo bản năng ngẩng đầu nhìn lại, đập vào mắt, cũng là Tiểu Châu Tử đang nhìn cười híp mắt.

Khóe miệng co quắp hai cái, vừa mới hẳn nuốt nửa mở miệng trêu ghẹo nàng, nhưng nhớ ra, ngày hôm nay nàng sẽ không tới đây.

Trong đình phong cảnh như trước, nhưng cô gái xưa nay mấy lần liền có thể khiến trong bụng khoan khoái chút ít lại cũng không ở chỗ này, ngay tiếp

theo cánh thu lân cận kia cũng không còn thú vị nữa.

“Hoàng thượng, ngắm trăng trên lầu ở dưới hoa cúc đều mở được vô cùng đẹp, có muốn ngày hôm nay xế chiều hãy đi trước khoan khoan khoái khoái hay không?” Tiểu Châu Tử tự nhiên biết sáng mai hoàng thượng còn có trăng trện đánh ác liệt muốn đánh, chỉ mong hân có thể tại trước trện chiến tu thân dưỡng tính buông lỏng một chút.

“Không cần.” Tay giờ lên xoa xoa thái dương, Hoàng thượng rũ mắt xuống, dứt khoát nhắm mắt làm ngơ.

“Hoàng thượng, muốn đàn chút cầm không?” Hồi lâu không có ở trong đình đầu hầu hạ, trong lòng Tiểu Châu Tử lúc này cũng là có chút hưng phấn bao nhiêu. Năm trước lúc cuối thu khí sáng, hoàng thượng thích nhất ở chỗ này đánh đàn, nhìn nước, cùng gió, động tĩnh kia. Cùng nhạc tiên kia nghĩ đến cũng kém không đến bao nhiêu.

“Không cần.” Lạnh lùng trở về một tiếng, rốt cuộc cầm văn thư đang nhìn trong tay ném vào trong hộp đầu, chỉ cảm thấy phiền muộn trong bụng, chợt mở miệng nói: “Lấy giấy, mài mực!”

“Dạ!” Thì ra là trong bụng hoàng thượng có đại sự rồi, chẳng trách không có phân tâm tư đánh đàn đây?

Bất quá thời gian một ngày, thoáng một cái liền qua, thấy Liễu Mạn Nguyệt lại là dùng xong bữa tối, hơi tiêu tiêu thực, liền lại buồn ngủ, Bạch Tuyết về mặt bất đắc dĩ thở dài nói: “Chủ tử, ba sân kia nghe nói tối hôm qua cũng chuẩn bị tối nửa đêm đâu.”

Lúc này nếu Liễu Mạn Nguyệt không để ý tới những cái này, chuyện này, đã hao tổn hết một ngày của nàng, giường còn không thể lên, giấc ngủ trưa cũng không có, giờ này còn nghĩ nhớ thương để nàng ngủ trễ? Cửa nhỏ cũng không có.

“Ngươi nha, dưỡng tinh thần khí sắc cho sáng mai mới đúng.” Liễu Mạn Nguyệt nhìn cũng nhìn Bạch Tuyết một cái: “Ngươi xưa nay cũng nhìn thấy, khí sắc chủ tử nhà ngươi có phải mạnh hơn so với ba người kia không?”

Bạch Tuyết chỉ đành phải gật đầu, trên mặt vẫn có chút không cam lòng.

“Này không phải kết sao? Tất cả này đều là bởi vì chủ tử nhà ngươi ăn no ngủ đủ thật tốt, lúc này mới nuôi ra khí sắc tốt. Nếu như giống như ba người kia, phạm là có chút chuyện này liền hành hạ mấy ngày, nơi nào còn có thể như vậy? Cho dù người có đẹp sớm muộn gì cũng phải biến thành thiếu phụ luống tuổi có chồng.” Dứt lời, cũng không đi để ý tới các nàng, mình cũng đến trên gối mềm, thỏa mãn thở dài một cái —— thoải mái. Đây mới gọi là cuộc sống đây.

Trong bụng cũng biết hôm nay nên sớm đi nghỉ ngơi, nếu không cũng không thể bảo chủ tử cầm lấy một đôi mắt quầng thâm mà đi gặp hoàng thượng đi? Nhưng bởi vì vị chủ tử này xưa nay cũng quá lười nhác chút ít, chỉ cảm thấy nàng không tranh khí, lúc này mới nhiều miệng. Bạch Tuyết bất đắc dĩ lắc đầu, chỉ có thể theo nàng đi, thả rèm bên giường, lặng lẽ lui ra ngoài.

Sáng sớm ngày kế, Liễu Mạn Nguyệt đã bị ba người từ trên giường lôi lên, rửa mặt, trang điểm.

Ngồi ở trên bàn trang điểm, nhìn cô gái như tranh vẽ trong kính kia, chính chọn một đôi mắt hoa đào câu nhân, trên mặt mang theo lười biếng nhìn chính mình. Đừng nói, khuôn mặt yêu tinh trước mặt này, một tá giả trang như thế quả thật hết sức xuất sắc.

Hơi sửa sang lại quần áo, tính canh giờ, do Bạch Tuyết, Bạch Huyền hai người phụng bồi cùng nhau ra khỏi viện, chỉ chừa Bạch Hương ở nhà nhìn phòng ốc.

Ba sân kia cũng như vậy, chân trước chân sau đến Khán Nguyệt Lâu.

Rất xa, thì đã ngửi được trện trện mùi hoa cúc thơm ngát, là phong một mảnh lửa đỏ đem lầu các kia trang điểm như lửa. Đến Khán Nguyệt Lâu, liền nhìn tất cả to nhỏ từng bó hoa cúc giống như tia sáng màu vàng không chính tề phủ kín bốn phía lầu các.

Khán Nguyệt các này chung quanh loại đều là cây Phong cùng hoa cúc vàng, chỉ ở trong lầu, mới bày đặt các màu hoa cúc cực phẩm cho người ngắm cảnh, bên ngoài kia liếc một cái là thấy một mảnh màu vàng rực rỡ cảnh trí thật đẹp.

Giống như đang đi trên một con đường vàng vậy, Liễu Mạn Nguyệt đi một chút xem một chút, bốn phía rậm rạp một màu hoa cúc vàng, chỉ khiến nàng nhớ tới đời trước xem “Hoàng kim giáp” trong màn ảnh, chỉ ở nơi này những bông hoa cúc kia đều là trồng trong đất, mà không phải là lấy chậu hoa để thôi.

Đang đi tới, chợt ngừng đầu thấy cách đó không xa cũng có người tựa như ở thưởng thức cúc, thấy người nọ, không khỏi hơi sững sờ, nhưng ngay sau đó liền tiến lên hành lễ: “Thiếp thân bái kiến hoàng thượng.”

Nàng kia đang mặc váy sam màu hồng, rất xa từ trong rừng phong đi tới, lân cận hoa cúc vàng đang lúc chợt thấy vẻ màu đỏ này, thẳng khiến cho ánh mắt tỏa sáng. Trên mặt phác họa dung nhan tinh xảo, chính là bộ dáng kia cố tình tỏ vẻ nhún nhường, cũng chỉ nhìn thấy người không sai mở mắt.

“Ừ.” Nhàn nhạt đáp một tiếng, rốt cuộc đem ánh mắt từ trên người nàng rút xuống tới, khẽ xoay người, tựa như lại đang nhìn hoa cúc lân cận kia: “Thái hậu đã ở bên trong chờ mấy người các người giải buồn.”

“Dạ” hoàng thượng không có cố ý phạm, thái độ này cũng còn bình thường, Liễu Mạn Nguyệt cũng không có nhìn ra cái gì không đúng, mang theo hai cung nữ, lượn lờ đi về phía Khán Nguyệt Lâu kia.

Khóe mắt vẫn đi theo váy sam màu hồng kia, tựa như tính cả chính mình cùng tâm giống như đều bị câu đi vậy. Hoàng thượng chịu đựng ý nghĩ vào Khán Nguyệt Lâu, chỉ đứng ở tại chỗ, nhưng tâm thần như thế nào cũng định không dưới.

“Thiếp thân ra mắt hoàng thượng.” Một tiếng kiều âm bên tai nổ vang, khiến hoàng thượng không khỏi quay đầu đi. Giương mắt lại, đang nhìn thấy Ngọc Diễm Lương một thân quần áo màu vàng nhạt, đôi mắt ân tình nhìn mình.

Phía dưới quần áo kia không biết có bao nhiêu lớp, hoa cúc màu vàng rực rỡ, xiêm y vàng óng, mảnh liệt vừa nhìn đi sáng rõ mắt ngất người, lại nâng mắt, khóe mắt đang nhìn thấy Ngọc Diễm Thu cách đó không xa cũng đi về phía mình, cùng Giản Lan mới vừa đi ra khỏi rừng cây Phong.

Hoàng thượng hừ lạnh một tiếng, đầu không chút xoay người liền hướng về phía sau lầu bên cạnh phiến hoa cúc, tránh rất xa ba nữ nhân này.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: chương 34

Ba nữ nhân tới sau tuy nói đều đã bái kiến hoàng thượng, nhưng rốt cuộc cũng phải vào trong lầu làm lễ ra mắt cùng Thái hậu. Cũng không thể biết rõ Thái hậu ở bên trong, lại chỉ có tán tỉnh được hoàng thượng ở bên ngoài đi? Thấy hoàng thượng trốn ra khỏi phải qua đường này, ba cô gái chỉ đành phải thầm cảm rằng, phúc lễ rất xa, liền vào trong lầu.

Khán Nguyệt Lâu này nằm ở phía tây trong Hạc Lâm viên, đã xem như một chỗ lầu các cao nhất trong Hạc Lâm viên này rồi, Thái hậu cùng Thái phi đã sớm lên lầu, đang tự thưởng thức cảnh thu nói chuyện giỡn.

Không có quá bao lâu, bốn nàng lục tục đến, thấy lễ, tất nhiên ngồi vào phía dưới.

Nói một chút chuyện, Thái hậu đối với thái giám bên cạnh hơi nhỏ nói: “Đi mời hoàng thượng tới đây, ở trên lầu ngắm cảnh không thể so với phía dưới kia đẹp chút ít?”

Thái giám kia lĩnh mệnh lui ra, bốn nàng vội vàng ngồi đoan trang hơn chút ít, nụ cười trên mặt kia cũng càng hoà thuận lên.

“Năm nay là bốn người các ngươi lần đầu ở nơi này trong vườn ngắm trăng chơi đùa, cảnh thu nơi này vô cùng tốt, cho dù quay đầu lại trở về trong kinh cũng so ra kém nơi này vạn lần.” Vừa nói, Thái hậu thở dài một tiếng: “Tuy nói cảnh tốt, nhưng rốt cuộc cũng không so sánh với tiện nghi ở trong kinh.”

“Tỷ tỷ nói lời này, chờ quay đầu lại mặc dù phải đi về, nhưng vườn này sao có thể chạy đi đâu chứ?” Chu Thái phi cười tiếp lời nói: “Chờ hoàng thượng mọi sự đã ổn thỏa, nếu như nghỉ ở lại, muội muội ta theo ngài tới đây từ từ ở là được.”

Thái hậu khẽ gật đầu, lại muốn nói chuyện, hoàng thượng đã cùng tiểu thái giám kia đi lên lầu.

Thấy hoàng thượng tới, Thái hậu lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, năm trước hoàng thượng mặc dù cũng sẽ phụng bồi cùng mình qua ngày lễ này, nhưng từ thời gian ăn cơm ra, cũng ít có thể ngồi ở bên cạnh, chính là đi gọi, cũng phải gọi ba bốn lần mới tới. Năm nay khen ngược, lúc đó, lại thật tới.

Ánh mắt hạ xuống trên người bốn nữ nhân đứng dậy hành lễ kia quét một vòng, trong bụng an tâm một chút. Nghĩ đến đứa nhỏ này bao nhiêu cũng sẽ bận tâm một ít, không phải là không sâu không nôngHoặc là, trong đầu hẳn cũng có chút ý nghĩ.

“Hoàng thượng tới.” Nghĩ tới, trên mặt Thái hậu hiện ra tia cười nhạt, thấy ngồi xuống, lại nói: “Một lát nữa dùng xong cơm trưa, kêu bốn nữ nhân làm bạn cùng con đi xuống đi dạo cảnh thu một chút. Buổi tối còn muốn ngắm trăng, buổi chiều chó có chơi mấy cái linh tinh.”

Trên mặt hoàng thượng nhàn nhạt, không nâng mắt nhìn Thái hậu, cũng không có nhìn bốn nữ nhân phía dưới, chỉ nhàn nhạt “Ừ” một tiếng.

Có động tĩnh này, vốn so sánh với xưa nay tại trước mặt mình giả chết còn tốt hơn

Tức giận trong lòng Thái hậu hơi nói lỏng chút ít, ý mừng xông ra, ánh mắt nhìn bốn nữ nhân kia hoà thuận hơn chút ít: “Trước dùng một ít điểm tâm nước trái cây, đợi một hồi giữa trưa ăn một chút con cua, buổi tối mới là chân chính ngắm trăng đây.”

Trong lúc nhất thời, như nước chảy bung lên các màu mâm đựng trái cây điểm tâm, bốn nàng thâu thú, cùng Thái hậu nghe xong lời nói ngắm trăng. Thái phi cũng muốn náo nhiệt, bảo Giản Lan muốn nàng làm thơ Trung thu, lại nói: “Kia Đại Ngọc Tiểu Ngọc, cũng là cực thiện vũ nhạc, một lát buổi tối cũng không cho lười biếng, nhất thiết phải nhảy một điệu gậy một khúc mới tốt.”

Thái hậu gật đầu nói: “Đúng là như thế, ngày hôm nay hai người các ngươi là không thoát được chuyện này.”

Ngọc Điềm Thu, Ngọc Điềm Lương nhanh chóng đứng dậy cười nói: “Học chút thứ này có thể cho Thái hậu, Thái phi, hoàng thượng xem qua, mới là phúc khí của thiếp thân.”

“Kêu nha đầu của ngươi trở về một chút, đem đàn, tiêu của ngươi lấy tới đây, đồ đặt ở bên người rồi, chúng ta chậm rãi nói chuyện, sẽ không sợ đến lúc đó ngươi lấy có không có nhạc khí, lại lười biếng.” Trên mặt Chu Thái phi cười không ngớt, chỉ vào Ngọc Điềm Lương trêu ghẹo nói.

“Khiến cho Thái phi nhìn ra rồi, cái này, không có thể lười biếng.” Đáp một tiếng, Ngọc Điềm Lương khẽ nghiêng đầu, đối với Hạ Dịch phía sau sự một cái ánh mắt, Hạ Dịch vội vàng cáo lui, trở về lấy đàn.

Chu Thái phi này nói rõ là muốn giúp đỡ Ngọc Điềm Lương, nếu không làm sao một mình gọi nàng sai người trở về cầm nhạc khí.

Sắc mặt Ngọc Điềm Thu phát chìm, Giám Lan nhìn như thần sắc bất động, buông thông nhưng trong mắt ám lóe tức giận.

Liễu Mạn Nguyệt vẫn là như cũ, mang trên mặt tia cười, gờ tay lên cầm lấy chén cúc trà lại, nhàn nhàn nghe chút ý vị.

Trong bụng Thái hậu đương nhiên biết, trên mặt nhưng cũng bất động thanh sắc, chỉ khẽ nâng mắt hướng Hoàng thượng nhìn lại, lại thấy hần đang chuyển đầu hướng ra ngoài nhìn cảnh, tựa như hoàn toàn, từ đầu, luôn luôn không nghe thấy.

Tuy nói vô luận người có thể được hoàng thượng cưng chiều, chỉ hiện nay, Thái hậu trong lòng đối với Ngọc Điềm Lương kia đã thẳng ra một tia không thích ý, phật trong cung này, cũng không phải là lay một pho tượng đều có tác dụng.

Điểm tâm nước trái cây mặc dù không ít, cũng không người nào thật có thể đã ăn bao nhiêu, bất quá hơi nếm chút, đùa với Thái hậu, Thái phi vui vẻ là chính, về phần hoàng thượng kia. Hần có thể vẫn ngồi ở đây nghe những nữ nhân kia líu ríu, cũng đã là nể mặt mũi rất lớn rồi, còn dám cầu hần mở miệng pho tượng trả lời những thứ gì chứ?

Không tới một lát, liền đến canh giờ dùng bữa buổi trưa, một nồi cua đồng nấu xong được bung lên, hơn nửa rượu vàng, tuy chỉ hơi dùng một chút xiu chỉ để trừ lạnh, cũng khiến cho gương mặt nóng lên, nếu không có thể ăn nhiều.

“Ta cũng vậy mệt mỏi, đi trước nghỉ một chút, các ngươi trẻ tuổi, chơi đùa thêm một chút đi, mà nhớ, buổi tối còn muốn ngắm trăng nữa, đừng làm rộn quá mức.”

Thái hậu rồi tiệc rồi, Thái phi cũng cùng nhau cười dài đi, chỉ còn lại có hoàng thượng và bốn nàng kia.

Liễu Mạn Nguyệt khẽ nâng mắt nhìn về phía hoàng thượng, hần từ đầu tới trưa cũng không nói quá nửa câu, nghẹn khó chịu như vậy, nhưng vẫn ngồi ở đây chịu phần này tội làm gì? Theo tính tình của hần xưa nay, không phải là sớm đã cách nơi này mà đi sao?

Giống như cảm giác có người nhìn mình, hoàng thượng chợt vừa nâng mắt, liền theo chống lại đôi mắt đen phát sáng bóng kia, trên mặt phù dung đã nhuộm hai rặng liễu đỏ ửng, chỉ cái nhìn này, có thể làm cho lòng người nổi lên một tia nóng lên.

“Đi xuống đi dạo.” Chợt thả ra chén nhỏ trà trong tay, hoàng thượng đứng dậy nói.

Tiểu Châu Tử, Tiểu An Tử đi theo hầu hạ vội vàng đuổi theo, liền đi về phía thang lầu kia đi tới.

Hoàng thượng vừa mới không thấy, Ngọc Điềm Lương liền vừa nâng tay lên quạt gió về phía mặt mình, vừa thờ dài nói: “Uống chút rượu, trên người thật là nóng, ta phải đi xuống đi dạo.”

Cái này mới vừa đi, Ngọc Điềm Thu cũng chậm rãi đứng lên: “Đầu có chút ngất rồi, Đạp Tuyết, đỡ ta đi xuống nghỉ ngơi một chút.”

Tiếp theo Giám Lan, cũng đứng lên lấy có cũng đi xuống, cũng gọi cung nữ đỡ, theo thang lầu đi xuống.

Liễu Mạn Nguyệt hơi hí mắt ra, khuôn mặt xem cuộc vui nở nụ cười, đứng lên, đi tới bên cửa sổ.

“Chủ tử, chúng ta không đi xuống đi dạo sao?” Bạch Huyền nhin không được, thấp giọng hỏi.

“Ngủ ngốc, ba người đi xuống, nhiều người như vậy, nơi nào có thể vào được mắt hoàng thượng? Vẫn là đằng hoàng ở trên lầu nhìn cảnh đi, ba người kia, không người nào có thể thành đâu.” Liễu Mạn Nguyệt nói xong làm như thực để ý, nhưng trên thực tế. Lầu này rất cao, đi xuống rồi còn muốn đi lên, năng ngại đi lâu mệt mỏi.

Bạch Huyền, Bạch Tuyết liếc mắt nhìn nhau, trong bụng âm thầm bội phục, không ngờ, chủ tử nhà mình đầu óc lúc này còn rất tốt đây. Nhưng mà, nàng có thể nào kết luận ba người kia một người cũng không thành công đây? Vạn nhất có người mê hoặc được hoàng thượng, vậy cũng không phải có thể. Mượn rượu vô lễ với đến sao?

Ai có thể nhân cơ hội bò lên giường hoàng đế ? Cái này có liên quan gì tới nàng? Có bò lên liền bò, mình tìm một cơ hội thừa sủng rồi quên đi. Chẳng qua là tiểu hoàng đế biết trong tay bà cô gái kia đều có thuốc, vạn sẽ không rút lui mới đúng. Nếu không, còn người nào a miêu a cầu cũng có thể sanh con cho hoàng thượng rồi chứ?

Tà tà tựa vào bên cửa sổ nhìn cảnh trí nơi xa xa, đang nhìn, chỉ thấy hoàng thượng đã xuất đầu dưới cửa lớn của lầu các, chỉ thấy được thân ảnh màu vàng đang đứng ở đó.

Đội thêm nữa chờ Ngọc Điện Lương cũng ra khỏi cửa kia, chừng nhìn coi, một cái thấy tiểu hoàng đế ở cách đó không xa, lập tức đứng đưa tiêu sái tới, xa xa phúc thân, mờ miệng không biết cùng hoàng thượng đang nói gì đó.

Hai người kia đang nói, lại thấy Ngọc Điện Thu đi ra ngoài, cũng nhích người đi tới.

Trên mặt Liễu Mạn Nguyệt cười dài trong tay lúc này cầm lấy chum nhỏ tím hồng, vừa ăn trái cây một bên nhìn xem cuộc vui phía dưới. Đang ăn, lại thấy Giản Lan đi ra ngoài, một bộ dáng thanh thanh lạnh lùng, cách khá xa xa hướng hoàng thượng phúc thân, đứng ở dưới lá phong giả trang làm tiên tử.

Tiểu hoàng đế bị ba người kia sáng ngời như đèn, ba người này, một vòn bướm, một thái cực, một ngâm thơ, cho đến đi thôi, nhưng ánh mắt liền thỉnh thoảng hướng về phía Khán Nguyệt Lâu nhìn, chỉ muốn người kia cuối cùng có thể đi ra ngoài hay không.

Đang tự phiền lòng, chợt tâm niệm vừa động, khẽ ngẩng đầu hướng về phía trước nhìn lại, quả thấy bên cửa sổ trên mái nhà kia, giai nhân đang ngồi, trong tay cầm trâm nhỏ tím hồng phát điểm, đang vừa ăn, vừa cười híp mắt nhìn phía dưới, nhìn tình hình kia, thật là không được tự tại.

Cũng biết nàng là lừa. Người bên cạnh cũng muốn xuống tới, chỉ người kia, quyết định lười đi lên này mấy bước.

Thử nghĩ xem xưa nay mỗi ngày leo vách núi kia, cũng không nhìn thấy nàng rốt cuộc có bao nhiêu mệt, chỉ vừa đi lên, ngã nước trà liền không phải là tìm chỗ dựa vào, chính là chơi xấu ngồi trên thảm, một bộ dáng bại hoại, cũng không chịu động thêm nửa đầu ngón tay.

Sớm biết vậy, thà rằng ở trên đó cũng không đi xuống.

“Hoàng thượng, muốn tìm chỗ nghỉ ngơi sao?” Thấy hoàng thượng ngẩng đầu nhìn phía trên đầu, Tiểu Châu Tử nhẹ giọng hỏi.

“Ừ, trong lầu chỗ nghỉ ngơi đều chuẩn bị tốt sao?” Hoàng thượng hơi hạ đầu xuống, hỏi.

“Tất nhiên, đã sớm chuẩn bị tốt.”

“Vậy thì đi nghỉ ngơi thôi.”

Thấy hoàng thượng vừa mới xuống lầu, người liền đi trở về, ba nữ nhân hai mặt nhìn nhau, cho đến hoàng thượng đi không thấy thân ảnh, lúc này mới phục hồi lại tinh thần, vội vàng đi theo vào.

Khóe miệng Liễu Mạn Nguyệt nhẹ phớt, lúc này cũng không diễn nhìn, nhân vật chính đi rồi, phối hợp diễn tránh người, ai. Trong cung này tuyệt không giống cung đấu xem qua trong tivi, mình cùng ba cô gái này đều là một nơi ra, mặc dù giữa lẫn nhau có cạnh tranh, nhưng rốt cuộc không có người nào sẽ cho người nào âm thầm hạ gáng chân chơi thủ đoạn, hơn nữa sung hạnh đều không, đấu lên cũng không có gì.

“Chủ tử, bên này gió lớn, có thể đi nghỉ ngơi một chút sao?” Bạch Tuyết thấy mọi người phía dưới không còn, lại thấy trên mặt Liễu Mạn Nguyệt có một ít đần độn vô vị, liền nhẹ giọng khuyên nhủ.

“Ừ, trong lầu có chỗ để nghỉ ngơi?” Liễu Mạn Nguyệt thấy cũng không có ai gây sự với mình, kêu nàng xuống lầu dưới đi thông đồng hoàng thượng sao? Nàng không muốn tổn sức, cần phải ở trong lầu tìm gian phòng nghỉ ngơi cũng là vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: chương 35

“Có, lúc đến trong lầu công công bác đã dặn dò trước khi tới đây, bên trong có thu thập mấy gian phòng nhỏ.” Thấy hỏi, Bạch Tuyết vội vàng đáp.

“Kia liền đi qua đi.” Có chỗ nghỉ ngơi, nàng cũng sẽ không ngồi yên ở chỗ này, Bạch Huyền đỡ, Bạch Tuyết đi theo, chủ tớ ba người xuống tầng cao nhất, từ từ đi đến chỗ nghỉ ngơi.

Mới đi đến cửa gian phòng, đã nghe có người đi lên lầu, hơi dừng chân, thì nhìn thấy áo choàng màu vàng kia, Liễu Mạn Nguyệt chỉ đành phải dừng lại bước chân, khẽ phúc lễ, trong miệng nói: “Thiếp thân bái kiến hoàng thượng.”

Hai mắt Hoàng thượng chau lên, quét nàng một cái, đã liếc mắt nhìn bên người nàng đã mở ra cánh cửa phòng, trong lỗ mũi “Hừ” một tiếng đi ra ngoài. Là hẳn biết, nữ nhân này nếu là biết không có diễn nhìn, đích thị là muốn tìm chỗ lười biếng.

Hoàng thượng ở nơi cửa thang lầu dừng lại bước chân, chợt mở miệng nói: “Định chính là muốn ở gian phòng này nghỉ ngơi?”

Hoàng thượng không có kêu dậy, Liễu Mạn Nguyệt chỉ đành phải phúc nửa thân ở nơi đâu, chờ hán sau khi đi khuất mới có thể vào trong phòng, trong lòng không khỏi oán, tại sao mình không đi vào trước rồi hãy nói? Không nên nhìn một cái tới người là ai đó?

“Hồi bẩm hoàng thượng, là gian phòng tầng thứ năm.” Lầu các này tổng cộng sáu tầng, trên tầng cao nhất chính là chỗ mọi người vừa mới uống rượu ngắm cảnh, gian phòng nơi tầng năm chính là để lại cho Thái hậu, hoàng thượng nghỉ ngơi lúc tối, trên tầng bốn, gian phòng nhỏ một ít, chính là chỗ ở chuẩn bị cho phi tần.

“Trẫm lười đi, ở chỗ này đi.” Vừa nói, hoàng thượng không thèm quan tâm đến lý lẽ quanh mình, thẳng vào trong phòng Liễu Mạn Nguyệt đứng cạnh cái cửa kia, thái giám cung nữ nơi nào dám nhiều lời? Hoàng thượng xưa nay chính là muốn phát tiết thì phát tiết, không chừng vỗ ót chính là nói muốn trên mặt sông nghỉ ngơi giấc ngủ trưa cũng không ai cảm thấy quái dị.

Thấy hoàng thượng tiến vào, Liễu Mạn Nguyệt nhắc chân vào phòng mình nghỉ ngơi.

Hai người trước sau vào cửa phòng, phía dưới ba nữ nhân lục tục đi lên lầu, mới vừa lên đến lầu ba, còn muốn chạy lên lầu trên, đã bị người cản lại, chỉ nói hoàng thượng nghỉ ở chỗ lầu bốn kia, kính xin ba vị mỹ nhân nghỉ ngơi ở dưới lầu ba.

Mặc dù tầng thứ ba cũng có gian phòng có thể cung cấp chỗ đặt chân, rốt cuộc không thể so với cấp trên rộng rãi, tầng bốn tổng cộng chỉ có ba gian phòng, nhưng nay lại đem ba mỹ nhân đều cản lại, thực là hoàng thượng vào phòng phân phó đi ra ngoài, chỉ nói nhiều người nhiều ồn ào, Liễu mỹ nhân đã vào phòng nơi nào còn an phận, ba người kia sẽ không ồn ào lên tới.

Ba mỹ nhân không biết tình hình trong lầu, chỉ cho là gian phòng tầng bốn đã bị hoàng thượng chiếm, càng không người nghĩ đến Liễu Mạn Nguyệt kia hoàn toàn từ đâu, luôn luôn không có xuống lầu hiện nay rốt cuộc ở nơi nào, chỉ đành phải nhẫn khí nghỉ ở dưới tầng ba, mọi người vất hết óc, chỉ muốn trên dạ tiệc lúc ấy nhất định phải chiếm được phần thưởng, tìm cách bò lên long sàng của hoàng thượng.

Một buổi trưa, trong Khán Nguyệt các đều vô cùng an tĩnh, Liễu Mạn Nguyệt ngã xuống giường, không đầy một lát thì nhắm mắt lại, ngủ thật say, không nghĩ tới cái khác.

Chớ nói cấp trên phía trên tầng thứ tư, thứ năm, chính là tầng thứ ba thì ba vị kia cũng là giống như trước sống yên ổn, lục tục đi lên phía trên, chỗ ở cấp trên kia ngắm cảnh, đã sớm bày xong các bàn điểm tâm thức ăn, thẳng chờ ... người tôn quý nhất khắp thiên hạ này đi tới tiêu khiển ngắm trăng.

Sau khi Liễu Mạn Nguyệt tỉnh lại cũng không gấp gáp, từ từ rửa mặt, nghe bên ngoài xác nhận đám người hoàng thượng đã lên rồi, còn kêu người canh giữ ở cửa, thấy ba vị mỹ nhân kia lục tục lên lầu, lúc này mới chậm rãi từ từ lên tầng chót.

Thái hậu, Thái phi chưa đến chỗ này, trên chỗ ngồi chính giữa chỉ có hoàng đế một người.

Sau khi Liễu Mạn Nguyệt ngồi vào vị trí sau, thì nghe Ngọc Diễm Lương vừa cười nói: “Một buổi trưa này không có nhìn thấy Liễu muội muội, lại đi lười nhác ở đâu đây?”

Liễu Mạn Nguyệt nghiêng đầu nhìn về phía nàng, trên mặt mang bộ dáng tự tiếu phi tiếu, nói: “Ta xưa nay liền thích nghỉ buổi trưa, vì vậy không có cùng các tỷ tỷ một lần đi xuống phần thưởng cúc, ba vị tỷ tỷ chơi vui không?”

Nghe nàng nói như thế, ba người kia mặt đều biến sắc, các nàng không phải đi thưởng cúc? Đi xuống lầu thì chạy thẳng tới phía hoàng thượng, chờ hoàng thượng đi, các nàng tự giác không có gì vui, cũng đi theo đi vào, về phần phía dưới kia hoa cúc mở rốt cuộc là bộ dáng nào, cũng sót không có một người nhìn ra.

“Nếu nói là phần thưởng cúc, rốt cuộc vẫn là trên lầu này xem tốt nhất, phía dưới bất quá thưởng thưởng, nơi đó có niềm vui thú thưởng thức.” Giảo Lan xưa nay vốn một bản khuôn mặt lạnh như băng nay lại chột mồm miệng, khiến chúng nữ khác không khỏi nhìn nàng mấy lần.

Ngọc Diễm Thu liền tự tiếu phi tiếu gật đầu nói: “Bồn lục Mẫu Đơn kia, nhà tắm thưởng nào có thể được thấy? Nếu không phải vào trong cung, chúng ta nào có phúc được thấy cảnh như vậy sao?”

“Ha ha, nhìn một cái, bồn rửa nhỏ này cũng biết chỗ tốt của lục Mẫu Đơn kia đây.” Mọi người nghe tiếng, vội vàng đứng dậy hướng thang lầu kia phúc thân, Thái phi cùng với Thái hậu đã đi lên lầu.

“Năm nay bồn lục Mẫu Đơn kia nở đẹp hơn so với năm ngoái.” Thái hậu khẽ gật đầu, đi tới trên chỗ ngồi ngồi xuống, rồi mới lệnh cho mọi người ngồi xuống.

“Cũng không phải sao? Nghĩ đến chính là bởi vì năm nay có chuyện tốt đây.” Chu Thái phi cười đến ánh mắt híp lại thành một đường chỉ, trên đầu quét qua thân mọi người một lát, chỉ nhìn thấy bốn cô gái kia mọi người xấu hổ cúi đầu.

Bên ngoài sắc trời mờ mờ, trong lầu các đã đốt nến cấm lên giá, chiếu rọi bên trong lầu các sáng như ban ngày.

Các bàn thức ăn bình rượu từng thứ trình lên, Thái hậu giờ cái chén, phía dưới mọi người liền muốn cùng uống một chén.

Chỉ chốc lát sau, trên mặt mỗi người giống như quét phấn, mọi người hai mắt mang sương mù, trong mắt ẩn tình thỉnh thoảng hướng duy nhất phái nam ngồi trong phòng kia nhìn lại.

Ngọc Diễm Lương làm như uống đến hơi có chút qua, trên mặt mang cười duyên, khẽ đứng dậy, quay đầu hướng phía trên nói: “Thiếp đã sai người đem

đàn mang đến, lúc này thừa dịp bên ngoài ánh trăng kia thật đẹp, vì Thái hậu, Thái phi, hoàng thượng dâng lên một khúc.”

Thái hậu khẽ gật đầu.

Ngọc Diễm Thu liền đứng lên nói: “Chỉ nghe khúc sợ quá lạnh chút ít, thiếp thân nguyên khiêu vũ một khúc, làm trợ hứng.”

Trong lúc nhất thời, tiên nhạc bỗng bình, tiên tử phiến khiêu vũ, liền đem mọi người ngắm trắng trong lầu đầu này giả trang thật giống như tiên cảnh tiên nhạc.

Hoàng thượng trong tay chỉ cầm cái chén rượu, thả vào lỗ mũi thấp xuống, nhưng mà không uống, đầu khẽ nghiêng, nhìn bên ngoài kia vòng tròn như ngọc, thừa dịp mọi người không chú ý, ở trong miệng ngậm viên thuốc, đem kia chẳng biết từ khi nào cùng rượu uống xuống.

“Không tệ, tư thái này, tiếng nhạc này, cũng là hoàng thượng của chúng ta mới có lần phúc khí này đây.” Một khúc hoàn, Chu Thái phi thở dài trên ghẹo nói.

Trên mặt Thái hậu mang cười, hướng chỗ hoàng thượng nhìn lướt qua, khéo mắt lược qua chén rượu không, lúc này mới thắm thả lỏng khẩu khí: “Ngày cả bốn người ai cũng tốt, là phúc khí của hoàng thượng, cảm giác không phải là phúc khí của chúng ta sao?”

Phía dưới Giản Lan nhìn mặt hai người xong nghỉ ngơi, liền hơi đứng lên nói: “Vừa mới nghe được khúc hay, xem được điệu vũ đẹp, lại thấy ánh trăng bên ngoài, thiếp mới nghĩ ta một bài thơ, còn muốn xin Thái hậu, Thái phi, cũng hoàng thượng chỉ điểm một hai.”

“Ngà? Cũng suýt nữa đem tài nữ này quên đi, cảnh trí tốt như vậy, ngày hôm nay cần thiết làm nhiều thêm hai bài thơ mới đúng” Thái phi cười hướng Thái hậu nhìn lại.

Thái hậu đang muốn gật đầu, chợt thấy hoàng thượng bên cạnh đứng lên.

Mọi người trong lầu kinh ngạc một mảnh, vội vàng nhìn lại về phía hoàng thượng.

Trên mặt hoàng thượng ửng đỏ, mắt mang mê ly, ôm quyền hướng chỗ Thái hậu Thái phi nói: “Nhi tử có chút choáng váng đầu, nghĩ là uống rượu hơi nóng này một ít, đi xuống trước rửa mặt, nghỉ ngơi một lát.”

Thái hậu mừng rỡ trong lòng, trên mặt chỉ bất động thanh sắc, gật đầu: “Đi đi, một lát đưa lên canh giải rượu, nếu không sáng sớm mai lại nhức đầu.”

Bị hoàng thượng này cùng nhau, thơ kia của Giản Lan nơi nào cũng chưa kịp nói ra miệng? Chỉ đen mặt, trên mặt đều không còn khí chất tiên tử nữa, cùng ba mỹ nhân khác một lần đứng dậy hành lễ đưa hoàng đế. Đề hôm nay, Giản Lan từ nửa tháng trước đang ở trầm tư suy nghĩ, đem những năm qua mình làm qua thơ từ toàn bộ lật đi ra ngoài, tuyển tuyển chọn chọn, mới định ra tới tay, chính là đề hôm nay! Nhưng hôm nay. Một hơi ngạnh ở nơi đầu, màu sắc trên mặt khó coi lúc xanh lúc hắc.

Không đầy một lát, phía dưới đi lên tiểu thái giám đáp lời: “Bẩm báo Thái hậu, hoàng thượng đã nghỉ ở tầng năm.”

Thái hậu gật đầu, cầm mắt quét về phía phía dưới bốn nàng, trong bụng tính toán không chừng.

Vào phòng, hoàng thượng thở phào nhẹ nhõm, thấp giọng dặn dò: “Trừ người chúng ta, tất cả không cho người bên cạnh đi vào.”

Tiểu Châu Tử vội vàng đáp một tiếng “Dạ”, đỡ hoàng thượng ngồi vào bên giường, thấp giọng nói: “Hoàng thượng, rượu kia có thuốc. Nhưng nặng sao?”

“Vô phương.” Hoàng thượng khẽ lắc đầu: “Thái hậu bất quá là muốn trăm sủng hạnh một cô gái, nên không phải là muốn mệnh của trăm, nhưng là chỉ là một chút thuốc trợ hứng thôi.” Vừa nói, bỗng nhiên thần sắc biến đổi, hai mắt như điện liền hướng về phía lư hương kia nhìn lại: “Trong lò kia đốt hương gì?”

Tiểu An Tử sững sốt, vội vàng chạy tới mấy bước, mở ra nắp lư hương.

“Này. Nô tài cũng nhìn không ra.” Tiểu An Tử nơi nào hiểu được những thứ này? Chỉ cảm thấy nhang này cùng xưa nay dùng mùi vị đều không giống nhau, nhưng lại cảm thấy ở nơi nào đã ngửi qua.

“Mau mở ra cửa sổ, cầm nước!” Rốt cuộc vẫn là Tiểu Châu Tử thông minh cơ linh một chút, vội vàng kêu mở cửa sổ để thở.

Hoàng thượng từ trong ngực lấy ra một viên tinh thần hoàn, mặt trầm như nước, hừ lạnh một tiếng: “Thuốc này giống như trong đầu Các kia dùng qua giục tình hương, một lát mấy người các người cũng cầm nước lạnh rửa mặt, lần trước chính là nó.”

Thuốc này liền ngay cả thái giám hóa cũng có thể vẽ ra, có thể thấy được lợi hại.

“Một buổi tối này. Đã xuống hai hồi?” Tiểu Châu Tử khẽ thở dài một tiếng, đổ nước tới, cũng không kêu đun nóng nước, bùng đến trước mặt hoàng thượng nói thầm.

“Hừ, hoàn hảo trăm chuẩn bị thêm một phần thuốc, nếu không ngày hôm nay thì phải kêu người mang ra ngoài.” Sắc mặt hoàng thượng phát chìm, thuốc đằng trước kia là Thái hậu kêu tới, hẳn tất nhiên biết đến, mới có ý ỷ ả để cho Thái hậu an tâm. Thật không nghĩ đến, lại có người sợ nhất kẻ không được,

ở chỗ này liền chuẩn bị thêm một phần.

Nơi này hương tám chín phần chính là người trong Các gây nên, chỉ không biết là ai trong số ba người nữ kia? Hay là trong Các bố trí cái đình ở trong Hạc Lâm viên này? Người này không điều tra ra, thì như thế nào có thể khiến người sống yên ổn? !

Đang tự suy tư, bên ngoài nghe cửa có người nói chuyện, Tiểu Châu Từ vội vàng nghênh đón, qua một chút, bưng chén đồ đi vào nói: “Hoàng thượng, canh giải rượu.”

Nghe cũng không phải là Thái hậu phái cô gái nào tới đây, hoàng thượng nơi này thờ phào nhẹ nhõm, nhận lấy súp kia, ăn một ngụm nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: chương 36

Bốn cô gái kia, hôm nay gọi người nào tới đây cũng không ổn thỏa, tốt nhất vẫn là mình một lát tìm cơ quay lại trong Thánh Vũ các, liền gạt bốn nàng kia ở chỗ này là tốt nhất. Ngay cả Liễu Mạn Nguyệt, hiện nay cũng không phải là cơ hội tốt. Thứ nhất nàng là Ám Tử của mình, nếu sủng hạnh nàng, ngay lập tức nàng sẽ bị vây nơi đầu sóng ngọn gió rồi. Thứ hai, nếu nàng đã được thị tẩm rồi, mỗi ngày buổi sáng chỗ Thái hậu sẽ không kêu nàng ấy tới đi theo mình, tất sẽ đổi người khác tới đây, vẫn là như vậy tốt chút ít.

Nếu thật muốn nàng. Vẫn là chờ sau khi chọn Tú, hoặc là sau đám cưới rồi hãy nói ổn thỏa nhất.

Chợt, chén kia trong tay ném rơi xuống trên mặt đất, dọa Tiểu Châu Từ và Tiểu An Từ kêu to một tiếng.

“Hoàng thượng?”

“Có. Thuốc!” Mà lại bá đạo như thế? !

Trên đầu tiểu hoàng đế gân xanh nổi lên: “Canh này. Không phải là người mình đưa tới? !” Đồ vật của Hoàng thượng, sẽ không có người bên ngoài động đến, chẳng lẽ trong Thánh Vũ Các có nội gian?

“Này.” Sắc mặt của Tiểu Châu Từ xanh mét, vội đến cửa, thấp giọng gọi người tra tìm chuyện này.

Tiểu An Từ thì tiến lên một bước: “Hoàng thượng, chẳng lẽ là độc.”

“Được.Xuân.” Chẳng lẽ con nôi dòng của mình bọn họ tựa như lần này nhìn trúng hay sao? Chẳng lẽ mình ở trong con mắt của bọn họ chẳng qua là công cụ nối dõi tông đường kia sao? Thật sâu nhắm lại hai mắt, trước kia dùng hai viên tinh thần hoàn, nhưng lúc này thuốc này tuyệt không phải là giống như hai loại ôn hòa lúc trước, chính là mới vừa vận uống thuốc, cũng không có bao nhiêu tác dụng, may mà, mình chỉ uống một hộp nhỏ mà thôi, cũng vẫn có thể cưỡng chế đi.

Hai mắt của Thái hậu quét trên người bốn nàng, trong lòng thiêu đốt lên. Hoàng thượng đã nghỉ ngơi rồi, nói là giải rượu, nhưng một chút thuốc này đã có tác dụng rồi, trong bốn người này chọn người nào đi qua, mình cần phải đắn đo một chút?

Liếc nhìn Giản Lan đang đen mặt, đang tự nhếch môi, vẻ mặt ủy khuất tức giận, trong lòng Thái hậu loại nàng ta đầu tiên. Cây tài khinh người, cô gái như vậy nếu gặp phải người yêu thích dạng này thì sớm đã chọn nàng. Nếu nhà ai có con dâu như vậy, trong lòng mẹ chồng cũng sẽ không thích. Mà trong lòng nàng rõ ràng không nhìn trúng hoàng thượng, chính là cứng rắn đưa đi thị tẩm, cũng sẽ không thật tâm hầu hạ, sau này tất sẽ thất sủng.

Lại nhìn Ngọc Diễm Lương.

Nhìn Ngọc Diễm Lương, mắt Thái hậu liền khẽ quét mắt Chu Thái phi bên cạnh, chỉ bằng nàng dám đi tới nơi Chu Thái phi, thì bản thân nàng ta đã không có phần rồi.

Còn dư lại, liền chỉ có Ngọc Diễm Thu và Liễu Mạn Nguyệt kia.

Ngọc Diễm Thu thân người đầy đặn một chút, nói vậy nếu như một hồi mây mưa định có thể khiến hoàng thượng nghĩ tới hai hồi, nhưng nàng từng bị cời bỏ tặng đi qua, lại bị hoàng thượng ném đi ra, ở nơi này trong nội cung sớm đã mất thể diện. Mà Liễu Mạn Nguyệt kia. Xưa nay cũng là quá mức lười biếng một ít, ngày thường cũng là xinh đẹp, nhưng lại không để ý nhiều đến hoàng thượng. So sánh với, cũng là Ngọc Diễm Thu kia còn có “Lòng cầu tiến” chút ít.

Nghĩ tới, liền mở miệng nói: “Hoàng thượng uống rượu nhiều lắm chút, Đại Ngọc mỹ nhân, người đi xuống hầu hạ.”

Hai mắt Ngọc Diễm Thu tỏa sáng, khuôn mặt đều là nụ cười nhẹ nhàng, đứng dậy, thật sâu khê chào: “Dạ, Thái hậu.”

Cơ hội như thế, quân hoàng đế kia không thích chuyện nam nữ như thế nào, mình cho dù là dùng cười. Chính là đau chết, mệt chết cũng phải bắt cho được cơ hội lần này!

Thấy Ngọc Diễm Thu xuống lầu đi, Liễu Mạn Nguyệt khẽ nhìn lướt qua bên kia, thì bình tĩnh ngồi ở chỗ cũ, trên mặt không có nửa điểm thần sắc khẩn trương. Đây cũng không phải là nàng không chủ động tranh thủ, chỗ Thái hậu hỏi cũng không hỏi, trực tiếp liền chỉ người cho hoàng thượng, cũng không phải là nàng không muốn hỗ trợ nha.

Mà vừa mới nhìn Hoàng thượng như vậy, nói vậy đích thị là bộ dáng giả vờ, biết rõ có người muốn bỏ thuốc, hẳn còn có thể chính xác ăn vào bụng sao? Nếu thật như thế, vậy hẳn hoàng đế này đã sớm làm đến cùng rồi, không biết bị người hạ bao nhiêu thuốc đây.

“Dạ, Thái hậu!” Ngọc Diễm Thu vừa đi xuống không tới một lát, chợt thấy một tiểu thái giám liền lẫn một vòng chạy tới.

“Vội vàng hấp tấp thành cái dạng gì? Nói!” Khuôn mặt Thái hậu trầm xuống, trong lòng dâng lên một tia bất an. Sẽ không, thuốc kia bất quá là trợ hứng, hơn nữa thủ đoạn của Ngọc Diễm Thu kia, ngay cả hoàng thượng không thích, nói vậy cũng sẽ không từ chối mới đúng.

“Đại Ngọc mỹ nhân bị hoàng thượng một cước từ trên lầu đá đi xuống. Hoàng thượng hẳn. Hẳn phải về Thánh Vũ các!” Tiểu thái giám này mặc dù không thể vào trong phòng, nhưng lại là Thái hậu phải đi xuống coi chừng dùm tầng năm, sợ hoàng thượng đột nhiên muốn đi, đánh loạn an bài trước kia.

Thái hậu mạnh mẽ đứng lên, sắc mặt đen nhánh một mảnh, Chu Thái phi cùng ba nữ vội vàng theo ở phía sau tổng cộng đi xuống lầu.

Ở bên trong tầng năm, mấy tiểu thái giám quỳ trên mặt đất, mặc dù không dám đưa tay kéo ra, nhưng cũng ngăn hoàng thượng ở trong thang lầu khuyên.

Thấy Thái hậu tới, mọi người nhất tề thở phào nhẹ nhõm, thối lui qua một bên.

“Hạo Nhi? !” Thái hậu thấy Hoàng thượng trong lòng cả kinh, vốn là mang theo tức giận thoáng cái không biết tiêu tán đến nơi nào đi.

Sắc mặt Hoàng thượng đỏ bừng, cau mày, thân thể không được phát run, lộ vẻ vô cùng khổ sở.

“Hoàng thượng sao vậy? !” Trong bụng Thái hậu giận dữ, bà chỉ ở trong rượu hạ một chút thuốc trợ hứng, sao lại khiến Hoàng thượng như thế? Lúc này rốt cuộc là tại sao? !

“Hồi bẩm Thái hậu, Hoàng thượng từ sau khi ăn canh giải rượu đã là như thế. Chỉ nói trên người nóng đến khó chịu.” Tiểu Châu Tử quỳ trên mặt đất chỉ tiết đáp, người bỏ thuốc kia không biết là người nào, nhưng dám can đảm ở trong canh giải rượu bỏ thuốc. Vừa mới mình đã tra hỏi rồi, vốn là xác nhận người trong Thánh Vũ các đưa canh tới, nhưng thuốc này cũng không biết là nơi nào đưa. Người đưa là người chỗ hoàng thượng đưa tới chén thuốc, mình cũng cho là người trong Thánh Vũ các đưa tới, nhưng ai biết hoàng thượng vừa mới uống ngã chén, bên ngoài đã có người báo, nói là canh nấu xong đã được đưa tới.

Có thể thấy được, là có người âm thầm đem một cước đi vào, đánh trở tay không kịp.

“Canh giải rượu? !” Nhìn Hoàng thượng như vậy, Thái hậu sao lại không biết hẳn trúng cái gì? Trong bụng giận dữ: “Tra! Cho dù đem Hạc Lâm Viên này lật đáy hướng lên trời cũng phải điều tra ra cho ta!”

Dứt lời, liền tiến lên mấy bước, lôi kéo tay kia của Hoàng thượng ôn nhu an ủi: “Bất quá là trong lòng có hỏa thôi, vì sao lại tức giận với Đại Ngọc mỹ nhân kia?” Kia vốn là đưa tới cho hoàng thượng tiết hỏa, ngược lại còn bị hấn đá xuống dưới?

Hoàng thượng cắn chặt hàm răng, miễn cưỡng nói: “Trên người khó chịu. Nàng đã tới, ai ngờ có phải hay không là nàng ta.”

Trong bụng Thái hậu bất đắc dĩ một trận, hoài nghi này. Cũng đúng, nếu là thả vào trên người bà, sợ cũng sẽ tự định giá như thế, cũng chỉ có thể khó khăn nha đầu kia số mệnh không tốt. Nhưng hoàng thượng có thể lựa chọn, khiến cho trong lòng Thái hậu cảm thấy an ủi.

Nghĩ tới, liền thấp giọng nói: “Mấy cái mỹ nhân này xác nhận vô sự, hiện nay con như thế. Liền tùy ý chọn một đi.” Vừa nói, liền thấp giọng nói, “Các nàng vốn là người của con, chắc chắn sẽ không hại ngoại.”

Hoàng thượng tránh ra tay kia của Thái hậu, quơ đi mấy bước tới nơi cửa thang lầu, trên thang lầu chỗ nghỉ tạm đều ở chung một chỗ, ba nữ đang đứng cùng Chu Thái phi cùng một chỗ ở đó.

Thấy Hoàng thượng đã tới, Chu Thái phi liếc một cái ánh mắt đi qua, Ngọc Diễm Lương gấp hướng tới hoàng thượng âm thầm đón hai bước, lại không nghĩ, lúc đến trên người Hoàng thượng thoáng một cái, dưới chân hơi loạng choạng. Tiểu An Tử bên kia mặc dù vội vàng đỡ, nhưng nửa người khác của hoàng thượng lại đang đụng vào Ngọc Diễm Lương.

Nàng ta đến đón hoàng thượng, đang đứng nơi cửa thang lầu, bị va chạm này, thoáng cái lẫn đi xuống. Giống như Đại Ngọc mỹ nhân vừa mới rồi, thẳng rơi xuống lầu bốn, thật lâu không bò dậy nổi.

Hoàng thượng giống như không có nhìn thấy gì, liền tiến về bên kia hai bước, một tiếng đáp đến trên vai Liễu Mạn Nguyệt, nói: “Ngoại. Là ai?”

Liễu Mạn Nguyệt sững sốt, chỉ đành phải đáp: “Thiếp thân Liễu thị”

“ Tên.” Mắt thấy người nọ, dung nhan như cũ, xinh đẹp vô cùng, có thể sợ là mình sau khi trúng thuốc kia sinh ra ảo giác, không hỏi rõ ràng sẽ không an tâm.

“ Liễu Mạn Nguyệt.” Trong bụng Liễu Mạn Nguyệt buồn bực, lại chỉ phải đành hoàng đáp, chẳng lẽ Hoàng thượng trúng không phải là xuân dược mà là thuốc mất trí nhớ? Không nhận biết mình?

Trên tay dùng sức, thẳng đem sức nặng trên người kia đặt ở trên bả vai nàng, đi xuống lầu, từng bước, vô cùng khó khăn.

Thấy nhất định mang theo một người đi, Thái hậu lúc này mới thả lỏng hơi thở, Âm quát Chu Thái phi về mặt kinh ngạc bên kia, trong bụng an tâm một chút, tiểu Ngọc mỹ nhân kia cũng là xui xẻo, nếu nàng không nhanh tiến lên trước hai bước, lúc này người hoàng thượng mang đi không biết chừng là ai đây. Chỉ là thuốc kia.

Nghĩ tới, liền xoay đầu lại, đối với Tiểu Châu Tử vẫn quỳ trên mặt đất lạnh lùng nói: “Ai gia nhớ được, đồ ăn của hoàng thượng đều xác nhận do người đắc lực trong Thính Vũ các điều chế?”

Tiểu Châu Tử gắt gao khẩu trừ trên mặt đất, nói: “Nô tài đã tra ra, lại có người ở chuyện chén thuốc đưa trước một bước bụng một chén tới đây, hoàng thượng bởi vì nhức đầu, uống một ngụm, liền nháo muốn nghỉ ngơi, vừa mới nằm xuống, đã cảm thấy trên người không đúng, lúc này mới phát hiện canh kia có vấn đề. Tức giận tới mức quăng đồ chén kia, bên ngoài không ngờ có người đưa tới một chén.”

Sắc mặt Thái hậu đại biến, hành vi lớn mật như thế. Quả thực khiến người khác giận sôi.

Ra khỏi Khán Nguyệt các đi không có mấy bước, liền có người mang kiệu chạy tới, đón đưa hoàng thượng đi.

Hoàng thượng thì được ngồi, còn mình thì phải đi, Liễu Mạn Nguyệt đề lại oán trách trong lòng, một đường theo sát. Xem tình hình của tiểu hoàng đế, vẻ mặt đỏ bừng kia, vừa mới lúc rời tiệc còn chưa từng thấy, sao mới như vậy một lát lại thành như vậy rồi? Nghe, xác nhận có người bỏ thuốc. Nhưng mà, cái này thật giống như cách làm việc của người trong Các.

Đoàn người thừa dịp ánh trăng rất sáng trở về Thính Vũ các, hoàng thượng lão đảo xuống kiệu kia, Liễu Mạn Nguyệt bước lên phía trước một bước, muốn cùng những đám tiểu thái giám này cùng nhau làm bộ dáng, trống rỗng diu một bên. Lại không nghĩ, bị hoàng thượng một phát bắt được cổ tay, mang theo vào trong Thính Vũ các.

Trong lòng mơ hồ mang theo chút bất an, nhưng trong ngoài Thính Vũ các này đều là người của hoàng thượng, nói vậy bọn họ chắc có biện pháp giải được thuốc này, không là nhất định phải là mình hầu hạ

Từng bước lên lầu, cũng không biết là mình đỡ, vẫn bị tiểu hoàng đế kia dắt, cho đến bên cạnh giường này, đang muốn đỡ hoàng thượng ngồi vào trên giường, chợt thấy trên đầu cánh tay căng thẳng, ngay sau đó, liền trời đất quay cuồng bị hất xả đến trên giường.

Chứng tiểu thái giám hầu hạ thấy thế, vội vàng lui lại đi ra ngoài, cũng không dám lưu lại nữa, chỉ ở giữ cửa nghe phân phó.

“Hoàng.” Liễu Mạn Nguyệt mới vừa mở miệng, liền bị người nọ bên cạnh đè ép tới đây, tay phải còn bị hất siết trong tay, trước mặt bóng dáng đen thùi, che ánh nến ở bên trong phòng, chỉ cảm thấy trên môi mềm nhũn, đã bị ngăn chặn.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

Trái tim trong lồng ngực đập thật nhanh, giống như tiếng trống đập, trên người bị người nọ hôn lung tung, không lâu lắm trên môi liền bị hất liếm mát đến ướt át, người nọ giống như không có cam lòng, cánh môi bị hất dùng lưỡi cạy mở, miệng lưỡi thoáng cái thất thủ.

Tuy nói vào cung này, thì có chuẩn bị hoan hảo cùng hân, nhưng rốt cuộc hai đời xử nữ, nơi nào trải qua những thứ này? Trên mặt phát nóng giống như bị hỏa thiêu, trong lòng lại vẫn có tâm tư nghĩ tới: không phải là ta không muốn cho hân. Thật sự là hân. Hân. Đùng rồi! Tiểu hoàng thượng cũng là lần đầu tiên, lại trúng thuốc kia, sợ là buổi tối hôm nay nếu là theo hân, vậy thì không phải là hưởng thụ mà là chịu tội đi?

Vì sao Liễu Mạn Nguyệt trước muốn kêu Tiểu hoàng thượng này đi cùng cô gái khác lần qua lộn lại sàng đàn sẽ tìm cơ hội bỏ lên long sàng? Nàng chẳng qua là không muốn làm người luyện đầu tay cho tiểu hoàng đế thôi.

Trong đầu suy nghĩ miên man, chợt thấy người nọ trên người dùng bàn tay phải trống không sờ lên gương mặt của mình, rồi theo cổ trượt xuống dưới, thoáng cái áp vào trên ngực bên trái, cách xiêm y bắt được cái kia.

Trên người run lên, không nhìn được liền dùng tay trái đẩy ra hấn, lại bị cái bàn tay to kia một phát bắt được, kéo lên đỉnh đầu, tính tay phải cùng nhau bị hấn bắt được trong tay trái kia, chỉ bị hấn dùng tay đè lên đỉnh đầu phía trên, gắt gao đè ép.

Tránh hai hồi, nhưng thế nào cũng không thể rút ra một chút mây may?

Người nọ trên người cảm thấy nàng không thành thật tới, tay phải lần nữa bắt được bộ ngực, cách xiêm y bóp nhẹ.

Trên người bị hấn nắm như nhũn ra, thật vất vả cách ra cái miệng kia của hấn, vừa nhẹ nhàng thờ ra, lại bị hấn há miệng liếm lỗ tai bên trái, thân thể lại mềm ba phần, lại là một trận nhẹ rung, trong mắt không khỏi toát ra một ít nước mắt. Không biết là vui, là sợ, hoặc là cái khác.

“Hoàng Hoàng thượng.” Đây vừa mở miệng, trong tiếng liền mang theo tiếng động tình thờ khẽ, vừa mới toát ra ba chữ, đã khiến người nọ trên người lại thêm ba phần hòa.

Vốn là ăn xong tỉnh thần dần, mặc dù sau lại trúng thuốc kia cũng bá đạo, nhưng rốt cuộc còn giữ mấy phần thanh tỉnh, mới vừa rồi thuận thể đem nàng áp đến trên giường, cũng bất quá bởi vì là mỗi ngày trong mộng cũng có thể thấy, vào ban ngày cúi đầu, hơn nữa hôm qua một ngày chưa từng thấy, thật lòng muốn cùng nàng thân cận một ít, lúc này mới có chút ý nghĩ mượn rượu làm xăng làm bậy.

Nhưng vừa mới ôm lấy, lại không chế không được lòng của mình, hận không thể ngay lúc này muốn nàng.

Lúc này lại nghe nữa tiếng nói như đòi hỏi giống nũng nịu kia, hoàng thượng tuổi trẻ huyết khí phương cương, nơi nào còn có thể cầm giữ được?

Nói lòng miệng đang ngậm vành tai, lần nữa chiếm đôi môi kia, lè lưỡi, đầu lưỡi lung tung quấy, từ từ, liền tìm ra đường lối, ôm lấy nàng cái lưỡi thom tho kia từng vòng đánh chuyển, cọ sát lẫn nhau, hận không thể đem nàng hàm hóa.

Trên đỉnh đầu còn cứng rắn nắm cặp cổ tay kia của nàng, tay phải lại không đành hoàng, từ trước ngực cổ áo dò tay đi vào, chui vào bên trong cái yếm nắm lên một đoàn mềm nhuyễn, bàn tay to mềm xoa nhẹ.

Liễu Mạn Nguyệt vốn là bị hấn hôn đến trong đầu như từng đợt say xe, cho đến trước ngực bị hấn khí lực quá lớn, giống như cảm thấy có chút thấy đau liền khẽ phục hồi tinh thần lại.

Thật lâu, trên miệng bị hấn buông lỏng ra, vừa vặn trên xiêm y kia đã bị kéo tới không giống bộ dáng, đầu vai tuyết trắng lộ liễu đi ra ngoài, ngay tiếp theo trên bộ ngực bên trái một cái bàn tay to đang nắm ở chính diện.

Hoàng thượng liền thẳng tắp đứng người dậy, đôi mắt nhìn người trong ngực, một đôi ánh mắt hoa đào một mảnh mê ly, lộ vẻ là động tình đã sâu, đầu vai tuyết trắng kia ánh vào trong mắt, đem trong lòng một chút vừa mới thanh tỉnh hoàn toàn đánh tan.

Cái gì không phải là thời cơ thích hợp? Cái gì sợ đem nàng phóng đến trên đầu chiến hỏa nung? Cái gì mỗi ngày buổi sáng muốn nàng tới đây. Những thứ này, đều bị dục vọng phía dưới giống như lửa đốt cháy tan tành, chỉ muốn đem nàng đặt ở phía dưới, nghe nàng nũng nịu gọi mình “Hoàng thượng”.

Một bên cúi xuống, một ngậm ngậm lấy đoàn hồng nhuận mới vừa vuốt ve trên mảnh tuyết trắng kia, khiến cho người phía dưới đầu khẽ run lên, cũng rút ngậm khí lạnh.

Khẽ lấy lại tinh thần, Liễu Mạn Nguyệt cắn môi dưới, thấp giọng ghé vào lỗ tai hấn nói: “Hoàng thượng. Muốn thiếp, thiếp tất nhiên sẽ không phải không cho. Nhưng ngày sau. Buổi sáng sẽ không được hầu hạ hoàng thượng nữa.”

Nếu hấn thật chỉ muốn nữ tử thị tẩm, thì cho, dù sao sớm muộn gì cũng là của hấn. Nhưng nếu như hấn muốn thám tử, cái đỉnh, muốn đem mình ở lại bên cạnh gần với hấn, mà thăm dò thám thính Tiên các kia, nói vậy hôm nay cũng sẽ không làm chuyện kia mới đúng.

Đang hàm chứa mút lấy viên nho kia, trong tai nghe lời này, hoàng thượng trên người nàng không khỏi cứng đờ, hồi lâu, liền ngẩng đầu lên, trong ánh mắt mang theo bị đè nén cùng từng trận tình cảm. Hít một hơi thật sâu, bỏ thêm vài hơi mùi hương trên cơ thể nàng. Cùng ba nữ nhân kia bất đồng, trên người nàng chỉ có một chút mùi hoa nhài nhàn nhạt, rồi lại cùng mùi hoa nhài bình thường mùi bất đồng, có sợi hơi thở thanh tân, làm cho lòng người nhẹ nhàng khoan khoái thư thái.

“Trẫm” Trong tiếng mang theo trận khàn giọng, rồi lại không phải là cái loại biến thanh kia, “Thuốc này rất bá đạo. Trẫm Hôm nay mặc dù dùng qua chút thuốc giải, nhưng.”

Trong lòng Liễu Mạn Nguyệt khẽ run, đem lông mi thật dài như bàn chải kia theo mí mắt khẽ rũ xuống, chỉ cảm thấy tiếng nói đang lúc có chút phát chặt: “Hoàng thượng, ngài. Đem tay của thiếp buông ra xem”

Bàn tay nạnh liệt nắm chặt hai tay nàng thoáng cái buông lỏng ra, nhìn máu ứ đọng trên cặp cẳng cổ tay kia, trên mặt hoàng thượng lúng túng một trận, nghĩ kéo qua cặp cổ tay kia xoa bóp cho nàng, rồi lại bởi vì mình có bao nhiêu thất thố có chút lúng túng, hơn nữa trong đây lòng áp cũng áp không được dục niệm, chỉ sợ lại đi đụng nàng, mình sẽ không nhìn được.

Khẽ cắn cắn răng, Liễu Mạn Nguyệt chợt ngẩng đầu lên, mang trên mặt tia cười duyên, nhưng nụ cười này, cùng bộ dáng bình thời kia tự nhiên rốt cuộc bất đồng, mang trên mặt từng trận đỏ ửng, tiếng nói cũng giống như ngâm nước: “Thiếp. Giúp hoàng thượng, hoàng thượng, ngài. Nằm xuống.”

Trong tiếng nói của nàng mang theo ý thẹn thùng, sao còn giống như thần thái xưa nay như ánh mặt trời? Nhưng hết lần này tới lần khác như thế, lại khiến cho trong lòng hoàng thượng mềm thành một vũng nước, cứ như vậy tung mình nằm xuống cho nàng làm.

Trong bụng thờ phào nhẹ nhõm, Liễu Mạn Nguyệt đứng dậy ngồi dậy, quay đầu nhìn hai mắt kia, ánh nến mờ lung, mang theo tia ẩn nhẫn khó khăn, cùng tia tình tứ nói không ra lời. Lại cau lại chân mày, cùng trên người dừng lại cũng ngăn không được run rẩy, khiến cho trong bụng Liễu Mạn Nguyệt mềm nhũn.

Tay giờ lên, đem khế tóc rơi rời rạc buông xuống sau tai, lại, đã biết trong lúc lơ đãng mang ra phong vận, khiến cho hoàng thượng nằm ở một bên âm thầm rút ngậm khí lạnh, cứng rắn đè ép rung động trong lòng mình không có đi đưa tay kéo nàng.

Để ý vén đầu tóc, đem cái yếm đang nửa treo ngược ở trên cổ cứ vậy chặn lại xuân sắc của bộ ngực, phương hướng ngồi xuống, tựa vào bên cạnh hoàng thượng, trên mặt ửng đỏ, giờ lên tay ngọc thon thon, cỡi quần áo phía dưới của hoàng thượng.

Cảm giác ngang hông bị nàng chạm vào, trên người hoàng thượng lại là căng thẳng, mở mắt, chăm chú nhìn nàng cũng xấu hổ nụ cười, chỉ cảm thấy chẳng bao lâu, chỗ quần áo bị nàng giải, nơi lửa nóng kia, lại bị bàn tay nhỏ bé kia của nàng nhẹ nhàng bắt được.

Cùng nhau vừa động, tư vị mất hồn kia thường ngày sao chịu nổi? Hoàng thượng cố nén, nhưng vẫn không khỏi kêu “ừ” trong mũi một tiếng. Nghe vào trong tai Liễu Mạn Nguyệt, khiến nàng hợp với cô tổng cộng đỏ lên.

Trên tay phiên vân phúc vũ, nhất thời nhanh nhất thời chậm, không lâu lắm, vật kia trong bàn tay run run lên, nhưng ngay sau đó, dịch vật nóng hổi phun đầy tay.

Hai người trên giường, đều thờ phào nhẹ nhõm.

Liễu Mạn Nguyệt vội vàng xoay người lại, từ bên giường lấy khăn sạch sẽ, lau sạch tay mình, sau đó cúi thấp đầu tới đây, hai tay run rẩy đem nơi kia trên người hoàng thượng lau sạch sẽ, lúc này mới hoàn toàn thờ phào nhẹ nhõm.

Khẽ nhếch há mồm, cũng muốn hỏi nàng, cái này cũng là một trong những thứ phải học trong Các kia? Chẳng lẽ nơi đó liền có nam tử có thể cung cấp cho nàng thực tập? Vừa có ý xấu hổ, trong đầu lại có một ít khó chịu, rốt cuộc không có thể hỏi ra lời.

“Hoàng thượng nghỉ ngơi đi. Thiếp thân, cáo lui trước.” Đem khăn trả về chỗ cũ, Liễu Mạn Nguyệt đứng ở bên giường thấp giọng nói.

Đưa mắt lên nhìn, xiêm y chỗ ngực của nàng còn chưa cài tốt, lộ ra một ít màu đỏ thắm bên trong, hơn ánh lên một ít thân da thịt tuyết trắng của nàng, khiến cho càng thêm xinh đẹp dị thường.

Há miệng, muốn gọi nàng tới đây, nghĩ muốn ôm nàng vào lòng, nhẹ hôn nàng, xoa bóp chỗ cổ tay nàng bị máu ứ đọng kia, nhẹ nhàng chạm vào gò má kiều diễm kia, cùng đoàn tuyết trắng vô cùng mềm mại kia. Nhưng nàng đang cúi đầu thu thập xiêm y trước ngực, liền thối lui đến bên cạnh cửa.

Vì sao. Nàng ấy lại không muốn thân cận với trẫm một ít?

Trong bụng không khỏi một mảnh âm nhiên, mắt thấy nàng liền muốn ra khỏi cửa, chợt mở miệng nói: “Liễu mỹ nhân.”

Liễu Mạn Nguyệt cước bộ ngừng lại, nghiêng người trở lại: “Dạ”

“Trẫm cho ngươi nghỉ ngơi hai ngày. Trễ nhất ngày mười tám, trở lại bên người hầu hạ.”

“. Dạ”

Thấy cửa mở, lại nghe bên trong mơ hồ có người nói chuyện, mấy tiểu thái giám canh giữ ở cửa đều căng thẳng trong lòng: sao trước sau vẫn chưa tới nửa canh giờ. Liền xong? ? Đây cũng quá nhanh một chút đi.

Ra cửa, thấy Tiểu Lưu Tử và Tiểu An Tử đứng ở cửa, có chút ngăn người nhìn mình, hơi suy nghĩ một chút liền nói: “Nhị vị công công.”

“Dạ, vâng” hai người vội vàng lên tiếng đứng nghiêm, bất kể như thế nào, vị này đều có thể bị hoàng thượng kéo đến trên giường, làm sao cũng có thể vào trong mắt hoàng thượng, mà có thể là “Người của hoàng thượng”.

“Nếu như sau này có người hỏi, chỉ nói là thiếp bị hoàng thượng đuổi ra ngoài.” Vừa nói, liền dừng một chút, nói, “Có thể có chỗ nào đó, để cho thiếp hỏi thu thập không?”

“Có, có!” Tiểu Lưu Tử vội vàng dẫn Liễu Mạn Nguyệt đi thu thập, Tiểu An Tử thì nhẹ gõ cửa mấy tiếng, rồi cọt xát đi vào chính thất.

Đem đầu tóc chải lại, lại đem xiêm y chỉnh lý lại, nhìn chính mình trong gương, cũng thờ phào nhẹ nhõm. Mình vừa mới đã khóc, tuy nói cũng nói không rõ ràng lắm rốt cuộc là bởi vì cái gì, nhưng trên mặt lúc này mặc dù đỏ, rốt cuộc còn mang theo một ít nước mắt.

Liễu Mạn Nguyệt cũng không rửa mặt, chỉ như vậy đứng người lên, xuống lầu muốn về Thanh Viên.

“Mấy người các ngươi, đưa Liễu mỹ nhân trở về.” Tiểu An Tử chạy xuống mấy bước, phân phó mấy tiểu thái giám.

“Không cần.” Nếu còn nói người đưa trở về, màn kịch sau như thế nào diễn?

“Đây là hoàng thượng phân phó.” Tiểu An Tử vội vàng cười giải thích với Liễu Mạn Nguyệt, “Hoàng thượng nói, hần biết ý của ngài, kêu ngài trở về nghỉ ngơi hai ngày.”

Liễu Mạn Nguyệt chỉ đành phải khẽ khom người, liền kêu mấy tiểu thái giám đốt đèn lồng đưa trở về.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Nguồn bị nhảy chương. Mời các bạn đọc chương tiếp theo!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Giống như đập đồ khiến trong bụng thoải mái một ít, Thái hậu đứng lên, chậm rãi mở miệng thở, lạnh lùng nói: “Hôm qua Đại Ngọc, Tiểu Ngọc mỹ nhân đều bị té, nghĩ một chốc cũng không hầu hạ được hoàng thượng. Chỗ Liễu mỹ nhân. Cũng cần nghỉ ngơi mấy ngày, người sai người đi kêu Giám mỹ nhân tới đây.”

“Dạ” Hồng Lụa vội vàng đáp một tiếng, mấy tiểu nha đầu tiến lên cúi đầu thật nhanh thu thập.

Không lâu lắm, cung nhân đem Tần Nga đại cung nữ của Bình Viên trở lại.

“Chủ tử nhà người đâu?” Trong mắt Thái hậu lạnh lẽo, nhìn về phía Tần Nga nằm sấp trên mặt đất.

“Hồi. Hồi bẩm Thái hậu. Chủ tử hôm qua buổi tối uống nhiều rượu. Lúc này còn chưa từng tỉnh lại.” Trong lời nói của Tần Nga mang theo run sợ, trên người cũng không khỏi run lên.

“Rượu? !” Thái hậu cười lạnh một tiếng: “Tối hôm qua trên dạ tiệc, chủ tử nhà người cũng chưa từng uống bao nhiêu rượu? Chẳng lẽ hai chén rượu nhỏ kia liền có thể khiến cho nàng ngủ thẳng tới giờ này? Lá gan của nàng cũng quá lớn chút ít, một mỹ nhân, mà ngay cả ai già mặt mũi cũng không cho? Người tới!”

“Thái, Thái hậu!” Tần Nga vội vàng cuống quýt dập đầu: “Chủ tử chính xác uống nhiều rượu. Buổi tối hôm qua sau khi trở về. Chủ tử gọi tiểu nha đầu trông cửa cầm rượu, ăn lúc nửa đêm.” Buổi tối hôm qua Giám Lan sau khi trở về lại uống rượu lại về tranh, còn ở trong nhà cao giọng làm thơ, thể hiện hành vi phóng đãng của đám văn nhân khinh cuồng phóng đãng, đem hoàng thượng cùng mọi người trong hoàng cung mắng một lượt.

Bọn nha đầu thái giám trong cung nơi nào gặp những thứ này? Cản ngăn không được, khuyên nhủ không được, thẳng nhào đến sau nửa đêm, ói ra một trận lúc này mới ngủ say. Hôm nay sáng sớm, làm sao có thể thức dậy? Lúc này còn ngủ như chết.

“Uống rượu? !” Thái hậu thu vào hai mắt, “Đem Thu Nương trong Bình Viên gọi tới hỏi!”

Tần Nga trên người run lên, vì sao Thái hậu không biết tên nhóm người mình, lại có thể biết Thu Nương bên kia? Chẳng lẽ nàng là người của Thái hậu? !

Không lâu lắm, Thu Nương đi tới, quỳ trên mặt đất một năm một mười nói, nửa chữ cũng không dám giấu diếm, Tần Nga cả kinh một bên mồ hôi lạnh say sưa, trong lòng lại còn trấn an: may mà mình vừa mới chưa từng nói những điều gì, đều là theo thực bẩm báo, nếu không ngày hôm nay sợ là nhất định sẽ phải chịu phạt. Lại may mắn mình cùng Thu Nương giao tình cũng tốt, cũng không có gì va chạm không hợp.

“Hừ.” Sau khi nghe xong lời của Thu Nương, Thái hậu giận dữ mà cười, thật lâu, mới về mặt khinh thường lắc đầu cười nói: “Một ít nhân vật giống như trích tiên, khá lắm nữ tử thanh cao ngông nghênh. Cho nàng làm mỹ nhân cũng vừa ừm khuất nàng, đã vậy cách chức làm thái nữ, gọi người đuổi về Hân Sương cung ở trong kinh đi.”

Tần Nga và Thu Nương vốn đang run rẩy, chết cú đầu, nửa tiếng cũng không dám lên tiếng. Điện Hàn Sương —— lãnh cung. Vào nơi kia, vậy thì cuộc đời này cũng không có cơ hội đi ra.

Phía dưới tuân lệnh, hai ma ma mang theo thái giám, cung nữ thô sử chạy thẳng tới Bình Viên. Không lâu lắm, Giảo Lan còn ngủ ở trên giường cau mày, thần chí không rõ từ trong chăn bị ném ra sân, trực tiếp bị lôi vào trong xe ngựa kéo đi kinh thành.

Trong lúc nhất thời, mọi người ba chỗ khác trong viện đầu đầu nom nớp lo sợ, trong lúc nhất thời đều thần thò.

“Chuyện gì xảy ra?” Nhìn qua kính, ánh mắt sung đỏ cuối cùng cũng đi xuống. Liễu Mạn Nguyệt thấp giọng hỏi Bạch Tuyết bên cạnh.

“Giảo mỹ nhân. Bị Thái hậu cách chức làm thái nữ, đuổi vào lãnh cung trong kinh.” Bạch Tuyết thấp giọng nói.

“Thái nữ?” Liễu Mạn Nguyệt hơi sững sờ, tú nữ sau khi chính thức vào cung, vị phân thấp nhất chính là thái nữ, thấp nữa. Chính là những cung nữ hầu hạ các chủ tử, Giảo Lan phạm vào chuyện gì? Như thế nào lại bị ném vào lãnh cung?

“Dạ” Bạch Tuyết hơi dừng một chút: “Nghe nói ngày hôm nay Thái hậu giận dữ, tối hôm qua ngài cũng nghe được, trong vườn kia giăng co cả đêm, lại là cười, lại là khóc, sợ là còn nói cái gì đó, khiến cho người báo tới chỗ Thái hậu.”

Liễu Mạn Nguyệt khẽ nâng tròng mắt, trên dưới quét nàng một cái, nha đầu này, biết đến cũng rõ ràng, cái này ngay cả Bạch Huyền cũng còn không có hỏi thăm trở lại tin tức. Nghĩ tới, chỉ nói: “Coi trọng người trong chỗ chúng ta, đừng để chạm tới chuyện này bị liên lụy.”

Còn chưa từng được ân sủng, chỉ vì một chút chuyện nhỏ này liền bị đánh vào lãnh cung, nếu để cho mấy người trong các biệt, sợ là hận chết kẻ ngu ngốc kia.

Mặc trường lão ti mi dạy dỗ, hẳn là rất nuôi tiếc, cũng không biết lúc này nên đau lòng? Hay là hối hận ban đầu không nên đem nàng nuôi thành tâm cao khí ngạo như thế đây?

Bên ngoài náo nhiệt liền theo nó náo nhiệt đi, hai mắt của Liễu Mạn Nguyệt đã hết sung đỏ, khẽ duỗi lưng một cái, nói với mấy nha đầu bên cạnh: “Ta nghỉ ngơi một chút, các người đi xuống đi.”

“Dạ.” Tam Bạch im lặng lui ra, người này, buổi sáng đứng lên đi tới chỗ Thái hậu một lát, này liền lại muốn nghỉ ngơi. Nàng chẳng lẽ không sợ ăn ăn ngủ ngủ nữa nuôi ra một thân béo phì?

Liễu Mạn Nguyệt nương đến bên giường, nhấc lên góc chăn, hai mắt hơi hơi co rút lại, nhưng ngay sau đó ngồi thẳng lên nhìn coi chừng, thấy bên trong nhà không có một người, đưa tay sờ dưới chăn lộ ra vật nằm dưới.

Lộ ra một trang giấy, một bình ngọc màu trắng.

Mở ra tờ giấy kia, phía trên viết một dòng chữ nhỏ: tiêu ứ giảm đau.

Trong bụng hơi sững sờ, nhưng ngay sau đó mở ra chiếc bình ngọc màu trắng kia, chỉ thấy bên trong một cỗ mùi nhẹ nhàng xông vào mũi, bên trong là cao trắng nõn trong suốt, so với đời trước mình đã dùng qua những đồ trang điểm hạng sang nhìn còn tốt hơn mấy phần.

Cầm ngón áp út tay trái dính một chút, bôi lên phía trên cổ tay nơi mang theo máu ứ đọng, trong lòng khẽ nhúc nhích, vật này, xác nhận là tiểu hoàng đế sai người đưa vào tới, chỉ là. Người nọ rốt cuộc là võ nghệ cao cường tiến vào? Hay là đã biết trong viện có người của bọn họ?

Tựa vào trên gối mềm lớn, tinh tế xoa hai cẳng cõ tay, đem nơi máu ứ đọng kia đều nhu hết, đưa lên trước mắt nhìn, giống như phai nhạt chút, lại giống như không chút phản ứng nào.

Khẽ thở dài một hơi, đem bình kia nhét vào dưới gối đầu, còn mình đứng dậy đến bên lư hương, đẩy ra nắp lư hương, lấy tờ giấy ra, thấy nó hoàn toàn đốt sạch lúc này mới đắp kín nắp lại.

Biến tay ta thành bộ dáng như vậy, chỉ đưa một hộp thuốc mỡ như vậy liền xong rồi sao?

Môi đỏ mọng chu lên, trong đầu không khỏi hiện ra cảnh kiều diễm đêm hôm đó, trên mặt nung đỏ một mảnh, vội vàng trở về trên giường ngủ không cần đi suy nghĩ nhiều.

Hai ngày nghỉ ngơi đều đã qua.

Sớm ngày mười tám, Liễu Mạn Nguyệt than thở rời khỏi giường, vẻ mặt không tình nguyện đứng lên rửa mặt thay đổi quần áo, thừa dịp gió sớm hơi lạnh, ra cửa, một tay nắm cánh tay Bạch Hương, chậm rãi đi về phía Thính Vũ các.

Vào cửa viện, thì Bạch Hương xoay người trở về Thanh Viên, chỉ có Liễu Mạn Nguyệt một mình vào Thính Vũ các, lên lầu đi lại.

Bên ngoài thông báo, nói là Liễu mỹ nhân đến, hoàng thượng đứng trước ở bên giường, cho mấy cái tiểu thái giám mặc xiêm y trên người mình, nghe tiếng động ở cửa liền ngẩng đầu nhìn lại.

Vẫn là bộ dáng người kia kiều so sánh như hoa, trên mặt mang nụ cười, nửa buông thõng ánh mắt, cúi người về phía này vén áo thi lễ.

“Ừ.” Hoàng thượng khẽ hừ một tiếng, liền không nhìn nàng, chỉ kêu đám tiểu thái giám bên cạnh hầu hạ mặc quần áo, lúc này mới nâng bước đi về phía cửa, đi tới bên cạnh cửa, dừng lại cước bộ, nhìn cũng không nhìn nàng nữa mắt: “Đã dùng đồ ăn sáng chưa?”

“Dùng.” Liễu Mạn Nguyệt thành thực cúi đầu đáp.

“Đi đổi lại quần áo, tắm đi dùng bữa.” Dứt lời, liền đi ra ngoài, cũng không để ý tới nàng.

Liễu Mạn Nguyệt đợi hoàng thượng đi, lúc này mới hướng về phía sau tấm bình phong đi tới, trong lòng âm thầm suy nghĩ: chẳng lẽ lại dậy trễ? Sao lúc này mới đi dùng đồ ăn sáng?

Đổi xong quần áo tiểu thái giám, đợi hoàng thượng dùng xong đồ ăn sáng, lúc này mới đi theo hoàng thượng một đường đi tới Lâm Tuyết Đình.

Liễu Mạn Nguyệt đi đổ nước trà, trở lại bên cạnh, cầm trà trong tay thả ra, đang muốn rút tay về trở lại chuẩn bị tìm chỗ thoải mái để ngồi, nhưng lại bị hoàng thượng một phát bắt được.

Liễu Mạn Nguyệt trong bụng cả kinh, kinh ngạc ngẩn đầu, theo trông mắt đen nhanh không thấy đáy của hoàng thượng chống lại, trong lòng một trận bối rối, còn chưa mở miệng nói cái gì, liền thấy hoàng thượng giơ lên một cái tay khác, đem tay áo trên cánh tay mình đều đẩy ra, lộ ra một đoạn cánh tay trắng nõn.

“Dùng qua thuốc kia? Sao vẫn còn xanh tím bầm?” Thấy trên cổ tay nàng còn giữ một ít máu ứ đọng, chân mày của hoàng thượng không khỏi nhíu lại.

Trong bụng Liễu Mạn Nguyệt lại sừng sốt, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, khẽ cười nói: “Cho dù là thuốc tiên, cũng không nhanh như vậy, máu ứ đọng không dễ tiêu? Trước xanh sau tím, mấy ngày nữa sẽ hết.”

Hoàng thượng nghe vậy nhíu mày, đưa mắt nhìn nàng một cái: “Có mang thuốc kia tới không?”

Liễu Mạn Nguyệt chỉ đành rút tay về, cho tay vào trong ngực sờ soạng, nàng ngày hôm nay mang theo cũng chỉ là muốn hỏi hoàng thượng, đây là hấn sai người đưa qua sao? Tuy nói chữ trên giấy kia lộ vẻ là bút ký của hoàng thượng, nhưng rốt cuộc muốn hỏi kỹ mới được.

Nhận lấy hộp thuốc kia, hoàng thượng thuận miệng nói: “Ngồi.” Liền tự mình mở ra, lấy ra một chút, đem hộp thuốc thả vào trên bàn, đưa tay kéo qua cánh tay trái của Liễu Mạn Nguyệt mới vừa ngồi ở bên cạnh, lại đẩy ra ống tay áo, đem chút thuốc mỡ bôi lên.

Thấy hoàng thượng xúc bôi thuốc xoa nhẹ cho cánh tay của mình, Liễu Mạn Nguyệt cả kinh, đã muốn rút tay trở về, trong miệng vội nói: “Nào dám làm phiền hoàng thượng.”

“Đây là trầm tạo thành, tất nhiên là trầm làm cho nguoi hết bầm.” Trong miệng vừa nói, ánh mắt không nâng mày may, khuôn mặt hằm hằm, chỉ nhìn chằm chằm cánh tay trắng kia.

Thấy thần sắc thật tình, lại chỉ nhìn chằm chằm cánh tay mình, lại bởi vì của lời nói kia của hấn “Trầm tạo thành”, trong đầu không khỏi lại nghĩ tới chuyện đêm đó, may là Liễu Mạn Nguyệt da dày, nếu không lúc này lại đỏ mặt lên.

Trong lòng kiều diễm vừa lên, chợt thấy bị đau trên cổ tay, nhanh chóng xuýt xoa nhìn lại cổ tay của mình nói: “Hoàng thượng. Đau.”

“Cần dùng lực mạnh như vậy mới có tác dụng.” Lúc này hoàng thượng đưa mắt nhìn lên, trong mắt mang theo tia khinh thường: “Chà trách để cho nguoi dùng hai ngày còn xanh một mảng lớn, không ngờ luyện tiếu dùng lực mạnh cho mình.”

Trên cánh tay đều bị đau, trong đầu bốc lửa, Liễu Mạn Nguyệt cắn răng cười nói: “Hoàng thượng, đây cũng là cánh tay của thiếp thân.”

“Vào cung này, nguoi chính là của trầm.”

Cho nên, nguoi là có thể dùng lực xoa đứt cánh tay ta sao?

Thấy trên mặt nàng biểu hiện vạn phần đặc sắc, hoàng thượng nhếch mi, khóe miệng vung lên một tia cười xấu xa: “Đau sao?”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Liễu Mạn Nguyệt thấy thế nở nụ cười quyến rũ vạn phần, chỉ vì cổ tay lại bị xoa đau đớn, có chút vận vẹo nói: “Không dám, cổ tay này tất nhiên cũng là

của hoàng thượng, hoàng thượng nếu muốn xoa đứt nó, thiếp nơi nào có thể nói cái gì đâu?”

“Hừ.” Cười khẽ một tiếng, hoàng thượng lại buông thõng ánh mắt nhìn cổ tay kia, bên xoa nắn bên cười nói: “Cổ tay này của ngươi xương ít nhiều thịt, nghĩ là mỗi ngày chỉ ngủ thôi? Lúc này xoa cũng cảm thấy thú vị, ngày hôm nay trẫm sẽ xoa nó để tiêu bớt thời gian đi

Trong lời nói mang theo trêu ghẹo, cũng trêu chọc, tròn mắt Liễu Mạn Nguyệt hơi đỏ, không dám tiếp lời.

Khiêu diễm đêm đó, trong lòng hai người đều biết, nếu như không bởi vì sợ người trong Các kia hoài nghi, chỉ sợ hai người hiện nay đã thành chuyện. Lúc này lại là cô nam quả nữ sống chung một đình, cho dù bên ngoài kia gió mát chút ít cũng không hợp thích lắm, nhưng cũng chưa chừng hiện nay xoa bóp như vậy là sủng sát hóa.

Liễu Mạn Nguyệt không ngăn ngại hai tay làm cho hoàng thượng, nàng tương đối để ý bị kịch mình bị làm thành vật thí nghiệm cho chuyện kia.

Thấy nàng khẽ cúi đầu, chỉ có thể nhìn thấy sau tai có chút đỏ lên, cũng không lên tiếng, trong tay nắm cổ tay mềm mại kia, trong lòng không nhịn được liền muốn đem nàng kéo vào trong ngực, giống như đêm đó thật là tốt tốt vừa thông suốt vuốt ve nàng. Lại sợ nàng bởi vì hiện nay ban ngày hùng sáng, trên mặt không thể kéo tới, chỉ đành chịu khổ ở trong lòng.

Không khỏi, trong đầu liền hiện ra nàng đêm đó, lại chỉ dùng đôi tay nhỏ bé này liền. Nàng rốt cuộc là ở chỗ nào học? Những người trong Các đó lúc đầu dạy như thế nào? Vốn sẽ không phải chân thật kêu những đại nam nhân kia tới cho các nàng làm thí nghiệm tập chứ?

Liễu Mạn Nguyệt cũng không biết hoàng thượng nghĩ đến cái gì, chỉ cảm thấy cổ tay bên trái bị hấn xoa đến tê rần, không nhịn được nhắc nhở một tiếng: “Hoàng thượng. Đó là cánh tay của thiếp, không phải là bột mì.”

Trên tay hoàng thượng hơi dừng lại, nâng mắt tròn mắt nhìn nàng một cái, trong mũi hừ một tiếng, đem cánh tay nàng lật lên, lại xoa một mặt khác.

Không lâu lắm, một cánh tay xoa xong, lại kéo qua cánh tay phải của nàng.

Liễu Mạn Nguyệt cúi đầu nhìn cổ tay trái của mình —— đỏ rưng rục một vòng lớn. Cái này, thật có thể trị lành cho mình sao? Sẽ không ngược lại xoa xong xảy ra vấn đề gì chứ?

Thời gian xoa cổ tay phải không có dài như cổ tay trái, nhưng cũng không ngắn, đợi xoa xong, đã qua một canh giờ. Liễu Mạn Nguyệt chỉ cảm thấy hai cổ tay rất mát mẻ, trong tay bần rần vô lực, cũng không có thể động đây lấy thêm được bất kì vật gì.

Hoàng thượng quét hai cổ tay nàng một cái, chợt đứng lên, Liễu Mạn Nguyệt nâng mắt lại thấy hấn tự mình đi về phía bên cạnh châm trà uống.

Đợi quay người lại đến, Liễu Mạn Nguyệt chỉ cúi đầu, chịu đựng cười, giống như không có nhìn thấy gì hết —— ta cũng không biết ngươi muốn uống trà, ngươi cũng không có gọi ta đi lấy, chuyện này cũng không thể trách lên đến trên đầu ta.

Làm việc này nửa ngày, Liễu Mạn Nguyệt lại trở về trong Thanh Viên, đại Ngọc tiểu Ngọc tỷ muội hai người kia lúc này đều đang nằm trên giường không dậy nổi, người cũng khó khăn để làm nhiệm vụ, cho nên hoàng thượng trông ra này nửa ngày.

Thái hậu vốn là có lòng gọi Liễu Mạn Nguyệt tạm thời làm, nhưng lại vừa nghĩ, cũng không thể chỉ kêu nàng một đi theo trước mặt, chờ hai tỷ muội kia tốt lắm, còn muốn an bài đi qua một người, đến lúc đó lại kêu Liễu Mạn Nguyệt làm nửa ngày, ngược lại sợ có biến cố. Kể từ đó, ngược lại giảm đi chuyện của nàng.

Ngày đó xế chiều, hoàng thượng dùng xong bữa trưa, vừa kêu mấy người Tiểu An Tử đi tìm mấy quyển sách đến giết thời gian, liền nghe Thái hậu bên kia cho người tới đây truyền lời.

Trong điện Hoà Di, hai mẹ con ngồi đối diện, một hồi lâu không nói chuyện.

Hồi lâu, Thái hậu nhìn khuôn mặt giống trượng phu như đức, cuối cùng rũ mắt xuống, trong bụng thầm thở dài một tiếng, liền mở miệng nói: “Hạo Nhi, hai ngày này đã nghỉ ngơi tốt chưa?”

Trên mặt Hoàng thượng một mảnh lạnh nhạt, buông thõng mí mắt nửa điểm không nâng, hồi lâu, mới nói: “Thái hậu đã tra ra người bỏ thuốc kia rồi?”

Trên tay Thái hậu hơi run, trong tiếng mang theo chút mất tự nhiên: “Đã đánh chết mấy cái nô tài.”

Hoàng thượng giống như không nghe thấy, lại nói: “Thái hậu đã tra ra người bỏ thuốc kia rồi?”

Trên da mặt liền cứng ngắc lại mấy phần, Thái hậu liền thở ra một hơi, giương mắt ngó chừng hoàng thượng nói: “Ai dám đánh chủ ý tới con trai của ai gia, ai gia quyết định sẽ không bỏ qua.” Dứt lời, thấy chỗ hoàng thượng cũng không lên tiếng, trong lòng âm phùng, nâng tay lên cảm lấy chén trà nhỏ bên cạnh, trì hoãn một tiếng nói: “Hạo Nhi, năm sau con cũng đến tuổi làm đám cưới, hiện nay đã là trong tháng tám, cuối năm cũng sẽ chọn tú các tú nữ sẽ lục tục vào kinh. Chúng ta ở trong Hạc Lâm Viên này những năm đầu, cũng chỉ bởi vì con còn quá nhỏ tuổi, vừa thích chơi, ai gia đều đi theo con ở lại đây.

“Vừa vặn vì đương kim hoàng thượng, cũng không thể mãi nghỉ ở trong vườn này, cũng quá không ra gì. Như vậy đi, tháng chín mùa thu này, tháng mười chúng ta liền trở về đi thôi. Ai gia đâu, cũng có thể trước nhìn một cái những tú nữ kia, chọn lựa chút ít đại gia khuê tú tướng mạo đoan trang. Còn con, tất nhiên muốn sớm đi quen thuộc triều đình, lúc này trở về, liền mỗi ngày theo ai gia vào triều để ý triều chính, nhiều cùng những đại thần trong

triều giao tế chút ít.”

“Thái hậu, đã tra ra người bỏ thuốc.”

Trong tay cầm trà chén nhỏ kia căng thẳng, kém một chút ít nước trà gội lên tay mình, Thái hậu kinh ngạc nâng mắt, mặt tràn đầy không tin cùng kinh ngạc, bộ ngực không khỏi phập phồng, lộ vẻ hết sức kích động trong lòng.

“Hoàng thượng, chẳng lẽ nghe không hiểu những lời mới vừa rồi của ai gia? !”

Hoàng đế lúc này mới ngẩng đầu lên, trong mắt thần sắc nhàn nhạt, thẳng nhìn mẫu hậu của mình chăm chăm.

Nhưng trong mắt kia lại là một mảnh ngăm đen, làm cho người ta cảm giác sâu không thấy đáy, tay Thái hậu run run, hít một hơi thật sâu, cau mày nói: “Hoàng thượng, con không còn là trẻ con nữa, muốn lấy đại cục làm trọng. Triều đình không thể một ngày không có vua. Thân là vua của một nước sao có thể không ở tại trong cung mà lại ở tại trong hành cung? Ai gia đã định quyết nghị, đầu tháng sau.”

“Thái hậu.” Hoàng thượng chợt đứng lên, vẫn là vẻ mặt thần sắc đậm mạc, lạnh lùng nhìn Thái hậu nói: “Trẫm thuở nhỏ liền sinh trưởng ở trong Hạc Lâm viên này, hiện nay, ở nơi này trong vườn đã có người có thể hạ độc, trở về trong cung kia, còn không chừng có thể bị người chui vào những chỗ trống nào đây. Vừa là trong kinh một ngày không thể không vua, Thái hậu muốn về kinh, vậy thì đi đi.”

“Con!” Thái hậu mạnh mẽ đứng lên, cầm chén trà trong tay ném tới trên mặt đất, ngón tay chia thẳng vào hoàng thượng: “Con. Con mới là vua của một nước.”

Nhưng Hoàng thượng nhìn cũng không nhìn nàng nửa mắt, xoay người hướng cửa, chấp tay sau lưng, nhẹ giọng nói: “Vừa là vua của một nước, chỉ có thần tử tới chỗ hoàng thượng, nơi nào lại có chuyện hoàng thượng tới gặp thần tử. Mà, những năm này rốt cuộc là trẫm không để ý tới triều chính, hay là vẫn có người cầm giữ triều chính không chịu giao cho trẫm, nghĩ trong lòng Thái hậu tất rõ ràng nhất.”

Bàn tay không khỏi run lên, ngay tiếp theo trên người cũng run lên: “Con, con. Ai gia bởi vì con còn tám bé, còn chơi đùa mới thay con xem chút ít. Con cánh. Cánh.”

“Hừ.” Trong mũi chui ra một tia cười lạnh, hoàng thượng nhắc chân liền hướng cạnh cửa đi tới, thanh âm nhàn nhạt bỏ lại một câu, “Mong rằng mẫu hậu nhớ được, ngài là mẹ đẻ của ta.”

Thiếu niên trước mắt đã nhìn không thấy nửa điểm bóng người, thật lâu, cả người Thái hậu lung lay mấy cái, hai chân mềm nhũn, thẳng ngã ngồi trên ghế, thật lâu liền thần thờ.

Thấy hoàng thượng rời đi, Hồng Lụa mấy người mới vừa vào gian phòng, lại không nghĩ, người vừa tiến đến liền nhìn thấy sắc mặt Thái hậu tái nhợt, hai mắt vô thần, nước mắt chảy trên mặt cũng chưa từng cảm thấy, hù dọa kêu to một tiếng, bước lên phía trước đỡ lấy.

“Thái hậu? Không thoải mái trong lòng sao?” Trong lòng Hồng Lụa biết này định lại là cùng hoàng thượng bị chọc tức giận, hai mẹ con này cũng có mấy phần giống nhau, cả hai so với đều bướng bỉnh.

Trên mặt tràn đầy nước mắt, Thái hậu càng không tự biết, trong mắt hơi mờ mịt ngẩng đầu lên, nắm tay Hồng Lụa nói: “Hắn làm sao lại không biết? Ai gia làm tất cả cũng chỉ vì tốt cho hắn?”

Hồng Lụa há miệng, chỉ đành khuyên nhủ: “Hoàng thượng hắn. Sớm muộn gì cũng sẽ hiểu được lòng của thái hậu.”

Người không nói, ta không nói, người nào lại sẽ biết người khác rốt cuộc là nghĩ như thế nào?

Sáng sớm ngày kế, sau khi Liễu Mạn Nguyệt ngủ dậy, gọi mấy người Bạch Hương múc nước rửa mặt.

Bạch Huyền bưng chậu nước đi tới bên giường, chợt nhìn thấy cổ tay Liễu Mạn Nguyệt, kinh ngạc nói: “Chủ tử, máu ứ đọng trên cổ tay ngài đã tiêu xuống đi rất nhiều!”

Vừa mới trong phòng còn tối, Liễu Mạn Nguyệt còn không có hoàn toàn tỉnh ngủ, không có nhìn thấy, lúc này nghe nàng nói, vội cúi đầu đi nhìn. Quả nhiên, hôm qua vẫn còn là màu tím phỉếm xanh, nhưng lúc này nhìn lên, màu sắc đã phai nhạt rất nhiều, nhạt tới cơ hồ đã giảm đi một nửa.

“Ai nha! Thật đúng vậy.” Bạch Tuyết Bạch Hương cũng đi tới đây liếc mắt nhìn, trên mặt mấy người kia đều cười lên không ít, Bạch Hương còn vỗ vỗ bộ ngực của mình nói: “Cái này tốt lắm, sẽ không sợ lại không tiêu đi xuống, hoàng thượng thấy cũng sẽ không thích đâu.”

Chỉ nhìn hai mắt, thì Liễu Mạn Nguyệt không có nhìn kỹ nữa, chỉ đang cảm nước rửa che mặt, hoàng thượng không thích? Này rõ ràng chính là hắn làm ra tới! Chỉ là thuốc kia. Chẳng lẽ thực sự xoa đau mới được? Chả trách mình dùng hai ngày cũng không có tác dụng gì mấy, nhưng biện pháp xoa như vậy, cũng thật chịu tội một chút.

Rửa mặt thôi, dùng chút đồ ăn sáng, liền thừa dịp trời còn chưa sáng rõ, một đường đi tới Thánh Vũ các.

Ngày hôm nay hoàng thượng thức dậy sớm hơn, Liễu Mạn Nguyệt đến lúc đó đã dùng xong đồ ăn sáng, đợi nàng đến, liền gọi nàng thẳng đi đổi lại xiêm y, mang theo ý nghĩ hôm qua, thẳng lên đỉnh núi.

Gió thu từng trận, mấy ngày nay càng phát ra lạnh, trong đình kia đã bắt đầu đóng hơn phân nửa cửa sổ, chỉ giữ lại mấy phiến thỉnh thoảng nhìn phong cảnh bầu trời

Ngồi vào một lát, hoàng thượng giơ tay lên mở ra hộp kia, lựa ra mấy phân văn thư nhìn, hai người vừa tới cũng không lâu, Liễu Mạn Nguyệt liền nghe bên kia cầu treo vang lên “kêu kệt”, vừa ngừng đầu, lại thấy vị Triệu thống lĩnh tới nữa .

“Hoàng thượng, Triệu đại nhân tới.” Dứt lời, Liễu Mạn Nguyệt đành hoàng đứng thẳng ở một bên. Ngày hôm nay tiểu hoàng đế lộ vẻ tâm tình giống như không được tốt, từ buổi sáng khuôn mặt đã hầm hầm, cũng không nói lời nào.

“Ừ.” Nhân nhặt hừ một tiếng, hoàng thượng mắt không nâng lại nhìn thư tín tấu chương trong tay.

“Thần ra mắt hoàng thượng.”

“Đứng lên đi.” Dứt lời, hoàng thượng nâng mắt lên nhìn về phía hắn, nói, “Gần đây không ít đại thần dâng tấu chương, xin trăm cùng Thái hậu đi giá về kinh, điều tra thêm là ai ở phía sau sai sử.”

Triệu thống lĩnh vội cúi đầu lên tiếng: “Dạ”

Dứt lời chuyện này, hoàng thượng lại cầm tấu chương trong tay ném vào trong hộp đầu: “Gần đây nghe nói Tây Bắc bên kia lại có không ít người Hồ ngoại tộc, thường xuyên cướp bóc thương đội?”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41

“Thần nhận được tuyến báo nói, đúng là có, hoặc mười mấy người một đội, hoặc hai ba mươi người một đội, chỉ tình cờ cướp bóc vài thương đội nhỏ, ngược lại chưa từng nhìn ra có động tác gì lớn.”

Hoàng thượng nhíu mày: “Vào thời Hằng Mạt, người Hồ nổi loạn ở Tây Bắc, suýt nữa đã gây ra họa lớn, việc này nhất định phải điều tra rõ ràng, ngàn vạn lần không thể để cho bọn hắn lại mở rộng thế lực.”

“Thần tuân chỉ!” Triệu thống lĩnh vội vàng cúi người đáp: “Thần đã cho người qua đó điều tra bí mật, tìm hiểu nội tình của bọn hắn.”

Hoàng thượng hơi gật đầu, cho hắn lui ra.

Đội sau khi Triệu thống lĩnh lui ra, Hoàng thượng chỉ vào người bên cạnh mình, nói: “Tới.”

Liễu Mạn Nguyệt ngăn người, sau vẫn bước vài bước đi tới, ngồi cạnh hắn trên thảm lông – tám tám vài ngày trước được Đại Lương đưa tới đã đổi thành thảm lông rồi, ngồi lên vừa ấm vừa thoải mái, thật an nhàn.

“Quả nhiên đỡ hơn không ít.” Đội nàng ngồi xuống, Hoàng Thượng liền kéo lấy cánh tay của nàng, tỉ mỉ vén tay áo lên, vết xanh tím trên kia, hiện tại đã nhạt đi không ít, cũng không còn tím tái, mà lại đỏ lên một chút.

“Thuốc.” Nhìn thấy máu ứ đã giảm đi không ít, tức giận đè nén suốt một ngày của hắn tiêu tán đi một chút, xòe tay về phía nàng, nói.

Liễu Mạn Nguyệt khẽ rút tay, rút từ trong ngực một hộp thuốc mỡ, đưa lên, nhưng ngoài miệng lại nói: “Sao có thể nhọc Hoàng Thượng mỗi ngày làm cái này, thiếp... vẫn nên để thiếp tự làm đi?”

Nhận lấy hộp ngọc, Hoàng Thượng vẫn không mở miệng nói chuyện, chỉ yên lặng mở hộp, lấy một chút thuốc xoa lên chỗ máu bầm ứ đọng trên cổ tay trắng nõn như ngọc kia.

Thấy hắn không nói, mình cũng khó mà nói nhiều được. Bất luận thế nào, dù sao thì có quan hệ tốt cùng Hoàng đế thì mình cũng sẽ không thiệt, mà hắn vẫn được tính là một nửa chủ tử của mình, có thể thân thiết với hắn, cuộc sống của mình cũng sẽ tốt hơn một chút.

Nghĩ vậy, liền nghiêng đầu nhìn người bên kia đang mở ra một cánh cửa sổ, nàng nhìn ra phía bên ngoài, chợt hứng thú nổi lên, tò mò hỏi: “Hoàng Thượng không muốn trở lại kinh thành sao?”

Bàn tay dừng lại một chút, Hoàng thượng đưa mắt nhìn nàng, chỉ thấy trong con ngươi đen nhánh của nàng tràn ngập tò mò, lúc này đôi mắt hoa đào ấy cũng không cố ý mang theo ý cười.

“Liều mỹ nhân muốn trở lại kinh thành?”

Nghe hần nói vậy, Liều Mạn Nguyệt khẽ cười, nhỏ giọng nói: “Có lẽ thiếp sẽ không trở lại hoàng cung đâu, chẳng qua chỉ là tò mò thôi.” Nói hết, lại mở miệng: “Chỉ nghĩ, người bình thường ắt cũng sẽ tò mò, tại sao đương kim Hoàng đế lại không ở trong hoàng cung mái vàng ngói bạc, mà lại đến ở trong một nơi nằm ngoài kinh thành thế này?”

Hoàng Thượng vẫn dùng ánh mắt kia nhìn nàng, trong mắt không hiện ra cảm xúc buồn giận gì, chỉ hỏi: “Nếu là người bên ngoài, sao lại nghĩ đến chuyện như thế?”

Liều Mạn Nguyệt sững người, nhưng ngay sau đó vươn bàn tay không bị hần vuốt ve lên che miệng cười, nói: “Thiếp chưa từng đến cung, chỉ nghe nói Hoàng Thượng gặp Thái Hậu tại Hạc Lâm Viên, nên cho là... Hoàng Thượng trẻ tuổi thích ngao du, ngại trong cung gò bó.”

Dù đã gờ tay che miệng lại không che được lúm đồng tiền kia, nụ cười dịu dàng, mắt cong như trăng rằm, khiến ai đó thấy có chút động lòng, nảy lên ý muốn chiếm đoạt, đáy lòng lại hiện lên ý nghĩ mong ôm nàng vào lòng mình cùng chiều, che chở, nhưng rốt cuộc lại hạ tay xuống không dám động, chỉ sợ nàng gãy người từ chối... lại sợ mình thất thố – nơi này dù sao vẫn là bên ngoài...

Nghĩ tới đây, liền hạ mắt, nhìn chằm chằm bàn tay trắng muốt kia, vừa nghĩ tới việc sáng mai vết bầm sẽ hoàn toàn tiêu tán, không được xoa tay nàng nữa, đáy lòng sinh ra một chút bức bối, lạnh lùng nói: “Tiên Hoàng băng hà ở nơi này.”

Liều Mạn Nguyệt hơi sững sờ, ngưng cười, nhìn hần. Hoàng Thượng khẽ buông mí mắt, khuôn mặt không bày ra cảm xúc, nhưng nàng vẫn có thể nghe thấy trong tiếng hần mang theo một chút tịch mịch.

“Lúc phụ hoàng tuổi còn nhỏ, bởi vì đạt được sự sủng ái của tổ mẫu, thường xuyên đi theo cùng với ngự giá đến trong vườn chơi. Trong vườn có nhiều mật thất bí mật, bởi vì tính tình phụ hoàng hiếu động, từ sau lần phát hiện ra một chỗ mật đạo, thì thường xuyên nô đùa trong vườn để tìm kiếm... Về sau khi phụ hoàng lên ngôi, cũng thường mang trẫm ra chỗ này... Rồi mang theo trẫm cùng đi qua những lối đi bí mật kia. Việc này, trừ ta và phụ hoàng, không có ai biết.”

Nói xong, cảm thấy chỗ mặt sau kia đã xoa bóp tốt rồi, một tay cầm bàn tay nhỏ bé mềm mại như không xương kia lật trở lại, nắm lấy bàn tay, tay còn lại lấy một giọt thuốc mỡ nhỏ xuống nơi cổ tay nàng, nhẹ nhàng xoa.

“Trong hoàng cung dù cũng có một vài lối đi bí mật, nhưng cũng không thuận tiện như nơi này, với lại, trong kinh kia...” Vừa nói, Hoàng Thượng vừa đưa mắt nhìn về hướng nam: “Mật đạo nơi đó sớm đã không còn là mật thất riêng của hoàng thất.”

Dứt lời, thu hồi tầm mắt, nhìn Liều Mạn Nguyệt, nói: “Phụ hoàng băng hà, trẫm tận mắt nhìn thấy. Tận mắt thấy người nọ đáng lên chén thuốc chứa độc kia, tận mắt thấy cảnh phụ hoàng chất vãn bà ta trước khi chết...”

Nghe những lời này, Liều Mạn Nguyệt tròn trừng mắt, tận mắt nhìn thấy? Vậy... tức là hung thủ hại phụ thân hần, hần đã biết rõ ràng rồi?

“Thế... là ai?” Tiếng nói như bị kim nén, giọng phát ra có chút khàn khàn.

Hoàng đế nhẹ cười một tiếng: “Liều mỹ nhân thông minh như thế, nói vậy ắt có thể đoán được đi.”

Liều Mạn Nguyệt hơi ngẩn người, nhú mày suy tư, có thể hại Hoàng đế, ắt có quan hệ thân mật với hần, mà tựa hồ như tiểu Hoàng đế đây lại không có cách nào bắt giữ, mà còn để cho người nọ thực hiện... Nghĩ tới đây, liền hút một hơi khí lạnh. Ngẩng đầu lên, nhìn thấy Hoàng Thượng đang cười như không cười nhìn mình: “Liều mỹ nhân cảm thấy, sẽ là ai chứ?”

Đề kinh ngạc trong lòng xuống, mắt Liều Mạn Nguyệt rũ xuống: “Người này... Nếu không phải là Thái Phi thì nhất định là Thái Hậu.”

Hoàng Thượng cười nhạt, không đáp, chẳng qua chỉ rũ mắt xuống nhìn cái cổ tay mình đang xoa, thấy đã khá hơn, liền buông lỏng tay này, vươn tay kéo cái tay khác của nàng.

Vén ống tay áo lên, thấy trên cổ tay trắng nõn có vết xanh đỏ, trong lòng chợt có chút chua xót, người bên gối ngày ngày, lại có thể ra tay tàn nhẫn như thế...

“Nếu trong Các ra lệnh, nàng sẽ hạ độc trẫm?”

Giọng nói kia nhẹ nhàng như từ chân trời vang đến, tựa như một cơn gió, khẽ lướt qua tai.

“...Thiếp, không biết.” Khẽ thở dài, ngẩng đầu lên, Hoàng Thượng nghe thấy vậy, cũng ngẩng đầu, nhìn thẳng vào nàng.

“Tuy thiếp không tin lời thần côn ở trong Các...” vừa nói, Liều Mạn Nguyệt vừa nhìn Hoàng Thượng khẽ cười một cái: “Nhưng Hoàng Thượng có giống như lời đồn trong Các, đối với thiếp, cũng bình thường. Mạng thiếp gắn với đầu người, nếu thiếp vẫn còn chưa muốn chết, cũng chỉ có thể nghe lệnh làm việc thôi.”

Đồng tử co rút, chỉ cảm thấy trong ngực ần ần đau, muốn nói cái gì, lại như xương kẹt giữa cổ chẳng thể nói ra.

Chợt thấy nữ tử xinh đẹp như yêu tinh trước mắt lần nữa mở miệng: “Xin Hoàng Thượng yên tâm, thiếp đây, tính tình vốn thẳng thắn, dù đôi khi phải có giả vờ vờ vịt, nhưng xưa nay vẫn thích nói thẳng lòng mình hơn. Nếu bên kia sai thiếp làm chuyện thiếp không muốn... Xưa nay thiếp thà làm ngọc nát,

còn hơn là làm ngói lạnh.”

“Cõi đời này, có người nào có thể khiến nàng cam tâm tình nguyện làm việc?” Lòng ngực không đau đớn như lúc nãy nữa, lúc này Hoàng Thượng mới mở miệng, trầm giọng hỏi.

Liễu Mạn Nguyệt nhũ mảy, suy nghĩ một chút, chậm chạp lắc đầu rồi nói: “Chuyện này thiếp vẫn chưa từng trải qua, nhưng thiếp lại biết rõ...”

“Biết rõ cái gì?”

“Muốn làm cho người khác cam tâm tình nguyện, đầu tiên bản thân mình phải đưa tấm lòng chân thành đến đã.” Dứt lời, trên môi Liễu Mạn Nguyệt vẽ ra một tia tươi cười giống như là giễu cợt, lại cũng giống châm biếm. “Chỉ là trên đời này, lại có cái gì có thể bảo đảm rằng mình thành tâm đối đãi với người khác, người khác nhất định có thể cảm động sao?”

Nắm tay nàng xiết chặt ba phần, rồi lại thả lỏng ra, mí mắt sụp xuống, lại nhẹ nhàng xoa bóp trên cổ tay nàng.

Thật tâm có thể có được sự chân thành... Có thể chân thành đến mức nào? Như thế nào là chân thành? Trước khi phụ hoàng chết cũng đã không thật lòng đối xử với người kia, thế nên người kia mới dồn ông vào chỗ chết sao...

Đêm xuống, cả căn phòng chìm trong một màu đen nhánh, bên trong nội điện chỉ có ánh nến le lói, Liễu Mạn Nguyệt cúi đầu quỳ gối thật sâu trước mặt người nọ, thân người cong lại, đỉnh đầu sát trên mu bàn tay, vô cùng thành kính.

Từ xưa tới nay, người “tiện” (*thấp cổ bé họng*) luôn phải quỳ, quỳ quỳ!

Ở trong Các thì phải bái lạy Các chủ, mặc dù Các chủ có thân phận cao, từ nhỏ đến lớn chẳng qua cũng chỉ từng gặp mặt hai lần, nhưng hễ có người đến đây truyền lệnh, nói là mệnh lệnh từ trong Các, nữ tử giống như nàng, tất cả đều phải cúi đầu quỳ rạp xuống đất tiến hành đại lễ.

Vào cung, quỳ Hoàng Thượng, quỳ Thái Hậu, quỳ Thái Phi...

Giống như trên đời này, chỉ có mình là người ti tiện nhất, những người khác đều là cao cao tại thượng...

“Thuốc kia đâu?”

“Cùng tiểu Hoàng đế quay lại Thính Vũ các thì lúc đó hãy dừng...” Giọng nói mang theo tia rung động, giống như không được phép kinh hoàng, cả người cô gái run rẩy trên mặt đất, lại càng không tìm được nguyên nhân để quanh co sự thất bại lần này.

“Hừ, thuốc kia chỉ có một viên, đã thất bại, người cũng không có phúc phận kia, ngày sau chỉ có thể dựa vào vận khí của các người thôi!”

“Tôn sứ!” Người suốt thì nằm úp hoàn toàn trên mặt đất, nữ tử liều chết níu lấy ống quần của người nọ, giọng nói giống như bình thường khóc không ra tiếng, nghẹn ngào nói: “Mong Tôn sứ nói giúp cho vài câu... Mạn Nguyệt ngàn lần không dám sơ suất phản phò của Các chủ, chỉ là cái tiểu Hoàng đế kia cũng quá...”

“Cuối năm, những tú nữ xuất sắc kia sẽ chờ cơ hội thuận lợi để vào kinh.” Cảm thấy giống như đã hù dọa được chênh lệch không nhiều lắm rồi, Hắc y nhân kia dừng lại một chút rồi lại nói: “Đến lúc đó, trong Các sẽ đem nhân vật mới vào cung, trong thời gian mấy tháng này tập trung quan sát kỹ, điều tra rõ ràng thói quen, sở thích của tiểu Hoàng đế kia, trở về sẽ có người liên lạc cùng với người.”

Bàn tay nắm lấy góc áo của Hắc y nhân hơi run rẩy, tiếng nói mang theo tia tuyệt vọng phát ra từ bên chân người nọ: “Tôn... Tôn sứ?”

“Yên tâm.” Một tia cười lạnh hiện lên bên trên khuôn mặt phía dưới mặt nạ bảo hộ. “Nếu như người yên tâm làm việc, cho dù các người không có thánh sủng thì trong Các cũng không vất bỏ các người. Nếu như các người giúp đỡ lẫn nhau có thể được hoàng đế yêu thích. Các chủ cũng sẽ biết đến công lao của các người. Chỉ cần đừng giống như nha đầu Giã Lan kia, đem chính mình vào lãnh cung Người ngọc ghê tởm như vậy, thì làm sao có thể đứng vào hàng tiên.”

“Vâng, đa tạ Tôn sứ chỉ điểm (*chỉ bảo*).”

Thấy nữ tử trước mặt giống như là đã nghe được rõ ràng rồi, người nọ lạnh lùng cười cười, lập tức nghiêng mình biến mất khỏi phòng, ngọn nến đang cháy kia lúc này cũng “phụt” một tiếng, tắt hẳn.

Lúc nằm sấp xuống mặt đất, cái góc áo cầm trong tay sớm đã không thấy đâu rồi, một lúc lâu Liễu Mạn Nguyệt mới duỗi cánh tay ra, một tay chống lên giường, chỉ thấy chân phát run không đứng lên nổi, đứng cũng đứng không vững nổi, người vừa mới đứng lên liền ngã xuống bên giường, lại không thể động đậy nổi.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

“Đêm qua người trong các lại đến?” Sáng sớm nay, đáng lẽ Triệu thống lĩnh mới phải báo cáo tin tức, lại để cho Liễu Mạn Nguyệt báo cáo trước với Hoàng Thượng, làm cho trong lòng Hoàng Thượng dấy lên bất mãn với ám vệ, chính mình đã sớm muốn báo tin tức này.

Thấy nàng tiến vào phòng, trên khuôn mặt mang theo vài phần tái nhợt, trong lòng không nhìn được mà đau đớn cả trái tim. Đêm hôm trước người trong các tới, chắc hẳn một đêm qua nàng cũng không hề ngủ ngon...

“Vâng.” Liễu Mạn Nguyệt ngược lại thật sự rất mệt mỏi, buổi tối hôm qua lại phải diễn trò trước mặt người nọ như vậy, lại thêm cảm giác bức bối tích tụ trong lòng đã nhiều năm, đúng là một đêm qua, nàng không hề ngủ ngon, sáng nay sắc mặt nàng quả thực rất khó coi, “Hoàng Thượng, thiếp thân thay quần áo.”

“Không cần.” Bản thân hắn còn chút chuyện phải đi xử lý, có thể là bộ dáng mệt mỏi này của nàng... Ngược lại làm đau lòng người ta, không muốn lại gọi nàng leo lên vách núi, chỉ sợ trên đó có gió lớn, chỉ cần nàng không cẩn thận một chút, sẽ thổi nàng bay lên trời, theo cơn gió này mà đi xa...

Tiểu Hoàng Đế này mỗi lần qua đây, thì mấy ngày cũng không đi lên vách núi, Liễu Mạn Nguyệt còn tưởng là ngày hôm nay hắn cũng không có chuyện đại sự gì, nghe hắn nói như vậy, bản thân cũng không từ chối, theo vị trí hắn chỉ vào, ngồi xuống bên cạnh cửa sổ bên đầu giường lớn.

“Buổi tối hôm qua người tới, chính là vì thuốc này – gọi là thuốc có thai.” Liễu Mạn Nguyệt không chờ Tiểu Hoàng Đế mở miệng, liền nói ra: “Về sau còn nói, nếu mấy người chúng ta không có thánh sủng cũng không có trở ngại gì, đợi cho ngày tuyển chọn qua đi, tự sẽ có người liên lạc với chúng ta... Vậy chắc hẳn chỗ những tỷ muội kia cũng sẽ có người liên lạc qua?”

Tiểu Hoàng Đế nghe vậy nhú mày, hừ lạnh một tiếng: “Người liên lạc kia bảo các ngươi làm cái gì?”

“Bảo bọn ta nhớ kỹ sở thích, thói quen của Hoàng Thượng, xem chừng là chuẩn bị tốt để sau đó đưa người sau đến, suy nghĩ kỹ càng sắp xếp sẵn kế hoạch để hầu hạ ngài đây.” Ngày hôm nay không có tinh thần gì, chính là nói chuyện treu ghẹo cũng không có bình thường cái kia phần xinh đẹp, ngược lại mang theo bộ dáng Tây Thi sợ bệnh, làm cho lòng người đau.

“Cái thuốc kia, ngươi trả lời thế nào?” Thuốc kia vốn không có trong tay Liễu Mạn Nguyệt.

“Thiếp chỉ nói đã ăn hết, chỉ là sau đó không được Hoàng Thượng ngài sủng hạnh, thuốc kia ăn hết cùng với không ăn mà vứt đi có gì khác nhau đâu?” Liễu Mạn Nguyệt che miệng cười khê, nếu nói không ăn... Quay đầu nhìn lại, nếu ngày đó có cơ hội có thể bò lên giường rồng, nếu như không có thể thoát cái đã có thai, trong Các sẽ hoài nghi mình, đương nhiên nàng sẽ không có chuyện gì mà đi tìm phiền toái cho mình đâu.

Hơi nhướn lông mày, Tiểu Hoàng Đế giống như đã nhớ ra cái gì đó, cười lạnh một tiếng: “Đại Ngọc mỹ nhân kia, ngày ấy xuống đó muốn hầu hạ trẫm, chắc chắn trước đó đã uống qua thuốc này.”

“Vậy sao? Hoàng Thượng sao mà biết được?” Chẳng lẽ sau khi dùng được này lại có thể nhìn ra hay sao?

“Thuốc này đã sớm bị trẫm đổi đi.” Trên mặt Hoàng Thượng cười như không cười, khóe môi cong lên, bộ dáng lại vẽ ra một tia mỉa mai, làm cho Liễu Mạn Nguyệt cảm thấy có chút sững sờ, “Đổi sang cái thuốc kia ngược lại không có tác dụng gì mấy, chỉ làm mát lạnh thanh nhiệt một chút thôi.”

“Mát lạnh thanh nhiệt?” Liễu Mạn Nguyệt chợt nhớ tới lúc đầu khi mình trở lại Hoàng Thượng đã ở đây ăn trưa một lúc...

Thần sắc Hoàng Thượng tự nhiên, nhẹ nhàng gật đầu: “Ừ, dùng nhân hạt sen, vỏ quýt, thuốc đắng, mướp đắng..., mà làm.”

Liễu Mạn Nguyệt há to miệng, lại không nhìn được mà bật cười “Xì” một tiếng, cái chủ ý dờ hơi như thế này, cũng chỉ có Tiểu Hoàng Đế này mới có thể nghĩ ra? Chẳng lẽ hẳn lại chỉ yêu thích thứ có thể “mát lạnh thanh nhiệt” này? Nếu không lần trước lúc mình cùng hắn dùng bữa là như thế, bây giờ làm thuốc này lại là như thế...

Nhìn thấy người trước mặt cười đến run hết cả người, trên mặt hiện lên hai mảng đỏ ửng, một giọt nước mắt ẩn hiện như sắp rơi ra khỏi khóe mắt, búi tóc trên đầu rung động đến không ngừng, làm cho lòng người ta có chút ngứa, trước tiên chỉ thầm muốn đem nàng ôm vào lòng mà thương yêu thật nhiều...

“Này... Này, Hoàng Thượng làm sao mà có thể nhìn ra được nàng ta đã dùng qua?” Cười đến vui vẻ thật lâu, nàng mới dừng lại, đưa tay lau nước mắt.

Cố sức đem ánh mắt từ trên người nàng dời đi, Hoàng Thượng cười lạnh một tiếng nói: “Nàng ta định uống hết cái thuốc kia rồi mới xuống lầu, cái thuốc kia đắng như vậy, nàng ta không nhớ ra đã là tốt lắm rồi. Trên mặt kia có vẻ, vừa mở miệng nói chuyện đứng từ xa cũng có thể ngửi được mùi đắng. Chỉ là trẫm trúng thuốc kia cũng có thể ngửi được rõ, tất nhiên là phân biệt được rồi.”

Nghĩ lại bộ dáng cố kìm nén của Ngọc Diễm Thu lúc ấy, Liễu Mạn Nguyệt lại nở nụ cười, suýt nữa liền lăn lộn ở trên giường.

Đợi nàng thật vất vả mới ngừng được cười, búi tóc trên đầu đã lỏng đi rất nhiều, một đám tóc rũ xuống bên mặt, lại hơi lan sang bên trên cặp môi đỏ mọng, mang theo một tia mê người, chỉ nhìn một cái đã làm cho lòng người ta nóng lên.

Vốn là ngồi ở bên người nàng, ở chính giữa cái giường thường ngày để một cái bàn con mà không phải là cái giá, trên gương mặt đỏ ửng, khỏe mắt như tơ ả chứa tình ái, cái này làm sao có thể nhìn được? Nghĩ tới chuyện xảy ra đêm hôm đó, cô gái này ngồi ngay bên cạnh mình, bộ dáng, quần áo không ngay ngắn...

Đôi khi tinh thần hồi phục trở lại, nàng trước mặt kia có chút sững sờ nhìn mình, trong tay không biết từ khi nào đã xuất hiện một cái gì đó mềm mại, người nọ cũng bị lôi kéo suýt nữa dán vào trong ngực.

“Hoàng Thượng...” Bị hấn kéo mạnh như vậy, lại ngẩng đầu lên nhìn vào trong mắt hấn, thấy một tia lửa nóng trong sâu thẳm đôi mắt. Liễu Mạn Nguyệt đâm ra luống cuống, liền muốn hướng về phía sau lui xuống.

Nhưng mà Hoàng Thượng chợt cúi đầu, tay kia bắt được cổ tay của nàng, giúp nàng kéo ống tay áo lên, có chút bối rối rồi nói: “So với hôm qua đã tốt hơn rồi.”

Ánh mắt lại nhìn lướt qua bên lỗ tai đang đỏ lên của hấn, Liễu Mạn Nguyệt vội vàng ổn định lại tinh thần, cũng cúi đầu, cổ tay kia của mình đã gần khỏi rồi, ngoại trừ có chút dấu vết nhạt đến không thể nhạt hơn, còn lại những cái khác đã không còn nhìn ra nữa: “Hy vọng chăm sóc hai ngày sẽ khỏi.”

Nắm bàn tay nhỏ bé mềm mại như không có xương này trong tay, có ai lại cam lòng buông ra? Thông thường, hôm nay đã không cần xoa bóp nữa rồi, nghĩ đến sau này sẽ không thể dùng cái cơ này để nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng nữa, liền cảm thấy buồn rầu một lúc, hấn cau mày nói: “Hôm nay lại xoa bóp một lát xem sao.”

Trong lòng Liễu Mạn Nguyệt kinh ngạc, gương mặt nhìn hấn, dường như chẳng biết tại sao lại cảm thấy không vui rồi? đành phải mở miệng ra nói: “Hôm nay thiếp không mang thuốc tới.”

Lúc sáng khi thức dậy, thấy cổ tay của mình đã lành, tất nhiên là nàng không mang theo, mà lại ngày ngày cùng Tiểu Hoàng Đế dây dưa, dù sao thì nàng vẫn sợ hấn quá trớn, thủ tính bùng phát ở trong đình kia, bị trở thành người luyện tập kỹ thuật giường chiếu thì phải làm sao bây giờ? Trước tiên phải để cho hấn tìm người khác đi... Người không trong sạch, ta mới yên tâm, nếu không còn cần tỷ tỷ đây phụ trách đối với tiểu xử nam nhà người hay sao?

Nghe lời này của nàng, Hoàng Thượng lúc này mới lại ngẩng đầu nhìn về phía nàng, lại thấy một tia giao hoạt lóe lên trong mắt nàng, trong lòng chùng xuống, hừ lạnh một tiếng, buông tay đứng dậy.

Thấy Tiểu Hoàng Đế kia đi đến chỗ ngăn tủ đằng trước, không biết lục lọi cái gì, một lát sau, cầm một cái hộp trong tay mà trở về.

Nhìn thấy cái hộp kia trong tay hấn, trong lòng Liễu Mạn Nguyệt không khỏi lúng túng, thuốc này là Hoàng Thượng cho, nơi này của hấn tất nhiên cũng có.

Vặn mở hộp ra, đưa tay kéo tay trái của nàng qua, nhắc cao lên một chút, lại dùng tay đẩy ra, cẩn thận xoa bóp.

Nắm lấy phía trên cổ tay này, da thịt trắng như tuyết, nhìn không thấy một điểm tỳ vết nào. Thuốc mỡ dính vào giữa da thịt của hai người, chỉ cảm thấy trong tay một mảnh mềm mại. Hấn vốn chỉ cần dùng bàn tay xoa đã có thể bao gọn lấy một mặt cổ tay của nàng, lúc này bàn tay phải lại nhìn không được mà nắm chặt mãi cái cổ tay kia của nàng, lời bàn tay trái, dễ dàng nắm lấy ngón tay của nàng, đôi thành nắm chặt cả bàn tay.

Bên trong Thính Vũ Các hoàn toàn yên tĩnh, bên ngoài từng cơn gió thu, mỗi động tác trên tay, trong mắt hấn đều nhìn Liễu Mạn Nguyệt, lúc đầu cũng lo lắng, quần bách, sau đó, nàng cũng đã nghĩ thoáng hơn. Nhìn cảnh tượng trước mắt, cái Tiểu Hoàng Đế này đúng là có chút ý tứ với mình đây, nếu như hấn muốn, chuyện phải hầu hạ hấn là chuyện mình có muốn trốn tránh cũng không thoát được. Nếu như hấn không muốn, bản thân mình muốn bỏ lên giường hấn cũng không thể được. Hấn có chút ý tứ với mình cũng vẫn tốt hơn, như vậy, đợi đến khi ngoại nhai lại thì mình ở chỗ này bên cạnh hấn lại không có tác dụng nữa, bao nhiêu cũng còn có thể gọi hấn thỉnh thoảng nhớ đến, không cần nhiều, trong một tháng có thể một hai lần trở lại, ngày sau thời gian ở trong hậu cung kia cũng có thể sống tốt hơn bây giờ rất nhiều.

Trong đầu đã suy nghĩ thấu đáo, căng thẳng trong lòng cũng thả lỏng ra, dù sao lúc này cũng là ở trong phòng, lần trước mặc dù hai người không có vượt qua cái bước cuối cùng kia, nhưng rốt cuộc cũng đã xem như là đã có cái thân mật kia, nếu là hấn muốn, cái đó lên cho hấn đi cũng không sao... Lúc này hấn lại không có cái thuốc kia, trong đầu ngoài có chút lo lắng đối với kỹ thuật của hấn ra, thì lúc này Liễu Mạn Nguyệt cũng không lo lắng chuyện khác nữa.

Theo nhịp điệu vuốt ve có tiết tấu lên xuống của tay kia, giống như Tam Bạch đầm chân cho mình lúc thường ngày vậy, không lâu sau, Liễu Mạn Nguyệt yên lòng, lại nghiêng người dựa vào chiếc đệm lớn mềm mại đằng sau lưng, cứ như vậy mà ngủ.

Miệng hơi há to, Tiểu Hoàng Đế ghen hống trở mắt nhìn Liễu mỹ nhân như thế nào cũng có thể ngủ được kia, trong lúc nhất thời cũng không biết phải nói thế nào, làm những gì mới đúng đây.

Có lẽ cái lần trước lúc trời mưa hấn giữ nàng lại, chỉ sợ là nàng cũng ngủ như thế này?

Gần cửa sổ này tuy là có giường, nhưng lúc ngủ lại không được nằm trên chiếc giường rộng lớn thoải mái mà mình vẫn thường sử dụng, mà lại... Nàng lại dám trước mặt mình mà cứ ngủ như vậy?

Đôi môi không nhìn được mà cong lên, trong lòng không khỏi nghĩ đến hôm trước điều hâu từ phía bắc đưa thư của thủ lĩnh có nói vài câu — đã thích, vậy thì giam giữ bên người đi, rõ ràng là chim bay nơi chân trời, đối với người ở bệnh cạnh đã lâu, cũng sẽ coi họ là chỗ dựa của mình, người thân...

Hơi cúi người xuống, đối với người ở bệnh cạnh đã lâu, mạnh mẽ đem ôm cái thân thể mềm mại không xương kia đến trong ngực, nha đầu này, bây giờ bị

người ta bế lên, vậy mà người đang trong giấc mộng kia lại chỉ nhúu mày hừ nhẹ hai tiếng mà thôi, vẫn không có tỉnh lại.

Người ngọc mềm mại trong ngực, cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kia, trong lòng Hoàng Thượng như hóa thành nước. Ôm nàng, từng bước một hướng tới cái giường mà đi đến, liền nghe thấy bên ngoài, có người gõ mấy lần lên cánh cửa, cửa liền bị đẩy ra.

Giống như là bị đâm trúng, hoàng thượng bật mạnh dậy khỏi giường, ánh mắt tóe lửa nhìn chằm chằm cửa.

Tiểu Châu Tử mang theo ấm nước tiến vào, liền cảm thấy không đúng — trên cái giường lớn bên cửa sổ kia sao lại không có người? Vừa quay đầu lại... Cái ấm trà đang cầm trong tay run lên, suýt nữa hất cái thứ nước nóng hồi bên trong ấm kia lên người mình, giật mình một cái, “vèo” một tiếng liền lui ngay ra ngoài, đứng ở cửa ra vào thở hổn hển.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

“Sao rồi?” Tiểu Lưu Tử trông coi ở bên ngoài buồn bực hỏi.

“Hừ!” Tiểu Châu Tử trừng mắt tức giận đưa tay đánh hấn, kéo hấn ra xa hai bước, ngẫm nghĩ một lát, mới nói: “Nghe một chút, bên trong lát nữa có lẽ muốn sai bảo...”

Tiểu Lưu Tử vốn đứng ở cửa ra vào là để phòng bị bên trong có sai bảo gì, Tiểu Châu Tử sao lại có thể nói như vậy?

Thấy hấn không có hứng thú quay về, Tiểu Châu Tử chỉ đành phải nhìn sang bên cạnh cửa, thấp giọng nói: “Lát nữa ai đến cũng không được phép cho vào, trừ khi là Vạn Tuế gia gọi đến.” Dừng lại một chút, lại thấp giọng nói: “Người đang... trên giường... bây giờ chuẩn bị thêm một ít nước nữa đi.”

Tiểu Lưu Tử đầu tiên thoáng sững sốt, nhưng lập tức hai mắt mở to tròn trĩnh, chửi trách ngày hôm nay không đi ra ngoài nữa! Vừa nãy lại nghe thấy tiếng cười của Liễu mỹ nhân bên trong, thì ra là như vậy...

Nghĩ đến buổi tối ngày hôm ấy, sau khi Liễu mỹ nhân rời đi, trong phòng vẫn còn mang theo bầu không khí giống như chiếc khăn thấm ướt, ngay cả thái giám bọn họ cũng biết chuyện gì xảy ra. Tuy nói rằng nhìn không giống như vượt quá giới hạn, nhưng giữa hai người chắc chắn có chuyện thân mật, bây giờ... Có lẽ Liễu mỹ nhân kia rốt cuộc đã nắm được trái tim của Hoàng Thượng rồi!

Thấy Tiểu Châu Tử rút ra cửa phòng, Hoàng thượng lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, lại cúi đầu nhìn Liễu Mạn Nguyệt. Gương mặt hồng phan phác, lông mi thật dài ở trên mí mắt rơi xuống một tấm bóng đen lớn, đôi môi đỏ mọng khẽ bĩu, không biết trong mộng làm gì, giống như mơ thấy một giấc mộng đẹp, cái miệng nhỏ nhắn nhẹ nhàng động đậy.

Bàn tay trắng nõn để không xa bên cạnh gương mặt, thân thể giống như nghiêng lệch mà không nghiêng lệch, nằm ở trên giường như thế.

Lúc này khi vuốt ve bàn tay nàng, trên tay mang theo vẻ mềm mại, nàng không trốn... Ngược lại, nàng ấy vào cung, không phải là vì hầu hạ mình hay sao? Cho dù trước kia như thế nào, hôm nay nàng ấy chính là nữ nhân của mình! Mà lại... Cùng thân mật với mình, sớm đã vượt xa bất kỳ kẻ nào!

Tuy có những lúc hấn không biết nàng suy nghĩ những cái gì, cẩn thận suy tư mấy thứ gì đó, nàng đã là của mình... Là đã cùng mình làm chuyện thân mật đó.

Nghĩ đến đây, trong mắt càng phát ra vẻ thâm trầm, trong con ngươi đen nhánh mang theo một thứ giống như động tâm mà không nói ra lời yêu thương. Tiểu tử kia rút ra xa rồi, tất nhiên là cũng biết nói cho người bên cạnh không được phép quấy rầy. Nơi này là Thánh Vũ Các của mình, trong Hạc Lâm Viên đây là nơi mình yên tâm nhất...

Hấn lại đi đến bên cạnh giường, cúi người xuống, tiến gần đến bên cạnh khuôn mặt của nàng, khoảng cách giữa mũi miệng người thấy đều là một mùi thơm ngát trên người nàng, chỉ muốn gọi người trong lòng quay cuồng như sóng, từng đợt một, cho đến khi bản thân mình dựa vào nàng lại gần thêm chút nữa.

“Liễu mỹ...” Nhẹ nhàng mở miệng nói, trong lòng khẽ rung động, miệng liền thay đổi xưng hô: “Mạn Nguyệt...”

Nữ tử vẫn đang ngủ say, rõ ràng tối hôm trước chưa từng ngủ ngon.

Chợt nghĩ đến, tối qua nàng còn không biết đã từng trải qua loại kinh sợ nào, mới có thể gọi nữ tử ham ngủ này lại mệt mỏi buồn ngủ đến như vậy.

Nghĩ vậy, người bên cạnh dựa sát vào giường, đưa tay kéo nàng ôm vào trong lòng, tự mình đứng dậy kéo chăn đắp, thì dính chặt lấy đồ ngủ của nàng.

Mỹ nhân ở bên, liệu có nam nhân nào lại có thể đủ bình tĩnh để ngủ thiếp đi? Đây quả thật rõ ràng là không bằng cảm thú.

Tiểu Hoàng để quyết định không làm người mà ngay cả cầm thú cũng không bằng, hắn muốn làm làm cầm thú trong các cầm thú.

Tay giờ lên, chạm nhẹ vào gò má của nàng, cảm thấy trên tay một mảnh mềm mịn, nhìn không được mà tiến gần tới, hôn nhẹ lên hai gò má nàng. Thoáng cái, lại xuống dưới, tiến đến hôn lên môi nàng, đoạt lấy cặp môi đỏ mọng, tách môi nàng ra, ngậm lấy cái lưỡi thơm tho lộ ra rồi ti mĩ mút lấy, nhẹ nhàng nhấp nháp.

Tay cũng trước tiên sờ vào lỗ tai nàng, chỗ cái gáy, liền theo cổ áo nàng thăm dò xuống dưới, vừa mới chạm vào một nửa viên tròn mềm mại, chỉ cảm thấy cái cổ áo kia thật vướng víu, lại giờ tay kia lên, nhẹ nhàng cởi quần áo nàng ra.

Cái yếm đỏ thắm, chiếu lên da thịt mịn màng như tuyết trắng, sáng chói đến đau nhức mắt người ta.

Bây giờ đang là đầu ngày mới, ở trên giường mặc dù không thể nhìn thấy rõ ràng bên ngoài cửa sổ, nhưng rốt cuộc có thể sáng sủa hơn rất nhiều so với buổi tối. Dưới cổ xương quai xanh, bả vai, bộ ngực trắng sáng, nhìn thẳng vào có thể làm cho máu trong con người ta sôi trào lên.

Lúc này hắn thật muốn nàng, tuy rằng không tiện... Có thể ăn nhiều đậu hũ một chút cũng không sao mà?

Trong đầu đã tìm được một cái cớ, bèn vòng tay qua vòng eo mảnh khảnh của nàng, với tay cởi dây buộc ra.

Bị người ta đùa bỡn như vậy, Liễu Mạn Nguyệt đang nằm ngủ mê trong mộng cũng không được thoải mái, cau mày lại khẽ ưm nhẹ một tiếng. Một tiếng “ưm” này, giống như là làm nũng vậy, Hoàng Thượng chỉ mới cởi dây áo ngang đầu nhìn chằm chằm vào gương mặt của nàng, sắc mặt không nhìn nổi thình thoảng biến hóa, lại cúi thấp đầu, nhìn chiếc váy phía dưới nàng, chỗ phía dưới của mình nóng bỏng nhô lên khiến cả người khó chịu, tay vừa mới tháo đai lưng, lại như ma xui quỷ khiến sờ soạng chiếc váy của nàng, chỉ cảm thấy chỗ ở phía dưới ở trong tay cùng với chỗ khác không giống nhau, mềm mại, co giãn đàn hồi, thoải mái sít chặt...

Cởi váy, lại kéo cái yếm ra, thân thể như ngọc của con gái hiện ra trước mắt. Nhìn không được đưa tay chuyển động trượt trên người nàng, chỉ cảm thấy nơi này trên tay cũng êm dịu, chỗ đó cũng mềm mại, lại liền tiến đến bên cạnh hôn lên môi nàng.

Người trong mộng, chỉ cảm thấy có chút lạnh lạnh trên người, chắc không phải là đắp chăn chưa kín? Trong mơ màng lại nghĩ, liền đưa tay kéo lấy, lôi vài cái, mặc dù cảm thấy mảnh vải niu chặt, nhưng vài kia không to như cái chăn, chỉ là bên trong mảnh vải này sao lại không có bông vải.

Cảm thấy nghi ngờ, lại cảm thấy ngực khó chịu, nàng mờ mịt, cuối cùng mờ mắt.

Người vừa tỉnh, đã cảm thấy một loại cảm giác giống như bị người ta cắn lên ngực, không ngừng nhúu mày hừ một tiếng, lúc này mới cúi đầu xuống, đang lắng nghe thấy tiếng động ngang đầu đối mặt cùng Hoàng Thượng.

Hai người chăm chú nhìn nhau, chợt Hoàng Thượng nhẹ nhàng cười: “Liễu mỹ nhân tỉnh?”

“Ừ...” Sao Hoàng Thượng lại ở đây? Trong đầu trước tiên vẫn còn mơ hồ, chợt thấy một cái gì đang gật gật phía dưới, ngay trong cơ thể của mình, có hơi đau, lại cảm thấy cơ thể căng ra thật khó chịu, đã vậy còn mang theo một ít cảm giác không thể nói ra thành lời, trong đầu chỉ phát ra những tiếng mê man từng đợt gọi người, nàng không nhìn được, lại hừ ra một tiếng.

Hoàng Thượng cười khế, cúi đầu xuống, tiến đến bên cạnh miệng nàng, đôi môi nàng mở ra vênh lên sâu lại thật sâu, đầu lưỡi xoắn xuýt vòng quanh dây dưa.

Tuy bị hắn hôn đến choáng váng, Liễu Mạn Nguyệt vừa lấy lại tinh thần đã cảm giác thấy bàn tay kia đang đùa bỡn khiêu khích trên bộ ngực anh đào kia, cùng với cái tay đang dứt vào phía dưới mà tác oai tác quái kia.

Trên người truyền đến từng trận đau xót, đến mềm cả người, làm cho nàng chỉ có thể nằm trên giường run rẩy, trong đầu từng đợt chợt dạ, trên tay thăm muốn nắm lấy thứ gì đó, còn chưa đợi suy nghĩ cẩn thận, đã lại liều chết lòi góc áo của Hoàng Thượng mà kéo lên.

“A, Mạn Nguyệt bằng lòng vì trẫm thay quần áo?”

Tiếng Mạn Nguyệt này, làm cho cả người Liễu Mạn Nguyệt run lên, người giống như hóa thành nước, ngón tay không biết đặt phải chỗ nào phía dưới, lập tức cảm thấy cả người bủn rủn không có chút sức lực, rồi lại yêu thương tê dại đến mức gay go. Miệng không đáp lại lời hắn nói, chỉ ngẩng cao đầu lên, dồn sức hít lấy hơi thở mạnh mẽ.

Thấy nàng như thế, trong mắt Hoàng Thượng càng phát ra vẻ thâm trầm, tay đang nắm ngực anh đào lại càng siết chặt thêm hai phần, cúi đầu tham lam hôn đến trên cổ nàng, ngón tay bóp nhẹ nhanh hắn lên chỗ phía dưới kia, không bao lâu, trên người chỉ cảm thấy dưới thân người nọ đang run rẩy, từng ngụm từng ngụm hút lấy không khí, động cũng không động được chỉ gọi lấy: “Hoàng... Thượng...”

“Trẫm ở đây...” Miệng ngậm lấy vành tai của nàng, bàn tay đang ở phía dưới cũng nhanh chóng hành động, mỹ nhân trong ngực không ngừng run lên, trong đầu hắn chỉ cảm thấy sáng khoái hơn rất nhiều so với buổi tối ngày đó nàng làm cho mình.

Một hồi nằm bên người Hoàng Thượng, mặc kệ hắn cảm khăn trên tay, lau sạch phía dưới cho mình, Liễu Mạn Nguyệt ngay cả ngón tay nhỏ cũng lưỡi nhúc nhích. Về phần suy nghĩ... Lại càng không muốn chuyển.

Bên người vừa hõm xuống, Hoàng Thượng liền dính vào mình, mình vừa xê dịch, Hoàng Thượng lại sáp vào.

Biết là hấn không dễ yên, chỉ là nàng đã không còn tí sức lực nào, nếu hấn muốn... Vậy chẳng khác nào hấn nhào lên một thi thể. Nhìn thủ pháp vừa rồi của hấn, quả thật là chưa có chạm qua nữ tử nào, chắc là học hỏi ở trên đồng cung đồ, nên đem sinh hoạt vợ chồng náo loạn đến rõ ràng như vậy.

Nằm sát bên cạnh, mặc cho hấn hôn, ôm, thật lâu sau, Hoàng Thượng tự mình cởi áo trên người, lại vòng tay qua ôm lấy eo Liễu Mạn Nguyệt, siết chặt lấy nàng.

Vừa rồi cố gắng hết sức để gọi hấn tỉnh dậy, Liễu Mạn Nguyệt lúc này muốn trọn đời mất hoa đào hẹp dài liếc lên, nhìn nửa thân lộ ở bên ngoài của hoàng thượng, da thịt trên người không trắng lắm, vì suốt ngày phơi nắng ở dưới ánh mặt trời. Mặc dù thân thể hấn còn chưa phát triển hoàn toàn, nhưng tóm lại là đã có bản sắc của đàn ông, ngực này, cơ bụng này... Nhìn đến những thứ đó, Liễu Mạn Nguyệt không khỏi tự đổ mặt.

Cúi đầu sát lại, Hoàng Thượng thấy nàng đỏ mặt, lại nâng cằm nàng lên, khẽ cười nói: “Liều mỹ nhân nhìn cái gì vậy?”

Giương mắt trừng hấn một cái, Liễu Mạn Nguyệt cười như không cười, nói: “Thiếp nhìn ở trước mắt quang minh chính đại.”

Nàng đây là nói trẫm nhân lúc nàng ngủ, lén lút trút đi quần áo của nàng? Nghĩ vậy, liền nâng cằm của nàng lên hai phân, đưa tới, hôn nhẹ lên trên cằm của nàng. Từng cái, rồi lại hôn tới xuống phía dưới, tay nắm lấy ngực của nàng, lại bắt đầu bóp nhẹ.

Đây chính là lần đụng vào nữ nhân một cách quang minh chính đại, lúc trước... Cũng là nàng, chỉ là sau khi uống thuốc xong, tuy nói còn nhớ rõ, qua tác dụng của thuốc rốt cuộc còn cảm thấy có chút mơ hồ, cảm thấy giống như là thật mà cũng ngờ như là mơ. Mà vừa rồi... nàng đang ngủ, chỉ có chút sợ sẽ làm nàng tỉnh giấc, không dám dùng lực quá mạnh.

Sờ nhẹ hai cái trên gương mặt của nàng, vừa cúi đầu, thì nhìn thấy hai điểm màu đỏ trước ngực nàng, run rẩy, làm cho lòng hấn nóng như lửa đốt. Tiểu đệ đệ của Tiểu Hoàng Đế nhỏ đứng thẳng lên, oán giận muốn tìm một nơi để nghỉ ngơi thoải mái.

Trong mắt lóe lóe, rốt cuộc hấn cũng nhện xuống, kéo một tay nàng qua, ấn xuống phía dưới của mình.

Trong lòng Liễu Mạn Nguyệt vô cùng kinh ngạc, chẳng lẽ hấn muốn mình giúp hấn? Lúc này cũng không phải là ở bên ngoài, trong lòng mình cũng không bài xích chuyện phòng the, dường như Tiểu Hoàng Đế cũng không nguyên ý? Còn nữa, lần trước chơi đùa cùng hấn... nghiệm rồi?

Thấy sự kinh ngạc lộ ra trong mắt nàng, trên mặt Hoàng Thượng cũng sờ , ho khan một tiếng, nghiêm mặt nói: “Nếu như Trẫm phá thân của ngươi, đảm ma ma lớn tuổi trong cung là có thể nhìn ra. Trẫm... bây giờ còn muốn ngươi trước tiên hầu hạ Trẫm vào ban ngày...”

Liễu Mạn Nguyệt nhìn về mặt nghiêm túc kia, lại cúi đầu nhìn vào trong chăn – một mảnh đen kịt, không thể nhìn thấy được cái gì, trên tay đang nắm cái gì... nàng có thể không biết sao? Ra về đạo mạo trang nghiêm như thế, cũng một Tiểu Hoàng Đế này có thể làm ra được?

“Vâng.” Giọng mềm nhũn, mang theo tia vui vẻ, trên mặt cũng là bộ dáng cười mà như không cười, chỉ nhìn đã khiến người muốn nghiêng răng.

Hoàng Thượng thu hết biểu hiện của nàng vào mắt, oán hận che trước cái miệng đang cười xấu xa của nàng, bàn tay đang nắm lấy ngực của nàng tăng thêm hai phần lực, làm bầm mớ hồ không rõ câu: “Yêu Trẫm!”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Editor: *Tiểu Ly*

Lại thêm một màn lẩn lộn, chỉ cảm thấy vật trong tay run lên, nóng hằm hập bắn lên chân tay mình. Liễu Mạn Nguyệt âm thầm thả lỏng tay, đây là việc rất tốn sức, tay mình lại phải đau hơn hai ngày rồi.

Lần này không thể so với lần trước, lần trước Tiểu Hoàng Đế cũng không dám liên tục giầy vò mình, nhưng lúc này, hấn thừa dịp mình đang ngủ, lột sạch quần áo của mình, khi mình giúp hấn thì cả tay và miệng không ngừng chiếm tiện nghi. Có thể thấy được nam nhân này một khi không nể mặt, liền thành cảm thù!

Nhẹ nhàng thở ra, cúi kinh trừng hấn, tiếp theo đứng dậy đi lấy khăn.

Thấy nàng muốn đứng lên, trên mặt Hoàng Thượng hiện lên một tia cười khế, nắm lấy vai của nàng ấn xuống, rồi thu tay trở về, lấy cái khăn ở bên cạnh, nhóm người dậy, đầu tiên đem đuôi và tay nàng lau sạch, sau đó mới lau qua trên người mình.

Tuy rằng tay, chân đã được khăn lau qua, thế nhưng rốt cuộc vẫn cảm thấy không thoải mái, lúc này, Liễu Mạn Nguyệt thầm nghĩ muốn gọi người mang

nước tôi để rửa cho sạch một tý, nhưng lời còn chưa nói ra miệng, đã bị Tiểu Hoàng Đế ôm trọn, trực tiếp nhét nàng vào trong lồng ngực của hắn.

Bàn tay lớn chậm rãi di chuyển sau lưng, mang lại cảm giác tê dại từng đợt trên người, cái lồng bàn tay kia mang theo nóng bỏng, lại làm cho người ta có cảm giác an toàn từ tận đáy lòng, tựa ở trong ngực kia, Liễu Mạn Nguyệt khép mắt một chút, lại cảm thấy mê muội muốn thiếp đi, lại vội vàng mở mắt ra, giương mắt nhìn hắn: “Hoàng Thượng. . .”

“Sao?” Cúi đầu, trên gò má như đóa sen còn hiện lên vẻ xuân sắc, người nhìn thấy cảm thấy khoan khoái trong lòng, tay nắm phải cái da thịt nõn nà tình tẻ kia, tron nhãn bóng loáng, lại không nhìn được mà ôm nàng hướng đến trong ngực mình, cứ trực tiếp mà áp chặt nàng vào trên người mình không cho nàng lấy một cơ hội phản kháng.

Bị hắn ôm trọn, đến nỗi suýt nữa không khí ở trong ngực nàng đều bị hắn ép cho ra ngoài hết, nhìn không được lại trừng mắt nhìn hắn một cái, cặp môi đỏ mọng hơi trề ra, nàng cắn bản không muốn làm nũng hay giả vờ ngu si gì đấy, thế nhưng khi mở miệng nói ra lời kia, tiếng nói lại giống như mật ngọt đã ủ lâu ngày bình thường: “Hoàng Thượng, lúc này e là không còn sớm. . . Lát nữa thiếp còn phải đi về. . .”

“Chỉ là giờ Ty, lát nữa tự sẽ có người đến mời đi.” Hắn vốn chỉ muốn ôm lấy nàng mà an ủi vuốt ve một chút, thế nhưng lúc này hắn lại phát hiện ra bản thân mình không muốn buông tay ra. Nữ tử yếu điệu như không có xương như vậy, nếu hàng đêm đều được ôm trong ngực. . . Nhẹ nhàng tiến vào bên trong nàng, còn không biết sẽ có cảm giác sung sướng đến mức hồn như thế nào đây.

Vừa nghĩ đến, cái phía dưới kia vừa tiêu tan xuống dưới lại đứng lên, trực tiếp đâm mạnh vào trên bụng nàng, lập tức, hai người đều sững sờ.

Nghiêng đầu một chút, mặt Hoàng Thượng hơi đỏ, ho khan một tiếng: “Buổi tối hôm qua, trừ chỗ của ngươi ra, người nọ đã vào hai viện nhỏ khác, chắc hẳn là đều vì cùng một chuyện. Nếu như là chuyện quay đầu lại tuyên tử cuối năm. . .”

Liễu Mạn Nguyệt trừng mắt, nàng vốn bị hắn chọc vào như thế, chỗ đó của nàng cũng giống như lửa đốt vậy, chỉ cảm thấy cực kỳ khó chịu, nhưng mà bây giờ thấy hắn như vậy, ngược lại chính mình lại cảm thấy phải có mà nhìn cười, liền đem cái xấu hổ kia ném sang một bên.

“Thiếp chắc chắn sẽ thừa lại mọi chuyện với Hoàng Thượng. . .” Nói xong, Liễu Mạn Nguyệt suy nghĩ một chút, lại hỏi: “Có thể đến đó một lát, sợ là Thái Hậu cũng sẽ không gọi thiếp tới hầu hạ Hoàng Thượng mỗi ngày nữa, nếu có chuyện gì thì không biết phải báo cho Hoàng Thượng bằng cách nào?” Trong nội cung không có người của mình, ai có thể làm cho? Lúc này còn dễ nói, buổi sáng hàng ngày đều tới nơi này, có thể đến đó bố trí. . . Sợ là trừ khi Hoàng Thượng gọi thị tâm, bằng không e rằng bản thân mình cũng không có cơ hội nhìn thấy mặt hắn.

Có lẽ còn có tình cờ gặp ở Ngự hoa viên? Nhưng cơ hội chạm mặt như thế rất ít, đâu trông mong vào được?

Nghe lời này của nàng, Tiểu Hoàng Đế bèn xoay đầu lại, trong mắt tối sầm lại, lập tức nói: “Chuyện đó trăm tự có biện pháp.”

Biện pháp?

Liễu Mạn Nguyệt khó hiểu, ngẩng đầu nhìn hắn, không cho nàng biết cách liên lạc với âm vệ hắn phái vào hậu cung, chẳng lẽ chỉ đến lúc hắn muốn cho người liên lạc với mình thì mới có thể tiếp cận sao? Nếu như đến lúc đó có chuyện cấp bách, mình lại không liên lạc được với hắn. . . Đến lúc đó đừng có trách mình là được.

Lúc này, đôi mắt đen nhánh mở to, chỉ nhìn đã khiến lòng người ngứa ngáy. Hoàng Thượng nhìn không được, liền đưa tay sờ lên mặt nàng, sờ vào hai má so với sa tanh còn mềm mại hơn mấy phần: “Sao có thể trơn mềm như vậy?”

Liễu Mạn Nguyệt hơi nhú mày, bên trong lúm đồng tiền hiện lên nét cười xấu xa: “Da thịt nữ tử tất nhiên mềm hơn nam nhân một chút, Hoàng Thượng không tin, có thể đi tìm Đại Ngọc mỹ nhân, Tiểu Ngọc mỹ nhân để thử trước một lần, sợ là sau này bên trong hậu cung, còn có nhiều người da thịt mịn màng hơn thiếp thân không ít đâu.”

Bàn tay đang sờ trên mặt nàng dừng lại, Hoàng Thượng cố nén bức tức mới không nhăn mày lại, trong mắt tỏa ra hàn ý, nắm lấy phần nhô lên trên trán của nàng, nghiêng răng nói: “Liễu mỹ nhân ngược lại lòng dạ thật rộng rãi.”

“Hoàng Thượng quá khen.” Đưa tay lên, đang muốn che miệng cười trộm, nàng chợt nhớ tới trên tay mình mới vừa rồi còn nắm. . . Khụ, tất nhiên là không thể để vào dưới mũi rồi, “Mạn Nguyệt chẳng qua chỉ là một mỹ nhân, làm sao có thể gọi là lòng dạ rộng rãi được? Trong hậu cung, chỉ có Hoàng Hậu mới gánh nổi cái thanh danh tốt đẹp như vậy.”

Hoàng Thượng hơi híp mắt lại, vẫn nắm lấy phần nhô lên trên cái trán kia của nàng: “Liễu mỹ nhân thông minh sắc sảo, tất nhiên không thể mãi mãi chỉ ở vị trí mỹ nhân, Trẫm sẽ không ủy khuất ngươi.”

Liễu Mạn Nguyệt khẽ lắc đầu, vẻ mặt cười mà như không cười: “Hoàng Thượng, thiếp cũng không dám đâu. Vị trí ở trên tuy lớn, chẳng qua cũng chỉ là gian nhà to hơn một chút, sai khiến được nhiều người hơn một chút. Nếu như phải ngồi lên cái vị trí chưởng quân kia, nói không chừng suốt ngày sẽ phải quản hết cái này đến cái kia trong cung này, thiếp là người lười biếng như vậy, làm sao có thể gánh vác được đây?”

Lẳng lẳng nhìn khuôn mặt nàng thật lâu, Hoàng Đế nhẹ gật đầu, thấp giọng nói: “Cũng đúng, chỉ là ngày sau có bao nhiêu nữ nhân tiến đến, sợ là cũng không ai có thể tôn lên hai chữ “mỹ nhân” hơn ngươi rồi.” Hắn vừa dứt lời, Liễu Mạn Nguyệt sững sờ, Hoàng Đế cũng lại không khỏi sững sờ.

Suy nghĩ này xưa nay vốn chỉ ở trong lòng, không ngờ hôm nay lại đem nói ra trước mặt nàng.

Thấy vẻ mặt nàng kinh ngạc, thì nhìn không được da mặt có chút đỏ ửng, kéo cả đầu nàng trực tiếp dán vào trong ngực mình, đem lời nàng đang muốn

há miệng nói kìm nén xuống, lúc này Hoàng Thượng mới nhẹ nhàng thở ra, chiếc cảm nhẹ nhàng ma sát trên đỉnh đầu nàng, khép hai mắt, lặng lặng ngửi mùi hương nhàn nhạt trên đầu nàng, trên người nàng...

“Hoàng Thượng...” Mấy người Tiểu Châu Tử đều không dám quấy rầy, lúc này sắp tới giờ sắp cơm đến nơi rồi, còn không gọi... sợ rằng còn rửa mặt chải đầu nữa thì thêm lúc nữa thì lỡ mất giờ cơm.

Lại kêu hai tiếng, lúc này mới nghe thấy tiếng động bên trong: “Chuẩn bị nước đi.”

“Vâng.”

Mấy cái tiểu thái giám lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, nhìn nhau thêm vài lần, trong mắt đều là vui vẻ.

Mang nước đi vào, không dám ngẩng đầu nhìn lung tung, trong mắt đã thấy hai người đều nằm ngủ trên giường, có một vài chiếc khăn bị quăng trên mặt đất bên cạnh giường. Hơi liếc sang, liền vội vàng cúi đầu, đem chậu nước, vật dụng các loại chuẩn bị thật tốt, lại nghe thấy Hoàng Thượng nói câu “Đi ra ngoài”, liền gấp rút lui ra.

Liễu Mạn Nguyệt đứng dậy, lấy khăn ướt sạch sẽ, hơi đỏ mặt lau chùi cho Hoàng Thượng xong, mới lau chùi sạch sẽ trên tay, trên đùi mình, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, trở về bên giường, nhặt quần áo của mình lên rồi vội vàng mặc vào.

Cái yếm đỏ thắm phản chiếu lên làn da trắng như tuyết, chỉ nhìn một lúc Hoàng Thượng đã cảm thấy mê tít, cuối cùng sợ lại thất thố, mới vội vàng quay đầu đi không dám nhìn lại.

Hai người chinh đồn xong xuôi, Hoàng Thượng mới lại mở miệng gọi người tiến đến, đám tiểu thái giám vội vàng dọn dẹp rồi lại lui ra ngoài.

“Hoàng Thượng, bên dưới đang chuẩn bị cơm, một lát nữa đã được rồi.” Tiểu Châu Tử cúi đầu, thấp giọng nói.

“Ừ.” Trả lời xong, Hoàng Thượng soi mói nhìn về phía Liễu Mạn Nguyệt đang đứng ở bên cạnh.

Liễu Mạn Nguyệt thấy hần nhìn mình, hơi cúi người xuống, nói: “Bây giờ thiếp nên trở về thôi.”

“Người...” Muốn gọi nàng ở lại, lại chợt nhớ tới, tuy rằng ngày hôm nay Tiểu Ngọc mỹ nhân không qua được, gọi nàng ở lại ngược lại cũng không sao, chỉ là có thể cuối cùng vẫn không nỡ đem nàng trực tiếp đến trước mặt Thái Hậu. Hai người dây dưa đến nửa ngày, lúc này nào đâu cam lòng để cho nàng đi?

Liễu Mạn Nguyệt cười nhạt một tiếng: “Nếu ngày hôm nay thiếp thân trực ở đây cả ngày, chỉ sợ rằng sau này Tiểu Ngọc mỹ nhân sẽ không cảm thấy thoải mái đâu.”

Mắt hơi chớp, rất lâu sau, mới mở miệng nói: “Trở về đi, cẩn thận trên đường trơn trượt.”

“Cảm ơn Hoàng Thượng lo lắng.” Dứt lời, Liễu Mạn Nguyệt mới lui ra ngoài.

Thấy người đã đi, Hoàng Thượng còn có chút sững sờ nhìn về phía cửa, Tiểu Châu Tử lúc này mới đánh bạo bước tới hai bước, nói: “Hoàng Thượng, nếu là không nỡ, vì sao không dứt khoát mà gọi Liễu mỹ nhân tới hầu hạ buổi tối?”

Sắc mặt Hoàng Thượng trầm xuống hẳn, gương mặt lạnh lùng liếc tên này, cho đến khi thấy Tiểu Châu Tử sợ hãi cúi đầu xuống, lúc này hần mới đứng dậy hướng về phía cửa mà bước ra ngoài: “Cũng không phải là không muốn... Mà là không thể. Nàng dù sao cũng là người trong Các...”

Tiểu Châu Tử sững sờ, chứ không phải Hoàng Thượng sử dụng mỹ nam kế sao? Cái Liễu mỹ nhân kia còn chưa quy thuận hoàn toàn hay sao?

Hần nào đâu biết rằng, Hoàng Thượng là sợ nếu như mình thật sự sủng hạnh Liễu Mạn Nguyệt, trong Các kia sẽ lập tức đem tai mắt theo dõi nàng hết sức gắt gao, đến lúc đó...

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Tiểu Châu Tử vội cúi đầu thu tay vào áo, nhanh chóng đáp lại: “Tiểu Ngọc mỹ nhân nói, hầu hạ hoàng thượng là bổn phận, không có vì bản thân mình bị bệnh mà lười biếng hầu hạ hoàng thượng, vì vậy mới lớn gan chạy tới đây.” Sắc mặt Tiểu Ngọc mỹ nhân kia đã trắng bệch, thoạt nhìn sức khỏe không được tốt lắm, lại vẫn muốn chạy đến hầu hạ hoàng thượng?

Hoàng thượng nghe được mấy chữ “Tiểu Ngọc mỹ nhân” kia, thì tức giận trong đầu không có chỗ trút, nàng ta muốn đi qua hầu hạ mình? Hay là muốn hầu hạ cái vị đại nhân tối hôm qua?

“Bảo nàng ta đứng ở bên dưới cạnh cầu thang đi! Ai cũng không được phép dẫn nàng ta vào chỗ ngồi!”

Tiểu Ngọc mỹ nhân kia vừa đến, lập tức nhắc nhở hần – các nàng đều là người trong Các, mặc dù nàng khác với những người còn lại, nhưng rốt cuộc hữu tình hay vô tình với mình?

Gặp mặt nàng, ôm nàng, nàng không né không tránh... Rốt cuộc là do yêu mến mình, hay vẫn chỉ là ngoại trừ mình ra..., nàng không còn con đường nào khác?

Sâu tận đáy lòng lập tức trống rỗng, nguyên bản chưa từng nghĩ tới những thứ này, có thể mình thì ngày đêm nghĩ đến, lo lắng, nhớ nhung, còn nàng thì...?

Trong đầu hần chợt hiện lên cặp mắt như nước mùa thu, bộ dáng tươi cười yếu ớt kia... Chắc hẳn, xưa nay nàng cũng vẫn mang cái bộ dáng không tìm không phải như vậy, có thể không nghĩ đến thì sẽ không nghĩ đến, nhất định sẽ không vì suy nghĩ vớ vẩn mà làm cho lòng mình phiền muộn.

Thở dài ra một hơi, ngược mắt lên nhìn sắc trời bên ngoài kia xanh thăm thẳm, tận sâu trong đáy lòng hần lại là một mảnh mờ mịt... Chuyện này là như thế nào? Sao lại sẽ vì một nữ tử mà nóng ruột nóng gan đến thế này? Thân là nam tử, thân là Hoàng Đế, muốn nữ nhân đó thì đã là ân điển của mình, nàng kia cũng sẽ vô cùng xu nịnh mà hầu hạ mình.

Nhưng nàng.... ngay cả lúc trên giường, sắc mặt vẫn như thường, chỉ thỉnh thoảng mới hơi đỏ mặt, hơi rời tầm mắt khỏi con người mê người trước mắt.

Lấy nước trên cái bếp nhỏ, rót vào bên trong ấm tử sa, Liễu Mạn Nguyệt lúc này mới bung bộ đồ pha trà, thướt tha đi về bên cạnh mấy cái bàn nhỏ, tự mình quỹ xuống ở bên cạnh, đưa chén trà nhỏ để xuống trước mặt Hoàng Thượng, sau đó ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào cặp mắt sâu không thấy đáy kia.

Hai mắt mở lớn, trong lòng Liễu Mạn Nguyệt có chút nghi hoặc, Hoàng Thượng cứ nhìn mình như vậy là có ý gì? Lúc này, hai người vẫn đang ở trong đình, mặc dù đã đóng hơn một nửa số cửa sổ, thế nhưng rốt cuộc, từng cơn gió thu vẫn thổi vào, đâu phải là chỗ làm cái loại việc kia chứ? Đã vậy trong mắt Hoàng Thượng lại không hề có chút tình ý nào. Rốt cuộc... Hần làm sao mà lại nhìn mình chăm chăm như vậy?

“Hoàng Thượng... Còn có gì muốn căn dặn hay sao?”

Hai mắt Hoàng Thượng vẫn chăm chú vào trên gương mặt của nàng, đêm qua suy nghĩ gần nửa đêm, trong lòng đều đã suy tính hơn thiệt.

Từ khi Phụ Hoàng qua đời, trong lòng hần không còn có cái loại tự tin cao ngạo mình thân là thái tử, trở thành hoàng đế. Chỉ là dù đã có quyền thế ngang trời, nhưng hần không có cách nào để nắm chắc tâm lòng của người khác. Chỉ có bản thân mình nhớ nàng, nhưng chỉ sợ trong lòng nàng... Nói không chừng cho dù là mười ngày, nửa tháng mà mình không cho gọi nàng tới thì đối với nàng chắc cũng không sao đâu...

“Chiều hôm qua, Tiểu Ngọc mỹ nhân lại đến Thính Vũ Các.”

Liễu Mạn Nguyệt lại mở lớn hai mắt, vẫn khó hiểu nhìn hần, thấy Hoàng Thượng vẫn nhìn mình chăm chăm, suy nghĩ một chút, lại nghiêng đầu hỏi: “Có lẽ bởi vì hôm qua trong Các cũng đã tới chỗ của nàng ta đi.” Chỗ Đại Ngọc mỹ nhân thì căn bản không thể lấy được cơ gì để tiếp cận Hoàng Thượng nữa, thêm nữa là thuốc kia nàng đã dùng rồi, tất nhiên lại càng thua kém tiểu ngọc mỹ nhân có chỗ dựa như vậy.

Nhìn thấy trên mặt nàng không có lấy một chút lo lắng hay bộ dạng ghen ghét nào, Tiểu Hoàng Đế không khỏi cảm thấy một chút mất mát... Cũng đúng thôi, nàng biết rõ mình nào có để ý chút gì đến Tiểu Ngọc mỹ nhân kia, lúc này nàng ta cũng chỉ là một nữ nhân trong hậu cung như bao nữ nhân khác, thì sao nàng lại phải như thế?

Nghĩ đến, lại không khỏi cảm thấy một chút phiền muộn, bèn mở miệng nói tiếp: “Từ tháng sau, sẽ có những tú nữ khác lần lượt vào kinh thành, mặc dù lúc này trẫm không quay về, nhưng có thể những người kia sẽ có cách khác, chắc sẽ lại tìm cách tới bái kiến Thái Hậu, đến lúc đó sợ là sẽ gọi Liễu mỹ nhân cùng đi...”

Chẳng lẽ hần phiền muộn là vì việc này?

Liễu Mạn Nguyệt nở nụ cười, bên môi cong lên tạo thành má lúm đồng tiền rung động lòng người: “Hoàng Thượng không cần phải lo lắng, nếu như thiếp nhận ra ai là người trong Các, hay là lúc trở về có người chỉ điểm, bảo thiếp phụ tá người nào, thiếp chắc chắn sẽ bẩm báo với Hoàng Thượng từng việc một.”

“Trẫm không nói việc này...” Lời này là rít từ kẽ răng ra, trong mắt như bắn ra tia lửa, hung ác nhìn nàng chòng chọc. Chẳng lẽ nàng ấy không sợ những cô gái vào sau kia một chút nào? Không sợ trẫm sẽ thực sự sủng hạnh một người nào khác mà không phải là nàng?

Liễu Mạn Nguyệt âm thầm giật mình, khoe miệng cong lên tạo thành nụ cười ám muội đến ba phần: “Thiếp hiểu rồi, nếu thấy nữ nhi nhà ai thân thể trong sạch lại xinh đẹp tuyệt trần động lòng người, thiếp sẽ để ý mà bẩm báo lại cho Hoàng Thượng.”

Trong Các cho dù có bản lĩnh ngất trời, nhưng ngàn lần cũng không thể đổi tất cả tú nữ đều thành người của bọn hần. Cũng giống như Liễu Mạn Nguyệt vậy, trước kia cũng chỉ có thể dùng danh nghĩa tặng quà, nhét vào trong cung. Những tú nữ kia thì càng phải hận không thể đem tám đời tổ tông ra để điều tra thật rõ ràng, chỉ là muốn gian lận, giống như cái vị Lưu đại nhân kia đã là không dễ, người khác thì càng không cần phải nói rồi.

Tuổi tác Tiểu Hoàng Đế cũng đã lớn rồi, nhìn hai lần này cũng không phải là không động tâm trong chuyện nam nữ. Có lẽ người hấn sai bảo được phần lớn đều là hộ vệ hoặc thái giám, mình là một nữ tử, tất nhiên những chuyện như thế này cũng nên giúp hấn đề ý một chút.

Hòa khí thoảng cái bốc lên tận đỉnh đầu, hai mắt hấn gắt gao nhìn nàng chăm chăm, rồi đưa tay kéo nàng qua, làm cho đầu Liễu Mạn Nguyệt va mạnh vào trong ngực hấn, làm cho nàng phải kêu to lên một tiếng.

“Hoàng Thượng?”

“Ngươi...” Cẩn rắng hé ra một chữ, trong lòng Tiểu Hoàng Đế lập tức chấn động, hấn lại nhất thời thất lễ mà thò tay ra kéo nàng lép vào mình, rốt cuộc là hấn muốn nói cái gì đây? Muốn hỏi nàng một chút rằng vì sao nàng lại không giống hấn, bình thường nghĩ đến nàng, nhớ nhung nàng? Hấn là Hoàng Thượng... Hấn là nam tử, trên đời này, làm gì có nam tử nào chỉ vì những thứ gọi là tình cảm đàn bà như thế này mà thất thố chứ?

Liễu Mạn Nguyệt cảm thấy trong lòng khó hiểu, ngẩng đầu nhìn hấn, chớp mắt vài cái, thế nhưng hôm nay nàng rất ngoan ngoãn mà, cũng không làm sai cái gì, lại càng không nói điều gì lung tung! Rốt cuộc hấn nổi điên vì cái gì?

Rất lâu sau, Hoàng Thượng thở dài ra một hơi, phân vân lẫn tức giận trong mắt đều đã biến mất. Liễu Mạn Nguyệt trong ngực lại bị hấn kéo qua, lại không lộn xộn gây loạn, lúc này, Hoàng Thượng buông cái tay mà hấn đang lôi kéo của nàng ra, ôm trọn nàng đến cả phía sau, tay kia thì đặt sau đầu nàng, làm cho nàng dựa vào trong lòng mình.

Trái tim của nữ nhân này, giống như con người của nàng vậy. Có lẽ cũng lại là không tim không phổi...

Muốn làm cho người khác đối xử thật tình với mình, thì trước hết chính mình phải đối xử thật tâm với người ta, chứng minh cho người ta thấy, nếu không thì, người giống như nàng, từ nhỏ đã không nơi nương tựa, lại bị trong Các kia giam cầm chừng mười năm, làm sao có thể dễ dàng giao trái tim mình ra?

Bàn tay hấn nhẹ nhàng sờ phía sau đầu nàng vài lần, rồi lại vuốt ve đến trên mặt nàng, dịu dàng di chuyển trên gương mặt nàng, nhìn chăm chú, chợt khẽ cười một cái.

Liễu Mạn Nguyệt thấy Tiểu Hoàng Đế này một lời cũng không nói, lại lôi kéo, vừa ôm vừa sờ đầu mình như sờ đầu chó, bây giờ lại nhìn mình cười... Trên người không nhận được mà run rẩy – đứa nhỏ này trúng tà sao?

“Trầm đầu đầu, xoa cho trầm.” Dứt lời, buông lỏng nàng ra khỏi ngực, Hoàng Thượng khẽ xoay cả người lại, gồi đầu trên đùi nàng, nhắm hai mắt lại không nói một lời nào.

Liễu Mạn Nguyệt cũng sờ một chút, mới đem hai tay đặt ở hai bên đầu hấn, nhẹ nhàng xoa bóp trên hai thái dương của hấn, lại càng cảm thấy nghi ngờ, không biết rốt cuộc Tiểu Hoàng Đế này đang nổi điên cái gì, sao tự nhiên lại gọi mình đến xoa đầu?

Đôi tay mềm mại đang để trên đầu kia không dám dùng lực mạnh, nhẹ nhàng xoa bóp trên đầu cực kỳ khoan khoái dễ chịu. Cái phiền muộn trong lòng kia cũng dần dần tan biến đi, một lúc sau lại sinh ra ý nghĩ muốn rằng cứ để như vậy mà ngủ thiếp đi. Hoàng Thượng vội vàng căng mắt ra, vừa vận nhãn thấy Liễu Mạn Nguyệt đang cúi thấp đầu nhìn mình.

Người trước mặt có khuôn mặt như đoá phù dung, da như mỡ đông, thấy nàng nhìn chăm chăm vào khuôn mặt mình, một tia tình cảm ấm áp dâng lên từ tận đáy lòng, lại nhìn nàng vài lần rồi bỗng nhiên mở miệng hỏi: “Về sau, nếu Các này thật sự sụp đổ, ngươi có tính toán gì không?”

Điều này... Trước kia không phải đã hỏi một lần rồi sao?

Nén nghỉ hoặc trong lòng xuống, Liễu Mạn Nguyệt ngẩng đầu lên, nhìn về phía chân trời xanh thẳm bên ngoài cửa sổ kia, có chút suy tư, bàn tay vẫn không ngừng xoa bóp, một lúc lâu sau mới nói: “Thiếp vẫn chưa có ý định gì, chỉ cần Hoàng Thượng đừng cho người cắt xén ngày ba bữa cơm của thiếp, mỗi ngày có thể sống thoải mái một chút là tốt rồi.”

Im lặng nhìn nàng một lúc lâu rồi chợt hỏi: “Trẫm cho ngươi một đứa bé.”

Đứa bé...?

Sững sốt một hồi lâu, Liễu Mạn Nguyệt mới phục hồi tinh thần, kinh ngạc cúi đầu nhìn hấn.

Cho một đứa bé, ý hấn muốn nói là... Hấn lại để cho mình sinh con cho hấn?

Mà cũng phải, sợ là trong lòng cô nhân lúc này, trong lòng Hoàng Đế, có thể nói là cho một nữ tử sinh con cho mình thì giống như là ban cho một cái ơn vô cùng to lớn sao?

Cho dù còn muốn nhìn, cũng không thể nhìn được, khoe môi lại cong lên thành nụ cười giấu cột: “Tạ ơn Hoàng Thượng.” Có sinh con cho hấn hay không, không phải hấn nói là được!

Tạ ơn xong, Liễu Mạn Nguyệt hơi rũ mắt xuống, không thèm nhìn hấn nữa. Có lẽ hấn cảm thấy đây là ban cho nàng một cái ơn vô cùng to lớn với mình, mình mà từ chối thì đúng là bất kính. Lên giường cùng hấn thì có thể, thân mật cùng hấn cũng có thể, nhưng mà sinh con cho hấn thì... Vẫn là miễn đi.

Vì một cái tình yêu đẹp mà mang một sinh mệnh nhỏ bé, về sau cùng hấn làm bạn, cùng nhau vượt qua mỗi ngày, nhìn hấn lớn dần lên theo thời gian... Đây là việc cao cả mà tràn ngập niềm hy vọng đến chừng nào?

Có thể cùng một nam tử căn bản còn chưa nói tới là có thích hay không sinh con... Có lẽ đến lúc sinh đứa bé, phụ thân của nó căn bản sẽ không đi qua nhìn nó đến một cái, lúc đứa bé phát triển, phụ thân của nó có thể ngẫu nhiên tới nửa ngày hoặc một ngày nào đó, giống như là bao nhiêu ân điển. Loại ân này, nàng, Liễu Mạn Nguyệt mới không thèm!

Nàng muốn một mình thoải mái sống qua đời này, tốt nhất là có thể chết già, không muốn bản thân mình sau khi chết còn phải phiền não lo lắng vì đứa bé kia.

Cũng may, lúc này trong Các vì bồi dưỡng trình sát, có vài thứ cho dù có dùng hay không, cũng cứ nghĩ cách dạy cho mọi người — ví dụ như, làm sao có thể tránh thai sau khi triển miên một đêm cùng một nam tử.

Bình thường học hành Liễu Mạn Nguyệt cũng không chú ý lắm, có thể việc này một phần xuất phát từ tò mò, phần còn lại xuất phát từ ý thức muốn bản thân được an toàn, nên nàng học cũng có thể được gọi là thông suốt.

Đứa bé không phải là người muốn, là có thể được. Việc này không phải chỉ cần nam tử nguyện ý, còn phải xem nữ tử có phối hợp hay không.

Bởi vì đang nằm ở trên đùi nàng, người trong mắt hoàng thượng bị đảo ngược, vì vậy, Hoàng Thượng cũng không nhìn thấy nụ cười mang theo vẻ giễu cợt kia trên mặt Liễu Mạn Nguyệt, lại thấy trong ánh mắt nàng không có lấy một chút vui vẻ nào. Hắn lại không khỏi phiền muộn, giờ tay lên kéo tay phải nàng đặt lên đầu mình, nhìn chăm chăm vào mắt nàng một lúc lâu, rồi bỗng nhiên ngồi dậy.

Bị hắn kéo tay, tất nhiên là không còn cách nào khác lại phải xoa bóp đầu cho hắn một lần nữa, Liễu Mạn Nguyệt lại phải nhìn hắn, đã thấy Hoàng Thượng ngồi dậy, sau đó lại thò tay lấy cái gì đó từ trong lòng ra.

Một hộp ngọc bốn bề đều là màu trắng, sau khi mở ra Hoàng Thượng lấy một hạt màu xanh nho nhỏ từ bên trong ra, nhìn vật có chút giống như hạt sen bình thường rồi đưa lên nhìn nàng: “Há miệng”.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

“Hoàng Thượng, đây là...?” Cái kia nhìn giống như hạt sen, màu sắc so với hạt sen bình thường xanh hơn, cũng nhỏ hơn một ít.

“Há miệng.” Hoàng Thượng giống như là không tâm tư giải thích cái gì, lại lập lại một lần.

Liễu Mạn Nguyệt không cách nào từ chối, chỉ phải mở miệng ra, chỉ thấy Hoàng Thượng đem viên màu xanh lá cây nhét vào trong miệng mình.

Một cỗ mùi thơm ngát nhàn nhạt xông vào trong miệng, không nói tới màu sắc và hình dáng, mà ngay cả mùi vị cũng cực kỳ giống hạt sen. Liễu Mạn Nguyệt ngậm lấy nó, khó hiểu nhướn mắt nhìn tiểu hoàng đế.

“Ăn nó đi.” Hoàng Thượng hơi nhếch cằm, hip mắt chăm chăm vào miệng của nàng.

“Ăn?” Liễu Mạn Nguyệt mơ hồ không rõ hỏi một tiếng, thấy tiểu hoàng đế nhẹ gật đầu, chỉ phải cau mày cắn một cái lập tức trong mắt ngấn lệ, cái thứ viên màu xanh trong miệng có mùi vị thiếu chút nữa làm nàng muốn chết, thật muốn phun nó ra a!!!

“Như thế nào?” Hoàng Thượng khó hiểu nhíu mày, cái này người thật thơm a, chẳng lẽ rất khó ăn sao?

“... Đắng...” trong mắt Liễu Mạn Nguyệt ngấn không được nước mắt, cho dù trước kia nàng từng uống qua thuốc Đông y nhưng vẫn không đắng như cái này vậy!!! Thật sự mà nói, cái của nợ này thật sự là hạt sen sao? ! Như thế nào lại đắng như vậy! Cho rằng nàng trước kia không ăn qua tâm hạt sen sao?!

“Ngoan, ăn nó đi, đừng nhả ra.” Hoàng Thượng nhẫn nại nhưng vẫn thấy buồn cười, vội đưa tay đặt ở trên lưng nàng, vỗ nhẹ nhẹ.

Nàng hung ác trừng mắt nhìn hắn, ăn hết? Ăn hết thứ này sao?! Nàng sợ sẽ hành hạ dạ dày đến chết a!!!

Nhả ra thì không thể mà cái tên tiểu Hoàng đế còn nhìn mình chăm chăm đây này. Cũng chỉ có thể nuốt xuống...

Liễu Mạn Nguyệt nghẹn cổ, nuốt cái thứ khủng khiếp trong miệng xuống, suýt nữa nghẹn chết, lại tiếp nhận một ly trà từ Hoàng Thượng một ngụm nuốt xuống, liên tục ho khan.

“Thật đắng như vậy?” Hoàng Thượng không nhịn được cười, thì tự mình vỗ vỗ sau lưng nàng, trong ngực dâng lên một cỗ ấm áp. Mặc dù nàng mặc

quần áo của tiểu thái giám, nhưng cũng không thể che hết sự mảnh mai của nữ nhi, vỗ vỗ, sau đó trực tiếp ôm vào trong ngực, thuận thế vuốt ve sau lưng nàng.

Thật vất vả mới thờ được, Liễu Mạn Nguyệt lúc này mới cảm giác Hoàng Thượng lại mượn cơ hội này ôm mình vào trong ngực rồi, không khỏi tức giận trừng mắt liếc hắt một cái. Tiểu hoàng đế này có phải hay không có ham mê biến thái a? Lần nào nàng ăn cơm cùng với hắn thì cũng là ăn đủ loại rau xanh cay đắng, khi hắn đòi thuốc của ba người thì cũng là đòi thành viên thuốc đắng khủng khiếp, lúc này thứ gì đó bón cho mình ăn cũng đắng như thế?

“Thực đáng sao?” Thấy nàng trừng mắt chính mình, Hoàng Thượng cũng không nổi giận, ngược lại trong lòng lại cực kỳ vui vẻ, nàng không dùng dằng muốn đứng lên, chính hắn cũng sẽ không buông tay ra đẩy nàng ra.

“Hoàng Thượng! người rót cuộc cho thiếp ăn cái gì? Chớ không phải là Hoàng Thượng cũng không biết không biết mùi vị của cái thứ này ah?” Liễu Mạn Nguyệt tức giận lại nghiêng qua liếc hắn, lại không biết bộ dáng mình lúc này rất giống như giận gối mà làm nũng a, hoàn toàn không nhìn ra là bộ dáng tức giận nha.

Hoàng Thượng cười nhạt một tiếng, chợt cúi xuống hôn lên môi nàng, dùng lưỡi tách ra đôi môi đỏ mọng tiến quân thần tốc, hồi lâu, mới ngẩng đầu lên, thấp giọng nói: “Thật là đáng nha.”

Cái thứ kia đắng đến nỗi ngay cả đầu lưỡi đều tê rần, bị hắn hôn như vậy khiến cho nàng đầu choáng mặt hoa, thấy hắn buông ra, Liễu Mạn Nguyệt nhanh chóng điều chỉnh hô hấp, mi mắt rũ xuống hỏi: “Hoàng Thượng ngài rót cuộc là cho thiếp ăn cái gì?”

“Thứ tốt.” Dứt lời, cũng không đẩy nàng ra, chỉ ôm nàng vào trong ngực, giờ tay lấy tẩu chường lật xem trên mặt cũng không có chút do dự nào, ngược lại cười đến phong khinh vân đạm (*gió nhẹ mây bay), bộ dáng không mấy tự nhiên.

Có lẽ do cái thứ của nọ đó, mà ngày hôm đó sau khi trở về bụng nàng đau hơn nửa ngày, khiến cho nàng phải viếng thăm nhà xí mấy hồi mới có thể bình ổn, cũng may không ăn nhiều, ngày kế tiếp, tinh thần nàng vẫn sáng sủa, lại không có nửa điểm không thoải mái a.

Thoáng một cái, tháng tám nhanh chóng đi qua, thời tiết Đại Lương đã trở nên lạnh hơn, lá vàng khô lần lượt rời khỏi cành, không khí trở nên tiêu điều xơ xác.

Ngày ngày theo hầu bên người hoàng thượng, Liễu Mạn Nguyệt cảm thấy giống như là tiểu Hoàng đế ăn đậu hủ của mình càng ngày càng thuận tay rồi, da mặt cũng càng ngày càng dày rồi.

Ở trong đình, sau khi xử lý xong chính sự, hắn sẽ đem đầu nằm trên hai đầu gối của nàng, bắt nàng nhu đầu, xoa bóp vai cho hắn. Hoặc là dứt khoát ôm mình ở trong ngực, hay là thỉnh thoảng cầm lấy tay của mình để bút vẽ tranh, dạy mình đánh đàn, cũng thật là nhân nhả lịch sự tao nhã a.

Nhưng phạm là không đi tới trên bờ núi đó, chỉ ở trong Thái Vũ Các thì... chỗ đó đã phải làm xong các loại chuẩn bị để hiến thân. Cũng may, tên tiểu Hoàng đế này cũng có chừng mực, ngược lại không thú tính đại phát mà đem mình ăn xong rồi lau sạch, lại làm cho Thái hậu ở chỗ đó nhìn chăm chăm vào. Chỉ là cái kỹ thuật đó... một chút tiến bộ đó cũng quá thần tốc đi.

Nàng như người không xương nằm nghiêng ngả trên giường, dựa vào cửa sổ bên cạnh đình hướng phía bên ngoài nhìn ngắm nhìn nước trong hồ Thu Thủy.

“Đã ngồi nửa ngày, cẩn thận gió thổi nhức đầu.” Hoàng Thượng buông bút lông trong tay, đưa mắt nhìn nàng một cái, cầm lấy thư trong tay, nhẹ nhàng thổi khô nét mực.

Liễu Mạn Nguyệt không có sức lực hừ một tiếng, vẫn là nhìn chăm chăm vào hồ nước bên dưới, giống như có thể ở có thể ở trên mặt nước nhìn thấy cái gì đến nở hoa vậy.

Hoàng Thượng thấy nàng không có phản ứng gì, không khỏi nhíu lông mày, cầm thư tín trong tay đặt lên bàn, đứng dậy đi đến bên giường, cũng hướng phía dưới nhìn một cái, quay đầu nói: “Nhìn cái gì chăm chú như vậy? Cũng không sợ thấy choáng váng đầu a.”

“Hoàng Thượng người nói xem, trong hồ nước sẽ có thủy quái ăn thịt người không?” Liễu Mạn Nguyệt cảm giác lên một cánh tay, cánh tay còn lại gác lên cửa sổ, vẫn đang nhìn chăm chăm vào hồ nước, lời nói ra thanh âm như chẳng có khí lực vậy.

“Nàng có chỗ nào không thoải mái?” Tiểu Hoàng đế cau mày đưa tay lên trán nàng, thấy rõ ràng không có nóng a, lên cơn sốt sao! Thấy vậy, Tiểu Hoàng đế ngồi vào bên cạnh nàng quay đầu nhìn hồ nước ngoài cửa sổ, “Nơi nào mà có thủy quái? Chẳng lẽ nàng muốn xuống nước tìm sao? Thời tiết lạnh như vậy, làm sao mà xuống nước được?”

“Không nghĩ muốn xuống nhưng là không có biện pháp nào a.” Liễu Mạn Nguyệt thờ dãi, quay đầu nhìn hướng Hoàng thượng, “Hoàng Thượng đã có giải dược, hai ngày rồi, thời gian cũng đã tới, thiếp thà rằng một lần nhảy xuống chết đuối, cũng không muốn độc hóa công tâm a. (*ý là độc phát chết trong đau đớn)

Hoàng Thượng nhíu mày, bật cười nói: “Ta xem ngươi là người không có tim không có phổi đều quên mất việc này rồi, thế nào lại còn nhớ rõ như vậy?”

Nàng nghiêng mình liếc hắn một cái, Liễu Mạn Nguyệt yếu ớt nói: “Thiếp đã từng ném qua cái tư vị đó, biết thời điểm độc kia phát tác sẽ có bộ dáng như thế nào, có lẽ khi nó phát tác thiếp sẽ cố gắng gọi người đến xem thì Hoàng Thượng người sẽ biết thôi.”

Yên lặng nhìn nàng sau nửa ngày, đúng là nàng nói lời này muốn bức hắn đây mà, nếu không cho nàng thuốc giải, giống như là cố ý gây khó dễ cho nàng

rồi.

“Giải được ở ngay trên người trẫm, nếu độc phát, trẫm tự sẽ cho người ăn.”

“Nếu như thiếp buổi tối lúc trở về phòng mình lại đột nhiên phát tác thì sao?”

Đã sớm đoán được là hấn muốn nhìn một cái, nhưng mình càng muốn, hấn càng như thế đường hoàng chiếm thuốc không đưa cho mình.

“Trẫm tự có biện pháp.”

Hai người bốn mắt nhìn nhau, cả hai đều không nhượng bộ, hồi lâu, Liễu Mạn Nguyệt khẽ thở dài, đem đầu lại quay ra cửa sổ, im lặng không nói. Chỉ là một cái mạng rề tiền, trong mắt những người này, mình sống hay chết cũng không quan trọng. Mà thôi, tùy hấn đi thôi.

Nhìn nàng lại lâm vào chán nản, trong lòng Hoàng Thượng đến cùng cũng không đành lòng, lại gần, ôm lấy bờ vai nàng nói nhỏ: “Không cần sợ, hai ngày này người không phải nếm qua một ít điểm tâm gì đó hay sao? Đó là trẫm cho người thử chế tạo giải được kẹp ở bên trong, thuốc này trẫm cũng cho người quan sát, tuy nói là có thể áp chế chất độc trong thân thể, nhưng thuốc này có thể bên trong còn chứa chất độc khác, nếu càng ăn sẽ càng không có cách nào dứt được, trẫm mới cho người làm thử. Nếu tới thời điểm độc phát, trẫm tự mình sẽ cho người ăn giải được.”

Đảo mắt nhìn hấn một cái, Liễu Mạn Nguyệt cảm thấy mặc dù căn bản không tin, cũng là nhân tiện lên tiếng nói: “Tạ Hoàng Thượng lo lắng.”

Thực cũng được, giả cũng được. Nếu là độc phát tác, hấn có thể nghiên cứu ra giải được thì tốt. Nếu có thể như vậy....

Trong lòng mãnh liệt buộc chặt, nếu thật sự có thể chế tạo ra giải được, liền có thể thoát khỏi sự kiểm chế của bọn họ, nếu không thì cũng độc phát mất mạng mà thôi.

Nghĩ đến điều này, nghiêng mắt nhìn qua Hoàng Thượng, mắt đi tia vui vẻ vừa mới có. Cái ngữ điệu an ủi này, hấn nói chỉ bằng không nói còn hơn, nếu là nói dối, đến thời điểm độc phát tác, nàng sẽ hận hấn đến chết rồi, chính là trên mặt tuy không biểu hiện, nhưng nếu thật như vậy về sau nàng nhất định sẽ không cho hấn sống tốt!!!

Hai người đang nói chuyện, chợt nghe bên kia cầu treo lay động quay đầu nhìn lại, đúng là Triệu thống lĩnh đã tới.

Liễu Mạn Nguyệt đứng dậy, đứng qua một bên, Hoàng Thượng cũng ngồi trở lại trên đệm bồ đoàn.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, đã có không ít tú nữ vào kinh thành, không ít quan viên trong kinh đều đưa nữ nhi vào kinh, đang liên lạc khắp nơi để nghe ngóng.”

Hoàng Thượng tuổi còn nhỏ, suốt mấy năm chưa bao giờ tuyển tú nữ, trong nội cung chỉ có cung nữ thái giám. Ngay cả thiếp thân hầu hạ hoàng thượng, bốn vị mỹ nhân, cũng là cho tới mùa hè này mới được tiến cung đấy thôi.

Hậu cung của Hoàng đế trống không, những quan viên kia đều có con gái cùng độ tuổi, ai mà không muốn đưa nữ nhi của mình vào cung cơ chứ? Hoàng Thượng còn không có con nối dõi, nếu con gái nhà mình có thể được Hoàng Thượng coi trọng, sinh ra hoàng tử hoặc công chúa, thì đúng là cả nhà được nhờ rồi!

Nhìn đương kim thái hậu mà xem, sinh cho tiên hoàng một hoàng tử duy nhất, ngày nay tiên hoàng băng hà, tân hoàng lại tuổi nhỏ, một mực nắm giữ triều chính, cũng may hoàng hậu trong nhà đơn bạc, bằng không thì cái giang sơn này e rằng cũng sẽ phải đổi họ rồi!

Hoàng Thượng hừ lạnh một tiếng, nayng cảm hỏi: “Chỗ Thái hậu có động tĩnh gì sao?”

“Thái hậu hai ngày này trong lúc thảo luận chính sự vào buổi sáng có lộ ra một ít tin đồn, khiến cho một số quan viên muốn đi đường tắt nịnh bợ Thái hậu, ý định đưa con gái đến Hạc Lâm Viên để bồi giúp vui cho Thái Hậu.” Dứt lời, Triệu thống lĩnh liền cúi đầu, không dám nói thêm nữa.

Con mắt nheo lại, Hoàng Thượng nhíu mày, không biết đang tính toán cái gì, hồi lâu ngẩng đầu lên nói: “Cẩn thận một chút, nếu ít người tới, không chừng không phải là người đó, nếu nhiều người, khó tránh khỏi thừa dịp hỗn loạn có người lợi dụng xen lẫn đi vào.”

“Vâng.” Triệu thống lĩnh lại khom người nói, “Hoàng Thượng, nghe nói lần tuyển tú này, nhà mẹ đẻ thái hậu cũng có một nữ tử được đưa vào, chỉ là họ hàng thân thích xa của thái hậu, chỉ là hình như thái hậu đã phân phó, nếu nữ tử kia vào kinh thì sẽ đưa vào Hạc Lâm Viên.”

Chà, tiết mục biểu huynh biểu muội sao?

Mặc dù Liễu Mạn Nguyệt cúi đầu, lỗ tai lại dựng đứng cao cao a, trò hay như vậy thực khiến người ta chờ mong không thôi a!!!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47

“Người nhà Thái hậu?” Hoàng Thượng khẽ nhíu mày, “Đi điều tra kỹ xem, tám phần họ hàng đánh mãi cũng không tới, hay vẫn chính là người của Các Hừ, bên trong cái nội cung này đã rách nát chông chát đến như vậy rồi, vậy mà cái thứ thói tha gì cũng đều tập trung hướng vào đây!”

Triệu thống lĩnh liễu chết cúi đầu, không dám nói tiếng nào, Liễu Mạn Nguyệt cũng cúi thấp đầu, lão thần khắp nơi đứng ở một bên xem náo nhiệt. Nàng quá rảnh rồi rồi, trước mắt trong vườn này ngay cả một ngọc mỹ nhân cũng không thấy a, nàng chính là mong chờ những tú nữ kia vào cung, một đám chỉ vì tranh giành thán sùng chắc chắn sẽ diễn ra một màn kịch vui nha.

Đừng tưởng tiểu hoàng đế hiện nay một bộ dáng giống như là đối với nữ tử hoàn toàn không cảm có cảm giác, nhưng bản thân là người bị hại, tất nhiên nàng thật sâu sắc cảm nhận được, tại đây nhìn hần giống như một tiểu tử bướng bỉnh, nghịch ngợm, nhưng là che dấu sự bức bối trong lòng.

“Cho người trông chừng những người đó thật cẩn thận, đưa từng người muốn tiến cung tra xét rõ ràng, tất cả các vùng đều tra xét kỹ lưỡng cho trẫm!” Nói xong, trong mắt lóe lên vài cái, lại thở dài, “... Mà thôi, không cần tra xét.”

“Hoàng Thượng?” Triệu thống lĩnh có chút ngẩng đầu lên, tràn đầy kinh ngạc nhìn hần.

“Những người đó chưa chắc đã đường hoàng chính chính đi vào, những kẻ đó muốn nằm vùng, thì cũng không cần phải tiến cung vào lúc sáng sớm, đến lúc chuẩn bị thì vẫn có thể đi vào cung.” Nói xong trên mặt Hoàng Thượng lộ vẻ tẻ nhạt, phát tay cho Triệu thống lĩnh lui xuống.

Thấy tâm tình tiểu hoàng đế giống như là không vui, Liễu Mạn Nguyệt không dám lại trêu chọc hần, vẫn một mực đứng tại chỗ, sau khi Triệu thống lĩnh lui xuống, thì hoàng đế hướng nàng vẫy vẫy tay.

Nàng đi đến quỳ gối bên cạnh hần, thì nghe thấy Hoàng Thượng nói: “Trở về nếu thái hậu bảo người qua, người cứ đi qua bởi Thái hậu, thuận tiện nhìn xem đám mỹ nhân đang ở đó có người nào người quen biết hay không.

Liễu Mạn Nguyệt cúi đầu, thành thật nói: “Vâng”

Thấy nàng thẳng thắn như thế, Hoàng Thượng nhíu chặt chân mày, nhìn về phía nàng, chỉ thấy nàng cúi thấp đầu, nhu thuận như bình thường, thật giống như vô cùng khéo léo ngồi một bên, làm cho hần cảm thấy thật buồn cười.

Đưa tay kéo qua, ôm nàng vào lòng, kề bên cái thân thể mềm mại kia, thoải mái thở ra một hơi dài. Lòng không nhin được mà suy nghĩ, người trong mộng đáng yêu như vậy, rốt cuộc đến bao giờ làm cho nàng thuộc về mình mới tốt? Để lâu... Chỉ sợ mình chịu không được, nếu nóng vội, thì lại sợ làm cho nàng trở thành cái gai trong mắt người ta.

Thời tiết ngày càng rét lạnh, cuối tháng mười một, chính là thời gian để tuyển các tú nữ vào cung. Như thường lệ, Thái Hậu, Thái Phi có thể từ tháng chín tháng mười, ngày ngày đều gọi nhóm các tiểu cô nương kia đến, đám bọn họ tiến cung cùng nhau.

Không biết làm sao, lấy nguyên nhân là Hoàng Thượng, Thái Hậu Thái Phi bắt nàng phải ở cùng Hoàng Thượng bên trong Hạc Lâm Viên, chỉ là muốn nhìn thấy nhau cũng không dễ dàng.

Hạc Lâm Viên, được xây dựng ở phía bắc kinh thành, là nơi có cảnh sắc đẹp nhất. Hạc Lâm Viên tuy khá lớn, nhưng xung quanh cũng có một chút cảnh trí khác biệt, trước kia nơi này được hậu duệ quý tộc trong kinh chọn trúng, sai đó xây dựng không ít biệt viện riêng. Cũng có một ít gia đình thương gia giàu có cũng ở chỗ này tuyển chọn cảnh trí đẹp mà xây biệt viện lớn nhỏ không đồng nhất.

Có gia đình, nếu như có chuyện phát sinh sẽ đưa con gái trong nhà vào biệt viện nhà mình, không đến tuyển lộ thì những gia đình thương gia này liền nhân cơ hội ngày nào đó kiếm một chỗ để dựa vào, nhưng phải chi thêm nhiều bạc một chút mà thôi.

Vì muốn nhìn thấy mặt vua, những thương hộ này có thể tranh thủ lúc tuyển tú kiếm được một món lời lớn đây.

Buổi sáng Thái Hậu còn gặp triều thần bàn bạc chính sự, buổi chiều mới có thể dành chút thời gian tới gặp những tú nữ này.

Tuy nói thân phận ba người Liễu Mạn Nguyệt vốn là không cao, chỉ vì hậu cung Hoàng Thượng lúc này không có người, làm cho Thái Hậu, Thái Phi nhìn nhau lại cảm thấy cô đơn, thì chỉ có thể gọi các nàng qua phụng bồi mà thôi.

Bước ra sân nhỏ, phủ thêm áo choàng, trong tay cầm ấm lô, liền nghe thấy trong sân nhỏ phát ra tiếng vang, nàng nhìn thấy Đại Ngọc mỹ nhân cũng đang bước ra khỏi điện.

Trên mặt hai nữ nhân mang theo khách khí, cùng nhau đi tới, nói vài lời khách sáo, sau đó một đường hướng về điện Hòa Di của Thái Hậu mà đi.

“Ai, muội muội của ta lại không có phúc khí a, đứng ra là buổi chiều nhân cơ hội đến xem Hoàng Thượng, nếu không lúc này liền có thể cùng chúng ta đi coi một chút rồi.” Đại Ngọc mỹ nhân mặc dù nói như thế, trong lòng khó tránh khỏi chua xót, ngược lại nàng rất muốn đi thay Tiểu Ngọc mỹ nhân, bởi vì không sao tìm được cơ hội, mấy lần muốn hạ độc thủ đem Tiểu Ngọc mỹ nhân làm cho bị bệnh, nhưng cuối cùng vẫn không tìm được cơ hội, lúc này mới đánh buông tha việc này mà thôi.

Ngược lại, bốn người đều cùng một chỗ huấn luyện ra, ai cũng có thủ đoạn ám toán nhau lúc nào cũng không biết? Ai cũng không phải người lương thiện, cũng không ngờ đến nỗi không có phòng bị để cho người khác âm thầm hãm hại.

“Có thể hầu hạ Hoàng Thượng, chính là thiên đại phúc khí (*cái phúc to lớn).” Trên mặt Liễu Mạn Nguyệt mang biểu tình dịu dàng vui vẻ, nhìn đến Đại Ngọc mỹ nhân đang nghiêng rằng, không nói được gì, chỉ đành phải nói: “Muội muội nói rất đúng”.

Trên mặt hai người đều treo nụ cười, một đường đi đến Điện Di Hòa, vừa mới vào cửa, đã có một luồng khí nóng xông vào mặt, mùi đàn hương nồng đậm xen lẫn trong không khí, ấm áp đến tận dưới chân Liễu Mạn Nguyệt.

“... Ngày hôm nay có thể từ từ nhìn coi một chút, cô cháu gái của chúng ta từ nhỏ tới giờ cũng chưa thấy qua, cũng không biết lớn lên thành bộ dáng gì rồi.” Nụ cười trên mặt Chu Thái Phi dịu dàng mang theo không khí vui mừng.

Về mặt Thái Hậu cũng dịu dàng, khẽ gật đầu: “Đúng vậy, nhiều năm rồi, cũng chưa nhìn thấy mặt mũi người nhà mẹ đẻ, không biết nha đầu kia sinh ra lớn lên giống ai nữa.”

Nghe xong lời của Thái Hậu, Chu Thái Phi ánh mắt cong thành trăng lưỡi liềm, che miệng cười nói: “Đúng vậy nha! Cũng không biết là giống tỷ, hay là giống muội đây! Tốt nhất là không nên giống ta như vậy, ngược lại phải giống tỷ tỷ như vậy khoan dung rộng lượng, mới có thể trợ lực cho hoàng thượng nha.”

“Bất luận là giống như Thái Hậu hay là Thái Phi, cũng đều là phúc khí lớn nhất rồi, giống chúng ta, chỉ có thể noi theo hành động cử chỉ của Thái Hậu và Thái Phi mà học tập, nhưng lại hết lần này tới lần khác lại một nửa bộ dáng cũng không học được a.” Lòng mảy Ngọc Diễm Thu cau lại, biểu hiện vẻ mặt tiếc nuối thích đáng.

“Nghe xem, cái miệng này thật là ngọt nha!” Chu Thái Phi cao giọng nở nụ cười, nhìn Ngọc Diễm Thu nói, “Hai người tỷ muội các người miệng lưỡi thật ngọt a, trong nội cung mấy ai nói được vừa ngọt vừa dễ nghe giống như người vậy.”

Thấy trên mặt cười Chu Thái Phi đến vui vẻ, Ngọc Diễm Thu vội vàng hơi hơi đứng dậy nói: “Qua thời điểm tuyên tử, những tỷ muội đầy không chừng so với thiếp thân càng thêm khéo léo hơn đâu, đến lúc đó chỉ sợ Thái Phi, Thái Hậu sẽ ném nhóm thiếp thân đến một bên, không hề để ý tới chúng thiếp thân nữa.”

“Chỉ cần Hoàng Thượng để ý tới, chẳng phải tốt hơn sao?” Chu Thái Phi trêu ghẹo nói, làm cho da mặt Ngọc Diễm Thu cứng đờ, khóe miệng cười đến càng khó khăn.

Liễu Mạn Nguyệt chỉ ngồi yên ở một bên, nghe hai người nói qua nói lại, cúi đầu đóng vai người ngoan ngoãn, cũng không lên tiếng. Chắc chắn trong lòng người ấy đều đã cảm thấy ba người bọn họ không có chỗ trọng dụng (*không sử dụng được), về sau lại có thêm những tú nữ vào cung để có thể làm hoàng hậu, mình cùng với ba người còn lại nhiều nhất cũng chỉ có thể làm thị tẩm mà thôi.

Nếu không phải trong lòng Ngọc Diễm Thu không cam lòng, lại cho là giả bộ hiền lành trung thực mới là biện pháp tốt nhất để tồn tại, chỉ tiếc, không phải ai cũng có suy nghĩ giống nàng ta.

Bên trong đang cười nói vui vẻ, chợt nghe thấy bên ngoài có tiếng truyền lời, nói là đã dẫn người tới.

Bước vào là một nữ tử khoảng chừng mười ba mười bốn tuổi, trên mặt Liễu Mạn Nguyệt vui vẻ, thờ ơ nhìn nữ tử kia. Ngọc Diễm Thu bên cạnh nàng cũng cười cười bộ dáng vẫn bình thường, thấy người đang bước vào, trong lòng u ám nặng nề.

Hoàng thượng qua năm chỉ mới vừa mười sáu tuổi, bốn người bọn họ cùng tuổi với Hoàng Thượng, thời điểm khi tiến cung, mục đích chính là dạy cho Hoàng Thượng biết sự đời, lúc này mới tuyển người có tuổi tác nhỏ một chút, thay người đáng tin cậy hơn, nhằm ổn định hậu cung.

Bên ngoài không thể so với bên trong nội cung, tuổi thanh xuân qua đi rất mau, bọn họ bằng tuổi với Hoàng Thượng, một khi mình tuổi tác lớn rồi, Hoàng Thượng lại muốn tìm sự vui mới, cũng sẽ chọn những cô gái trẻ tuổi này, thì làm sao còn nhìn đến bọn họ?

Vì vậy, khi thấy về sau lại càng có nhiều nữ tử trẻ tuổi vào cung, đặc biệt là người mà các nàng hận đến nghiêng rằng nghiêng lợi hơn nữa hết lần này tới lần khác người này lại là cháu gái của Thái Hậu, Thái Phi...

“Nào, lại cho cô cô nhìn một cái.” Sau khi Thái Hậu nhìn thấy người, hai mắt sáng ngời, trên mặt vui vẻ càng sâu thêm ba phần, vẻ mặt yêu thương đuổi tay vẫy vẫy nữ hài tử.

Cô bé này tuy chỉ có bộ dáng mười ba mười bốn tuổi, có thể nhìn thấy cùng Thái hậu có hai phần giống nhau. Bộ dáng đoan trang ung dung, hai con mắt tròn trịa, mang theo ba phần ngây thơ, thật là làm cho người khác ưa thích.

Mặc dù Thái Hậu kêu đi qua, nhưng cô nương này vẫn thi hành đủ lễ nghi, mở miệng nói: “Hoa Thanh bái kiến Thái Hậu nương nương, Thái Phi nương nương.” Dứt lời rồi mới đi đến bên cạnh Thái Hậu, để cho người lùi kéo dò xét, trên mặt dò ừng, thẹn thùng không dám nhìn vào mặt Thái Hậu.

“Ai yêu yêu, nhìn một chút, nhìn một chút.” Chu Thái phi trên dưới đánh giá, trên mặt vui vẻ càng nhiều, “Muội đoán đúng nha, thật là giống tỷ tỷ nha! Muội nha, dù muốn cũng không có phúc khí như vậy đây!”

Thái Hậu cười nói: “Chớ chọc cháu “. Lại đối với Chu Hoa Thanh nói, “Năm nay bao nhiêu tuổi? Ngồi xe lâu lắm sao? Có mệt lắm không?”

Chu Hoa Thanh đỏ mặt không dám ngẩng đầu lên: “Dạ, năm nay mười ba ạ, cùng với ca ca vào kinh, ngồi xe hết hai tháng nhưng do trong xe có nệm êm nên cũng không quá mệt ạ.”

“Ai, chính là trải lên nhiều hơn nữa đệm giường cũng không thể so với ngồi trong nhà thoải mái hơn.” Giống như là đang tưởng niệm thời gian năm đó lúc Thái hậu theo tiên hoàng vào kinh, tinh thần Thái Hậu thoáng kích động, vừa cười hướng nàng nói, “Đã vào cung rồi, thì cứ ở bên cạnh ta chơi mấy ngày. Chờ đến thời gian tuyển tú, cùng những người trúng cử ở chung một chỗ.” Lời này nói ra, liền chẳng khác nào cho cháu gái nhà mình đi cửa sau a.

Đã là người nhà mẹ đẻ Thái Hậu, Thái Phi, chỉ cần hợp mắt Thái Hậu, thì cho dù Hoàng Thượng có thích hay không, chắc chắn cũng sẽ vào trong hậu cung, huống chi nhìn thấy cháu gái, đã làm cho Thái Hậu nhớ tới thời tuổi trẻ của chính mình, lại càng ưa thích vô cùng, hẳn là muốn giữ ở bên người mà che chở cho tốt đây mà.

“Ai, tỷ tỷ đã có người mới liền quên mất muội muội rồi, đây cũng là cháu gái của muội muội nha! Sao có thể để một mình tỷ thiên vị a?” Nói xong, trêu ghẹo kéo Chu Hoa Thanh đến trước mặt, nhìn từ trên xuống dưới, thấy trên mặt nàng ấy đỏ đến không dám ngẩng đầu lên, hướng Thái Hậu cười nói “Nhìn xem, thẹn thùng như vậy, cũng không biết khi thấy Hoàng Thượng sẽ xấu hổ thành dạng gì đâu này?”

“Muội xem, lại làm cháu ấy sợ!” Thái Hậu quở trách Thái Phi, Chu Hoa Thanh nghe Thái Phi nói lại càng thêm mắc cỡ đỏ mặt, cúi đầu không dám ngẩng lên.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

“Ai nha nha, mới có vậy mà tỷ tỷ đã đau lòng a.”

Nhìn ba người kia nói đùa thân thiết, làm cho Liễu Mạn Nguyệt và Ngọc Diễm Thu ngồi phía dưới trong lòng không được tự nhiên. Trước mắt, mục đích chủ yếu là cho các tú nữ tới gặp nhau, thì hầu hết mọi người ai cũng không biết ai, nhiều nhất là Thái Hậu biết được vài người là con của vị quan nào, nhưng cũng không đến nỗi thân thiết như thế.

Có thể là do nàng ta là nhà mẹ đẻ của Thái Hậu, Thái Hậu cũng nhịn không được ý muốn thân thiết, tình cảnh này xem ở trong mắt hai nữ nhân đặc biệt chướng mắt.

Liễu Mạn Nguyệt từ lúc xuyên qua đến bây giờ, còn nhớ rõ cha mẹ ở cái thế giới này, thực sự không có nửa chút thân tình, giống như cha mẹ đời trước coi như không tồn tại. Nàng giống như cô nhi, một thân một người cố gắng sinh tồn trong cái thế giới này.

Mà Ngọc Diễm Thu cũng giống vậy, nàng cùng với muội muội Ngọc Diễm Lương từ nhỏ đã không nhớ rõ cha mẹ, bị người lừa bán, bởi vì có bộ dáng thanh tú mà lại là song sinh tỷ muội hiếm có, nên mới bị người trong Các nhìn trúng mua về giáo dưỡng.

Lúc này nhóm Thái Hậu Thái Phi đang ở trên diễn tiết mục thân tình, trong lòng hai người đều cảm thấy khó chịu.

Hai người thành thực hơi cúi đầu xuống, cũng không phát ra chút âm thanh nào, không lâu sau, chợt nghe bên ngoài truyền đến: “Hoàng Thượng giá lâm.”

Hai người vội vàng đứng dậy, che dấu sự kinh ngạc, không ngờ Thái Hậu chẳng những không riêng gì hai nàng được gọi đến, mà còn mời cả Hoàng Thượng tới? Hóa ra là muốn trước khi các tú nữ vào cung, trước hết để cho vị biểu muội trong mắt hoàng đế ca ca có chút đặc biệt hơn so với người khác.

Chu Hoa Thanh đỏ mặt, vẫn cứ đứng ở bên người Thái Hậu, sợ hãi không dám nhìn Hoàng Thượng.

Liễu Mạn Nguyệt và Ngọc Diễm Thu đồng loạt đi đến hành lễ, lúc này mới để ý đến Hoàng Thượng đang nhìn chỗ khác. Mà Hoàng Thượng đang nhìn chăm chú Chu Hoa Thanh đứng bên người Thái Hậu.

Giống như là cảm giác Hoàng Thượng đang nhìn chính mình, hai tay của Chu Hoa Thanh khẽ run, cầm lấy góc áo trên người mình không dám ngẩng đầu, trong lòng xấu hổ càng nhiều, ngay đến cổ đều đỏ lên.

”Hạo, tới nhìn một cái, đây là biểu muội con – Hoa Thanh.” Về mặt Thái Hậu dịu dàng vui vẻ, hoàng nhi nhà mình từ khi vào cửa thì nhìn chăm chú vào Chu Hoa Thanh, cùng bốn mỹ nhân trước kia hoàn toàn bất đồng, có lẽ sẽ có vài phần ưa thích?

Nghĩ như vậy, lại nhìn Chu Hoa Thanh, mặc dù nha đầu kia không có xinh đẹp mấy, nhưng trên mặt mang ba phần ngọt ngào, một đôi mắt to long lanh, ngược lại làm cho người ta yêu thương. Nghĩ kỹ bốn người kia đều là mỹ nhân phong lưu, chắc là nhi tử nhà mình chỉ thích nữ tử trung thực ngọt ngào lại không thích nữ tử xinh đẹp khả ái hay sao? Như vậy cũng tốt, nữ tử như vậy ngược lại sẽ không phải lo lắng nhiều.

Nghe xong Thái Hậu nói, Hoàng đế càng không kiên nhẫn gì cả cao thấp đánh giá Chu Hoa Thanh một phen, chỉ nói: “Lớn lên có nét khá giống với Thái Hậu.”

Liễu Mạn Nguyệt đang đứng gần ở phía trên, vốn là đang nhìn con mắt Hoàng Thượng đang dán lên trên người tiểu cô nương, trong lòng có chút khinh bỉ, hiềm nghi hẳn có sở thích tàn phá cây non (*tức thích trẻ con ấy = ấu trĩ), nhưng khi nghe xong lời hắn nói, ngược lại nở một nụ cười âm hiểm, vẫn cúi đầu xuống không dám để cho mọi người nhìn thấy, không ngờ thì ra hắn nhìn tiểu cô nương kia hồi lâu chỉ là bởi vì cô ta lớn lên trông gần giống mẫu thân mình?

Cũng thật là, ai mà lại lấy cái tiểu lão bà lớn lên lại giống mẹ của mình... Như vậy nếu có động phòng ai mà ai có thể tự tại cho được!!! Nếu mẫu tử tình cảm tốt thì cũng không sao, coi như là mẹ đẻ chết sớm vậy, nhưng lại hết lần này tới lần khác, tiểu hoàng đế này chính là đang bất hòa cùng với Thái Hậu, vị biểu muội này... Sợ là cuộc sống sau này chưa hẳn là sống khá giả a.

Hoàng Thượng ngồi xuống, hai người Liễu Mạn Nguyệt được Thái Hậu phân phó cũng tự mình ngồi xuống, chợt thấy một người vừa rồi đi theo sau lưng Hoàng Thượng cũng hướng chỗ ngồi của hai người đi tới, vừa nhìn đã thấy không phải là Ngọc Diễm Lương hay sao?

Vốn trưa nay nàng ta theo hầu Hoàng Thượng, lúc này Thái Hậu lại gọi Hoàng Thượng sang đây xem biểu muội này, hiển nhiên nàng ta cũng đi theo tới.

Ba nữ nhân đều có sự trao đổi ánh mắt, trong mắt đều nhìn không được mang theo thêm vài phần khản trương, miễn cưỡng mới làm cho trên khuôn mặt mỗi người được tự nhiên.

Mặc kệ Hoàng Thượng nhìn nàng kia rốt cuộc là bởi vì nguyên nhân gì, thì trước giờ Hoàng Thượng cũng chưa từng nhìn bọn họ như vậy.

Tại điện Di Hòa trình diễn tiết mục tình cảm gia đình thân ái khiến cho ba người cảm thấy nhức đầu không thôi, ngay cả khi tỷ muội Ngọc Diễm Thu và Ngọc Diễm Lương cố gắng nói chen vào vài câu muốn gây cười cũng không tìm được nửa điểm cơ hội.

Mới vừa bước ra khỏi điện Di Hòa, Ngọc Diễm Thu đã không thể chờ đợi được mở miệng nói: “Hai vị muội muội, sắc trời còn sớm, có muốn đến chỗ tỷ tỷ ngồi chơi một chút?”

Ngọc Diễm Lương tất nhiên là đáp ứng, Liễu Mạn Nguyệt hơi suy nghĩ một chút, cũng gật đầu cười.

Từ khi bốn người cùng nhau vào cung đến nay, còn chưa bao giờ ngồi cùng một chỗ nói chuyện đâu. Lúc này hai nàng ta lại kêu mình, chắc hẳn cũng rất sốt ruột đi?

Từ lúc vào cung đến giờ vẫn là lần đầu Liễu Mạn Nguyệt đến nơi ở của Ngọc Diễm Thu, nhìn Ngọc Diễm Lương hình như khá quen thuộc chắc là cũng đã tới nơi này vài lần.

Ngọc Diễm Thu mời hai người Liễu Mạn Nguyệt và Ngọc Diễm Lương vào phòng, sau đó cho lui tất cả các cung nữ, lúc này mới đóng cửa lại nói nhỏ.

“Không lâu sau thời gian tuyển tú các tú nữ sẽ vào cung rồi, nếu lúc này không tận dụng cơ hội, sợ là sau này chúng ta cũng sẽ không còn cơ hội nữa.” Trên mặt Ngọc Diễm Thu sầu khổ, mở miệng nói.

“Cũng không phải như vậy.” Ngọc Diễm Lương khẽ thở dài, nhủ mi nói, “Chỉ là hình như Hoàng Thượng không có hứng thú với nữ tử, thì chúng ta con có thể có biện pháp gì?”

“Cũng không phải là không có... Ngày hôm nay Hoàng Thượng chẳng phải là đã nhìn rất chăm chú vị Chu gia kia cả nửa ngày sao?”

Trong lòng Ngọc Diễm Lương trầm xuống, giống như có thứ gì đó tắc ở ngực cả buổi cũng không nuốt trôi được, quay đầu chợt thấy thần sắc của Liễu Mạn Nguyệt lạnh nhạt ngồi ở một bên, lông mày không khỏi nhíu lại: “Hình như Liễu muội muội không có chút nào lo lắng vậy?”

Thấy các nàng đem mũi nhọn chuyển đến trên người mình, Liễu Mạn Nguyệt xoay đầu lại, cười nhạt một tiếng: “Muội muội cũng giống như các tỷ tỷ, mỗi ngày đều có thể gặp Hoàng Thượng một lần.” Lời này vừa nói ra, Ngọc Diễm Thu không khỏi biến sắc, “Mặc dù ngày ngày đều có thể thấy Hoàng Thượng, nhưng kết quả ra sao, chắc hẳn các tỷ tỷ cũng hiểu rõ?”

Ngọc Diễm Lương không khỏi nhíu mày: “Vậy là người không muốn tranh giành nữa?”

“Tranh giành?” Liễu Mạn Nguyệt giống như buồn lại không phải buồn thờ dài, “Chuyện này mọi người muốn tranh giành như thế nào? Đến tận cho tới hôm nay, chớ nói tới việc tiếp cận với Hoàng Thượng, ngay cả việc thị tẩm cũng không có, thì phải tranh giành như thế nào đây?”

Ngọc Diễm Lương không khỏi nghẹn lời, sau nửa ngày cũng không nói ra được câu nào. Nàng cũng vậy, mặc dù ngày nào cũng có cơ hội gặp Hoàng Thượng, tất nhiên là biết tình cảnh ra sao. Cũng giống như Liễu Mạn Nguyệt nói, ngay cả tiếp cận cũng không được thì làm sao...

Liễu Mạn Nguyệt tròn tròn mắt nói dối, xem hai người kia càng nói càng mày chau mặt ủ, lúc này mới lúc này mới đứng dậy cáo từ.

Liên trong một tháng, trong nội cung các nữ tử như hoa như ngọc thường xuyên lộn lờ lai vãng a.

Thái Hậu bận rộn tiếp kiến, Thái Phi cũng luôn bồi bên cạnh giúp đỡ. Có thể thẳng đến ngày tuyển tú, Hoàng Thượng cũng không có đến chỗ Thái Hậu lần nữa.

“Nhận ra mấy người?”

Nghe Hoàng Thượng hỏi, Liễu Mạn Nguyệt khẽ lắc đầu: “Một người cũng không nhận ra!”

“Một người cũng không có?!” Hoàng Thượng nghe xong, trong lòng hơi kinh động, hơn một tháng thời gian, Thái Hậu gặp không hai mươi thì cũng mười tám người, như thế nào ngay cả một người cũng không có?

Có lẽ là trong tổ chức cố ý không có cho người vào bằng cách này, có lẽ là dùng cách khác, Liễu Mạn Nguyệt cũng không nhận biết được.

“Vậy Ngọc Diễm Thu nhìn quen mắt hay sao?”

Liễu Mạn Nguyệt lại lắc đầu nói: “Thiếp thân không có nhìn ra.”

Kia có lẽ là. . . Cũng không có đâu?

“Vậy còn cháu gái bên phía Thái Hậu thì sao? Thật không có chút ấn tượng nào?”

Liễu Mạn Nguyệt khẽ nhún mày: “Về phần Chu gia cô nương thiếp thân xác thực chưa thấy qua, nhưng. . .”

“Nhưng cái gì?!” Giọng nói của Hoàng Thượng bỗng cao hơn, nhìn chăm chú vào Liễu Mạn Nguyệt vội hỏi.

Kinh ngạc nhìn hẩn một cái, Liễu Mạn Nguyệt lại suy nghĩ một hồi khoảng thời gian khi mình nhìn thấy Chu Hoa Thanh cùng Thái Hậu, lắc đầu, có chút trầm tư nói: “Thiếp chỉ là cảm thấy, sau khi Thái Hậu thấy cô nương ấy thực sự rất thân nha!”

“Thực thân?” Hoàng Thượng lông mày nhíu lại, “Người nói là. . . Chu Hoa Thanh kia cùng Thái Hậu thật sự gần gũi, cũng không phải giả bộ hay sao?”

“Chu gia cô nương ngây thơ rực rỡ, giống như là người vô tâm. Thái Hậu xưa nay đều được che chở, mọi chuyện đều là phát ra từ phát ra từ nội tâm, chắc hẳn là thật tâm ưa thích, mà lại cảm thấy thân thiết như vậy là chuyện rất bình thường.” Thiệt hay giả cũng có thể cảm nhận được, giống như bình thường, mặc dù Thái Hậu nhìn như đối với Thái Phi cũng rất thân cận, nhưng Liễu Mạn Nguyệt lại có thể cảm giác hai người lại bất hòa, nhưng đối với Chu gia tiểu cô nương lại không phải, đó là thứ phát ra từ trong lòng a.

Hoàng Thượng sững sốt hồi lâu, thờ dài một hơi nói: “Mà thôi, quân làm chi, thật cũng tốt, giả cũng thế, khi nào tới sẽ tính.”

Trước tháng mười hai, tú nữ các nơi đều được đưa đến vào kinh thành, sớm hai ngày, tất cả đều được đưa đến Hạc Lâm Viên chờ đợi.

“Hoang đường! Hoang đường!” Sắc mặt Thái Hậu tức giận đến đỏ bừng, hai tay phát run chỉ vào Hoàng Thượng nói không ra lời, “Con. . . Thế nhưng thân là vua của một nước! Tuyền tú nữ ai gia cũng tùy theo ý con, nhưng đẳng cơ đại điển cùng việc nạp Hoàng hậu làm sao có thể không hỏi kinh?! Con cũng biết các thần tử trong triều sẽ đánh giá con như thế nào?!”

Trên mặt Hoàng Thượng không có một tia biến hóa, giống như không có nghe thấy những gì Thái Hậu nói.

Thái Hậu hít sâu, lạnh lùng nhìn Hoàng Thượng nói: “Chuyện này ai gia mặc kệ, nhưng đại điển đẳng cơ cùng việc hoàng hậu vào cung, nhất định phải tổ chức ở kinh thành!”

“Ngày đẳng cơ, trăm sẽ trở về.” Hoàng Thượng giống như nhượng bộ một bước, lại nói “Hoàng hậu cũng ngày ấy thuận tiện cưới thôi, nếu nàng ta và Lưu đại nhân không muốn, vậy thì không sao cả, sắp tới tú nữ vào cung cũng rất nhiều. Nếu nàng ta không muốn làm, thì có đầy người cũng đang rất muốn làm Hoàng hậu đây.”

Dứt lời, liền đứng dậy rời đi, cũng không có chần chờ chút nào.

Thái Hậu chỉ cảm thấy đầu choáng váng chóng mặt, suýt nữa ngã xiu, sắc mặt trắng bệch. Đây là muốn để mặt mũi quốc trượng và hoàng hậu ở chỗ nào? Một chút mặt mũi cũng không có! Như vậy cho dù Hoàng hậu vào cung, cũng không có đủ tư cách để chấp chương lục cung a!

Hai ngày sau, Lưu đại nhân cũng đồng tình với Hoàng thượng, đồng ý với chủ ý này của Hoàng Thượng. Ngày hoàng đế đẳng cơ cũng thuận tiện đem hoàng hậu xuất giá, sau đó, lại cùng nhau khởi giá hồi trở lại Hạc Lâm Viên.

“Lưu đại nhân. . . thật sự rất tận tâm a.” Liễu Mạn Nguyệt nghiêng nghiêng ngồi ở trên cái đệ lót lớn, trong tay bưng lấy chén trà thơm ngửi ngửi mùi hương nước trà.

“Hừ, nếu trong tâm không có quý, việc vô lý như vậy có thể nào lại đáp ứng?” Khóe miệng Hoàng Thượng nhếch lên một tia mỉa mai vui vẻ, “Người không biết, còn tưởng là Lưu gia muốn ngôi vị hoàng hậu đến điển rồi đây này.”

Liễu Mạn Nguyệt có chút suy nghĩ hướng về phía Hoàng Thượng cười nói: “Hoàng Thượng nói lời này, ngài thế nhưng là Cửu Ngũ Chí Tôn, nữ hài tử nhà ai mà không mơ tưởng nghĩ đến ngài đâu? Chắc hẳn vị nương nương Lưu gia kia, đích thị là thuở nhỏ trong lòng, trong mắt chỉ có Hoàng Thượng ngài là duy nhất a.”

Lời kia bên trong mang theo tia vui sướng khi người gặp họa a, trực tiếp nói ra trọng tâm của vấn đề.

Hoàng Thượng cắn răng trừng mắt nhìn nữ tử mang về mặt nhàn hạ thoải mái, oán hận nói: “Các nàng thật sự cũng không phải muốn là trẫm, mà chính là cái ngôi vị mà trẫm đang ngồi đây!”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49

Liễu Mạn Nguyệt bình tĩnh gật đầu, thần sắc như người vô tội nói: “Ngài chính là Hoàng Thượng a.”

Lời này nói ra, thoáng cái đã khơi mào bức tức trong lòng Hoàng Thượng ra: “Nếu Trẫm không phải là Hoàng Thượng thì sao?! Chẳng lẽ ngươi cũng chỉ nhìn thấy cái ghế này.”

Liễu Mạn Nguyệt tươi cười híp mắt thành hình trăng lưỡi liềm: “Sao Hoàng Thượng lại nói như vậy? Nếu ngài không phải là Hoàng Thượng, thì căn bản thiếp sẽ không gặp được ngài. Người làm vua, chính là thân bất do kỷ, ngồi ở trên cao khó tránh khỏi những chuyện như vậy.”

” Nếu ngài không có cái cái ghế này, thiếp sẽ thành tiểu thiếp. Mà cái chức vị đó thì cái gọi là chủ mẫu, Lão phu nhân có muốn đánh giết cũng không sao. Bởi vì ngài ngồi ở vị trí này, thì thiếp chỉ là một mỹ nhân nho nhỏ, tuy thấp một chút, nhưng là cũng có phẩm cấp nha, nếu phải chết, thì cũng phải có lý do chính đáng mới được.”

Giống như không ngờ tới nàng ấy lại nói như thế, sừng sốt hồi lâu, nhìn không được mà chợt cười lên, vậy cũng được, suy nghĩ không phải là lại muốn làm cái gì? Cũng không phải là muốn gây khó dễ cho mình.

Lại thấy nàng tự nhiên như vậy, trong lòng lại càng tự giễu, không ngờ mình vậy mà còn không suy nghĩ thấu đáo bằng nàng. May mà cô gái này cũng khá đơn giản, bình thường ngẫu nhiên nói vài câu, không ngờ lại hữu ích đến vậy.

Đưa tay kéo nàng vào trong ngực, một tay nắm chặt cánh tay của nàng, tay kia nâng cằm của nàng lên: ” Ngược lại Liễu mỹ nhân suy nghĩ thật thấu đáo nha.”

“Không dám, chẳng qua tính tình của thiếp thẳng thắn một chút, có cái gì thì nói cái đó thôi a.” Luận về đầu trí, nàng thật sự không có cái công phu suốt ngày cùng mấy nàng kia đầu phân cao thấp, chỉ là cái gì có thể nói thì nói, cái gì không thể thì không nên nói mà thôi.

Nếu không phải bởi vì cái tên tiểu hoàng đế này cùng mình tình hình hiện giờ có chút kỳ quái, thì mấy lời này, nàng sẽ không nghĩ mình lại nói ra a!!! Dù sao ngay từ đầu nàng chính là cam chịu mà sống, không màng sinh tử, vừa vặn cũng hình thành thói quen của mình.

Sóng mắt lưu chuyển, chỉ nhìn người trong ngực thôi mà tâm hần đã ngứa ngáy rồi, uhm ôm cũng ôm rồi chẳng nhẽ lại không chiếm chút tiện nghi thì thiệt thòi a!!!

Cúi người hôn lên đôi môi ngọt ngào, tay cũng không đứng đắn luồn vào cổ áo, không bao lâu, y phục thái giám đã bị cởi ra.

Bốn phía sớm đã được phong kín, một chỗ hở cũng không có, bên trong có mấy cái chậu than làm cho nhiệt độ trong đình trở nên ấm áp, thật là thoải mái.

Sau khi mở ra cổ áo, thì hôn nhẹ lên gương mặt nàng, hôn một đường xuống dưới, lại nhìn thấy một cái yếm màu vàng nhạt, tôn lên da thịt trắng mịn, bên trên có thêu uyên ương nghịch nước.

“Sao không mặc màu đỏ? Nàng mặc màu đỏ là đẹp nhất.” Dán tại bên tai nàng thấp giọng nói nhỏ, khiến cho nàng một trận run rẩy.

Nghe Hoàng Thượng hỏi, Liễu Mạn Nguyệt nở nụ cười: “Hoàng Thượng sao người lại nói giống như vậy? Trước kia bởi vì hoàng hậu còn không có vào trong cung, thì mặc ra sao cũng không được. Nhưng hiện nay thời gian tuyển tú sắp tới rồi, thiếp còn dám lưu lại đồ màu đỏ sao?”

Sừng sốt một chút, chợt nhớ tới trong nội cung có quy định màu sắc dành cho từng phẩm cấp, hoàng hậu thì mới được quyền mặc đồ màu đỏ, còn nàng chỉ là mỹ nhân. Chớ nói đến thân phận mỹ nhân, ngay cả sủng phi cũng không được phép mặc màu đỏ.

Lông mày nhíu lại, ngẩng đầu hai mắt nhìn nữ tử đang dựa vào trong lòng ngực của mình.

Liễu Mạn Nguyệt khó hiểu nhìn hần, có chuyện gì không đúng sao? Hay là chuyện hoàng hậu lại làm cho hần không thoải mái sao?

Thất thần trong giây lát, chợt Hoàng Thượng đặt ngang gối vào trên đệm.

“Hoàng Thượng. . . Nơi này là. . . Đình.” Mặc dù thường xuyên cùng hần như thế, nhưng cũng chưa bao giờ xảy ra ở bên ngoài như thế này. Nếu là ở

bên ngoài, tối đa hấn chỉ áp áp ôm ôm một cái coi như là cho hấn chiếm chút tiện nghi mà thôi, lúc này mới tùy cơ ứng biến.

“Trẫm biết rõ.” Tròng mắt tối lại, nhìn chăm chú vào khuôn mặt kiều mỹ, dưới bụng một trận khô nóng. Vì sợ Thái Hậu để mất tới, lại sinh nghi trong lòng, luôn nhẫn nại đến nay. Lại không nghĩ đến, chính mình một ngày này đã có Hoàng hậu, căn bản sẽ không để ý tới nàng ta, nàng kia cũng là chủ nhân của hậu cung!

Nên thêm một ít ủy khuất nữa, nên giả bộ thì cũng không giảm bớt tí nào! Nếu như thế, cần gì phải ủy khuất chính mình?

Nghĩ thông suốt, tâm tư liền động, lại cúi xuống hôn lên môi nàng.

Thời điểm bị hôn, Liễu Mạn Nguyệt cảm thấy suy nghĩ mình mơ hồ, tuy nói là tại bên ngoài, nhưng nơi này đều có đốt than, nên rất ấm áp, không đến mức cảm giác lạnh.

Không đầy một khắc, quần áo trên người hoàn toàn bị cởi hết, quần áo trên người Hoàng Thượng cũng bị cởi ra, hai người kề sát cùng một chỗ, trên người chỉ khoác lên một cái áo choàng.

Ngón tay dao động nơi u cổ lúc nhanh lúc chậm, làm cho mỹ nhân dưới thân mơ màng say mê, ngửa mặt phát ra những tiếng mê người, linh hồn nhỏ bé cứ như đang lơ lửng.

Cảnh đẹp như vậy, nếu như có ánh đèn còn không biết sẽ đẹp đến loại tình trạng nào. Nghĩ như vậy, lại mỉm cười, ngón tay rút ra, mang theo một ít mật huyết óng ánh dính trên đầu ngón tay.

Liễu Mạn Nguyệt còn không có phục hồi lại tinh thần, thì cảm thấy Hoàng Thượng đã áp đến trên người mình, hai mắt mở to, còn chưa nói được gì, thì bị ngăn chặn bằng một nụ hôn cực kỳ nóng bỏng, môi lưỡi dây dưa, vật trắng kiện ở phía dưới kia đang để ở chỗ nhạy cảm, một hồi thất thần, chỉ cảm thấy vật ấy ma sát qua lại, nhấn một cái, làm cho nàng cảm giác đau đớn, thoáng cái cả người đã thanh tỉnh lại.

“Hoàng Thượng? !”

“Ngoan, trẫm thương nàng.”

Đau?

Cái chữ này vừa mới xuất hiện trong đầu, thì lập tức cảm giác được thân thể như muốn xé làm đôi, cảm giác đau đớn làm cho nàng không thể ngờ được, hấn lại ngay chỗ này như vậy thương yêu chính mình hay sao?!

Nơi đó được bao bọc cảm giác ấm áp mà chặt chẽ, khiến cho hấn cảm thấy như lên thiên đường, so với bình thường khi dùng bàn tay nhỏ bé kia không biết thoải mái gấp bao nhiêu lần, cúi người nhìn thấy nàng mang bộ dáng lễ hoa đài vũ làm cho lòng hấn liền mềm nhũn ra.

“Mạn nguyệt, nhịn một chút.”

Hấn cũng đã tiến vào rồi, nàng còn có thể đẩy hấn ra sao?

Hung ác trừng mắt liếc hấn một cái, chỉ phải cắn cạp môi đỏ mọng chịu đựng sự đau đớn dần dần dịu đi. Cũng may, những ngày này tiểu hoàng đế hấn thường xuyên chăm sóc vuốt ve, lần này hấn cũng khá tỷ mỉ, làm cho nàng chuẩn bị tốt nên cũng không phải chịu đau quá lâu.

Nhịn bao ngày, đợi chờ biết bao lâu, cuối cùng cuối cùng cũng được nữ nhân dưới thân, thấy nàng dần dần thích ứng, đôi má ửng đỏ, hai mắt mê ly, nhịn không được lại tăng nhanh động tác làm cho chính mình càng tiến sâu hơn, hấn không thể hòa tan nàng vào cơ thể mình mới tốt.

Bên trên Lâm Tuyết Nhài một mảnh xuân quang, không ngờ cảnh sắc vào đông vốn tiêu điều giờ lại hiện ra sắc xuân nồng nàn. Cửa đình đóng chặt, bên trong chỉ có ả ả tiếng động say lòng người truyền ra, vậy mà gần đó lại chẳng có ai nghe thấy, lại càng không biết được trong đình đang có chuyện gì.

Sau cơn mây mưa, thân hình nàng xụi lơ nằm cả trong ngực hấn, chỉ cảm thấy so với bình thường thân cận thêm ba phần. Nhìn nữ nhân trong ngực lúc này mềm nhũn như không xương, một chút khí lực cũng không có, mặt, mũi, miệng đều kề sát vào ngực Hoàng Thượng, cố gắng bình ổn hơi thở.

Cười khẽ một tiếng, đầu ngón tay vuốt ve trên gò má nàng, truyền đến trong tay cảm giác mềm mại nhẵn nhụi, thoải mái làm cho lòng người nhịn không được cảm thán.

Tức giận liếc mắt hấn một cái, Liễu Mạn Nguyệt tiếng nói nũng nịu: “Hoàng Thượng, đây chính là ở trong đình đó...”

Tiểu hoàng đế nghe xong, trên mặt vui vẻ càng lớn: “Mạn nguyệt là nhắc nhở trẫm, vừa này là không đúng nơi đúng chỗ sao?”

Nghe hấn nói lời này nàng suýt nữa tức chết đi được, hấn đang nói chính mình sao? Hấn ngược lại không biết xấu hổ!

“Thiếp thân chỉ sợ bị Thái Hậu, Thái Phi biết được thì sẽ có phiền toái nha.” Ngón tay tại trên ngực hấn vẽ vài vòng, sự tình cũng đã xảy ra rồi, chỉ là cũng cần phải có biện pháp đối phó a.

Lông mày khẽ nhíu, giọng nói lạnh lùng nói: “Trẫm sẽ nói với Thái Hậu...”

Hơi sùng sốt một chút, hần muốn nói? Nói cái gì? Nhìn thần sắc này của hần... Hôn nữa mình còn không muốn làm người đứng đầu sóng ngọn gió a.

“Hoàng Thượng cần gì phải khó khăn như vậy?”

“Hử?” Hoàng Thượng khó hiểu cúi đầu nhìn nàng.

Liễu Mạn Nguyệt trên mặt tựa tiểu phi tiểu (*cười mà không phải cười), trên ngực Hoàng Thượng điểm nhẹ hai cái: “Hoàng Thượng buổi tối có thể gọi Tiểu Ngọc mỹ nhân tới, bên cạnh đó mới thêm thiếp vào, như vậy chẳng phải được rồi sao?”

Đầu lông mày nhện không được nhếch lên, trên mặt Hoàng Thượng thần sắc càng thêm lạnh: “Ngược lại Liễu mỹ nhân thật rộng lượng.”

Đưa tay che miệng lại cười khê: “Hoàng Thượng, thiếp đã từng nói qua rồi, nói về rộng lượng là việc của hoàng hậu, chỉ là thiếp muốn giảm bớt việc mà thôi, về Tiểu Ngọc mỹ nhân cũng là trong trắng nha, còn không bằng...”

Nàng mới nói được một nửa, Hoàng Thượng đã lại lật nàng đè xuống, đem nàng đặt tại dưới thân, hai mắt nguy hiểm lóe lên sắc lạnh: “Liễu mỹ nhân thật là một lòng vì trẫm suy nghĩ.”

“Hoàng Thượng có lòng tốt chế giải dược cho thiếp, đương nhiên thiếp phải tận tâm tận lực hiệp trợ Hoàng Thượng.” Hần cùng mình đều là lần đầu tiên trải qua chuyện này, nên có lẽ trong lòng hần mình sẽ có chút ít bất đồng. Nếu có thể nàng thà rằng chính mình cách hần xa một chút, cũng không dám thừa nhận tình yêu của đế vương.

Từ xưa tới nay người vô tình nhất chính là đế vương, hiện tại có lẽ mình với hần là thứ mới lạ, còn về sau không biết sẽ như thế nào đâu.

Bên trên có Thái Hậu nắm giữ triều chính, phía sau có Tiên Các âm thầm tính toán, mà tiểu hoàng đế lại chưa từng ra triều, lúc này lại cư ngụ xa kinh bắc, trong lòng các đại thần không biết chừng lại đang có âm mưu gì, tương lai sẽ có nhiều chuyện khiến hần phải đau đầu đây. Chính mình còn không muốn chết sớm a, tốt nhất vẫn là ở đúng vị trí của mình, có thể ở bên người hoàng đế lẫn lộn được một vị trí nhất định, mà lại không bị người trong hậu cung kiêng kỵ vẫn là lựa chọn tốt nhất.

Mặc dù không biết hần dùng cái biện pháp gì, có thể cuối cùng khi mình trở về Tiên Các cũng không có giải dược, mà cũng đã qua thời gian quy định nhưng vẫn không có dấu hiệu phát tác. Chưa tới hai năm có lẽ mình sẽ không cần phải dùng thuốc nữa, vậy mình sẽ hoàn toàn thả lỏng tâm, vì tương lai mà vạch kế hoạch thật tốt. Cứ sống thoải mái thôi, quân hần muốn làm cái gì đâu?

Bả vai mượt mà trong tay người nọ rất nhẵn nhụi phẳng phất chỉ cần một dấu tay sẽ hiện ra vết xanh tím. Hung hăng đè ở trên người nàng, nhắc đôi chân thon dài lên, trực tiếp chơi đùa cho đến khi cô gái lên án công khai mới rút khỏi người nàng, dựa vào người nàng nhắm mắt nghỉ ngơi.

Hồi lâu, mới quay qua nhìn đồng hồ cát bên cạnh, nghĩ nghĩ, nói: “Tí nữa trở về thì hãy nghỉ ngơi cho tốt, nguyệt sự của ngươi...”

Liễu Mạn Nguyệt còn đang mơ hồ, nghe hần hỏi như vậy, biết là hần đang lo lắng mình có thể hay không đã có thai.

“Hoàng Thượng an tâm a, thiếp biết có chừng có mực, trước khi Hoàng hậu vào cung thì làm sao mà thiếp dám mang thai được?” Liễu Mạn Nguyệt sống mắt lưu chuyển, cười đến ngọt ngào, “Trong Các có đầy biện pháp tránh thai nha, đây, Hoàng Thượng sợ vẫn không ổn, thì cứ cho người âm thầm sắc thuốc đưa cho thiếp, cũng giúp thiếp bớt được ít chuyện nha.”

Nghe nàng nói Hoàng Thượng sùng sốt mất nửa ngày, hần vốn là không muốn nàng có thai sớm, thứ nhất chính mình còn chưa đăng cơ, thứ hai hậu cung lúc này quá mức phức tạp, sợ là sẽ không thể bảo vệ nàng. Nhưng khi nghe nàng nói như vậy, giống như là nếu nàng có con, không phải do chính mình cố gắng, mà là còn phải xem nàng có nguyện ý không nữa kia!?

Có thể là nàng đang diễn trò, nhưng khi nhìn thần sắc của nàng lúc hai người đang nói chuyện... Chợt khiến cho lòng hần trầm xuống, nàng... Nàng sẽ không phải là không muốn sinh con cho mình đi!

Nắm lấy bàn tay của nàng, nhìn thẳng nàng hồi lâu, hần mới nói ra một câu: “Trẫm... Sẽ không cho người đưa thuốc cho nàng.”

Vậy là hần muốn chính mình tự xử lý sao?

Liễu Mạn Nguyệt chớp mắt nhìn, gật đầu một cái, bày tỏ rằng mình đã hiểu. Lại không biết, nhìn nàng bộ dáng như vậy lại để cho tiểu hoàng đế trong đầu càng luống cuống.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50

Vùi đầu trong ngực nàng, vân vê nhẹ hai cặp tuyết lê một lúc, một hồi, mới ngẩng đầu lên, đôi con ngươi đen nhánh nhìn thẳng nàng thật lâu, khẽ thở dài một hơi, sau đó ngồi dậy.

Liễu Mạn Nguyệt cực kỳ thức thời, tuy nói người áp chính là hắn, đầu chính là mình, nhưng dù sao hắn vẫn là Hoàng Thượng không phải sao?

Từ phía trên bếp lò lấy nước ấm xuống, cầm lấy khăn vải thấm ướt nước sau đó tính tế lau người cho Hoàng Thượng. Việc này nàng cũng thường xuyên làm nên cũng khá quen thuộc. Sau khi lau xong thân thể hoàng thượng, lúc này chính mình mới tới bên cạnh chậu nước, dùng tay điểm vào chỗ huyệt đạo trên người, đem “thứ tốt” bên trong cái thứ mà tất cả nữ tử trong hậu cung tranh nhau đến chết đi sống lại đưa ra ngoài, sau đó mới tự chỉnh trang chỉnh mình, tiếp tục mặc quần áo.

Hoàng Thượng chống cằm, đứng xa nhìn động tác của nàng, thấy nàng như thế, con mắt hơi co lại, quay đầu đi, nhắm hai mắt, giống như đang nhẩn nại chuyện gì.

“Hoàng Thượng” Tiểu Lưu Tử bung lấy cái hộp tiến vào tầng hai của Thính Vũ Các.

“Sao?”

“Đây là thư tín ngày hôm nay mới truyền tới, từ phía bắc đưa tới.” Dứt lời, Tiểu Lưu Tử đem cái hộp cùng một bức thư tín bằng mảnh vải nhỏ được làm từ gấm tơ lụa dâng lên trước mặt hoàng thượng.

Đưa tay cầm lấy thư tín, Hoàng Thượng trải ra soi dưới ánh sáng chiếu từ cửa sổ.

Tiểu Lưu Tử vốn là cúi đầu, lúc này có chút ngẩng lên thoáng đánh giá, suy nghĩ cảm thấy mình nên chuẩn bị tốt bút mực, chờ Hoàng Thượng chút nữa có thể sai sử? Chợt thấy Hoàng Thượng đầu lông mày nhướng cao, trên mặt hiện lên nụ cười quỷ dị.

Nhìn nụ cười đó, Tiểu Lưu Tử không tự chủ được sợ run cả người, xem chừng không biết ai sẽ là người gặp tai ương a... Xưa nay nếu như Hoàng Thượng nở nụ cười như vậy, chính là sẽ có người gặp xui xẻo a...Chỉ là lần này sau khi xem thư tín từ phía bắc truyền đến mà có biểu hiện như vậy thì đây là lần đầu tiên.

Sau khi hủy đi cái thư tín kia, sự vui vẻ trên mặt cũng không giảm chút nào, Hoàng Thượng giờ tay mở cái hộp bên cạnh, lại càng vui vẻ nhiều hơn, sau khi lấy vật trong hộp ra, lại cầm trên tay xem xét chơi đùa.

Tiểu Lưu Tử bỗng nhiên vừa thấy vật bên trong, vốn là sùng sốt một chút, lập tức cúi đầu xuống, vạ lần không dám lại nhìn lên nửa phần.

Bên trong Thanh Viên, sau khi tỉnh giấc ngủ trưa, Liễu Mạn Nguyệt chỉ cảm thấy xương cốt trên người đều đau như vậy. Đưa tay đám đám lưng vài cái, lại ngáp một cái, cao giọng nói: “Mức nước đến.”

Bên ngoài Bạch Huyền nghe xong, vội vàng đứng dậy đi lấy nước tới.

Bạch Hương cũng tiến vào, hầu hạ Liễu Mạn Nguyệt thay quần áo.

“Chủ tử mặt của ngài...”

“Hử? Có gì không ổn sao? Đề thành dấu rồi hả?” Liễu Mạn Nguyệt nghi hoặc đưa tay xoa xoa đôi má mình, hướng vào gương quay qua quay lại nhìn. Trong phòng mỹ nhân chỉ có gương đồng thau, chỉ tại nơi ở của hoàng đế cùng Thái Hậu mới có gương to được vận chuyển từ trên biển tới, cái gương ấy cùng với tám gương công nghệ hiện đại cũng không khác nhau lắm, chắc hẳn chỗ của hoàng hậu cũng sẽ có đài ngọc như vậy.

“Không phải, chỉ là cảm thấy chủ tử sau khi ngủ một giấc làn da hình như trở nên tốt hơn nha?” Bạch Hương cau mày, trái phải nhìn chăm chú sau nửa ngày cũng chỉ có thể nói ra một câu như vậy.

Liễu Mạn Nguyệt nhướn mi liếc Bạch Hương một cái, bất giác thần sắc quả quyết trong mắt nhá đầu này, mới khoan thai nói: “Có thể thấy được, ngũ quả thực cũng có thể làm cho người ta trở nên xinh đẹp a! Về sau ta nên ngủ nhiều một chút sẽ lại càng đẹp nha.” Chẳng lẽ là kết quả sau khi được hắn yêu thương? A... , nếu thật có tác dụng thật như vậy, nàng sẽ triệt để không hề bài xích cùng tiểu hoàng đế lẩn lẩn trên giường nha.

“Đúng vậy, là do chủ tử là người sống tốt nhất trong nội cung này đó, chắc chắn là việc vui nha, nhìn hai vị kia trong Nhạc Viên, Hi Viên chắc chắn sẽ không ngủ nhiều bằng chủ đầu nha!” Bạch Huyền bung cái chậu đi vào, vẻ mặt vui vẻ, thần thái sáng láng.

Im lặng liếc mắt nhìn nàng ta, Liễu Mạn Nguyệt liền nàng ta chắc chắn lại nghe được tin tức gì đó mới rồi: “Nói đi, lại nghe thấy cái gì rồi?”

“Cũng không có gì, chỉ là người bên Thanh Tú Viên...” Cái gọi là “Thanh Tú Viên”, vốn là một loạt phòng ở bên trong Hạc Lâm Viên, trước kia là chỗ ở cho nhóm tân phi có phẩm cấp thấp, lúc này bởi vì lý do là tuyển tú nên liền được sử dụng cho các tú nữ ở, “Mấy vị nghe nói, ngày hôm nay có mấy vị tú nữ bị đi vào trong vườn bị độc trùng cắn, nhóm thái y đặc biệt đi qua, bận bịu hơn nửa ngày! Giờ là đang vào đông đây, cũng không biết tại sao lại có độc trùng xuất hiện?”

Bạch Huyền mặt mày hớn hờ nói, thật giống như chính mắt nhìn thấy những thứ ấy vậy.

Bạch Tuyết vừa vào phòng, nghe nàng ta nói như vậy, không khỏi trờ trờ mắt liếc nàng, lại nhìn Liễu Mạn Nguyệt, khẽ thở dài một tiếng: “Ai, lúc này sắp tới thời gian tuyển tú rồi, sợ là... chúng ta sẽ không thể ở lại chỗ này rồi.”

Sắc mặt Liễu Mạn Nguyệt đang vui vẻ như đang xem kịch, nghe vậy cũng ngưng thần suy nghĩ, trong cung vị phi tần cũng không tính là nhiều, từ Hoàng Hậu cho tới Quý Phi trở xuống cũng chỉ có bảy cấp bậc, mà mỹ nhân chỉ ở trên tằm từ một bậc. Mỹ nhân vị tổng cộng bốn người, tằm từ bảy người, Thái Nữ chính là phi tần thấp nhất lại rất nhiều không kể hết. Chính mình vị trí đã là thấp đến không thể thấp hơn nữa, lúc này trong hậu cung còn chưa nhiều người, còn có thể thân nhiên ở lại bên trong Thanh Viên, tuy nói đây không phải ở trong cung, hàng ngày không phải ở dưới mí mắt của chủ vị, nhưng cũng không thể thiếu việc đến gặp người đứng đầu những phòng nhỏ này

Mặt khác nhị bạch sau khi nghe xong, thần sắc đều sâu khổ, không khỏi lấy ánh mắt thương hại nhìn Liễu Mạn Nguyệt. Cho đến hiện nay, chủ tử nhà mình còn không có hầu hạ qua Hoàng Thượng, thì làm sao mà có thể thăng vị nha?

Liễu Mạn Nguyệt trừng mắt nhìn, nàng không thích sống ở dưới mí mắt của người khác, như vậy quá mức vất vả. Nếu có thể nàng cũng không muốn bò lên quá cao, như vậy càng mệt mỏi, phía sau không chừng sẽ có rất nhiều độc thủ hãm hại nữa. Không bằng, chút nữa mình cần cùng tiểu hoàng đế thương lượng lại. Mình là gián điệp hai mặt a. Cũng phải kiếm chút chỗ tốt mới được.

“Hoàng, Hoàng Thượng. . . Nô, nô tằm mới không dám ah!” Tiểu Lưu Từ quỳ trên mặt đất, đập đầu phát ra tiếng, cả người bị dọa run run.

“Sợ cái gì, hơn nữa người cũng không phải chưa từng làm qua sao?” Một chân Hoàng Thượng đạp bên giường, một chân không có quy củ giẫm lên thành giường, cánh tay chống lên đùi nâng cằm, trên mặt cười như không cười, thật giống như đang đào sẵn một cái hố thật to cho người khác nhảy vào.

“Hoàng Thượng, nô tằm, nô tằm thực chưa làm qua ah!” Tiểu Lưu Từ muốn khóc không ra nước mắt, cho dù là đã vào đông, nhưng vẫn một thân đồ mỏng hoi a, từng tiếng đập đầu dưới đất, khiến cho trên trán cũng một mảnh xanh tím.

“Được rồi được rồi, ta có bắt người đi chết sao? Chỉ là vất vả một chút. Chẳng lẽ người không muốn làm người hầu cho trẫm sao?”

Nghe tiếng Hoàng Thượng giảm thấp xuống vài phần, giống như là không vui. Tiểu Lưu Từ nằm rạp trên mặt đất, thần hình run rẩy: “Vạn, vạn tuế gia. . . Không, không phải nô tằm không dám làm. . . Đúng, đúng là nô tằm, nô tằm. . .”

“Trẫm biết rõ người sợ cái gì.” Nói xong, trên mặt Hoàng Thượng mang theo nụ cười quỷ dị, chợt đứng lên, đi vài bước bên cạnh hắn, khom người xuống, ghé vào bên tai hắn thấp giọng nói hai câu gì đó. Sau khi Tiểu Lưu Từ nghe xong, lại càng run rẩy, cả người co quắp ngã xuống đất, lại không đứng dậy được, ngay cả nói cũng không nói nên lời.

Đã là chủ ý của Hoàng Thượng, hắn cũng chỉ biết câm nín, quả thật chỉ còn kém ngắt đi thôi?

Trên mặt Hoàng Thượng mang theo bộ dáng cười mà như không cười, cao giọng hướng ngoài cửa hô “Người tới”. Thị vệ canh cửa đầu óc còn mơ hồ không biết vì sao lại được kêu vào, khi đi vào dùng khước mắt liếc nhìn Tiểu Lưu Từ đang nằm rạp trên mặt đất giống như không còn thở, vội vàng cúi đầu nghe phân phó. . .

Ở tầng một Thính Vũ các, Ngọc Diễm Lương đứng ở cầu thang đi lên bên cạnh, nửa cuối đầu, cảm thấy nóng vội đầy mờ ám. Chỗ Thanh Tú Viên ngày ngày đều vô cùng náo nhiệt, quan trọng là những tú nữ sắp vào cung rồi, mà cho tới lúc này ngay cả nửa cộng lòng của Hoàng Thượng, nàng còn không có đụng được đây này!

Lại nói, Hoàng Thượng lại có chuyện gì? Đừng nói là. . . Hắn lại không thích nữ nhân?!

Trong lòng cũng không biết sao, lại có cái ý nghĩ như vậy. Trên người nhìn không được run rẩy, trước kia từng nghe nói qua, nghe nói có một vị Đại tướng quân vương gia, không thích nữ tử, lại đặc biệt thích nam nhân, chẳng lẽ tiểu hoàng đế cùng vị thúc thúc của hắn có cùng sở thích? Nếu thật sự là như thế, cũng khó trách hắn lại không chạm vào mấy người bọn họ đây. . .

Đang nghĩ ngợi, chợt nghe bên trên có tiếng bước chân vội vàng vang lên, ngược mắt lên nhìn, liền gặp quân sự công công lớn nhất trong Thính Vũ Các, thần tín bên người Hoàng Thượng. Vội thu liễm thần sắc, cúi đầu, khách khí kêu một tiếng: “Tôn công công.”

Lúc trước, cho dù bình thường ở chỗ này gặp Tôn công công, hắn cũng là đến đi vội vàng, cũng không có hay để ý tới mình, lúc này lại nghe mình gọi, cũng ngừng bước chân.

“Ngọc mỹ nhân, đại hi ah.”

“Hả?” Sau khi nghe một câu như vậy, Ngọc Diễm Lương từ trong mê mang tỉnh lại, lòng tràn đầy khó hiểu ngẩng đầu hướng hắn nhìn lại, chính là thấy Tôn công công hí mắt, cười đến thật là vui vẻ.

“Ngọc mỹ nhân, Hoàng Thượng bảo ngài về trước đi, tắm rửa chuẩn bị thỏa đáng, buổi tối giờ Tuất còn đến hầu hạ Hoàng Thượng.”

Tắm rửa chuẩn bị. . . Buổi tối tới?

Ngọc Diễm Lương sững sốt hồi lâu, chợt hai mắt sáng lên, đưa tay run run chỉ vào cái mũi của mình: “Hoàng, Hoàng Thượng gọi, gọi thiếp thân buổi tối. . . Buổi tối tới?”

Giống như là đã sớm đoán ra nàng sẽ có bộ dáng như vậy, Tôn công công trên mặt càng vui vẻ, hí mắt nhẹ gật đầu: “Đúng là như thế, hôm nay buổi tối Hoàng Thượng tuyên ngài tới thị tẩm.”

– Thị tắm? ! !

Vào cung hơn nửa năm rồi, hôm nay rốt cục đã có cơ hội thị tắm!

“Thị tắm?” Nghe Bạch Huyền bên người về mặt mừng rỡ, Liễu Mạn Nguyệt hơi nhếch mi, quay đầu nhìn nàng. Nàng cũng đoán được Hoàng Thượng khẳng định đã thông suốt, nhưng lại cũng không nghĩ tới hẳn lại nhanh như vậy... Nhưng cũng phải, mấy ngày nay Thái Hậu suốt ngày bận bịu xoay quanh. Nếu có cơ hội thì sẽ đưa những tú nữ kia tới nói chuyện, chính là hai ngày này hẳn gọi mình đi qua, Thái Hậu cũng không giống như trước đó gọi mình qua nói chuyện.

Chỉ là. . .

“Đêm mai?”

“Vâng!”

“Vậy tối nay là ai?”

Nghe Liễu Mạn Nguyệt hỏi như vậy, Bạch Huyền ngẩn người, thanh âm nhỏ xuống: “Buổi tối hôm nay là là Nhạc Viên a...”

“Vậy còn Đại Ngọc mỹ nhân đâu?” Liễu Mạn Nguyệt giống như là sớm biết sẽ như thế, trên mặt lại không có chút nào không vui.

Thấy nàng thần tình lạnh nhạt, Bạch Huyền mới vỗ vỗ ngực: “Vị kia là sau một ngày. . . Hoàng thượng cũng thiết là, còn không nói chỉ chọn một người? Sao chọn người liên tiếp cho ba buổi tối?”

Liễu Mạn Nguyệt cũng nhẹ gật đầu: Chà, hẳn cũng không sợ làm quá nhiều để còn trẻ mà sớm suy yếu sao? Mà thôi, dù sao ba người cùng một chỗ cuối cùng cũng sẽ phải xử lý. Muốn nàng nói ah, nàng còn ngóng trông Hoàng Thượng một đêm hóa sói ăn luôn ba người, một hơi giải quyết toàn bộ luôn, chỉ có điều nha... Tốt nhất là sau khi dùng xong thì cái của nợ kia nhất định phải rửa sạch sẽ a, nếu không mình sợ là trong đầu không thể tiếp thụ được mất.

“Nhanh chóng chuẩn bị quần áo đẹp a!” Trên mặt Bạch Tuyết vui vẻ, chủ tử nhà mình muốn hầu hạ hoàng thượng! Đây chính là việc vui nha, nếu như được Hoàng Thượng thích, cuộc sống sau này sẽ tốt hơn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51

Bởi vì buổi tối phải hầu hạ Hoàng thượng, người của Thính Vũ các còn đặc biệt thông báo, sáng mai, những người bên trong không cần phải qua hầu hạ.

Thái hậu chuẩn bị đi ngủ thì nghe được tin tức, trong lòng rất vui mừng nhưng lại có chút thấp thỏm, sợ Hoàng thượng lại gọi thêm mấy nữ nhân đến để vui đùa. Thái hậu suy đi nghĩ lại nhiều lần, thấy bên ngoài trời cũng đã tối nên mới quyết ý tạm thời sẽ không gọi, đợi khi hạ nhân đến, sẽ kêu hẳn đi gọi người thật tới đây cho nàng nhìn một chút.

Bên trong Nhạc Viên, sau khi Ngọc Điệp Lương nhận được tin tức, rất tự đắc, một đường bay trở về, vội vàng gọi cung nữ vào chuẩn bị nước cho nàng tắm rửa thay quần áo, nàng ở trong thùng gỗ tròn một canh giờ, đến khi đầu choáng váng, não căng ra mới chịu bò ra ngoài.

Rửa mặt xong, ở trên đầu, trên người thoa một tầng lại một tầng phấn thơm, thích thú lần lượt thay đổi nhiều kiểu tóc khác nhau, cuối cùng cũng hoàn thành, trang phục đã chỉnh tề, thích hợp.

Giảm phải màn đêm, đi theo phía sau ánh đèn, một đường trở về Thính Vũ các, gần đến cửa mới len lén đem thuốc mà lần trước được ban thưởng nhét vào trong miệng, mùi vị đắng ngắt lập tức xông thẳng lên trán, khiến nàng bị sặc đến nỗi nước mắt muốn trào ra ngoài.

Ngọc Điệp Lương chết sống nuốt thuốc kia xuống, cố nén nước mắt, vội vàng cùng mấy tiểu thái giám dẫn đường vượt qua thang lầu đi lên tầng ba. Các nàng chưa bao giờ tiến vào cửa nhỏ của Thính Vũ các, không biết hình dạng của nó như thế nào, cũng không biết tình cảnh bên trong ra sao.

Ngọc Điệp Lương cởi áo choàng và áo khoác ngoài ra, cả người liền lắc lư, nhẹ nhàng đi vào bên trong, trong phòng hương thơm lan tỏa, giường đệm đã sớm chuẩn bị tốt, Hoàng thượng đang mặc y phục nửa người, nghiêng mình dựa vào bên giường, nhờ ánh sáng của ngọn nến mà nàng thấy được trên tay Hoàng thượng đang cầm một quyển từ thư (*như các sách Lão tử, Mặc tử, Tuân tử, Hàn Phi tử*). Người nghe được tiếng động ở cửa liền ngừng đầu lên, nhìn ra.

Ngọc Điệp Lương vội vàng hành lễ, trong miệng dịu dàng nói: “Thiếp thân ra mắt Hoàng thượng.”

Hoàng thượng thấy nàng mặc sam y mỏng mùa hè, vẻ mặt không có chút hứng thú, không nhận được có chút châm biếm, vỗ vỗ xuống một chỗ trống bên cạnh giường nói: “Tối đây.”

Ngọc Diễm Lương cố gắng đè nén trái tim đang đập mạnh trong lồng ngực, cúi thấp đầu, từng bước lượn lờ đi tới bên giường, bỗng nghe hoàng thượng nói: “Quý xuống.”

Quý?

Ngọc Diễm Lương ngẩn người, giường mắt nhìn về phía hoàng thượng, lại thấy người chỉ vào một chỗ trống bên giường, tuy không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng cũng đi đến đó quý xuống, cái mông hướng về phía đầu giường.

“Chống tay xuống giường. Quý tốt lắm, không được nhúc nhích.” Nói xong, lại cao giọng hét, “Chuẩn bị nước, tắm rửa.” Dứt lời, người đã đứng lên, vung tay áo, làm cho ánh lửa của ngọn nến cắm trên giá bị tắt, chỉ còn lại ánh đèn ở trong góc phòng.

Tơ mắt nhìn Hoàng thượng đi ra khỏi cửa, còn mình lại giống như kẻ ngu quỳ ở đây, trong bụng Ngọc Diễm Lương không khỏi nghi ngờ, ngẩng đầu nhìn ra cửa, nhưng lại không nghe được bất kì tiếng động nào.

Hồi lâu, cho đến khi cả hai cánh tay đều mỏi nhừ, chân tê rần, lúc này mới nghe được chút động tĩnh ở cửa, nàng vội vàng cúi đầu thấp xuống, ngoan ngoãn quỳ gối dâng hoàng ở trên giường.

Không đầy một lát, liền nghe có người đi đến, đến phía sau mình, một cánh tay mò tới bên hông nàng.

Ngọc Diễm Lương nhận không được, cả người run lên, nhẹ giọng gọi: “Hoàng thượng.”

Người ở sau lưng nàng không thèm quan tâm đến lý lẽ, vén quần của nàng lên, cởi đồ lót của nàng ra, cho đến lúc này, người nọ mới cứng đờ người, không biết phải làm gì tiếp theo. Ngọc Diễm Lương vội nhẹ giọng nói: “Thiếp. hầu hạ hoàng thượng.”

Trong đầu, có cô gái nào không mong đợi nhận được sự quan tâm, chăm sóc cẩn thận của nam nhân? Nhưng hết lần này tới lần khác, người là hoàng thượng, chỉ có mình hầu hạ người, không có chuyện người hầu hạ mình.

Phía sau người nọ hình như không nhận được nữa, một tay cầm giữ hông, liền đè lên, ngăn người sững sờ sẽ phải đón vào. Ngọc Diễm Lương vừa mới ngăn người, thì có một cơn đau tê tâm liệt phế kéo đến, suýt nữa thì hôn mê bất tỉnh.

Quá nửa đêm, người bên cạnh không tiếp tục nữa, Ngọc Diễm Lương nghiêng người ngã xuống giường, trong mắt là một mảnh mê ly. Lúc này trong phòng chỉ còn có một mình nàng, Hoàng thượng hình như không được kiên nhẫn cho lắm, xong việc thì đã vội vã đi ra ngoài, không có trở lại. Bên ngoài cũng không có ai tới gọi mình rồi đi, càng không có người múc nước đến hầu hạ mình rửa mặt.

Ai nói thái giám trong Thính Vũ các rất biết cách hầu hạ chủ tử?

Nghĩ đến đây, nàng lập tức cảm thấy một cổ mùi vị đắng ngắt tràn đầy trong miệng. Trong lòng không khỏi âm thầm may mắn, cũng may Hoàng thượng không quá thân mật, nếu không để cho người phát hiện ra trong miệng mình có mùi vị quái lạ thì kế hoạch làm sao mà thành công được?

Liễu Mỹ Nhân và tỷ tỷ đều đã lãng phí thuốc ở lần trước cả rồi, cũng chỉ có mình, lần này không nghi ngờ gì nữa, mình nhất định sẽ mang Long thai!

Nghĩ tới đây, chân mày vốn nhăn lại vì đau đớn cũng từ từ buông lỏng ra, nàng gợn ngón tay ngọc vừa nhỏ vừa dài của mình khẽ chạm vào chỗ riêng tư, cảm thấy chỗ đó dính bết, nhưng rất cuộc nơi này rất tối, nhìn không ra thiệt hay giả, hư hay thật, mà không nhìn tận mắt nên lại càng không biết được bộ dáng của người kia như thế nào, chẳng qua là cảm thấy chuyện này đã được xác nhận, lúc này mới nhắm mắt lại, an tâm ngủ.

Sáng sớm ngày kế tiếp, tiểu Ngọc Mỹ Nhân bị đuổi về Nhạc viên, vừa qua khỏi buổi trưa, Thái hậu đã gọi người qua.

Liễu Mạn Nguyệt ở trong phòng tự tại nhàn nhã dạo chơi, nghỉ ngơi, có người kể lại, nàng chỉ nghe câu được câu mất, nghe xong cũng chỉ khẽ cười một chút, liền bỏ qua.

Tam bạch điểm từng giây một, mong đợi thời gian đến, lúc này Liễu Mạn Nguyệt mới thản nhiên phủ thêm áo choàng, đội thêm cái mũ lên đầu, tay cầm khăn đi ra cửa.

Nhớ lại lần đầu tiên nàng đến Thính Vũ các vào buổi tối, nhìn xa xa, trên bầu trời có rất nhiều ngôi sao, nàng cứ dán mắt nhìn vào đó, nhìn đến nỗi cả đầu đều bị choáng váng. Nàng bước từng bước vào cửa lớn của Thính Vũ các, đang đi thì nghe thấy tiếng sói tru, thoáng cái hai mắt của Liễu Mạn Nguyệt sáng lên.

Phía sau cánh cửa kia chính là đầu sói, nhưng Liễu Mạn Nguyệt không sợ nó, nàng ở xa xa đã nhìn thấy vài lần, dù nói thế nào Hoàng thượng cũng không cho nàng chơi đùa với nó. . . .

“Liễu Mỹ Nhân, xin mời bên này.” Thấy Liễu Mạn Nguyệt nghe tiếng sói tru thì dừng lại cước bộ, quay đầu nhìn lại, tiểu thái giám đi theo bên cạnh vội vàng thấp giọng khuyên.

Liễu Mạn Nguyệt thu tâm tư lại, lúc này mới đi theo tiểu thái giám kia vào cửa lớn của Thính Vũ các, đi thẳng lên lầu hai.

Bên trong một mảnh ẩm áp, cả phòng sáng ngời, mười mấy cây nến xếp thành từng cặp một, lửa than cháy rùng rục trong chậu than. Liễu Mạn Nguyệt đi vào, Hoàng thượng không có ở bên trong, nàng cũng không khách khí, liền cởi áo choàng ra, sau đó đi đến giường lớn bên cạnh cửa sổ, ngồi xuống, lấy sách dạy đánh cờ Hoàng thượng thường đọc lên xem.

Không được một lát, bên ngoài liền truyền đến tiếng bước chân, nàng biết Hoàng thượng trở về, nên thả sách dạy đánh cờ xuống, đứng dậy nghênh giá.

“Hoàng thượng.” Liễu Mạn Nguyệt đứng dậy khẽ phúc người chào, đầu hơi cúi thấp, vẻ mặt có chút hàm súc nói không ra lời, hần chỉ cần vừa nhìn thấy nàng như vậy, trong lòng đã cảm thấy ẩm áp, trong nhất thời cũng không biết gọi cảm giác này là gì.

Hoàng thượng chỉ “Ừ” một tiếng, thì phát tay cho đám thái giám đang đứng bên cạnh lui ra ngoài. Liễu Mạn Nguyệt thấy thế, bước lên phía trước hai bước, hầu hạ cởi áo choàng cùng áo khoác trên người hoàng thượng xuống.

Nàng vừa cởi áo khoác ngoài ra, chợt ngang hông căng thẳng, sau đó cả người liền bị Hoàng thượng kéo vào lòng.

Liễu Mạn Nguyệt khẽ ngẩng đầu, cười như không cười nhìn Hoàng thượng: “Hoàng thượng, tuy nói đêm xuân vô cùng ngắn ngủi, nhưng mỗi ngày đều như thế, thân thể sẽ rất dễ bị tổn thương...”

Nghe nàng nói như vậy, trong mắt Hoàng thượng toát ra một tia tức giận, khẽ đụng đầu vào cái trán của nàng, thấp giọng nói: “Tối hôm qua để cho Liễu mỵ nhân phải một mình trông phòng là Trầm không đúng rồi.”

Nàng khẽ nghiêng mặt về một phía, giọng tay lên che miệng: “Tại sao Hoàng thượng lại nói như vậy? Trong cung chỉ có quy định không thể để cho Hoàng thượng một mình trông phòng mà thôi, làm gì có quy định thiếp không thể một mình trông phòng?”

Nếu mình tiếp tục tranh luận cùng nàng ấy, thì không biết cô gái này còn có thể nói ra những lời dễ nghe gì, ngược lại mình còn phải đề nén hòa khí trong bụng trở về, vậy không phải mình sẽ bị thua lỗ sao?

Hoàng đế khom lưng xuống bế nàng lên, đi về phía chiếc giường, đặt người nằm xuống giường, dùng thân thể của mình đè lên người nàng.

Trên tay, trên người là từng mảng da thịt nõn nà, mịn màng, trơn như nước chảy qua tay, ma sát trên người đem đến từng trận sáng khoái, mát mẻ, trong mũi tràn đầy mùi hương nhàn nhạt, mùi vị thorn ngát như có như không, mùi thorn này giống như hôm qua? Tiểu Ngọc mỵ nhân vừa vào phòng đã bị mùi thorn này xông vào mũi, thẳng đến cái trán đều đau.

Chỉ hai ba động tác, quần áo liền bị gạt xuống, hai người lăn lộn trên giường.

Tuy nói những lời đó nhưng trong lòng Liễu Mạn Nguyệt nửa điểm ghen tức cũng không có, chỉ có chút ghét bỏ, sợ là đưa chuột kia không được sạch sẽ rồi, chỉ có chút cảm giác chán ngấy mà thôi.

Có điều đã đến nơi này rồi, thử nghĩ xem, còn có một đoàn tú nữ đang chờ vị này mưa móc đây, trong lòng nàng cũng dừng lại ý nghĩ trong đầu _____ cùng lắm thì một lát nữa mình thu thập thỏa đáng là được.

Bàn tay xoa nắn, hai ngón tay nhẹ nhàng kẹp lấy viên anh đào, khẽ cắn xuống vành tai nàng, cọ sát lẫn nhau, phía dưới đã đi vào, nhẹ giọng nói ở bên tai nàng, hỏi: “Mạn Nguyệt, buổi tối hôm qua có nhớ Trầm không?”

Trong lúc ý loạn tình mê này, nàng biết nếu mình nói những lời không dễ nghe... thì sẽ không thỏa đáng, nên liền nhẹ nhàng gạt đầu, ai biết vừa mới gạt xong, người nọ giống như được lên dây cót, tung ra hàng loạt động tác cuồng phong bạo vũ (*mưa rền gió dữ*). Từng cái xông thẳng vào khiến nàng choáng váng cả đầu, rõ ràng là lần hai, nhưng lại giống như lần đầu phải nhìn rất lâu rồi ấy, chẳng lẽ tối hôm qua Tiểu Ngọc mỵ nhân không làm cho lần hứng?

Không được một lúc, hai chân của nàng lại bị hần kéo đến trên bả vai, nhìn không được nữa, trong miệng nàng bật ra từng tiếng yêu kiều, nhỏ vụn.

Ngoài cửa, mấy tiểu thái giám đang cúi đầu canh chừng, mọi người nghe âm thanh này hơi đỏ mặt, thậm chí còn có người lặng lẽ dịch ra ngoài mấy bước. Tiểu Châu Tử ở bên cạnh lấy cánh tay của mình chọc nhẹ eo Tiểu Lưu Tử hai cái: “Người không được, phải học hỏi vạn tuế gia nhiều một chút.”

Tiểu Lưu Tử nghiêng răng nghiêng lợi, hung ác trừng mắt liếc hần một cái: “Nếu không để ta nói với Hoàng thượng, lần tới gọi người đi?”

Tiểu Châu Tử khẽ thở dài, vẻ mặt phiền muộn ngẩng đầu, nhìn về phía xà nhà: “Ta không được. quá thấp.”

Tiểu An Tử bên kia cố nén, ý vị cúi đầu, cười khúc khích.

Ngay lúc Tôn công công đến đây nghe ngóng tin tức, thấy bộ dáng không nghiêm chỉnh của mấy tên tiểu tử này, liền giọng tay lên gõ đầu từng người một, chửi nhỏ: “Đều nghiêm chỉnh cho ta, không được nghe sai điều quan trọng!”

Mấy tiểu tử vội vàng nghiêm mặt, thấp giọng đáp: “Dạ!”

Thật lâu sau, trên mình người nọ mới yên tĩnh lại. Liễu Mạn Nguyệt thở dài một hơi, bị hần ôm ở trong ngực, nhắm mắt lại, mặt nàng cọ vào bả vai của Hoàng thượng, nơi đầu vai kia còn in dấu răng nàng mới cắn xuống.

“Trong Hạc Lâm viên này, nàng thích chỗ nào?”

“Hả?” Đang mơ hồ sắp chìm vào giấc ngủ, chợt nghe thấy những lời này của hấn, Liễu Mạn Nguyệt không giải thích được ngẩng đầu nhìn hấn.

“Trầm hỏi, nàng thích chỗ nào?” Vừa nói, vừa tiện tay cuốn lấy một luồng tóc trước ngực nàng, dùng đầu ngón tay quấn lấy, xoay vòng, sau đó đưa lên mũi ngửi.

“Thiếp.” Mở trừng hai mắt, nhất thời không hiểu được ý niệm của Hoàng thượng, suy nghĩ một chút, mới nói, “Thiếp thích Lâm Tuyết Nhai. Từ trên cao nhìn về phía xa, bao quát mọi núi nhỏ, lại đối diện với nước, rộng lớn nhưng thanh tịnh, cảm thấy rất thú vị.”

Ngón tay hấn hơi dừng một chút, cúi đầu nâng cằm nàng lên, nhìn khuôn mặt ửng hồng còn mang đậm tình ý của nàng, không khỏi khẽ nở nụ cười, khẽ hôn môi nàng một cái: “Tốt.”

Tốt? Tốt cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

“Còn Hoàng thượng yêu thích nơi nào?”

“Trầm? Trầm cũng thích Lâm Tuyết Nhai.” Dứt lời, liền thở phào nhẹ nhõm, thấp giọng tựa vào đỉnh đầu của nàng nói, “Ba cung nữ trong viện của nàng cần phải thay đổi.”

“Hả? Đổi lại?” Lúc này Liễu Mạn Nguyệt nghe rất rõ ràng, thì dùng đầu ngón tay chọc chọc vào ngực Hoàng thượng, hỏi “Tại sao? Ba người đó có gì không thỏa đáng à?”

“Cung nữ có tên là Bạch Tuyết ấy, vốn là người của Thái hậu.” nói xong, hơi dừng một chút, “Tất cả bà tử thô sử, thái giám trong sân đều là người của Thái hậu, Thái phi, nhưng vẫn đề nguyên như cũ là tốt rồi. Nhưng hai cung nữ khác, một người thì quá mức lăm lăm, một người lại quá ngu ngốc, cũng không đắc dụng, không bằng thay đổi đồng loạt đi.”

Người trong viện của mình, tại sao hấn lại rõ ràng như vậy?

Nhưng ngay sau đó nàng bật cười, mỗi ngày mình đều chạm mặt với hấn, sao hấn lại không điều tra rõ ràng chứ?

Nghĩ đến đây, nàng lại đưa tay chọc lấy hai hạt đậu đỏ trên ngực hấn một cái: “Sai người tra rõ lai lịch, thân phận của hai nha đầu kia, nếu không có bối cảnh gì thì vẫn cứ giữ lại dùng đi, đổi một, hai người thì không nói. . . còn đổi đồng loạt. . . thiếp cũng không muốn gây sự chú ý.”

Đưa tay bắt lấy bàn tay nhỏ bé đang tác quái của nàng, thả vào khoe miệng cắn một cái, mơ hồ nói: “Cũng được, trầm sai người đi điều tra.” nói xong, cái chỗ phía dưới kia lại cương lên, chọc vào người nàng, làm hại nàng một trận hoảng hốt, “Mấy ngày nữa, sợ là nàng phải chuyển chỗ ở. . . Trầm sẽ không để cho nàng chịu thiệt thòi.”

Sau khi sùng sờ xong, đã thấy hấn lại úp sấp trên người mình, Liễu Mạn Nguyệt thừa lúc đầu óc mình còn thanh tỉnh, vội nói: “Hoàng thượng chớ để thần thiếp.”

“Ừ?” Phía dưới đã đẩy vào, hai tay đỡ tại bên cổ nàng, mắt mang nghi ngờ nhìn nàng.

“Làm sao thiếp lại thấy thiệt thòi?” Trên mặt nàng là ý cười thản nhiên, nàng giơ tay lên sờ soạng mặt hấn, “Sau khi Hoàng thượng tự mình chấp chính có bao nhiêu đại sự cần làm? Cho nên cần phải luôn luôn thay đổi khẩu vị thì mới có thể điều tiết cả thể xác và tinh thần nha, chỉ cần một tháng, người thỉnh thoảng nghĩ tới thiếp một hai lần. Thiếp đã cảm thấy đủ rồi.”

Ánh sáng trong mắt hấn hơi trầm xuống, áp đầu mình vào tai nàng: “Nàng sợ các nữ nhân kia tìm nàng? Thuốc lần trước Trầm cho nàng. đã có thể trừ tận gốc độc trên người nàng rồi, Trầm sẽ sai người đến bảo vệ nàng.”

Trừ tận gốc?

Trong lòng nàng hơi động, nhưng chỉ cầm lấy giải dược đi thử nghiệm, thì có thể tạo ra được thuốc giải trừ tận gốc độc của nàng? Đến chính nàng còn phải quan sát hai năm rồi mới dám khẳng định, từ đâu mà hấn có được sự đảm bảo lớn như vậy?

Tuy nàng nghĩ như vậy, nhưng trong miệng lại nói: “Thù đoạn trong đầu của các nàng thiên kỳ bách quái, nếu Hoàng thượng không để ý đến thiếp, bọn

họ sẽ không gây phiền toái cho thiếp, nếu bọn họ cảm thấy Hoàng thượng có chút sủng ái thiếp... chỉ sợ thiếp sẽ không có được cuộc sống yên ổn trong những ngày tháng sắp tới.” Nói xong, thấy hần vẫn còn tức giận, nàng nũng nịu giờ tay xoa nhẹ lên bộ ngực của hần, làm nũng nói “Hoàng thượng. Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng.”

Mất mạng sương mù, cặp môi đỏ mọng hơi trề ra, nhìn thấy cảnh này, cả trái tim hần đều mềm nhũn.

Hơi thở dài một tiếng, siết chặt đầu nàng vào trong ngực, kê đầu ở bên tai nàng, cọ sát cổ nàng, lực tay ôm nàng lại càng lớn hơn, giống như muốn phát tiết tức giận trong lòng mình.

Cái giường kia bỗng chốc lắc lư từng cái, Liễu Mạn Nguyệt nâng cao cằm, hai mắt mê ly, cuống họng nói không ra lời, cũng không biết hần giảng co bao lâu, lúc này hai người mới ôm nhau ngủ thật say.

Sáng sớm ngày kế tiếp, Liễu Mạn Nguyệt chỉ cảm thấy xương cốt rã rời như người mới sinh, nàng lão đảo ngồi dậy, cầm lấy xiêm y của mình mặc vào, lại bị nam nhân đang ngủ bên cạnh chặn ngang, ôm vào trong ngực, siết chặt hết sức, giữ lấy không buông tay.

“Hoàng thượng, thiếp còn phải nghe Thái hậu tuyên đây.” Nàng đưa tay đẩy cánh tay hần hai cái, nhưng vẫn bị hần ôm chặt hết sức, nàng chỉ đành phải giờ tay chọc lên lưng hần hai cái, cuối cùng cũng nói lỏng tay ra.

“Gấp cái gì?” Một tay đỡ đầu bên cạnh, hoàng thượng mặc dù bận rộn vẫn ung dung nghiêng đầu nhìn mỹ nhân trang điểm.

Nghiêng mắt liếc hần một cái, Liễu Mạn Nguyệt cũng không quan tâm đến hần, mặc quần áo vào, cao giọng gọi người đưa nước vào.

Mấy tiểu thái giám thay nhau trông cửa suốt cả đêm rồi, lúc này vừa nghe thấy tiếng động, đã sớm chuẩn bị xong nước ấm và khăn sạch, nghe gọi liền tiến vào.

Thấy hần ngã xuống giường, bản thân hần thì được nghỉ ngơi, thoải mái, Liễu Mạn Nguyệt cũng không để ý tới hần, trước tiên thu dọn ổn thỏa, lại đi đến sau tấm bình phong, dọn dẹp sạch sẽ thân thể mình, lúc này mới trở lại bên giường, kéo hoàng thượng, cứng rắn rửa mặt sạch sẽ thỏa đáng cho hần.

“Chủ tử!” Thấy Liễu Mạn Nguyệt lay động, lắc lư trở về bên trong Thanh Viên, Bạch Huyền từ xa chạy tới, vội vàng vịn cánh tay của Liễu Mạn Nguyệt, vẻ mặt cười nhẹ nhàng, bộ dáng giống như người tội qua được ân sủng là nàng chứ không phải Liễu Mạn Nguyệt.

Nhìn lướt qua hai con mắt treo trên cửa ra vào ở trước sân, thần sắc Liễu Mạn Nguyệt bình tĩnh, trở về trong việc của mình trong, vào đến nhà giữa mới ngồi xuống, thì thấy Bạch Tuyết, Bạch Hương tiến vào theo, một người ôm quần áo, một người cầm lấy chậu.

“Chủ tử, trước tiên nghỉ ngơi một lát a, tối hôm qua người cực khổ rồi.” Thần thái trên mặt Bạch Tuyết sáng láng, khác rất nhiều so với bộ dáng trầm ổn ngày xưa.

Liễu Mạn Nguyệt giương mắt nhìn nàng nhiều hơn một chút, sau đó chỉ vào Bạch Huyền nói: “Làm gì mà cười thành như vậy? Người biết thì nói chủ tử ta được ân điển, người không biết còn tưởng, tối hôm qua người được ân điển chính là người.”

“Chủ tử có mặt mũi thì các nô tỳ cũng có mặt mũi.” Về mặt Bạch Huyền vẫn vui vẻ như cũ, không chút nào để ý nói, “Chủ tử có muốn ăn chút gì không? Buổi sáng, Hoàng thượng có giữ người lại dùng thiện không?”

Hoàng thượng cũng muốn giữ nàng lại dùng bữa, nhưng thứ nhất, sáng hôm qua Tiểu Ngọc mỹ nhân không được giữ lại dùng thiện, thứ hai, nàng sợ hần có ý truy hỏi nguồn gốc của những thứ rau xanh này, gây phiền toái cho mình, nên đã từ chối.

“Không có, mang một ít điểm tâm đến đây, ta muốn ngủ một lát, nếu Thái hậu có cho người đến tìm ta, thì gọi ta dậy.” Tối hôm qua, nàng không được nghỉ ngơi tốt, cho dù nàng có muốn nghỉ, Hoàng thượng cũng không thuận theo... Thật không biết buổi tối trước đó, Ngọc Diễm Lương hầu hạ người như thế nào? Tại sao bộ dáng của Hoàng thượng giống như chưa được ăn no? Theo lý mà nói, cho dù Ngọc Diễm Lương học không đến nơi đến chốn nhưng biện pháp hầu hạ hầu hạ nam nhân trong khuê phòng học được cũng không ít a.

Chủ tử trở về thì đã muốn ngủ. Ừ, tuy nói xưa nay nàng ấy đều như thế, nhưng lúc này coi như là buổi tối hôm qua rất mệt nhọc a!

Ba nàng Bạch vội vàng bụng điểm tâm sáng lên, màu sắc tinh xảo, so sánh với bình thường không biết tốt hơn bao nhiêu lần.

Liễu Mạn Nguyệt nhìn, cảm thấy nghi hoặc: “Sao những thứ này so với lúc trước tốt hơn nhiều thế?”

“Đây do Thái hậu phân phó đây.” Bạch Huyền cười nói, “Nghe nói những năm qua trong nội cung có quy củ, buổi tối người nào hầu hạ Hoàng thượng thì buổi sáng không cần phải đến chỗ Hoàng hậu để thỉnh an, ngày kế tiếp chỉ phí ăn mặc cũng được bên trên ban thưởng.”

Bạch Hương ở một bên chia thức ăn, nghe nàng nói như vậy, ngẩng đầu lên, vẻ mặt thành thật giống như nói: “Chủ tử, quay đầu lại, hầu hạ hoàng thượng nhiều thêm vài lần, chúng ta sẽ có thêm một ít thức ăn ngon để ăn.”

Liễu Mạn Nguyệt vừa đưa cháo đến trong miệng, suýt chút nữa đã phun hết ra, nàng cúi đầu ho khan mấy tiếng, lúc này mới ngẩng đầu nhìn nha đầu kia, thờ dài một tiếng. Thăm nghĩ trong lòng, chỉ mong nha đầu này là một người có tâm tư chân thật, không phải là thám tử của người khác, thì mình sẽ giữ nàng ở bên người, nếu đổi người khác, cũng sẽ không được thú vị như nàng.

Vừa đến thời gian ăn trưa, Thái hậu liền sai người đến tuyên Liễu Mạn Nguyệt đi qua, đến ngủ trưa cũng không kịp nghỉ ngơi.

Liễu Mạn Nguyệt vừa mới tiến vào điện Hòa Di, ma ma bên cạnh Thái hậu vội vàng quay sang, thấy nàng liền mỉm cười gật đầu, lúc này nàng mới hơi thả lỏng một chút.

Về mặt Thái hậu hòa ái dễ gần, giờ tay ra lệnh cho Liễu Mạn Nguyệt đứng dậy, rồi nói với cung nữ đang đứng bên cạnh: “Đi lấy vòng tay của ta tới đây.”

Tiếp nhận ban thưởng của Thái hậu, một đôi vòng tay tơ vàng quần hoa, tạ lễ xong, Liễu Mạn Nguyệt mới dám ngồi xuống lần nữa, cúi thấp đầu, phong tình giữa lòng mây cho dù có che như thế nào cũng che không hết, hạnh phúc mờ nhạt này cũng không để ý tới, chỉ cúi thấp đầu ngồi như vậy.

“Có thể hầu hạ Hoàng thượng, chính là phúc khí của người, nếu được Hoàng thượng yêu thích, quay đầu lại, người sẽ có chỗ tốt.” Cuối cùng Thái hậu cũng bỏ đi tảng đá lớn trong lòng, thờ dài, nhìn chăm chăm vào bụng của Liễu Mạn Nguyệt lại nói, “Hôm qua, ai gia đã nói với tiểu Ngọc mỹ nhân, qua hai ngày nữa, sẽ cho các người thêm mấy con số, đợi ngày mai tự nhiên sẽ có ý chỉ triệu kiến.”

“Tạ ơn Thái hậu nương nương ân điển.” Liễu Mạn Nguyệt vội vàng đứng dậy bái lạy. Hoàng thượng nơi đó chỉ gọi ba nàng thay phiên nhau hầu hạ một đêm, cũng không biết người yêu thích người nào, Thái hậu yêu cầu ba người hầu hạ cùng lúc rồi nói sau. “Ừ, người đi xuống trước đi, mấy ngày nay cố gắng nghỉ ngơi cho tốt, buổi sáng không cần đi qua hầu hạ.”

“Vâng”

Không cần. Lại đi sao?

Ra khỏi điện Hòa Di, trong lòng tuy nói bởi vì bớt phần chuyện này mà thở phào nhẹ nhõm, vừa ý nhưng không tự chủ được có chút mất mát.

Tuy nói mỗi buổi sáng đều đi qua, làm mình không thể ngủ nướng, nhưng mỗi ngày phải theo hán triều núi nhỏ, tại trong đình ngồi một chút và vân vân, còn gọi đó là người thư thái. Nàng đột nhiên không muốn đi. . .

Thôi, dù sao quy củ này cũng không có khả năng duy trì quá lâu, đợi đến lúc tuyển tú liền xong. Quy củ này không thể giữ lại, nếu giữ lại thì mọi người phải thay phiên nhau hầu hạ Hoàng thượng một lần, bằng không thì quy tắc có sẵn dùng để làm gì?

Liễu Mạn Nguyệt lắc tay áo, xoay người đi về phía Thanh Viên.

“Không có đi?” sững sờ nhìn Bạch Huyền, về mặt Liễu Mạn Nguyệt kinh ngạc, Sao Ngọc Điện Thu kia có thể buông tha cho một cơ hội tốt như vậy? Nàng thế nhưng. Không có đi? !

Bạch Huyền gật đầu thật mạnh, hai mắt phát ra ánh sáng khác thường: “Nghe nói là, kinh nguyệt của nàng ta đến rồi! Rồi báo lên trên không thể hầu hạ Hoàng thượng, Hoàng thượng cũng không gọi người bên ngoài đến hầu hạ.”

Kinh nguyệt đến?

Liễu Mạn Nguyệt ngẩn người, không khỏi bật cười, chuyện này thật đúng là.

Thời gian này, Hoàng thượng tiện tay làm chút chuyện, hán nào biết đâu rằng nhờ vậy mà kinh nguyệt của ba nữ tử đều đến rồi? Có lẽ người bên ngoài đều biết chuyện, nhưng Hoàng thượng đã mở miệng nói những lời kia, còn ai dám đề xuất nữa?

Có lẽ không chừng Ngọc Điện Thu kia “không tiện” một ngày, lại muốn không trúng phải hai ngày buổi tối mà nàng ngắm trông, nhưng không ngờ, lại để cho nàng chính xác đúng phải

“Không đi?” Trong điện Hòa di, Thái hậu cũng cau mày.

“Nghe nói là kinh nguyệt đến rồi.” Hồng Tiêu cẩn thận từng li từng tí giải thích.

Thái hậu thờ dài, giờ tay lên nâng trán: “Vậy thì không thể trông cậy được rồi!” Vậy một hồi, để cho Ngọc Điện Thu kia đi làm việc nhẹ nhàng, nàng ta cũng nên đi tìm hiểu tình huống một chút, sợ không phải vận khí không tốt, mà phải đi gánh lấy trách nhiệm. “Mà thôi, không phải còn hai người sao?”

Hồng Tiêu vội vàng cười, thấp giọng nói: “Cũng không phải đây này, đợi thêm một chút thời gian nữa, các tú nữ được phân công tốt cung vị, đến lúc đó chỉ sợ Thái hậu ngại nhiều người quá, khiến cho Thái hậu đau đầu mà thôi.”

“A, Hiện tại ai gia chỉ mong đợi các nàng có thể sớm vì hoàng gia khai chi tán diệt mà thôi.” Thái hậu cười lắc đầu, “Bên Tú viện như thế nào?”

“Nghe nói, lúc này các nàng đang học quy củ, mấy ngày nữa sẽ được thấy mặt vua, vòng sàng lọc cuối cùng.”

“Ừ, thừa dịp còn trẻ tuổi, tranh thủ thời gian khiến cho nội cung náo nhiệt một chút, sau này sẽ không sợ không có người phụng bồi lão thái bà này nói chuyện. . .”

Đang nói, chợt nghe bên ngoài cao giọng nói: “Hoàng thượng giá lâm——.”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53

Nghe nói Hoàng thượng muốn tới, Thái hậu hơi sững sờ, ngẩng đầu nhìn về phía hướng cửa ra vào, trong lòng không khỏi một trận khấn trương, chính mình không gọi, tự bản thân hẳn chạy tới đây... hình như sau khi phụ hoàng hẳn băng hà, thì hẳn không tự mình tới đây nữa. Khi còn bé, đứa nhỏ này suốt ngày đi theo bên cạnh Hoàng thượng, nhưng đến lúc lâm triều, hẳn sẽ chạy thẳng tới cung của mình, lảo đảo nhào vào trong ngực mình, nói cho mình nghe từ việc lớn đến việc nhỏ xảy ra trong ngày.

Chỉ vì hẳn, mặc dù lúc đầu Hoàng thượng sủng ái những cô gái trẻ đẹp mới vào cung hơn, nhưng trong một tháng vẫn có hơn nửa tháng, người nghỉ ngơi trong cung của mình...

Rèm bị vén lên, bên ngoài có một thiếu niên toàn thân sáng láng, sai bước qua cửa mà vào, đi đến.

Dáng người anh tuấn, ngũ quan tuấn tú, khiến trong lòng Thái hậu không ngăn nổi vị chua, bà há miệng, nhưng chỉ hóa thành một tiếng: “Hoàng thượng tới rồi.”

Hoàng thượng giương mắt nhìn về phía Thái hậu, bước chân hơi ngừng một chút, nhưng ngay sau đó thì tiếp tục đi về phía trước, chấp tay hành lễ xong, mới chậm rãi ngồi xuống.

“Nhi tử có chuyện muốn thương nghị cùng với Thái hậu.”

Tuy nói trên mặt hẳn vẫn nhàn nhạt, nhưng hai chữ “nhi tử” này, lâu rồi nàng không được nghe từ miệng hẳn, trong bụng có chút chua xót, Thái hậu vội vàng sai cung nữ đun nước châm trà, thân mình hơi nghiêng, dịu dàng hỏi: “Hạo Nhi có chuyện gì? Cứ nói đi.”

“Sau khi phụ hoàng lên ngôi, mặc dù người luôn tuân theo quy củ của tiền triều, nhưng những chuyện lớn nhỏ đều xuất phát từ phía tây của Hoàng cung, có không ít chuyện bị gián lược tông quyền...”

“Hạo Nhi là muốn?” Thái hậu nghe, vội vàng hỏi lại.

Hoàng đế gượng tay lên nhận lấy một chiếc trà, nhẹ nhàng thổi lớp bột trên bề mặt chén xong, mới đưa lên miệng, nhưng lại không uống nó. Người đứng một chút, liền thấp giọng nói: “Nhi tử muốn thay đổi. phẩm cấp của Hậu cung.”

“Đổi phẩm cấp?” Thái hậu sững sờ, không giải thích được nhìn hẳn.

“Nhi tử cảm thấy. Phẩm cấp còn thiếu mấy tước vị, nên muốn thay đổi.” Lời này vừa nói, chén trà đứng cản trở mặt Hoàng thượng, thần sắc trên mặt đúng là hơi lúng túng, sắc mặt hơi đỏ.

Trong mắt Thái hậu chợt hiện lên một tia hiểu rõ, nàng nghĩ đứa nhỏ này mới nắm tư vị của con gái, nên cảm thấy hứng thú. Trong lòng Thái hậu có nên cười, khẽ gật đầu: “Cũng được, lúc đầu bởi vì quốc gia sơ định, thực không nên tổ chức tuyền tú, với lại tiền hoàng không quá thích nữ sắc, nên mới không tuyền chọn, người chỉ ban danh phận cho những người ở trong cung...” Nói xong, Thái hậu hạ thấp giọng hỏi Hoàng đế: “Hạo Nhi có kế hoạch gì không?”

Hoàng thượng nghe Thái hậu hỏi mình, vội vàng đưa chén chà nhỏ đang cầm trong tay cho tiểu thái giám đứng phía sau, rồi mới rút một tờ gấm mỏng trong tay áo của mình ra, hơi do dự một chút, sau đó mới đưa qua cho Thái hậu.

Thái hậu khẽ liếc mắt nhìn tờ giấy Hoàng đế đưa tới, thấy Kiến Do vốn là thất đẳng nay sửa thành cửu đẳng, Vu Tàn Mỹ nhân tăng lên Phương nghị, còn Mỹ nhân và tài tử tăng lên tài nhân. Thái hậu gật đầu một cái, nói: “Mỹ nhân nâng lên thành nhất đẳng?”

Hoàng đế khẽ gật đầu, nói: “Tiểu Ngọc Mỹ nhân và Liễu Mỹ nhân, hầu hạ qua Trầm. nên cho các nàng ngồi ở vị trí Mỹ nhân, coi như là thăng vị một cấp, còn Đại Ngọc Mỹ nhân. thì thành tài nhân a.”

Thái hậu nhẹ nhàng thở ra, trong mắt tràn đầy ý cười: “Đại Ngọc Mỹ nhân sửa thành tài nhân, thật ra coi như cũng không phải là giảm một bậc, nó cũng cùng cấp bậc với Mỹ nhân mà thôi. Khi quay về, Ai gia sẽ viết bản nháp trình lên.” Thái hậu nói xong, lại nhẹ giọng hỏi: “Hai người đó đã hầu hạ qua Hoàng thượng, nếu người thích, thì trước hết cứ gọi hai nàng thay nhau hầu hạ người, đợi mấy ngày nữa đến tông tuyền cử... Ai gia và Hoàng thượng sẽ cùng đi xem xét, người thấy ai vừa lòng thì cứ giữ lại.”

Cổ Hoàng thượng cứng ngắt, hẳn miễn cưỡng gật đầu một cái, chuyện đã nói xong, liền muốn xin cáo lui trước. Mặc dù Thái hậu muốn giữ hẳn ở lại dùng cơm, thấy nhi tử nhà mình không quá hứng thú, nàng đánh tiếng, nhưng thấy hẳn không chịu, nên cũng thôi.

“Aizz. Đứa nhỏ này, xem như có chút trưởng thành rồi.” Mặc dù bà không nói thêm điều gì với Hoàng thượng, nhưng hẳn chịu đến chỗ mình, trong lòng Thái hậu cảm thấy có chút an ủi.

Hồng Tiêu cười nói: “Nô tì đã sớm nói, Thái hậu lo lắng quá mức rồi, lúc này Hoàng thượng đã lớn, dĩ nhiên sẽ hiểu được tấm lòng của cha mẹ, làm sao ngài ấy thật sự có thể xa lạ với người được?”

Thái hậu gật đầu: “Điều nói thành gia lập nghiệp, tất cả nam nhân trong thiên hạ này a, chỉ có cưới vợ rồi, mới thật sự trưởng thành, hai người hẳn thích, sang năm lập thành hoàng hậu, trong lòng Ai gia mới hoàn toàn an tâm.”

“Chúc Thái hậu sang năm sẽ được ôm kim tôn.” Nói xong, Hồng Tiêu liền tiến lên dịu tay Thái hậu, cười nói, “Trong lòng Thái hậu khoan khoái dễ chịu rồi, lát nữa cần phải ăn nhiều cơm, thì mới có sức để ôm cháu trai a.”

Chức vị Mỹ nhân được nâng lên một cấp, phía trên tăng thêm một, phía dưới liền thêm một vị?

Liễu Mạn Nguyệt nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nhưng ngay sau đó trên mặt liền hiện lên nụ cười châm biếm, qua đây có thể thấy được, tất cả nam nhân đều háo sắc, Tú nữ còn chưa chính thức chọn lựa, mà đã nghĩ ra được nhiều vị trí để an bài những Mỹ nhân này như thế.

“Tuy nói bây giờ vẫn còn là Mỹ nhân, nhưng chẳng phải cấp vị đã khá hơn một chút so với trước kia rồi sao.” Trên mặt Bạch Huyền tràn đầy sự vui sướng hài lòng, “Sau này chủ tử của chúng ta hầu hạ Hoàng thượng nhiều thêm vài lần nữa, nhất định có thể sớm ngày thăng vị!”

Bạch Hương cũng gật đầu nói: “May mà nha đầu này chỉ nói đùa, nghe nói cấp trên tăng thêm Phụng nghi, còn tưởng rằng muốn giảm bớt số cung nữ của chủ tử đây.”

“Kê đàn, nói như thế nào thì chủ tử cũng được thăng vị, làm sao có thể giảm?” Bạch Huyền đưa tay dấm nhẹ vào trán của Bạch Hương một cái, sau đó cười trộm nói, “Lúc này ở Hi Viên rất náo nhiệt nhưng còn bên phía Đại Ngọc Mỹ nhân kia. . . lúc này đã biến thành Ngọc Tài nhân! Ngược lại phải cùng tiểu Ngọc Mỹ nhân tách ra a!”

“Được rồi, đừng chỉ lo vui vẻ.” Chủ tử nhà mình được thăng một cấp, đương nhiên Bạch Tuyết cũng rất vui mừng, nhưng số lượng Phụng nghi ở trên và Tài nhân ở dưới vốn dĩ đã tới sáu người rồi, lần này lại có đến mười hai danh phận! Không còn mấy ngày nữa là đến ngày tuyển chọn tú nữ rồi, tới lúc đó, nếu Hoàng thượng thích những người mới mẻ, xinh đẹp, vứt chủ tử nhà mình sang một bên thì phải làm sao bây giờ?

“Đều đảng hoàng cho ta, thiên hạ vốn không có chuyện gì, chỉ toàn lo sợ không đâu.” Trên môi Liễu Mạn Nguyệt nở nụ cười như có như không, nàng hơi nghiêng người dựa vào chỗ bên cạnh cửa sổ, nhìn những đám trắng tung bay trong gió, liền chỉ ra phía ngoài nói “Tuyết rơi rồi, chỉ mong trận tuyết này thật to, để chúng ta có thể chơi đắp người tuyết trong sân.”

Liên tiếp mấy ngày, Hoàng thượng không gọi hai vị Mỹ nhân đến hầu hạ. Đương nhiên hai người Liễu Mạn Nguyệt cũng không cần phải làm người hầu mỗi ngày, nhưng sáng sớm chưa ngủ đủ đã phải tỉnh lại, chuyện này khiến nàng đau đầu không dứt.

Chỉ trong chớp mắt, ngày tuyển tú chính thức đã tới.

Vốn là định đến tháng giêng mới tiến hành tuyển tú, nhưng bởi vì Thái hậu nóng lòng, nên sau nhiều ngày lựa chọn, đã quyết định sửa lại thành ngày hai mươi tám cuối năm.

Trong Hạc Lâm Viên khắp nơi đều giăng đèn kết hoa, lụa hoa và giấy màu cắt theo hình dáng nhiều loại hoa với cây cảnh được dán khắp nơi. Dọc theo đường đi của Lâm viên đều là đèn lồng chim tước được làm rất tinh xảo.

Đúng là xa xỉ, Liễu Mạn Nguyệt thấy vậy, vừa đi vừa âm thầm lắc đầu, nàng đúng là rất có hứng thú với thiên nhiên, nhưng đem cả khu vườn biến thành đông không ra đông, hạ không ra hạ, rốt cuộc thì đẹp ở chỗ nào? Chỉ phí phạm tiền của mà thôi.

Thái hậu và Hoàng thượng ngồi ở trong, Thái phi ngồi bên cạnh Thái hậu, còn hai vị Mỹ nhân và một Tài nhân thì ngồi ở phía sau.

Liễu Mạn Nguyệt khẽ giương mắt, nhìn các cô gái như hoa như ngọc ở phía dưới, tất cả đều mặc cùng một loại quần theo quy định trong cung, quần vải bông, trên mặt không có chút sắc đỏ nào, chỉ có thuần một màu trắng.

Cũng không biết người nào tổn hại như vậy, lại định ngày tuyển tú vào đầu mùa đông, nhìn không ra dáng người không nói, còn không được trang điểm.

Liễu Mạn Nguyệt thông thả đưa tay lên, che miệng ngáp một cái, Liễu Mạn Nguyệt bắt đầu suy nghĩ miên man: xem chừng, không biết triều đại nào định ra cách chọn Hoàng hậu a? Không để cho Hoàng thượng nhìn ra dáng người đẹp hay xấu, nhờ vậy mà có thể ngăn chặn tiêu yếu tính câu dẫn Hoàng thượng, độc chiếm sự sủng ái của Hoàng thượng.

Đã vào Cung, thì không ai hy vọng những người đến sau quá mức xinh đẹp khiến bản thân bị lu mờ cho nên điều chấp nhận những quy định này.

Trong tốp đó, đứng đầu là Lưu đại nhân, nhà của Hoàng hậu tương lai. Quan sát cẩn thận, đúng là chưa từng nhìn thấy gương mặt này, nhưng vị cô nương này quả nhiên là không giống với những người bên cạnh, vô cùng dịu dàng đoan trang, giờ tay nhắc chân, mỗi hành động đều vô cùng tự tin, so sánh với những phía sau và những người đang cúi đầu rút vai bên cạnh, không biết mạnh hơn bao nhiêu lần.

Người đầu tiên Thái hậu gọi chính là nàng, Liễu Mạn Nguyệt mới biết nàng tên là “Lưu Úc La”. Cách nói chuyện hay cử chỉ đều rất trang nhã, khéo léo.

Sau khi Thái hậu nghe xong liền quay đầu nhìn về phía Hoàng thượng, thấy Hoàng thượng ngồi ở bên cạnh, khẽ nâng mắt nhìn, sau đó không hề nhìn thêm lần nào nữa.

Vị Hoàng hậu này, muốn gả cũng phải gả, không muốn gả cũng phải gả, có tới buổi chọn tú hay không đều có thể, đến là vì muốn hai người được gặp mặt riêng một lần, bản thân cũng có chút tính toán, nên Lư gia mới đưa người đến.

Bây giờ nhìn, quả là một người thanh nhã, hào phóng. Tuy nói tướng mạo kia, cũng lắm cũng chỉ tầm tầm bậc trung, nhưng nhìn rất đoan chính. Hoàng hậu thì cần gì phải xinh đẹp tuyệt trần? Chỉ cần quản lý tốt hậu cung là được rồi.

Mọi người được kêu tên, lần lượt đi lên trả lời, Hoàng thượng chỉ nhìn, nhưng không nói gì.

Thái hậu thấy Hoàng thượng không nói một lời, nhưng hần cũng nể mặt nàng không gây khó dễ, nên nàng cũng không tiện mở miệng nói chuyện. Thái hậu liền giữ lại những người có dung mạo xinh đẹp, còn những người thường thường mà gia thế cũng bình thường, liền thả tầm mắt cho các nàng rời đi.

Ba người Liễu Mạn Nguyệt ở phía sau không có quyền lên tiếng, tất cả chỉ ngồi đó xem náo nhiệt. Trang phục, động tác của các nữ nhân phía dưới cũng giống như lúc đầu bốn người vào cung. Vô cùng quy củ trả lời những câu hỏi của Thái hậu, chỉ nhìn sơ qua còn đỡ, nhìn nhiều một chút, liền không nhìn được, lúc này chỉ cần khẽ nghiêng mặt, lập tức có thể nhìn thấy bộ dạng nghiêng răng nghiêng lợi đối với các tỷ muội khác, thật sự khiến cho nàng khó hiểu lần buồn bực a.

Một ngày qua, tuyển tú đã hoàn thành. Các tú nữ đều được nghênh đón ra cung, chờ đến mười lăm tháng giêng sang năm sẽ vào cung nghe sắc phong. Còn Hoàng hậu thì phải chờ đến tháng hai, sau khi Hoàng thượng làm lễ đăng cơ, ngày đó cũng là ngày đại hôn, tiếp nhận lễ bái của phi tần hậu cung.

Trở lại bên trong Thanh Viên, Liễu Mạn Nguyệt cảm thấy gói đầu ở trên giường của mình có gì không đúng, nàng tránh né khỏi ba cung nữ, đi đến sờ lên, quả nhiên có tờ giấy, trên đó viết: “Ngày mai, sau giờ Ngọ, sườn núi.” Chữ viết mạnh mẽ, xinh đẹp kia, không phải của tiểu Hoàng đế còn có thể là ai?

Liễu Mạn Nguyệt bất đắc dĩ thở dài, cầm lấy tờ giấy đi đến bên chậu than, tiện tay đốt bỏ. Quả thật, lúc cần thì đến tìm mình còn không cần thì một chút cũng không thêm để ý. Vô tình nhất đúng là nhà Đế vương, cũng may mình bảo vệ tốt trái tim của mình, những thứ này có hay không có cũng không sao.

Nếu Hoàng thượng bảo mình ngày mai đến đó, vậy thì nàng phải suy nghĩ thật kỹ những cô gái nàng đã gặp hôm nay, người nào nhìn quen mắt, nhận biết người nào

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54

“Ngày hôm nay sau khi chủ tử trở về thần sắc dường như có cái gì không đúng lắm?” Bạch Huyền từ chính phòng đi ra, nhỏ giọng hướng Bạch Tuyết hỏi.

Bạch Tuyết nhanh chóng liếc mắt trừng nàng một cái, rồi lúi kéo nàng đi vài bước sang một bên: “Người quên hôm nay là ngày tuyển tú à... Hai ngày này chớ nhao nhao nói với chủ tử, miễn cho trong lòng nàng không thoải mái.”

Bạch Huyền mặt ủ mày chau lại mở miệng nói: “Hoàng Thượng cũng thế, rõ ràng cũng sung hạnh đã qua, sao mấy ngày nay lại không gọi người đi qua hầu hạ nữa rồi?”

“Hoàng Thượng là người mà ta và người có thể nói được sao?” Bạch Tuyết đưa tay, giận đánh vào một chỗ ở trên đầu nàng, “Ít nói một chút a! Cẩn thận bị người ta nghe thấy!”

Bạch Huyền thè lưỡi, cuối cùng cũng không dám đi làm ồn Liễu Mạn Nguyệt, chỉ đành vội vàng chuẩn bị bày cơm nước ra.

Ngày kế tiếp, sau giờ Ngọ, đột mê hương khiến Bạch Tuyết đang canh giữ (gác) bên ngoài ngắt đi Liễu Mạn Nguyệt khoác lên áo choàng màu trắng, đeo mũ mềm ra khỏi sân nhỏ. Vào mùa đông ít người sẽ ra khỏi cửa phòng nhỏ, nên trên đường đi nàng cũng không gặp qua nửa thân ảnh nào, một đường bước nhanh đi đến bên dưới Lâm Tuyết nhai, ngẩng đầu nhìn lại, thấy bên trên những bậc thang gỗ tuyết đều bị quét sạch sẽ, lúc này nàng mới từng bước một chậm rãi bò đi lên.

Đi lên đến đoạn đầu cũng không có nhìn thấy người trông coi, nàng còn tưởng là Hoàng Thượng còn không có tới đây, lại không nghĩ rằng vừa đẩy ra cánh cửa của ngôi đình nhỏ, thì nhìn thấy Hoàng Thượng đang gác tay đứng ở bên cửa sổ, cái cửa sổ kia đang mở ra một khe hở nhỏ, đủ để có thể nhìn thấy cảnh vật bên ngoài. Nghe thấy có tiếng mở cửa nhỏ, lúc này mới quay lại nhìn sang hướng của nàng.

Cởi giày để lại ở bên ngoài, bỏ mũ trùm xuống, rồi cởi áo choàng ra, Liễu Mạn Nguyệt cười dịu dàng đi đến, hướng về phía Hoàng Thượng vén áo thi lễ.

Mấy ngày không gặp, trong lòng hẳn tất nhiên là nhớ rất nhiều, nên tiến lên hai bước, giữ chặt tay nàng nói: “Sao lại lạnh thành như vậy? Không có cảm

lò sưởi tay đi theo sao?”

Trên mặt lại mang theo vui vẻ nhàn nhạt, rồi đem tay rút trở về mà không để lại dấu vết, sau đó cũng hướng bên cửa sổ đi vài bước, nhìn núi xanh tuyết trắng ở bên ngoài: “Hôm qua tuyển tú, bên trong những tú nữ ở lại, có ba cái thiếp cảm thấy nhìn có chút quen mắt, có hai cái thiếp quen biết. Những người còn lại thì thiếp không biết.”

Bởi vì hậu cung trống rỗng, nên thái hậu tổng cộng chọn ra ba mươi hai người ở lại trong nội cung, mặc dù phẩm vị chưa định, song mấy ngày thời gian thôi. Bên trong ba mươi hai người đó chỉ có năm người là có thân phận khả nghi, nên có thể thấy được dụng tâm của Tiên các.

Cúi đầu liếc nhìn tay của mình, trong mắt thần sắc âm trầm bất định, ngẩng đầu hướng về phía nàng nhìn lại, thấy nàng lúc này cũng xoay đầu lại, bộ dáng vẫn tươi cười dịu dàng: “Hiện tại cũng không ai đến nói với thiếp là phải trợ giúp người nào. Đợi qua một thời gian rồi, thiếp sẽ tìm tỷ muội Ngọc gia trò chuyện, xem các nàng còn nhìn thấy ai quen mắt nữa không, để nhớ kỹ từng người cho hoàng thượng...”

“Có còn muốn trăm không?” Không có để ý tới lời nói kia của nàng, càng không hỏi năm người nàng nói rốt cuộc là năm người nào, Hoàng Thượng tiến lên một bước, đem nàng chắn ở trước người, cúi đầu nhìn nàng.

Liễu Mạn Nguyệt hơi sững sờ, kinh ngạc nhìn một khuôn mặt của hắn, chỉ cảm thấy hắn so với trước giống như đã cao hơn một chút? Chắc bởi vì trước đó vài ngày ngày đều gặp, ngược lại không có phát giác, hiện tại một khoản thời gian không gặp mặt, ngược lại nàng đã cảm giác ra hắn đã cao hơn. Không riêng gì vóc dáng, cái cuồng hống có giọng nói như vệt đực, lúc này cũng trở nên tốt lên rất nhiều, âm thanh tuy có chút ít trầm, nhưng vẫn không mất sự trong sáng của thiếu niên.

“Hoàng Thượng...” Nàng còn định nói thêm, muốn đem những người kia chỉ điểm ra, nhưng lại bị hắn tiến lên một bước, dứt khoát đem nàng ôm vào trong lòng. Bên ngoài từng cơn gió lạnh theo khe hở của cửa sổ chui vào trong, vốn là có chút lạnh, lúc này bị hắn ôm, lại làm cho nội tâm, và trên người đều ấm áp hẳn. Bàn tay lớn đặt ở trên lưng, giao động lên xuống, nhẹ nhàng vuốt ve từ trên xuống dưới.

Nhẹ giọng mở miệng, muốn biết trong lòng hắn... ưa thích chính mình đến cỡ nào? Yêu thích của đế vương, lại có thể duy trì bao lâu đây?

Trên mặt hiện lên một tia tự giễu, nàng cùng lắm chỉ là một thám tử, chỉ là một phi tần, nếu là hoàng hậu, thì theo thời gian lâu dần, còn có thể giữ lại vài phần thể diện của hoàng hậu. Nhưng nếu là phi tần, thì ngày nào đó chán ngán rồi, thì cái có được tối đa cũng chỉ hai chữ mà thôi.

Về phần sủng phi... Nàng không thể làm, cũng đảm đương không nổi. Bởi vì, không biết còn có thể sống được mấy ngày, vì... Trong Các sớm muộn sẽ biết được mình đã không còn nghe bọn hắn sai sử nữa rồi. Một con cò không nghe lời, cũng chỉ có thể bỏ đi.

Hít một hơi thật sâu, nâng lên hai tay đưa đến trước ngực Hoàng Thượng, trên mặt lại treo lên vui vẻ như có như không, hai mắt loàn thành nguyệt nha nhìn không ra tâm ý: “Hoàng Thượng, cửa sổ còn mở, gió lớn.”

Lời này giống như là làm nũng, cũng giống như là chơi xấu, rõ ràng nghe vào trong tai như đang hưởng thụ, nhưng trong lòng lại khổ sở. Nhìn không thấy lòng của nàng, không biết nàng đã đem trái tim giấu ở chỗ người nào...

Đưa tay đem cửa sổ đóng lại, lúc này mới lôi kéo nàng đi tới bên cạnh, hai người rúc vào trên đệm lông thú dày.

Đưa tay sờ sờ cái đệm phía dưới, trong lòng biết cái đệm này sớm đổi đã qua. Ngày ấy khi quay đầu nhìn lại chỗ này, lúc đứng dậy rõ ràng nhìn thấy cái lạc hồng kia nhuộm ở trên lông, sao có thể không thu dọn đi chứ?

Không đợi Hoàng Thượng mở miệng, Liễu Mạn Nguyệt tựa ở trong lòng ngực của hắn, liền dùng đầu ngón tay từng cái đếm năm người mà mình nhớ rõ dòng họ, về phần tên gọi... Nàng không có nghe rõ, dù sao sau này tấn vị cũng sẽ không cần đến tên gọi nữa.

Sau khi liệt kê xong, vừa cười vừa nói: “Hoàng Thượng khát rồi hả? Thiếp đi pha trà?”

“Không cần.” Hai tay hoàn ở trên lưng nàng, trong đầu từng đợt khó chịu nổi lên, không biết nàng cuối cùng là vì sao? Chẳng lẽ bởi vì mấy ngày nay mình một mực không có đi qua thăm nàng hay sao?

Nghĩ đến đây, thì âm thầm thở dài một hơi, nghiêm mặt nói: “Ngày mai sẽ có ý chỉ đến, bốn phía sân nhỏ kia, ba người các ngươi đều không thể ở lại nữa rồi.”

Muốn để chỗ đó cho những người vừa đến ở sao?

Vui vẻ trên mặt Liễu Mạn Nguyệt vẫn không thay đổi, nàng ngửa đầu nhìn hắn.

“Hai cung nữ kia của nàng, trăm điều tra rồi, ngược lại là không có vấn đề nhiều. Chỉ là Bạch Tuyết không thể giữ lại, trăm sẽ thay đổi cho nàng một người khác, sẽ ở chỗ nàng sắp dọn qua.”

“Thiếp phải chuyển đi đến nơi nào?” Tuy nói các mỹ nữ một khi tấn vị, có thể vì phẩm cấp còn thấp, nên cũng không biết là ở cùng người khác, hay là một mình độc chiếm một viện?

“Nàng đi đến Thu Thủy Các, một tiểu viện nhỏ ở phía đông.”

“Thu Thủy Các?” Liễu Mạn Nguyệt nhìn hắn khó hiểu, thời gian chính mình ở tại Hạc Lâm Viên cũng không có ngắn, làm sao mà không biết có một chỗ

như vậy?

“Thu Thủy Các này ở bên trên thủy đàm.” Hoàng Thượng chỉ chỉ về phía tây nam, “Bởi vì cách chỗ này khá gần, nên người ở đó mấy năm trở lại đây thường xuyên gặp chuyện không may, vì vậy chỗ đó vẫn một mực bị phong tỏa, xưa nay chỉ có người của trẫm quản lý nó. Ở trong đình trên bờ núi này dùng nước, đốt lửa than, làm điểm tâm đều là từ chỗ đó lấy ra đấy.”

Cảm thấy gật mình một cái, Liễu Mạn Nguyệt lúc này mới an tâm nửa phần, chợt nhớ có lần hoàng thượng hỏi mình ưa thích chỗ nào trong vườn này, chẳng lẽ đã suy tính từ lúc đó?

“Ồ tại nơi này, cách địa phương khác đều xa một ít, năng... sợ không?” Nói xong, lại âm thầm lo lắng, tuy nói năng giống như không quá để ý, xưa nay cũng thường xuyên leo lên trên núi, nhưng đến cùng có thể ở chỗ này qua đêm được không, cái đầm nước kia vô cùng mát, năng rốt cuộc cũng là một đứa con gái...

“Có gì đáng sợ hay sao?” Liễu Mạn Nguyệt nghe xong chưa phát giác ra buồn cười, “Dưới gầm trời này có chỗ nào mà không có người chết? Hằng năm trước sau thì trong kinh ở đâu lại không thấy qua huyết tinh? Thiếp không sợ cái này.” Năng vốn xuyên qua đến đấy, nếu còn sợ những điều kia vậy linh hồn nhỏ bé như năng không phải đã tự mình hù mình chết rồi sao?

”Hình như năng nghĩ thật thoáng.” Nhìn kỹ trong mắt năng, nửa chút làm ra vẻ cũng không có, Hoàng Thượng thoáng cái cười rộ lên, “Ngày mai khi nào chuyển thì sẽ có chỉ định, chỉ nói là Bạch Tuyết làm việc ôn hòa, sẽ ở lại Thanh viên, đến mười lăm tháng giêng hầu hạ tân chủ tử, ở chỗ viện mới của năng đã có người hầu hạ rồi.”

“Thiếp tự mình có một cái viện riêng?” Liễu Mạn Nguyệt hiểu kỳ hỏi.

Hoàng Thượng hơi nhẹ gật đầu: “So với Thanh viên hiện nay của năng không hề nhỏ hơn.”

“Thiếp phẩm cấp hiện tại... Sao có thể ở một nơi lớn vậy?” Liễu Mạn Nguyệt vẫn thấy khó hiểu, tiểu hoàng đế này cuối cùng là có chủ ý gì? Như thế nào lại thay đổi cho mình một cái viện không lớn không nhỏ hơn so với cái cũ để ở?

“Cái viện nhỏ kia quanh quẩn...” Nói xong, lại cười khẽ xuống, “Mà cái chỗ đó còn bị đồn đãi là có chuyện ma quái, nếu không phải vì trẫm không có ý định hồi kinh, vốn định sẽ phong kín lại.”

Nháy hai cái con mắt, kinh ngạc nhìn xem Hoàng Thượng, đem cái viện có chuyện ma quái chia cho các phi tử ở, cái này...

“Quý thực hay quý giả?”

Thấy năng nghiêng đầu hỏi, nhìn không được cười khẽ một tiếng, đưa tay xoa bóp cái cằm nhỏ của năng, ngón cái tinh tế xoa chỗ đó: “Năng muốn thực hay là giả đây?”

Vậy... Chính là giả rồi.

Đã nói những cái cung ứng cho Lâm Tuyết nhai đều là chỗ Thu Thủy Các đưa tới, Hoàng Thượng tự nhiên sẽ sai sử những người ở đó, làm cho nó trở thành chỗ quỷ thần gì đó, thì cực kỳ dễ dàng.

”Chủ điện của Thu Thủy Các, chính là chỗ tiên hoàng băng hà... Xưa nay vốn vẫn phong kín lại, sau này cũng sẽ không cho chủ tử nào vào ở, ngày sau cũng không có người quản thúc năng.” Hoàng Thượng nói xong, tay đang gác ở trên lưng của năng không tự chủ mà vuốt ve, đem mặt dán vào trên gương mặt của năng, “Mười lăm qua đi, cũng sẽ an bài đưa qua đó mấy cái, năng cứ giống như trước đến giờ không quá mức để ý tới họ, nhưng nếu có chỗ nào không thoải mái hãy nói với trẫm.”

Nói với hắn? Sợ là đến lúc đó, bản thân mình cũng sẽ không nhìn thấy hắn dù là một chút thôi, buổi sáng phải lên lý triều chính, sau giờ ngọ lại phải phê duyệt tấu chương, buổi tối... Hậu cung Giai Lệ 3000 mặc dù không có, nhưng cũng có ba mươi lăm người rồi, một người một ngày, sợ là tối đa một tháng cũng chỉ có thể thấy mình một lát thôi.

“Trở về... Trẫm sợ là sẽ phải triệu tiểu ngọc mỹ nhân đi qua...” lúc nói lời này, Hoàng Thượng cúi đầu nhìn vào mắt của năng, trong đôi mắt hoa đào của năng không chút nào ghen tị, cười mà lại như không phải cười ngẩng đầu nhìn chính mình, hắn không khỏi hỏi, “Cười cái gì?”

“Hoàng Thượng, ngài nói xem mười lăm tháng giêng qua đi, trong hậu cung này sẽ náo nhiệt lên rồi, trong Các đến cùng sắp xếp cho vào được bao nhiêu người thì thiếp không biết, sợ cũng giúp không được Hoàng Thượng bao nhiêu. Nhưng nếu muốn gọi các năng đến cũng không nên gọi liền một lúc, rồi cả ngày chỉ thích nghĩ đến tranh đấu, nhưng thiếp có một cách hay, đây này ~.” Nói xong, đôi mắt cười càng cong hơn, một bộ dáng rất mong chờ.

Biết rõ trong lòng cô gái này không có tính toán việc gì tốt, nhưng lúc này làm sao có thể không lời nói của năng vậy? Mà mình cũng muốn nghe xem, năng rốt cuộc nghĩ ra cái ý xấu gì.

“Nói.”

“Nếu như Hoàng Thượng nâng một sủng phi, thì từ Hoàng hậu nương nương... Ah không, là Thái hậu, Thái phi! Cho đến cung nữ Thái Nữ phía dưới, chỉ sợ nguyên một đám suốt ngày chỉ sợ sẽ ở nhà chui vào trong chăn mà cắn khấn tay uất nghẹn nha!” hai mắt Liễu Mạn Nguyệt sáng đến có thể tỏa ra hào quang, năng rồi rãnh ah, quá rồi rãnh rồi! Nếu có thể làm cho hậu cung này vô cùng náo nhiệt, vậy thì năng có thể xem trò vui rồi!

Hoàng Thượng nhưong mây, buồn bực nhìn nàng: “Sùng phí”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55

Liễu Mạn Nguyệt nhanh chóng vội vàng gật đầu, rồi lại tách đầu ngón tay: “Thứ nhất, người này bề ngoài không thể kém, nhưng cũng không thể là đẹp nhất, tốt nhất là loại khi lọt vào trong mắt các phi tần khác, trong lòng họ có thể thầm nghĩ: cũng chỉ có vậy, so với mình cũng không đẹp hơn bao nhiêu — dạng như vậy mới tốt.

“Thứ hai, sức chiến đấu của người này cũng không được tệ quá, tốt nhất là đưa chiêu tiếp chiêu, ngẫu nhiên còn có thể phản công mấy lần, nếu có thể cùng với vị nào đó đấu đến tám lạng nửa cân mới là tốt nhất!

“Thứ ba, người này tốt nhất là người trong Tiên các, Hoàng Thượng ngại nghĩ xem? Nếu ở trong Các có người nào mà được Hoàng Thượng sủng ái, sợ là trong Các chắc chắn sẽ toàn lực phụ tá. Nhưng mà hết lần này tới lần khác, những nữ tử khác ở trong Các lại không nhận được thánh sủng, chỉ sợ cho dù người ở trong Các bắt các nàng phụ tá trợ giúp, thì cũng chưa chắc họ sẽ cam tâm tình nguyện, mà người được sủng ái thì sao? Chỉ sợ cũng thị sủng mà kiều không nghe sai sử nữa nha.” Càng nói, nụ cười trên mặt nàng càng tươi đẹp.

Tự mình nói đến thoải mái xong, chợt thấy trong mắt Hoàng Thượng tối đen như mực, đen kịt đến không thấy đáy, cảm thấy không ổn nên nàng nhanh chóng thu lại nụ cười trên mặt, vẻ mặt nom nớp lo sợ, thấp giọng úy khuất nói: “Hoàng Thượng, biện pháp này của thiếp a... Cũng chỉ vì sợ sau này Hoàng Thượng gặp và sủng ái người nào mà quay đầu lại họ còn muốn hại người, lúc đó ngược lại sẽ không có sách lược vẹn toàn...”

“Tốt.”

“Sao?” Lời còn chưa nói hết, liền bị Hoàng Thượng cắt đứt, Liễu Mạn Nguyệt kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn.

Có chút cúi xuống thân, hôn nhẹ lên đôi môi đỏ của nàng: “Bản thân nàng hãy tự cẩn thận chút cái, chớ để bị ngộ thương là được.”

Nháy nháy con mắt, Liễu Mạn Nguyệt trong lòng hồ nghi, nhưng vẫn ngoan ngoãn một chút mà gật đầu: “Hoàng Thượng muốn lập người nào?” Hắn nói “Tốt”, chính là đồng ý biện pháp của mình, nhưng hắn rốt cuộc muốn lập người nào?

“Nàng cảm thấy người nào tốt hơn một chút?” Dem đầu nàng áp vào trong ngực mình rồi nói, tính ra thì cái này vẫn trội hơn, mình ôm một cái thì vừa mềm vừa ấm, nên thầm nghĩ đem nàng vào nhẹ nhết vào trong ngực.

Nhiu mày suy tư một hồi, Liễu Mạn Nguyệt có chút do dự nói: “Bởi vì những người phía sau tiền cung chỉ có hai người thiếp có thể xác định là người ở trong Các. Vì vậy, hai người kia cùng với tỷ muội Đại ngọc tiểu ngọc chọn một người trong đó là được. Hoàng Thượng nếu có nhìn trúng người nào cũng có thể thử xem... Chuyện này, Hoàng Thượng còn phải nhìn tâm ý của chính mình nữa.”

Hơi trầm tư một chút, Hoàng Thượng mới nói: “Vậy Tiểu ngọc mỹ nhân đi.” Mặc dù lúc này Ngọc Diễm Thu biến thành lương nhân rồi, Hoàng Thượng đã quen gọi có thêm chữ “Tiểu”, nhất thời cũng không thể thay đổi.

Hơi kinh ngạc liếc nhìn Hoàng Thượng, hắn là hắn ưa thích Ngọc Diễm Lương kia sao?

“Hoàng Thượng không muốn tuyển Ngọc lương nhân?”

“Không cần, hai người bọn họ đều như nhau cả.”

Lời này nói... Có thể như nhau sao? Mà cái tư thái của Ngọc Diễm Thu ở chỗ nào có thể so được với tiểu ngọc mỹ nhân chứ? Mà thôi, chuyện này Hoàng Thượng chính mình cam tâm tình nguyện là tốt rồi, biết đâu hắn chỉ ở phía trước dựng lên cái bia đỡ đạn, quay đầu lại lại vụng trộm đi sủng ái người bản thân hắn ưa thích thì sao?

Thừa dịp không có ai liền chui trở về sân nhỏ, trên đường vẫn nửa thân ảnh người đều không có nhìn thấy, cũng không biết là còn không có đi lên, hay là như thế nào?

Hai người ở trên đỉnh ôm nhau nằm xuống một chút, Hoàng Thượng dù sao cũng sợ nàng bị gió lạnh, nên không dám muốn nàng. Liễu Mạn Nguyệt cũng nhẹ nhàng thở ra, nhanh chóng trở về đến Thanh viên.

Bạch Tuyết tỉnh ngủ rồi, sau khi lấy lại tinh thần thì bận rộn đứng dậy đi truyền bữa tối, mặt khác, hai người còn lại thì hầu hạ Liễu Mạn Nguyệt rửa mặt ăn mặc.

Không bao lâu, Bạch Tuyết trở về Thanh Viên, bên cạnh bàn dự bị lấy các loại bát đĩa, thỉnh thoảng đứng ở bên cạnh cúi đầu xuất thần, hoặc ngẫu nhiên nhìn Bạch Hương, Bạch Huyền một cái, lại thỉnh thoảng liếc nhìn Liễu Mạn Nguyệt.

Liễu Mạn Nguyệt trong lòng hồ nghi, nhưng cũng không nói ra, chỉ sợ thuốc mê dùng liên tiếp gây mê nàng ấy hai hồi mới trở lại, khiến nàng ấy nổi lên lòng nghi ngờ hay sao? Đúng là ở bên trong ba người này, chỉ có Bạch Tuyết là hay đề phòng nhất, mặt khác hai người còn lại thì không quá để ý, buổi trưa qua đi thì họ sẽ bận rộn với công việc mình làm, cũng không âm thầm nhìn mình chăm chăm, vì vậy lúc này mới đặc biệt đặc biệt gọi nàng ấy ở lại canh giữ trong nhĩ phòng, để gây mê nàng ta.

Đến lúc dùng cơm, chợt nghe bên cạnh có người đem chiếc đĩa chia thức ăn rơi mất, vừa quay đầu nhìn lại đúng là Bạch Tuyết, Liễu Mạn Nguyệt cười nói: “Như thế nào lại làm rơi đĩa vậy? Tâm thần có chút không tập trung à.”

Bạch Tuyết nghe xong xấu hổ cười cười: “Vừa mới đi ra ngoài, bị trúng gió nên đầu hơi đau, cũng không có gì.”

“Đau đầu? Vậy ngươi đi nghỉ ngơi trước đi, chỗ này có hai các nàng hầu hạ ta là thuận tiện rồi.” Thấy Bạch Tuyết đã đi ra cửa, vừa cười nhìn Bạch Huyền nói, “Bên ngoài rất lạnh, hai người các ngươi cũng cẩn thận một chút chớ để bị gió thổi bị bệnh, năm mới sắp đến, cũng là điềm xấu.”

Bạch Hương bên kia lên tiếng đáp “Vâng”, Bạch Huyền tức thì giương mắt nhìn cửa ra vào, thấy Bạch Tuyết thật là sự đã đi, lúc này mới vụng trộm nhìn đến gần thấp giọng nói: “Vừa rồi thời điểm nô tài đi ra ngoài, thì nhìn thấy nàng ấy từ phía đông chỗ kia trở về, không phải là đường đi phòng bếp đâu!”

Phía đông?

Liễu Mạn Nguyệt có chút nhũn mảy, trong nội tâm âm thầm tính toán hai phần, ngày mai nhất định phải đem nha đầu kia đưa đi, không thể để vào lúc này mà xảy ra chuyện sơ suất gì!

Vào đêm, sau khi rửa mặt xong, vừa mới tới trên giường để ngủ, liền cảm thấy ánh nến bên ngoài lại cháy sáng lên, trong lòng liền trầm xuống, đêm hôm khuya khoắt này, có thể không làm ra chút động tĩnh nào mà có thể đốt cháy ánh nến trong phòng, ngoại trừ người trong các ra, nàng thật sự không nghĩ ra ai khác!

Đưa tay vén màn, quả nhiên nhìn thấy đầu tóc của người mặc áo đen xa lạ, Liễu Mạn Nguyệt nhanh chóng đứng dậy đi ra ngoài, cúi người ở trên mặt đất nghe dạy bảo.

Sau khi hầu hạ Hoàng Thượng trở về, mấy ngày nay cũng không có gặp được người nào, nàng đang buồn bực, ngược lại hần lúc này lại đến vượt qua dự kiến của nàng.

“Trước đó vài ngày ngươi đã hầu hạ qua Hoàng Thượng?”

Âm thanh khàn khàn khó nghe đó, lọt vào trong đầu Liễu Mạn Nguyệt khiến nàng cực kỳ khó chịu, cúi đầu lên tiếng đáp “Vâng”.

“Lúc này phải cẩn thận lấy một chút, nếu thân thể có mang nhất định phải bảo vệ.”

Thân thể Liễu Mạn Nguyệt khẽ run lên, giống như là đang sợ hãi thấp giọng nói: “Hồi bẩm tôn sứ... Mạn Nguyệt mấy ngày trước đây... Đã từng có nguyệt sự rồi... sau khi hầu hạ Hoàng Thượng.” Con của nàng, chỉ có nàng muốn mới có gắng mang thai, nàng tuyệt đối sẽ không cho bất luận một người nào âm thầm giám sát! Trong Các, càng không thể!

Ánh mắt người nọ chợt lóe lên, giống như là đồng tình quét nhìn nàng: “Đã không có mang thai, vậy thì dễ tính. Ngày mai mấy người các ngươi sẽ chuyển ra khỏi nơi ở hiện tại, mặc dù ngươi dọn đi Thu Thủy Các, bình thường vẫn nên cùng Ngọc Điện Lương đi đi lại lại, cần phải bảo vệ tốt thân thể của nàng ta.”

“Vâng.” Tiếng đáp lại vừa dứt, người nọ ở trong phòng lại lóe lên một cái liền đi mất, ánh nến cũng nhoáng một cái, rớt tắt đi.

Từ trên mặt đất bò dậy, lúc này Liễu Mạn Nguyệt mới cau mày suy nghĩ xem, cảm thấy giật mình, sợ là hần đã nghe Ngọc Điện Lương nói... cho rằng trước khi nàng hầu hạ tiểu hoàng đế đã ăn xong thuốc giúp người dễ dàng có thai, nên mới đối với mình chiếu cố nhiều hơn xưa nay, chỉ tiếc ah... Cái mà Ngọc Điện Lương ăn chính là “thuốc tốt” thanh nhiệt hạ sốt, muốn một phát trúng thưởng, sợ là không có dễ dàng như vậy.

Tuy nói qua hai ngày nữa e là tiểu Hoàng Thượng sẽ truyền Ngọc Điện Lương đi qua, nhưng mà cái loại ‘nhân duyên’ của nữ nhân đâu phải ai cũng chuẩn đâu?

Nhếch miệng cười nhìn có chút hã hê, Liễu Mạn Nguyệt thân nhiên bò lại trên giường, nửa tháng nữa, liền có chuyện náo nhiệt để nhìn đây. Mọi người đợi hoàng hậu tiến vào cung, thì buổi sáng mỗi ngày đều phải đi qua thỉnh an hoàng hậu, được thái hậu đồng ý, sợ là cũng phải đi qua thỉnh an luôn thể.

Chỉ tiếc đến lúc đó không thể ôm hạt dưa đậu phộng ngồi ở một bên nhìn náo nhiệt, ngược lại rất tiếc nuôi ah...

Một ngày sáng sớm, liền có thái giám tới truyền ý chỉ, bảo Liễu Mạn Nguyệt dọn đi vào một chỗ bên trong Thu Thủy Các, Ngọc Điện Thu thì dọn ra khỏi tử viên đến bên trong một phòng trên Linh Lung uyển, không có sân viện nhỏ riêng của mình. Ngọc Điện Lương thì được đem đến bên trong một sân nhỏ phía đông Hoàn viên.

Sau khi nghe chỉ xong Bạch Huyền Bạch Hương đem mắt tròng lớn như hình cầu, một bộ dáng như bị kinh hãi, Bạch Tuyết thì cúi đầu, cắn môi không dám lên tiếng.

Liễu Mạn Nguyệt trong lòng hồ nghi, đợi cung nhân rời đi rồi, mới nhìn ba người một vòng, nói: “Có gì không đúng sao? Nguyên một đám sắc mặt đều

như vậy?”

Bạch Huyền vội la lên: “Chủ tử còn không biết đâu? Thu Thủy Các chỗ đó...” Nói xong, giống như là nhớ tới cái gì kiêng kỵ, cả người liền hướng ra ngoài quét mắt một vòng, rồi hạ thấp giọng nói ra: “Cái chỗ kia từ lúc tiên hoàng băng hà về sau, nghe nói lại lục tục ngo ngoe ra đi không ít người đâu! Vẫn một mực bị phong kín... Cho dù có người mới vào, nhưng sao có thể bảo chủ tử qua đó ớ?”

Bạch Tuyết nhú mày, thấp giọng nói: “Chớ nói mấy cái này, chỉ sợ bị người đồn đãi thôi, ở đâu có thể tin chứ?”

“A.” Bạch Huyền nghe xong lời nói của Bạch Tuyết..., liếc mắt nhìn nàng ta rồi cười lạnh một tiếng, “Chúng ta không thể so với người khác đâu, có cửa có đường để luôn lách, đã sớm tìm người chức cao bám lấy rồi, nếu người không sợ, sao không hướng bên trên xin lệnh để theo chủ tử đi qua đó? Lúc này còn giả bộ như người tốt thì có ích gì?”

Trên mặt Bạch Tuyết ngẹn từ màu đỏ trở thành màu tím, không để ý tới Bạch Huyền, chỉ chuyển hướng về phía Liễu Mạn Nguyệt nói: “Chủ tử, nô tỳ vạn lần không có! Cũng không biết tại sao lại là như thế...” Vốn là Thái hậu gọi nàng tới trông coi Liễu Mạn Nguyệt, bỗng nhiên lại gọi mình đi hầu hạ người bên ngoài mới vào.

Có thể đã biết Liễu Mạn Nguyệt bị dọn đi Thu Thủy Các không khác gì lãnh cung, chắc hẳn về sau khó có được thánh sủng, chính mình sớm thoát thân cũng là chuyện tốt. Bằng không thì, theo chủ tử đi qua chỗ Hoàng Thượng nghiêm lệnh phong kín tám năm, chỉ sợ cũng là điềm cực kỳ xấu.

“Cũng không phải một mình người ở lại.” Nhìn trong mắt nàng thấp thòm không yên, lúc này Liễu Mạn Nguyệt mới đem lòng buông lỏng xuống, không ngờ như thế nàng cũng không biết rõ chính mình vụng trộm làm nàng ngắt xiù, mà chỉ vì biết rõ chính mình phải dọn đi tới “Lãnh cung” bên trong Hạc Lâm Viên mới như thế, “Hai nơi trong sân kia cũng có một đại a đầu được giữ lại, cũng là để hầu hạ chủ tử tương lai. Chúng ta ở trong nội cung, thì phải nghe lời Hoàng Thượng, Thái hậu, Thái phi sai bảo, ta làm gì mà trách người?” Nói xong, thì từ trên đầu rút cây trâm xuống, hít một tiếng, “Tốt xấu gì chúng ta cũng là chủ tớ một hồi, giữ lại để làm kỷ niệm đi.”

Thấy Liễu Mạn Nguyệt không trách, Bạch Tuyết chỉ cho là nàng ấy không biết thanh danh Thu Thủy Các kia trong Hạc Lâm viên, nên lúc này mới thấp thòm không yên nhận cây trâm, rồi giúp đỡ Liễu Mạn Nguyệt cùng nhau thu dọn mọi thứ.

Đồ vật của Liễu Mạn Nguyệt ngược lại rất dễ dàng thu dọn, lúc vào cung không có bao nhiêu thứ, trong cung cũng không có thêm thứ gì đó, chỉ được thái hậu thưởng qua hai lần, trong nội cung lại thống nhất đã làm hai bộ xiêm y, hơi dọn dẹp một chút là xong rồi. Có điều thời gian ngày hôm nay ngược lại làm cho người ta phiền não —— đó là đúng 30 tết.

Nào có ai vào 30 tết dọn nhà chứ? Có thể là để cho những... quý nhân kia mười lăm tháng giêng phải vào nên phải thu lại nơi của bọn họ, mấy người Liễu Mạn Nguyệt cũng thật nhanh đi ra ngoài, miễn cho đến lúc đó khó xử.

Một đường nhắm hướng bắc đi tới, thực là càng đi càng lệch, càng chạy càng hoang vu.

Bạch Huyền đi theo phía sau, trên đường đi nom nớp lo sợ, cả người run rẩy nhìn trái nhìn phải, Bạch Hương bên kia bởi vì ngốc nên lớn gan, trước kia đã cùng Liễu Mạn Nguyệt đi qua thủy đầm ở phía bắc, nên ngược lại cũng không có quá sợ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56

Đi đến chỗ giao lộ, không đi về hướng bắc Lâm Tuyết Nhại mà hướng về phía tây mà đi, đi không bao lâu, liền thấy một mảnh sân nhỏ nối liền với một viện nhỏ, ở giữa là lầu các thật hoa mỹ tinh xảo, đây chắc chắn là chỗ mà tiên đế lúc còn sống rất thích. Mặt phía bắc có một hồ nước, thông với thủy đầm, bên trên còn kết một tầng băng mỏng.

Bạch Huyền nom nớp lo sợ liếc nhìn bên phía chủ các, sắc mặt tái nhợt cúi đầu đi theo bên người Liễu Mạn Nguyệt nhưng thân thể thì run rẩy.

Thấy bộ dáng các nàng sợ hãi như vậy, Liễu Mạn Nguyệt cảm thấy buồn cười, lão thần đi phía trước dẫn đường hai bên có các cung nhân đi theo.

Một chỗ tiểu viện ở mặt phía bắc, có mấy thái giám đứng thẳng, hai thô sử ma ma, một cung nữ, gặp Liễu Mạn Nguyệt đến, nhanh chóng quỳ xuống, miệng hô chủ tử.

Biết rõ bọn họ đều là người của hoàng thượng, Liễu Mạn Nguyệt vẻ mặt ôn hoà chào hỏi, phát phần thưởng, liền cho bọn họ tiếp tục làm tiếp công việc của mình.

Một cung nữ cùng vào phòng, nhìn nàng vài lần, lớn lên bộ dáng bình thường, không tính xấu, thế nhưng cũng không phải đẹp tuyệt mỹ. Thân thể lại có chút khoẻ khoắn. Sau khi hỏi qua một số chuyện, liền cho nàng sửa lại tên, gọi là Bạch Oánh.

Chỗ sân nhỏ này không khác gì mấy so với Thanh Viên, trong sân cũng có hòn non bộ, ao nhỏ cùng với bồn hoa. Trong phòng chính rường cột chạm trổ

khắp nơi, nhìn cực kỳ tinh tế, nào có chỗ nào giống “Lãnh cung” a.

Bạch Hương cắt kỹ đồ đạc, trái nhìn phải nhìn thật lâu, lúc này mới khen: “Lãnh Lạc Liễu nơi này thật yên tĩnh nhưng cũng khá đẹp, chủ tử nếu không sợ quý, nơi này thực có thể ở được!”

Liễu Mạn Nguyệt bưng nước uống do Bạch Oánh đưa tới, xua tan hàn khí trên người, nghe Bạch Hương nói như vậy, làm cho ngụm nước trà đang uống vào trong miệng phun ra ngoài, không khỏi oán hận liếc mắt trừng Bạch Hương: “Cũng may ta chưa ăn cái gì, sau này thời điểm ta uống nước cũng đừng có mở miệng nói chuyện!”

Bạch Hương bước lên phía trước cầm khăn lau, oán giận nói: “Chủ tử lần tới lúc uống nước có thể nói cho nô tỳ một tiếng a.”

“Ah! Vậy ngược lại là ta không phải rồi.” Tức giận trừng mắt liếc nàng ta, lại ngẩng đầu, nhìn thấy trên mặt Bạch Huyền tái nhợt, đứng ở bên cửa gỗ gõ đầu, không khỏi lại càng hoảng sợ, “Người bị sao vậy?”

“Đầu, nhức đầu. . .” Hôm qua Bạch Tuyết đó là giả đau đầu, lúc này nàng lại thực sự đau đầu. Một đêm ngủ không ngon, vừa rồi khi đi trên đường lại chính mình hù dọa bản thân, có lẽ là bị nhiễm lạnh, lúc này mới phát tác đau đầu.

“Nhanh xuống dưới nghỉ ngơi, chút nữa sai người đưa canh gừng qua cho nàng ta, nếu thấy bị sốt thì đi bẩm báo chủ sự ma ma phụ trách sân nhỏ này truyền thái y tới.” Liễu Mạn Nguyệt nhanh chóng phân phó xuống dưới, nàng cũng không sợ bệnh khí (đông y chỉ một số bệnh), chỉ là đầu năm nay có một loại bệnh nhức đầu, có thể lấy mạng người, nàng cũng không muốn một cái nha đầu tốt như thế lại thật sự ngã bệnh không dậy nổi.

Bạch Huyền trở về gian phòng của mình cùng Bạch Hương, Bạch Oánh thấy Bạch Hương hầu hạ Liễu Mạn Nguyệt dùng trà, quay người thu thập lấy đồ đạc, mang các hộp từ trong rương ra, không tới một lát liền hướng Liễu Mạn Nguyệt nói: “Chủ tử, bên trong đã xử lý tốt rồi.”

Liễu Mạn Nguyệt đứng dậy, đi theo tiến vào phòng ngủ. Vừa mới liếc nhìn, liền gọi mấy cung nữ mang quần áo tới, chính mình ra ngoài đi dạo. Sau khi mọi thứ ổn thỏa, nhìn đến khung giường được điêu khắc tinh tế, giá đỡ cũng tinh xảo đến cực điểm, mặc dù nàng không thể nhận ra chất liệu gì, nhưng nhìn một cái cũng biết là đồ tốt.

Bạch Hương đứng bên cạnh bỗng nhiên “Ồ?” một tiếng, làm cho Liễu Mạn Nguyệt hướng nơi Bạch Hương nhìn mà nhìn qua, trên mặt vui vẻ lập tức cứng lại.

“Cái tấm gương này chỉ chỗ này có, hay là trong sân Thủy Các chỗ nào cũng có?” Liễu Mạn Nguyệt đưa tay hướng tấm gương trên bàn trang điểm, tấm gương này không phải là tấm gương đồng thau mà trước kia mình dùng, mà là kính thủy tinh thật!

Cái này trong nội cung, trước kia chỉ nghe nói qua ở chỗ của Hoàng Thượng và Thái Hậu mới dùng cái này, ngay cả Thái Phi cũng không có dùng. Mà phòng mình tuy nhỏ, nhưng thứ này cũng không phải là thứ mà một mỹ nhân như mình có thể dùng.

Bạch Oánh khẽ khom người: “Bẩm chủ tử..., những vật này vốn là được bày đặt bên trong Tây viện, trước kia Thái Hậu, Hoàng Thượng có truyền ý chỉ, cứ giữ nguyên không cần thay đổi.”

Lông mày có chút nhíu lại, nghe tiếng Bạch Hương mang theo vài phần vui mừng, lay động cánh tay của mình: “Chủ tử! Chúng ta cái này có thể chiếm đại tiện nghi rồi, cái này thật sự hiếm có lắm!”

Trên mặt bất động thần sắc, hai mắt trầm xuống đánh giá chung quanh trong phòng. Cửa ra vào có một bình phong lớn, bên ngoài cũng không biết là dùng cái gì bao lấy, màu đỏ thẫm, nhìn không giống như là màu sắc của nước son, giống như đó chính là diện mạo vốn có của nó, chính giữa vẽ một bức đập tuyết tìm mai, vẽ ra được thần khí nghiêm trang, quả nhiên là bút tích bằng tay, tổng cộng tám bức.

Những đồ vật được bày trên kệ lại càng không cần phải nói, trên bàn nhỏ gần cửa sổ đặt tiểu bình đều là ngà voi đấy, lại càng không cần phải nói chậu than lư hương trong phòng, đều rất tinh mỹ tinh tế.

Tiểu hoàng đế đây là muốn làm gì? Hắn là biết rõ hay là cố ý? Hay thật sự là không biết, ngại phiền toái?

Liễu Mạn Nguyệt lại đánh giá Bạch Oánh, thấy nàng thành thực cúi đầu, lại không nói thêm cái gì, chỉ nghe lấy chính mình phân phó, trong nội tâm suy tư, để Bạch Hương đỡ đến bên giường, cười nói: “Sợ là cuối năm bận rộn đi cũng không thỏa đáng, vậy đợi ra tháng giêng lại đổi không muộn. Bằng không thì, đồ vật trong phòng này lại để cho ta sử dụng sợ là không hợp quy củ đây này.”

Bạch Oánh lại khom người nói: “Bên trong Hạc Lâm Viên các nơi cảnh trí bất đồng, vừa mới chọn ra một số phòng, thực sự không phải là ăn lấy nguyên bản phẩm cấp trong hoàng cung mang đến. Khắp nơi trong phòng ngay cả bên ngoài đều là thống nhất như vậy, bên trong vật dụng cũng là như thế. Nếu thượng cấp không phân phó xuống, phía dưới chúng nô tì cũng không dám tự tiện thay đổi.”

Không dám thay đổi? Không thuận theo quy củ trong nội cung?

Liễu Mạn Nguyệt cảm thấy càng ngày càng hồ đồ, nghĩ nghĩ, chẳng lẽ là tiểu Hoàng đế bởi vì đem mình đuổi đến chỗ này quay đầu lại lại muốn đi sủng hạnh nữ tử khác, nên mới đền bù tổn thất cho chính mình hay sao?

Tốt nhất cứ hỏi lại một tiếng, miễn cho chính mình dùng đã quen, sau này hắn lại không nhớ nổi chính mình, nếu Hoàng hậu muốn thu hồi những vật này còn không phải chỉ cần một câu? Đơn giản quá cũng không tốt mà xa xỉ quá cũng không hay, nàng cũng không muốn đến lúc đó trong lòng mình không thoải mái, như vậy còn không bằng ngay từ đầu không có cái gì cả!

Đêm trừ tịch – đêm 30. Trong nội cung chỉ có ba người, Hoàng đế, Thái Hậu Thái Phi ba vị chủ tử, trong cung điện to như vậy lại không có người bên ngoài.

Trong nội cung có nuôi dưỡng một ít vũ cơ, bình thường mặc dù không có dùng, nhưng đến ngày lễ ngày tết liền có tác dụng. Trong lúc nhất thời tiếng nhạc lộn lờ, ca múa mừng cảnh thái bình, bày biện trước mặt mọi người cũng có không ít rau quả khó gặp trong ngày mùa đông.

Đợi cho đến buổi tối, Hoàng Thượng theo Thái Hậu tế tổ tiên, cho phóng pháo hoa, lại ban thưởng xuống, lúc này mới kết thúc.

Về tới nơi ở của mình cũng đã nửa đêm.

“Một quá, chuẩn bị nước rửa mặt liền nghỉ ngơi a.” Liễu Mạn Nguyệt gấp, đặt mông liền muốn hướng trên giường ngã xuống.

Bạch Hương đi theo Bạch Oánh hướng mộc thùng, bên trong đã chuẩn bị nước, hơi nước lộn lờ, khiến cho trong phòng một mảnh sương mù mờ mờ “Làm quá mức như vậy làm cái gì? Tóc một lát lại làm không được sao?” Vừa mới ngủ gật, lại mở to mắt nhìn thấy trong phòng lại có thùng lớn, Liễu Mạn Nguyệt không khỏi có chút đau đầu, cái này lần qua lần lại, chính mình lại không thể ngủ sớm rồi.

“Chủ tử, tốt xấu gì ngày hôm nay là ngày chuyển nhà mới, lại chính là ngày tết năm mới, tuy nói thời tiết có lạnh, nhưng tốt xấu gì cũng phải tắm cho thoải mái.

Nghe Bạch Oánh khích lệ, ngược lại coi như là lẽ phải, Liễu Mạn Nguyệt để cho hai người hầu hạ cởi xiêm y bước vào.

Nước ấm bao lấy người, đem cánh tay để bên trên thùng, mặc kệ hai cái nha đầu cầm miếng vải ở sau lưng xoa, chỉ cảm thấy trong đầu chóng mặt, không bao lâu liền nhắm mắt lại.

Trong tai mơ hồ nghe thấy giống như có cái gì “Lạc lạc lạc” vang lên hai tiếng, ngay sau đó sau lưng một cái tay dừng lại, cả buổi không hề xoa nắn, chẳng được bao lâu, hai cánh tay của hai người đều cách lưng của mình. Lại nghe thấy giống như trong phòng có tiếng bước chân, một chút lại nghe thấy bên kia truyền đến tiếng đóng cửa.

Trong đầu một hồi mê mang, ngay cả mắt cũng lười mở, hồi cũng lười hỏi, chắc là hai cái nha đầu đi lấy vật gì?

Đang nghĩ ngợi, phía sau bỗng nhiên lại có người cầm giấy lụa xoa đầu vai của mình, lưng không đầy một lát, giấy lụa trong tay người kia nói lòng, một bàn tay vuốt ve sau lưng. Bàn tay di chuyển, trong chốc lát trượt đến trên cổ, nhẹ nhàng xoa nắn, lại tiếp tục hướng xuống trong nước dò xét cho đến hai vai mới dừng lại.

Liễu Mạn Nguyệt giật mình, vội vàng phục hồi lại tinh thần, vừa quay đầu, liền đối mặt với một người.

“Hoàng Thượng?!” Hắn tại sao cũng tới? Hắn. . . đoạn đường này hắn tới đây, nếu như bị người nhìn thấy thì làm sao bây giờ? !

Thấy nàng tỉnh lại, Hoàng Thượng nhẹ giọng cười cười, đem đầu tựa trên cạnh thùng, cùng nàng mắt đối mắt, có lẽ do lúc tối uống một chút rượu, hay là bị hơi nóng trong nước tỏa ra, trong mắt một mảnh mông lung mê ly: “từ trước tới giờ lúc nào nàng tắm rửa cũng ngủ như vậy sao?? Một ngày mười hai canh giờ, rốt cuộc muốn ngủ đến bao nhiêu mới đủ?”

Hai mắt chớp chớp, Liễu Mạn Nguyệt càng cảm thấy nghi ngờ, trái phải nhìn lại, không thấy hai nha đầu kia đâu, chắc là đã lui ra ngoài? Có thể Bạch Oánh là người của Hoàng thượng, thì cũng thôi, ngay cả Bạch Hương lại cũng như vậy a.

“Một môi thì ngủ đi, trẫm giúp nàng tắm.” Thấy thần sắc nàng rung động, không rõ chính mình là như thế nào đến đây, Hoàng Thượng liền muốn cười, bàn tay lớn theo bà vai nàng trượt xuống, đến bầu ngực, nhẹ nhàng xoa nắn, chỉ chốc lát sau liền kích thích hạt châu nhỏ, bàn tay thô ráp xoa nắn kích thích, khiến cho nàng run rẩy một hồi.

Ngón tay vân vê trước ngực, một tay khác lại không thành thực xoa nắn bên còn lại, đầu cũng đưa tới, hôn lên mặt nàng, hơi thở nóng bỏng phun trên mặt nàng, còn hướng tai nàng thổi nhẹ.

Liễu Mạn Nguyệt bị hắn xoa nắn hoảng hốt không thôi: “Hoàng Thượng, thiếp đang tắm. . . trước để thiếp đi ra, xiêm y trên người ngài sẽ bị ướt mất.”

Hoàng Thượng cười khẽ một tiếng, hai mắt kích tình: “Tắm tắm cùng nàng.” Dứt lời, rút tay ra ngoài, cũng mặc kệ nước trên tay, liền tự cởi xiêm y của chính mình, ném xuống đất, nhấc chân bước vào. Thêm một người nên nước trong thùng liền tràn ra ngoài. Lúc này thể nhưng vào đông, không phải mùa hè, cho dù trong phòng có nhiều than lửa hơn nữa, cũng có một chút lạnh, sao có thể chịu hắn giày vò như vậy?

Nước tràn ra, đem quần áo trên mặt đất đều làm ướt.

Hắn nơi nào còn tâm tình đi quản những cái này? Thấy Liễu Mạn Nguyệt hoảng sợ, hai tay liền duỗi ra, đem nàng kéo vào trong ngực, không hề ngần ngại, bắt đầu vuốt ve

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57

Hắn lại đến, mình lại không thể đem hắn đẩy ra a. Có thể hắn đến xem chuyện gì xảy ra sao? 30 tết đấy nha, không ở trong nội cung nghỉ ngơi mà lại... Chắc là do uống nhiều rượu a!

Trong bụng thầm mắng, chỉ cảm thấy một bàn tay từ phía trên bắt đầu vuốt ve xuống, hướng tới chỗ đó, lợi dụng lực nước thoáng cái liền chui vào, làm cho người nàng co rúm một trận.

Cô gái trong ngực bị hắn kích thích đôi mi thanh tú nhũn lại, giữa đầu, thanh âm ngâm nga từ trong miệng phát ra, thân thể run lên từng chập, hai tay thì bám lấy cánh tay của hắn, móng tay bấm xuống. Bộ dáng kiều my như vậy, hai hạt anh đào như ẩn như hiện trong nước dưới ngọn đèn mờ ảo càng thêm dụ hoặc khiến cho hắn cảm thấy khô nóng.

Hai tay dùng sức, đã đem nàng ôm đến trước mặt, nâng hai chân lên, cầm lấy vật nóng bỏng đang căng trướng động thân tiến vào, nhanh chóng vận động.

Tiếng nước “Ào ào” tràn ra ngoài, nhưng do trong nước thân thể tương đối nhẹ cùng với cản trở, làm cho hắn cảm thấy không thỏa mãn, làm không có mấy lần, Hoàng Thượng liền từ trong thùng đứng lên, ôm Liễu Mạn Nguyệt ra khỏi thùng nước, cầm khăn vắt trên bình phong lau lung tung trên người vài cái, liền đem nàng đè xuống trên giường.

Trong phòng một mảnh xuân sắc, còn có ả ả tiếng thở gấp nhỏ vụn phát ra.

Bạch Hương quay trở lại nghe thấy động tĩnh như vậy, đỏ mặt, cảm thấy có vài phần hiếu kỳ cùng với nghi hoặc. Hoàng Thượng như thế nào lại từ phía sau ngăn tù chui ra? Bị Bạch Oánh lôi kéo liền đi ra cửa, hai người đứng bên ngoài trông coi, còn dặn dò những lời kia. . .

Những thứ đó không cần nàng dặn dò mình cũng biết, Hoàng Thượng cũng không phải đi từ cửa nhỏ a, việc này chính nàng cũng biết, chuyện này chắc chắn không thể nói a!

Nếu là có thể nói được, cần gì phải hết lần này tới lần khác phải đi từ cửa sau chứ? Nàng tuy rất thành thực nhưng lại không phải ngốc a!

Từng đợt từng đợt giống như cuồng phong bạo vũ, trong cơ thể như có nhiều luồng điện, run rẩy đón nhận từng đợt vận động điên cuồng, phía dưới một trận co rút, Liễu Mạn Nguyệt cong người lên, uhm một tiếng, đón nhận đợt cao trào đánh úp lại, một mối run rẩy nằm trên giường lại không thể không động đậy.

Thấy nàng mềm mại như vậy, nếu tiếp tục chắc là nàng ấy sẽ không chịu nổi, mặc dù mình còn chưa thỏa mãn, nhưng cũng đã ba lần rồi, Hoàng Thượng liền nhẹ nhàng thở ra, nằm sấp xuống, ôm thật chặt thân thể mềm mại, phía dưới chỗ kia vẫn còn cùng một chỗ, thực không nguyện ý đi ra.

Hồi lâu, đưa tay sờ lên trên giường, thấy đều là nước đọng, lúc này mới đứng lên, cầm qua xiêm y bên giường bọc lại nàng, đưa tay ôm lấy nàng, đi đến trên giường gần cửa sổ, lại cầm chăn gói nàng kỹ lưỡng, sau đó cao giọng phân phó người tiến tới thu thập.

Hai cung nữ cúi đầu hạ thấp thanh âm, cũng chính là hai cái thô sử ma ma do Hoàng Thượng phái đến đi đến, động tác nhanh nhẹn thu dọn trên giường, thay đổi đệm chăn, đem thùng nước mang ra, lại lau sạch sẽ vệt nước trên mặt đất, lúc này mới lui ra ngoài.

Cúi đầu nhìn coi, sau một trận giày vò, nàng lại vẫn ngủ? Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, giữa lông mày đều là xuân ý, hình như ngủ không ngon!

Cười khê, trên mặt nàng hôn thoáng một phát, đem nàng ôm trở về trên giường, nghỉ ngơi, chính mình lại nằm xuống, đem cái vật vẫn chưa thỏa mãn kia nhét đi vào, cứ như vậy để trong người nàng đang ngủ.

Sau khi tỉnh ngủ, chỉ cảm thấy toàn thân vô cùng đau nhức, lại cảm thấy trên người nặng nề, liền muốn nghiêng người qua để đổi tư thế, cơ thể giật giật, nhưng dường như bị cái gì siết chặt, khiến cho nàng không động đậy được.

Hơn nửa ngày, mới miễn cưỡng mở mắt, lại bắt gặp có người đang nằm sấp trên người mình, hơi thở trong miệng mũi phun thẳng trên cổ mình.

Liễu Mạn Nguyệt ngẩng người, dựa vào ánh sáng mờ mờ của sáng sớm mới nhìn rõ thì ra là tiểu Hoàng đế, hắn lại cứ như vậy mà ngủ... .

“Hoàng Thượng, Hoàng Thượng!” Đưa tay đẩy hắn, thấy hắn chỉ cau mày hừ một tiếng, cũng không động đậy, Liễu Mạn Nguyệt cảm thấy hơi tức giận, cố gắng dùng hết sức mạnh toàn thân muốn đem hắn từ trên người kéo xuống, không nghĩ tới, vừa mới kéo kéo, lại cảm thấy phía dưới hình như không đứng.

Giống như là có vật gì đó co rút, nguyên bản cái vật đó mới sáng sớm đã ngẩng đầu dậy, cứ như vậy mà cương lên trong người nàng.

Hắn... . Hắn lại là như vậy ngủ hay sao? ! Nguyên buổi tối không lấy ra ngoài? !

Liễu Mạn Nguyệt im lặng một hồi, trong lòng xấu hổ, đưa tay tại trên bả vai hắn đập hai cái, ghé vào lỗ tai hắn cao giọng kêu hai tiếng Hoàng Thượng.

“Hử?” Lúc này, Hoàng Thượng mới tỉnh lại, mở to mắt, trong mắt mang theo vài phần mê mang, trái phải nhìn lại, mới cúi đầu nhìn về phía Liễu Mạn Nguyệt ở dưới thân lại “hử?” thêm một tiếng.

“Hoàng Thượng, nên dậy rồi.” Thấy hán còn đang mơ màng, Liễu Mạn Nguyệt lúc này hận không thể đánh hán vài cái, chỉ có thể lắc lư hai bả vai của hán.

“Hử.” Lại hử một tiếng, lúc này mới giống như hoàn toàn lấy lại tinh thần, vừa muốn nói chuyện, phía dưới bỗng có chút động, lúc này, hai người đều cảm giác được, bốn mắt nhìn nhau, Liễu Mạn Nguyệt nhìn không được đem đầu quay đi, thấp giọng nói: “Hoàng Thượng, ngài trước xuống.”

“Xuống? Có phải muốn trẫm đi ra?” hơi thở nóng hổi tiến vào trong tai, đem một bên tai cùng cổ nàng đều nhuộm trở nên ửng đỏ.

“Ngày hôm nay là đầu năm, buổi sáng ngài còn phải đi thỉnh Thái Hậu nha.” Nói xong, trên mặt, trên cổ lại càng đỏ hơn, chịu đựng cảm giác nhột nhột phía dưới, lời nói ra ngọt như mật đường.

Cúi đầu xuống, hôn lên hai lún đồng tiền trên má nàng, sau đó dời lên môi, hôn duyệt một hồi, hăm hồ nói: “Trẫm còn phải làm chính sự rồi tính sau.”

“Cẩn thận trên đường về lại bị người phát hiện.” Trước kia đều là kêu mình đi qua, ngày hôm nay lại chính mình chạy tới, chắc chắn là đêm qua uống nhiều rượu a!

“Yên tâm đi, không có người thấy được trẫm.” Không cần giải thích chính mình là đến đây như thế nào, Hoàng Thượng trên lưng dùng lực, một tay hướng phía dưới, đem đùi phải nàng nâng lên trên tay, một bên nghiêng đầu hôn lên bắp đùi, cứ như vậy mà bắt đầu vận động.

Hôm qua buổi tối nào đến nửa đêm, mình duy trì không được ngủ say nên mới ngưng lại (nhưng thật ra là ngắt đi), hiện tại buổi sáng lại muốn ứng phó tiếp, chỉ mới chuyển động vài cái, lại nhìn không được ngửa đầu thở gấp. Bạch Oánh đứng bên ngoài trông coi nghe động tĩnh, vội vàng đi ra phân phó chuẩn bị thêm một ít nước ấm.

Lại giằng co trọn vẹn đến gần một canh giờ, Hoàng Thượng lúc này mới thờ phào một cái, úp sấp trên người của nàng, ngậm lấy môi anh đào của nàng cạo xát một hồi.

Bị hán giày vò xương cốt đều muốn rụng rời rồi Liễu Mạn Nguyệt thật vất vả mở mí mắt, hử hử hai tiếng, đưa ngón tay chọc chọc cánh tay hán: “Xuống dưới. . .” Đều đề ép cả đêm rồi, còn muốn đề thêm? ép mình muốn thành bánh luân rồi!

Hoàng Thượng nghiêng người nằm xuống bên cạnh, rồi mang cái chăn đẩy sang một bên, ánh sáng bên ngoài liền chiếu lên trên người Liễu Mạn Nguyệt, làm nổi bật thân thể bị tiêu hoàng đế giày vò nhiều chỗ xanh tím, thật làm cho lòng người đau, rồi lại tâm ngứa.

Vội vàng đem chăn, mền kéo qua đắp lên thân thể nàng, một tay ôm nàng vào trong ngực, dụ dỗ: ” Lần tới Trẫm sẽ nhẹ nhàng hơn, trên người chỗ đó nếu đau, thuốc mỡ lần trước vẫn còn chứ? Nếu hết trẫm lại cho người mang đến thêm cho nàng một ít.”

“Xương cốt đau.” Thuốc kia có thể làm tan máu ứ đọng, nhưng có thể trị xương cốt hết đau sao? Dứt lời, lại nghĩ tới thời gian không còn sớm, vội vàng nói, “Hoàng Thượng, nên dậy rồi, bằng không thì Thái Hậu Thái Phi chỗ ấy. . . Vẫn chờ ngài đây này.”

“Đã biết.” Bất đắc dĩ mở miệng, cao giọng phân phó người tiến đến hầu hạ.

Bạch Oánh đã chuẩn bị nước tốt, bưng tiến đến, Bạch Hương cũng đi theo bên cạnh, cầm các đồ vật cần thiết hầu hạ hai người dậy sớm.

Chải đầu rửa mặt sạch sẽ, lại chờ người ở bên trong đi ra, Liễu Mạn Nguyệt lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, đợi Bạch Hương đi ra, Bạch Oánh đứng một chỗ tú của quần áo, đợi Hoàng Thượng ăn mặc chỉnh tề sau đó đi tới, đưa tay ấn lên một chỗ, ngăn tù liên dịch qua bên cạnh, lộ ra một ám đạo.

Không ngờ như thế. . . Hán là đi vào từ đây?

Thấy Liễu Mạn Nguyệt tràn đầy hiếu kỳ nhìn ám đạo, Hoàng Thượng cười khê nói: “Ngày hôm nay trước tiên cứ nghỉ ngơi cho tốt, buổi tối trẫm sẽ nói cho nàng nghe.” Dứt lời, người liền chui đi vào, Bạch Oánh lại làm cho ngăn tù đóng lại.

Buổi tối. . . Còn đến? Hơn nữa. . . Sẽ nói cho nàng nghe? Ai mà tin. . . !

Hoàng Thượng đi rồi, Liễu Mạn Nguyệt lại ngây ngẩn cả người, chẳng lẽ là ngày hôm nay làm cho hán thoải mái rồi, cho nên buổi tối hán còn muốn tới? Nếu chính mình không làm cho hán vừa lòng đẹp ý thì mình sẽ không thể trốn thoát a?

Ngẫu nhiên sinh hoạt vợ chồng có thể trợ giúp thân thể, tâm lý khỏe mạnh, nhưng nếu đêm nào cũng như thế . . . Nàng sợ eo nàng sẽ gãy a!

“Chủ tử, có muốn dùng chút gì không?” Bạch Oánh thật giống như căn bản không biết Hoàng Thượng buổi tối hôm qua có tới, khoanh tay đứng ở bên người Liễu Mạn Nguyệt thấp giọng hỏi.

“Ừ.” Nhìn nhìn nàng, Liễu Mạn Nguyệt gật đầu lên tiếng, liền muốn quay người đi ra ngoài, trên lưng đau nhức, liền hướng Bạch Oánh gọi bảo nàng đỡ mình. Cũng may, ngày hôm nay chỉ cần Hoàng Thượng tự mình đi qua, Thái Hậu còn muốn tiếp kiến triều thần, nếu không bộ dáng này của mình, mọi người nhìn liền biết a.

Từng bước một hướng ra ngoài, xa xa nhìn, không biết còn tưởng rằng buổi tối hôm qua nàng bị trật chân a!

Dùng đồ ăn sáng mà thôi, thừa dịp Bạch Oánh ra khỏi phòng, Liễu Mạn Nguyệt hướng Bạch Hương thấp giọng nói: “Người nhớ kỹ, việc Hoàng Thượng đến đây không được nói với ai khác!” Nói xong, dùng một chút, lại dặn thêm một câu “Bạch Huyền cũng không thể nói!”

Bạch Hương nhẹ gật đầu, nghiêng đầu nói: “Nô tài biết được, Hoàng Thượng đi chính là cửa sau, chuyện này mọi người trong nội tâm biết rõ, cũng tuyệt không thể nói! Dưới đời này nào có đạo lý Hoàng Thượng đi cửa sau bao giờ?”

Liễu Mạn Nguyệt trong tay cầm cái chùy, đang chơi đùa, vừa nghe lời nàng nói, cái chùy rời khỏi tay, từ trên giường rớt xuống trúng vào chân, lại từ chân đập rơi xuống trên mặt đất, lăn mấy vòng mới ngưng được.

Thấy nàng nhanh chóng xoay người nhất lại, Liễu Mạn Nguyệt lúc này mới nhận không được khoe miệng co quắp rút gân, nha đầu kia. . . Trong đầu rớt cuộc chứa cái gì a!!! Rớt cuộc đã được ai đó đã thông tư tưởng sao?

Bạch Oánh cảm mạnh vài tiến đến, bụng cái khay trong tay, bên trong để thêm vài miếng bánh đặc biệt xốp giòn, bung lên trước mặt Liễu Mạn Nguyệt.

Cúi đầu nhìn xuống, thấy điểm tâm màu sắc tinh mỹ vô cùng, tiện tay dùng khăn cầm lên cắn một cái, ngoài da xốp giòn, bên trong còn có nhân cho vào miệng liền tan ra, cùng những điểm tâm trước nay mình dùng có sự khác biệt rõ rệt.

“Những điểm tâm này là chỗ nào đưa tới?” Cái này tuyệt không phải là món mà phi tần địa vị thấp được ăn, Liễu Mạn Nguyệt chỉ cắn một cái, liền giương mắt nhìn Bạch Oánh hỏi?

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

“Bẩm chủ tử là phòng bếp nhỏ ở bên trong Thu Thủy Các làm.” Nói xong, Bạch Oánh hơi ngược lên, hướng Bạch Hương bên cạnh nhìn một chút.

Liễu Mạn Nguyệt đã hiểu rõ, cao giọng nói: “Bạch Hương, người đi tìm quần áo mặc cho mùa xuân, mang đi giặt sạch, qua hai ngày sẽ mặc thay đổi.”

Bạch Hương nhận việc đi ra ngoài, Bạch Oánh thấp giọng nói: “Phòng bếp nhỏ trong Thu Thủy Các xưa nay chính là làm đồ ăn cho Hoàng Thượng dùng, đây là Hoàng Thượng đặc biệt phân phó mang cho người.”

Liễu Mạn Nguyệt mày nhăn lại: “Chỗ này điểm tâm tinh tế như vậy, không sợ đầu bếp chỗ đó biết sao?”

“Xưa nay ở bên trong Thu Thủy Các chỉ có chi phí cho bọn hạ nhân, đồ vật dự bị cho Hoàng Thượng, đều là theo Thính Vũ Các bên kia phân ra đến đây.”

Chả trách a, bằng không thì một chỗ lãnh cung như thế này, bình thường chỉ có một ít hạ nhân ở lại đây quét dọn sửa sang lại, ở đâu có thể làm ra những thứ này chứ?

Bất quá, là do Hoàng Thượng phân phó a...

Nghĩ nghĩ, cảm thấy có chút oán trách đem qua Hoàng Thượng đến quá đột ngột, làm hại nàng muốn hỏi chuyện của hắn đều không có cơ hội hỏi. Nhưng hắn đã từng nói qua buổi tối hôm nay sẽ tới, cho dù không đến được, chắc trong vòng mấy ngày cũng sẽ tranh thủ đến, nếu không phải mình mất không mở ra được, nhất định phải hỏi cho thật cận kề.

Chớ nói là muốn hỏi những chuyện kia, chính là lúc trời tối người trong Các có đến dặn dò chút việc nàng còn chưa có nói cho hắn nghe đâu.

“Chủ tử.” Bên ngoài Bạch Hương cao giọng kêu một tiếng, Liễu Mạn Nguyệt liếc nhìn Bạch Oánh trước mặt đang cúi đầu, cao giọng gọi nàng tiến đến nói chuyện.

“Chủ tử, trên người Bạch Huyền nóng lên, sốt rồi.” Lúc trời tối Bạch Huyền ngủ không an ổn, nguyên bản uống canh gừng, nói là ngủ một giấc cho đỡ mồ hôi, lại không nghĩ rằng, một đêm qua đi lại còn nóng hơn lúc trước.

Liễu Mạn Nguyệt cảm thấy kinh ngạc, vội nói: “Đưa tin đi ra ngoài, thỉnh thái y tới nhìn một cái.”

Không bao lâu, thái y đến làm cho Bạch Hương đi theo đến thái y viện lấy được, nói là bị hàn, lại bị dọa sợ, lúc này mới phát tác.

Bị dọa sợ? Có lẽ nàng ta cũng không phải là nhìn thấy cái gì, ngược lại là trong lòng có vấn đề, nên mới đem mình dọa sợ thôi.

Liễu Mạn Nguyệt nghe xong cảm thấy bất đắc dĩ, chỉ gọi Bạch Hương đi qua khuyên nhủ, lại bảo nàng uống thuốc nghỉ ngơi, chớ nghĩ ngợi lung tung.

Mặc dù Liễu Mạn Nguyệt trước kia nghe qua đồn đãi của chỗ này, nhưng tóm lại nàng là chủ tử, nên cho dù là nhiều chuyện như Bạch Huyền cũng không dám ở trước mặt nàng nói nhiều. Mà nha đầu kia lại là nghe ngóng tin tức rất tốt, những tin tức quý dị bên trong Hạc Lâm Viên này, cơ hồ nàng ta lại biết rất nhiều a. Lại càng không cần phải nói Thu Thủy Các chính là nơi mà tiền đế băng hà, hơn nữa phía sau tiểu Hoàng Đế cho người ở chỗ này ngẫu nhiên giả quý, làm cho tin tức phân tán khắp nơi, Bạch Huyền vừa nghe nói muốn đi theo đến chỗ này, liền tự đem chính mình hù dọa mình a.

Lúc này chỉ là phát sốt, mà thôi, cũng tính là nhẹ đi.

Từ lúc Thu Thủy Các cho người thỉnh thái y tới, tin tức thoáng cái liền truyền khắp toàn bộ trong cung, từ Hoàng Thượng, Thái Hậu, cho tới thái giám cung nữ, nha đầu thô sử đều là sững sờ, lập tức tuyên truyền đi khắp nơi.

Thu Thủy Các gần đây mới sóng yên gió lặng một chút, không ngờ lúc này lại nghe thấy cái gì có ma, rồi tiếng khóc nỉ non, lúc này một ít nhân vật mới dọn đi, liền lập tức bán tán, lời đồn đãi lại càng lan rộng, muốn đều quán không nổi.

Lại càng không cần phải nói tỷ muội Ngọc gia may mắn ở ngoài, trong nội tâm lại càng nhìn có chút hả hê a.

Nhoáng một cái, một ngày cứ như vậy trôi qua. Liễu Mạn Nguyệt buổi sáng ngủ bù, buổi chiều lại nghỉ ngơi, buổi tối sau khi dùng bữa lại sớm rửa mặt nghỉ ngơi, chính là Bạch Oánh cũng nhịn không được cảm phục a.

Chuyện như vậy mà chủ tử vẫn có thể ngủ a?!

Liễu Mạn Nguyệt vốn lười vận động, buổi tối hôm qua lại bị Hoàng Thượng giăng co một trận như vậy, ngày hôm nay nghỉ ngơi cho tốt !!!

“Chủ tử, người muốn ngủ lúc này?” Bạch Oánh cẩn thận từng li từng tí mà hỏi.

“Uh.” Liễu Mạn Nguyệt hừ một tiếng, mí mắt cũng không động, hai chân cứ thẳng trên giường mà nằm.

“Buổi tối hôm nay, Hoàng Thượng có thể chút nữa sẽ tới.” Thấy Bạch Hương đang bận việc bên trong một gian phòng khác, Bạch Oánh thấp giọng nhắc nhở, sợ là vị chủ tử này đem lời nói của Hoàng Thượng lúc buổi sáng ném đến sau đầu rồi a!!!

“Không sao cả, đến rồi nói sau.” Mí mắt Liễu Mạn Nguyệt không mở miễn cưỡng nói, cũng không phải nàng muốn lên mặt, mà là nàng cảm thấy đại nhân vật nói không giữ lời. . . Đây cũng là thái độ bình thường a. Mà ngày hôm nay lại là ngày đầu tiên của năm mới, Thái Hậu nhất định sẽ dặn dò chút ít, hơn nữa mười lăm ngày sau nhóm phi tần muốn vào cung rồi, còn không chừng Hoàng Thượng cũng không có thời gian mà tới đây nữa a.

Ngày ngày buổi tối, buổi sáng đều chui ám đạo*(đường hầm) sao? Xưa nay vào ban ngày hẳn muốn đi Lâm Tuyết Nhai sợ là toàn chui vào ám đạo a? Tuy nói lên lút như vậy không chừng sẽ tạo cảm giác kích thích, nhưng loại này sự tình đâu có thể dùng được lâu dài?

Người vừa ngã xuống giường, liền nghe đầu kia có âm thanh “Xèo...xèo khanh khách”, hơn nửa đêm nghe thấy âm thanh như vậy thật giống như chuyện ma quái vậy.

Liễu Mạn Nguyệt nhướn mắt, vội vàng từ trên giường ngồi dậy, đưa tay vén màn, quả thật gặp Hoàng Thượng từ phía sau ngăn tủ đi đến đi đến, ngẩng đầu hướng nàng nhìn lại.

“Ngày hôm nay lại ngủ sớm như vậy.” Thấy nàng bộ dáng lười biếng, trên người chỉ mặc quần áo trắng thuần, dán tại trên người, đường cong lộ ra, làm cho lòng người một trận khô nóng a.

“Hoàng thượng tới.” Liễu Mạn Nguyệt cười cười, tiện tay nắm áo khoác ngoài ở bên giường phủ thêm, cao giọng hướng bên ngoài gọi “Trà.”

“Không cần dù sao chốc lát còn muốn nằm ngủ.” Hoàng Thượng tiến lên hai bước, cười cầm lấy tay của nàng, ngồi xuống trên giường.

Liễu Mạn Nguyệt không để ý tới hắn, đưa tay vuốt tóc, nhìn ra đã thấy người vào chính là Bạch Oánh.

“Nghe nói trong sân người có nha đầu bị bệnh?” Tiếp nhận nước trà cầm trong tay, lại cảm thấy ảm áp cực kỳ.

“Vâng ạ, Bạch Huyền bị bệnh, sợ là hôm qua trên đường đi hơi vội, không nghĩ rằng lại làm cho nàng ấy sinh bệnh.”

Thấy nàng nói như vậy, Hoàng Thượng tiện tay đem chén trà nhỏ để sang bàn nhỏ bên cạnh, đưa tay ôm đem nàng trong ngực, thấp giọng nói: “Trên người của nàng vẫn tốt chứ?”

Có được hay không... Tối hôm qua sao không hỏi? Hừ lại còn giăng co cả một đêm?

Liễu Mạn Nguyệt giương mắt nghiêng qua nhìn hắn một chút, tựa ở trong lòng ngực của hắn ôn nhu nói: “Hoàng Thượng, thiếp mệt mỏi. . . Muốn nghỉ ngơi. . .” Ý bảo người chỉ được ôm, không cho phép ăn, chỉ đơn thuần là nói chuyện phiếm, để xem người về sau còn có thể hơn nửa đêm không có chuyện gì lại chạy đến đây.

Trong mắt hơi tối lại, nàng lại làm nũng như vậy thật xinh đẹp, làm cho lòng người bên trong tràn đầy ảm áp, khoan khoái dễ chịu phảng phất như đang ở trong một hồ nước nóng, liền xuong cốt đều mềm đi: “Được”

Đem nàng ôm lấy phóng tới trên giường, kéo chăn, mền đắp kín, chính mình cũng cởi quần áo hướng lên giường, ôm nàng đến trong ngực, bàn tay lớn tại

trên lưng cao thấp vuốt ve, có chút khép hờ hai mắt, hương thụ lấy ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực.

“Hoàng Thượng, hôm qua vẫn chưa nói được chuyện gì...” Âm thanh giống như là từ trong ngực Hoàng Thượng nói ra, mang theo vài phần rầu rĩ cùng lười biếng, “Buổi tối ngày hôm trước, trong Các có người đến.”

“Hừ!” Hoàng Thượng hừ một tiếng, tất nhiên hẳn lấy được thư từ rồi, hôm qua chỉ là nhớ thương nàng nên mới đem nàng ăn vào bụng, lại không có thời gian nói chuyện, nên mới kéo dài tới hôm nay.

“Bọn hần cũng không biết từ đâu có được tin tức, biết rõ thiếp muốn được đưa đến bên trong Thu Thủy Các rồi.” Chuyện này ngược lại không khó đoán, ngay cả Bạch Tuyết đều sớm lấy được thư từ rồi, lại càng không cần phải nói những người trong các. “Phía sau lại nói cho thiếp biết, sợ là Tiểu Ngọc mỹ nhân có thể có con, bảo thiếp chiều cố nàng ấy một chút.”

“Hừ.” Hoàng Thượng cười lạnh một tiếng, hai mắt có chút mờ ra, “Nếu nàng ta có thể mang thai, thì heo mẹ cũng có thể leo cây!”

Liễu Mạn Nguyệt sững sốt, nàng tuy biết thuốc kia bị đổi thành thanh nhiệt hạ hỏa rồi, có thể vào lúc hai người hoan ái mà có thể có con, mặc dù không chắc chắn tỷ lệ ra sao a? Cho nàng ăn cũng không phải thuốc tuyệt dục. Lại nói, cho dù Hoàng Thượng hiện nay chưa đủ lớn để ý con nôi dãi, có thể sau này hẳn lắm hạnh nhiều phi tần khác, chỉ cần có thể mang thai, thì còn quản cái việc nữ tử đó là người trong Các hay sao?

Đưa tay vỗ nhẹ hai cái trên lưng nàng: “Ngày mười lăm ấy, trăm sẽ an bài vài người đến bên này, cũng sẽ có người âm thầm quan sát, nếu người trong Các lại tiếp tục liên lạc, thì lập tức gọi Bạch Oánh đưa tin cho trăm. Sau này khi đi ra ngoài nhớ phải mang theo Bạch Oánh, trên người nàng ta có công phu.”

Công phu?!

Liễu Mạn Nguyệt sững sốt một chút, nàng thật không có nhìn ra, chỉ cảm thấy nha đầu kia thân thể như là cường tráng một ít mà thôi, chỉ không biết trên người nàng ấy công phu cao thấp ra sao.

“Hoàng Thượng, thiếp. . . Có thể hay không được học công phu?” Trong mắt tỏa ra ánh sáng, nàng cũng không phải muốn làm cái gì võ lâm cao thủ, chỉ là cảm thấy thú vị. Dù sao người trong các đều là gan lớn như vậy, ngày nào đó nếu thấy khó chịu với mình, không chừng lại giết người diệt khẩu, đến lúc đó mình muốn chạy cũng không có khí lực a.

“Nàng? Nàng muốn học công phu gì thế?” Nhướn mi hướng nàng nhìn lại, thấy hai mắt nàng phát sáng nhìn mình chằm chằm.

“Có hay không cái loại công phu đi tới đi lui sao? Giúp chạy trốn nhanh chóng đấy, ai cũng đuổi không kịp a!”

Nghe nàng nói như vậy, Hoàng Thượng không khỏi cười rộ lên, ngón tay xoa xoa trên trán nàng, lại nhìn không được cúi xuống hôn lên chóp mũi xinh xắn nói: “Nghĩ cũng đừng nghĩ, bực thân thù này, tại bên trong âm vệ của trăm đều có không ít, người thật có thể chịu đựng khổ cực sao? Tính người ngủ là đến nửa ngày rồi, thì làm sao mà tập được võ?”

Lời này mà cùng nói được... Chính là hẳn không đề cập tới Liễu Mạn Nguyệt cũng tự biết chính mình năng lực a.

Nghe hẳn nói chuyện như vậy không lưu chút mặt mũi cho nàng, thì muốn đem thân thể xoay qua chỗ khác, lại bị Hoàng Thượng ôm vào trong ngực không cho nàng nhúc nhích. Bàn tay sau lưng vuốt ve một chút, sau đó tron trượt theo cổ áo trượt đi vào, một cái tay khác thì thu trở về, từ đằng trước vạt áo mò vào, bắt lấy một bên mềm mại, xoa nắn.

Bị hẳn khiêu khích làm cho tâm thần nhộn nhạo, nhìn không được lại giận liếc hẳn một cái: “Hoàng Thượng đã đáp ứng thiếp a, ngày hôm nay chỉ ngủ bình thường a!”

“Ừ, ngủ.” Vật cứng rắn phía dưới đang chia vào bụng nàng, đầu cũng cúi xuống dưới, thổi khí vào tai nàng, bàn tay trong ngực cũng không thành thật chút nào vẫn cứ vân vân xoa nắn, nào có nửa điểm bộ dạng muốn ngủ?

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59

“Hoàng Thượng. . .” Tiếng kêu yêu kiều mềm mại, lại thấy người nào đó bắt đầu áp lên, Liễu Mạn Nguyệt vội la lên, “Ngài nói chuyện không giữ lời gì hết!”

“Trăm nhất ngôn cửu đỉnh.” Nói xong, đã nhanh chóng cúi đầu lót phía dưới, nâng lên một chân, tự mình đi qua, cọ xát rồi tiến vào lúc này mới nói nhỏ bên tai nàng “Nguyệt Nhi cứ ngủ đi, không cần quản trăm.”

Không cần quản? Không ngờ người này lại có thể nói như vậy... Kêu mình đi ngủ, còn hẳn thì vận động, vậy mà cũng bảo là giữ đúng lời hứa a?! Người

này gầy vò như vậy làm sao mình còn có thể ngủ a!!!

“Hoàng Thượng . . eo thiếp còn đau lắm” Thanh âm phàn nàn nhưng yêu kiều hấp dẫn, nghe vào trong tai lại càng mị hoặc, làm cho Hoàng Thượng cảm thấy không thể dừng được, cả người dần xuống, bắt đầu di động, nhẹ nhàng băng qua nói: “Trẫm đỡ ngươi ngủ.”

Mới biết được tư vị nữ nhân, lại hết lần này tới lần khác đang là độ tuổi huyết khí dương cương, lại có ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, ai có thể nhịn được? Sau khi náo loạn một hồi, thỏa mãn mới ôm nàng vào trong ngực cùng nhau ngủ.

Liên tiếp ba bốn ngày, tối nào Hoàng đế cũng thông qua ám đạo tìm nàng, cho dù nàng náo loạn không cho phép, hắn cũng không chịu buông tha, chỉ khi thấy nàng giận thì mới dụ dỗ, đồng ý ôm nàng ngủ nhưng cuối cùng cũng vẫn không kiềm chế được mà đụng vào nàng. So với trước kia vài ngày mới thân mật một lần, thì lúc này Liễu Mạn Nguyệt cảm thấy buổi tối muốn ngủ yên ổn cũng là không thể a.

Sáng sớm đầu năm, Liễu Mạn Nguyệt thở dài một hơi, trên mặt nhẹ nhõm tự tại đang vui vẻ ngồi ở trên giường.

“Chủ tử ngày hôm nay sao vui vẻ như vậy?” Bạch Hương bước vào nhìn thấy Liễu Mạn Nguyệt ngồi ở chỗ kia một đáng khoan thai tự đắc, nhìn không được hỏi.

” Buổi tối hôm nay ngọc mỹ nhân thị tẩm, đương nhiên ta thư thái a.” Trên mặt nở nụ cười nhẹ nhàng, trong nội tâm thầm nghĩ Ngọc Diễm Lương không biết bên kia có ổn định chưa, chỉ tiếc hiện nay hai người ở khá xa, nhớ tới lúc ấy, phàm là có chuyện gì, không chừng cách tường viện có thể nghe nữa nha!

Về mặt Bạch Hương thành thật gật đầu: “Đúng vậy a, mỗi ngày lúc trời tối lần qua lần lại nhiều lần, nô tỳ phụ trách canh cửa cũng thấy mệt a, chủ tử cũng nên nghỉ ngơi hai ngày a!”

Nghe chủ tử hai người thần thái tự nhiên đối đáp, làm cho Bạch Oánh đứng ở bên cạnh trợn mắt há mồm, thần thờ thật lâu mới tỉnh lại. Hai người này trong đầu chứa cái gì a? Có thể được thánh sủng lại không phải là chuyện tốt? Cũng không trách được, nha đầu như vậy lại gặp được chủ tử đặc biệt như vậy, cũng khó trách lại đưa nàng ta đến bên trong Thu Thủy Các hầu hạ a.

Bạch Huyền bị bệnh liên tiếp mấy ngày, cho đến hôm nay còn nằm ở trên giường, không còn phát sốt, nhưng thân thể vẫn còn yếu. Liễu Mạn Nguyệt sợ nàng ta trực đêm buổi tối đã biết chuyện của hoàng thượng, nếu lỡ miệng nói ra ngoài thì cũng không tốt, nên cũng không có cho nàng hầu hạ.

Chỉ là không biết ra mười lăm tháng giêng, tiểu hoàng đế còn có thời gian tới hay không nữa, lỡ ngay lúc Bạch Huyền trực đêm, không cẩn thận bị nàng bắt gặp, vậy thì thực đau đầu rồi, mà hết lần này tới lần khác nha đầu kia ngoại trừ miệng lớn một chút, cũng không có khuyết điểm gì, làm sao mà đuổi nàng cho được?

Lúc này, Liễu Mạn Nguyệt mới hồi hận, ngày đó vì sao lại muốn đem nàng ta theo a, còn không bằng lưu nàng ở lại Thanh Viên, đi theo Bạch Tuyết, tốt xấu gì cũng tốt hơn so với hiện giờ, cũng sẽ không đến mức bệnh nặng như vậy.

Đêm đến, sau khi tắt đèn, cả người nằm ở trên giường mơ mơ màng màng ngủ trong lòng cũng tính toán thời cơ, lúc này Ngọc Diễm Lương chắc cũng đang ở chỗ của Hoàng Thượng đi? Hai người chắc cũng đã bắt đầu rồi, cũng không biết Ngọc Diễm Lương lần thứ hai phục vụ không biết có chịu được cái kia tiểu hoàng đế gầy vò hay không a...

Khẽ thở dài, nơi này là trong cung, người nam nhân kia là người mà tất cả nữ nhân trong cung đều tâm tâm niệm niệm nhớ thương a, cho dù hắn có tới nhiều lần đi chăng nữa cũng không phải chỉ có mình nàng. Thôi vẫn là sớm đi ngủ, tĩnh tâm, miễn cho nếu vạn nhất ngủ không được, lại biến thành gấu mèo, đến lúc đó Bạch Oánh mà thấy lại cho là mình là tưởng niệm đến mức ngủ không được a.

Mới mơ mơ màng màng ngủ, chợt nghe thấy thanh âm mà mấy đêm nay lúc nào cũng nghe thấy, ngẩn người, mãnh liệt từ trong mộng tỉnh lại, mở to hai mắt ngồi dậy.

“Hử? Sao vậy? Sao lại không ngủ?” Thấy trong phòng đen kịt một mảnh, Liễu Mạn Nguyệt lắng nghe động tĩnh hướng ra ngoài nhìn quanh, Hoàng Thượng cười cười, đem đèn lồng trong tay thổi tắt, để lên trên bàn, còn chính mình đi đến bên giường cời xiêm y.

“Hoàng Thượng . . Ngài sao lại tới đây?” Liễu Mạn Nguyệt cảm thấy rất là kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn hắn, buồn bực hỏi.

“Sao? Chẳng nhẽ trẫm không được tới?” Hoàng Thượng giống như là tâm tình thật tốt, trên mặt ần ần vui vẻ, xoay người đứng tại bên giường, đầu cơ hồ áp vào trên mặt của nàng.

” Buổi tối hôm nay chẳng phải Ngọc Mỹ Nhân hầu hạ ngài sao? Tại sao Hoàng Thượng lại ở bên này?” Liễu Mạn Nguyệt cứ nghĩ mình nhìn lầm, lùi về phía sau một chút.

Nàng càng lùi, Hoàng Thượng liền gần sát vài phần, trên mặt vui vẻ càng lớn: “Mạn Nguyệt cảm thấy thế nào?”

Những ngày này lúc hai người ở cùng một chỗ, hắn không phải gọi mình là Mạn Nguyệt, thì chính là gọi mình Nguyệt Nhi, thật ra khiến nàng nghe thành thói quen.

Nhiều mày hai cái, suy tư một chút, đột nhiên nói: “Chẳng lẽ nguyệt kỳ của nàng ta đến?”

Trên mặt Hoàng Thượng cười càng nhiều, trong lỗ mũi phát ra một tiếng “Hử”, không kịp cời quần áo, liền đem nàng gắt gao đặt ở dưới thân thể.

Cả đêm mây mưa, sáng sớm ngày thứ hai, đợi Hoàng Thượng đi lúc ấy Liễu Mạn Nguyệt còn chết lại trên giường còn không muốn ngồi dậy a. Lúc buổi tối không biết tiểu Ngọc Mỹ Nhân làm sao lại không đi sang chỗ của Hoàng Thượng a? Làm cho eo mình phải chịu tội rồi!

“Chủ tử.” Mắt thấy sắp đến trưa rồi, Liễu Mạn Nguyệt lại vẫn nằm ở trên giường, Bạch Hương không thể không tiến đến đứng tại bên giường thấp giọng kêu hai tiếng.

Trong giường thanh âm lười biếng truyền ra, nghe tiếng Bạch Hương vẫn đang thúc giục, có chút nóng nảy nói: “Chủ tử, nên dùng cơm trưa rồi.” Buổi sáng đã không ăn, trực tiếp ngủ thẳng tới lúc này, giữa trưa nếu không ăn cho đến tối Hoàng Thượng mà tối không chừng lại quở trách hạ nhân lần nữa a.

“Uh. . .” Lại là một tiếng lười biếng vọng ra, bàn tay thon ngọc nâng lên, ngáp một cái, mí mắt thật vất vả mới mở ra được.

“Chủ tử, Thái Hậu truyền chỉ tới, muốn mấy vị chủ tử buổi trưa đi qua nói chuyện một chút đấy.”

Nghe vậy, Liễu Mạn Nguyệt mới lấy lại tinh thần, mấy ngày nữa là tới mười lăm rồi, chắc là muốn nói chuyện giáo huấn các nàng một chút trước khi những nữ nhân kia vào cung.

Thấy Liễu Mạn Nguyệt thật vất vả mới từ trên giường ngồi dậy, hai cái nha hoàn lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, bận bịu tới hầu hạ tắm rửa rửa mặt, bên ngoài đồ ăn đã dọn xong.

Dùng xong cơm trưa, nghỉ ngơi một chút, lại do Bạch Oánh diu đi, một đường hướng Hòa Di Điện đi đến.

Thu Thủy Các ở phía đầu của Tây Bắc, điện Hòa Di của Thái Hậu thì tại hướng Đông Nam, hai chỗ cách nhau rất xa. Hiện nay lại vào đông, đoạn đường này đi lâu như vậy cũng làm cho cơ thể nóng lên, mồ hôi khắp người. Nếu là mùa hè, chỉ nghĩ thôi Liễu Mạn Nguyệt cũng rung mình một cái, chỗ ở Hoàng Hậu ngay tại mặt phía nam Thái Vũ Các của tiểu Hoàng Đế, cách nhau cũng khá xa, chính mình ngày ngày đều phải tới thỉnh an nói chuyện, mà phẩm cấp lại thấp, cho dù ở Hạc Lâm Viên cũng không thể dùng người nâng kiệu đi a! Mỗi ngày đều phải đi như vậy, thật là bất tội đôi chân rồi!!!

Lúc ban đêm tiểu hoàng đế giày vò đau thắt lưng không thôi, lúc này lại phải đi một khoảng đường dài như vậy, trên mặt Liễu Mạn Nguyệt cũng mang theo vẻ mệt mỏi, một tay vịn eo, nhú mảy, hơi thở rất loạn.

Đến điện Hòa Di, gặp hai người Ngọc Diễm Thu và Ngọc Diễm Lương đều đã đến, hướng Thái Hậu, Thái Phi hành lễ, rồi tự động ngồi sang một bên, con mắt hướng Ngọc Diễm Thu đảo qua, thấy nàng mím môi, thần sắc thật là khó coi, lại nhìn Ngọc Diễm Lương, trên mặt lại hiện lên sự vui vẻ, mặt mày ản tình, còn mang theo hai phần đắc ý.

Trong lòng không khỏi khẽ động, hôm qua buổi tối nàng ta không phải là không có đi qua sao? Như thế nào lại đắc ý như vậy?

Thấy Liễu Mạn Nguyệt đến rồi, Chu Thái Phi cười nói: “Có thể thấy được ở xa một ít là tốt rồi, Hoàng Thượng cũng thật là, không phải bảo người đem Thu Thủy Các thu thập cho các nàng dọn vào ở, nhưng chỗ đó cũng quá xa đi, sau này khi Hoàng Hậu vào cung, mỗi ngày muốn phí bao nhiêu thời gian mới có thể đến đây thỉnh an a?”

Lời này cũng đúng, Liễu Mạn Nguyệt đành phải cười cười, cúi đầu không nhìn lên.

Bên kia Ngọc Diễm Lương cười tiếp lời nói: “Cũng không sao ạ, đúng rồi, nghe nói chỗ Liễu muội muội có cung nữ bị bệnh? Lúc này nhìn thần sắc Liễu muội muội cũng không tốt lắm a? Chẳng lẽ trên đường đi bị nhiễm phong hàn?”

Hai ngày này thời tiết trở nên ẩm áp, mặc đồ cũng vẫn nhiều như vậy, làm sao mà nhiễm phong hàn? Chỉ là buổi tối ngủ không ngon, vừa rồi lại phải đi nhiều mà thôi.

“Cái đó, chỉ là mấy ngày nay hơi mệt chút, cũng không biết là chuyện gì xảy ra.” Lòng mảy Liễu Mạn Nguyệt cau lại, giả bộ thở dài một tiếng.

“Muốn nói mệt mỏi, mấy ngày nay thế nhưng người muốn mệt nhọc nhiều hơn đâu này.” Chu Thái Phi bỗng nhiên cười điểm hướng Ngọc Diễm Lương, ánh mắt lại hướng Thái Hậu nhìn lại.

Thái Hậu cũng cười đến bình thân, hơi gật đầu nói: “Buổi tối hôm nay Hoàng Thượng lại chọn người đi qua, mấy ngày nay cần phải hầu hạ cho tốt.”

Hoàng Thượng. . . Lại tuyên nàng ta?

Trong lòng sùng sờ Liễu Mạn Nguyệt, kinh ngạc nhìn Ngọc Diễm Lương, lại được thị tâm, có chút vấn đề mà hình như mình cũng không biết. Xưa nay Bạch Huyền có khả năng giúp đỡ nghe ngóng tin tức lại bị bệnh, thế nên nàng không có ai để ý tới những chuyện xảy ra gần đây.

“Thiếp thân căn tuân ý chỉ Thái Hậu. . .” Ngọc Diễm Lương đứng dậy, trên mặt ửng đỏ một mảnh, mang theo vô hạn vui mừng, thốt tha đừng dậy cúi đầu nói.

Xem bộ dạng nàng ấy như vậy, sao không giống bộ dạng đêm qua không có hầu hạ Hoàng Thượng a? Rõ ràng buổi tối hôm qua Hoàng Thượng vẫn ở chỗ của mình a?

Liễu Mạn Nguyệt cảm thấy nghi hoặc, sắc mặt lại bất động, chỉ ngồi ở một bên, thành thực nghe các nàng nói chuyện.

Hôm nay, chỉ có Ngọc Điệp Lương và Thái Hậu Thái Phi nói chuyện, Ngọc Điệp Thu mấy lần muốn chen vào cũng không nói được nửa câu, ngồi ở một bên hận đến nghiến răng, Liễu Mạn Nguyệt vẫn thành thật ngồi ở đó, vênh tai nghe bát quái.

Bên ngoài bóng tối dần dần bao phủ, mấy người Liễu Mạn Nguyệt cáo từ rồi đi, cũng biết được buổi chiều chỗ Thái Hậu cũng chỉ bày ra điểm tâm trái cây, đồ ăn còn thua cả đồ ăn bên trong Thu Thủy Các, chắc hẳn chỗ Thái Hậu dùng bữa cũng không gì hơn cái này, còn không bằng trở về dùng bữa còn tốt hơn.

“Hôm qua buổi tối Ngọc Mỹ Nhân có đi qua Thính Vũ Các sao?” Trở về, Liễu Mạn Nguyệt chợt đối với Bạch Oánh đang vịn mình hỏi.

Bạch Oánh sững sờ, lập tức khom người thấp giọng nói: “Vâng.”

Sao cơ? Nàng kia. . .

Lông mày nhăn lại, thấy nha đầu kia cũng không nói gì nữa, mà nàng lại là người của Hoàng Thượng, chuyện này hỏi nàng ta còn không bằng trực tiếp hỏi Hoàng Thượng thì hơn. Có thể buổi tối hôm nay Hoàng Thượng sẽ tới nữa?

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook-Full\(cham\).Net](http://Ebook-Full(cham).Net).

Chương 61

Ngủ thẳng tới buổi trưa, Liễu Mạn Nguyệt mới gấp ngăn gấp dài rồi giường, mở mắt liền nhìn thấy bàn trang điểm, mặt thoáng đỏ bừng. Tiểu Hoàng đế còn nói, lúc sau sẽ thay cho nàng một tấm gương thật to để bồi thường cho nàng. Dù có thể soi gương thoải mái nhưng vật này chỉ có tấm cung của Hoàng đế và Hoàng hậu mới được phép đặt, mang tới nơi này ko sợ người khác chú ý sao?

Lại nhìn lên, mấy cái bình lưu ly bên cửa sổ đã đổi thành một đôi mới. bên trên có khắc hoa đính tạc, vô cùng đẹp đẽ, tinh xảo, có vẻ còn quý giá hơn lúc trước. Mấy tấm bình phong cũng đổi thành loại bạch ngọc, đúng là phá của. . .

Ăn trưa xong, Bạch Huyền ốm mấy ngày cũng đã bò dậy được. Bạch Hương, Bạch Oánh canh giữ ngoài phòng có thể nghe loáng thoáng chút động tĩnh, nhưng Bạch Huyền vẫn ở sân ngoài thì hẳn không biết gì về chuyện mấy ngày nay Hoàng thượng đã tới đây.

“Chủ tử.” Khuôn mặt tái xanh, lộ vẻ bệnh chưa khỏi hẳn.

Liễu Mạn Nguyệt nhìn thấy, cũng hơi lo lắng: “Còn chưa khỏe hẳn thì về nghỉ ngơi thêm mấy ngày nữa đi.”

Bạch Huyền vội vàng cười nói: “Nô tỳ nào dám nghỉ ngơi tiếp, là chủ tử mềm lòng, sao nô tỳ lại không hiểu được, mấy ngày nay nghỉ ngơi, làm chậm trễ công việc đã là không đúng rồi. . .”

“Người nghỉ cho khỏe, ta mới yên tâm dùng người, giờ bị bệnh như này thì sao làm việc được?” Liễu Mạn Nguyệt ngắt lời nàng, nghiêm giọng nói, “Đừng nghỉ nhiều, sau khi sức khỏe tốt hơn, quay về làm tốt công việc trong viện là được. Dù sao bây giờ cũng không phải là thời điểm người cần biểu hiện.”

Lời dạy bảo này khiến Bạch Huyền cảm động, mắt đỏ rung rung ngẩng đầu lên, “Nô tỳ, nô tỳ đã hiểu. Chủ tử, chủ tử. . . là người tốt.”

Người tốt. . .

Lời này khiến Liễu Mạn Nguyệt dở khóc dở cười, thấy Bạch Huyền không giống đang nói dối mới sai người đưa nàng về phòng nghỉ ngơi.

Chớp mắt, ngày mười lăm tháng giêng đã tới.

Mấy ngày nay, Thái Hậu không triệu kiến ba nàng nữa, Thái Phi lại càng không để mắt tới. Trừ việc hàng đêm, tiểu Hoàng đế thường lui tới thì Liễu Mạn Nguyệt như đang ẩn cư, chẳng có hứng thú bước ra ngoài xem đầu tháng Giêng thiên nhiên có gì tươi đẹp. Nàng vốn lười mà, cứ ở trong phòng ngủ đến

tận ngày mười lăm.

Sáng sớm, trong vườn đang giăng đủ loại đèn cung đình, chính Thìn (8h sáng), ba mươi hai phi tử đã được phong hào liền tiến cung.

Quy củ bước đi, đoàn người đã tiến vào chính điện, đến thỉnh an Hoàng thượng, Thái Hậu.

Bởi vì ngày trước đã có nơi ở, ba người Liễu Mạn Nguyệt không cần làm như ba mươi hai người kia, lúc này chỉ cần đứng ở bên trên nhìn xuống thôi.

Buổi sáng vừa chạm mặt với hai vị họ Ngọc, thần sắc hai người này có vẻ không tốt lắm. Cũng phải thôi, Ngọc Diễm Thu vẫn chưa được ân sủng, nên vẻ mặt tất nhiên sẽ không tốt. Nhưng còn Ngọc Diễm Lương thì sao? Nghe nói, tối qua, Hoàng thượng cho nàng ta thị tẩm mà, chẳng lẽ nàng làm sai chuyện gì?

Về mặt Ngọc Diễm Lương vừa buồn bực, vừa tức giận, đừng nói là Liễu Mạn Nguyệt khó hiểu, ngay cả Ngọc Diễm Thu cũng phải nhìn nàng mấy lần, trong bụng không khỏi hoài nghi, phải chăng hôm qua nàng không hầu hạ tốt khiến Hoàng thượng tức giận?

Trong đám phi tần, không tính ba người Liễu Mạn Nguyệt, hiện giờ chỉ có một vị phi, hai vị tần, một phượng nghi, hai lương nhân, ba tài tử, hai mươi ba người còn lại đều là thái nữ.

Trong năm người Liễu Mạn Nguyệt quen trước kia thì chỉ có cô nương họ Phùng kia là tài tử, còn tất cả đều là thái nữ.

Phần lớn các vị được ban phong hào đều có phụ thân hoặc người nhà làm quan to trong triều. Những quan nhỏ, gia đình thường thường, thì nữ nhi dù có xinh đẹp nhường nào cũng không được nữa cái phong hào. Chuyện khiến cho Liễu Mạn Nguyệt kinh ngạc là những người được phong vị cũng không được ban tên, chỉ có thể dùng họ của chính mình thêm vào trước phẩm vị. Không ít thái nữ cùng họ Lý, học Vương, đành phải gọi chung chung thôi.

Những phi tần mới vào cung này vừa mới bái kiến xong, Trịnh công công bên cạnh Hoàng thượng chợt tiến lên một bước, tay cầm ý chỉ, gọi tên Ngọc Diễm Lương.

Chúng nữ đều sững sờ nhìn Ngọc Diễm Lương tiến lên, quỳ xuống. Ngọc Diễm Lương trong lòng thấp thỏm không yên. Tối hôm qua hầu hạ Hoàng thượng, sau đó liền đi nghỉ, sáng sớm tỉnh dậy liền thấy nguyệt sự của mình đến! Vốn đã uống thuốc để hầu hạ Hoàng thượng, nàng còn tưởng thân thể mình sẽ yên vài hôm, ngày sau, không mong có thai nhưng mong nguyệt sự tạm ổn.

Sáng nay, mình lại khiến cho giường nghỉ dơ bẩn, tuy nói Hoàng thượng luôn về phòng nghỉ ngơi nhưng việc nguyệt sự của mình chắc hẳn Ngài sẽ biết.

Chẳng lẽ là tức giận vì mình làm bẩn long sàng?

Bất an quỳ xuống, vậy mà tai lại nghe thấy ý chỉ phong mình thành phượng nghi!!

Chúng nữ mới vào cung còn chưa được nhìn thấy bộ dáng Hoàng thượng thì đã nghe thấy tin tức này. Có thể được sắc phong trước mặt mọi người, thật hân diện biết bao! Ngọc phượng nghi kia đã sử bao nhiêu thủ đoạn?

Không biết bao nhiêu cái khăn đã bị vò nát, bao nhiêu ánh mắt như có như không nhìn trừng trừng vào Ngọc Diễm Lương đang quỳ. Mà vị Ngọc Diễm Lương này lại đang sững sờ đến choáng váng, vẫn còn chưa nhận ra. Vội vàng bái tạ, mơ mơ màng màng lĩnh chỉ, lại mơ màng đi về chỗ đứng.

Chẳng lẽ là vì mấy ngày nay nàng rất biết điều, ngoan ngoãn nghe lời? Cũng phải, bị dây trói, bị khăn bịt mắt, bịt miệng, những việc này không phải cô gái nào cũng có thể chịu được. Xem ra, lúc ở trên giường cần ngoan ngoãn làm theo Hoàng thượng, ngài không tức giận, cũng sẽ để ý đến mình nhiều hơn.

Thấy Ngọc Diễm Lương lĩnh chỉ tạ ơn, trên mặt còn hiện ra nụ cười ngọt ngào, chúng nữ xung quanh lại càng hận, trừng trừng mắt mà nhìn. Mới ngày đầu tiên đã tát thẳng vào mặt mọi người như vậy, đích thị là hồ ly tinh, nhân cơ hội vào cung trước, thừa cơ buổi tối quyến rũ Hoàng thượng!

Còn hồ ly tinh chính hiệu, Liễu Mạn Nguyệt thì biết điều đứng ở một bên, khẽ nâng mắt, nhìn lướt qua tiểu Hoàng đế đang giả vờ cau có ngồi phía trên, rồi vội cúi đầu xuống. Đây đúng là một ý hay, hôm nay khiến Ngọc Diễm Lương tấn vị, chính là giúp nàng ta gây thù chuốc oán.

Đội lạt quay về, nếu lấy cớ tìm nàng ta học hỏi “kinh nghiệm”, rồi từng việc lại thất bại... Ha, trò vui rồi đây.

Nghĩ tới đây, không nhịn được cười, vội vàng dùng khăn lụa che miệng. Nhưng lại nhắc tới phẩm vị của nàng, vốn là có thể có bốn mỹ nhân, hiện nay chỉ còn lại một mình mình, xem ra cửa cho các thái nữ lại nhiều hơn rồi, lại có thể chứng kiến đủ loại tâm tư rồi.

Thử nghĩ mà xem, lúc mình vào cung cũng chỉ có bốn người, vào khu này ba năm, thỉnh thoảng mới có dịp lác lác trước mặt tiểu Hoàng đế, hiện giờ, chốc lát đã có thêm ba mươi hai người...

Trong đầu vẫn vơ suy nghĩ, càng nghĩ càng xa, nụ cười càng lúc càng tươi, đành phải dùng khăn tay chặn khóe miệng lại, lúc lâu mới dám bỏ xuống.

Tiểu Hoàng đế ngồi trên đảo mắt qua, thấy nàng đứng yên che miệng, liền biết nàng đang cười trộm, ánh mắt chợt dừng lại, suýt nữa cười thành tiếng. Có vài người ngồi dưới giời nhìn nét mặt, thấy Hoàng thượng nhìn về phía đó liền cũng nhìn theo, Ngọc Diễm Lương đáng thương, lúc trước cùng đứng với Liễu Mạn Nguyệt một bên, giờ bị những ánh mắt như mũi tên đâm cho thùng lỗ chỗ.

Dù hôm nay phi tần mới nhập cung, nhưng danh phận đã sớm ban ra, bài tử cũng được chuẩn bị từ sớm. Hoàng đế lệnh cho chúng phi tần lui ra, trở về Thính Vũ các, liền thấy Tôn Đắc Long cùng với hai tiểu thái giám bụng khay bài tử đi tới.

“Có Ngọc mỹ... Ngọc phương nghi ở đây không?” Đã thành thói quen nên lười tìm mục tiêu mới, hắn cũng sợ không may làm lộ chuyện ra ngoài. Nếu chỉ có một Ngọc Diễm Lương thì vẫn còn dễ dàng lừa gạt, dù sai nằng ta đã quen, lại chưa từng thử qua người thật.

“Bẩm Hoàng thượng, hôm nay Ngọc phương nghi không tiện.” Tôn công công cười khan một tiếng, hắn biết tính toán của Hoàng thượng, nhưng làm phận nữ nhi, trong tháng luôn luôn phải có một, hai ngày không thể.

Hoàng thượng nhũm mày, nghĩ ngợi, chợt nở nụ cười: “Vậy thì gọi tỷ tỷ của nàng ta là Ngọc lương nhân tới.”

“Dạ.” Đây là muốn trút toàn bộ oán hận của chúng phi tần xuống đầu hai chị em nhà này sao? Tôn công công nhận lệnh, vội vàng phân công, báo Ngọc Diễm Thu chuẩn bị.

“Truyền Ngọc lương nhân?” Đang ở trong Hoan Uyển phường, Tổng phi nghe tin liền cau mày.

“Dạ phải.” Đại nha hoàn thiếp thân Trần Nhi đi bệnh viện nhìn ngó xung quanh, sau đó liền thấp giọng oán hận nói, “Hiện giờ, trong cung, nương nương chính là người đứng đầu hậu cung! Lẽ ra Hoàng thượng nên theo phân vị, làm hạnh nương nương trước mới phải. Không biết Ngọc phương nghi kia bày mưu tính kế thế nào, hôm nay rõ ràng không hầu hạ Hoàng thượng được lại còn kéo tỷ tỷ của ả tới lấp chỗ trống!”

Muội muội không thể thị tẩm, nên dùng thủ đoạn đưa tỷ tỷ tới thay... Ồ ta muốn cùng tỷ tỷ của mình tới quyến rũ Hoàng thượng, chứ không dùng người bên cạnh của mình thừa on mưà móc...

“Chuyện này không cần nói nhiều nữa.” Hôm nay, đầu tiên là bị tát vào mặt, giờ lại bị thêm một vố này nữa, Tổng phi trầm mặt, không muốn nói nhiều.

Trần Nhi vội la lên: “Chủ tử, chẳng lẽ cứ để yên như vậy?”

“Nha đầu ngốc.” Tổng phi thân nhiên bỏ một viên mứt quả vào miệng, “Chúng ta không vội, tự khắc sẽ có người khác vội. Vào nơi này, trong thời gian ngắn như vậy, Thái Hậu, Thái Phi còn chưa mở lời, chúng ta đi đâu tố khổ? Nếu Ngọc phương nghi có thể quyến rũ được Hoàng thượng một ngày, nhất định có thể quyến rũ đến ngày thứ hai.”

“Nương nương nói phải...” Trần Nhi sừng sốt, giờ ngón tay chỉ về phía đông, “Họ Chu kia...”

Cười nhìn Trần Nhi một cái, Tổng Phi không nói gì nữa. Cha nàng cũng chỉ là một quan Ngự sử, cũng chẳng thân thiết gì với hai vị Thái Hậu Thái Phi, tuy hiện giờ không có Hoàng hậu, nhưng có tui thân, có khổ sở cũng chưa đến lượt nàng đi tố. Hơn nữa, vị Chu tần kia lại là cháu gái yêu của Thái Hậu cơ mà! Nếu Ngọc phương nghi kia không có đầu óc, dám tranh giành với Chu tần, thì đúng là chán sống rồi.

Rồi việc Hoàng thượng cung chiều là có dụng ý gì? Chủ của hậu cung này, cũng không phải chỉ có một vị đầu.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

Đang ngủ ngon lành ở trên giường, chợt thấy có người lay lay, quay mặt vào trong ngủ cho yên, người nọ vẫn bám dính, còn nhét cánh tay xuống dưới đầu mình.

Cau mày, mở mắt, đối diện là Hoàng thượng, lúc sau, Liễu Mạn Nguyệt mới nói: “Hoàng thượng, không phải hôm nay người đến tẩm cung của Ngọc lương nhân sao?”

“Hả...?” Vốn Hoàng thượng đang áy náy vì làm nàng tỉnh giấc, nhưng bị nữ nhân này nói một câu chẳng ra sao, nổi áy náy của Hoàng thượng bỗng chốc bay vụt lên chín tầng mây.

Trong đầu đinh một tiếng, Liễu Mạn Nguyệt giờ mới hoàn hồn. Những lời này chẳng qua là nghĩ trong đầu thôi, chưa nói thật với hắn bao giờ, không ngờ lúc mơ màng lại nói ra.

“Mạn Nguyệt... đang ghen?” Nụ cười trên mặt bỗng tươi tắn hơn, thấy nàng ngủ, vốn chỉ định ôm nàng ngủ cùng thôi, ngày hôm trước cũng đã hành hạ nàng đủ rồi. Nhưng nghe câu hỏi kia, trong lòng bỗng dưng ảm áp không nói thành lời, khiến mình muốn cười đến không ngậm miệng lại được.

Nàng ghen rồi, cuối cùng nàng cũng ghen rồi! Trong lòng nàng quả nhiên chỉ có trẫm!

Mặc dù đêm đêm ngủ cùng nhau, sinh hoạt vợ chồng cũng hòa hợp, thoải mái, nhưng trước giờ nàng đều một bộ lãnh đạm, khiến cho hắn hoang mang không thôi, luôn lo rằng chỉ có mình mình yêu nàng, còn nàng lại không thêm để ý. Nhưng hiện giờ, chỉ một câu nói của nàng cũng khiến cho tâm hồn hắn

lâng lâng như bay trên không vậy.

Liễu Mạn Nguyệt sùng sốt, ghen? Ghen cái gì? Nàng chỉ khó hiểu sao hắn không đi chỗ khác mà lại chạy tới đây ngủ thôi mà. Hắn lại nghĩ đến đâu vậy?

Nghĩ đến đâu cũng được, bây giờ tiểu Hoàng đế chỉ muốn ở chỗ này thôi.

Cứng rắn kéo nàng ngồi dậy, nhanh chóng trút quần áo của nàng xuống, ôm nàng vào trong lòng. Liễu Mạn Nguyệt vẫn còn đang choáng váng đầu óc, không hiểu hắn định làm gì thì hắn đã đi vào từ phía sau.

Ừ ư a đến tận nửa đêm, nàng nằm lý trên giường, muốn ngủ luôn. Hoàng thượng sợ nàng như vậy thì không thoải mái nên ôm nàng vào lòng, vừa vỗ về nhẹ trên vai nàng, vừa nhẹ nhàng vuốt ve bên hông nàng, khẽ miết sát tai, khẽ khàng nói: “Nguyệt nhi, trầm chí ở chỗ này với nàng, không bao giờ đi nơi khác...”

Mặc dù còn đang mơ màng, nhưng vẫn nghe rõ những lời này, trong lòng chấn động, lông mi dài run rẩy, lại vội vàng đè nén tâm tư, giả vờ hừ hừ hai tiếng rồi ngủ. Lời nói trên giường của nam nhân sao có thể tin được? Bây giờ hắn còn nhỏ, sau này... sao có thể tin tưởng được...

Hoàng thượng không biết nàng giả vờ, chỉ cảm thấy hôm nay vô cùng vui vẻ, sung sướng, vỗ vỗ vai nàng, cọ cọ lỗ mũi bên tai nàng: “Trong cung này chỉ một mình nàng xứng với hai chữ ‘mỹ nhân’, hai chữ này ngày sau không thể sử dụng được...”

Ngủ dậy, cảm thấy đầu như bị đá đè. Soi gương, đợi Bạch Hương vấn tóc cho mình xong, gọi Bạch Huyền đã khỏe bung trà vào phòng.

“Chủ tử, ngày hôm nay có vẻ nóng nực!”

“Hừ?” Nha đầu này sau khi hết bệnh, sợ là ở trong viện này đến tù người rồi, hơn nữa, đánh chết cũng không dám ra khỏi Thu Thủy các, thế những vẫn không áp chế được tính tình nàng. Bởi sợ nàng ta gây chuyện, nên đã phải nắm lỗ tai nàng ta dặn dò rằng, hai ngày, nàng ra khỏi sân này thì không được nói đến sự trang trí bày biện ở chỗ nàng, bây giờ mới cho nàng ta ra ngoài cho thoáng khí.

Hôm nay mới là ngày đầu tiên, nàng lại có thể hỏi thăm tin tức...

“Tối hôm qua không phải Ngọc lương nhân đi hầu hạ Hoàng thượng sao? Nghe nói, hơn nửa đêm bị Hoàng thượng đuổi ra ngoài, lại không cho người điu về, chỉ một thân một mình khóc sụt mướt chạy về, sáng sớm nay Hoàng thượng ra lệnh cách chức nàng ta thành tài tử rồi!”

Nháy nháy mắt, hôm qua, Hoàng thượng... tới lúc nào rồi? Chuyện này hắn đã tính toán trước, hay hôm qua đúng là đã xảy ra chuyện gì khiến hắn tức giận?

Những tối qua hắn đến rất muộn, lúc ấy mình còn chưa tỉnh ngủ cơ, đợi hắn xong chuyện thì lại chẳng còn sức mà bò dậy nói chuyện với hắn.

Bởi vì Bạch Huyền rất sợ hãi nên không dám trực đêm, phải để cho Bạch Oánh và Bạch Hương hầu hạ, vậy nên cũng không biết chuyện tối qua Hoàng thượng tới, lúc này hai mắt phát sáng, vội vàng đặt trà cụ trên khay, tiến tới bên cạnh Liễu Mạn Nguyệt, mặt mày hớn hờ hỏi: “Hôm nay nô tỳ vốn định ra ngoài hỏi thăm hai thái nữ mới vào trong viện của chúng ta, không ngờ lại nghe được tin tức động trời như vậy. Hừ, Ngọc tài tử kia đúng là vọng tưởng, muốn nhân cơ hội Ngọc Phương Nghi như thế mà lung lạc Hoàng thượng, lại không nghĩ rằng ngay cả long sàng cũng không lên được đã bị đuổi ra ngoài rồi. Không biết là đã phạm phải kiêng kỵ gì rồi.”

Ngọc Diễm Thu kia sao có thể ngu xuẩn như vậy chứ? Ngọc Diễm Lương làm việc ra sao ở chỗ hoàng thượng, nàng ta không thể biết toàn bộ nhưng ít ra cũng phải hỏi ra bốn năm phần chứ. Chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời, tiểu hoàng đế cũng chả để ý nữa, tùy Tiểu Lưu Từ làm thí nghiệm chút thôi. Nhưng mà sao nàng ta lại chọc giận hoàng thượng? Còn khiến hoàng thượng phải cách chức nữa?

Chẳng lẽ... nàng ta nhìn thấy cái gì đó, hoặc là biết cái gì rồi?

Trong lòng hoảng hốt nhưng vội vàng đè nén lại. Nếu thật sự nàng ta đã biết được điều gì đó, đừng nhìn tiểu hoàng đế còn nhỏ mà không dám ra tay độc ác xử trí nàng ta. Bây giờ chỉ có đuổi ra ngoài, giáng xuống một cấp, có vẻ như là... có ý?

Bên này Liễu Mạn Nguyệt nghĩ mãi không rõ, mấy phi tần trong viện mới vào cửa hôm qua cũng chẳng tài nào nghĩ ra được. Nhưng các nàng cũng hiểu được, dù cho Ngọc Phương Nghi có long chủng, thì Ngọc tài tử kia cũng không thể nào ngóc dậy được nữa rồi! Biết đâu vì chuyện này mà tiểu Hoàng đế giận cá chém thớt, lạnh nhạt Ngọc Phương Nghi thì sao.

Mấy ngày liền, Hoàng thượng không truyền người hầu hạ, Thái hậu nương nương khó lòng nhìn được, muốn tống Chu biểu muội qua thì Hoàng thượng lật thẻ bài.

“Ngọc Phương Nghi?” nghe tin, Tổng phi sùng sờ.

“Đúng vậy! Cứ tưởng là Hoàng thượng tức giận rồi sẽ lạnh nhạt nàng ta, ai ngờ, nàng ta lại tiếp tục được gọi!” Trần Nhi bĩu môi.

“Không vội.” Chi hoi sùng sốt một lúc, Tổng phi cười nhạt, “Đợi đến tháng hai, Hoàng hậu vào làm chủ Đông cung, khi đó thì tạm biệt Ngọc Phương Nghi.”

“Chủ tử muốn... mượn tay Hoàng hậu?” Trần Nhi nghe xong, hai mắt tỏa sáng.

Tổng phi khẽ lắc đầu, cười nhạt: “Hoàng hậu làm chủ Đông cung, chúng phi tần đều phải đến thỉnh an mỗi ngày, lúc ấy có thể chạm mặt Ngọc Phương Nghi, cũng có thể chứng kiến thủ đoạn của nàng ta. Bây giờ, một tháng tiếp theo, chúng ta cứ ở trong viện, không làm chuyện gì hết, cũng không quản chuyện gì hết.”

Lúc này Trần Nhi mới hiểu ra, gật đầu: “Ra là vậy.”

Tiểu Đào Nhi thấy chủ tử nhà mình ngồi bên cửa sổ, dáng vẻ bị tổn thương, trong bụng lo lắng, vội cười nói: “Chủ tử, trời ấm lên rồi, chúng ta nên ra ngoài một chút, được không ạ?”

Chu tần mi buồn không nâng, vẫn nhìn trời xanh mây trắng ngoài kia: “Mùa xuân phía bắc lạnh, bên ngoài vẫn rét đấy.”

“Chủ tử.” Tiểu Đào Nhi tiến tới bên cạnh Chu tần, nhỏ giọng nói: “Nô tỳ nghe nói, thường ngày, Hoàng thượng đều ở trong Ngự Hoa viên chơi xúc cúc.”

Chu tần nghe hai chữ “Hoàng thượng” thì trên mặt đỏ bừng như thoa một tầng phấn, trong lòng vừa thẹn vừa giận: “Nói nhảm, nào có đạo lý... đi... đi ngăn biểu ca.” Càng nói giọng càng nhỏ, trong lòng cũng hơi do dự.

Từ lúc vào trong Hạc Lâm viên này, trái tim của Chu Hoa Thanh liền đặt trên người Hoàng thượng. Đó là biểu ca của mình, một thời gian không gặp, Hoàng thượng trở nên thật đẹp đẽ, mà lại là người tôn quý nhất dưới gầm trời này. Một cô nương trẻ trung xinh đẹp sao có thể không sinh lòng ái mộ chứ?

Nhưng từ ngày vào cung đến này, trừ ngày đầu tiên gặp gỡ, chàng cũng chưa từng gọi mình qua hầu hạ. Chẳng lẽ... chàng còn chưa biết có biểu muội đến sao?

“Chủ tử, chúng ta chỉ ra ngoài đi dạo một chút thôi, gặp được thì tốt, không gặp được cũng không sao, chúng ta chỉ ngắm cảnh thôi chứ không phải là đi tìm Hoàng thượng.”

Tiết trời phía bắc thường giá rét, mùa xuân đến muộn. Tiết mục ngắm cảnh ở Ngự hoa viên rồi vô tình gặp được Hoàng thượng giờ có vẻ không có nhiều tác dụng lắm.

Chu tần đi dạo một vòng, Hoàng thượng thì không gặp được, còn đụng phải An tần. Hai vị tần gặp nhau, khách sáo hai câu rồi đường ai nấy đi. Một đường này, Chu tần gặp một vị tần, một vị phương nghi, hai vị lương nhân, ba vị tài tử. Đến cả mấy nàng thái nữ không có phân vị cũng gặp được một người.

Trừ ba người Liễu Mạn Nguyệt vào cung đầu tiên cùng với một vị Tổng phi, đừng nói là gặp Hoàng thượng, nửa quả dưa chuột cũng không thấy!

Tháng hai là Hoàng thượng đã lên ngôi kế vị rồi, mấy ngày nay, trừ lúc buổi tối nghỉ ở chỗ Liễu Mạn Nguyệt thì ban ngày đều phải bận rộn. Chỗ Thái Hậu thì sáng sớm phải giải quyết chính sự, thỉnh thoảng cũng có thể nhìn thấy Hoàng thượng, đâu còn thời gian rảnh rỗi mà điều tra chuyện Hoàng thượng vô tình chạm mặt mấy nữ nhân?

Từ hạ nhân biết được, mấy ngày nay người Hạc Lâm viên bị các nàng truy xét mấy lần, như là biết có con cá lớn, ngay cả Hoàng thượng cũng không có tâm tư giả vờ giả vịt.

“Chủ tử, mấy ngày nay trong viện vô cùng náo nhiệt! Nghe nói, hôm kia Lý thái nữ của chúng ta lúc ra ngoài bị trật chân, Vương thái nữ thì lại trúng phong hàn, đang nằm bệnh, phải xin thuốc.”

Liễu Mạn Nguyệt nghe Bạch Huyền nói, trong bụng giật giật: “Ta xem mấy ngày nay mấy người mới vào viện có đi dạo xung quanh chỗ chúng ta không?”

“Không phải sao?” Bạch Huyền vừa nói vừa đặt điểm tâm lên bàn, thềm nuốt một ngụm nước bọt: “Những phi tần kia suốt ngày dạo vườn, ngắm cảnh, hận không thể gặp Hoàng thượng giữa đường, có vẻ như mấy ngày nữa là có thể tra xét toàn bộ trong ngoài Hạc Lâm viên đây.”

Mấy nữ nhân này đi dạo lung tung, đó không phải là vấn đề quan trọng. Hoàng thượng che dấu rất nhiều chuyện, đang nghĩ tạo đường ngầm trên vách núi, vạn nhất có người to gan lớn mật giống như mình chạy lên đó, vậy thì...

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: chương 63

Liễu Mạn Nguyệt thở dài: “Hai vị thái nữ kia cũng thật đáng thương, vừa mới vào cung, đã gặp những chuyện này... mà thôi, sau khi nguoi vào ở sân này cũng đã bị bệnh một lần, nói vậy, chắc các nàng cũng giống vậy, bệnh khỏi là được rồi.”

Lời này người khác nghe, sẽ không nghĩ ngợi gì, nhưng Bạch Huyền nghe, mặt trắng đi trong nháy mắt.

Nàng vốn cảm thấy Thu Thủy các này không sạch sẽ, nếu không làm sao nàng mới vừa vào tới một ngày, lại ngã bệnh đây? Hiện nay thử nghĩ xem, trong Hạc Lâm viên này nhiều chỗ ở như vậy, nhưng cũng không có nghe nói những nơi kia giống Thu Thủy các, người vào ở ba chỗ, ba chỗ đều có người ngã bệnh a!

Thấy sắc mặt nàng ta trắng bệch, trong lòng Liễu Mạn Nguyệt an tâm một chút. Nha đầu này, quay đầu lại chắc chắn ở chung quanh nói lung tung đi, bề ngoài dạn dỏ qua nàng ta, không cho nói lung tung, nhưng chuyện này, lại muốn nhờ nàng ta đem lời đồn phất ra mới được.

Đêm đến, tiểu hoàng đế bận rộn cả ngày, vẫn chui từ trong địa đạo ra.

“Hoàng thượng, ngày hôm nay không phải là gọi Ngọc Phương Nghi sao?” Liễu Mạn Nguyệt miễn cưỡng đứng dậy, cau mày hỏi.

“Ừ? Làm sao? Nàng muốn đuổi trăm trở về?” Mấy ngày trước tuy rằng ngày ngày tới đây, nhưng nàng ấy cũng không xua đuổi mình, hôm nay sao lại thế?

Nghĩ vậy, liền đưa tay kéo tay nàng, nhưng cảm thấy bắt lấy một mảnh lạnh như băng, không khỏi sợ hết hồn: “Làm sao lạnh như thế?”

Liễu Mạn Nguyệt cúi đầu cười cười: “Hoàng thượng, thiếp... quý thủy tới rồi, không hầu hạ được Hoàng thượng.”

Hoàng đế nhưồn mày, đem nàng ôm nhẹ vào lòng, vuốt ve đầu nàng: “Vô phương, trăm ôm nàng ngủ, tay trăm ấm, giúp nàng ủ ấm.”

Tiếng hán nói trăm trăm, nghe được khiến lòng người khoan khoái thư sướng, Liễu Mạn Nguyệt cười nhạt, nếu hán lúc này đây muốn bên mình, vậy cũng không có đạo lý cứng rắn đuổi hán đi, tránh cho sau này muốn gọi hán đến, cũng không gọi được người. Bị hán ôm ở trong ngực, hai người lên giường dựa vào một chỗ thấp giọng nói chuyện.

“... Thiếp lo sợ các nàng đi loạn, nếu không cẩn thận bắt gặp Hoàng thượng leo vách núi kia...”

Một tay vỗ nhẹ từng cái trên lưng của nàng, một... cánh tay khác thì đưa vào trong yếm của nàng, đặt tại trên bụng nhỏ giúp nàng ủ ấm, nghe nàng gầy nói lời này, trong lòng thư thái một trận: “Nguyệt Nhi lo lắng chuyện của trăm như vậy sao?” Vừa nói, vừa vỗ nhẹ hai cái, áp môi vào trên má nàng khẽ hôn, “Trăm biết rồi, hai ngày nay là có thể khiến các nàng yên tĩnh. Trăm cũng không nghĩ đến, ... nếu những cô gái này có thể đi dạo như vậy, cỏ trong vườn còn chưa mọc ra, đã sớm bị các nàng dẫm chết hết.”

Liễu Mạn Nguyệt bật cười, tựa vào trong ngực của hán, chậm rãi nhắm mắt lại. Còn chưa đầy một tháng nữa, Hoàng hậu sẽ phải vào cung. Cho dù người nọ là trong Các phái tối, cho dù người nọ chỉ là một hình nộm, Hoàng thượng cũng không thể không đi tới chỗ nàng ta làm dáng một chút.

Trong Các có thủ đoạn gì, tất nhiên nàng biết rõ ràng. Nếu là Hoàng hậu quả thật muốn cho Hoàng thượng cùng phòng với nàng ta, hạo được và vân vân... làm gì có nửa điểm áp lực?

Mà tân Hoàng hậu vào trong cung, sao có thể cứ vọt qua một bên như vậy? Lưu Huân Nguyên kia nghe nói hiện nay đã thăng làm Tả Thừa tướng, trừ quốc trượng, lại là Thừa tướng... dù Hoàng thượng muốn động đến hán ta, cũng không thể không bận tâm một chút.

Khe khẽ thở dài, cái dưa chuột này, nàng vốn không trông cậy vào có khả năng sạch sẽ, nhưng cho đến hôm nay, lại chỉ một mình mình dùng qua, trong cung nhiều cô gái trẻ tuổi như vậy, bảo nàng nói phân chia ra... Chỉ sợ là chính mình, trong lòng cũng sẽ không vui?

“Làm sao lại than thở rồi?” Hai người dán vào gần như thế, đương nhiên Hoàng thượng nghe thấy nàng than thở, vội vươn tay tới đây, nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên, nhìn sắc mặt của nàng.

“Bụng không thoải mái.” Mối đồ mọng khê cong lên, chân mày nhẹ chau lại, khiến người nhìn đau lòng không dứt.

Hoàng thượng vội cao giọng gọi Bạch Oánh: “Làm chút canh gừng, cho chủ tử các người xua hàn khí.”

Trong bụng khê thở dài một tiếng nữa, tuổi tuy nhỏ chút ít, nhưng chăm chút như thế, thật không biết, ngày sau... Rốt cuộc tiện nghi ai...

Hoàng thượng triệu Ngọc Phương Nghi liền ba ngày, Thái hậu cuối cùng ngồi không yên.

“Hoàng thượng, tuy nói Ngọc Phương Nghi kia khiến con thích, nhưng cũng không thể rồi loạn quy củ.” thương lượng với nhi tử về chuyện này, Thái hậu cũng là làm lần đầu, trước kia là không cần phải - khuyên hán đi hán cũng không đi, sau này chuyện này cũng không dò bả quản, nhưng hiện nay bà không thể không ra mặt - chúng phi tần vào cung nhiều ngày, hán lại chỉ sùng có một ít?! Nói thế nào được!

Trước kia bởi vì hán không đụng cô gái nào mà nóng nảy, lúc này, hán đụng, nhưng lại chỉ đụng một ít thì cũng không được a! Trong hậu cung hơn ba mươi người đều chờ dính mưa móc của hán đây!

“Thái hậu muốn nhi tử sủng ái?” Đầu Hoàng thượng không nâng, mí mắt không nâng. Tuy nói mấy ngày nay, lúc mẫu tử nói chuyện nhiều hơn. Nhưng rốt cuộc lạnh nhạt nhiều năm như vậy, nhất thời sao được đây?

Hoàng thượng chính là giả bộ, cũng giả bộ không ra bộ dáng cuồng quân mẫu thân.

“Con!!” Thái hậu nhất thời khí huyết dâng trào, đầu choáng váng sắp ngã. Thật vất vả thu về, nhìn nhitừcửa mình, gặp hán bộ dáng như cũ ngồi ở đó, thật giống như kiểu hán vừa hỏi là “Hôm nay ăn chưa?”.

Nào có đạo lí hỏi mẹ mình nên ngủ với ai? Nhưng. Nhưng. . . .

“Theo như quy củ, trong phi tần hiện nay Tổng tần có phân vị cao nhất, hôm nàgày vào cung,con nên đi chỗ nàgày.” Dứt lời, thấy sắc mặt Hoàng thượng không thay đổi, lúc này mới trì hoãn khẩu khí, “Còn có An tần, biểu muội người. Cho dù không muốn đi chỗ các nàgày, gọi vào Thỉnh Vũ các hầu hạ cũng giống như vậy. Còn có những người mới vào cung Vương phương nghi, Tiền lương nhân, Lý lương nhân, Vạn tài nhân.”

Không đợi Thái hậuđếm ngón tay xong, Hoàng thượng liền mở miệng nói: “Quá xấu, trăm nhìn ngán.”

Bàn tay vừa đếm tới một nửa dừng ở giữa không trung, Thái hậu thật giống như bị thứ gì làm nghẹn lời, hồi lâu mới thuận khí.

Xấu? Thế thì không đến nỗi. Nhưng ngũ quan đoan chính, cùng một loại thôi. So với Ngọc gia tỷ muội kia các màu phong tình tất nhiên không có cách nào so được. Về phần Liễu Mạn Nguyệt, lại càng không có so được.

Nhưng các nàgày xấu, có xinh đẹp a!

“Biểu muội con vốn không xấu đi? Một tiểu cô nương khí chất thanh tú, chẳng lẽ concũng không thích? !” Nói là ra mặt chống đỡ thể diện cho chúng phi, nhưng thật ruôt cuộc, trong lòng Thái hậu là chống đỡ cho Chu tần kia. Tiểu cô nương kia ôn nhu yếu ớt, lớn lên lại thanh tú khả ái, tất nhiên mình vô cùng yêu thích, tại sao Hoàng thượng lại không thích?

Hoàng thượng lúc này mới giương mắt nhìn Thái hậu một cái, lời định nói lại nuốt trở vào, chỉ nói: “Quá nhỏ, trăm không có hăng hái.” Chu tần lớn lên cùng Thái hậu cũng có bốn năm phần tương tự, cho dù Hoàng thượng hiện nay không có tính toán cùng những nữ nhân kia, dù muốn tìm người ngủ cùng, sợ là cũng không tìm biểu muội kia.

Nhìn thấy nàgày ta, sẽ nhớ tới mẹ mình. khẩu vị của Hoàng thượng không có nặng như vậy. Nhưng cũng không thể cùng Thái hậu nói rõ, chỉ sợ vừa nói ra. mẫu tử sẽ không còn có lúc yên tĩnh.

“Người.” Thái hậu lần nữa chán nản, tuổi Chu Hoa Thanh vốn là nhỏ, mới vừa mười ba, mà vóc người chưa đầy, nói không chừng không đủ một miếng của nhitừ mình, “cái kia... thái nữ kia.”

Các thái nữ đều gia thế tầm thường, nhưng xinh đẹp động lòng người, mà các loại phong vận đều có, chính là để cho Hoàng thượng lựa chọn, thích gì chọn nấy, khi nào phải bận tâm?

“Mẫu hậu.” Hoàng thượng chợt mở miệng cắt đứt, “Mấy ngày nay nhitừ bạn rôn học tập chính sự, mẫu hậu cũng thường dẫn dò nhitừ, còn chưa đầy một tháng nữa, nhitừ liền phải lên ngôi kế vị, trong lòng đang thấp thỏm, thực không tâm tư suy nghĩ chuyện ngoài rìa. Nếu mẫu hậu không thích Ngọc Phương Nghi, mấy ngày nay trăm sẽ không gọi nàgày ta nữa.” Dứt lời, vẫy vẫy tay áo rời đi.

Thái hậu nghẹn họng trân trối nhìn đại môn, thật lâu sau còn không có lấy lại tinh thần. Để cho hán đi chạm người khác, hán thà rằng chẳng chạm một ai... Đây... Đây cũng như khi trước, một người cũng không chạm? !

Thấy Hoàng thượng nhắc tới Ngọc Phương Nghi kia, trên mặt cũng không có nửa điểm thần sắc khác thường, giống như gọi nàgày đi qua chỉ là ôm ngủ một giấc. Bình thường lúc ban ngày, càng không đặc biệt đến chỗ Ngọc Phương Nghi kia ở, xác nhận chưa bị nàgàyta làm cho mê đảo.

Đã như vậy, thì không cần phải đi tìm Ngọc Phương Nghi kia phiền toái..

Ngọc Điện Lương ngồi ở trong phòng, sững sờ nhìn về phía hai phần mới được ban thưởng. Một phần, là Hoàng thượng ban thưởng cho. Một phần, là Thái hậu ban thưởng. Xưa nay, Thái hậu bên đó cũngthường có ban thưởng, nhưng Hoàng thượng trừ buổi tối thỉnh thoảng gọi mình đi qua hầu hạ, nhưng hai người lúc đó cũng không có nói thêm nửa câu.

Lúc làm chuyện kia, hán thích đem mình trối thành các loại tư thế, miệng cũng nhét đồ. Vừa mới bắt đầu mặc dù không quen, nhưng sau lâu dần, lại cảm thấy tựa như chỉ có khi làm chuyện kia phải trối lại mới thoải mái.

Nhưng... Phần thưởng này không rõ lí do đột nhiên ban xuống, rốt cuộc là làm sao?

Không đợi Ngọc Điện Lươngnghĩ ra, trong vườn không biết chỗ nào truyền ra lời đồn, nói là - Thái hậu không thích Hoàng thượng chỉ sủng mỗi Ngọc Phương Nghi, đem Hoàng thượng kêu đi qua quở trách một bữa. Hoàng thượng vì Ngọc Phương Nghi, cùng Thái hậu giận dỗi, người cũng không muốn chạm rồi!

Ban đồ cho Ngọc Phương Nghi, chính là Hoàng thượng trấn an. Thái hậu biết được, trong lòng khó chịu, lúc này mới đưa tới phần thứ hai ban thưởng, coi như là ngăn miệng Ngọc Phương Nghi.

Lời đồn này không biết là ở đâu truyền tới, nói ra khuôn ra dạng, không khỏi khiến người khác tin tưởng.

Chiều hôm đó, Hoàng thượng chính xác không có chọn người đi qua hầu hạ, lại càng góp phần vào cái lời đồn này.

Ngọc Diễm Lương nằm ở trên giường lăn qua lộn lại không ngủ được, trong lòng chẳng qua là để ý.

Thái hậu nằm ở trên giường cũng không ngủ được, trong lòng lại càng hối hận.

Chỉ có Hoàng thượng, ôm Liễu Mạn Nguyệt, nhét đầu nàng vào trong lồng ngực của mình, một đêm ngủ ngon đến sáng.

Sáng sớm hôm sau, một lời đồn nữa ở trong vườn này tản ra.

“Nghe nói, gương mặt xanh trắng, lưỡi lè ra, hai mắt đỏ như máu. Lúc ấy, ta bị hù gần chết!” Bạch Hương ở trong sân, cùng tiểu thái giám các viện đi qua, nói ra khuôn ra dạng.

“Này coi là cái gì, chuyện này không phải là thường có?” Một tiểu thái giám cười cười, chỉ vào người thái giám khác nói, “Chúng ta ở nơi này sớm hơn mấy năm, buổi tối có khi ra cửa, thường xuyên có thể nhìn trên viện bên kia, trên mái hiên có bóng trắng trôi qua đây.”

“A? ! Đâu có đâu có? !” Vốn là nha đầu này nghe nói, chạy ra đây khoe khoang bàn tán, lại không nghĩ tới ở nơi này nghe tin còn bất ngờ hơn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: chương 64

“Ừ, chính là chỗ đó, còn có mấy gian cung điện phụ cận ở giữa Thu Thủy Các. Đến buổi tối, thường xuyên có thể nhìn thấy đây này!” Tiểu tử kia tiện tay đốt một chỗ, nói lời bịa đặt mà không chớp mắt.

Người khác cũng phụ họa gật đầu, còn an ủi Bạch Huyền: “Ồ lâu rồi sẽ quen thôi. Về sau buổi tối khi làm việc, nếu có nghe động tĩnh gì quái lạ, ví như tiếng trẻ con khóc, hay là cửa phòng tự động mở ra, v.v... thì chớ có mà nhìn loạn! Người hầu như chúng ta tốt nhất không nên tò mò, lúc trước đã có người bởi vì nghe mấy cái động tĩnh này đi ra ngoài xem xét, kết quả lại mất hồn phách biến thành kẻ điên đấy!”

Bạch Huyền nghe vậy tròn mắt há hốc mồm, trên người nhìn không được run rẩy, hướng phía góc tường bên cạnh nhìn quanh, run run nhỏ giọng hỏi: “Cái kia. . . Bạch. . . Vào ban ngày. . .”

“Ban ngày thì không có việc gì, chỉ khi trời tối rồi, không nên đi loạn, ngoại trừ khi chủ tử gọi đến, nghe bất cứ động tĩnh gì cũng chớ đi loạn là được.” Nói xong, tiểu thái giám lại an ủi nàng nói, “Người nhìn chúng ta xem, ở đây ngốc lâu như vậy cũng không có chuyện gì đúng không? Vào ban ngày nên làm cái gì thì cứ làm, chỉ là khi tối đến, nếu không có người đi cùng, thì ngàn vạn lần không nên ra khỏi phòng. . .”

Cái nha đầu này nếu muốn dẫn dò quy củ hoàng cung ngược lại sợ vô dụng đi, chỉ cần dùng một vài mảnh khoe, căn bản không cần người hao tâm tổn trí, nàng cũng quyết định không dám đi loạn vào ban đêm đâu.

Ở đây mọi người đều là được Hoàng Thượng cẩn thận an bài, đừng nhìn bình thường bất hiện son bắt lộ thủy (*không đụng ta thì không biết hàng) nha, có chuyện gì thì cũng đều có thể âm thầm đem sự tình an bài thỏa đáng, chớ nói hiện nay Liễu Mạn Nguyệt cũng không có chú ý quản lý bọn hắn, sau này nếu có muốn quản thì cũng sẽ có người hữu dụng để dùng. Bạch Huyền trước sau như một nhiều chuyện a, vốn là người rất tốt trong việc nghe ngóng tin tức, nhưng lại không quá tinh ý. Do chủ tử muốn giữ lại nàng làm cái loa giải buồn, nên đều phải âm thầm nghĩ biện pháp chỉ báo nàng.

Nay biết rõ nàng nhất gan, trước đó vài ngày bởi vì bị bệnh một hồi do tin những cái. . . thần quỷ kia, nên lúc này gọi hai cái tiểu thái giám đến trò chuyện tán gẫu cùng với Thiên Nhi nhằm gợi ý cho nàng lúc đêm khuya phải cẩn thận một chút, quản cho tốt đôi chân của mình.

Nghe xong mọi người kể chuyện, Bạch Huyền quả nhiên liền thay đổi, vốn là mấy ngày trước còn bị bệnh, về sau còn nói sợ đến không làm gì được, liền không có tới phiên nàng trực đêm, lúc này càng thêm yên phận, chỉ làm xong việc cần làm, thì thành thật trở về phòng, trời tối ngay cả cửa nhỏ đều không dám bước ra ngoài, nhanh chóng đem mình lúi vào trong chăn giả ngu mà ngủ.

Nhoáng một cái, thời gian đã vào tháng hai.

Hoàng Thượng trong một tháng kế tiếp ban ngày đều đi theo Thái Hậu xem tấu chương, xử lý chính sự, không có giống như trước quậy phá khắp nơi, trong lòng Thái Hậu tất nhiên là vui mừng vô cùng, chỉ nghĩ rằng đứa con lớn rồi, đã hiểu chuyện rồi.

Hết lần này tới lần khác, bởi vì ngày ấy một câu nói, hẳn nhưng lại thực sự không có tuyên bất kỳ nữ nhân nào thị tẩm. Nếu Thái Hậu có hỏi, Hoàng Thượng liền đem lời nói ngày ấy ra chặn lại những câu hỏi của Thái Hậu.

Nói là hẳn bởi vì trước đó cùng Ngọc Phụng Nghi phân cao thấp sao? Nhưng nhìn thế nào cũng có cái gì đó không đúng, nhưng lại không tìm ra được sơ sót nào, không khỏi lại để cho trong lòng Thái Hậu lo lắng không thôi.

Cũng may, ngày hai mươi tháng hai, hoàng đế đăng cơ, ngày ấy Hoàng hậu cũng đã trở về Hạc Lâm Viên. Sau khi kế vị, Hoàng Thượng chính là người cầm quyền tối cao của Đại Hạng. Thái Hậu quản lý triều chính đã tám chín năm, lúc này tằng đá trong lòng cũng có thể buông xuống. Biết được hậu cung

đều có hoàng hậu quản lý, chỉ mong đứa con trai đừng có lại khinh suất, sẽ không phạm sai lầm lớn gì.

Một tháng kế tiếp, các nữ nhân trong hậu cung, ngay cả bóng dáng hoàng thượng cũng không có thấy.

Liễu Mạn Nguyệt ở bên trong Thu Thủy Các, cơ hồ không có mấy lần đi ra ngoài.

Không phải nàng muốn nằm một chỗ, mà là mười đêm thì có bảy tám đêm đều bị tiểu hoàng đế giày vò lăn lộn trên giường, buổi sáng không có khả năng thức dậy, đến buổi trưa thì lại muốn ngủ trưa. Còn lại hai ba ngày lúc không cần hầu hạ, khó được lúc không có bị giày vò, tất nhiên là muốn tranh thủ nghỉ ngơi, vì vậy... Lại dậy muộn. Cho đến qua buổi trưa, buổi chiều bên ngoài trời nắng, nên cũng lười biếng đi ra ngoài, cứ như vậy một ngày lười biếng trôi qua.

Lại hết lần này tới lần khác, mặc kệ nàng như thế nào hết ăn lại nằm, trên người cũng không có chút dấu hiệu mập ra, nếu đám phi tần mà biết được, chắc chắn sẽ ghen tỵ đến chết mất!!!

Trong Các nửa chút tin tức đều không có, trong viện bởi vì đại đa số phi tần đều không có nhận qua ân sủng, vì vậy cũng không xuất hiện những trò người hâm ta hại đầu đá, tranh giành. Thời gian lại cứ như thế nhàm chán trôi qua, thẳng đến ngày mười chín tháng hai.

Ngồi ở ở bên trong mái hiên có rèm che, nguyên một đám mỹ nhân trong nội cung đều được đưa đến chỗ cửa thành nam, do cung nữ vịn lên xe ngựa. Trên đường đi, đất vàng dưới chân, nước rửa đường phố, trên mặt đất nửa điểm xấu xí cũng không có, chỉ khoảng nửa ngày thì đã vào đến kinh thành.

Liễu Mạn Nguyệt bởi vì được thăng chức là mỹ nhân, nên có thể chính mình một người ngồi một mình một xe, còn lại đều là nhiều người một xe.

Trên xe ba cửa đều có màn che, lúc xe ngựa vào kinh, cho dù lóc cóc như Bạch Huyền, cũng không dám mở cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Trong xe ngồi đều là nữ nhân của hoàng thượng, đâu có thể để cho người khác nhìn. Nếu nàng ta thật sự dám vén màn hướng ra phía ngoài nhìn quanh, sợ là ngay cả mệnh đều không còn.

Trên đường đi, ngoại trừ tiếng vó ngựa, bánh xe lăn trên đường đất thì không có nghe thấy bất kỳ âm thanh gì.

Hoàng đế hồi trở lại kinh kế vị, có bao nhiêu khí thế a! Phàm là nơi thánh giá đi qua, trên đường đều không có một bóng người, mấy ngày trước đã thông báo rất rõ ràng cho mọi người trên đường.

Một đường vào trong nội cung, lại đi một lúc nữa, mới chậm rãi dừng lại, người đánh xe bên ngoài lúc này đã đổi thành thái giám trong nội cung, lại đi một đoạn ngắn, lúc này mới lần nữa dừng lại, thỉnh tất cả chủ tử xuống xe.

Bạch Oánh đi theo bên người Liễu Mạn Nguyệt, đưa tay vịn nàng xuống xe, một tác cũng không rời. Hai người một đường đi theo tiến vào sân nhỏ tiểu thái giám cũng là từ Thu Thủy Viên đi theo, mặc dù cúi đầu, hai mắt lại đem chung quanh mọi thứ trên đường đều cẩn thận quan sát.

Liễu Mạn Nguyệt ở chỗ này, có phi vị, lại bởi vì Hoàng Thượng lúc này sắc phong phi tần ít, chỗ này ngoại trừ Liễu Mạn Nguyệt, còn lại lại đều là tài tử, thái Nữ, lại chỉ có nàng một cái mỹ nhân là cao nhất.

Cũng may chỉ ở lại chỗ này một đêm, buổi chiều ngày kế tiếp thì đã hồi trở lại Hạc Lâm Viên, bằng không thì, ở nơi này nhỏ như vậy lại có nhiều người như vậy, y theo tính tình lười biếng của Liễu Mạn Nguyệt, tất nhiên là chẳng muốn ứng phó rồi.

“Lúc này thật sự là náo nhiệt cực kỳ a.” về mặt Bạch Huyền hưng phấn, ở địa phương nhỏ này, các nơi khác trong hậu cung cũng chuyển tới gần, ngược lại tiện nghi nàng nghe ngóng tin tức, mới đi ra ngoài đi dạo nửa canh giờ, đã có một bụng tin tức trở về.

Liễu Mạn Nguyệt tiếp nhận trà do Bạch Huyền bưng lên, tựa ở trên gối đầu nghỉ ngơi, nằm cho tới trưa, cả người đều nhàn tản như vậy.

“Ngoại trừ năm người bị bệnh, không thể đi, thì tổng cộng có khoảng 30 vị phi tần.” Trong năm người bị bệnh, Thu Thủy Viên có 2 người, sắc mặt Bạch Huyền không được tự nhiên một chút, lại tự cười nói, “Trong viện từ này chúng ta có năm chỗ, Chu phi chỗ đó...”

Nghe nha đầu kia nói linh tinh gần như là nghe tai này ra tai kia, Liễu Mạn Nguyệt nhìn ngoài cửa sổ xuất thần.

Trong kinh thành, Hoàng cung nóng hơn Hạc Lâm Viên một ít, không có nhiều cây cối, nên cũng khó trách lại nóng như vậy. Bên ngoài đều là tường cao đại viện, từ cửa sổ nhìn ra ra bên ngoài, chỉ có thấy toàn là tường cao, cũng khó trách tiểu hoàng đế chết sống cũng không nguyện ý trở về.

Không nói về những ám đạo, nội trong vườn thôi mà cũng không thoải mái đây này.

“Chủ tử có muốn đi dạo trong ngự hoa viên không?”

Quay đầu nhìn lại, xem nàng trong mắt đều đều là vẻ hưng phấn, thật sự muốn đi ra ngoài nhìn một cái, cũng không trách được, nàng trừ nhớ năm đó vào học ba tháng quy củ, thì đã bị đưa đến Hạc Lâm Viên nghe sai sử, cũng chưa từng đi dạo trong nội cung, hiện nay có cơ hội, đương nhiên muốn đi dạo một chút.

“Ngồi xe đến trưa, cả người đều muốn rụng rời. Ngự hoa viên lại so với Hạc Lâm Viên lớn hơn không biết bao nhiêu a! Sợ là lúc sau đi dạo đến ngán đây này.” Đã vào cung, cũng đừng nghĩ có thể đi ra ngoài, tuy nói hiện nay Hạc Lâm Viên có thể ở, nhưng ai biết về sau sẽ như thế nào cơ chứ?

Những phi tần không bị sủng, không chết già ở Hạc Lâm Viên, thì cũng phải đợi Hoàng Thượng ra lệnh, không chừng ngày nào đó sẽ đuổi mình đến chỗ này đây. Đợi tần hoàng kế vị, thì cũng sẽ chết già ở trong cái lồng giam này thôi.

Bạch Huyền không có hiểu ý tứ trong lời nói của Liễu Mạn Nguyệt, Bạch Hương lại càng không biết, căn bản không có nghe rõ hai người nói cái gì. Bạch Oánh Bạch Oánh nhìn lướt qua Liễu Mạn Nguyệt, khuyên nhủ:

“Ngày mai chính là ngày Hoàng Thượng đăng cơ, Hoàng hậu nương nương trở thành chủ Đông cung, chủ tử chúng ta ngày mai sợ là phải quỳ hơn phân nửa ngày đâu.”

Nghe xong lời này, Bạch Huyền mới im lặng, đem cái bao đầu gối chuẩn bị cho tốt, cũng không tiếp tục đề cập đến cái gì.

Chỉ chốc lát sau, đến buổi tối dùng bữa, Bạch Hương Bạch Huyền tại bên ngoài mở tiệc, Bạch Oánh tiến đến thấp giọng nói: “Chủ tử, Hoàng Thượng nói, chỉ hai ngày này, chủ tử ủy khuất một ít, đồ ăn chỉ có thể ăn lấy lệ, buổi tối cũng không qua được.”

Liễu Mạn Nguyệt nghe xong cảm thấy buồn cười, quay đầu cười nói: “Đây là nơi nào a? Vốn là lấy lệ nên mới phải đến, những ngày này làm sao để vượt quá mới làm cho lòng người bất an đây này.”

Bạch Oánh cúi đầu, không có nói tiếp cũng không dám gật đầu, hai vị này, cũng không biết lại náo cái gì, có khi nói chuyện đúng là mang theo gương dao a, mình chỉ là người hầu hạ thôi, tốt nhất là cứ làm cho tốt công việc của mình, cũng không nên nhiều lời làm gì.

Đồ ăn Liễu Mạn Nguyệt ăn, so với bình thường chênh lệch rất nhiều, đồ ăn ít đi không ít không nói, đến khẩu vị cũng tầm thường cực kỳ, hơn nữa xe ngựa mệt nhọc, nên chỉ dùng một phần nhỏ liền gọi người thu thập giường chiếu tự đi nghỉ ngơi.

Sáng sớm ngày kế tiếp, dưới trăm bậc thang, Hoàng Thượng ở trên tế thiên hành lễ, quan lễ chấp chính, tiếp đủ loại quan lại triều bái.

Trong hậu cung, trừ phi tần không thể đến trước mặt cùng những quan lại bái lạy hoàng đế, lấy phẩm cấp mà thay quần áo, sớm đến trong đại điện trong hậu cung, chờ đại lễ sắc phong Hoàng hậu.

Chờ cho mọi việc được sắp xếp, Hoàng Thượng sẽ tiến vào trong hậu cung.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65

Lễ phục đồ thẫm giống như máu, đỏ tươi chói mắt, chiếu vào trong mắt mọi người.

Chúng phi tần quỳ lạy trên mặt đất, chỉ có thể nhìn thấy một đôi giày đỏ thẫm từ chính giữa đi tới.

Hoàng Thượng ngồi trên cao, nét mặt bình thản, mi mắt khẽ nhướng nhìn một đoàn người đang hướng về Hoàng hậu một thân trang phục đỏ thẫm quỳ lạy.

Thái giám cao giọng đọc thánh chỉ, Thái Hậu mỉm cười, nhìn nữ tử đoan trang hào phóng phía dưới khẽ gật đầu. Sau khi kết thúc buổi lễ, chúng phi tần quỳ lạy trên mặt đất hô to nương nương thiên tuế.

Ngẩng đầu lên, đập vào mắt chính là một mảnh đỏ thẫm, sáng lóa làm cho con mắt mọi người đau nhức, trên đầu là trâm phượng chói lóa làm cho mọi người không thể thấy rõ tướng mạo của Hoàng hậu.

Liếc mắt nhìn sang Hoàng Thượng đang đứng bên cạnh Hoàng hậu, lại thấy hắn đang nhìn mình, Liễu Mạn Nguyệt chớp mắt rồi cúi đầu xuống, trong lòng trầm tĩnh, giống như không có nửa điểm dao động, ngay cả tâm cũng không động.

Hoàng đế kế vị, Hoàng hậu nhập chủ Đông cung, hôm nay mọi chuyện cuối cùng cũng đã xong, ngay sau đó một đêm cũng không tri hoãn, lập tức lên đường trở về Hạc Lâm Viên.

Tối cũng vội vàng, đi cũng vội vàng.

Trong kinh thành có nhiều tiếng nghị luận, từ triều đình quan viên, đến dân chúng thấp cổ bé họng. Nguyên bản Hoàng đế tuổi tác còn nhỏ, nên còn ham chơi, mà lại vì điều dưỡng thân thể, Thái Hậu cũng sợ hoàng đế ở kinh thành tương niệm tiên hoàng, nên chuyển đến Viên Từ Lý thì cũng không có gì.

Nhưng hiện nay Hoàng đế vừa mới đăng cơ kế vị, lại lập tức ly khai kinh thành, chẳng lẽ tiểu Hoàng đế, đích thị là tuổi nhỏ lo chơi, không muốn phát triển! Ngại trong kinh thành bị gò bó, lại xa xỉ vô độ, nên lúc này mới dời đi ra ngoài. Tuổi nhỏ như thế, lại hết lần này tới lần khác không tuân thủ quy củ, bức này hoàng đế, sợ lại là hôn quân a....

Vào trong vườn, phi tần nghỉ ngơi một chút, sau đó lại muốn lập tức đi vào chính điện, tái nhập cung yến.

Nguyên bản trên đại điện trống rỗng, lúc này rốt cục cũng đông đủ. Nhìn các phi tần cúi đầu ngồi ở bốn phía, lại nhìn một cái Hoàng đế và Hoàng hậu đang ngồi trên cao giữa chính điện, trên mặt Thái Hậu vẫn mỉm cười, tâm của mọi người cũng như được trút bỏ.

Vốn chỉ sợ hấn lại nổi tính đùa nghịch, ngày hôm nay sắc phong lại nói lung tung lộn xộn, không cho Hoàng hậu mặt mũi. Nay nhìn lại, đứa nhỏ này xem ra ở trước mặt mình mới như thế, khi tiếp xúc với người ngoài thì nghiêm túc hẳn lên.

Tính tình nhi tử thích đùa nghịch với mẫu thân này cũng không có gì, đùa nghịch càng tốt chứng minh tình cảm mẫu tử thân mật. Chỉ cần bên ngoài không có trở ngại, thì cũng không cần so đo cái gì.

Bên trên chính điện, tiếng nhạc du dương, phía dưới phi tần trên mặt đều mang theo nụ cười, nếu quen biết thì ngồi gần nhau còn có thể chào hỏi thấp giọng trò chuyện vài câu. Ngồi ở phía trên Hoàng hậu một bộ dáng đoan trang, hoàng đế cũng liếc hạ mi mắt ngồi một chỗ, từ lúc tiến vào điện, cũng không có mở miệng nói chuyện.

Trước mặt bàn nhỏ có vài món điểm tâm trông rất đẹp mắt, ăn cũng ngon, trên bàn còn có một ít Trần Nhưỡng quý giá được cất trong nội cung. Đồ ăn thì tốt rồi, rượu này mới thật sự đáng quý a, cầm ly lên chóp mũi ngửi ngửi, đã thấy hương khí bốn phía, lại không quá nồng, uống một ngụm, có chút ngọt, lại hơi cay, nhưng không gây khó chịu.

Liễu Mạn Nguyệt xưa nay rất ít uống rượu, ngày hôm nay ném thử cảm thấy ngược lại không tệ, sau khi uống một ly, lại hướng Bạch Oánh rót thêm một ly nữa, cứ như vậy sau một lúc, bình rượu cũng vơi đi không ít.

“Lại thêm một ly.” Liễu Mạn Nguyệt đưa tay đối với Bạch Oánh nói, Bạch Oánh thấy nàng uống đến trên gương mặt có chút đỏ lên, trong lòng bói rồi, sợ trong lòng chủ tử không thoải mái lại uống nhiều quá sẽ không tốt.

”Từ lượng của tỷ tỷ thật sự là giỏi a”. Tiền Lương Nhân ngồi kế bên Liễu Mạn Nguyệt, thấy nàng uống rất nhiều, cười cười nghiêng đầu nói.

“Rượu ngon như vậy, xưa nay ít khi được uống a!!! Hiện nay lại được hưởng phúc từ Hoàng Thượng và Hoàng hậu nương nương nha.” Liễu Mạn Nguyệt tươi cười, trên mặt hiện lên má lúm đồng tiền mang theo ba phần men say, ba phần vui vẻ, Tiền Lương Nhân nhìn thấy cũng cảm giác một trận choáng váng.

Không khỏi thầm khen một tiếng, người xinh đẹp như vậy lại không có giống như Ngọc Phương Nghi vô cùng được sủng ái, cũng không biết Ngọc Phương Nghi dùng đến thủ đoạn ra sao a?

Thấy bên cạnh có người hỏi, Bạch Oánh lúc này không dám khuyên nhủ, chỉ phải tiếp tục châm rượu, một lần lần nữa rót đầy ly.

Lại uống hết non nửa hũ, trên mặt nàng càng ngày càng hồng, trên mặt vui vẻ càng đậm, Bạch Oánh chỉ cảm thấy trong nội tâm có chút chột dạ, vội vàng thấp giọng nói: “Chủ tử, không nên uống nhiều, rượu này mặc dù tốt, nhưng tác dụng chậm a.”

“Ta không uống hết, một hồi tan tiệc làm sao còn được uống nữa.” Khi nói chuyện, lông mày cũng nhíu lại, trên mặt mang đầy vẻ bất mãn và ủy khuất.

Bạch Oánh nhìn đến bộ dáng này mồ hôi lạnh trên trán đầu tuôn ra, nàng hầu hạ Liễu Mạn Nguyệt thời gian mặc dù không bao lâu, vị chủ tử này làm việc mặc dù lười nhác chút ít, nhưng cũng không trêu chọc phiền toái, cũng không làm khó dễ hạ nhân. Phạm là những chuyện không hợp quy củ làm cho người khác nghi ngờ, nàng cũng trước tiên trách móc một chút, sau đó hỏi rõ ngọn nguồn mới tiếp nhận, nhưng hôm nay. . . Nàng lại muốn say, lại không biết say vì cái gì?

“Chủ tử. . .” Nhẹ cắn răng, liếc mắt một vòng, thấy không có ai nhìn đến, lúc này mới ghé vào nàng bên tai thấp giọng nói, “Chúng ta trở về nô tài mang cho ngài uống, muốn uống sao cũng được!”

“Có thể uống nữa sao?” Liếc mắt nhìn Bạch Oánh, Bạch Oánh vội vàng gật đầu. Tuy nói bởi vì lấy tính tình vị này xưa nay căn bản không uống rượu, nhưng bên trong Thu Thủy Các cũng có rượu ngon a. Theo như vị này được Hoàng Thượng yêu thích, nàng muốn ăn cái gì, còn sợ không có sao? Bạch Oánh hiện nay chỉ sợ vị này uống nhiều quá, lại náo lên thì thật sự khó thu thập a!

Nghe nàng nói như thế, Liễu Mạn Nguyệt mới buông ly xuống, nàng chỉ có ba phần say, nhưng lại không hề đồ, nếu là lúc trước thì không sao, nhưng lúc này phía trên còn có Thái Hậu, Hoàng đế và Hoàng hậu nương nương ngồi đó, nàng làm sao có thể uống nhiều được.

Ngày hôm nay chính là ngày đại hôn, cho dù là thất tịch, cũng sẽ không kết thúc quá muộn, cũng không bao lâu, Hoàng Đế liền đứng dậy rời tiệc, phía dưới cũng tản ra.

Mới trở lại Thu Thủy Các, Liễu Mạn Nguyệt liền hướng Bạch Oánh muốn rượu uống, nàng cũng biết mình có ba phần say, xưa nay không có náo loạn bao giờ, hiện nay có thể náo được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu. Bên trong Thu Thủy Các đều là người của hoàng thượng, coi như mình uống nhiều một chút cùng nào một hồi cũng sẽ không có chuyện gì.

Bạch Oánh chỉ có thể đi ra ngoài lấy rượu, Bạch Hương Bạch Huyền hầu hạ Liễu Mạn Nguyệt thay quần áo.

Sau khi thay quần áo, cũng đưa tới. Bạch Oánh thấp giọng nói: “Chủ tử, chúng ta chỗ này không có rượu giống như trong yến tiệc, nhưng cái này so với cái kia khá tốt hơn một chút, ngài thử một chút đi.”

Thấy rượu, nghe nói không phải cái loại ban này, Bạch Oánh đi ra ngoài lại cầm rượu và thức ăn lên, Bạch Huyền lúc này bởi vì trời tối đã trở về ở bên trong phòng của mình, Bạch Hương lại đi thu thập mọi thứ, Liễu Mạn Nguyệt chính mình rót một chén tỉnh tể nhấm nháp, chỉ cảm thấy rượu này dường như so với rượu kia hương vị ngọt ngào hơn, trên mặt vui vẻ càng đậm. Rượu này chính là Trần Nhưỡng, vừa mới tại bữa tiệc lúc còn không biết, đoạn đường đi về, rượu mới ngấm, nguyên bản ba phần say lúc này ngược lại biến thành năm, sáu phần.

Lung la lung lay đứng lên, một tay cầm chén rượu, một tay cầm bầu rượu, trong phòng đi lại vòng vo hai vòng, chợt nhìn thấy chỗ ám đạo xưa nay Hoàng Thượng hay đến, thăm nghĩ cửa sau. . .

Phía sau Thính Vũ Các chính là Tâm Phương Cư của Hoàng hậu.

Hoàng Thượng khi bước vào trong phòng, đã thấy Hoàng hậu đang ngồi tại trên giường, mặc kệ mấy cái ma ma tại trên đầu, trên người nàng vung lấy đậu phộng, cây long nhãn, hạt sen các loại.

Hoàng hậu một thân đồ thắm, bộ dáng đoan trang, trên mặt không có nửa điểm tình cảm, cứ như vậy ngồi ở đó, tựa như tượng thần trong miếu hay được cung phụng.

Trên đầu Kim Phượng đồng đưa, cả người được ngăn cản sau bức rèm che làm cho bóng hình người kia như ẩn như hiện, me hoặc tâm trí, chỉ cảm thấy nàng kia tướng mạo chậm rãi biến hóa, đổi thành người hân vận ôm hàng đêm, trên mặt mỉm cười, đôi mắt hoa đào xin đẹp, mũi hoặc, trên khuôn mặt là một đôi mắt như nước mềm mại vẫn luôn nhìn chính mình.

“Hoàng Thượng. . .” Một vị cung nhân bưng rượu hợp cần đi tới, đưa tới trước mặt Hoàng đế.

Đang muốn đưa tay cầm lấy ly rượu, liền cảm thấy rung mình tỉnh lại, chỉ thấy gương mặt xa lạ đang cùng hân đối mặt, nữ nhân kia trong mắt lóe lên vài cái, rừ mắt xuống nhưng tuyệt không phải là bởi vì thẹn thùng mà cúi đầu.

“Hừ.” Hừ lạnh một tiếng, Hoàng Thượng chợt há lên tay áo quay người ly khai.

“Hoàng Thượng? !” Mấy cái cung nhân hầu hạ sợ hãi kêu lên một cái, hai mặt nhìn nhau, trong lòng bối rối vô cùng.

Hồi lâu, bên ngoài có người đến thông báo: “Hoàng hậu nương nương, Hoàng Thượng đã trở về Thính Vũ Các.”

Hoàng hậu vẫn đoan trang ngồi trên bên giường, nghe xong người tới thông báo, hơi ổn định lại, mới nói: “Các người đều đi xuống đi.”

Ngoại trừ thiếp thân tỷ nữ Xuân Vũ lúc tiến cung mang theo, các cung nữ khác đều lui ra ngoài, đêm đại hôn, Hoàng Thượng lại không có ở lại trong cung của Hoàng hậu, cái này. .

“Nương nương.” Xuân Vũ cau mày, tiến lên gỡ xuống mũ phượng trên đầu Hoàng hậu, “Hoàng Thượng. . .”

“Đi kiểm tra lại, tại sao mê huyền được lại không có tác dụng, lập tức cho người âm thầm thay đổi.” Trên mặt Hoàng hậu vẫn là không có chút sợ hãi, cũng không có nửa điểm khó chịu bất mãn.

“Vâng.” Xuân Vũ cau mày gật đầu đáp, trước lúc vào cung liền biết rõ Hoàng Thượng sợ là không thích Hoàng hậu, nên mới cần phải chuẩn bị chu toàn, đốt mê huyền được có thể làm cho trong lòng nam tử xuất hiện ảo giác, coi Hoàng hậu trở thành người trong tâm yêu nhất mà sủng hạnh. Trong rượu cũng có trợ hứng được, hai thứ này khi cùng nhau, thì có thể làm cho Hoàng Thượng lưu lại, không cần nhiều, chỉ một đêm là đủ, chỉ cần Hoàng hậu một khi có da thịt chi thân, Hoàng Thượng lại tới hay không liền cũng không sao cả. Nhưng lại không nghĩ đến Hoàng Thượng lại rời đi?!

Trong đình gió nổi lên, bốn phía một mảnh đen kịt, bầu trời ánh trăng dần dần chiếu ra, làm cho khắp nơi ánh lên một mảnh màu trắng bạc.

Trong tay cầm bầu rượu, sớm đã không biết ném đi tới chỗ nào.

Hai mắt híp lại trở thành hình bán nguyệt, ngược mắt nhìn xa xa, đầu tháng hạ, ánh trăng dưới nước, đẹp như vậy. Nàng còn chưa từng hơn nửa đêm tới nơi này đâu, nay lại nhìn thấy, mình rốt cuộc bỏ qua bao nhiêu cảnh sắc đẹp a?

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

Một tiếng cười khê, nâng lên bình rượu trong tay, uống một ngụm rượu, rượu chảy xuống trên cổ ngọc. Dưới chân lão đảo, từng bước một đi đến bên cạnh đình, trong lòng chợt dâng trào muốn hát cái gì đó, bầu rượu cầm trong tay cũng không, ngồi bên trong đình cất lên tiếng hát.

“Hong trần có bao niềm vui, nhưng si tình là buồn chán nhất...”

Sau khi xuyên qua, nàng chưa từng hát qua những bài hát của thế giới kia, càng không giống như những người xuyên qua khác, lấy những thi từ của người trước làm thành chình mình. Nàng là một công cụ, chỉ cần học những gì được học cho tốt, những cái khó khăn gì, khó làm, nàng mới lười làm đâu. Học nhiều thì được cái gì? Không phải vì muốn cuốn lấy nam nhân ở trên giường sao? Cũng không phải thi thố tài năng gì, lại cũng không có ai tưởng niệm chính mình, nàng chỉ cần được sống an nhàn, chết thật thống khoái, chỉ cần không bị độc được từng chút một tra tấn đến chết là được.

Thế nhưng vì sao, lúc này trong đầu lại trống trải như vậy? Giống như bị người lấy mất cái gì.

Hắn lúc này... Là đang ở chỗ hoàng hậu a? Nàng ta là hoàng hậu, lại là người ưu tú nhất trong Các tuyển ra, muốn lưu lại Hoàng Thượng đường đường chính chính qua đêm, chắc sẽ không khó gì. Về sau, cái kia dựa leo đã có thể không sạch sẽ rồi, hay vẫn là sớm một chút. . . Sớm một chút đuổi hắn đi, bảo hắn ít đến, đi sủng hạnh các phi tần xinh đẹp trong hậu cung thôi...

Từng bước một bước đi, trong lòng càng lo lắng. Trở về Thính Vũ Các, liền thẳng tiến vào bí đạo hướng phía Thu Thủy Các mà đi. Toàn bộ trong hậu cung, liền chỉ có chỗ nàng là làm cho hắn thoải mái, nay mọi chuyện cũng khá hơn một chút, giống như là mặc kệ đến chỗ nào, đều làm cho hắn tâm phiền không chịu nổi, ngay cả chính mình Thính Vũ Các, cũng như thế.

Nhưng khi đến bên trong Thu Thủy Các, lại thấy cửa mật đạo mở ra, bên trong Bạch Hương, Bạch Oánh lo lắng trong phòng tìm kiếm

Nếu là từ nơi này đi ra, mà mình lại không có gặp gỡ, không chừng nàng là hướng con đường kia đi lên núi a!

Vừa tới đỉnh núi, khoảng cách còn khá xa, nhìn không thấy được trong đỉnh có người hay không, nhưng khi mới vừa lên cầu treo, đã nghe được tiếng ca của nàng.

Một khúc ca chưa từng nghe thấy bao giờ, nàng ngồi trong đình, đón ánh trăng, hơi lão đảo, hát lung tung, tay thì quơ qua quơ lại.

Nàng nhảy thật là lộn xộn, có thể học qua rồi, cũng là từ trong Các đi ra, có ai mà không học làm cách nào để lấy lòng nam nhân đâu?

Chính là nàng chắc đã học qua vũ đạo, lại chưa từng cho mình nhìn thấy. Cũng sẽ ca hát, nhưng cũng chưa từng hát cho mình nghe... Sẽ viết chữ, nhưng nếu mình không hỏi, nàng ấy sẽ không nói. Không chừng, cảm kỳ thư họa đều học qua, chỉ là nếu không phải mình ép buộc thì chắc chắn nàng cũng lười hoạt động đâu.

Nàng rõ ràng là người rất có đầu óc, có khi đại thần trong triều đều chưa hẳn đã nghĩ ra, nghĩ thông đâu, nàng hết lần này tới lần khác lại có thể hiểu được, có thể trừ phi là ở trước mặt nàng ấy hỏi, nếu không nàng sẽ không chịu nói nhiều hơn một câu.

Có thể thấy được. . . Trong lòng nàng vốn là không có mình. Nhưng hết lần này tới lần khác, lòng mình lại sớm có nàng. . .

Nhìn xem trong đình nữ tử đang say khướt, giữa đầu lại uống một ngụm rượu, lại bắt đầu hành động loạn xạ, trên mặt Hoàng Thượng vui vẻ càng đậm. Nếu thật nàng ấy không có thích mình, thì vì sao nàng ngay tại đêm đại hôn của mình, một người uống đến say không còn biết gì, chạy tới nơi hai người lần đầu gặp gỡ?

Đầu loạn chuyển, dưới chân vấp ngã, lời bài hát sớm đã quên mất, lão đảo một cái cả người ngã xuống phía dưới, lại vừa vịn nhào tới trong ngực một người.

Mơ mơ màng màng ngẩng đầu lên, trước mắt người nọ nhìn có chút quen mắt, Liễu Mạn Nguyệt nháy nháy mắt mộng lung say lơ đãng, nghiêng đầu nhìn hắn, chột nộ nụ cười, cầm hũ rượu trong tay hướng trên mặt hắn đưa đến: “Hoàng Thượng, ngày hôm nay đại hi a, thiếp chúc ngài phúc như Đông Hải, thọ sánh Nam Sơn. . .”

Đưa tay tiếp nhận bầu rượu trong tay nàng, Hoàng Thượng một bên vịn nàng, liền hướng bên cạnh giường đi đến: “Nguyệt Nhi, sắc trời đã tối, đến sáng mai trăm mang nàng lên núi đến chơi được không?”

“Không được.” Đưa tay đẩy hắn, lại đẩy không ra, “Cho ta rượu. . . Rượu ngon như vậy, ta còn chưa từng uống qua đây này. . . Keo kiệt.” Nói xong, lại đưa tay đi lấy cái bầu rượu, Hoàng Thượng để bầu rượu sang bên cạnh, không cho nàng lấy được.

Cảm thấy người nọ không để cho nàng uống rượu, còn trờ tay ôm lấy chính mình, Liễu Mạn Nguyệt lắc lư thân thể, đưa tay vỗ vỗ lồng ngực của hắn, nghiêm mặt nói: “Hoàng Thượng, ngày hôm nay là thời gian ngài ngủ cùng hoàng hậu. Nghe lời, đừng nháo loạn. . . Đừng có giờ tỉnh, không cần đến chỗ của ta a...”

Hoàng Thượng trong mắt sa sầm, thấp giọng tiến đến bên tai nàng hỏi: “Tại sao trăm không được đến? Nàng. . . Không thích trăm đến?”

“Không. . . Thích. . .” Bị hắn ôm vào trong ngực, ngược mắt nhìn lên, trong miệng thì thảo thấp giọng nói, “Ba cung Lục Viện, bảy mươi hai Tần phi, có thể thủ được nhất thời. . . Lại có thể thủ được cả đời đâu này? Không bằng. . . Đừng. . .”

Nói xong, người đã mộng lung thiếp đi, bên khóe mắt nhि xuống một giọt nước mắt, trên má trắng nõn rơi xuống trên mu bàn tay hoàng thượng.

Lời này nghe vào tai, lại cảm thấy trong lòng mãnh liệt chấn động.

“... Nữ tử ghen tị, quả thật là tính trời sinh, yêu càng sâu, thì ghen càng lớn, nhớ lấy nhớ lấy. . .”

Chậm rãi nhắm hai mắt, lập tức lại mở ra, thì ra là thế. . . hóa ra là thế.

Hít một hơi thật sâu, nhìn xem cô gái trong ngực bộ dáng ngủ say, trên mặt Hoàng Thượng tươi cười càng đậm, mình rốt cuộc không có giống như hấn ta a!

Trong lúc mộng lung, cảm thấy có người ôm chính mình, cởi bỏ quần áo trên người. Nhíu mày đưa tay muốn đẩy người đang ở trên thân ra, lại đẩy không được, thì chẳng muốn để ý nữa.

Lại qua một chút, một bàn tay to, tại trên người chậm rãi lướt động, người nọ, lại áp vào trên người mình, hôn môi, từng cái hôn, làm cho cơ thể nàng trở nên thiêu đốt.

Liễu Mạn Nguyệt cau mày, hừ vài tiếng, tay giơ lên đẩy đi đầu người nọ, khó chịu vì hấn làm cho nàng khó thở. Đầu của người nào đó cũng tách ra, theo hai tay của nàng hôn một đường hướng phía dưới đi xuống. Hôn qua rốn, lại qua bụng nhỏ, lại đột nhiên tách ra hai chân của nàng, hôn xuống dưới.

Làm cho nàng hít một hơi khí lạnh, Liễu Mạn Nguyệt ngẩng đầu lên, hai mắt mộng lung, trong đầu nhất thời thanh tỉnh, giống như là mình bạch hấn đang làm cái gì, trong miệng thì thảo nói: “Không được. . . Không được. . .”

Nhưng người nọ căn bản không nghe nàng nói, đầu lưỡi đưa ra đưa vào, làm hại trên người nàng liên tục run rẩy, ngay cả nửa điểm khí lực cũng không có. . . nữa. Thật lâu, nàng lại mơ màng thiếp đi, sau một hồi đốt lửa, phía dưới lại có dị vật xâm nhập trần trọc ma sát giãy vò làm cho nàng tỉnh lại.

Một đêm vân vũ ép buộc, thời điểm ngày kế tiếp nàng sớm tỉnh lại, trên người nửa điểm khí lực cũng bị mất, đầu cũng đau muốn nứt ra, người còn không có tỉnh, đã cảm thấy hơi lạnh.

“Làm sao vậy?” giọng nói kia thật là quen tai, Liễu Mạn Nguyệt nhất thời không có phục hồi tinh thần, còn tưởng là nàng đang bị Hoàng Thượng ôm vào trong ngực ngủ như mọi khi đâu.

“Đau đầu. . .” Hừ hai tiếng, cúi đầu dụi dụi vào ngực hấn, Liễu Mạn Nguyệt bỗng nhiên nhìn lại, nhíu lông mày, nhìn lên thấy hấn, “Hoàng Thượng. . . sao ngài lại ở chỗ này của thiếp?”

“Ồ chỗ của nàng?” Hoàng Thượng nhíu mày, đưa tay捏捏 chóp mũi của nàng, nhẹ xoa, “Nàng xem lại xem đây là chỗ nào, hử?”

Liễu Mạn Nguyệt hơi sững sờ, trong lòng cũng là mơ hồ cực kỳ, nàng chỉ nhớ rõ chính mình đêm qua uống một ít rượu, sau đó khi hết cung yến, liền trở về Thu Thủy Các, lại sau đó. . . Không biết đã ngủ chưa? Bỗng không thì còn có thể đi chỗ nào?

Giương mắt vừa hướng chung quanh nhìn một vòng, thì ngây ngẩn cả người, đây. . . Là chỗ nào? !

Dưới thân là giường lớn, bốn phía lại không có màn, không phải giường của mình, cũng không phải Thịnh Vũ Các của hoàng thượng! Đây không phải phòng lớn, còn có chút nhỏ a, bốn phía không có cửa sổ, tối như mực cái này. . . Đây rốt cuộc chỗ nào à? !

Thấy nàng tại trong lòng ngực của mình ngây người, một bộ dáng ngây ngô, Hoàng Thượng nhin không được cười cúi đầu hôn tại trên gương mặt nàng, bỗng nhiên đưa tay đẩy ra.

Cái đồ trang trí trên nóc bị Hoàng Thượng đẩy, lập tức mở ra, quang cảnh bên ngoài liền hiện ra, Liễu Mạn Nguyệt lúc này mới biết —— bên ngoài, rõ ràng là. . . Cái kia đình nghỉ mát bên trên Lâm Tuyết Nhai!

Lúc trước tuy đã từng biết bên trên Lâm Tuyết Nhai có cái gì đó thần bí, lần này thấy được lại làm cho Liễu Mạn Nguyệt chấn kinh a.

Hoàng Thượng phủ thêm quần áo, bước lên bên trên, không đầy một lát, lại bung cái chén đi trở về, nửa ôm lấy Liễu Mạn Nguyệt, đưa chén lên bên miệng nàng: “Uống nó đầu sẽ không đau.”

Nhíu mày uống sạch chén thuốc giải rượu, Liễu Mạn Nguyệt lúc này mới thanh tỉnh, trái phải nhìn thêm vài lần, lại hướng phía trên nhìn lại, trên đầu mặt trời đã lên cao, lúc này mới cả kinh nói: “Đây là giờ gì rồi a? !”

“Sắp tới giờ dùng cơm trưa rồi?”

Liễu Mạn Nguyệt sững sờ nhìn hấn, đưa tay chỉ vào hấn, sau nửa ngày cổ họng không nói ra được câu nào, Hoàng Thượng có thể không cùng Hoàng hậu đi vấn an Thái Hậu, nhưng mình lại không thể như thế ah!!

Tay lại xoay một vòng, chỉ vào cái mũi của mình: “Hoàng Thượng, thiếp. . . Thiếp cần phải sáng sớm đi qua thỉnh an Thái Hậu, Hoàng hậu nương nương nữa a. . .”

Hoàng Thượng giữa lông mày mang theo ba phần lãnh ý, cười lạnh một tiếng: “Không cần.”

Không cần. . . Người nói không cần thì không cần sao, nếu một ngày không đi, về sau làm sao còn lăn lộn trong hậu cung a? !

Thấy trên mặt nàng lo lắng, Hoàng Thượng đi lại ôm nàng vào trong ngực, ôn nhu nói: “Buổi tối hôm qua ngươi trở về lại bị phong hàn, buổi sáng đã thỉnh thái y xem qua rồi. Không chỉ ngươi. . . mà còn có hai vị thái nữ, một vị lương nhân, một vị tài tử sau khi trở về cũng phát nhiệt, lúc này đều nghỉ ngơi a.”

“Bệnh” đều bệnh trùng hợp như vậy? Rốt cuộc là bệnh như thế nào a?

Hoàng hậu mới vào cung, đã có năm người ngã bệnh, trước đó cũng có năm người bị bệnh, Hoàng hậu nương nương cái tâm tình này. . . Sợ là không được vui vẻ đâu.

“Thực nghi bệnh sao?” Đã Hoàng Thượng nói như thế rồi, mà người bên ngoài lại không chỉ có một mình nàng bị bệnh, Liễu Mạn Nguyệt cũng không sợ, hướng trong chần chui vào, tựa ở trong ngực Hoàng Thượng lên tiếng hỏi.

“Tất nhiên là bệnh thật.” Hoàng Thượng nghiêm mặt gật đầu nói, “Ngày hôm trước, hôm qua, đều phải giăng co trong kinh thành, ban đêm lại phải ăn tiệc uống rượu, lại rất muộn mới tan tiệc. Trong nội cung phi tần có ai là không phải nuông chiều từ bé hay sao? Lại đi đi về về như vậy, không bệnh mới là lạ a.”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67

“Kia. . . vì sao Hoàng thượng lại ở chỗ này?” Những phi gia cho dù bị bệnh thì cũng có người khỏe mạnh, tuy là yếu đuối yếu ớt, nhưng lúc này Hoàng Thượng không phải là tại chỗ của Hoàng hậu cùng nhau dùng đồ ăn sáng sao?

Mà lúc này trên người mình như thế bủn rủn vô lực, nhìn cũng biết được là đêm hôm qua hẳn làm “Chuyện tốt” gì rồi! Hắn chẳng lẽ lại còn gọi Tiểu Lưu Từ cầm cái đồ giả kia đi làm với Hoàng hậu hay sao?! Hoàng Thượng và Hoàng hậu sinh hoạt vợ chồng, nhưng là phải đi Tâm Phương Cư của Hoàng hậu a!!!

“Ai kêu đêm qua có người không nghe lời, lại uống rất nhiều rượu, lại còn chạy đi đâu không thấy.” Nói xong, đầu tiên đến sau tai nàng, miệng ngậm chặt vành tai của nàng, đầu lưỡi cọ sát, mơ hồ nói, “Nếu không phải trẫm đến tìm nàng, không chừng nàng bị té chết rồi! Cho dù là không té, thì ở đây ngủ một đêm, cho dù nàng không muốn bệnh cũng không được.”

Ặc!!! Hôm qua mình lại bò lên núi a!!! Sao lại không nhớ được gì hết a?

Liễu Mạn Nguyệt liên tục suy nghĩ, cũng không thể nghĩ ra cái gì, nàng say rượu thật đúng là dọa người, uống say xong chính mình cái gì cũng không nhớ rồi!

“Về sau. . . sẽ không uống rượu. . . nhiều như vậy nữa.” Liễu Mạn Nguyệt hơi cong bờ môi, thấp giọng mơ hồ nói.

“A, vậy mà buổi tối hôm qua có người còn cùng trẫm phản nản, nói xưa nay không để cho người uống rượu đây?” Tại bên tai nàng thấp giọng giễu cợt, thấy đôi má nàng lại đỏ lên, trong lòng nhin không được mà lại nóng lên.

“Hoàng Thượng, thiếp phải đi về. . . Rửa mặt.” Cảm nhận được có thứ cứng rắn đang chạm vào trên đùi, trong lòng Liễu Mạn Nguyệt biết không ổn, buổi tối ngủ thì lần lần sao cũng được, nhưng giờ là ban ngày a, tối qua cũng đã lần lần nhiều rồi, nếu lại tiếp tục nữa sợ là mình sẽ không còn hơi sức mà xuống núi a! Cũng không thể tại đây ở lại mãi ngày a!

Hai người sơ lược chuẩn bị một chút cho người sạch sẽ, lúc này mới mặc quần áo trở về. Biết rõ Hoàng Thượng ở đây qua đêm, phía lân cận sớm bị người âm thầm bảo vệ. Những ngày này trong Thu Thủy Các chuyện ma quái lại nổi lên, làm cho không ai dám chạy loạn về hướng này. Cho dù có người đi ngang qua làm việc truyền lời, cũng đều là vội vàng tới, vội vàng rời đi.

Hôm nay Liễu Mạn Nguyệt lại bị bệnh, giống như ba phi tử khác cũng bị bệnh, trước có hai người chưa khỏe, sau lại thêm một người mới bị bệnh. Điều nói là do trời tối tiệc tan muộn, Liễu mỹ nhân sau khi từ trở về lại về trễ như vậy, chắc là trên đường gặp ma bằng không thì làm sao lại bệnh được?

Hơn nữa lúc trời tối tổng cộng có bốn người bị bệnh, lại có người nói, bốn người kia đều là ở phía bắc đây, chính là phía bắc vẫn không sánh bằng phía nam, hơn nữa lúc trời tối Hoàng Thượng đại hôn, không chừng là “Có người muốn nhìn một chút” nên mới liên tiếp có năm người bị bệnh a!

Ai lại muốn nhìn cái gì đâu? Có người chết ở mặt phía bắc sao? Mặc dù không ai dám nói, nhưng mỗi người đều biết rõ, đích thị là lão hoàng đế đây này! Còn đang mạnh khỏe, lại tự nhiên chết một cách không minh bạch, nên có chuyện không sạch sẽ cũng là tự nhiên đấy.

Thái Hậu không có thời gian để ý tới mấy cái lời đồn này, khuôn mặt bình tĩnh, lạnh lùng ngồi ở bên trong Điện Hòa Di, chờ người bên ngoài tới báo tin.

“Thái Hậu, Hoàng Thượng đã rời Thu Thủy Các, đang hướng về phía này đi tới.”

Nghe vậy, Thái Hậu lúc này mới khẽ buông lỏng tâm, quay đầu nhìn thấy Hoàng hậu Lưu thị ngồi ở một bên, trong lòng bực tức lại tăng thêm mấy phần,

đem đại hôn, lại vứt bỏ Hoàng hậu hồi trở lại Thính Vũ Các ngủ, đây là chuyện gì xảy ra? ! Mặc dù Hoàng hậu ngày thường cũng không tính thật đẹp, nhưng lại đoan trang hiền thực, đối với chính thể đó là điều cần thiết, thân thể Hoàng hậu cũng là con gái đại thần, lớn lên cũng xuất chúng, hán còn muốn như thế nào nữa? !

Nhưng hết lần này tới lần khác, cho dù tướng mạo xuất chúng đấy, hán bình thường lại không để ý! Hán là Ngọc Phương Nghi thực sự có thủ đoạn gì, có thể mê được hán nên hán không muốn chạm vào người khác?

Hoàng Thượng đi vào trong điện, sau khi kêu một tiếng “Mẫu hậu”, cũng không đợi người nói chuyện, thì đã ngồi xuống bên tay phải Thái Hậu.

Muốn mở miệng giáo huấn hán hai câu, lại thấy Hoàng hậu và Chu Thái Phi ngồi ở bên cạnh, lời muốn nói ra lại ngừng ở cửa miệng, nghĩ nghĩ, mới nói: “Hoàng Thượng hôm qua gấp trở về, chắc là trên đường một nhọc, nên cũng không sao, đêm nay. . .”

Không đợi Thái Hậu nói xong, Hoàng Thượng liền mở miệng nói: “Hôm nay hậu cung đã có chủ vị, thì ứng theo như quy củ làm việc, nhĩ từ trước đó đã lật bài thiếp của Ngọc Phương Nghi.”

Lời Thái Hậu muốn nói lại bị kẹt ở nửa đường, không thể nói gì thêm để cho đỡ sượng mặt.

Hoàng Thượng vừa nói ra, chớ nói Thái Hậu, ngay cả Chu Thái Phi cũng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hướng Hoàng thượng, Hoàng hậu chỗ đó cũng khẽ ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Hoàng Thượng.

” Sau giờ Ngọ hôm nay, triều thần vẫn còn trên điện chờ trẫm, nhĩ từ xin được cáo lui trước rồi.” Dứt lời, không đợi hán ngồi ẩm chỗ, Hoàng Thượng liền đứng dậy rồi đi. Giống như hán tới bất quá là thông báo một tiếng, người cũng đã đi.

Hoàng hậu đứng dậy lui ra, Chu Thái Phi cũng cười nhẹ nhàng cùng Thái Hậu xin lỗi ly khai, đợi cho Điện Hòa Di yên tĩnh, Thái Hậu tức giận tới mức làm bê cái ly, lúc này mới dễ chịu chút ít.

“Trước khi Bồn cung vào cung, Ngọc Phương Nghi hầu hạ tới đa mấy lần?” sau khi Hoàng hậu trở lại Tâm Phương Cư, thì hỏi Xuân Vũ.

Xuân Vũ khẽ gật đầu, nhìn xung quanh một chút, thấy lân cận lại không có người bên ngoài, liền thấp giọng nói: “Trước lúc tuyển tú, Hoàng Thượng sủng hạnh nữ tử trong nội cung, biết được chỉ còn lại có ba cái mỹ nhân, ngay lúc đó tiểu Ngọc Mỹ Nhân và Liễu mỹ nhân đều hầu hạ qua một đêm, chỉ có Ngọc Mỹ Nhân bởi vì trước đó gặp phải Tiểu Nhật Từ, lại không có hầu hạ qua. Về sau, Hoàng Thượng liền độc sủng một người là Ngọc Phương Nghi.”

Xuân Vũ không có đi theo Hoàng hậu cùng đi Điện Hòa Di, mà ở tại chỗ này là để nghe ngóng chuyện lớn chuyện nhỏ trong nội cung, lúc này đương nhiên là bẩm báo tất cả những gì nghe được.

“Liễu mỹ nhân kia chỉ hầu hạ qua một lần?”

“Vâng.” Xuân Vũ nhẹ gật đầu, “Nghe nói Liễu mỹ nhân kia ngày thường là đẹp nhất đấy, ngay từ lúc nhân vật mới vào cung, cũng không có ai có thể so được nàng đấy, thủ đoạn của Ngọc Phương Nghi kia chắc hẳn là rất cao siêu, bằng không thì sao có thể sẽ khiến Hoàng Thượng độc sủng như vậy?”

Sắc mặt Hoàng hậu trong trẻo nhưng lạnh lùng, không lộ một chút hi nộ ái ố, liếc hạ mi mắt trầm tư một chút, mới nói: “Mà thôi, ngày mai sáng sớm gặp thấy các nàng rồi nói sau.”

“Nương nương. . .” sắc mặt Xuân Vũ khó xử, giương mắt nhìn Hoàng hậu, thấp giọng nói, ” Liễu mỹ nhân kia đêm qua trở về bị thụ phong hàn, sợ là mấy ngày đều không đứng dậy nổi. Ngọc Phương Nghi. . .Tối nay nhận ân sủng, chỉ sợ. . . Chỉ sợ. . .”

Lúc ban đêm thị tẩm, chỉ sợ là ngày kế tiếp Hoàng Thượng thương tiếc, sẽ không ép nàng phải đi thỉnh an, đây chính là ân điển chỉ có phi tần được nhận ân sủng mới có thể có được. Mà không chừng Hoàng hậu nương nương còn phải ban thưởng một ít nữa.

Hoàng hậu nghe xong, đưa tay lấy chén trà nhỏ bên cạnh, cầm ở trong tay nhẹ nhàng thổi, hồi lâu, mới nói: “Trời tối ngày hôm trước có mấy người ngã bệnh?”

“Năm người.”

“Hừ.” Hoàng hậu cười lạnh một tiếng, nhướn mắt lên nhìn nhìn về phía mặt phía bắc, “Chết đều chết hết, hồn phách Thượng Thiên không thu, xuống đất không nạp, chính là Hoàng đế thì như thế nào? Còn không phải kết quả như vậy! Chỉ có thể ở chính địa phương trước khi chết của mình mò mẫm quay trở ra, ngay cả đầu thai đều tìm không ra cửa địa phủ!”

“Nương nương!” Lời này không thể nói ra, Xuân Vũ trên mặt trắng bệch, vội vàng quay đầu lại, thấy không có người tiến đến, lúc này mới hơi nhẹ nhàng thở ra, “Nương nương biết rõ những thứ này thì chỉ nên để trong lòng, sau này không thể tùy tiện nói ra như vậy! Nếu có người nghe được, thì. . .thì. . .” Biết rõ cho dù nàng có nói thì cũng là vô dụng, nhưng Xuân Vũ vẫn nói ra, tiến đến bên tai Hoàng hậu nương nương nói, “Nương nương, Các chủ tại bên ngoài kinh, chính là có thể thông thiên, chỉ sợ nhất thời cũng không cách nào giúp đỡ. . .”

Hoàng hậu cười lạnh một tiếng: ” Đương nhiên Bồn cung biết rõ, làm sao có thể ngu xuẩn thành như vậy?”

“Vâng, vâng. . .” Xuân Vũ ngẩng đầu lên, nhìn qua Hoàng hậu, trong lòng có chút thấp thòm không yên, thấy tiểu hoàng đế kia, ngay cả cười cũng không có, chính là cực không cam lòng đấy. Cho dù sau khi chết có thể đứng hàng tiên hay không, hay là còn muốn sống vài thập niên đâu! Mọi người vào

trong nội cung, ai lại có thể không vì tương lai mà cân nhắc đâu này?

Hoàng hậu nương nương vào cung rồi, Liễu Mạn Nguyệt lại cảm thấy thời gian vẫn khoan thai như trước.

Nằm nghiêng trên mặt giường lớn, hứng lấy ánh nắng từ bên cửa sổ, trên người cảm thấy ấm áp, nhắm nửa con mắt hướng trong miệng đưa vào một miếng mứt, mơ hồ nói: “Ai, nếu có thể ngày ngày như thế nhân nhĩ thì tốt rồi. . . Nếu không, về sau dứt khoát thường xuyên giả bệnh a?”

“Chủ tử!” Bạch Oánh hầu hạ một bên lại nghe không vô, xưa nay luôn là nha hoàn trung thực nghe lời, lúc này xem như bị chủ tử lười biếng này chọc giận, “Giả bệnh nhất thời còn được, làm sao có thể tiếp tục trong thời gian dài chứ? Trong nội cung cũng không phải chỉ có thái y xem bệnh!” Hơn nữa, Hoàng Thượng sủng nãi nãi chính là cái bộ dáng này, không chừng vị này sẽ là người đầu tiên sinh hạ nhi tử đâu.

Đến lúc đó, nãi nãi ở đâu còn có thể giả bộ bệnh? Nếu không bị người hãm hại, không chừng người khác còn có thể bị cản ngược lại một cái đây này —— ai kêu trên người của người gần đây không tốt?

“Chỉ nói một chút thôi.” Trong tay cầm nãi nãi chùy, từng chút từng chút gõ trên lưng. Chỗ eo, được Bạch Hương cầm một đôi chùy nhẹ gõ. Từ lúc lúc trời tối vị này hầu hạ Hoàng Thượng, thì vào ban ngày mấy cái cung nữ liền tay sẽ không rảnh, cũng là một mực gõ gõ trên người nãi nãi, cũng không biết rốt cuộc Hoàng Thượng buổi tối giầy vò nãi nãi như thế nào nữa.

Hít mạnh một hơi, Bạch Oánh đem một bụng oán khí muốn nói toàn bộ đè ép trở về, gấp gờ một vị chủ tử lười biếng như vậy, ngay cả động cũng không muốn động, thật là đau não a.

Sắc trời vừa mới chuyển tối, Hoàng Thượng đã tới, trong tay còn mang theo một cái hộp đồ ăn nhỏ, vào phòng không kịp thay quần áo, đã phân phó Bạch Oánh nói: “Hãy rửa sạch đầu này rồi mang lên.”

Liễu Mạn Nguyệt nhìn thứ trong tay hoàng thượng, thấy đúng là dây tây? Cái này lại có trong quốc nội sao? Nàng nhưng nhớ là nó được bên ngoài tiến cống đâu?

Vừa quay đầu đã nhìn thấy tấm gương, mà thôi, liền cái này tấm gương đều có, thì trên đời này có nhiều hơn nữa hoa quả từ Tây Dương đến có cái gì không được?

“Hoàng Thượng ngày hôm nay khổ cực.” Tuy biết hẳn xưa nay luôn âm thầm quan tâm một chút sự tình, có thể không giống hôm nay cùng những đại thần kia ngẩn ngơ gần nửa ngày, nói không khổ cực thì không thể nào a!

“Hôm nay làm cái gì? Ở một chỗ nhàm chán sao?” Hoàng Thượng đề cho Liễu Mạn Nguyệt cời lấy ngoại sam bên ngoài cho hắn, rồi thuận miệng hỏi.

“Ồ đâu có cái gì có thể phiền hay sao? Xưa nay đều như vậy.” Nàng cũng không phải là không ra khỏi cửa thì sẽ không gặp chuyện tranh đấu sống chết cùng với mấy người kia sao? Không ra khỏi cửa thì có cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68

Nghe nãi nãi nói như vậy, Hoàng thượng bật cười lắc đầu một cái, hơi trầm tư một chút, đột nhiên nói: “Từ ngày mai, mỗi buổi sáng trăm đều phải tiếp kiến triều thần, sau đó sẽ lên đây để xử lý tấu chương. Sáng sớm ngày mai, trăm sẽ cho người đưa quần áo qua, nãi nãi ăn trưa xong, rồi theo trăm leo núi giải sầu, tránh khỏi việc suốt ngày nghẹn trong nhà buồn chán, lại sinh bệnh cũng không biết chừng.”

Muốn cùng nãi nãi leo núi?

Liễu Mạn Nguyệt sững sốt một chút, nhíu mi nhìn hắn, trước kia buổi sáng thì cũng còn đỡ, lúc đó trời còn mát mẻ, nhưng mà buổi chiều thì...

“Hoàng Thượng, thiếp. . . Sợ là lúc đó đã ngủ a.” Nàng một khi đến chiều sẽ cảm thấy mệt mỏi, chỉ sợ đến lúc đó Hoàng Thượng muốn cái gì, hay dùng cái gì, mình cũng sẽ không thể hầu hạ a.

“Không sao, đến lúc đó ta sẽ cho tiểu Châu Tử đi theo, bên nãi nãi mang theo Bạch Oánh là được.” Nha đầu này ngủ tiếp nữa sẽ thành heo mất, mỗi ngày ngủ đến mặt trời đã cao ba sào chứ đừng nói nãi nãi có thể làm cái gì, hết lần này tới lần khác buổi sáng ngủ buổi chiều còn muốn ngủ!

Buổi tối có khi mình cũng không muốn náo nãi nhiều như vậy, nhưng cô gái này vậy mà trong lúc lẫn lộn như vậy mà cũng ngủ gà ngủ gật cho được! Phàm là thấy nãi nãi bắt đầu mê ly ngủ mà mình thì còn đang hưng phấn, làm cho trong lòng Hoàng Thượng nghẹn đến rất khó chịu, nên mới muốn giầy vò nãi nãi thẳng đến nãi nãi cao giọng xin khoan dung mới hài lòng bỏ qua.

Lúc này nghe nàng nói muốn ngủ, hẳn nào để cho nàng được như ý!!!

“Nhưng là... Đó đều là đại sự quan trọng, thiếp sợ. . .”

Hoàng Thượng liếc mắt trừng nàng: “Không cần tìm lý do thoái thác.”

Liễu Mạn Nguyệt chỉ đành phải cúi đầu xuống, aiz. . ., vậy là kế hoạch ngủ trưa của mình lại ngấm nước nóng rồi.

Không đầy một lát, Bạch Oánh rửa sạch sẽ trái cây trở về, đem đặt trên bàn. Liễu Mạn Nguyệt nhìn những trái dâu tây đỏ tươi đáng yêu, từ lúc xuyên qua tới giờ, nàng còn chưa từng nếm qua những thứ này đâu, không khỏi nhìn qua Hoàng Thượng một chút, thấy hắn giống như cười mà không phải cười hướng về phía nàng, lúc này mới xụ mặt xuống, ngắt một trái đưa đến trước mặt hoàng thượng, mang nụ cười giả là trên mặt, giọng nói ngọt ngào nói: “Hoàng Thượng ăn trái cây a.”

Há miệng cắn một miếng, lại cầm tay nàng hôn hai cái, lúc này Hoàng Thượng mới ôm cả người của nàng ngồi vào trên mặt giường lớn, đem một bàn trái cây lấy qua, mang tới trong ngực hai người, cũng lấy một trái đưa tới trong miệng nàng: “Đây là mới hái đây, đây là trái đợt đầu a.” quả này là từ trên biển tới, bên trong Hạc Lâm Viên cũng chỉ trồng một ít, hàng năm chỉ có thể dùng trong những buổi tiệc quan trọng.”

Mấy ngày trước khi nhìn thấy những trái dâu tây đỏ mọng, trong lòng nghĩ đến Liễu Mạn Nguyệt, hẳn còn nhớ khi nhìn thấy cái yếm đỏ thắm trên người nàng, dưới ngọn đèn dầu da thịt trắng nõn càng thêm ửng hồng mê người, xinh đẹp động lòng người. Ngày hôm nay nghe nói chúng đã chín, thì lập tức gọi người hái xuống, chính mình mang qua.

“Hóa ra là trái cây đợt đầu a!!!” Liễu Mạn Nguyệt nhú lông mày, một cánh tay ôm lấy trên cổ Hoàng Thượng, âm thanh dịu dàng nói: “Nếu là mới hái xuống, lẽ ra trước tiên cần đem cho Thái Hậu, Thái Phi, còn có Hoàng hậu nương nương dùng một ít a.”

Hoàng Thượng hơi nhú lông mày, cúi đầu mỉm cười, tiến đến bên cạnh mặt nàng, khẽ hôn lên cặp môi đỏ mọng, “Người rất là thích ăn?”

Lời này mà cũng hỏi được... Chính là ông nói gà, bà nói vịt.

Liễu Mạn Nguyệt sững sốt một chút, chớp chớp mắt, còn không có suy nghĩ cẩn thận muốn trả lời hắn như thế nào, chợt nghe hắn lại mở miệng nói: “Quả này vốn là chỉ có trăm mới dùng, Liễu mỹ nhân đã rộng lượng hiến lương như vậy, chờ thêm hai ngày, ăn chán rồi liền tiến đưa cho bọn họ vậy.”

...

Người bên ngoài nói còn có thể nghe được, nhưng Thái Hậu... Nói như thế nào thì cũng là mẹ ruột của hắn a?!

Liễu Mạn Nguyệt khoe miệng run run, muốn mở miệng hỏi hắn, nhưng trong lòng cũng biết có hỏi thì cũng không được đến đáp án của hắn, nên đành phải tiếp tục lấy trái dâu tây ăn a.

Ăn rồi lại ăn, một bàn trái cây đã gần hết, chỉ còn lại có hai trái lẻ loi tro rơi nằm trong mâm.

Đang muốn giơ tay lên đi lấy, một người ăn một cái, chỉ thấy Hoàng thượng chợt giơ tay lên lấy một cái, gương mặt cười quái dị nhìn mình: “Để cho trăm tới so sánh một chút, cái nào đỏ hơn, cái nào đẹp hơn.”

Không đợi Liễu Mạn Nguyệt hiểu là ý gì, thì quần áo trên người đã bị hắn cởi ra rồi, nửa vai lộ ra, cái yếm bên trong màu trắng nhạt hiện ra, Hoàng Thượng đưa tay kéo xuống một bên, đặt trái dâu bên cạnh nụ hồng trên bầu ngực trắng nõn, cười nói: “Vẫn là trên người của nàng hồng đẹp hơn.” Dứt lời, đã cúi xuống hôn lên.

Ăn trái cây mà cũng làm cho hắn suy một ra hai như thế, tiểu Hoàng đế thật sự là cao thủ sắc lang a.

Hai trái dâu tiếp tục rơi xuống bụng, quần áo của mình cũng bị tiểu Hoàng đế cởi ra, đặt lên trên giường.

Ánh nền màu vàng nhạt chiếu lên thân thể tuyết trắng, giống như một tầng hào quang, nhìn đến trong mắt người cũng làm cho trong lòng cảm thấy ấm áp. Hai mắt Hoàng Thượng hơi trầm xuống, hôn lên môi nàng, lại theo phần môi một đường hướng phía dưới, từng chút một đi xuống, vừa hôn nhẹ vừa mút.

Mình với hắn lần lần trên giường cũng nhiều lần rồi, nhưng lần này lại khác, trên tay hắn, dưới môi nhu hòa làm cho lòng người say mê, giống như đang hôn lên báu vật trân quý nhất trên đời này.

Hắn một đường hướng phía dưới hôn, đã qua rốn, qua bụng dưới, lại hướng về phía tư mật chỗ đó hôn tới, nàng còn chưa kịp phản ứng đã cảm thấy chân bị hắn tách ra, đầu lại cúi xuống.

“Đừng!” Liễu Mạn Nguyệt sợ hãi kêu lên một cái, chưa từng nghĩ tới, một gã hoàng đế vậy mà. . . Vậy mà. . . Chuyện này đời trước nàng cũng thấy trong phim cấp A, nay lại chính mình thử nghiệm, chỉ cảm thấy chỗ đó quái dị cực kỳ, lại làm cho nàng cảm giác một chút kỳ lạ mà trước đây chưa từng có.

Hai tay muốn đẩy đầu của hắn, lại đẩy cũng không xô dịch được chút nào, cảm giác từng đợt run rẩy từ dưới truyền đến, làm hại da đầu nàng từng đợt run lên, trong đầu cũng là từng đợt mê muội a.

Trong một mảnh mê ly, nàng lại thì thầm kêu “Hoàng Thượng” hai chữ, phía dưới người nọ dường như nghe không nghe thấy, vẫn cứ tại đó mê mê.

Cổ ngẩng lên cao trên người run rẩy một hồi, hơn nửa ngày mới hồi phục thần trí, cảm thấy hân hân lại còn tại chỗ đó, Liễu Mạn Nguyệt tức giận đến nghẹn đỏ mặt, cắn răng kêu lên “Công Tôn Hạo. . . Ngươi đừng lại cho ta!”

Phía dưới người nọ động tác ngừng lại một chút, chợt cười khê một tiếng, ngẩng đầu lên trên mặt hiện lên sự vui vẻ, thân thể hướng trên người nàng áp xuống, cái kia ở phía dưới sớm đã đứng thẳng ma sát một chút tại bên ngoài rồi tiếp theo ấn xuống thuận lợi đi vào tới đỉnh.

Đem đầu áp vào cổ của nàng, nhẹ hôn lên cổ của nàng, lại cười nhẹ hai tiếng: “Mạn Nguyệt gọi trẫm cái gì?”

Liễu Mạn Nguyệt nghiêm mặt xoay qua một bên, nhìn cũng không nhìn hân nửa mắt, biết rõ chính mình nói lỡ gọi tên hân, là đại bất kính, còn có hoàng đế nào mà tự trọng lại. . . Sẽ tựa như hân như vậy?

Thấy nàng gò má nhiễm hồng, hai tai đều mắc cỡ đỏ bừng, trong lòng Hoàng Thượng rất là khoan khoái dễ chịu, đưa tay quay đầu của nàng lại, muốn hướng trên môi của nàng hôn lên.

Liễu Mạn Nguyệt lại chống cự lắc đầu, trốn tránh miệng của hân, trong miệng phàn nàn: “Không cho phép hôn! Súc miệng đi!”

Hoàng Thượng nhin không được cười rộ lên: “Cũng không phải chưa từng ăn qua?”

Ngươi, ngươi khi nào. . .” Liễu Mạn Nguyệt trên mặt gấp đến độ ngay tiếp theo cái trán đều đỏ lên, cầm nắm đầm nện vào bờ vai của hân.

“Ai bảo nàng hôm qua uống nhiều rượu?” Nói xong, dùng đầu lưỡi liếm hôn vành tai của nàng, thấp giọng ní non “Nhà của ta Nguyệt Nhi là trên đời này sạch sẽ nhất, nữ tử đẹp nhất. . .”

Biết rõ hân ở trên giường dụ dỗ nên mới nói một ít lời tâm tình, sau khi xuống giường liền sẽ ném đến sau đầu, nhưng trong lòng lại nhin không được từng đợt rung động, giống như ném người ngấm vào trong nước ấm, lại như phiêu phiêu trên đám mây khoan khoái dễ chịu.

Đêm nay, nam nhân trên người hiển thị rõ dịu dàng, hoàn toàn khác với ngày thường thích giãy vò giống như là muốn lấy đi tánh mạng của mình, trên người, dưới thân thể, khắp nơi đều mang theo thương tiếc, mà ngay cả động tác lúc bắt đầu, đều làm cho nàng cảm thấy khác xưa rất nhiều.

Nhưng cảm giác này, lại có chút quen thuộc, thật giống như chính mình từng đã trải qua rồi.

Chợt nhớ tới, hân là. . . Thật sự là đêm qua?

Do lúc trời tối uống nhiều quá, buổi tối là như thế nào trôi qua chính mình lại nghĩ không ra, vừa vặn trên người lại có ấn ký hân lưu lại. Lúc này bị hân vôn về trong ngực, trong miệng mũi nhin không được nhẹ giọng hừ một tiếng, chỉ cảm thấy nếu ngày ngày đều như vậy, sợ là chính mình cũng không thể không sa đoạ a. . .

Sáng sớm ngày kế tiếp, Bạch Oánh bên ngoài liền chiếu theo Hoàng thượng phân phó, vừa tới giờ mẹo liền tới gọi. Hoàng Thượng đứng dậy rồi đi, ngay tiếp theo Liễu Mạn Nguyệt cũng mơ mơ màng màng tỉnh, lại bị hân ôm lên giường, bảo nàng nghỉ ngơi tiếp, sau đó mới rời đi.

”Chủ tử các nơi, đều đã đến chỗ Hoàng hậu nương nương thỉnh an, đã ngồi gần nửa canh giờ, mới đi chỗ Thái Hậu.” Bạch Oánh đem tin tức bên ngoài nghe được nói cho Liễu Mạn Nguyệt nghe, như thế bài bản.

Liễu Mạn Nguyệt khẽ gật đầu, âm thầm suy nghĩ, ngẩng đầu hướng Bạch Oánh hỏi: “Thái y chỗ đó còn có nói gì không? Khi nào thì cái ‘Bệnh’ này của ta liền có thể tốt lên?”

Bạch Oánh nâng mắt nhìn nàng một cái, thấp giọng nói: “Chủ tử! Mặc dù ngài bị nhiễm phong hàn, cũng không nặng, chỉ cần nghỉ ba năm ngày thì có thể xuống giường rồi.”

Nhẹ nhàng thở ra một hơi đi ra ngoài, còn có thể ngủ lười thêm ba đến năm ngày a! Như vậy cũng tốt, chậm một chút mới đi chỗ Hoàng hậu nhìn một cái náo nhiệt đi.

“Đúng rồi, ngày hôm nay Ngọc Phương Nghi còn có đây?”

“Dạ. . .” Nói xong, Bạch Oánh lại nháy mắt, thấp giọng nói, “Nghe nói. . . Ngày hôm nay chúng phi tần mới tới chỗ Hoàng hậu nương nương, ý chỉ hoàng thượng. . . Là đến. . .”

“Ý chỉ?” Liễu Mạn Nguyệt hơi sững sờ, khó hiểu giương mắt nhìn nàng, tiểu hoàng đế để lại làm cái gì?

“Là cho Ngọc Phương Nghi. . . Tấn vị ý chỉ. . . Hiện nay, nàng ta đã là ngọc tần rồi. . .” Nói xong, lại sợ vị chủ tử này trong lòng không thoải mái.

Đây là một nước cờ thời, trong lòng Hoàng Thượng có tính toán gì thì cũng là vì vị chủ tử này, nhưng nàng sợ Liễu Mạn Nguyệt khó chịu thôi. Rõ ràng được sủng ái chính là mình, nhưng bên ngoài lại lạnh nhạt như vậy, trong lòng ai lại không dề ý cơ chứ?

Liễu Mạn Nguyệt hơi sững sờ một chút, sau đó đưa tay che miệng nở nụ cười.

Cái này tuyệt không phải là giả bộ, chính là chân thật tâm ý cười to, chỉ chớp lát sau, mà ngay cả nước mắt đều chảy ra, trên người chấn động run run, trang sức trên đầu cũng rung đưa qua lại cho thấy sự kích động.

“Hắn. . . Hắn còn không bằng trực tiếp phong cái Quý Phi cho rồi, lúc này mới thú vị chứ!” Hơn nửa ngày, Liễu Mạn Nguyệt lúc này mới cười cái đủ, cầm khăn chấm nước mắt nói.

“Chủ tử. . . Ngài. . . Chính xác không ghen sao?” Bạch Oánh lại nhin không được, cuối cùng là đem nghi hoặc trong đầu hỏi ra.

Bên kia Bạch Hương nghe xong, nghiêm mặt nói: “Chủ tử chỉ cần ăn ngon, ghen ghét thì có làm được cái gì?”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Liễu Mạn Nguyệt cũng cười gật đầu nói, “Những cái. . . kia ăn ngon ăn còn không đủ đâu, ghen với thứ ăn không được thì làm được cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69

Đang nói chuyện, bên ngoài Bạch Huyền vui vẻ bụng rỏ dầu tây vừa rửa sạch đi đến: “Chủ tử! rửa sạch rồi, nhìn sáng rõ đẹp mắt như vậy, mùi vị nhất định là rất ngon a!”

Sáng sớm, Hoàng Thượng đã sai người đem dầu tây vừa hái xuống đưa tới một rổ.

Hoàng Thượng cũng nghe lời, đem những thứ này một ít đưa cho Tiểu Bàn Tử mang qua cho Thái Hậu. Nghe nói buổi sáng ngày hôm nay, nhóm phi tần đều tại chỗ Thái Hậu khoa trương một hồi khen Hoàng Thượng hiểu thuận đây này.

“Ai, đáng tiếc, nhìn không thấy đây này. . .” Một bên thờ dài, một bên ngắt trái dầu tây ném vào trong miệng, mơ hồ như nói thầm a.

Sau khi dùng xong ngọc thiện, nghỉ ngơi một chút Liễu Mạn Nguyệt thay đổi một thân quần áo thái giám, cùng Bạch Oánh tiến vào trong mật đạo.

Đến chỗ ngã ba, từ xa đã nhìn thấy Hoàng Thượng và Tiểu Châu Tử đang cầm theo đèn lồng, hai gã thị vệ đứng ở bên cạnh. Thấy nàng đã tới, Hoàng Thượng đưa tay cầm tay của nàng, hai người cùng nhau hướng về trên núi bước đi.

Nhìn xem nàng ngồi ở bên cạnh chỉ cần vươn tay là có thể chạm đến, trong đầu Hoàng Thượng cảm thấy đặc biệt khoan khoái dễ chịu. Những ngày này tuy rằng buổi tối ngày ngày đều có thể thấy nàng, nhưng thiếu đi cái kia niềm vui thú, luôn làm cho lòng người cảm thấy thiếu thốn a.

Hai người Tiểu Châu Tử và Bạch Oánh đều đứng ở bên ngoài đình giữ cửa, đầu cũng không dám nhìn lại.

Liễu Mạn Nguyệt an vị tại bên người Hoàng thượng, trong tay cầm bản tấu chương lật tới lật lui, nhìn không đầy một lát, lại ngủ thật say.

Nhìn xem mỹ nhân ngủ say bên cạnh, lại làm cho hắn có chút dở khóc dở cười, đưa tay tại trên trán gõ mấy cái, nhìn cái giường bên cạnh suy nghĩ, trở về nên cho người đặt bình phong trước giường, nếu lúc nàng ngủ vạn nhất có gặp người thì cũng không ai có ý kiến gì. Mà nàng lại là nữ nhân của mình, bọn thị vệ nhìn thấy thì cũng không có gì, nếu lỡ có đại thần ngẫu nhiên yết kiến, thì không thể để cho bọn hắn nhìn thấy nàng.

Liên tiếp bốn ngày, mỗi ngày sau giờ ngọc đều muốn đi theo Hoàng Thượng lên trên núi, buổi tối ngay tại chỗ dùng bữa. Dù sao Hoàng Thượng không cần cùng Thái Hậu dùng bữa, Hoàng hậu chỗ đó. . . Tất nhiên là không sao, mấy ngày nay Hoàng Thượng ngay cả gặp đều không gặp nàng ta lấy một lần.

Sáng sớm ngày hôm đó, sau khi thay quần áo, nhìn nữ tử trong gương mặt như hoa đào, môi hồng giống như son, ở đâu có nửa chút giống người bị bệnh lâu ngày a!!! Nhíu mày, Liễu Mạn Nguyệt quay đầu đối với Bạch Oánh nói: “Sắc mặt thật quá tốt.”

Ngày hôm nay muốn đi chỗ Hoàng hậu thỉnh an, chính mình lại là người bị bệnh mấy ngày, mà nay lại mang theo bộ dáng này, cho dù là kẻ ngu nhìn, sợ cũng có thể đoán được mình là giả bộ bệnh a!!!

Bạch Oánh nhìn sắc mặt Liễu Mạn Nguyệt, trong lòng thầm thở dài một tiếng ngày thường chủ tử cũng đã đẹp rồi, mình cũng không phải là cổ tinh trang điểm như vậy. Từ bên trong bàn trang điểm lấy ra một hộp phấn màu vàng, thoa một chút lên mặt, thì thấy mỹ nhân trong gương tiêu tụy đi rất nhiều.

Mà trên môi không biết dùng thứ gì làm cho đôi môi hồng nhuận giờ trở nên tái nhợt.

“Không thể tưởng được ngươi còn có tài năng này a.” Liễu Mạn Nguyệt quay đầu hướng Bạch Oánh khoa trương nói.

Bạch Oánh có chút vui vẻ, cũng không nói gì, nếu ngay cả điểm ấy bản sự đều không có, làm sao Hoàng Thượng có thể để cho nàng tới hầu hạ vị này a! Người này là trong tim Hoàng Thượng a, cần phải cẩn thận chăm sóc mới được.

Một tay vịn Bạch Oánh, Liễu Mạn Nguyệt từng bước một chậm chạp ra cửa sân, nhắm hướng đông bên cạnh giao lộ đi đến, mới vừa đi không có vài bước, từ xa đã nhìn thấy mấy vị Vương Thái Nữ cùng ở trong Thu Thủy Các vịn tay cung nữ đi ra.

Thấy Liễu Mạn Nguyệt, Vương Thái Nữ vội vàng hành lễ.

Tại trên mặt nàng nhìn qua một lúc, thấy nàng ta so với lúc vừa vào cung còn muốn gầy hơn hai vòng, sắc mặt cũng không tốt lắm, cái bệnh này thể mà là thực a, tuyệt không phải là phần bôi giả bệnh như mình, cũng không phải giả trang a.

“Mấy ngày nay không có qua Liễu mỹ nhân thỉnh an, thiếp thân thực có lỗi.”

“Nói chi vậy, không phải sinh bệnh rồi hả?” Liễu Mạn Nguyệt tiếng cũng giảm thấp xuống một ít, giống như là yếu ớt nói, “Ta đây cũng bị bệnh mấy ngày, không có qua thỉnh an Hoàng hậu nương nương, lại nói tiếp, chúng ta ngược lại là đồng dạng đây này.”

Gặp Liễu Mạn Nguyệt giống như là hòa khí, Vương thái nữ lúc này mới hơi nhẹ nhàng thở ra, cúi đầu, hơi dựa vào cung nữ lùi về phía sau một chút cùng Liễu Mạn Nguyệt hướng về phía nam đi tới.

“Lý thái nữ còn không xuống giường được đâu, lại nói tiếp, nàng ấy cũng là đáng thương a, lúc này mới vào cung mấy ngày? Mà ngay cả cái vườn này cũng còn không có đi dạo qua đây này.”

Nghe Liễu Mạn Nguyệt nhắc tới Lý thái nữ, Vương thái nữ vội vàng đáp: “Đúng vậy a, khí sắc của nàng ấy cũng khá tốt, nhưng là chân bị thương, hành động không được tiện, cứ phải ở mãi trong phòng nên cũng khó chịu nhiều a.”

Hai người đi tới, từ xa đã nhìn thấy Thính Vũ Các, vượt qua chỗ này, phía sau là Tâm Phương Cư nơi ở của hoàng hậu, Liễu Mạn Nguyệt mặt ủ mày chau, khẽ thở dài, quay đầu đối với Vương thái nữ bên cạnh thấp giọng nói: “Mấy ngày nay không có tới thỉnh an, trong lòng luôn... Ai...”

Vương thái nữ nghe xong, sắc mặt cũng có chút tái đi, cũng thở dài một tiếng. Trong nội cung phi tần đều bái kiến hoàng hậu, chỉ có các nàng mấy cái bị bệnh là không có, chỉ sợ lúc này đi qua, người bên ngoài có thấy cũng sẽ không tốt a, Liễu mỹ nhân còn dễ nói, thể giống như mình đây một vị thái nữ, sợ là liền Hoàng hậu nương nương cùng với chúng phi tần mất đều không vào được đây này.

Ở bên trong Tâm Phương Cư, phi tần đến thỉnh an đã tới hơn phân nửa, gặp Liễu Mạn Nguyệt và Vương thái nữ tiến đến, một đôi con mắt hoặc sáng hoặc tối dò xét tại trên người của hai người. Vương thái nữ cũng tạm, mặc dù tướng mạo cũng khá đẹp, nhưng là cũng không có quá nổi bật, lại vừa bệnh qua, nhìn cũng không có tốt chút nào. Ngược lại nhìn Liễu mỹ nhân, quả không phụ mỹ danh hai chữ này “Mỹ nhân”.

Trong cung cung nữ âm thầm đồn đãi, nói chính là mấy cái ở bên trong mấy mỹ nhân, cũng không có ai vượt qua được nàng.

Lúc này làn da Liễu Mạn Nguyệt hơi vàng, khuôn mặt u sầu mệt mỏi che dấu hai, ba phần nhan sắc. Nhưng chỉ như thế vẫn làm cho chúng phi tần cảm thấy kinh ngạc — dung mạo như vậy, lại không làm cho Hoàng Thượng ưa thích? Ngọc tần kia đến cùng là dùng loại thủ đoạn nào, lại có thể làm cho Hoàng Thượng không rời a?

Liên tiếp năm sáu ngày, Hoàng Thượng ngoại trừ đại hôn ngày ấy đi chỗ hoàng hậu trong chốc lát lại không có điểm qua bất kỳ nữ tử nào ngoài Ngọc tần, trong năm, sáu ngày qua, nàng ta lại hầu hạ mất bốn ngày rồi!

Đang cảm thấy nghi hoặc, chợt nghe thấy bên ngoài lại tới người nữa, ngược mắt liền thấy, đây không phải là Ngọc Điện Lương sao? Xuân Dịch ở một bên vịn, tiến vào cửa, các vị phi tần Ngọc Điện Lương mang trên mặt ba phần cười nhạt, nhìn không chớp mắt đi đến trước mặt Hoàng hậu phúc thân thỉnh an, sau đó mới khoan thai ngồi xuống, mỉm cười nhìn quanh mọi nơi.

Liễu Mạn Nguyệt âm thầm đánh giá hai mắt nàng, thấy trên mặt nàng mang theo xuân tình, giữa lông mày lộ ra một chút mỉa mai, trong lòng âm thầm kinh ngạc, không ngờ thủ đoạn của Tiểu Lưu Tử thật sự là cao minh a, cầm cái đồ giả mà cũng làm cho Ngọc Điện Lương cảm giác như thực được sủng hạnh. Có thể thấy được, dựa leo không cần biết là thiệt hay giả, chỉ cần tác động đến hormone nữ nhân là tốt rồi... .

Hoàng hậu vẫn là tư thế nhất phái ung dung đẹp đẽ quý giá, ngồi ngay ngắn tại phía trên ghế, con mắt nhìn mọi người chung quanh phía dưới.

Chúng phi tần gom góp thú vui nói vài câu, hoàng hậu liền điểm hướng Liễu Mạn Nguyệt hỏi: “Trong người cảm thấy tốt hơn một chút sao?”

Liễu Mạn Nguyệt vội vàng đứng dậy hành lễ, giọng nói mang hai phần cảm kích: “Tạ nương nương quan tâm, đã tốt hơn rồi, hôm qua lúc ngồi dậy chỉ cảm thấy lẩy chổng văng đầu một chút, buổi tối dùng được nương nương sai người đưa qua, ngủ một giấc, buổi sáng lúc thức dậy không còn thấy chổng văng đầu nữa.”

Hoàng hậu khẽ gật đầu: “Khỏe là tốt rồi, chúng ta đều là cùng hầu hạ hoàng thượng, tất yếu trước tiên là phải điều trị thân thể mình thể cho tốt mới phải.”

Lời này nói ra được người nhao nhao gật đầu, mấy ánh mắt liền giục cợt nhìn hướng Liễu Mạn Nguyệt. Liễu Mạn Nguyệt chỉ mỉm cười làm như bưng bình tĩnh đại ngộ ra vậy.

Nói một chút chuyện nữa, Hoàng hậu mới nói: “Thái Hậu, Thái Phi lúc này cũng đã thức rồi.” Dứt lời, liền trước đứng dậy, mang theo chúng phi tần ra Tâm Phương Cư, hướng Điện Hòa Di của Thái Hậu đi tới.

Trên đường đi, Hoàng hậu đều chỉ một mình đi, nên phía sau phi tần càng không có ai dám sai người đi. Một đoàn người sắp xếp theo phi vị, thành

một hàng dài hướng Thái Hậu đi đến.

Tháng hai nên trong hoa viên cũng tràn đầy sinh khí, hoa đào nở đầy đầu cành, ngênh đón ánh nắng mặt trời chiếu ra một khung cảnh hoàng kim rực rỡ, gió thổi nhẹ nhẹ, cánh hoa bay khắp nơi, làm cho những người mới vào cung chưa có đi nhiều nơi cũng cảm thán, trái phải nhìn xem cảnh đẹp.

Trên triều đình, từ khi hoàng đế tự mình chấp chính, Thái Hậu liền giao ra quyền lực. Vốn cho là hần còn con nít con nôi, tâm lý còn ham chơi nhiều, sợ nhất thời chưa tiếp quản được, nên Thái Hậu giao ra bao nhiêu, thì Hoàng thượng thu hồi hết bấy nhiêu. Ban đầu sợ là hần chưa từng xử lý qua, có lẽ sẽ gây ra chuyện, các đại thần phía dưới cũng chưa chắc thần phục, lại không nghĩ rằng, mấy ngày nay ngoại trừ Hoàng thượng hơi lạnh nhạt ra, ngược lại mọi chuyện quản lý khắp nơi coi như thỏa đáng.

Thái Hậu lúc này mới thả lỏng tâm trạng, mấy ngày nay cũng cho Hoàng hậu mang theo phi tần tới thỉnh an.

Sau khi chúng phi tần đều yên vị, theo như phi vị từ cao đến thấp ngồi xuống, dò xét hết một vòng. Liễu Mạn Nguyệt chỉ là mỹ nhân nhưng lại ngồi ở gần Hoàng hậu, tính cả Hoàng hậu thì chỉ có 6 người là có tước vị cao. Phía dưới đa số đều là Thái Nữ, lúc này ở trong hậu cung, ngay cả thờ cũng không dám thờ gấp tạo ra nửa điểm âm thanh.

“Mấy ngày nay hoa trong vườn đều nở rộ, băng cũng đã tan, đúng là thời điểm đi dạo rất tốt.”

Nghe Thái Hậu nói như thế, Hoàng hậu hơi nhẹ gật đầu, trên mặt cũng không có mang theo ý cười, lại mang theo một phần trang trọng: “Đúng là như vậy.”

Tại Tâm Phương Cư tất cả mọi người đều sẽ cố ý làm cho Hoàng hậu vui vẻ, nhưng tại ở bên trong Điện Hòa Di, mỗi khi Thái Hậu mở đầu câu chuyện, Hoàng hậu cũng xen vào một vài câu, còn lại không khí cũng trở nên tẻ nhạt hẳn.

Liễu Mạn Nguyệt trước đây mặc dù không có đề ý nhiều, đều là mơ hồ nghe xong đều từ tai này ra tai kia, lúc này nhìn lại, quả thật khi mọi người nghe Hoàng hậu nói chuyện, ngay cả muốn tiếp tục nói thêm vào cũng không tìm thấy cơ hội.

Vừa cẩn thận nhìn coi vị Hoàng hậu nương nương, khoe miệng mặc dù có chút tươi cười, nhưng trên mặt lại nửa phần vui vẻ đều không có, con mắt nửa buồn thong, không nhìn người cũng không nhìn bài trí trong phòng. Nói nàng đây là đang cùng ai khó chịu đâu này? Tuy trên mặt nửa phần tức giận đều không có. Nhưng muốn nói nàng ta có tâm tình tốt. . . Thì cũng không giống lắm.

Thật giống như, trong phòng này là ai nàng cũng không có đề ý, ai cũng mặc kệ, ngay cả Thái Hậu, cũng chỉ là bởi vì lấy thân phận bà tôn quý, bà ta nói chuyện thì Hoàng hậu không thể không tiếp, lúc này mới mở miệng lên tiếng.

Vị này. . . Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? bộ dáng nàng ta hồ hững như vậy, rốt cuộc là bởi vì cái gì? Trong Các sao lại cho người như vậy vào cung? Có thể nàng ta không giống Giám Lan nhưng.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70

Thấy Hoàng hậu như vậy lạnh nhạt, tay Tổng phi cầm khăn lau lau khoe miệng, mi mắt rũ xuống không biết đang suy nghĩ gì. Chu Thái Phi dịu dàng vui vẻ, quay đầu cùng Thái Hậu nói: “Nghe nói buổi sáng Hoàng Thượng còn cho người đưa trái dâu đến, hôm qua muội muội còn không có ăn đủ dâu này, ngày hôm nay nhất định phải nếm dạn mặt dày lại muốn xin thêm một ít a!”

Thái Hậu nghe xong, trên mặt không khỏi mang theo ba phần vui vẻ, mặc dù nhi tử nhà mình không thích Hoàng hậu, tại trong hậu cung cũng vẫn là tính tình giống lúc trước, có thể giống như an ủi mình, mấy ngày nay đưa mấy trái này đến làm cho mình vui a.

“Người tới, bưng lên.”

Theo Thái Hậu vừa nói ra, đã có cung nữ bưng lên dâu tây rửa sạch.

Liễu Mạn Nguyệt hồ hững nhìn những trái dâu tây màu sắc nhạt đi một phần, trái cũng không đẹp méo méo xẹo xẹo, thể tích cũng nhỏ hơn so với những trái đưa qua cho nàng. Trong lòng đã hiểu rõ, đây là vị kia tiểu tử tổng đem thứ mà bọn họ cần bản sẽ không ăn mang cho Thái Hậu, mà có khi những trái này vẫn là ngày hôm trước hái xuống a. . .

Cái loại trái cây này vốn khó giữ, nơi này lại không có tủ lạnh, cho dù dùng đá ướp lạnh, cũng không quá nửa ngày thì đã khô héo a. Nhưng vẫn giữ được màu sắc khá đẹp làm cho người thấy mà thèm a.

Tổng cộng chỉ có một giỏ nhỏ, chỉ cần nhìn cũng biết những người đứng tới được cũng đếm trên đầu ngón tay thôi. Chỉ có những người ngồi trên cao có phân vị mới có thể nếm một chút mới lạ.

Liễu Mạn Nguyệt từ chối nói là do mình mới hết bệnh không dám ăn loạn, để lại cho mọi người dùng thôi.

Phía dưới có mấy cái thái nữ nhìn thấy thứ trái cây, có một người đánh bạo nói: “Cái quả này không thể để lâu, nếu còn dư lại có thể nghiền nát, cho thêm đường, sẽ tạo thành một món mới mùi vị rất tuyệt a.”

Thái Hậu nghe xong, không khỏi ngẩng đầu hướng Thái Nữ kia hỏi hai câu, cho người nhớ kỹ cách làm.

Mọi người hàn huyên cho tới trưa, Liễu Mạn Nguyệt rời Điện Hòa Di, trở lại Thu Thủy Các đã cảm thấy hai chân mỏi nhừ, nằm nửa canh giờ, sau đó nhờ Bạch Huyền đắp bóp thêm nửa ngày nữa, mới dùng cơm trưa, sau đó đi vào ám đạo đi về phía trên núi.

Hoàng Thượng nhìn hình như có chút mệt mỏi, nhưng trên mặt lại không thể hiện nhiều lắm, ngược lại giống như vô cùng có tinh thần a. Sau khi Liễu Mạn Nguyệt mài mực xong, thì cầm bút bắt đầu phê duyệt tấu chương.

Liễu Mạn Nguyệt cảm thấy mặc dù hiếu kỳ, nhưng cũng không có bất quái như vậy đi nhìn những cái này. Hiện tại tình hình có chút quái dị, ngay cả chính mình cũng không hiểu tiểu Hoàng đế này rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra.

Sau khi Hoàng Thượng xử lý xong hết đồng tấu chương, ngẩng đầu chỉ thấy Liễu Mạn Nguyệt đang ôm cái gối đầu trong ngực, đang ngồi ngốc ở bên cạnh nhìn mình.

“Như thế nào? Buổi sáng mệt nhọc?” Ngày hôm nay, lần đầu nàng đi thỉnh an Hoàng hậu, Thái Hậu, xưa nay luôn lười như vậy, chẳng lẽ ngày hôm nay đi bộ nhiều lắm?

Nhẹ nhàng lắc đầu, Liễu Mạn Nguyệt quay đầu nhìn Hoàng Thượng, trên mặt hiện lên một tia cười xấu xa: “Thiếp chỉ là đang nghĩ, Hoàng Thượng khi nào phong Ngọc tần vi phi đây?”

Hoàng Thượng hơi sững sờ, bật cười nói: “Phong nàng ta vi tần chính là thiên đại ân điển rồi, vì sao phải đề nàng vi phi?”

“Sùng phi a, nhiên là muốn phong phi nha. Chẳng lẽ Hoàng Thượng không muốn để cho nàng có được vị trí thích hợp?” Liễu Mạn Nguyệt nghiêng đầu, kê mặt lên gối.

Hoa sen trên gối bị nàng tỳ lên có chút biến dạng, nhìn lại so với bình thường dí dỏm thêm vài phần, Hoàng Thượng cười đưa tay vuốt nhẹ hai má nàng nói: “Nàng ta không có hoài long tử, trong nhà lại không có trợ lực, làm sao có thể phong phi? Cho dù trăm cố tình muốn phong nàng, khi nói ra chắc chắn chỗ Thái Hậu và Hoàng hậu cũng không chịu. Như thế nào, tại sao nàng lại muốn cho nàng ta thăng làm phi tử?”

Liễu Mạn Nguyệt một đôi hoa đào híp mắt nói: “Thăng lên phi tử mới thú vị chứ sao.”

“Hắn là hôm nay lại có chuyện gì rồi hả?” Hoàng Thượng lại nheo nheo chớp mũi nàng một chút, nói: “Buổi sáng hôm nay gặp chuyện gì rồi hả? Nghĩ như thế nào mà lại hỏi chuyện này?”

Liễu Mạn Nguyệt nghiêng đầu nghĩ nghĩ, lắc đầu nói: “Cũng không có gặp gỡ cái gì, đều là do những người khác nói nhiều, nên mới thấy thắc mắc a.”

Hậu cung không có hãm hại, không có cung đấu, không có châm chọc khiêu khích, không có kệp thương đeo gậy, tính toán gì thì làm sao còn thú vị được?

“Ngươi muốn nhìn cái gì? Trẫm gọi người đi bố trí.”

Ngẩng đầu xem xét Hoàng Thượng, có chút cái không hiểu nhiều lắm ý tứ của hắn, là đùa với chính mình sao? Mình muốn nhìn những nữ nhân kia tự giết lẫn nhau, hắn có thể thực làm cho bọn họ đấu đá nhau sao?

Thấy nàng chỉ nhìn mình, không có nói chuyện, Hoàng Thượng dùng trán chạm vào trán nàng, hôn nhẹ lên chóp mũi nàng, nói khẽ: “Đến mai sau giờ Ngọ thay đổi quần áo đến trong địa đạo sẽ có người tiếp ngươi đi điện Hồng Tâm.”

”Điện Hồng Tâm?” Liễu Mạn Nguyệt sững sờ, “Chỗ đó không phải là nơi Hoàng Thượng xử lý triều chính sao?”

Hoàng Thượng hơi gật đầu: “Đúng là như thế, tuy nói chỗ này làm cho lòng người an tĩnh, tâm lắng. Nhưng ở kia có thể vừa gặp đại thần, lại có thể công khai xử lý triều chính, nên sẽ tiện lợi một ít.”

Thấy trong mắt nàng kinh ngạc, lập tức lại có chút âm đạm, trong lòng suy nghĩ thoáng cái, chợt cười rộ lên, tiến đến bên tai nàng thấp giọng nói: “Mà nơi đó lúc nào cũng có thể qua chỗ này, ban ngày thì không cần phải nói, đợi đến lúc đêm đã khuya, nếu ở chỗ này qua đêm, cũng không bao lâu liền có thể. . .”

Nhớ tới cái giường phía dưới, chỗ phòng tối, Liễu Mạn Nguyệt trên mặt hơi đỏ lên, ngẩng đầu tức giận liếc hắn một cái.

Ban đêm, lại là Ngọc tần phục vụ Hoàng thượng qua đêm.

Hai ngày nay, luôn có nhiều đôi mắt hoặc là tìm tòi nghiên cứu, hoặc là hiếu kỳ, hoặc là đồ kỵ, hoặc là nghi vấn đấy, đều hướng đến trên người Ngọc Diễm Lương. Lại có mấy người nhiều chuyện, hướng về phía Ngọc Diễm Thu nhìn lại.

Rõ ràng là song sinh, mà tỷ tỷ lại so với muội muội xinh đẹp hơn một ít, như thế nào một cái được sủng ái đến tận mây, cái khác lại bị cách chức làm phu quân đầu này?

Nhìn cặp mắt bốc hỏa xung quanh, Liễu Mạn Nguyệt hạ mi mắt, dùng khóe mắt thỉnh thoảng quan sát trái phải, cho đến khi tan, cũng không có nhìn thấy người nào nói chuyện kẹp thương đeo gậy, càng không thấy được có ai dám ám toán Ngọc Điện Lương.

“Ai. . . Thật sự là không thú vị a.” trong tay Liễu Mạn Nguyệt cầm khăn, tại bên mặt lau lau.

Bạch Oánh không biết nàng ấy nói không thú vị là chỉ cái gì, chỉ im lặng đi theo bên cạnh.

Dùng qua bữa trưa, tuy là buồn ngủ, nhưng cuối cùng vẫn là đi vào ám đạo, đến ngã ba đã thấy Tiểu Lưu Từ cùng với một người thị vệ đốt đèn lồng chờ ở một chỗ.

“Liễu chủ tử, thỉnh đi bên này.” Tiểu Lưu Từ cung kính xoay người hành lễ, trong tay đốt đèn lồng phía trước dẫn đường.

Liễu Mạn Nguyệt trông thấy hần liền nhớ lại buổi tối hôm đó hương diễm tình cảnh, con mắt không khỏi nhìn tay hần chăm chăm, trong tay vững vàng dẫn theo cái đèn lồng, ngược lại không gặp hần tay run, hần là đã luyện được? Cảm giác không biết mệt mỏi đi?

Một đoàn người đi đến bên trong Thánh Vũ Các, lại từ một chỗ khác ám đạo trong Các một mực hướng phía Đông Nam đi tới.

Cái ám đạo này Liễu Mạn Nguyệt vẫn là lần đầu tiên đi đến, chính giữa có một hai cái chỗ ngã ba, cái ám đạo kia cũng lúc cao lúc thấp. Không bao lâu, cuối cùng là đi lên mấy cấp thang lầu, Tiểu Lưu Từ tại cửa ra vào gõ mấy gõ, Tiểu An Từ đang canh giữ tại bên ngoài vội vàng mở cửa.

Sau khi ra ngoài, cũng không thấy Tiểu Lưu Từ và hộ vệ kia đi ra ngoài, Liễu Mạn Nguyệt cười dịu dàng nói: “Lưu công công ‘Vất vả’ rồi.”

“Không khổ cực, không khổ cực.” Tiểu Lưu Từ nào biết được nhà hần chủ tử sớm đem hần công việc bán đi? Còn tưởng là Liễu Mạn Nguyệt cảm thông mình dẫn đường vất vả đây này. Đội nàng đi ra ngoài, lúc này mới lại cùng hộ vệ kia trở về Thánh Vũ Các.

Liễu Mạn Nguyệt ra cửa, Bạch Oánh giúp nàng lại sửa sang lại quần áo thái giám trên người, lúc này mới hơi lui hai bước.

Tiểu An Từ mang theo nàng từ một chỗ cửa sau tiến vào chính thất nơi Hoàng Thượng xưa nay xử lý công việc. Người mới vừa vào cửa, đã nghe bên trong có người nói chuyện.

“... Đúng là như thế, những cái... kia chức vị đều là do người trong thị tộc nắm giữ, đều liên quan đến rất rộng, hôm nay dùng đều là những cái này danh sĩ đệ tử, những cái... kia hần môn đệ tử hoặc là tìm không được phương pháp, chính là có tài có học đấy, cũng bởi vì xuất thân tầm thường cầu mãi không đạt...”

Nghe giọng nói người nọ bên trong, không phải là mình từng nghe qua, xác nhận tiểu Hoàng đế đang tại triệu kiến đại thần. Liễu Mạn Nguyệt cảm thấy kinh ngạc, chính mình tới cùng Hoàng đế ngược lại là không sao, cũng chỉ tính là người đi theo bên cạnh hoàng đế a? Nếu để cho những cái... kia đại thần trong triều thấy, nhận ra mình là nữ tử, cái kia còn chịu nổi sao?

Nghĩ đến, quay đầu nhìn hướng Tiểu An Từ.

Nơi này cùng đằng trước còn có một khung bình phong chống đỡ, người bên ngoài tất nhiên là nhìn không thấy người bên trong tiến đến. Cho dù thấy cũng chỉ là trông thấy bóng dáng, cũng chỉ nghĩ là tiểu thái giám hầu hạ hoàng thượng.

Tiểu An Từ hướng cái giường phía sau tấm bình phong, ra hiệu cho Liễu Mạn Nguyệt ở đằng nghỉ ngơi.

Người vừa ngồi xuống, hai cái thái giám liền dẫn theo hộp cơm tiến đến, một cái là hoa quả, một cái là điểm tâm, bên kia còn có một vài tạp kỷ sách dạy đánh cờ. Sau khi mang cho Liễu Mạn Nguyệt xong mới đi ra đằng trước dâng trà cho Hoàng Thượng, đồng thời đặt lên điểm tâm mới được làm.

Liễu Mạn Nguyệt khoan thai ăn, ngẫu nhiên cũng nghe một chút động tĩnh bên ngoài.

Tiểu hoàng đế sau khi nghe xong người này nói..., lại phân phó vài câu, người nọ lúc này mới cáo lui, Liễu Mạn Nguyệt đang nghỉ ngơi nhanh lên một chút dùng hết mấy thứ này, chợt thấy Hoàng Thượng từ bên ngoài bình phong đi tới, không ngờ hần như thế lại biết mình đến a.

Trong tay còn cầm nửa khối điểm tâm, thấy hần tới, nháy mắt hai cái, lúc này mới đặt trở lại chén đĩa bên cạnh, tính đứng dậy hành lễ.

“Ăn rồi à.” Trên miệng còn dính chút mảnh vụn bánh ngọt, Hoàng Thượng cười cười đi tới, cầm lấy khăn để ở một bên giúp nàng lau đi, “Đi đường mệt mỏi sao?”

“Khá tốt.” Tiếp khăn, cầm trên tay xoa xoa, gặp Hoàng Thượng lời kéo chính mình hướng phía trước đi đến, thì đi theo.

Trên bàn lớn bày đặt điểm tâm hoa quả giống với lúc này mình vừa mới dùng qua, trên mặt bàn còn để một chồng tấu chương. Phía sau bàn lớn ngoại trừ chỗ ngồi Hoàng Thượng chính giữa, bên cạnh còn hai cái bình hoa. Liễu Mạn Nguyệt nhìn trái phải một lúc, thấy Hoàng Thượng cầm lên tấu chương, rồi đi tới nghiền mực bên cạnh bàn bắt đầu mài mực.

Sau khi mài mực xong, quay đầu xem Hoàng thượng, thấy hần mặc dù trong tay cầm tấu chương, nhưng mắt thì lại nhìn lên trên, xuất thần không biết

đang suy nghĩ cái gì.

Chuyển qua cái bàn bên ngoài, nhấc ấm nước xuống, ngâm vào nước một ít lá trà rồi đi trở về bên cạnh bàn.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71

“Đâu cần nàng bận rộn? Bảo bọn hắn đi vào hầu hạ thì tốt rồi.” Lúc này Hoàng thượng mới khôi phục lại tinh thần, đưa tay kéo nàng đến bên người, nhẹ nhàng vòng qua eo nàng, ngửi mùi thơm ở trên người nàng.

“Ngồi cũng là ngồi, chẳng qua là ngâm cho Hoàng thượng ấm trà mà thôi.” Liễu Mạn Nguyệt nhẹ nhàng cười cười, tay giơ lên, ở trên thái dương của hắn nhẹ nhàng xoa.

Hoàng thượng hít một hơi thật sâu, lại nhẹ nhàng phun ra, hai mắt khép hờ, cảm thấy trên đầu có một cây cỏ mềm đặt nhẹ, chợt khẽ thở dài.

“Hoàng thượng còn có chuyện phiền lòng gì vậy? Ngón tay Liễu Mạn Nguyệt dùng sức, nhẹ nhàng xoa.

“Tân hoàng lên ngôi, trong triều người mà trăm có thể sử dụng... quá ít.” Hoàng thượng chậm rãi mở mắt, hai mắt nhìn về phía bình phong ở trước cửa, hơi có chút xuất thần.

Liễu Mạn Nguyệt trong đầu xoay chuyển, cười nói: “Lão thần nha, có chút cây già lên mặt là chuyện thường, những người vừa này mặc dù không biết là ai, nhưng ngược lại có lẽ là người mà Hoàng thượng trọng dụng, lúc này nên hào phóng với nhóm người kia.”

Thoáng chốc Hoàng thượng bật cười, đưa tay lên sờ cổ tay mịn màng nõn nà của nàng, lại nhẹ nhàng vuốt ve trong lòng bàn tay: “Hứa Tư Thừa kia chẳng qua chỉ là học sĩ viện Hàn Lâm, trẻ tuổi một chút, Thái hậu giám quốc nề là cự thần được trọng dụng, lúc này không có ai trăm có thể dùng, chỉ đành phải từ trong những người... xưa nay không quá đặc ý chọn ra một ít thôi.”

Nghe vậy, giống như là bộ dáng người nọ Hoàng thượng cũng không quá nhìn trúng, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, Liễu Mạn Nguyệt nghi ngờ hỏi: “Chẳng lẽ trong triều không có biện pháp sàng lọc nhân tài?”

“Chọn nhân tài? Có biện pháp gì?” Lòng này Hoàng thượng khẽ nhíu, ngừng đầu nhìn nàng.

Liễu Mạn Nguyệt hơi sững sờ, chẳng lẽ vương triều Đại Hằng này không có chế độ khoa cử sao? Nếu như không có, mình đâu thể nói lung tung? Suy nghĩ một chút, lúc này mới nói: “Lúc thiếp còn ở trong Các, những đứa trẻ mới vào ngoại trừ chọn lựa tướng mạo, còn phải được giáo viên tuyển chọn những người thiên tư thông minh, có tiềm năng. Phía trên kiểm tra tính tình của những hải tử kia, phân công học nghiệp không giống nhau. Giống như thiếp lười nhác như vậy, nếu không phải bộ dạng xuất chúng, đâu có thể được ở trong núi? Chỉ ở trong Các làm nha hoàn quét sân sợ là người ta cũng chẳng cần đấy.

*học nghiệp: việc học, bài vở & bài tập, sự nghiệp học hành.

“Những người thể cốt tốt, từ nhỏ học những công phu võ nghệ cao cường. Giống như tỷ muội đại Ngọc tiểu Ngọc, từ bé đã biết các nàng có thiên phú trên phương diện nhạc luật, lúc này mới dạy cho các nàng. Hoàng thượng, trong triều đình chẳng lẽ lại không có biện pháp như vậy sao?” Nếu như không có, vậy bọn họ là ở đâu mà tìm được những thần tử này để sai sử?

Hoàng thượng nghe được bật cười, ngừng đầu đưa tay nắm lấy cái mũi của nàng muốn nhéo: “Ai nói trong triều đình không có biện pháp chọn lựa nhân tài?” Dứt lời, lại khẽ thở dài một tiếng, “Có thì vẫn có, nhưng rốt cuộc cũng không giống nhau. Bề tôi trong triều đình sử dụng, phần lớn cũng là ở các nơi đề cử lên. Có rất nhiều quan lại thể tập hoặc dùng đệ tử của người ta để thay thế, có một ít là học tử của danh sĩ chỉ điểm. Hoặc là trong nhà không người không tiền, đâu có thể lọt vào trong mắt của những danh sĩ, thị tộc này?”

*thể tập: cha truyền con nối, học tử: học sinh, không người không tiền: không có người thân làm quan, không có tiền để theo học danh sĩ.

“Nhiều tài tử trong những thị tộc này đưa ra, có thể bọn họ không vào trong triều đình, nhưng lợi ích cũng liên thân, sớm đã chia ra thuộc về phe phái nào đó, cho dù là vào trong triều, cũng không thật lòng để triều đình sử dụng. Giống như những thế gia kia, cho dù triều đình luân chuyển mấy đời, cũng không làm bị thương đến căn cốt của bọn họ. Nếu như gặp loạn lạc, sẽ tránh ở một bên, chờ đại thế của thiên hạ rõ ràng lên, mới có thể đi tới nương nhờ. Cho dù có sớm nói rõ rồi, cũng sẽ chọn chỗ cùng bọn hắn có liên quan.”

*đại thế: xu hướng chung, tình hình chung. Thế gia: nhà làm quan, căn cốt: căn = rễ cây, cốt = khung xương

Liễu Mạn Nguyệt lúc này mới chợt hiểu, không ngờ như thế, hắn cũng không phải là lo lắng trong triều hoàn toàn không có người, mà là trong triều chia

làm đáng phải, lợi ích liên lụy quá nhiều quá lớn, sợ là đem quyền lực của hoàng đế đi mất cũng không phải là không có khả năng.

“Hoàng thượng.” Suy nghĩ một chút, Liễu Mạn Nguyệt khom người xuống, tiến tới trán của hân thấp giọng hỏi, “Hoàng thượng có muốn thử một chút không.ra một cái đề mục, bảo những học tử biết chữ biết văn tới trả lời, không chừng có thể tuyển được người đắc dụng.

Hoàng thượng lại nâng mắt nhìn nàng, trên mặt mang theo bộ dáng tự tiểu phi tiểu: “Cái chủ ý này là nàng tự mình nghĩ?”

Chộp mắt hai cái, Liễu Mạn Nguyệt chỉ đành phải nói: “Lúc còn chưa xuống núi, bọn họ đã làm như thế, ra một cái đề bài, bảo bọn học sinh tới làm, người nào trả lời tốt, hiển nhiên là đắc dụng.”

“Tiền triều, từng dùng qua biện pháp phân khoa thủ sĩ. Lúc Đại Hằng mới ổn định, cũng dùng qua hai năm, chỉ là khi đó, tra ra chuyện gian lận, bị đại thần trong triều họp lại viết một lá thư, lúc này mới dừng lại.”

“Bởi vì có chuyện gian dối liên lụy vứt bỏ không cần? Đây không phải là vì chuyện nhỏ mà bỏ việc lớn sao?”

Hoàng thượng gật đầu, cười lạnh một tiếng: “Bọn họ đâu sợ vì chuyện nhỏ mà bỏ việc lớn? Chẳng qua là sợ mấy người trong đợt tân tuyển này cản trở con đường của bọn hân thôi.”

Cái khung vốn đã lấp xong, kể ra các thị tộc lớn đã chia lợi ích, bây giờ lại đột nhiên xuất hiện mấy cái rẽ cò không biết ở đâu ra muốn chia một chén canh, ai có thể thật lòng thừa nhận quan hệ? Nếu không, chẳng qua là trong một huyện xuất hiện một chút chuyện gian lận, sao có thể ầm ĩ đến tận trên triều đình? Còn không biết chuyện kia bắt đầu rồi cuộc là thật hay giả đây, hoàng đế đồng ý với bọn họ cũng rần rui trở về một bước đây.

“Vậy.Hoàng thượng là muốn?”

“Trẫm, muốn một lần nữa đẩy lên phân khoa thủ sĩ, chẳng qua là....” Nói xong, hai đầu lông mày ngưng tụ lại ưu tư, “Phải hành sự như thế nào.”

Bây giờ, chính là muốn nghĩ biện pháp cùng những đại thần trong triều, người trong thế gia đầu trí đầu dũng. Ra cái chủ ý nhỏ cùng Liễu Mạn Nguyệt động não còn có thể được, nhưng thật sự muốn cùng những lão hồ ly thế thế đại đại trong triều kia động não đầu trí đầu dũng, nàng cũng không có cái bản lĩnh kia.

Suy nghĩ một chút, bỗng cười nói: “Hoàng thượng bây giờ chẳng qua là nghĩ làm sao từ trong đám đệ tử rải rác trong dân gian tuyển ra những người tốt, không bằng nghĩ cái biện pháp, phát động học đường. Giống như biện pháp ở trong Các, dạy dỗ hài tử từ khi còn nhỏ, lớn lên rồi so với tuyển chọn từ bên ngoài còn không phải là đắc dụng hơn chút ít sao?” Đã có ví dụ của Tiên Các ở phía trước, Liễu Mạn Nguyệt nói những lời này cũng không sợ Hoàng đế nghi ngờ nàng, có chuyện gì cũng có thể lấy Tiên Các chụp vào.

Hoàng thượng hơi sững sờ, có chút xuất thần: “Học đường mặc dù có, nhưng cũng chỉ là bảo những đệ tử trong nhà thần tử đi vào học một ít làm thơ ngâm (câu) đôi phong hoa tuyết nguyệt, nhưng không có ai tính cả học sinh có ý chí trong bản hàn đốc lòng cầu học cùng dạy dỗ cả....” Chợt, tiểu hoàng đế đưa tay lên kéo bàn tay nhỏ bé ở trên thái dương mình xuống, Liễu Mạn Nguyệt bị hân ôm ngang kéo vào trong ngực.

“Đầu óc này của Nguyệt Nhi, ngược lại là càng ngày linh động hơn rồi. ” Trên mặt Hoàng thượng mang theo ý cười, đặt nàng ở trong ngực của mình, cúi đầu hôn lên đôi môi mềm mại, đầu lưỡi cọ xát hồi lâu,, mới ngẩng đầu lên, “Xem ra trẫm gọi nàng tới đây, thật sự là không có sai a.”

Bị hân hôn đến mức thở gấp không ngừng, thấy hân lúc này mới chịu ngẩng đầu lên, giận dữ nhìn hân mở cái, giẫy dụa đứng lên đến bên cạnh ngồi không thèm phối hợp với hân, đầu cũng không cho hân xoa nhẹ.

Thấy bộ dáng nàng như vậy, Hoàng thượng đưa tay lên cứng rắn kéo tay của nàng một cái, miết miết ở trong lòng bàn tay, khoe miệng mỉm cười, tay phải cầm bút lên vừa nghĩ, vừa viết gì đó ở trên giấy.

Trong lúc nhất thời, bên trong phòng yên tĩnh không tiếng động, thật lâu, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

“Vào đi.” Trong miệng mặc dù nói vào đi, nhưng tay trái vẫn kéo cổ tay mềm mại của Liễu Mạn Nguyệt, Tiểu Châu Tử từ bên ngoài cúi đầu đi vào, mang theo một bình nước đổi lại bình nước còn một nửa đã nguội lạnh kia, đứng ở một bên thấp giọng nói: “Hoàng thượng, vừa rồi Thái hậu đưa điểm tâm tới đây.”

Hoàng thượng chỉ “Ừ” một tiếng, mí mắt cũng không nâng lên.

“Chu tần, An tần, Ngọc tần, Vương Phương Nghi, Lý Lương Nhân, Lâm Tài Nhân, Tôn thái nữ, Triệu thái nữ, Hà thái nữ. Cũng đưa tới.” Tiểu Châu Tử nhớ được rất có thứ tự, một hơi báo ra danh hào của những phi tần này, thờ mạnh một hơi cũng không có.

Hoàng thượng khẽ nhíu mày, giờ tay lên phát phát: “Đều đồ bỏ đi! Ai cũng không ăn!”

“Vâng” Tiểu Châu Tử đáp một tiếng, thấy không có phản phó gì hết, mới lui ra ngoài.

Hân vừa mới đi ra khỏi cửa, Liễu Mạn Nguyệt đã không nhịn được bật cười.

Nghe thấy tiếng cười của nàng, Hoàng thượng liếc mắt nhìn về phía nàng, thấy nàng nửa che miệng, bên trong lúm đồng tiền kia áp ủ bộ dáng cười trên nỗi đau của người khác, tay có chút dùng lực, kéo nàng vào trong ngực, thấp giọng cắn răng nói: “Chẳng lẽ Nguyệt Nhi muốn nếm thử mùi vị của những điểm tâm này?”

“Thiếp cũng không có phúc khí lớn như vậy đâu.” Mắt Liễu Mạn Nguyệt cong lại giống như mặt trăng, sóng mắt khẽ chuyển, giả vờ than thở một tiếng: “Haiz, ai biết món ăn trong mâm, từng hạt từng hạt đều vất vả.”

“Nếu không trăm bảo bọn họ đưa đến chỗ nàng ở đi, có lẽ là tay chân của Tiểu Châu Tử không có lưu loát như vậy, bây giờ còn không có đồ bỏ toàn bộ đâu.” Hoàng thượng cúi đầu, đem răng ở tai nàng khẽ cắn, một chút cũng không dám dùng lực.

“Thiếp cũng không dám, nếu để cho các nàng biết thiếp ăn điểm tâm các nàng làm, các nàng còn không ăn hết thiếp?”

Giọng nói của nàng mềm mại vô cùng, hai người ghé vào một chỗ, ngọn lửa kia ở trong lòng lại đốt lên, Hoàng thượng thấp giọng nói một câu: “Trẫm cũng muốn ăn ngươi...”

“Hoàng thượng, đây là thư phòng đấy.” Liễu Mạn Nguyệt bận rộn rút tay trở lại, ngồi thẳng người, nghiêm trang nói.

Bây giờ đột nhiên lại chuyển thành cái bộ dáng đứng đắn như vậy, lại làm cho trong lòng người ta vừa tức vừa buồn cười, gờ tay lên ở trên mặt nàng néo một cái: “Cũng được, một lát sẽ phải dùng bữa tối rồi, hay là giữ nàng lại, chờ tối rồi lại dùng.”

Hoàng thượng ở đó vừa suy nghĩ vừa viết cái gì đó, một lát sau, bên ngoài truyền tới, nói là lại có người yết kiến Hoàng thượng, Liễu Mạn Nguyệt đứng dậy thối lui đến sau tấm bình phong, cầm Đào Tô mình vừa mới ăn một nửa thông thả cắn, thỉnh thoảng lại nghe một bên tai.

Bên ngoài tới giống như là một lão thần, nghe giọng nói giống như chừng năm mươi sáu mươi tuổi, người này nói chuyện chậm rãi, phàm là Hoàng thượng hỏi những gì, tất cả đều nói tròn trịa, cẩn thận vô cùng.

Liễu Mạn Nguyệt nghe vào trong tai, trong lòng không khỏi khẽ thở dài một tiếng: nếu như trong triều đều là lão hồ ly như vậy, thì tiểu hoàng đế vừa mới kế vị, hẳn mới khó chịu như thế.

Bên ngoài nói chuyện xong, Hoàng thượng liền dẫn Liễu Mạn Nguyệt ra khỏi Điện Hồng Tâm. Liễu Mạn Nguyệt vốn là mặc trang phục thái giám, Bạch Oánh thừa dịp nàng đi theo Hoàng thượng ra khỏi cửa lại dán ở trên hai má của nàng thứ đồ mỏng như cánh ve, ý đồ cứ như vậy mà đem tướng mạo của nàng sửa lại năm sáu phần, nhìn giống như là một tiểu thái giám tuần túc.

Cứ như vậy cúi đầu đi theo phía sau Hoàng thượng ở giữa bọn thái giám, cho dù là có người nhìn nàng mấy lần, cũng nhất định sẽ không nhận ra nàng là ai.

Vừa ra khỏi điện Hồng Tâm, hướng về phía Thính Vũ các.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72

Hoàng thượng từ rất xa đã nhìn thấy người bên kia, chân mày lại nhíu lại.

“Thiếp thân bái kiến hoàng thượng.” Lúc này “vô tình gặp” chính là Tiền Lương Nhân, thân thể tha thướt lạy, đứng dậy, đôi mắt giống như một loại thu thủy hướng về phía Hoàng thượng nhìn lướt qua, lại xấu hổ cúi đầu.

“Ai bảo ngươi tới gần Điện Hồng Tâm?”

Trong giọng nói của Hoàng thượng mang theo lãnh ý, Tiền Lương Nhân nghe được trong lòng run lên, vội vàng lạy một lần nữa: “Bẩm Hoàng thượng, cũng, cũng không có ai bảo thiếp tới đây...chẳng qua ở trong vườn đi dạo một chút, không ngờ...đã đi xa một chút...”

So với làm điểm tâm, trực tiếp làm cho Hoàng thượng nhìn thấy không phải là thu hút hơn một chút? Nhưng sao hắn giống như là tức giận?

Tiểu thái giám đi theo ở phía sau tất cả đều cúi đầu xuống, mấy người bọn họ đều là hầu hạ bên người, hiển nhiên biết Liễu Mạn Nguyệt đang ở giữa bọn họ. Từ trước đến nay, Hoàng thượng thấy các nàng nhiều nhất cũng chỉ phát tay áo xoay người rồi đi, nhưng mà hôm nay, hết lần này tới lần khác lại gặp phải lúc Liễu Mạn Nguyệt đang ở đây... Cũng chẳng trách Hoàng thượng lại tức giận.

“Trong Điện Hồng Tâm hiện nay có ngoại thần qua lại, có lẽ trước lúc vào cung trong nhà không có ai bảo ngươi quy củ? Đi trở về sao chép nữ giới chín trăm lần!”

Chín trăm lần? !

Trong đầu Tiền Lương Nhân mờ mịt, chỉ nghe nói đã từng phạt người sao chép một trăm lần đã là trách phạt vô cùng lớn rồi, sao Hoàng thượng lại bảo nàng sao chép chín trăm lần?! Ngoại thần... ngoại thần, ngoại nam? Chẳng lẽ là Hoàng thượng sợ mình không tuân thủ nữ tắc hay sao?!

Còn chưa có phục hồi lại tinh thần, Hoàng thượng đã nhắc chân rồi đi, Tiền Lương Nhân mở miệng vài lần, trong cổ họng giống như là bị xương mắc kẹt, nửa điểm thanh âm cũng không phát ra được.

Trong lòng Liễu Mạn Nguyệt giả vờ thở dài mấy tiếng, tiểu hoàng đế này vẫn còn coi như là khách khí, nếu như hắn lấy ra thủ đoạn lúc chinh lý tinh lực (tinh thần + thể lực) bốn mỹ nhân. ...trong hậu cung này, không biết đến lúc đó sẽ có bao nhiêu người bị bệnh.

Dọc đường trở về Thính Vũ các, tổng cộng Hoàng thượng gặp được một Lương Nhân, một Tài nhân, tám Thái nữ. Lúc trở về Thính Vũ các, sắc mặt tiểu Hoàng đế đã đen lại.

Mặc dù thường ngày hắn cũng đi Điện Hồng Tâm, nhưng mà phần lớn đều là buổi sáng một chút. Khi đó, hoặc là phi tần đi tới chỗ Hoàng hậu, Thái hậu thỉnh an nhưng chưa có về, hoặc chính là người đi trở về, thực sự một môi không có sức lực để dạo chơi. Hôm nay một lần đi dạo sau buổi trưa ở Điện Hồng Tâm, lại làm cho hắn gặp được một đám hoa hồ điệp như vậy, càng đừng nói ở phía sau hắn còn mang theo Liễu Mạn Nguyệt xem náo nhiệt.

Vào Thính Vũ các, Hoàng thượng kéo cánh tay Liễu Mạn Nguyệt liền đi lên lầu. sau khi vào cửa, nhìn bộ dáng Liễu Mạn Nguyệt chớp mắt nhin cười, làm cho tiểu hoàng đế tức giận đến mức nghiêng răng: “Ngược lại nàng rất vui về?”

“Các phi tần nhớ thương Hoàng thượng, cho Hoàng thượng thỉnh an đặc đặc biệt, hiển nhiên thiếp cực kỳ vui về đây.” Liễu Mạn Nguyệt nhanh chóng rũ mắt xuống, âm thanh ôn ôn nhu nhu.

“Nhưng trẫm mất hứng!” Bận rộn cả một ngày, còn phải nhìn những nữ tử không biết mang theo tâm tư gì, cùng đại thần trong triều đấu trí cũng đã là lao tâm lao lực rồi, trong hậu cung còn phải ứng phó các nàng? Trẫm chỉ muốn thanh tịnh một chút, nhưng các nàng lại không thành thật...”

Nghe Hoàng thượng nói như thế, Liễu Mạn Nguyệt nhin không được, bật cười ra tiếng, thấy mặt hắn lại đen thêm ba phần, nhanh chóng giơ tay lên che miệng nói: “Hoàng thượng, cũng có biện pháp làm cho các nàng yên tĩnh một chút, chẳng qua là.”

“Nói.” Tay giơ lên, đem thứ dán ở trên hai gò má nàng lấy xuống, thấy nàng đã trở về bộ dáng ban đầu, trong lòng Hoàng thượng lúc này mới thoải mái hơn chút ít, kéo nàng vào trong ngực, nhẹ nhàng ôm vai.

“Hoàng thượng chỉ cần. . . . làm cho các nàng buổi tối cực khổ một chút, ban ngày tự nhiên. . . sẽ không ầm ĩ nữa rồi.” Liễu Mạn Nguyệt thông thả nói, bảo hắn dùng thứ đồ giả kia đi sửa chữa một nữ tử, hiển nhiên hắn tán thành —— ai bảo Ngọc Diễm Lương nói rõ chính là người trong Các đây? Nhưng nếu bảo hắn đem tất cả những nữ tử sở hữu đều đi phá trinh. Hắn, cam lòng sao?

Hoàng thượng nhướng lông mày lên, ngẩng đầu nhìn nàng.

“Thánh sùng không đồng đều, nữ tử đầu đá cùng với nữ tử còn không có đủ thời gian, đâu có bận tâm đến Hoàng thượng?” Khóe miệng chứa đựng nụ cười, Liễu Mạn Nguyệt bình tĩnh nhìn Hoàng thượng, mặc dù nàng biết là trong lòng Hoàng thượng giống như bây giờ chỉ có mình, nhưng hắn có thể giả bộ được bao lâu? Trong cung chừng ba mươi nữ nhân đều tùy ý thương yêu, hắn. . . . thật sự sẽ không động tâm?

Muốn đi thì sớm đi đi, để tránh cho mình bị hắn nhét đầy trong lòng, sau này gặp lại hắn đi sùng hạnh nữ tử bên cạnh, đến lúc đó, không chừng mình vạn nhất thực sự tức giận ngã lòng, lại không cần thận một chút bắt hắn làm cho răng rắc rồi. Nàng kia lại chỉ có thể là tội nhân của Đại Hạng.

“Thánh sùng không đồng đều?” Hoàng thượng nhìn chằm chằm vào nàng một lát, cau mày trầm tư, chợt quay đầu cao giọng nói, “Người tới.”

Tiểu An Từ giữ cửa tiến vào, khóe mắt nhìn thấy Hoàng thượng đang ôm Liễu mỹ nhân ở trong ngực, hai người ngồi ở trên giường lớn bên cạnh cửa sổ, cả kinh, mí mắt không dám nâng lên một chút nào cúi đầu nghe phân phó.

“Buổi tối hôm nay gọi Hà thái nữ tới hầu hạ.”

Tiểu An Từ hơi sững sốt một chút, vội cúi đầu trả lời “Vâng”, thấy hoàng thượng không có phân phó khác gì nữa, cúi đầu lui đi ra ngoài.

“Hà thái nữ?” Liễu Mạn Nguyệt sững sốt một chút, quay đầu nhìn về phía Hoàng thượng, Hà thái nữ kia chính là bị nàng điểm ra, bây giờ ở trong Các đưa vào đây.

Hoàng thượng cũng hơi cúi đầu, trên mặt treo lên một nụ cười: “Như thế cũng là được rồi, trẫm cũng muốn nhìn xem, các nàng có thể ầm ĩ thành cái dạng gì.”

“Vậy. . . Hoàng thượng sẽ muốn thử những nàng khác?” Đem ngón tay ở trên người hắn vẽ vài vòng, lời này nàng vốn không muốn hỏi, cảm thấy nếu hỏi sẽ kỳ quái mất mặt, thật giống như mình rất dễ bụng. Nhưng nếu không hỏi chuyện này, trong lòng cuối cùng lại cảm thấy chuyện này nên quay trở ra, lời đã nói ra khỏi miệng, trong bụng đã cảm thấy hối hận.

Đưa tay nắm lấy tay của nàng, đặt ở khóe miệng nhẹ nhàng vuốt ve: “Nàng thật sự muốn bảo trẫm đi chạm vào các nàng?”

Trong lòng nắm thật chặt, trên mặt có một chút mất tự nhiên, không đợi nàng tìm được lời nói, Hoàng thượng đã đem nàng gắt gao ôm vào trong lòng, bàn tay to ở trên bả vai nàng vỗ nhẹ, giọng nói trầm thấp truyền đến trong tai của nàng: “Từ lúc hưởng thụ nàng cái yêu tình này, trẫm đâu còn muốn đi đụng vào nữ tử khác. . . .”

Trong lòng vội vã nhảy lên mấy cái, nhưng ngay sau đó lại chìm xuống: “Cũng có lúc hoa nở hoa tàn, thiếp. . . . chẳng bao lâu, sẽ thấy già rồi. . .”

Di chuyển đến mặt của nàng, bình tĩnh nhìn mặt của nàng, chợt Hoàng thượng nhẹ nhàng cười một tiếng, cúi đầu ở trên môi của nàng khẽ hôn: “Nha đầu ngọc, nàng già, trăm cũng cùng nhau già đi...”

Hai người dựa sát vào nhau ở bên giường, chỉ ôm như vậy, thật lâu, lại không có ai mở miệng nói chuyện.

Liễu Mạn Nguyệt tựa đầu vào trong lồng ngực của hắn, chỉ cảm thấy bên người một mảnh ấm áp, được hắn che chở ở trong ngực như vậy, giống như đời này sẽ không thoái mái tự tại giống như hôm nay.

Trong lòng khẽ thở dài một tiếng, nhắm hai mắt lại dán ở bên mặt của hắn, dù cho... cứ như vậy đi, dù sao đời này cũng là đến không, nếu như hắn dám phụ mình, vậy, cho dù mang cả cái thiên hạ này đến bồi (thường), nàng cũng làm được.

Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, bữa tối bên dưới chuẩn bị xong rồi, lúc này xin Hoàng thượng xuống dưới dùng bữa.

Đi theo bên cạnh hắn, Liễu Mạn Nguyệt cũng đi xuống. Bạch Oánh chưa từng đi theo Liễu Mạn Nguyệt tới Thính Vũ các, lúc này đã trở về Thu Thủy các ở phía Bắc, giả dạng làm bộ dáng Liễu Mạn Nguyệt đang ở trong phòng dùng bữa tối. Cũng may, ở trong viện tử này cũng không có người bên cạnh xen vào hạ thủ, ngay cả Bạch Huyền, cũng tìm chút chuyện để cho nàng đi làm, hề là Liễu Mạn Nguyệt thỉnh thoảng phụng bồi Hoàng thượng dùng bữa, cũng không có sao cả.

Dùng xong bữa tối, bên ngoài liền truyền tới Hà thái nữ kia tới đây. Sớm đã rửa mặt xong, Hà thái nữ ăn mặc xinh đẹp, hai mắt hàm lộ*(biểu hiện kín đáo), đến Thính Vũ các nai con nhảy loạn trong lòng, lên tầng ba.

Hoàng thượng đi tới ló mặt ra một ít, liền kéo Liễu Mạn Nguyệt từ trong đường hầm đi về phía Bắc.

“Hoàng thượng, không cần nhìn một cái sao? Dầu gì nàng ta cũng trở lại để hầu hạ.” Liễu Mạn Nguyệt vừa đi vừa quay đầu nhìn về phía sau.

“Nàng muốn nhìn?” Bước chân của Hoàng thượng hơi dừng lại, dán ở bên tai của nàng thấp giọng nói, “Gián phòng bên cạnh cũng thuận tiện rất gần, cho dù nàng muốn nghỉ ngơi ở chỗ kia cũng là vô phùng, chẳng lẽ... Nguyệt Nhi là muốn chơi một chút mới mẻ?”

Ngẩng đầu giận dữ nhìn hắn một cái, Liễu Mạn Nguyệt trở tay kéo hắn hướng về phía Bắc tiếp tục đi. Nàng cũng không có hứng thú, biết rõ trong phòng bên cạnh có người ở đó, nàng còn có thể an tâm cùng tiểu hoàng đế lăn lộn trên một chiếc giường?

Nàng chỉ là tò mò, muốn biết Tiểu Lưu Tử, muốn phá... chỗ đó của Hà thái nữ như thế nào.

Trong phòng từng đợt mùi thơm, cùng với ánh nến lơ lửng, quay đầu nhìn cái giường lớn, trên mặt Hà thái nữ ngưng mang theo vài phần đắc ý. Lúc đưa đồ ăn cho Hoàng thượng thì không dám đi ra ngăn cản Hoàng thượng, nhưng bây giờ vừa mới tiến cung đã bị Hoàng thượng gọi tới hầu hạ.

Quả nhiên, muốn ở trong hậu cung bò lên trên, đầu óc cần phải linh hoạt đấy.

Không vào trong cung trước, đã từ trong Các nghe được chút ít chuyện trước đây của bốn nữ nhân kia ở trong cung. Nàng chưa từng cùng các nữ tử khác ở trong cung giống nhau, cho rằng Hoàng thượng đối với bốn người này hồ hững, chẳng qua là vì thủ đoạn của các nàng kém cỏi, cơ hội kém. Vào cung rồi, càng không có giống như các nàng, không biết lấy lòng Hoàng thượng.

Nếu hắn đã không thích những người không có chuyện gì cứ chạy loạn ở phía trước, tư sắc của mình so với Ngọc Tần lại không có kém hơn bao nhiêu, còn không bằng rất ngọc, chờ lúc nào đó Hoàng thượng chọn, ở trên giường dùng nhiều khí lực một chút không như người bình thường nhàn rỗi không có việc gì làm cho người ta chán ghét?

Đem thuốc đặt ở trong ngực mang vào nuốt vào miệng, nuốt vào trong miệng, không tới một lúc, cửa mở ra, một người mặc hoàng bào tiến đến. Ngọn đèn trong phòng có chút mờ mờ, chiếu vào trên mặt người nọ, nhìn có chút mờ mờ mịt mịt.

“Hoàng thượng...” Trong miệng xấu hổ nhẹ thốt lên, Hà thái nữ nửa cúi thấp đầu, trong mắt lại mang theo sương mù nhìn về phía “hoàng thượng”.

“Hoàng thượng” hướng về phía giường đi mấy bước, Hà thái nữ muốn đi lại dừng lại, trên mặt có bộ dáng hàm chứa xấu hổ đứng ở bên cạnh giường. Người nọ đi tới bên cạnh mình, chợt đưa tay, nhẹ kéo một cái đem quần áo ở trên người mình cởi ra, chỉ lộ ra thân thể trắng nõn ở bên trong —— nàng lại ngay cả cái yếm cũng không mặc, không có chút chuẩn bị nào liền hầu hạ rồi.

Tay người nọ duỗi ở giữa không trung hơi dừng lại một chút, giống như không nghĩ tới nàng lại dám lớn mật như thế, Hà thái nữ đang muốn ngẩng đầu lên lại gọi một tiếng “Hoàng thượng”, lại bị người nọ đưa tay đặt ở trên vai, đem nàng hướng tới trên giường vừa đẩy, thoáng cái người đã úp sấp ở trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73

Đang muốn đứng dậy ngẩng mặt trên giường, để thuận tiện cho hoàng thượng hành sự, lại cảm thấy tay của người nọ vỗ vào trên lưng, không để cho nàng nhúc nhích, cảm thấy mê hoặc, chợt cảm thấy một thứ lửa nóng áp vào trên mông, làm cho nàng giật mình một cái, trong miệng không khỏi ngâm khẽ một tiếng, chỉ cảm thấy trong lòng mình giống như là hỏa thiêu, thân thể nhịn không được uốn éo mấy cái, thứ kia mang theo sự dẻo dai, ở phía sau giữa hai đùi của mình cọ sát mấy cái.

Nghe được ở phía trên vang lên một tiếng kêu đau, Tiểu Châu Tử ngẩng đầu lên nhìn một cái, lắc đầu thở dài một tiếng: “Haiz, vất vả đây~~~.”

Bên kia Tiểu An Tử cũng gật đầu thật sâu: “Cũng không phải, ban ngày còn muốn làm người hầu, cực khổ a...”

“Không chừng quay đầu còn muốn vất vả hơn đây.” Tiểu Châu Tử nhún lông mày, nhe răng cười, vừa cười lại không dám lên tiếng.

“Nhưng... Hoàng thượng thật sự...” Tiểu An Tử đưa đầu tới bên cạnh Tiểu Châu Tử.

Hắn mặc dù chưa nói rõ ràng, nhưng trong lòng hai người đều hiểu rõ hắn nói về cái gì. Tiểu Châu Tử quệt quệt khóe môi, cau mày suy nghĩ một chút: “Vị kia thủ đoạn có thể cao cực kỳ...”

“Vậy tăng thêm xinh đẹp.....”

Hai tiểu thái giám không đứng đắn nhìn nhau một cái, đều nặng nề gật đầu một cái.

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.”

“Tôn, Tôn Sử...Điện, Điện Lương không biết....”

“Không biết?!” Trong mắt hắc y nhân hiện lên một tia sát cơ, “Không nói thuốc kia, chính là trong hậu cung, chỉ có người hầu hạ nhiều nhất, cho dù là thuốc không có tác dụng, nhiều như lần như vậy cũng nên có.”

“Điện Lương thật sự thật sự không biết...” Mồ hôi lạnh trên trán Ngọc Điện Lương toát ra mãnh liệt, chính nàng cũng nghi ngờ, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Bây giờ cũng sắp qua hai tháng rồi, nguyệt sự cũng đến hai lần, nàng lại thực sự thực sự... không có mang thai?!

“Hừ.” Hắc y nhân hừ lạnh một tiếng, khàn khàn thấp giọng nói, “Ta bất kể người muốn bò lên chỗ ngồi nào, chỉ là một người, hôm nay là Hà thái nữ đi hầu hạ nếu như có, người tất yếu phải nghĩ biện pháp bảo vệ nàng!”

“Vâng...” Hà thái nữ kia vào cung, nàng đã cảm thấy có chút quen mắt, trong lòng nghi ngờ là người trong Các, chưa từng nghĩ tới, là thật sự đúng! Buổi tối hôm nay nàng ta đi tới chỗ Hoàng đế, nếu nàng ta mang thai trước... Đừng nói trong Các, ngay cả ở trong hậu cung này, mình hầu hạ nhiều như vậy cũng không có hoài thai, người khác lại thoáng cái đã có, người khác ở trong cung tất nhiên cũng sẽ xem thường mình!

Trong Thu Thủy các, phù dung trưởng noãn, *vài lần, hai người đang dựa sát vào nhau ở cùng một chỗ, mặt dán mặt, nhắm mắt lại, ôm nhau cùng mơ màng.

Bị hán dây vò hai canh giờ, bây giờ mới yên tĩnh lại, thần trí Liễu Mạn Nguyệt dần dần mê mẩn, đang muốn ngủ, chợt nghe thấy Bạch Oánh ở bên ngoài cửa thấp giọng nói: “Khởi bẩm vạn tuế, chủ tử, có người tới truyền, có người vào Hoàn viện ở trong phòng Ngọc tấn.”

“Sao? Bây giờ à?” Hoàng thượng mạnh mẽ mở hai mắt ra, lạnh giọng hỏi.

“Bẩm vạn tuế, người này ra khỏi Hoàn viện thì hướng về phía Tâm Phương cư đi, còn chưa có đi tới mấy viện tử bên cạnh.”

“Hừ, tới đúng lúc.” Hoàng thượng cười lạnh một tiếng, “Đi xuống trước đi, có động tĩnh tới đây bẩm báo.”

Liễu Mạn Nguyệt vốn đang ngủ mơ mơ màng màng, lúc này nghe xong những lời kia, cũng không khỏi tỉnh giấc, ngẩng đầu lên, mặt dán ở dưới cằm của hắn: “Nhưng đó là người trong Các tới?”

“Ừ, đừng sợ.” Nói xong, tay ở trên vai của nàng vỗ nhẹ mấy cái, nụ cười ở trên mặt Hoàng thượng lạnh hơn mấy phần, “Đem Hạc Lâm viên của trẫm biến thành hậu hoa viên nhà mình, muốn tới thì tới, muốn đi thì đi?”

“Hoàng thượng.... Phải hành sự như thế nào?” Liễu Mạn Nguyệt cảm thấy khản trương, tay vốn đặt ở trên ngực của hắn cũng không khỏi nắm chặt lại. Người kia đi tới đi lui, lần trước nghe nói, ngay cả người Triệu thống lĩnh phái ra cũng không có biện pháp bắt hắn, tiểu hoàng đế bây giờ muốn làm cái gì?

“Hắn muốn đi không phải chỉ có một chỗ, trước kia để mặc còn không có biện pháp bắt hắn, lần này....a.” Hoàng đế cười lạnh một tiếng, bên cạnh hắn không dám nói, nhưng chỗ Hoàng hậu cũng không có dễ như vậy. Đã biết nàng là người trong Các, hoàng đế đâu phải sẽ nương tay? Người kia mỗi khi tới, đều là từ phía Đông Nam bên kia tiến vào viện tử, lúc ít người vẫn còn dễ xử lý, nhưng bây giờ người nhiều như vậy, có thể không muốn nghĩ một ít biện pháp sao?

“Hoàng thượng... nhưng người nọ giống như là vô cùng lợi hại, nếu như là người bị thương...” Mặc dù là từ trong Các ra, nhưng mà nàng lại chưa từng

học võ, cảm thấy đối với những người học qua công phu này hoặc nhiều hoặc ít đều có chút e ngại.

Cảm thấy tay nàng đặt ở ngực của mình hơi run rẩy, trong lòng Hoàng thượng thương tiếc, nhẹ nhàng nắm chặt, đầu đặt ở trên trán của nàng, thấp giọng nói: “Nguyệt Nhi đừng sợ, trầm ở cùng với nàng sẽ che chở nàng thật tốt.” Nếu như người nọ chỉ là liên lạc với người mai phục ở trong các, hẳn vẫn là không đi động chạm đến hắn ta sợ đã thảo kinh xà, nhưng người nọ mỗi lần tới đều là xông vào khuê phòng của nữ tử, người ngoài thì cũng thôi đi, nhưng Liễu Mạn Nguyệt đã là nữ nhân của mình, đâu có thể để cho người không rõ ràng đêm hôm vào trong phòng của nàng?

Từ lúc an trí Liễu Mạn Nguyệt ở nơi này, Hoàng thượng đã muốn nhờ bỏ cái răng nanh mà Tiên Các đâm vào, tất nhiên phải nghĩ biện pháp loại trừ đi mới bằng lòng bỏ qua.

Trong Tâm Phụng cư, xung quanh yên tĩnh không tiếng động. Một bóng đen giống như lưỡi kiếm sắc bén nhảy tường vào, giống như là vào trong Hạc Lâm viên nhiều hơn, tự mình đi tới một hồi, nhắc chân liên hướng về phía căn phòng Hoàng hậu đang ngủ đi tới. Chợt nghe thấy ở phía xa xa có một tiếng giòn vang, giống như là có người đem cái gì đó gõ vào, người này vừa mới ngẩng đầu lên hướng bên kia đi tới, liền nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết sắc nhọn từ trong miệng cung nữ phát ra.

“Quý ——! ! !”

Tẩm cung Hoàng hậu bị người phát hiện có quý. . . . hoặc là nói có thích khách, tiếng thét này vừa vang lên, gần sát ở bên cạnh chính là Thính Vũ các nơi Hoàng thượng ở. Đám thái giám ở bên trong bận rộn đốt đèn, xách đèn lồng đi ra bên ngoài tuần tra.

Hà thái nữ đang nửa nằm ở trên giường, bị người ở phía sau đặt ở trên giường chạy nước rút. Trong đầu sớm đã mơ màng một mảnh. Tinh lực của Hoàng thượng tốt hơn chút ít, đã hành hạ nàng đến hai canh giờ rồi, còn chưa có yên tĩnh.

Sau lưng người nọ nghe thấy được động tĩnh, động tác ngừng lại, cúi đầu nhìn nữ tử ở trên giường ngay cả đầu cũng không có sức để nâng lên, lúc này mới đem thứ kia rút ra, quay lưng đi xuống.

Chờ đến lúc Hà thái nữ hồi phục lại tinh thần, bên ngoài đèn đuốc đã sớm sáng trưng, chiếu vào trong viện tử giống như là ban ngày, Hoàng thượng ở trong phòng đã sớm không còn thấy bóng dáng, đoán là nghe được động tĩnh đã rời đi.

Trong lòng không khỏi mát mát một lúc, Hoàng thượng rất cường tráng là một chuyện tốt, mặc dù hôm nay là lần đầu tiên, đau đến mức gần chết, nhưng hẳn đã dày vò mình rất lâu, có lẽ quả thực là thỏa mãn. Nhưng cơ may chỉ có một lần như vậy sao, nàng cũng biết, không chừng Hoàng thượng sẽ không trở về cùng nàng ngủ.

Nàng lại không biết, Hoàng đế không chỉ không ngủ cùng nàng, mà Ngọc Tần được sủng hạnh trước kia cũng không có cùng nhau qua đêm.

Các viện phi tần đều đóng chặt cửa, Triệu thống lĩnh mang theo thị vệ vào viện tử, vốn là đem xung quanh có đường thông ra bên ngoài đều phong kín lại, lúc này mới bắt đầu kiểm tra từng cái một.

Ồn ào một chút, liền ồn ào đến tận sáng sớm ngày hôm sau, lại ở chỗ Hồ thái nữ phát hiện tung tích kẻ gian, lúc điều tra, người nọ tính cả Hồ thái nữ cắn độc vật ở trên răng, chết rồi.

“Lúc này. . . lúc này. . . . Lại có chuyện như thế này!” Thái hậu cảm thấy khiếp sợ không thôi, tay đè ở trên mặt ghế không ngừng phát run.

“Vốn là muốn tìm thích khách ở trong tẩm cung của Hoàng hậu, nhưng không tưởng tượng được, ở chỗ của Hồ thái nữ lại tìm được nam giả nữ, hai người thấy chuyện bị bại lộ, cùng uống thuốc độc rồi.” Triệu thống lĩnh quỳ trên mặt đất, mặt không chút thay đổi nói.

“Người đâu.” Hít một hơi thật sâu, Thái hậu nhắm hai mắt, lúc này mới hỏi. Trong cung xảy ra vụ bê bối bậc này, đối với bên ngoài chỉ có thể nói là thích khách chạy vào trong phòng Hồ thái nữ, chuyện bại lộ giết thái nữ, thấy không đường có thể chạy thoát, lúc này mới lại tự vẫn.

“Đã xử trí thỏa đáng.” Triệu thống lĩnh vẫn cúi đầu, khuôn mặt nghiêm túc.

“Bảo bọn hắn đóng chặt miệng lại, không cho nói lung tung! Chuyện tối ngày hôm qua ai cũng không được phép nói lung tung!” Dứt lời, Thái hậu trầm mặt xuống, “Tối ngày hôm qua Hoàng hậu trong cung.”

“Có lẽ là cung nữ kia bị hoa mắt cũng không chừng.”

“Đi xuống đi.”

“Như thế nào?” Trong Hạc Lâm viên ngày hôm qua xuất hiện chuyện lớn bậc này, Buổi sáng vào triều mặc dù Hoàng thượng đi, nhưng xế chiều lại không có ở Hồng Tâm Điện tiếp đãi đại thần.

Ngồi ở trên giường ở sau tấm bình phong, Liễu Mạn Nguyệt nghiêng người dựa vào gối mềm lớn, nghe Hoàng thượng và Triệu thống lĩnh nói chuyện ở phía trước, ánh mắt lại hướng về phía non sông tươi đẹp ở bên ngoài đình nhìn tới.

“Thái hậu Thái phi chỉ cho là Hồ thái nữ lên cho nam nhân đi vào, ở chỗ Hoàng hậu là cung nữ kia bị hoa mắt, lúc này mới mang chuyện chỗ Hồ thái nữ ra.”

Hoàng thượng hừ một tiếng nhàn nhạt, nói: “Theo dõi tốt.”

“Vâng”

Nghe thấy Triệu thống lĩnh lui ra, lúc này Liễu Mạn Nguyệt mới từ đằng sau tấm bình phong di chuyển tới đây, ngồi ở bên cạnh Hoàng thượng, tựa đầu vào trong ngực của hắn, mặt hắn đưa tay vỗ từng cái ở trên bả vai của mình. Trong đầu đang suy nghĩ lời vừa nãy của hai người, trong bụng không khỏi hồ nghi.

Mặc kệ Thái hậu hay là Thái phi, không phải nói là giữa hai người này có một người là thám tử trong Các sao? Dùng lời này để lừa gạt, không sợ sẽ làm lộ ra sao? Hay là nói, lời này nói đúng ra là để trong Các nghe? Làm cho bọn hắn cho rằng hai vị kia là vừa vặn, bị hiểu lầm thành gian phu dâm phụ rồi giết chết?

“Nghĩ gì thế?” Liễu Mạn Nguyệt ở đây xuất thân, Hoàng thượng ở đó cúi đầu, vừa lúc nhìn thấy, không khỏi cười ở trên đầu nàng gõ nhẹ một cái.

Đưa mắt nhìn nhìn khuôn mặt càng ngày càng tuấn tú kia, cười khẽ một tiếng: “Chính là buồn bực đây, lúc này Hoàng thượng sao lại nghĩ tới phải giết chết người kia? Sau này nếu như lại phải ra một người, không phải là lại càng đề phòng không tốt sao? Trên răng của chính nàng cũng mang theo thuốc độc, nhưng đã sớm bảo tiểu Hoàng đế cho lấy xuống, người trong Các cần nát thuốc độc tự vẫn chính là động tác thường thấy nhất, chỉ vừa nghe, nàng đã biết rồi.

Hoàng thượng cười khẽ một tiếng, đưa tay vuốt khuôn mặt của nàng, nhẹ nhàng xoa: “Chính là làm cho bọn hắn thay đổi biện pháp.”

“Sao?” Liễu Mạn Nguyệt không giải thích được, nghiêng đầu nhìn hắn.

“Người nọ thân thủ mạnh mẽ, cho dù là thuốc hạ của trẫm cũng không có mấy người có thể vượt qua.” Nói xong, Hoàng thượng ngẩng đầu lên, khẽ nhíu mày: “Cho dù là sở trường chạy trốn của người này đứng đầu, trong lòng cũng sẽ lo sợ. Giống như thân thủ của người này, ngay cả trong Các cũng không có mấy người, bắt đầu bồi dưỡng còn không biết sẽ phải tốn bao nhiêu thời gian, có thể diệt trừ được một người, bọn họ sẽ không dám lại tùy tiện sử dụng người thứ hai.

“Như vậy... sợ là những người mai phục kia xếp vào ở trong viên tử vốn là cũng không có xuất hiện, lúc này sẽ bị bọn hắn dùng tới rồi.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74

Nghe được những lời này của hắn, Liễu Mạn Nguyệt sửng sốt, hai mắt chợt sáng lên: “Như vậy là giới tính toán!” Loại trừ một người như vậy, lại thả ra tin tức, làm cho người trong Các cho rằng người nọ chẳng qua là ngẫu nhiên chết. Hoàng đế biết, người trong Các một khi bại lộ, tám, chín phần mười sẽ là tự vẫn mà chết, đặc biệt là những người có công phu trong người. Nhưng trong Các lại không biết hoàng đế đã sớm thăm dò lai lịch của bọn họ, còn tưởng là người nọ bị trừ khử nhầm đây!

Như thế, bọn họ chắc chắn sẽ sợ lại xảy ra sơ xuất, thay vì dùng những cao thủ khác khó mà bồi dưỡng được, còn không bằng thuận tay dùng những ám tử ở trong viên tử!

*ám tử: ~ người nằm vùng.

“Tính toán coi như bỏ qua, chỉ là, đến lúc đó cần phải ủy khuất Mạn Nguyệt rồi.” Nói xong, liền cúi đầu ở trên trán của nàng khẽ hôn một cái, “Bọn họ chắc chắn sẽ phái người tới tìm người, Bạch Oánh canh giữ ở bên cạnh người, nếu như có việc quan trọng, bảo nàng ta động thủ là được.”

Đưa mắt nhìn hắn, chớp mắt mấy cái, đem đầu dựa vào trên ngực của hắn. Dù cho có người muốn âm thầm liên lạc, chắc hẳn là xếp đặt ở trong cung, chắc chắn không phải là cái người có thể bay lên nóc nhà vách tường mà đi dọa người như vậy, ngay cả có ngoài ý muốn muốn động thủ hại mình, sợ là cũng khó đi qua cửa ải Bạch Oánh được, hắn... cũng không thể là thật sự vì mình, mới đặc biệt trừ khử người kia đi à?

Trong lòng hơi có chút rung động, rồi lại không dám đi tin cái ý nghĩ này. Cho dù là có thích mình, một vị đế vương, đâu có thể thật sự vì một nữ tử đi nhận mấy cái hiểm chiêu này?

Nàng biết, buổi tối hôm qua âm ỉ một trận, một lần âm ỉ không xong, không chừng người nọ sẽ bị người trong cung làm cho bị thương.

Sáng sớm ngày kế tiếp, Liễu Mạn Nguyệt dậy thật sớm, hướng về phía Tâm Phụng cư mà đi. Trong ngày đầu tiên đã gây ra chuyện lớn như vậy, sáng sớm ngày hôm qua đã không có bảo chúng phi tần đi tới thỉnh an, chỉ bảo mọi người ở lại trong nơi ở của mình.

Sáng sớm ngày hôm nay, mới là lần đầu tiên mọi người chạm mặt sau chuyện đó đây.

Chúng phi tần tới chỗ của Hoàng hậu trước, Liễu Mạn Nguyệt lạnh nhạt nhìn, vị Hoàng hậu nương nương vẫn là vẻ mặt lạnh nhạt, đoan trang vô cùng ngồi ở phía trên, nói hai câu, liền dẫn mọi người đi điện Hòa Di của Thái hậu.

Sắc mặt Thái hậu bình thân, cùng chúng nữ nói vài câu trong vườn nào là đang lúc hoa nào nở, giống như là khuya ngày hôm trước trong cung căn bản là không có xảy ra chuyện gì.

Nghe mọi người nói chuyện, Liễu Mạn Nguyệt khẽ nâng mắt, hướng về phía dưới nhìn lại, ánh mắt quét đến trên người Hà thái nữ ở phía sau, thấy sắc mặt của nàng có chút khó coi, trong bụng khẽ động, đã biết đây là nàng bởi vì chuyện gì.

Rõ ràng là buổi tối ngày hôm trước là nàng hầu hạ, theo lý thuyết, nếu như nàng hầu hạ được Hoàng thượng yêu thích, ít nhiều gì thì cũng sẽ tấn phong lên một vị. Nhưng buổi tối ngày hôm trước vừa xảy ra náo loạn như vậy, đâu có người còn nghĩ đến nàng?

Hôm qua nơi ở của từng người đóng cửa thì không nói, ban thưởng gì cũng không được! Hôm nay mọi người giống như là đã quên nàng ta từng hầu hạ qua Hoàng thượng!

Ngay cả Hoàng thượng, cũng giống như bận rộn chuyện thích khách trong viên tử, lại ném nàng ta đến sau đầu rồi!

Trên đại điện lúc này, có thể nhìn ra sắc mặt của nàng ta không phải chỉ có một mình Liễu Mạn Nguyệt. Trên mặt của Tống phi mang theo ba phần mĩa mai, cùng Thái hậu Thái phi trả lời mấy câu, ánh mắt liên tục quét đến trên người Hà thái nữ, hơi rừ mí mắt xuống, trong bụng chỉ suy nghĩ một chút, lại cùng Thái hậu Thái phi nói chuyện thú vị, giống như không có nhìn thấy nàng ta.

Hoàng thượng muốn thưởng đã sớm thưởng rồi, bây giờ lại không có nhắc đến, mặc dù nói có thể nguyên nhân là chuyện của tối ngày hôm trước, thế nhưng cũng không thể thật sự quên đi, các thái giám ghi chép mọi chuyện trong cung nhất định nhớ rõ. Bây giờ không nói, nói không chừng chính là Hoàng thượng không thích đây, mình không thể vì nàng ta mà đưa ra cái lý do này.

Sáng sớm qua đi, mọi người giải tán, sắc mặt của Hà thái nữ kia đen kịt vô cùng, âm thầm cắn răng, cùng mấy người phi tần cùng đường trở về chỗ ở, vừa mới ngồi xuống bên giường thì hắt cái gối xuống. Thật lâu, mới thu lại con giận, cúi đầu sờ tới trên bụng, đem sự phiền muộn kia đuổi ra ngoài —— chỉ cần có bầu, cho dù Hoàng thượng thật sự không có nhớ tới mình, mình ở trong cung cũng sẽ đạt được một vị trí nhất định!

Ngày hôm nay đúng là hai mươi tám tháng hai, ngày kế tiếp chính là mừng một tháng ba. Mừng một, mười lăm, đây chính là thời gian ngủ ở chỗ Hoàng hậu.

Lần trước không biết Hoàng thượng bởi vì cái gì, âm ỉ cùng Hoàng hậu rồi phát cáu, đêm đại hôn lại không ngủ ở đây. Sau đó lại vẫn luôn ngủ ở chỗ phi tần, một nửa thể diện cũng không cho Hoàng hậu. Bây giờ đến mừng một, ánh mắt mọi người đều tỏa sáng nhìn chằm chằm vào chỗ này!

Buổi tối ngày hai mươi tám, Hoàng thượng ai cũng không gọi tới để hầu hạ, đến ngày mừng một, đến tận lúc dùng bữa tối, mới gọi Ngọc tài nhân đi tới hầu hạ.

Tin tức thoáng cái đã ở trong viên tử truyền ra ngoài, vị Ngọc tài nhân này vốn là tỷ tỷ của Ngọc tần, thân thể lại so với Ngọc tần thì xinh đẹp hơn nhiều, nhưng bởi vì một lần trong một ngày náo loạn ô long, lại không biết bởi vì sao mà đắc tội Hoàng thượng, lại bị xuống làm tài nhân. Lúc này không ngờ được Hoàng thượng lại nhớ tới nàng, không chừng muội muội của nàng ở chỗ Hoàng thượng lại xuống cái công phu gì đấy.

Rửa mặt, chải đầu, ăn mặc xong xuôi, Ngọc Diễm Thu một đường đi tới, trong đầu suy nghĩ một mạch, lần này nhất định phải hầu hạ Hoàng thượng thật tốt! Làm cho hán qua đêm nay, lại không thể dời khỏi mình mới được!

Vào Thu Thủy các, không có giống như lần trước —— nghe thấy tiếng sói tru thì đã bị làm cho sợ đến mức thất thanh hét ầm lên, làm cho Hoàng thượng tức giận đuổi nàng đi ra ngoài. Lên lầu ba, ngồi ở trong phòng, nghĩ thấy từng đợt mùi hương âm áp, trong lòng càng nhộn nhạo nóng rực lên, hận Hoàng thượng không thể tắm rửa xong xuôi nhanh hơn một chút rồi trở lại phòng này.

Không bao lâu, cửa mở ra, hai má Ngọc Diễm Thu đỏ hồng khác thường từ bên giường đứng lên, mang theo trên mặt ba phần mê ly, ba phần thất thần, hai mắt long lanh như làn nước hướng về phía cửa ra vào đi hai bước, lên tiếng khẽ gọi: “Hoàng thượng.”

Ở cửa bước chân của người nọ hơi dừng lại, rồi nhấc chân hướng vào bên trong đi tới. Người còn chưa đi tới nơi, đã thấy tay ngọc của Ngọc Diễm Thu vừa nâng, vội bỏ thất lưng ở trên người nàng ta, thân thể bên trong nở nang trắng nõn lác lác ở trước mắt.

Không đợi người nọ phục hồi lại tinh thần, nàng ta đã tiến lên một bước, hai tay đặt ở trên người hán, vừa gọi Hoàng thượng, một tay lại cởi quần áo ở trên người hán, tay kia lại hướng xuống chỗ đó sờ soạn.

Vừa mới đụng vào cái kia, trong lòng Ngọc Diễm Thu cảm thấy vui mừng, chỉ thấy người kia giống như bị nàng dọa, lui một bước. Nàng nhanh chóng lại tiến lên, thổi hơi như làn, dán đôi mắt long lanh: “Hoàng thượng. Thiếp hầu hạ ngài. Hầu hạ ngài.”

Người nọ không ngờ được, chẳng qua chỉ là một chút xúi mùi hương làm cho người ta hoảng thần, sao vị này lại biến thành bộ dáng như vậy? Nhớ tới trước kia nàng bị cỡi sạch đưa tới đây, lại trần truồng bị đuổi đi ra ngoài, ở trong viên tử đi trọn vẹn một vòng lớn lại không có đi tìm chết, có thể thấy được da mặt của nàng ta. ... Hôm nay xem ra, như thế nào lại cùng với nữ nhân ba, bốn mươi tuổi, thật lâu không có chạm vào nam nhân, rồi lại hết lần này lại đến lần khác giống như một nữ nhân bị trúng xuân dược.

“Rầm” một tiếng, cửa nhỏ ở tầng ba tầng ba bị mở ra. Tiểu Châu Tử cùng Tiểu An Tử kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía trên thang lầu, chợt nghe thấy ở trên lầu một tiếng yêu kiều truyền đến: “Hoàng thượng.”

Âm thanh rùng rợn kia lan truyền khắp ngõ ngách, hai người nghe được nổi da gà rơi xuống đầy đất, đang hai mặt nhìn nhau, thì thấy khuôn mặt Tiểu Lưu

Từ xanh mét, liền giống như từ trên lầu lẫn xuống, thoáng cái liền nhào tới trên người hai người.

“Làm sao làm sao vậy?” Hai người sững sờ, vội vàng đỡ lấy, lo lắng hỏi, chẳng lẽ là được kia mất đi hiệu lực rồi? Nhưng trước kia lúc để cho Ngọc tần, Hà thái nữ thí nghiệm, nhưng mà không có gì xảy ra ngoài ý muốn a? Mà phía trên gọi rõ ràng là hai chữ “Hoàng thượng” nha!

“Nàng. Nàng. . . .” Về mặt Tiểu Lưu Từ xanh mét, âm thanh trở nên gấp gáp, chợt nghe thấy phía trên giống như là nữ nhân kia cũng ra khỏi cửa, lại gọi “hoàng thượng”, dọa hấn đến nỗi phải vội kéo hai người kia tránh vào trong một căn phòng. Mấy tiểu thái giám kia không hiểu, nhưng cũng vội vàng muốn đi lên khuyên nhủ Ngọc Điện Thu kia trở về phòng, người vừa mới lên lầu, đã thấy một mảng lớn trắng bóng, trên người người kia không có một mảnh vải đứng ở cửa, trong hai con mắt chứa lệ, từng tiếng hô lên hai chữ “Hoàng thượng”, bộ dáng như khóc như kể quả thực dọa cho người ta chết khiếp. Mọi người hoảng sợ chỉ ôm đầu bỏ chạy. Ai cũng không dám nhìn kỹ.

“Bị dọa sợ chạy mất?” Liễu Mạn Nguyệt ngồi ở bên cạnh Hoàng thượng, tràn đầy kinh ngạc nhìn hấn.

Hai người lúc này đang ở trong Điện Hồng Tâm, ngày hôm nay mặc dù không có tuyền người nào tới đây yết kiến, nhưng có mấy cái công văn cần ở đây xử lý. Vì vậy không có đi lên trên bờ núi Lâm Tuyết Nhai.

Trên mặt Hoàng thượng nín cười, đưa tay lên ở trên đùi của mình vỗ hai cái: “Cũng không phải, giống như là mười mấy năm chưa từng thấy nam nhân, đi lên liền kéo quần áo của Tiểu Lưu Từ, hấn sợ. . .” Nói xong, áp vào bên tai Liễu Mạn Nguyệt, thấp giọng nói, “Sợ nàng ta đem cái thứ mà hấn đeo ở trên eo kéo xuống, liền vội vàng lui mấy bước, nhưng đầu gối đến, lui mấy bước, nàng ta liền đuổi theo mấy bước. Thật sự là không ngờ được, nàng ta muốn nam nhân đến như vậy, thân thể trần truồng đi ra khỏi phòng, suýt chút nữa đuổi theo xuống lầu.”

Liễu Mạn Nguyệt nghe được, che miệng bật cười, bộ dáng như vậy, đừng nói đến Tiểu Lưu Từ giả làm nam nhân, cho dù là nam nhân thật sự thấy nàng ta, chỉ sợ cũng liệt không chừng!

Thấy nàng cười đến mức mặt hồng lên, thân thể không ngừng run rẩy, lại thẹn thùng đáng yêu, chỉ vừa mới nói lời này lại cực kỳ hương diễm, trong đầu Hoàng thượng lại bị làm cho nàng khơi gợi lên chút lửa, đưa tay lên ôm ở ngang hông nàng, thấp giọng nói: “Người nói một chút, nếu như nữ nhân muốn nam nhân, chẳng lẽ cũng là giống như nàng ta?”

Tức giận ngẩng đầu nhìn hấn một cái, Liễu Mạn Nguyệt đưa tay đẩy tay của hấn đang cạo ở trên ngực mình, nghiêm mặt nói: “Thiếp cũng chưa từng thử qua, không biết rốt cuộc là cái bộ dáng gì.”

Hoàng thượng khẽ nhếch mày, đưa cái tay vừa mới bị nàng đẩy đi, xoa xoa vành tai nàng, thấp giọng nói: “Cũng đúng, trăm hàng đêm phụng bồi nàng, nàng cũng đâu có thiếu nam nhân đâu?”

“Vậy Hoàng thượng có muốn thử một chút?” Liếc mắt nhìn nhìn về phía hấn, cũng muốn nhìn xem hấn sẽ nói như thế nào, nếu như bởi vì chuyện này mà không tới. . . hừ, cũng không phải là không có người ngủ qua!

“Có thân thể nàng hương nhuyễn để ôm, trăm sao lại phải trông phòng một mình?” Cái tay kia lại không đành hoàng, từ sau tai của nàng sờ tới cổ, trên đầu ngón tay có chút vết chai, chạm vào trên cổ nàng có chút đau.

“Vậy Ngọc tài nhân? Cứ như vậy sao. Ngây người cả đêm hay sao?” Bị hấn sờ trong lòng cũng có chút lửa nổi lên, liền dựa vào trong ngực của hấn, thấp giọng hỏi. Không phải là gọi Ngọc Điện Thu đi qua hầu hạ Hoàng thượng giả sao? Tiểu Lưu Từ này bị dọa chạy mất. . . về sau thì như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: chương 75

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: chương 76

Nghe nói Hoàng hậu nương nương đã tới rồi, Tổng phi nào dám vô lễ? Cho dù là vị Hoàng hậu nương nương này không được Hoàng thượng ưa thích, nhưng mình cũng chưa có hầu hạ Hoàng thượng, không có thể diện lớn như vậy dám cho Hoàng hậu sắc mặt. Nhanh chóng ra cửa đón tới đây.

Tổng phi hành lễ cho Hoàng hậu đi trước, phía sau Liễu Mạn Nguyệt tiến lên, uyển chuyển bái hạ Tổng phi.

Tổng phi quay đầu lại, vừa định bảo nàng đứng lên, vừa vặn nhìn thấy khuôn mặt phù dung phấn diện của nàng, một đôi mắt cong cong như vành trăng, lúm đồng tiền xinh đẹp điểm ở bên môi, da thịt trên mặt giống như đều óng ánh tỏa sáng, thấy vậy làm cho nàng thất thần,

Nàng đã sớm biết vị Liễu mỹ nhân này xưa nay kiều mỹ động lòng người, nhưng mấy ngày này càng là thấy một hồi, liền cảm thấy nàng giống như là phiêu lượng một hồi. Cửa vào Hoa Hoàn phường trồng rất nhiều loại hoa đào, lúc này nàng ấy lại uyển chuyển cúi đầu, ánh mặt trời phía trên đỏ xuống, làm cho trên người nàng ấy giống như là mang theo một vầng sáng nhân nhật, lại đem những cây hoa này hạ thấp xuống.

Mỹ nhân như thế, Hoàng thượng lại không thích? Ngọc tần kia mặc dù thường được hoàng ân tư nhuận (sủng ái), nhưng da thịt kia, mặt mày kia, nơi nào có thể so sánh được với Liễu mỹ nhân.

“Hoàng thượng giá đáo”. Một tiếng hoàng thượng giá đáo, làm cho ba vị nữ tử đứng ở đây đều sợ hết hồn, ba người vội ngẩng đầu nhìn về phía cửa, lại thấy Hoàng thượng đang đứng ở nơi đó, tựa như đã đứng ở đó một hồi.

“Thiếp thân bái kiến hoàng thượng.” Tam nữ đồng loạt bái hạ, trong nội tâm của mỗi người đều nghi ngờ.

Trong lòng Liễu Mạn Nguyệt cũng buồn bực, sao hắn đã chạy tới đây rồi? Chẳng lẽ là muốn tới đây xem náo nhiệt hay sao?

Ánh mắt ở trên ba người quét một vòng, Hoàng thượng mặt lạnh hừ một tiếng, coi như là ý bảo bọn họ đứng lên. Trong bụng Tổng phi thấp thỏm, mình rốt cuộc vẫn là chủ nhân của chỗ này, thấy Hoàng hậu đứng dậy sau đó ở vẫn là kiên trì một bộ dáng đoan trang, chỉ đành phải tiến lên nửa bước, cười nói: “Không nghĩ tới Hoàng thượng lại sẽ tới đây, cũng là thiếp chuẩn bị không chu đáo rồi. Ngày hôm nay chúng tỳ muội họp mặt ở một chỗ, nhân dịp ngày xuân ngắm hoa ngoạn thưởng (chơi đùa, thưởng thức), nếu như Hoàng thượng có hứng thú, không bằng cùng ngồi một chút.”

Nàng không biết vị Hoàng đế này rốt cuộc là tính tình như thế nào, nhưng những lời này lại không thể không nói. Vốn là có lẽ Hoàng thượng đi dạo thấy ở đây nhiều người náo nhiệt nên tới nhìn một chút, không hy vọng hắn thật sự có thể thường quang, trong tai lại nghe thấy hắn “Ừ” một tiếng, lại nhắc chân từ từ đi vào: “Ở đây cũng náo nhiệt, trầm sẽ ngồi một chút.”

Tổng phi kinh hãi trong lòng, nhưng ngay sau đó lại mừng rỡ, nụ cười trên mặt càng tỏa ra chân thành tha thiết. Hoàng hậu nghe được, không khỏi nhấc đôi mắt lên nhìn khuôn mặt Hoàng thượng, lại thấy khuôn mặt hắn cứng ngắc, nhìn không ra vẻ mặt gì. Liễu Mạn Nguyệt cảm thấy nghi ngờ, nàng mắt nhìn về phía hắn, thấy khuôn mặt cứng ngắc của hắn không nhìn về phía mình, lại cúi đầu, âm thầm buồn bực.

Nghe nói ngày hôm nay chúng phi tần ở chỗ này ngắm hoa, Hoàng thượng bận rộn nửa ngày, chợt nghĩ tới chớ để xảy ra chuyện gì, chợt nghĩ không muốn xảy ra chuyện gì, nếu như có mình ở đó hoàn hảo nhìn nàng một chút, liền muốn tới đó đi dạo. Chưa từng nghĩ tới, vừa mới tới đã thấy nàng cho Tổng phi hành lễ, mà Tổng phi không phải là trong lòng đồ kỵ nhan sắc tốt đẹp của nàng sao? Lại sau nửa ngày không có bảo nàng đứng dậy!

Có Hoàng thượng ngồi ở phía trên, chúng phi tần đều vui vẻ không thôi. Thái hậu Thái phi nghe thấy, mọi người đi được nửa đường rồi, lại bảo người trong cung của mình, đi tới truyền lời, chỉ nói các nàng lớn tuổi, cùng đám tiểu bối ở nơi đó làm cho các nàng phiền muộn, không bằng để cho các nàng tự mình vui vẻ.

Ngày hôm đó ngắm hoa, có ông chồng chung cùng đi, lại không có mẹ chồng chung giám sát, ngoại trừ đối thủ cạnh tranh nhiều hơn một chút, trong bụng chúng phi tần tất nhiên vui mừng không dứt.

Không đầy một lát, làm thơ, ngâm đối, có hai người còn bạo gan hiến vũ.

Trên mặt Ngọc Diễm Lương mang theo ý cười, nhưng lại cảm thấy lo lắng không thôi, cặp mắt kia thỉnh thoảng hướng về chỗ của Hoàng thượng quét tới. Hoàng thượng từ trước tới nay không thích nhân hạ lúc cùng nữ tử ở chung một chỗ, nói cũng chẳng muốn nói nhiều hơn vài câu, bây giờ sao lại đột nhiên thay đổi tính cách, chẳng lẽ. Hắn muốn nhìn các nữ tử ở bên cạnh nhiều một chút để chọn tới thị tẩm?!

Mình từ trước đến nay nhu thuận nghe lời, ở trên giường cũng là hắn muốn như thế nào liền như thế đó, ngay cả buổi tối là bị hắn náo loạn giày vò cũng không có nửa câu oán trách —— phần lớn là buồn phiền suy nghĩ, miệng ư, cho dù là muốn oán trách cũng không nói nên lời —— chẳng lẽ, hắn còn không hài lòng hay sao?

Trong lòng không khỏi khổ sở, trong mắt nhìn người đang ở đằng trước đánh đàn tỳ bà hát khúc, không khỏi hiện lên một tia lạnh lùng đi ra —— thứ đó hạ lưu như thế, nàng cũng không biết xấu hổ ở lúc này dâng ra!

Ngồi ở chỗ tới, nhìn các nữ tử mang trên mặt đủ loại nụ cười xinh đẹp, hướng về phía tiểu hoàng đế nơi đó thẳng thắn quan sát, Liễu Mạn Nguyệt vừa dùng điểm tâm một hồi liền phẩm trà thơm bên cạnh. Vốn là mọi người nguy trang “phẩm hoa” để tụ họp, bây giờ Hoàng thượng vừa đến, lại không có ai còn nhắc đến hai chữ “phẩm hoa”. Ngược lại, nhiều mỹ nhân như vậy, ai cũng so với những đóa hoa đẹp đẽ kia xinh đẹp hơn chút ít.

Nói nhao nhao nửa ngày, Hoàng thượng cũng không muốn dùng bữa tối ở chỗ này, đứng dậy, chợt mở miệng nói với Tổng phi: “Buổi tối ngày hôm nay người đi tới Thính Vũ các hầu hạ.”

Trong lúc nhất thời, trong vườn yên tĩnh một mảnh, Hoàng hậu vẫn một mực ngồi ở bên cạnh Hoàng đế giả làm cảnh nền, lúc này trên da mặt cũng không nhìn được hơi co rút. Tổng phi thì cả người ngây ra, thật lâu vẫn thần thờ. Ngọc tần thì không che hết được vẻ kinh ngạc ở trên mặt, cặp môi đỏ hơi mở, kinh ngạc nhìn Tổng phi.

Những vị phi tần cấp bậc thấp thì trên mặt tất cả đều là kinh ngạc, lúc phục hồi lại tinh thần, mới nhận ra, Hoàng thượng đã đi rồi.

Liễu Mạn Nguyệt cảm khăn che khóe miệng, trong lòng buồn bực không thôi. Dựa trên tướng mạo của vị Tổng phi này mà nói... Sao cũng không giống như là người ở trong Các, mình cũng không nghe nói nàng ta có chỗ nào khả nghi, nhưng vì sao... Hoàng thượng lại chọn nàng ta qua đó?

Nhưng nàng ta ở trong hậu cung, dưới Hoàng hậu một người trên vạn người đấy, trước mặt nàng coi trọng nàng ta, lại càng đánh vào mặt Hoàng hậu... Chẳng qua, Hoàng hậu đã bị hấn đánh mấy lần, quả thực không ngại bị đánh nhiều hơn một hồi.

Chúng phi tần cáo từ rồi đi, trong đầu Tổng phi chứa chuyện này, đầu còn có thể chú ý đến từng người? Chờ mọi người rời đi, lúc này mới nhanh chóng trở về phòng của mình, bảo cung nữ tìm trang phục lúc xuất giá, dùng, trang phục có thể tìm ra đều ôm ra. Tắm rửa thay quần áo, đốt hương ngưng thần, ngay cả bữa tối cũng không dùng chút nào, liền thay đổi bốn năm bộ quần áo, ngồi xuống bên giường ở trong phòng phát ngốc.

“Nương nương.” Trần Nhi vẻ mặt tươi cười, bưng cam quýt đã lột vỏ tới đây, “Ngài buổi tối không có ăn, tốt xấu gì thì cũng dùng chút hoa quả, tránh cho buổi tối một hồi nữa không còn khí lực...”

“Nha đầu chết tiệt kia! Dám cười chủ tử của ngươi!” Tổng phi bị nàng trêu ghẹo trên mặt ửng đỏ một mảnh, giờ tay lên ở trên người nàng vỗ nhẹ một cái, trên mặt lại không khỏi khấn trương lên, “Ngươi nói Hoàng thượng rốt cuộc là vì sao? Sao lại chọn ta....”

“Ngài nói!” Trần Nhi thở dài, đem đĩa hoa quả để vào trên mặt bàn nhỏ ở bên cạnh, “Không gọi ngài a, trong đầu lại muốn, bây giờ gọi sao ngược lại lại suy nghĩ đây?”

“Ngươi không hiểu.” Trên mặt Tổng phi mang theo ba phần băn khoăn, “Ngày hôm nay phi tần tề tụ, ngay cả những người trước kia bị bệnh cũng đã khỏe. Trong những thái nữ này, người nào nhan sắc xấu? Chính là Chu tần, Liễu mỹ nhân, Phùng tài nhân, Hà tài nhân, cũng rất xinh, sao lại chỉ chọn ta?”

Trần Nhi ngẩng đầu nhìn xà nhà ở trên đầu, thở dài: “Chủ tử, nô tỳ chỉ biết là ngày hôm nay trừ Hoàng hậu chính là vị trí của ngài là cao nhất rồi! Mà cái thường hoa yến này là ngài một tay lo liệu! Có lẽ Hoàng thượng thấy ngài vất vả công lao lại lớn đi?”

Hai mắt Tổng phi sáng lên, trên mặt mang theo ba phần ý cười, khẽ gật đầu: “Cũng đúng, Hoàng thượng lộ ra sự bất hòa với Hoàng hậu...trong nội cung chia ra theo địa vị thì ta là cao nhất... a, sợ là Hoàng thượng đây là muốn nhắc tới một nhân, nói không chừng...để đả kích Hoàng hậu.”

“Chủ tử!” Chân mày Trần Nhi nhíu lại, “Ngài không thể cho là Hoàng thượng thấy ngài xinh đẹp, trong lòng thích ngài, bây giờ mới chọn ngài đi qua hầu hạ? Muốn ngày thường xinh đẹp, trong viện tử này còn thiếu sao? Bộ dáng tướng mạo của Liễu mỹ nhân kia như vậy, cũng không phải mới chỉ hầu hạ qua một lần sao? Chẳng lẽ Hoàng thượng còn không nhìn trúng những người kia sao?”

Tổng phi hơi nhíu mày, ngăn người, nghi ngờ nói: “Nam nhân. Thật có không thương xinh đẹp?”

“Sợ Hoàng thượng chính là như vậy!” Trần Nhi nói như chém đinh chặt sắt, làm cho Tổng phi phủ định cái ý nghĩ ban đầu ở trong đầu. Giờ tay lên sờ mặt, quay đầu nhìn về phía bàn trang điểm, trong gương đang phản chiếu hình ảnh mình ngơ ngác nhìn, ngược lại, mình không phải là nữ tử xinh đẹp, nhưng cũng có chỗ có thể chọn.

Aiz, cho dù Hoàng thượng chỉ muốn phân chia quyền lực của Hoàng hậu, lúc này mới chọn mình, mình lại đâu có thể làm cho Hoàng thượng thất vọng đây? Hầu hạ Hoàng thượng thật tốt, đối xử với Thái hậu thật tốt, Hoàng thượng giao cho chuyện kế tiếp, đợi có nhi tử, mình sẽ có thể ở trong nội cung này đứng thẳng được rồi!

Nghiêng nghiêng người dựa vào trên gối, trong nội tâm âm thầm tính toán giờ, bây giờ đã qua giờ Tuất, vừa mới vào giờ Hợi, bình thường vào giờ này, Hoàng thượng đã sớm tới đây rồi, ngày hôm nay....

Trong lòng khẽ trầm xuống, Tổng phi kia, rốt cuộc cũng không thể so với nữ tử tầm thường khác, có lẽ Hoàng thượng cảm thấy nàng ta có thể dùng được, muốn làm cho nàng ta sinh hạ một đứa bé, chia nhỏ quyền của Hoàng hậu đây... Ngược lại, phụ thân của Tổng phi là Ngự Sử đại phu, ở trong triều đình hết sức quan trọng, muốn chọn một người ở trong triều đình ngăn cản được Lưu tà thừa tướng, chỉ có phụ thân của nàng ta là đủ sức nặng nhất.

Nhưng, nếu hấn có ý định này, sao không sớm cùng mình nói? Nếu nói sớm, mình làm sao có dị nghị? Hấn cam tâm tình nguyện đi thì đi! Nàng còn mong vô cùng đấy!

Nhưng hết lần này tới lần khác, đợi nàng an tâm hạ quyết tâm, đem từng chút của hấn nhét đầy vào trong lòng của mình, sắp đặt, để đó.... Lại để cho mình phát ra như vậy!

“Bạch Oánh.”

“Có nô tỳ.” Ngày hôm nay thần sắc của chủ tử bất thường, rửa mặt xong ngược lại liền ngăn người ở trong phòng, bây giờ nghe nàng kêu tên của mình giống như là mang theo tức giận, Bạch Oánh cúi đầu so với bình thường còn thấp hơn ba phần, nghe sai sử.

“Sáng sớm ngày mai bảo người cầm một ít gỗ, ván, đinh, búa tới đây.”

“Chủ tử...ngài là muốn?” Bạch Oánh nghe được lời này cảm thấy khó hiểu, kinh ngạc ngẩng đầu hỏi.

“Lấy ra là được!” Trong mắt Liễu Mạn Nguyệt hiện lên vài tia tức giận, những lời này từ trong kẽ răng thoát ra, sự tức giận trong giọng nói kia lại không

có giảm bớt đi chút nào.

“....Vâng” Bạch Oánh không hiểu, nhưng vẫn là thành thực lên tiếng trả lời, trong lòng buồn bực không thôi, muốn những thứ này, chủ từ là muốn làm cái gì vậy?

Làm gì? Nàng còn không phải là muốn.

Trong đầu còn tức giận, chợt nghe thấy ngăn tủ ở phía sau vang lên tiếng lạch cạch, sững sờ quay đầu, ngơ ngác nhìn người nọ đi ra từ phía sau ngăn tủ kia, trong lòng chờ đợi một phen, thật lâu, người vẫn cứ sững sờ ở đó như vậy. Ngay cả Bạch Oánh đi ra lúc nào, Hoàng thượng đứng ở trước mặt mình từ lúc nào cũng không biết rõ.

Đội nàng phục hồi lại tinh thần, Hoàng thượng đã khom người xuống, đưa tay nâng mặt nàng lên, trực tiếp nhìn thẳng vào mắt của nàng: “Khóc?”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77

Khóc?

Nháy nháy mắt, hít lỗ mũi một cái, lúc này mới cảm thấy mắt mình có chút cay cay, vội vàng muốn xoay người cúi đầu xuống không cho hấn nhìn, lại bị hấn thuận tiện tới gần, tay giữ ở sau đầu của mình, không để cho mình quay đầu tránh khỏi ánh mắt của hấn.

Đôi môi mềm mềm âm ẩm đến gần, hôn từng cái lên trên mí mắt nàng, hôn, chạm, trên mặt của Hoàng thượng mang theo ý cười và vui vẻ không thôi, nhẹ giọng nói: “Muốn gỗ, ván làm gì?”

Liễu Mạn Nguyệt hơi mỉm cười, trên mặt ửng đỏ, không chịu mở miệng nói chuyện.

“Thực sự muốn chặn lại cửa đường hầm kia, không cho trăm từ nơi đó tới đây?”

Trong lòng có chút kinh hãi, gương mặt bất gặp ánh mắt hấn mang ý cười, trong lòng thoáng cái lại dâng lên sự tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng xị xuống, nửa nghiêng đầu “Hừ” một tiếng.

Nàng lại thật sự ăn dấm rồi.

Ghen tị rồi, không phí công thương nàng!

Trong lòng rất an ủi, đưa tay lên ôm nàng thật chặt trong lòng mình, thở phào nhẹ nhõm.

“Nha đầu ngọc, trăm không cần ai, cũng không thể không cần nàng a....”

Lời hay ai không thể nói?

Khẽ cắn răng, Liễu Mạn Nguyệt đem đầu chui ra khỏi ngực của hấn, lại không chịu ngẩng đầu.

Vốn tưởng rằng sau khi mình xuyên qua tới đây cũng chỉ có coi chừng trái tim, nhìn những chuyện lớn nhỏ trong cung coi như là xem truyện cười để giết thời gian từ từ sống qua ngày. Nhưng từ ngày đó nhân rồi không có chuyện gì trèo lên ngọn núi kia, thì tự dưng dính dáng tới hấn.

Mà hôm nay....lòng mình lại để cho hấn chiếm đến bảy, tám phần.

Hấn không đến, mình sẽ lại tức giận, không vui. Nếu hấn thực sự chạm vào người bên cạnh, sủng ái người bên cạnh.

Trong mắt tối sầm, chợt ngẩng đầu lên, hai mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm vào hấn.

Cảm giác nàng ngẩng đầu lên nhìn mình, Hoàng thượng cũng cúi đầu nhìn nàng.

“Nếu như ngày đó chàng không tới, vậy sau này liền không cần phải tới nữa.”

Lời này nói ra rất không có đạo lý, cho dù không đi ngủ ở chỗ những nữ nhân kia, Hoàng thượng nếu như là bởi vì chuyện gì đó mà bận rộn không tới được, không qua được cũng là có. Nhưng bây giờ lời này từ miệng nàng nói ra, lại làm cho trong lòng hấn càng thoải mái hơn.

Nụ cười trên mặt nhìn lại có một chút ngớ ngẩn, cúi đầu nặng nề cắn một cái lên trên mặt nàng: “Tối, cho dù uống nhiều rượu, bị người đánh gãy chân, bò cũng phải tới!”

“Chỉ nói nhảm...” Chua xót khổ sở trong lòng bị hấn hờ ngôn loạn ngữ một hồi toàn bộ đã không còn, lại chui đầu vào lòng hắn, âm thanh trở nên nhon nhót, “Ngày hôm nay không cho làm loạn, rất muốn nghỉ ngơi, ta mệt mỏi.”

“Được, theo ý nàng.” Giơ tay mình lên cời quần áo trên người, kề sát vào người nàng nằm ngủ, ôm nàng vào lòng, chỉ cảm thấy trong ngực, trong lòng đều được nàng lấp được tràn đầy, thư sướng vô cùng.

Một buổi tối, hai người trung thực như vậy ôm nhau ngủ, tiểu hoàng đế không có thừa lúc ngủ ở trên người nàng chiếm tiện nghi, nhưng chỉ ngủ ở một chỗ như vậy, lại làm cho người ta cảm thấy trong lòng thoải mái vô cùng. Sáng sớm ngày kế tiếp, mở mắt ra đã nhìn thấy hắn đang cúi đầu nhìn mình, một cảm giác ấm áp, động ở trong ngực, gần như là ham muốn đem người hòa tan.

Ngồi ở trong Tâm Phương cung, nhìn Tống phi vừa mới vào cửa, trên mặt mang chút sự ngượng ngùng, giữa lòng mây tăng thêm vài phần phong tình, lúc này Liễu Mạn Nguyệt mới nhớ tới, hôm qua mình lại quên mất không hỏi tiểu hoàng đế kia, vì sao đột nhiên lại gọi Tống phi đi qua.....

Nàng cũng không thể so với người bên cạnh, chính là một trong tứ phi! Đúng là hiện nay trong cung chỉ có một vị phi tử duy nhất. Người khác thì cũng thôi đi, để cho vị hoàng đế giả kia hầu hạ thì cũng đã hầu hạ rồi, nhưng mà vị này.... Không khỏi đùa quá mức rồi đi? Nếu để cho nàng biết, không chừng bầu trời sẽ bị chọc thủng.

Các phi tần đang hành lễ với nhau, lúc này từng người ngồi xuống, Hoàng hậu nương nương vừa nói xong mấy lời khách sáo, ánh mắt đã hướng về phía Tống phi quét tới ba lần. Bình thường ở trong Tâm Phương cung, ngoại trừ Tống phi ra, lại không có một ai đủ thân phận đi đón lời của Hoàng hậu nương nương, nhưng hôm nay, Tống phi đã được Hoàng thượng mưa móc, trong đầu cũng đã hạ quyết tâm ít nói chuyện, chỉ ngồi ở đó đóng giả thành người câm.

Ngọc tần vốn là lúc Tống phi đi vào thì nâng mắt nhìn kỹ hai cái, liền cúi đầu mặt bình tĩnh ngồi ở nơi đó, không biết trong lòng đang suy nghĩ cái gì. Bên trên đôi lông mày thanh tú của Chu tần cau lại, trong mắt mang theo vài phần phiền muộn hơi rừ ánh mắt xuống, chỉ cúi đầu nhìn xuống lòng bàn chân, tinh thần cũng không biết sớm đã bay tới chỗ nào rồi.

Thoáng một cái đã tiến vào tháng Tư, trong một tháng này, mừng một, mười lăm, những ngày này Hoàng thượng cũng chưa từng ở chỗ của Hoàng hậu nghỉ ngơi, bình thường lại càng không cần phải nhắc đến. Trong một tháng, Ngọc tần đi Thính Vũ các mười sáu lần, Tống phi hai lần, Hà tài nhân hai lần, lại có một tài nhân, hai thái nữ được Hoàng thượng chọn qua một lần, trong một tháng có ba mươi một ngày, Hoàng thượng lại “vắt và tay chân” hơn hai mươi ngày! Chỉ gọi những người này, những người khác chưa từng được chọn qua thì trứng đỏ cả con mắt. Trong mỗi ngày, đếm trên đầu ngón tay, tính toán, liền mong đợi ngày Hoàng thượng thỉnh linh chọn mình một lần.

Ngọc tần kia, lại càng cao cao tại thượng, độc chiếm ngao đầu*(vì vốn là chiếm được vị trí đầu não hoặc là chiếm được vị trí thứ nhất), tính ra thì số lần nâng hầu hạ nhiều hơn chút ít. Chắc hẳn Hoàng thượng cho dù chọn người khác, cũng không điều chế thuốc để dùng đây. (thuốc cho phi tần uống để ngừa thai sau mỗi lần sủng hạnh)

Một tháng vừa trôi qua, buổi sáng lại đi vấn an thỉnh an, chúng phi tần vừa nói chuyện thì mùi thuốc súng ngày càng nặng, nhưng dù sao cũng không có sinh ra những chuyện tranh đấu, âm toán.

“Haiz... Xem ra, không ai có thai thì sẽ thực không dễ dàng thấy các nàng ra chiều đây.” Phe phẩy cái quạt tròn trong tay, Liễu Mạn Nguyệt eo nhỏ lắc nhẹ, vừa nhìn cảnh trí xung quanh, vừa hướng về phía Thu Thủy các của mình mà đi tới. Trên sách không phải đều nói, chờ đến lúc ai đó có thai, chính là có để mọi người bắt đầu chém giết sao?

Lúc này, vừa mới cho Hoàng hậu nương nương, Thái hậu Thái phi thỉnh an xong, đúng là lúc tất cả trở về trong cung của mình. Cách giờ dùng bữa còn có một canh giờ, nàng rất không cần sốt ruột, chỉ từ từ đi là được.

Bạch Oánh ở một bên cúi đầu, không lên tiếng tiếp lời, vị chủ tử này thỉnh thoảng sẽ bật ra mấy câu kinh người, trong nội cung này cũng chỉ có Hoàng thượng mới dám tiếp những lời này của nàng ấy, mình chỉ cần coi như hai tai của mình bị điếc là được rồi, rất không cần để ý đến nàng ấy nói những cái gì.

Hai người trở về sân nhỏ nhà mình, vào phòng, thấy Bạch Hương nhắc một cái giỏ trúc nhỏ tới đây, nói: “Chủ tử, đây là vừa mới đưa tới đây.”

“Là cái gì vậy?” Liễu Mạn Nguyệt buồn bực hỏi, Bạch Oánh ở bên cạnh liền đưa tay ra nhận cái giỏ kia, thấy đồ ở bên trong, ba người đều sửng sốt.

“Trái vải?”

“Chủ tử dùng qua?” Bạch Oánh nhìn không được hỏi, nàng cũng là chỉ ở trong Thu Thủy các ngẫu nhiên gặp qua một lần mà thôi, vẫn là hai năm lúc chuẩn bị đưa lên núi cho Hoàng thượng, ở trong trù phòng (phòng bếp) rửa thì thấy qua. Chẳng lẽ là chủ tử cùng Hoàng thượng ở cùng một chỗ thì thấy?

Liễu Mạn Nguyệt mơ hồ hừ một tiếng, nâng lên hỏi: “Ai đưa tới đây?”

“Là vừa nãy trù phòng ở bên kia đưa tới đây.” Bạch Hương về mặt tò mò nhìn cái giỏ kia, trong lòng kinh ngạc không thôi, “Nói là vừa mới tiến cung, từ bên trong hái ra những trái ngon nhất, thừa dịp còn mới lạ đưa tới đây cho chủ tử.”

“Ừ, đi rửa đi.” Kể từ khi xuyên qua, nàng còn chưa từng có cái lộc được ăn trái vải đây, xem ra, làm cái sủng phi ở dưới mặt đất vẫn còn có chút chỗ

tốt, Hoàng thượng được cái gì tốt, đều vụng trộm đưa tới đây. Nếu là sủng phi công khai, sợ là cho dù Hoàng thượng ban thưởng, tỷ lệ cũng không dám vượt qua chỗ Thái hậu Thái phi.

“Chủ tử, nghe nói đây là phía nam ra roi thúc ngựa đưa tới đây đây, một năm cũng chỉ có lúc này là ăn được, ngay cả trong nội cung cũng chỉ có thể duy trì bảo đảm được hơn hai giờ lớn...” Thấy chủ tử nhà mình giống như là hồ đồ không để ý, Bạch Oánh nhìn không được nhắc nhở một câu, sợ chủ tử coi là không phải thứ đồ gì tốt, lại không có để ý tới phần tâm ý này của Hoàng thượng.

Liễu Mạn Nguyệt nhẹ gật đầu, đi vào trong phòng. Nhất kỵ hồng trần phi tử tiểu, vô nhân tri thị lệ chi lai*. Mặc dù nói mình cũng coi như là thích ăn thứ này, nhưng đến cùng cũng không xa xỉ lớn mật như Dương quý phi vậy, nếm thử mùi vị là được rồi, không cần thiết phải đi tìm tiểu hoàng đế kia, làm cho hân suốt ngày xách những thứ kia tới đây. Huống hồ, bình thường mình cũng ăn không ít thứ đồ tốt đấy.

*Đây là câu thơ trong bài thơ “Quá Hoa Thanh cung tam tuyệt cú” (Bài thơ thơ tuyệt cú khi đi qua cung Thanh Hoa) của nhà thơ Đỗ Mục Thời nhà Đường:

過華清宮其一 Quá Hoa Thanh cung kỳ 1 Đi qua cung Hoa Thanh kỳ 1 長安回望繡成堆,

山頂千門次第開。

一騎紅塵妃子笑,

無人知是荔枝來。 Trường An hồi vọng tú thành đồi,

Sơn đỉnh thiên môn thứ đệ khai.

Nhất kỵ hồng trần phi tử tiểu,

Vô nhân tri thị lệ chi lai! Trường An trông tựa gấm hoa thêu

Nghìn cửa trên nên đã mở đều

Ngựa ruổi bụi hồng, phi mĩm miệng

Ai hay vãi tiền đã về triều! (Người dịch: Lê Nguyễn Lưu)

Trong Điện Hồng Tâm, Liễu Mạn Nguyệt lau sạch tay xong, cầm một trái vải, tiện tay bóc vỏ. Thứ này, buổi trưa Tam Bạch không có một ai bóc, cầm trong tay suy nghĩ hồi lâu, cũng không dám dùng sức để bóc, sợ đụng hư thịt quả ở bên trong. Vẫn là Liễu Mạn Nguyệt bóc cho ba người các nàng nhìn.

Lúc này đến Điện Hồng Tâm, thấy Hoàng thượng ở đây cũng bày một chút, cầm ướp lạnh, liền tự tay bóc cho hắn.

“Giữa trưa đã dùng qua rồi?” Thấy trên bàn tay trắng nõn của nàng, cầm một hạt trái cây trắng nõn như ngọc, Hoàng thượng không có mở miệng ra ăn đầu tiên, ngược lại hỏi.

“Hoàng thượng bảo người đưa tới, tất nhiên là dùng qua rồi.” Liễu Mạn Nguyệt nhìn về phía hắn nhẹ nhàng cười một tiếng, đem trái vải đưa đến trong miệng của hắn.

Thấy nàng cười, Hoàng thượng lúc này mới cười mở miệng cắn: “Cái thứ này ở trong kinh khó được ăn, một năm cũng chỉ có một lần như vậy, nếu thích...”

“Thứ đồ tốt gì cũng không khỏi ăn nhiều.” Nói xong, lại đưa tay lên cầm một trái, “Năm nay ăn, không đủ, chờ tới sang năm sau, ăn mới có hương vị ngọt ngào đấy. Nếu như suốt ngày ăn thứ này, sợ đã sớm chán ăn rồi.”

Thấy nàng bóc vỏ lưu loát, không đầy một lát lại phải ăn một trái, Hoàng thượng lắc đầu cười nói: “Ngược lại ngươi cũng ăn nhanh đi, ngày hôm nay vừa mới được, sẽ tìm cách.”

“Thiếp lại không phải có cái khác để thích? Nhưng không phải ở nơi này ăn cùng ngủ sao?” Liễu Mạn Nguyệt tự nhiên cười nói, lại đưa thịt quả tới bên miệng hắn.

Thuận miệng ở trên ngón tay của nàng khẽ hôn một cái, Hoàng thượng lúc này mới cười đem hạt kia ăn hết, đưa mắt nhìn nàng một hồi lâu, chợt tới gần một chút, nhẹ giọng nói: “Hôm nay trăm lạt bài tử của ngươi đi.”

“Sao?” Liễu Mạn Nguyệt không giải thích được đưa mắt nhìn hắn.

“Chớ có lại dùng cái biện pháp kia.” Vừa nói, Hoàng thượng liền đưa tay lên cầm phía trên cổ tay nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, trong mắt một mảnh ôn nhu, “Sinh cho trăm một hài tử đi.”

Sững sờ một hồi lâu, mới tỉnh lại một chút, Liễu Mạn Nguyệt nhất thời không biết nên mở miệng nói gì. Hai mắt khẽ buồn xuống, trong lòng không biết nên vui hay buồn.

Buổi sáng còn suy nghĩ như vậy, trong cung này không ai có thai, những phi tần này liền tranh đấu không nổi. Nhưng bây giờ Hoàng thượng bảo mình mang thai sinh hài tử, mình liệu có trở thành bài tử mà mọi người hận không thể cắn chết?

Nhưng sinh con cho hần....

Nghĩ đến, lại giương mắt nhìn nhìn hần, trong lòng khó xử một hồi. Hần bây giờ đợi mình như thế, sinh cho hần.... mình cũng không phải là không thể, nhưng trong Các, trong hậu cung này.... Mà mình còn chưa đủ mười sáu....

“Hoàng thượng, thiếp là sợ.... Sợ....” Nếu là lúc trước, trả lời hần cũng được. Nhưng mà bây giờ tình cảm với hần ngày càng nồng nàn, ngược lại sợ nói ra lời gì đó đã thương tâm của hần.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78

Cái tay nắm cổ tay của mình nặng thêm hai phần, Hoàng thượng lại hướng về chỗ của nàng tiến đến gần, áp mặt vào bên tai nàng thấp giọng nói: “Trẫm sẽ an bài người, ở bên cạnh người bảo vệ nàng thật tốt....” Dứt lời, dừng một chút, nhẹ giọng cười nói, “Nhưng mà sợ đến khi có thai, trẫm không đi đến chỗ nàng được.”

Nâng mắt trừng mắt nhìn hần một cái, lòng mảy Liễu Mạn Nguyệt nhủ lại: “Trong nội cung vẫn là còn dễ nói, thiếp chỉ sợ người ở trong Các....” Tuy nói độc trong người nàng hình như là đã giải rồi? Nhưng rốt cuộc vẫn không quá an tâm. Hơn nữa người trong Các đủ loại thủ đoạn, chỉ sợ bọn họ lại có những người thân thủ cao siêu xông tới, nếu như mà sinh ra nữ nhi thì cũng thôi, nhưng nếu có nhi tử, có trời mới biết bọn họ sẽ làm ra những thứ gì.

Hoàng thượng cũng biết nàng nói là tình tình thực tế, thế nhưng một ngày các kia chưa bị diệt trừ, mình sẽ một ngày không dám sinh con sao?!

Không nhịn được thở dài một tiếng, đưa tay lên trên trán của mình gõ hai cái, chân mày lại nhăn lại. Những nữ tử ở trong cung này có trời mới biết là lai lịch như thế nào, bất kể là có phải trong Các phái ra hay không, hần cũng lười phải đi đụng. Không đụng đến, những nữ nhân này làm sao có thai?

Mặc dù mình trẻ tuổi, nhưng đã đại hôn, trong vòng một năm không có con còn dễ nói, nhưng nếu là ba năm không có con được sinh ra, chỉ sợ....

Ngẫm lại, ngày hôm nay mấy thần tử nói cũng đúng, nếu như ở trong triều đại động, cho dù mình là Hoàng thượng, cũng phải có một ít cái để dựa vào. Hoàng tử chính là chỗ dựa đơn giản và dễ dàng nhất, bất kể là phi tử nào, sớm sinh ra Hoàng tử. Cho dù là ở trên triều đình có động tác gì, những người không liên quan đã lạnh lùng quan sát cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Những lão thần cũng sẽ không lấy “vô hậu” để tìm phiền toái cho mình.

*vô hậu: không có con cháu.

Trong hậu cung có thể sinh nhi tử cho dù chỉ có một người là nàng, nhưng rốt cuộc.... vẫn không muốn làm cho nàng khó xử.

Tay ở trên cổ tay nàng vỗ nhẹ hai cái, thoải mái cười nói: “Cũng không có cách nào khác. Trước từ từ điều dưỡng thân thể, chờ một hai năm lại muốn có cũng được.”

Chờ đến tháng mười một, mình mới đủ mười sáu, nhưng ở trong mắt cổ nhân, mười sáu tuổi có hài tử là vô cùng bình thường, huống chi hần là Hoàng thượng? Chẳng qua là không muốn mình làm cái bia ngắm, mới không muốn sớm như vậy đã có thai, nhưng hần rốt cuộc vẫn là Hoàng thượng.

Trong lòng đang khó xử, chợt nghe thấy hần nói như thế, làm cho Liễu Mạn Nguyệt ngây ngẩn cả người, ngẩng đầu nhìn hần, nhất thời lại nói không ra lời.

“Ngày bình thường nếu không phải là trẫm lôi kéo nàng, ngay cả đi đường nàng cũng lười. Chứng lười biếng này, nói không chừng cũng là chứng bệnh gì đấy, sáng mai bảo thái y nhanh tới chẩn đoán cho người, miễn cho một hồi nữa lại sinh cho trẫm một nữ nhi lười.”

Hoàng thượng chế nhạo trêu chọc nàng, Liễu Mạn Nguyệt đành phải hé miệng cười cười, cúi đầu, nhất thời trong lòng lại có một chút mờ mịt vô thố.

Sáng sớm ngày kế tiếp, đến chỗ Thái hậu, chúng phi tần hành lễ, rồi tự mình ngồi xuống chỗ của mình phụng bồi Thái hậu, Thái phi nói chuyện. Vừa nói chuyện một chút đã nói đến trên đầu chuyện mới đưa trái vải vào trong cung.

Vải này chính là được ra roi thúc ngựa đưa vào trong cung, lại là thông lệ của những năm qua, tin tức linh thông, sáng sớm đã nghe nói đến chuyện này, có thể được ăn thứ này, trong cung cũng không có mấy người.

Thái hậu, Thái phi ở nơi đó tất nhiên là có, ở chỗ Hoàng thượng giữ lại một giỏ, những thứ thượng đẳng nhất ở trong đó tất nhiên là sẽ đưa tới chỗ Liễu Mạn Nguyệt một ít, Thái hậu Thái phi được chính là một giỏ khác, những cái này so với Hoàng thượng là phải kém hơn một chút rồi.

Để thể hiện rõ ràng sự sùng ái của Hoàng thượng, lại cũng chia cho Ngọc tần một ít, mặc dù kích thước nhỏ một chút, màu sắc tẻ hơn một chút, trong đó sợ là còn có một chút bị chèn ép nên hồng, nhưng rốt cục cũng là đồ vật trân quý, buổi sáng ngày hôm nay ý cười ở trên mặt Ngọc tần cũng không có giảm đi chút nào. Lại có một người được nửa chính là Tổng phi, nàng là kẻ biết làm người, nghe nói ngay cả chỗ Hoàng hậu cũng không có phần, liền chia ra một nửa đi tặng, lại tặng một ít khay cho Chu tần, An tần.

Còn dư lại, ngay cả cái vỏ trái vải cũng không nhìn thấy.

Những người được thánh sủng, trừ bỏ Hà tài nhân được tấn một vị, sau đó, hai tài nữ khác, một tài nhân, căn bản ngay cả một vị trí cũng không được tấn phong, ngoại trừ ban thưởng chỗ Hoàng hậu, Thái hậu ra, bình thường Hoàng thượng đâu có nhớ đến các nàng?

Lúc này nghe được ở phía trên Thái hậu Thái phi nói đến trái vải kia, mọi người đều cúi đầu, trong mắt lóe lên thần sắc đặc biệt, cũng không biết đang suy nghĩ những thứ gì.

“Nghe nói Linh Nam ngoại trừ trái vải ra, còn có một thứ rất là hiếm có, nhưng cũng may không giống như trái vải, không chịu được đường xa như vậy.”

Nghe được phía dưới có người nói như vậy, lòng hiếu kỳ của Thái hậu nổi lên, cúi đầu nhìn xuống dưới, thấy vừa nói chính là người lúc trước nói phương pháp dùng ô mai làm điểm tâm – Tôn thái nữ: “Sao, người lại nói một chút, là cái gì?”

Tôn thái nữ thấy Thái hậu hỏi, trên mặt cười nhẹ nhàng nói: “Thiếp nói a, chính là —— mật.”

“Mật?” Trong nội cung ai còn chưa từng ăn mật ong? Phần lớn chỉ dùng mật Chi Đọan, mật hoa táo, mật bách hoa các loại.

“Đúng vậy, nghe nói trước khi cây vải nở hoa, ong mật sẽ ủ mật, mật ong lấy ra sẽ mang theo mùi vị của vải, mật này chính là mật lệ chi đấy.” Tôn thái nữ nói xong, không khỏi thờ dài một tiếng. “Bọn thiếp không có phúc khí được ăn trái vải thì cũng thôi đi, nếu có thể được hưởng một chút lợi ích của Thái Hậu Hoàng thượng, ném thử một chút mật lệ chi, là có thể biết mùi vị của trái vải là gì rồi.”

Chu thái phi che miệng cười nói: “Đến cùng là người nhiều mưu ma chước quỷ, biết người là nhìn chăm chú vào trái vải kia, một lát nữa a, theo ta đến đó chia cho người một khay a! Coi chừng con trùng tham ăn lại bỏ ra ngoài!”

Thái hậu cũng cười gật đầu nói: “Theo ai gia tới chỗ ai gia cũng chia cho người một khay, chút nữa bảo người đi hỏi một chút, nếu mà thật có mật lệ chi kia, thì lát nữa cầm đưa chăm một chút, gọi là cho người ném thử mùi vị.”

Tôn thái nữ vội uyển chuyển lại, trong miệng nói: “Thiếp có thể được Thái hậu Thái phi ban thưởng, chính là so với mật kia còn ngọt hơn đấy.”

Nữ tử khéo miệng như thế, làm cho Liễu Mạn Nguyệt giương mắt cẩn thận đánh giá, dung mạo ngày thường của Tôn thái nữ kia mang theo vài phần dí dỏm, trái lại lúc nói chuyện thì ngữ khí và giọng điệu rất là phù hợp với nàng, thủ pháp trang điểm trên mặt, nhìn so với người bên cạnh có chút bất đồng, hai mắt lộ ra vừa lớn lại vừa có thần.

Thoa, trâm cài ở trên đầu, trông kiểu dáng cũng có chỗ khác với mọi người, bởi vì cách khá xa, mặc dù cảm thấy có chút bất đồng, nhưng đến cùng nhìn không quá rõ ràng, chính là quần áo ở trên người nàng làm cho người ta cảm thấy có chút không được tự nhiên.

Trong lòng âm thầm xoay chuyển mấy vòng, chờ thêm chút nữa mọi người tản đi, lúc đứng dậy đi, đi ngang qua bên người Tôn thái nữ kia liền ở trên người nàng cẩn thận đánh giá một chút, lập tức bừng tỉnh ở trong lòng lại mang theo hai phần kinh ngạc.

Trên cái khăn mà nàng cầm trong tay, lại không phải là hoa điều ngư trùng (hoa, chim, cá, côn trùng) mà là ——HELLO KITTY.

Cô gái xuyên không.

Nhìn lướt qua, thấy con mèo trên khăn của nàng, trong lòng Liễu Mạn Nguyệt liền có chút cân nhắc. nhưng mà vì có chút bất ngờ, đầu tiên đầu óc sững sờ, liền lập tức hoàn hồn, đi hướng cửa đi ra bên ngoài, mà không dừng lại hỏi nàng cái gì.

Liễu Mạn Nguyệt mặc dù được thánh sủng, trên người lại có phẩm cấp, nhưng rốt cục ở trong hậu cung cũng là rất tầm thường, lúc nàng đi qua, Tôn thái nữ kia cũng không ngẩng đầu lên nhìn nàng, chờ các phi tần có phẩm cấp rời đi, các thái nữ mới xoay người ra khỏi phòng.

Trên đời này có mình, lại thấy một người con gái khác xuyên không ngược lại cũng không ngoài ý muốn. Lúc này tâm tư trấn định lại, ngược lại Liễu Mạn Nguyệt nổi lên sự hiếu kỳ. Trong các sẽ dùng loại thủ đoạn nào đối với Hoàng thượng, nàng đại khái đoán được, nhưng vị đồng hương này? Lại đi loại lộ tuyến nào?

Tôn thái nữ đến nay không có bị Hoàng thượng chọn qua, cho dù là bị chọn, cùng nàng sinh hoạt vợ chồng cũng sẽ không phải là Hoàng thượng thật sự, nàng ta đã là cô gái xuyên không, rốt cuộc ở trong hậu cung sẽ hành sự như thế nào?

Bây giờ xem ra, nàng ta muốn đánh chủ ý lên Thái hậu Thái phi đầu tiên, ít nhất ở trong lòng hai người lưu lại một chút ấn tượng, lại muốn nghĩ biện pháp bỏ lên trên long sàng sao?

“Haizzz.” Thở dài dài dặc, cầm quạt tròn trong tay ở trước mặt chọt quạt hai cái. Bảo nàng đi nhận thức đồng hương? Nàng còn không có thiếu não như vậy. Minh xuyên qua tới đây cũng đã biết rõ mệnh không có ở trên tay của mình, bây giờ chẳng qua thoải mái một ngày là một ngày, không muốn bỏ lên trên, càng không muốn nghĩ ở trong hậu cung này như thế nào, nàng cần gì phải đi thông báo tin tức cho Tôn thái nữ?

Chẳng qua, bây giờ gặp gỡ một vị tiểu hoàng đế như vậy, ngược lại nàng rất có hứng thú, muốn nhìn xem vị Tôn thái nữ này sẽ làm ra trò bịp bợm gì.

Sau khi vào cửa sau của Điện Hồng Tâm, tai nghe thấy phía trong cửa Hoàng thượng đang cùng đại thần nói chuyện. Liễu Mạn Nguyệt không có bảo Tiểu An Từ gõ cửa để cho mình đi vào, cúi đầu suy nghĩ một chút, hướng về phía Tiểu An Từ vẫy vẫy tay, gọi hắn vào một bên hỏi.

“Những người nào mỗi ngày đều đem điểm tâm đưa tới đây ăn?”

Tiểu An Từ ngẩn người, bận rộn thấp giọng nói: “Có Chu tần, An tần, Lý lương nhân, Lâm tài nhân, Tôn thái nữ, năm người này, chính là mỗi ngày đều sẽ đưa tới.” Nói xong, dừng lại một chút lại nói, “Còn có một vài người, thỉnh thoảng sẽ đưa điểm tâm tới, nhưng không phải mỗi ngày.”

Nghe được quả nhiên là có Tôn thái nữ, khoe miệng Liễu Mạn Nguyệt nhếch lên, quả là như thế. “Ngày hôm nay Tôn thái nữ đưa cái gì tới đây?”

Nghe thấy nàng hỏi chuyện của một mình Tôn thái nữ, Tiểu An Từ đơn giản suy nghĩ một chút, vội nói: “Hôm nay đưa chính là một đĩa hỗn hợp các loại trái cây tươi, nói là tương đương lòng đỏ trứng gà, gọi là salat hoa quả gì đó.”

Vừa nhìn không được, Liễu Mạn Nguyệt bật cười, cũng may âm thanh không lớn, bận rộn đưa tay lên che miệng.

“Liễu chủ tử có muốn nhìn một chút?” Thấy nàng cười, lại thấy nàng chỉ hỏi chuyện của Tôn thái nữ, Tiểu An Từ cũng là lanh trí, nhanh chóng thấp giọng hỏi.

“Còn giữ lại?”

Mặc dù là Hoàng thượng phân phó, nói là đồ đưa tới đều đồ đi, nhưng đồ đưa tới tốt xấu gì cũng phải đưa vào cửa nhỏ mới xử trí. Tiểu An Từ thấp giọng cười nói, “Vừa mới đưa tới nhiều lắm là thời gian một nén hương, còn chưa có xử lý.”

Suy nghĩ một chút, Liễu Mạn Nguyệt gật đầu cười, bảo hắn khứ thủ.

Tiểu An Từ xoay người đi, cánh cửa thư phòng ở phía sau bị Tiểu Châu Từ từ phía trong mở ra, thấy Liễu Mạn Nguyệt quả nhiên là ở bên ngoài, bận rộn cười nói: “Hoàng thượng đang hỏi ngài đâu, sợ nửa đường có biến cố gì, phái tiểu nhân đi nhìn một chút.”

Liễu Mạn Nguyệt hướng về phía hắn gật đầu, cười nhẹ nhàng xoay người đi vào.

Tiểu Châu Từ thấy vẻ mặt nàng cười cười, nhưng nụ cười kia giống như là có mang một chút không có ý tốt, trong lòng buồn bực, ngẩng đầu hướng về phía Bạch Oánh nhìn lại. Bạch Oánh nhìn hắn lắc đầu, nàng cũng không biết chủ tử nhà mình đây là có cái chủ ý gì, lại vì sao muốn hỏi chuyện của một mình Tôn thái nữ.

“Vừa tới?” Hoàng thượng thấy nàng từ phía sau vòng tới đây, dừng bút đang viết chính thư, ngẩng đầu hỏi.

“Ừ, cùng Tiểu An Từ nói hai câu.” Liễu Mạn Nguyệt đi tới bên cạnh bàn, thấy chén trà không trong tay Hoàng thượng, liền cầm ấm lên rót thêm cho hắn một chén.

“Sao vậy? Có chuyện gì muốn bọn họ đi làm?” Hoàng thượng lại cúi đầu viết, thuận miệng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79

“Ngày hôm nay ở chỗ Thái hậu, nghe Tôn thái nữ nói chuyện, Linh Nam ngoại trừ trái vải, còn có mật lệ chi đấy.” Liễu Mạn Nguyệt giống như thuận miệng nói, từ phía sau hắn đi vòng qua, ngồi ở ghế đôn phía trên, phe phẩy cái quạt trong tay, quạt gió cho hai người, “Tôn thái nữ kia rất thông tuệ, trước kia còn làm ra một chút điểm tâm mới lạ, trong đầu thiếp tò mò, liền hỏi Tiểu An Từ một chút, lúc này còn có thể giữ lại điểm tâm mà Tôn thái nữ kia đưa tới đây không? Hắn đi tìm cho thiếp.”

Hoàng thượng nhũn mảy, mí mắt cũng không nâng lên, nói: “Ai còn so với ngự trù của trẫm làm tốt hơn? Chẳng qua là nữ tử trong khuê phòng mà thôi.”

Thấy hắn đột nhiên không thèm để ý, Liễu Mạn Nguyệt cũng không giải thích gì, chỉ nói: “Thiếp hiếu kỳ a, nghe nói ngày hôm nay nàng đưa tới đây cái gì mà salad trái cây, chưa từng nghe qua cái tên này mà, bảo hắn lấy ra xem một chút.”

Bút lông trong tay Hoàng thượng dừng một chút, khẽ cười một tiếng: “Chẳng qua là lấy lòng mọi người mà thôi.” Cái tên đặc biệt quái dị này, làm cho người ta nhớ kỹ, biện pháp này cũng quá mức tầm thường một chút.

Không đầy một lát, Tiểu An Từ ở bên ngoài nói: “Hoàng thượng, thứ đồ mà Liễu mỹ nhân muốn đã mang tới rồi.”

Nếu đã lấy ra rồi, vậy thì nhìn thử một lần chứ sao.

Tiểu An Từ mang hộp đựng thức ăn tiến vào, ở trước bàn mở ra.

Bên trong có sọt màu trắng ngà, trộn lẫn rau quả các màu, Tôn thái nữ kia cũng là ra tay hào phóng, thậm chí ngay cả trái vải mà Thái hậu Thái phi vừa mới ban thưởng cũng bóc xong rồi để vào, chẳng qua là...

“Không phải là salad hoa quả sao? Sao còn có dưa chuột?” Liễu Mạn Nguyệt đưa tay nhặt lên mấy lần, thấy bên trong có mấy khối dưa chuột không khỏi ngẩn ngơ, nàng đây là đang nhắc nhở Hoàng thượng cách sử dụng khác của dưa chuột sao?

“Mầu hồng kia là cái gì?” Hoàng thượng chưa từng thấy qua thứ này, không khỏi cau mày chỉ vào một chỗ hỏi.

Liễu Mạn Nguyệt cầm chiếc đĩa chọc chọc, ngẩng đầu lên nhìn về phía Hoàng thượng nói: “Cà rốt.” Cái của nọ này ở Đại Hằng lúc này chưa có, cũng không biết là từ đâu truyền tới.

“Cầm xuống đi, đồ!” Hoàng thượng cau mày hướng về phía Tiểu An Từ phát phát tay, cái thứ màu trắng nhảy nhẩy co cụm lại này, trong hộp vẫn còn rướm nước, nhìn quái dị làm cho người ta thấy buồn nôn, nhìn thấy liền mất khẩu vị: “Thứ này cũng có thể ăn được?!”

“Vâng” Đầu Tiểu An Từ đỏ mề hôi lạnh bận rộn đem cái nắp kia đóng lại, lui ra ngoài. Trái cây ở đây cắt thành những miếng rất lớn, đao pháp thô tục khó coi, cho dù là không nấu cơm, rau kia nha, trái cây, sao có thể cắt thành cái hình dáng này?

Liễu Mạn Nguyệt nén cười, ở đây chưa có loại hoa quả trộn như vậy, chắc hẳn lúc vừa trộn xong nhìn vẫn còn không sao, nhưng một đường đi Điện Hồng Tâm này dưới trời nắng to, lại để cả buổi, súp kia liền xuất hiện. Tiểu hoàng đế lại chưa từng thấy qua cái thứ này, không phải lại cảm thấy buồn nôn sao?

Mùi vị hẳn cũng không tệ như thế, bằng không nàng cũng sẽ không tùy tiện đưa tới, nhưng nàng không phải nói là “salad hoa quả” sao? Tại sao lại là dưa chuột lại là cà rốt đây? Lại thêm một chút khoai tây nữa, không phải là trở thành “Salad rau quả sao?”

Trong cung dùng bữa, nói sắc hương vị đều đủ, sắc còn đặt ở trước vị, Hoàng thượng Thái hậu lại càng như thế. Chắc hẳn đồ ăn bình thường nàng vẫn đưa tới đây cũng không có khó coi như vậy, lần này cũng là vừa khéo, không nghĩ tới sau khi đưa tới đây lại biến thành bộ dáng như vậy.

Sau khi hộp thức ăn bị lấy đi, Hoàng thượng vẫn cau mày, kéo Liễu Mạn Nguyệt trở về ngồi ở sau cái bàn: “Cái của nọ kia cũng có thể ăn được sao? Sau này nàng ta lại đưa tới thứ đồ gì nàng chớ có nhìn, bằng không buổi tối lại ăn không vô!”

Được, một miếng cũng còn chưa có nếm, Tôn thái nữ kia đã tạo ấn tượng xấu cho Hoàng thượng.

Liễu Mạn Nguyệt chớp chớp mắt, nàng thật lòng không muốn hại vị đồng hương kia, ngược lại còn cố tình nhắc tới ở trước mặt Hoàng thượng, chẳng qua là có ý muốn xem náo nhiệt một chút. Bây giờ xem ra sau này, sẽ không có khả năng xem náo nhiệt gì rồi... Haiz, hoàn toàn vô tâm đây nè.

Buổi tối hôm đó, Hoàng thượng lật chính là bài từ của Liễu Mạn Nguyệt. Bữa tối, nàng cũng không có cùng Hoàng thượng trở về Thánh Vũ các. Ở trong Thu Thủy các dùng xong bữa tối, liền bảo Bạch Ánh đi theo, đến Thánh Vũ các.

Lên lầu hai, thấy tiểu hoàng đế đang ngồi ở bên cửa sổ, trong tay cầm một quyển sách nhìn thất thần, nghe thấy Tiểu Châu Từ mang theo Liễu Mạn Nguyệt lên đây, lúc này mới ngẩng đầu nhìn về phía nàng, trên mặt lập tức treo lên một nụ cười.

“Vốn chỉ là ở lại chỗ kia, bây giờ đột nhiên thoáng qua một cái, ngược lại cảm thấy có chút không được tự nhiên rồi.” Tiến vào cửa, Tiểu Châu Từ liền thức thời mà lui xuống. Liễu Mạn Nguyệt đi vào phía trong được hai bước, thấy Hoàng thượng đứng dậy tới đây, không khỏi cười nói.

“Trẫm ở đây không có cung nữ hầu hạ, bình thường không tiện gọi nàng tới đây.” Nói xong, liền đưa tay nắm ở trên vai nàng, cười nhẹ ghé vào bên tai nàng nói, “Ngẫu nhiên tới đây một lần, tư vị cũng là bất đồng đây.”

Giọng nói trên chộc làm cho trên mặt nàng có chút đỏ lên, tựa ở bên người hẳn một mạch hướng về phía giường mà đi tới.

Hai người thường xuyên ở cùng một chỗ, Hoàng thượng cũng là lo lắng, sợ vạn nhất ngày đó nàng không có thanh lý sạch sẽ, lại có thai, trong một tháng tới một lần nửa lần, nếu là có thai thì cũng tốt.

“Mấy ngày nay có uống thuốc đúng giờ không?”

Nhắc đến cái này, liền làm cho người ta đau đầu, Liễu Mạn Nguyệt không nhịn được cau mày gợn dỗi nhìn hẳn một cái: “Lại không có bệnh không có tật, mãi uống cái của nọ đó làm cái gì.”

“Thái y nói thân thể nàng mặc dù đã suy giảm, nhưng căn bản vẫn yếu chút, điều trị nửa năm thật tốt là được, cũng không phải là phải uống thuốc mỗi ngày?”

Nói gọi Thái y đến điều trị thân thể cho nàng, Hoàng thượng liền quả thực phái Thái y thân cận tới bắt mạch cho nàng. Nữ tử trong cung không có mấy người thân thể tốt, hơi hơi đau đầu nhức óc một chút liền gọi người đi vào bắt mạch uống thuốc.

Liễu Mạn Nguyệt chẳng qua cũng là giả trang phần này, chỉ nói là khẩu vị có chút không tốt, gọi Thái y đi vào nhìn một chút. Thực tế là xem thân thể của nàng một chút, để bảo người điều chế thuốc điều trị.

“Vây cũng khổ, mấy ngày nay ăn cái gì cũng không có mùi vị.” Thuốc cũng không phải là bảo hần uống? Hần sao biết được đáng như thế nào? Huống chi mình lại là người sợ khổ, bày nhiều hơn nữa mứt hoa quả, trái cây cũng không có tác dụng.

“Mấy ngày nữa ở vườn lân cận sẽ có trái cây tươi đưa vào dâng tặng, đến lúc đó trăm sẽ cho nàng ăn được không?” Đây cũng không phải là Hoàng thượng về với thêm chuyện, chính là lúc trước cùng Triệu thống lĩnh nói chuyện phiếm nghe nói được, người quanh năm uống thuốc độc, từ lâu, cho dù là uống thuốc giải độc, nói không chừng trên người cũng sẽ bị tổn hại, lúc này mới nhanh chóng gọi người tiến cung nhìn cho nàng một chút.

Thái y nghe chẩn đoán bệnh kết quả lại nói, mặc dù thân thể Liễu Mạn Nguyệt còn tốt, nhưng hoặc nhiều hoặc ít có chút độc vật vào thân thể nàng, hiện tại còn không có lộ ra, chờ khi có tuổi nói không chừng sẽ có đau đầu nhức óc, sợ không trường thọ. Nhanh nhanh chóng chóng bảo bọn hần xác định y được để điều trị, mỗi ngày cho dù mình nhìn chăm chăm vào nàng không được, cũng phải bảo Bạch Oánh liếc nhìn nàng uống thuốc.

Làm đi làm lại như thế, trước không nói thân thể nàng như thế nào, các phi tử ở trong viên từ nghe nói Thu Thủy các này tâm y vẫn thuốc, chuyện ma quỷ không sạch sẽ ở mặt phía bắc càng thêm nhiều.

“Chẳng qua chỉ là hoa quả, cho dù không có bệnh, hần là Hoàng thượng sẽ không bảo thiếp ăn hết đi?”

Ngày hôm nay nàng nói chuyện với Hoàng thượng so với trước kia còn muốn to gan hơn một chút, bây giờ thỉnh thoảng nói ra những lời không phân rõ phải trái. Hết lần này tới lần khác tiểu hoàng đế còn thích nghe, nghe nàng làm nũng, ý cười trên mặt càng sâu, hai người đã đi tới bên giường, liền xoay người ôm ngang, đem nàng đặt ở trên giường, người cũng đè lên: “Trăm cho nàng ăn ngon...”

Hơi thở ấm áp phả vào tai nàng, hun đến mức làm cho gò má, phía sau cổ người ta đỏ bừng một mảnh. Trong mắt giống như chứa đầy nước, chỉ có chút quờ mắt, liền thẹn thùng, làm cho người ta nhìn thấy trong mắt trong lòng nóng lên.

Hoàng thượng nhìn không được, vội cúi đầu hôn xuống, dưới tay không ngừng cời quần áo của nàng.

Bên ngoài là váy sam, bên trong cái yếm màu đỏ bao bọc thân thể tuyết trắng, hiện ra phong tình vô tận. Thấy trong mắt tiểu hoàng đế nóng lên, tiến đến bên mặt nàng, hôn cằm nàng: “Mặc cái này rồi?”

Nàng mặc đồ màu đỏ là kiểu điển nhất, trong cung không có nữ tử nào mặc đồ đỏ đẹp mắt hơn nàng, nhưng hết lần này tới lần khác, nàng vẫn quyết định không mặc cái này. Hoàng thượng liền bảo người tìm vải có màu ngân hồng (nhũ đỏ bạc), hồng phấn các loại, bảo người làm quần áo đưa tới chỗ nàng.

Liễu Mạn Nguyệt tất nhiên biết thân phận, trừ thiếp thân, người bên cạnh thấy không được, quyết định sẽ không mặc những thứ này. Hôm nay khó được một lần mặc màu đỏ, lại không nghĩ tới, lại làm cho Hoàng thượng giống như là ăn cái gì, phía dưới cứng rắn, giày vò đến hơn ba canh giờ, lại giày vò tới mức nàng hôn mê ở trên giường.

Ôn hương nhuyễn ngọc ngủ trầm ổn trong ngực, Hoàng thượng dán ở trên người nàng, cúi đầu nhìn gương mặt mang theo xuân sắc, trên người, trên mặt một mảnh phấn hồng.

Cái yếm ở trên người nàng nửa cời nửa không, bộ ngực sữa giống như lộ giống như không giấu ở nơi đó.

Bàn tay to nhẹ nắm, nắm đôi thỏ ngọc ở trong tay nhẹ nhàng vuốt vuốt. Phía dưới vẫn nhô lên, chậm rãi không cam lòng bảo người lấy ra.

Hồi lâu, khe thờ dài, dán ở trên mặt nàng khe hôn lên, đem nữ tử ở trong ngực gắt gao ôm lại, miệng mũi giấu ở trong bộ tóc đen nhánh.

“Chờ thêm một chút nữa... chúng ta sẽ có thể có hài nhi của chính mình... cũng có thể bảo nàng đem màu đỏ thắm này đường đường chính chính mặc ở bên ngoài.” Hai mắt chậm rãi nhắm lại, trong lòng bình tĩnh một mảnh. Lưu gia kia bất luận là bởi vì thuận theo Tiên Các hay là thuận theo triều đình, sớm muộn gì cũng phải trừ bỏ, nếu nói là tìm người có gia thế tốt một ít làm phụ tá của mình để làm Hậu? Hần thà rằng tìm một nữ tử mà mình yêu mến!

Ôm người ở trong ngực chặt thêm hai phần, hít một hơi thật sâu, trong lòng âm thầm ổn định lại, đại sự trong triều, không phải một ngày sự nghiệp, trước đó, cần thiết phải bảo vệ nàng, mới có thể luận bàn đến cái khác.

Vừa sáng sớm, rửa mặt xong, mang theo Bạch Oánh canh giữ ở cửa Thính Vũ các đi thẳng tới chỗ Hoàng hậu nương nương.

Bái tạ vật mà Hoàng hậu nương nương ban thưởng, Liễu Mạn Nguyệt liền bình tĩnh ngồi ở một bên, hơi buông mắt xuống, tùy ý một vài đôi mắt ở trong phòng hoặc sáng hoặc tối nhìn mình.

Quang minh chính đại ngủ với Hoàng thượng, sáng sớm hai ngày liền tất yếu phải chịu những ánh mắt đánh giá này. Mọi người cũng suy nghĩ ở trong lòng, đây ngược lại so với những người ngẫu nhiên được chọn một lần giống nhau, chỉ ngủ một lần như vậy đã bị Hoàng thượng ném đến sau đầu rồi đi, hay là cùng với Ngọc tần kia giống nhau, sau khi ngủ qua được Hoàng thượng nhớ kỹ?

Mặc dù nói trước kia Liễu Mạn Nguyệt từng hầu hạ qua một lần, nhưng rốt cuộc lúc ấy trong cung còn không có một phi tần nào khác đi vào, bây giờ lại hầu hạ một lần, hơn nữa bộ dáng nàng xinh đẹp như vậy, mọi người không thể không lo lắng trong âm thầm.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 80

Vấn an Hoàng hậu xong, chúng phi tần cùng nhau đứng dậy hướng điện Hòa Di đi tới.

Sau khi bái kiến Thái hậu Thái phi, mọi người rồi rít ngòi xuống, hầu hạ Thái hậu nói chuyện.

“Đây là bọn họ dựa theo phương pháp của Tôn thái nữ nấu sữa đặc, hôm qua ai gia thử một chút, cảm thấy mùi vị cũng không tệ.”

Chúng nữ nhanh chóng tạ ơn Thái hậu, một đôi mắt hướng về phía chỗ Tôn thái nữ quét qua. Liễu Mạn Nguyệt cũng hướng về chỗ của nàng nhìn thoáng qua, nhưng ngay sau đó cúi đầu, cầm thìa nhìn vào sữa đặc ở trong chén.

Tổng phi ở bên kia cúi đầu nhẹ xúc một thìa, còn chưa có bỏ vào trong miệng, ngửi thấy mùi sữa liền cảm thấy có chút khó chịu, không khỏi nhíu chân mày, trong dạ dày sôi trào lên, bận rộn thả cái muỗng, nâng tay che miệng.

“Tỷ tỷ làm sao vậy?” Chu tần đang ngồi ở phía dưới Tổng phi, thấy nàng cúi đầu che miệng, hỏi vội.

Trong bụng buồn nôn một trận, bây giờ không ngửi thấy mùi sữa kia ngược lại tốt hơn một chút, Tổng phi vội vàng cười ngẩng đầu lên nói: “Mấy ngày nay trời nóng nực một chút, khẩu vị có chút không thoải mái.”

Phía trên Thái hậu Thái phi cũng nghe được động tĩnh của hai người, chợt, trong mắt hai người chợt lóe, đối đáp một hồi bằng ánh mắt, trong mắt Thái hậu lóe lên tinh quang, hướng về phía Tổng phi hỏi: “Nhưng có mấy ngày rồi?”

Tổng phi không hiểu, chỉ đành phải ngẩng đầu lên cười nói: “Mấy ngày nay giống như là có chút khó chịu, lúc này mới cảm thấy không có khẩu vị gì, phàm là ngấy một chút, liền làm cho khẩu vị không thoải mái.”

“Mau mời thái y tới đây!” Trong lòng Thái hậu phát ra từng đợt khẩn trương, ngay cả trong giọng nói cũng mang theo sự run rẩy, cao giọng bảo cung nữ đi truyền thái y.

“Thái hậu, đâu cần phải gọi thái y đâu...” Tổng phi sửng sốt, sợ Thái hậu không thoải mái trong lòng, bận rộn đứng dậy cúi đầu nói.

“Mau ngồi xuống!” Chu thái phi cười hướng về phía Tổng phi dè tay xuống, “Người nha, tuổi còn nhỏ, không hiểu được, có lẽ chính là chuyện tốt đấy.”

Các phi tần ở trong phòng, ngay từ lúc bắt đầu đã không cảm giác mùi vị nào rồi, bây giờ tất cả đều nghe ra Thái phi ý ở ngoài lời, lại nhìn thần sắc khẩn trương trên khuôn mặt Thái hậu, lại nhìn về mặt kinh ngạc ở trên mặt Tổng phi, trong lòng mọi người đều âm thầm phẫn hận.

Liễu Mạn Nguyệt vừa mới nếm thử một chút, chỉ cảm thấy ngấy không chịu được. Sữa đặc này để ở trong ngăn mùa đông ăn một chút thì cũng thôi, bây giờ đúng là lúc trời nóng, ai ăn được cái này? Cũng là Thái hậu ngày hôm qua nếm thử một chút mới mê mà thôi. Lúc này thấy đầu óc của mọi người đều theo dõi bụng của Tổng phi, dè xuống sự buồn cười ở trong lòng, cũng theo mọi người nhìn chăm chú vào Tổng phi.

Nếu như là quả dưa chuột già làm gốc rễ kia, cũng có thể có chức năng thụ thai... Vậy thì nam nhân dưới gầm trời này tất cả cũng đều đừng có lăn lộn, để cho các nữ nhân dùng cái thứ kia tự mình sinh sôi nảy nở là được rồi.

Chẳng được bao lâu, Tổng phi bị mời đến phía sau, thái y tới đây bắt mạch.

Bình thường thái y tới đây bắt mạch cho phi tử cũng chỉ có một người, bây giờ, giống như là đám tiểu thái giám đi truyền lời nói cái gì đó, một hơi liền tới đầy đủ ba người.

Thay phiên nhau, cách rèm khám một hồi, ba thái y tụ tập lại thương lượng với nhau trọn vẹn gần nửa canh giờ, lúc này mới cùng tới chỗ của Thái hậu hỏi báo.

“..... Giống như là bởi vì trời nóng nực, không có hứng thú muốn ăn.”

“Trời nóng nực?” Thái hậu nhíu mày lại thành mấy nếp nhăn, “Nhưng còn có cái khác?”

Các thái y vừa nghe —— được, quả là như thế. Vương thái y cầm đầu vội nói: “Bẩm Thái hậu, có lẽ thời gian quá ngắn... còn phải chờ thêm lát nữa lại khám một chút.” Rõ ràng chính là do trời quá nóng, làm cho người ta muốn ăn cũng không có hứng. Mấy ngày nay quả là thời gian làm cho người ta thiếu nước, ai còn nhân rồi không có chuyện gì đi ăn sữa đặc kia? Nhưng ở trước mặt Thái hậu, lời này lại không thể nói. Vạn nhất vạn nhất... nếu là có rồi thì sao? Vì vậy, vẫn là giữ lại ba phần chỗ trống, chỉ nói lại khám một chút.

Thái hậu đếm trên đầu ngón tay tính toán một hồi, còn gọi thiếp thân ma ma hầu hạ Tổng phi tới đây nói chuyện, hỏi ngày của chu kỳ kinh nguyệt lần trước, lại tính một tháng trước là ngày hầu hạ Hoàng thượng... lần tính toán này, cho dù quả thực là có, cũng không đủ thời gian một tháng, các thái y nói

cũng không có sai.

Thà rằng giết lầm, quyết không bỏ sót!

Thái hậu lập tức gõ nhịp, bảo người đem Tổng phi phải cẩn thận đưa trở về, mấy ngày nay cũng không cần thỉnh an vấn hậu, qua mấy ngày lại bảo thái y đi qua thỉnh chẩn!

Lần này, cho dù không có cũng phải có.

Chúng Tần phi cửa ánh mắt Đỏ tái rồi, mọi người ngó chừng đứng dậy rồi đi Tổng phi, con người đều nhanh rút xuống. Liễu Mạn Nguyệt ngồi ở đồng người Nhi bên trong, đã nghe trong tai một mảnh tổn hơi thừa lời thanh âm, trong lỗ mũi đầu tất cả đều là phi đảm chút – ý vị, thẳng gọi nàng nổi lên một thân Bạch Mao mờ mờ

Mắt của chúng tần phi đều biến thành màu xanh (mắt xanh~ghen tỵ), cả một đám nhìn chăm chăm vào Tổng phi đứng dậy rồi đi, trông mắt đều nhanh chóng rút xuống. Liễu Mạn Nguyệt ngồi ở bên trong đám người, trong tai chợt nghe thấy tiếng nghiêng răng, trong mũi tất cả đều là mùi đảm chua bốc lên, làm cho nàng đỏ một thân mờ mờ

“Thiếp không muốn sinh con bây giờ!”

“Sao vậy?” Vừa thấy nàng vào phòng, đã nghe thấy nàng nói như thế, Hoàng thượng không khỏi sững sờ một chút, buồn cười kéo tay của nàng làm cho nàng ngồi ở trên chân của mình.

“Buổi sáng khẩu vị của Tổng phi không được tốt, Thái hậu Thái phi sợ là nàng có bầu, bảo nàng đi về trước, bên trong phòng a...” Nói đến đây, Liễu Mạn Nguyệt mới nhớ tới, mình mong chờ sống ngầm trong cung đã lâu không phải đã nổi lên rồi sao? Lúc này mới thờ ra một ngụm nhỏ, quay đầu nhìn Hoàng thượng, biểu lộ trên mặt mang theo vài phần rùng mình, “Quả thực quả dọa người rồi!”

Thấy nàng bộ dáng nghiêm trang, hơn nữa lời nói ra khỏi miệng, Hoàng thượng sững sờ một chút, nhìn không được ghen ngào nở nụ cười: “Nàng là nói chuyện khẩu vị của Tổng phi không được tốt?” Sau khi chuyện này xảy ra, đã có người báo tin cho Hoàng thượng. Các thái y chẩn mạch xong, cũng có người âm thầm đưa tin tức tới đây, bẩm báo cho Hoàng thượng: Tuyệt đối là khẩu vị không tốt! Không phải là có thai.

Liễu Mạn Nguyệt gạt đầu, vỗ ngực một cái: “Chẳng qua là vừa buồn nôn một chút, mỗi người một đôi mắt, còn kém đem con người trừng ra ngoài đấy!”

“Mấy ngày trước đây nàng còn không phải là ngại không thú vị sao? Mấy ngày nay coi như là xem kịch đi.” Cười giờ tay lên ở trên mũi của nàng chọc chọc một chút, cảm thấy thoải mái cực kỳ, liền kẹp lại xoa nhẹ hai cái.

Giấy dựa tránh tay của hắn, Liễu Mạn Nguyệt hừ hai tiếng: “Đó cũng đều là phi tần của hoàng thượng đấy, thiếp sao tiện...”

“Ít hỏi tại sao đi.” Nói xong, lại ở trên chóp mũi của nàng gáy một chút, “Có trò vui thì xem, trong lòng người đắc ý, lại giả bộ thành cái bộ dáng này, trẫm muốn phạt người. Ở chỗ này lại hầu hạ trẫm một hồi.”

Nhanh chóng từ trong ngực hắn giấy dựa chui ra ngoài, chỉnh chỉnh áo, về mặt đứng đắn bộ dạng muốn giúp đỡ: “Thiếp hầu hạ hoàng thượng phê duyệt tấu chương.”

Liên tiếp ba ngày, Hoàng thượng nơi đó vẫn là chọn thánh sủng không suy Ngọc Tần. Nhưng mà Thái hậu Thái phi ban thưởng, ngự dược, như nước chảy hướng về Hoa Hoàn phường nơi Tổng phi ở đưa tới. Giống như là Hoàng thượng đang cùng Thái hậu ở trên võ đài.

Một ngày sáng sớm, Liễu Mạn Nguyệt ngồi ở trong Tâm Phương cư nghe Hoàng hậu cùng mọi người nói chuyện, mấy ngày nay càng thấy phát ra đao quang kiếm ảnh (cảnh chém giết tàn sát khốc liệt) ở trong hậu cung.

“Muốn nói, còn phải nói Tổng phi tỷ tỷ vận tốt đến đấy.” An tần hơi cúi đầu, giọng nói ôn nhu truyền tới, làm cho Ngọc tần ngồi ở phía dưới nàng sắc mặt thay đổi mấy lần màu sắc.

Tính ra nàng hầu hạ Hoàng thượng nhiều nhất, lại còn dùng thêm tiên dược trong các ban thưởng nữa, nhưng lại cứ nhất định chết cũng không hoài thai!

Tổng phi kia tổng cộng mới hầu hạ Hoàng thượng không quá hai ba lần, lúc này lại có thai? Sao có thể làm cho nàng không tức giận!

Nếu như cùng là người trong Các, có lẽ nàng còn có thể lạnh lùng nhìn, hơi nhìn một chút, nhưng cố ý, gia thế ở trong nội cung lại trong sạch, mà gia thế lại cao, nàng cũng sẽ không cảm thấy người ta nhất định là người trong Các đưa ra.

Nghe tới, liền cười lạnh một tiếng: “Không phải đã nói còn phải chờ thêm mấy ngày sao?” Chỗ thái y còn không nói chắc chắn mà, ai có thể nói nàng quả thực là mang bầu?

“Nghe nói...” Tôn thái nữ mấy ngày nay ở chỗ Thái hậu càng tăng thể diện chợt mở miệng nói, “Nghe nói chuyện phòng the quá mức thường xuyên, ngược lại cũng không có thai đấy.”

Lời này giống như là lưỡi dao sắc bén, thẳng tắp đâm vào trong tim của Ngọc tần, khuôn mặt lạnh lùng ngẩng lên, đâm thẳng vào trên mặt Tôn thái nữ.

Tôn thái nữ khẽ cúi đầu, nói xong lời này lại không có nhìn về phía Ngọc tần, nàng chú ý là hơi đâm nàng ta một phát, đâu có nghĩ nhiều? Dù sao mình

cũng không phải đang ở Hoàn viện của nàng, không bị nàng quản, mình thích nói cái gì, ai quản được mình? Mà mình lại đang được chỗ Thái hậu Thái phi ưa thích, chắc hẳn nàng cũng không dám động đến mình.

Cười lạnh một tiếng, Ngọc tần thông thả phe phẩy quạt tròn trong tay, chậm rãi nói: “Sao căn bản không có nghe qua chuyện này, ngược lại so với người từng hầu hạ qua còn rõ ràng hơn?”

Tôn thái nữ cười lạnh trong lòng, từng hầu hạ qua thì như thế nào? Nếu như mình từng hầu hạ qua Hoàng thượng một lần, đảm bảo sẽ làm cho hắn nghĩ đến lần hầu hạ tiếp theo đây! Hiện giờ chẳng qua là không có cơ hội, mình gặp cái gì? Ai có thể cười đến lúc cuối cùng, mới là người có thể cười đắc ý nhất đấy!

Hoàng hậu lạnh nhạt ngồi ở một bên nghe, lúc này mới chột mồm miệng nói: “Thái hậu Thái phi chắc hẳn dậy rồi, chúng ta cũng nên đi qua thỉnh an.”

Thỉnh an xong, ra khỏi Điện Hòa Di, Liễu Mạn Nguyệt mang theo Bạch Oánh đi tới, mấy tiểu cung nữ cúi đầu bưng cái mâm đi qua bên cạnh, chột một người trong số đó không biết tại sao, người nghiêng một cái, nước canh trong bát ở trên mâm liền đổ về phía Liễu Mạn Nguyệt.

Bạch Oánh vội vàng đưa tay lên chặn, nhưng vẫn là bị đổ một chút lên người nàng.

Tiểu cung nữ bị hù dọa kêu to một tiếng, vội vàng quỳ xuống đất lạnh run, một người khác thông minh hơn một chút cầm khăn lau ở trên người Liễu Mạn Nguyệt.

“Thôi, đi xuống đi.” Mấy cung nữ này nhìn quả thực là trong cung của Hoàng hậu, Liễu Mạn Nguyệt không muốn nhiều chuyện, trên người mình lại không có bị bắn lên bao nhiêu, liền bảo các nàng lui ra.

Mấy cung nữ vội vàng quỳ xuống đất lạnh run rẩy, trong miệng cảm tạ ân tình, người kia lau cho Liễu Mạn Nguyệt cũng bận rộn quỳ xuống, cũng quỳ xuống phía trước đứt một vật vào trong tay nàng.

Cẩn thận ở trên mặt của cung nữ kia nhìn chăm chú mấy cái, lúc này Liễu Mạn Nguyệt mới xoay người đi, đi qua con đường nhỏ này, Bạch Oánh ở bên cạnh vừa đỡ, vừa thấp giọng nói: “Vừa nãy giống như là cung nữ ở sát bên người ngài đẩy người bưng bát canh một cái.” Có cơ thể của Liễu Mạn Nguyệt ngăn cản, động tác của cung nữ kia lại nhanh, Bạch Oánh cũng không có nhìn thấy hành động nhét đồ vào trong tay Liễu Mạn Nguyệt.

“Cung nữ kia có thể có công phu trong người?” Liễu Mạn Nguyệt cũng là nhẹ giọng hỏi, đầu cũng không nghiêng đi một chút nào, miệng cũng không thấy động đậy gì.

Bạch Oánh sừng sốt, trong lòng lập tức căng thẳng, thấp giọng nói: “Giống như là không có.”

“Ừ.” Lên tiếng trả lời, cả đường đi cũng không nhiều lời, cho đến khi trở về Thu Thủy các, lúc này mới bảo Bạch Huyền Bạch Hương đi lấy quần áo, mức nước rửa mặt, mình thì ở trong phòng mở tờ giấy kia ra.

Phía trên viết, “Thân sơ, ngấm trăng lâu bác, một người tới.”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81

“Một lát đưa thư cho Hoàng thượng, xế chiều không qua được.” Vừa nói, Liễu Mạn Nguyệt liền đưa lá thư trong tay cho Bạch Oánh.

Bạch Oánh vội cúi đầu nhìn lướt qua, trong lòng giật mình, người nọ động tác cực nhanh, lộ vẻ dường như quen thuộc lâu rồi, mình ở cùng bên cạnh như vậy, cũng không có nhìn ra! Trên đầu khẽ có giọt mồ hôi, lại thêm cúi đầu, thấp giọng hỏi: “Có cần nô tỳ đi theo không ạ?”

Ánh mắt thâm thúy ngẫm nghĩ, Liễu Mạn Nguyệt nhẹ lắc đầu: “Quên đi, chỉ sợ bọn họ có người ở chỗ tối coi chừng dùm, nói vậy sẽ không đối với ta nghi ngờ, một người đi cũng là không sao.”

Bạch Oánh mặc dù trong lòng bất an, nhưng cũng không dám nói nhiều, đành gạt đầu.

“Cung nữ vừa rồi là trong cung Hoàng hậu?” Liễu Mạn Nguyệt đang nhớ lại chuyện này, chẳng lẽ là ở chỗ Hoàng hậu có chuyện gì truyền gọi mình? Nhưng cũng nói không rõ ràng lắm, vạn nhất Hoàng hậu cũng không biết rõ ràng, vậy tin tức là từ chỗ khác truyền đến đây?

Bạch Oánh nhú mày: “Nô tỳ cũng không biết, nhìn lạ mắt, sợ là mới tiến vào không lâu.”

Chuyện này nói vậy chắc chắn Hoàng thượng cũng âm thầm hỏi thăm, vậy thì cũng không cần loạn tưởng suy nghĩ, chờ đến xế chiều hỏi bóng gió sẽ biết.

Nhắm mắt lại, ở trên giường nghỉ ngơi, chờ đến canh giờ không sai biệt lắm, Liễu Mạn Nguyệt mới một mình ra cửa, tìm đến con đường nhỏ xưa nay

không có ai đi dẫn đến Thượng Nguyệt Lâu bước đi.

Thượng Nguyệt Lâu chỉ có thể mở cửa vào lúc tháng tám tháng chín, xưa nay chỉ có mấy cung nhân thô kệch xử lý, cũng không có người nào ở.

Một đường đi, đi tới phía bắc của Thượng Nguyệt Lâu, liền thấy ở phía xa xa có một cung nhân thô sù đang khom lưng xử lý hoa cỏ. Thấy Liễu Mạn Nguyệt đã tới, người nọ chỉ ho một tiếng, vẫn là khom lưng.

Nghe thấy tiếng ho khan, Liễu Mạn Nguyệt liền đi về phía người kia vài bước, cũng không dám rời quá gần, chỉ từ từ đi tới.

Thế nhưng người nọ đứng dậy lướt nhanh nhìn Liễu Mạn Nguyệt một cái, nhưng ngay sau đó trên mặt đất nặng nề dậm chân một cái, xoay người rồi đi....

Người nọ đi mặc dù không nhanh, nhưng lung lay mấy cái, ở đầu rừng bóng dáng đã mất tích, Liễu Mạn nguyệt nhấc chân dẫm theo vết chân người nọ, cúi người xuống tìm kiếm kỹ càng, quả thấy một ống trúc nhỏ đen thui nhét vào nơi đó, trên đó tùy ý vẽ một bức tranh còn chỗ quan trọng lại khắc hoa văn, hai mắt sáng ngời, cúi xuống nhặt lên, xoay người bước lại theo đường vừa đi tới.

Người đi chưa được một lúc lâu, chợt bên cạnh vurun ra một cánh tay kéo nàng lại vào trong rừng, cũng dọa nàng kêu to một tiếng, suýt nữa mở miệng hét lên, rồi lại bị người nọ chặn miệng, ngẩng đầu nhìn lên, liền ngăn cả người.

“Hoàng thượng... Sao ngài cũng tới?!” Nếu hấn đề cho người âm thầm đi theo, Liễu Mạn Nguyệt cũng không thấy khó hiểu, nhưng làm sao hấn lại tự mình chạy tới rồi?

“Không sao chứ?” Nhìn trên nhìn dưới người nàng mấy lần, thấy dường như thật sự là không sao, tâm mới thả lỏng, thấy nàng lắc đầu, giờ tay lên ở trên trán nàng gõ nhẹ một cái, “Trăm bảo nàng lúc đi ra ngoài không được rời Bạch Oánh, sao lại không nghe?”

Liêu Mạn Nguyệt nhũu mày, thờ dài một tiếng: “Nếu nhìn thấy bên cạnh thiếp thân có người, bọn họ nổi lên nghi ngờ thì làm sao bây giờ.”

“Nguy hiểm.” Hoàng thượng hừ lạnh một tiếng, lôi kéo nàng đi vào trong rừng, tiếp theo ở chỗ một tảng đá lớn nhán mấy cái, liền lộ ra một đường đi bí mật, lôi kéo nàng đi vào.

Không ngờ ở trong vườn này thật có lối đi thông suốt bốn phía, mà ngay cả chỗ vắng lạnh này cũng có lối đi bí mật?

Hai người trên đường đi im lặng không lên tiếng, quẹo trái quẹo phải đi một hồi lâu, liền từ đi ra từ cánh cửa ở Thính Vũ Các, thật không ngờ, nghe hấn nói trong Thính Vũ Các này cũng không chỉ có một cái cửa như vậy đâu!

“Lấy ra.” Lên hầu hai, Hoàng thượng liền vurun tay đưa ra, Liễu Mạn Nguyệt suy nghĩ một chút mới hiểu được, vội vàng lấy ống trúc kia mình thả vào ngực lấy ra ngoài.

“Cũng không biết làm sao lại đổi thành như vậy rồi, trước kia cũng không có gặp qua đâu.” Liễu Mạn Nguyệt còn tưởng rằng qua ngày hôm qua, sẽ giống như xưa nay vẫn thế, có người sẽ tới giao việc cho nàng, lại không nghĩ tới, thứ gì cũng không nói.

“Hôm nay cái cung nữ kia tìm nàng, trước kia cũng đi qua chỗ Hoàng hậu, nói một lúc lâu mới đi ra ngoài, trừ cung nữ thiếp thân hầu hạ Hoàng hậu cũng không có người khác. Còn nghe nói, hôm qua nàng đi qua chỗ Ngọc tần, gặp hai thái nữ đã được trăm ‘sủng ái’ “. Hoàng thượng nhận lấy ống trúc kia nhìn kỹ một chút, nhẹ nhàng đem vật kia mở ra.

“A, không ngờ lại vậy, bọn họ chỉ cùng những người được sủng ái nói chuyện thôi, coi thiếp là của nọ rồi?” Liễu Mạn nguyệt thờ dài một tiếng, làm như vẻ mặt buồn bực nhũu mày một cái.

“Thu Thủy Các vốn bị bọn họ cho là lãnh cung, nói vậy cỡ lẽ trước đó vài ngày bọn họ định cho người truyền tin cho các nàng, nếu không, hôm đó trăm còn ở chỗ người một lúc, sao bọn họ lại không tự mình giao cho.” Hoàng thượng khẽ cười đem nàng kéo vào trong lòng ngực của mình, “Như thế khen ngược, để đặt người cùng bọn hấn một chỗ nói chuyện Nhi, trăm tại sao phải sợ bọn hấn người bắt lợi đây.”

Bên trong ống trúc chứa một viên đan dược, một phong thư gói mờn, Liễu Mạn Nguyệt rướn cổ nhìn phong thư kia, nhũu lông mày hỏi: “Hoàng thượng muốn tổ chức khoa cử sao?”

Chuyện này trước kia cũng đã nói qua một lần, trên thư kia nói chính là bảo nàng có cơ hội có thể nói với người, nói bóng nói gió một chút ít phản đối chuyện này. Nói vậy trong Các đã bỏ quên mình rồi, nhưng mà chỉ dùng một lá thư thôi, nếu kia là được cung chiêu, thì nhất định sẽ dận dò cẩn thận phải làm việc rồi sao.

“Hừ, còn chưa từng.” Hoàng thượng cười lạnh một tiếng, nhưng ở trong triều cũng thả một chút ít tin tức ra ngoài, bề cánh bọn họ sao có thể ngồi yên? Nhưng mà chuyện kia cũng không phải một sớm một chiều có thể làm, còn muốn chờ một chút người tài. Đứng trước trong chúng triều thần đã có động tĩnh muốn phản đối, chỉ vì chính miệng mình chưa từng nói ra, liền có hành động không tốt, không có nghĩ rằng, chú ý của bọn họ mọc lấy chỗ cong vẹo quanh phía sau tới!

Giờ tay lên che bên miệng khẽ cười, Liễu Mạn Nguyệt trong mắt long lanh như nước, mặt mày vui vẻ, cười nói: “Chuyện này ấy, bọn họ lại không đặc biệt đặc biệt dận dò, chỉ bảo những người xưa nay hầu hạ được hoàng thượng đến làm là xong.”

Từ lúc đến ở trong Thu Thủy Các, trừ một năm hai lần giải dược, nói vậy trong Các đã coi mình là con cò nửa sống nửa chết, nghĩ tới cũng vậy, ngược

lại nghĩ tới, nếu không nghĩ tới, nơi kia sao không quên cho mình giải được, người nào quản xem bọn họ muốn làm cái khi gió gì?

Người trong Thu Thủy Các tất cả đều là người của Hoàng thượng, không phải là nơi có thể cho tay vào, chỉ là chỗ Thái Hậu Thái Phi cố ý cho phi tần tới nằm vùng, Liễu Mạn Nguyệt trong Thu Thủy Các cũng không còn là người có thể làm việc.

Những người khác ở trong viện này, ít nhiều cũng đã có người bị gọi về, trong Thu Thủy Các của nàng trước kia chỉ hầu hạ một vị mỹ nhân, thời gian dài như vậy mới có thêm người thứ hai, càng không có người làm việc khác.

Nghe nàng nói xong nhìn có chút há hê, Hoàng thượng không nhịn được lắc đầu than thở cười một tiếng: “Nàng thật là rảnh rồi, chỉ sợ thiên hạ này không loạn.”

“Thiếp cũng không đợi thiên hạ loạn.” Vươn ngón tay xanh nhạt non mịn, Liễu Mạn Nguyệt đưa đến trước mặt hần nhẹ vuốt ve, “Thiên hạ này là của Hoàng thượng, thiếp làm sao có thể mong chờ nó loạn đây? Vẫn là bình an thật tốt, tránh khiến cho Hoàng thượng mệt mỏi.” Tuy lời này không thật lòng, nhưng ở trước mặt hần cũng không nói lời thật khó nghe, chẳng lẽ nói muốn mình nói với hần — nàng thật mong đợi thiên hạ này đại loạn, bốn phía không ổn sao?

Quả nhiên, nghe lời này, tiểu Hoàng đế trong lòng trấn an, cười nắm lấy tay nàng, đặt ở trong lòng bàn tay vuốt ve.

Buổi tối lật vẫn là tấm bảng Ngọc tần, nếu chỗ Tống Phi báo “bệnh”, Hoàng thượng sẽ không lười kéo gọi nàng ta tới đây hầu hạ cái quả dưa chuột giả kia. Ngọc tần đã sớm quen việc làm thói quen của Tiểu Lưu Tử làm việc như sách, không dễ xảy ra cái gì không may, Hoàng thượng chỉ phân phó hai câu, gọi Tiểu Lưu Tử nghe một chút muốn nói gì với nàng, chính xác phải nói là – nàng thường xuyên bị chặn miệng, nơi nào còn có thể nói ra được điều gì?

Sau tắm rửa thay quần áo, nghe nghe Bạch Huyền hai mắt sáng lên nói thông tin mới mẻ.

“Chùng ba bốn người đều nhìn thấy đây! Quý một canh giờ, nghe phía sau nói, cả đầu gối kia vì quý mà tím xanh rồi!”

Nhấp nhẹ hai ngón trong chén trà lạnh, Liễu Mạn Nguyệt nhíu lông mày: “Vị Tôn thái nữ chân kia thực quý đáng hoàng sao?”

“Còn không sao?” Bạch Huyền vùng khênh tay, mặt mày hớn hờ nói, “Vậy là ai? Ngọc tần! Trước mặt Hoàng thượng đại hồng nhan đầu rồi, buổi tối hôm nay không biết có lật lại tấm bảng không? Tôn thái nữ một hồi cũng không hầu hạ qua, đoán không chừng Hoàng thượng còn không biết trong vườn có người như vậy đây! Bắt nàng quý, sao có thể không quý đây?”

Khẽ lắc đầu, Liễu Mạn Nguyệt cười dạn dỏ: “Mấy người các người quay đầu lúc đi ra ngoài cẩn thận một chút, nếu là gặp người An Huy viên mọi người khách khí một chút, chúng ta cũng không nên cùng các nàng đụng đầu.”

“Vâng” Bạch Oánh cúi đầu lên tiếng.

Bạch Hương có chút không hiểu nghiêng đầu nói: “Chúng ta ở phía Bắc, các nàng ở phía Đông, phòng bếp không cùng một nơi, muốn tới xung đột cũng không có cơ hội đâu?”

“Vạn nhất gặp thì sao?” Liễu Mạn Nguyệt đưa mắt nhìn nàng một cái, lại liếc mắt thấy Bạch Huyền đang cúi thấp bĩu môi, “Ngay cả ta gặp cũng phải hành lễ vãn an, huống chi là các người. Vạn nhất có một cái cơ gì đây, nàng gọi là đánh phạt các người, chờ ta đi qua, có thể mang các người còn nguyên vẹn được sao?” Hai ba người lúc này mới đều cúi đầu dâng hoàng nghe lời, giọng mới chậm lại một chút, “Bình thường không có chuyện gì ít đi ra ngoài dạo chơi cũng được, nói vậy các nàng không còn hăng hái đi về phía bắc.”

“Vâng”

Dạy dỗ ba cung nữ xong, lúc này mới gọi Bạch Oánh tới hầu hạ thay quần áo nghỉ ngơi, ở trước cánh cửa bí mật kia có tiếng vang lên, nói lên Hoàng thượng đã tới.

“Nói gì đó, sao lại náo nhiệt như thế?” Hoàng thượng vừa tiến đến, cầm đèn lồng trong tay đưa cho Bạch Oánh, liền hướng Liễu Mạn Nguyệt cười hỏi.

“Chỉ là nói chuyện Ngọc tần phát uy thôi.” Liễu Mạn Nguyệt cười đứng dậy, đi qua đỡ lấy Hoàng thượng đi tới bên giường.

“A!” Hoàng thượng cũng lộ vẻ muốn nghe chuyện này, trong đầu hiện lên chuyện trong vườn, mặc dù xưa nay hần ít để ý tới, nhưng phạm là chút chuyện lớn nhỏ đều có người tới bẩm báo, “Không có chuyện gì cách xa nàng một chút, giống như là chó điên.”

Cánh tay đỡ lấy tay hần cứng đờ, Liễu Mạn Nguyệt mặt nghiêm lại thần sắc cổ quái ngẩng đầu nhìn hần một cái, nói như thế nào vị kia cũng là “vị phi sùng ái” của Hoàng thượng, lại bị hần nói thành chó điên... Đây cũng quá....

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82

“Ngày kia sắp đến, tất nhiên sẽ phát điên.” Sắc mặt Hoàng thượng không đổi, giống như chuyện kia không hề liên quan đến lời nói, trong cung có phi tần sủng ái, trên triều đình có trọng thần, những người này sợ là lúc này sắp vui mừng đến điên rồi sao? Nhóm phi tần này sinh được một vài bé gái, chỉ sợ nghĩ rằng giang sơn thiên hạ này đã là vật trong túi bọn họ.

“Nhưng nàng.. nếu tới triều chộc thiếp thì sao đây?” Liễu Mạn Nguyệt sẽ không rảnh đi để ý tới nàng kia, chỉ là thi thoảng gặp được, cũng sẽ tránh xa mũi nhọn kia, làm sao lại vội vàng tự làm mất mặt mình đây? Nhưng nên làm nũng lại cho ăn tát, nếu không, sao lại coi mặt mũi nam nhân là lớn?

Quả nhiên, một tay Hoàng thượng ôm ngang hông nàng, cúi đầu hôn lên môi đỏ mọng, cùng đầu lưỡi quấn quít thật lâu, rồi khẽ ngẩng đầu lên, thấp giọng nói: “Nếu ả dám động đến nàng một đầu ngón tay, trẫm liền cho ả không thể nhìn thấy trăng sáng trên trời!”

Trong cung có phi tần cung chiều lòng quyền, chúng phi tần mọi người đều không dám cao giọng, lên lút bàn tán có chút náo nhiệt. Ngày tiếp theo, chuyện Tôn thái nữ vô cớ bị phạt được truyền đến tai Thái Hậu. Tuy nói cái vị thái nữ kia chủ ý quý quái thật nhiều, nhưng rốt cuộc cũng không là phi tử cung chiều, càng không có chỗ gì đáng được Thái Hậu coi trọng, chỉ nói một câu, ý bảo Ngọc Diễm Lương làm việc chó nện quá mức, rồi cũng không hề nói cái gì nữa.

Vẫn là chỗ Tổng phi là quan trọng nhất, nếu nàng ta có thể mang thai, quả thật là chuyện tốt trời ban. Thân phận Tổng phi mặc dù không thể so với Hoàng hậu, nhưng nhà khí thế phụ tộc trong nhà là một sự lực lượng lớn. Nếu có con, lại là con trai trưởng, ngay cả Hoàng hậu nơi đó không được sủng ái, không sinh được con trai cũng không sao, thân phận Tổng phi sau ở Đông Cung cũng thỏa đáng.

Ngoài cung Tổng phi có người một chút thuốc bổ được ban tặng đi vào, chỗ Thái hậu Thái phi cũng có lúc ban thưởng, thái y hai ba ngày lại nghe kiểm tra sức khỏe, sợ xảy ra việc gì lại bị trút lên đầu, đó chính là không thể đắc tội.

“Đây là... cái gì?” Nghiêng đầu nhìn cái khay trái cây trên bàn đọc sách, màu trắng sữa, ở phía trên còn điểm nhỏ không biết là màu tím hay đen, nhìn giống như là... quả dâu?

“Ném thử.” Hoàng thượng vươn tay ra lấy một trái, đưa đến bên miệng nàng.

Cho vào miệng vừa ngọt vừa mềm, trong miệng tràn đầy vị ngọt, cái quả này so với ngày xưa màu tím, đỏ vóc đáng lớn hơn một chút, nhưng nước cũng nhiều hơn một chút – mùi vị cũng thật hơn, ăn thật là ngon.

“Tại sao lại màu trắng?” Vươn tay ra lại lấy thêm một ngoài, trước khi thả vào thì nhìn coi, tiện tay ném vào trong miệng, tư vị này khiến nàng được ăn ánh mắt cũng hí thành một đường thẳng, hương vị cũ dần dần trở về.

“Có thể ra trái dâu quả màu trắng này chỉ có hai cây, từ trước đến giờ đều là vua dùng.” Vừa nói, Hoàng thượng cầm một quả thả vào trong miệng mình, “Mấy kẻ đứng đầu trong cung các nàng ăn cũng là bình thường, chỉ ở chỗ trẫm mới có màu trắng, đây là mới đưa vào trong cung, còn không có cho mang qua chỗ nàng đâu.”

Không ngờ như thế này lại trung gian có thể kiếm lời bỏ túi tiền riêng đây này?

Liễu Mạn Nguyệt liếc mắt nhìn hấn một cái, trên mặt nụ cười không giảm chút nào cầm một quả, đưa đến bên miệng Hoàng thượng: “Vay thiếp cũng không dám ăn, Hoàng thượng mau ăn nhiều một chút.”

“Đừng nói nhảm, trẫm không ăn, cũng không nói nàng không thể ăn.” Vừa nói, miệng ngậm một quả, tiến gần đến miệng nàng, muốn cho vào trong miệng nàng.

Hai người đang ở trong ngự thư phòng trên đồi, bên ngoài nghe thấy tiếng Tiểu An Tử ho khan một tiếng, rồi thấp giọng nói: “Hoàng thượng, trong viện Thái hậu vừa gọi Thái y, lúc này, bốn vị thái y Vương, Lưu, Triệu, Lý đã tiến vào trong viện.”

“Ừ?” Sao thế?” Hoàng thượng sững sờ một chút, một lúc gọi đến bốn vị, chẳng lẽ Thái hậu Thái phi thân thể không khỏe?

“Nghe nói là Tổng phi, không biết ngày hôm nay ăn cái gì, dường như không được khỏe.”

Liễu Mạn Nguyệt kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn về phía Hoàng thượng. Hoàng thượng cũng cúi đầu nhìn nàng, trong lòng hai người đều có một suy nghĩ – không mang thai, làm sao lại “không khỏe” rồi? Có thể có chuyện gì khiến không khỏe đâu?”

“Đến tột cùng là chuyện gì? !”

Nghe trong giọng Hoàng thượng mang theo vài phần tàn khốc, Tiểu An Tử vội vàng đáp lời: “Nghe nói là buổi trưa dùng cơm xong liền nghỉ ngơi, không lâu sau liền kêu đau bụng, lúc này... nghe nói còn có máu chảy xuống, rốt cuộc như thế nào thì còn đợi thái y qua xem mới biết được.”

Hoàng thượng cau mày, có máu? Không mang thai thân thể làm sao lại chảy máu được?!

“Sai người đi qua nhìn xem, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra!”

Nếu thật là nàng rút thai, đứa bé kia trong bụng nàng nhất định không phải là của mình! Người đang ở trong thâm cung còn có thể mang thai?! Mặc kệ là

bản thân Tổng phi, hay là Tổng gia, chính là như thế nào cũng phải đụng tới nhà bọn họ, cũng tuyệt đối không thể giữ lại!

Nhận thấy cánh tay Hoàng thượng đang dần nắm chặt, trong lòng Liễu Mạn Nguyệt cũng cả kinh, cúi đầu suy nghĩ một chút, ngẩng đầu nhẹ giọng nói: “Hoàng thượng, cho phép nàng được sủng hạnh rồi sao?”

“Hà?” Vừa rồi chỉ nghĩ có phải là Tổng phi không an phận hay không, cũng không nghĩ tới là đến ngày, lúc này nghe nàng nói, lửa giận vốn tăng lên cũng đã giảm hai phần, “Sủng hạnh?”

“Đúng vậy nha.” Làm như không thấy ai đang giận, Liễu Mạn Nguyệt lúc này mới cười nói: “Nhớ lại lần trước Tổng phi hầu hạ hoàng thượng cũng không có mấy ngày, nếu Thái hậu cho rằng nàng ta có thai, vậy thì đêm ngày cũng sẽ không quá gần, cộng thêm mấy ngày nay nghỉ ngơi, chính là không có cũng không có cái gì quái dị đâu.”

Cô gái này, người người đều không suy nghĩ rộng bằng, có lẽ là Tổng phi kia đau bụng kinh cũng nên.

Chân mày Hoàng thượng nhướn lên, trên mặt hiện lên một nụ cười xấu xa, cao giọng kêu tiểu thái giám giữ cửa đi vào, thấp giọng dặn dò mấy câu, cho đến khi nghe xong hắt đầu ứa ra mồ hôi lạnh, Liễu Mạn Nguyệt mở to hai mắt nhìn, nhìn Hoàng thượng thật lâu.

“Không có!” Thái hậu hai tay run lên, chăm chú nhìn vào trên người mấy vị thái y đang quỳ trên mặt đất.

Bốn lão già ria mép không dài không ngắn cúi nửa đầu, đồng loạt quỳ trên mặt đất, sau khi nghe được lời của Thái hậu, cùng nhau dập đầu nói: “Thần, vô năng...”

Giơ tay đặt lên ngực, Thái hậu vội vàng thở hổn hển vài ngụm, trong mắt mang theo vài tia hi vọng cùng vài tia tuyệt vọng: “Thật... thật không có?”

Bốn thái y gật đầu, không ai dám ngẩng đầu lên nói chuyện.

“Có bao nhiêu ngày...” Thái hậu thở dài mấy hơi, lúc này mới mặt lạnh hỏi.

“Chưa đầy một tháng, bởi vì ngang quá ngắn, trước kia hạ thần còn không dám nói loạn, thần, có tội!” Vương thái y lần nữa cúi xuống, đầu sát mặt đất, một chút cũng không dám ngẩng lên.

Ba người khác cũng vội vàng nói theo, đầu cúi rạp trên mặt đất, cao giọng hô: “Thần có tội!”

“Thôi, đứng lên đi, chuyện này cũng không trách các khanh.” Thái hậu chậm rãi lắc đầu, trong mắt hiện lên một tia sáng lạnh. “Nhưng tra một lát chuyện vừa rồi là sao?” Từ lúc hoài nghi Tổng phi có thai, Thái hậu cũng mặc kệ nàng là sâu hay mỏng, cho đến khi nàng a là phụ có thai, còn kém mạng nàng lên chỗ bài vị tổ tông để bày biện đây.

Lúc này đột nhiên chảy máu, mà đau bụng chết đi sống lại, nàng có thể nào không giận?! Canh phòng nghiêm ngặt như thế, cũng không có trống, này thì biết để mặt nàng vào đâu?!

“Bẩm Thái hậu, trong lúc Tổng phi nướng nướng ăn trưa... trong súp có một chút... bị hạ liều thuốc mạnh...” Triệu thái y cúi đầu run giọng nói.

Lưu thái y cũng vội nói: “Cựu thần vào chỗ ở của Tổng phi nướng nướng, ngửi mùi hun hương kia cũng có chút không đúng, vừa mới cùng ba vị thái y phân tích, quả nhiên tìm ra kỳ vật là xạ hương.”

“Bẩm Thái hậu nướng nướng, cựu thần điều tra Tổng phi nướng nướng ngày hôm qua đã dùng qua trà, chính là công phẩm Đại Lương, nhất định không thể để người có thai dính. Vừa mới hít thở được, mấy lời này liên tiếp đã kích đánh thẳng khiến Thái hậu choáng váng ngay ngất, Hồng Tiêu bên cạnh vội vã cầm cái bình nhỏ để dưới lỗ mũi Thái hậu, để cho nàng hít thở mấy hơi.

“Thái hậu nướng nướng, lúc này Tổng phi nướng nướng... Chỉ sợ là bị thương đến gốc rễ, sau này chỉ khó mà...” Vương thái y cuối cùng mới dám mở miệng nói chuyện, nhưng lời này vừa ra khỏi miệng, khiến cho trước mắt Thái hậu tối sầm, suýt nữa ngất lần nữa.

“Thái hậu, Thái hậu!” Hồng Tiêu sợ hết hồn, vội vàng lấy tay nói quần áo của Thái hậu, mấy vị thái y da đầu tê dại, đang muốn đứng dậy bắt mạch cho Thái hậu, lại thấy nàng từ từ tỉnh dậy.

“Người.”

“Có nô tài.” Đại thái giám bên cạnh Thái hậu vội vàng quỳ gối xuống, nghe phân phó.

“Điều tra cho ai gia! Một người cũng không bỏ qua cho!” Trong mắt Thái hậu tóe lên lửa giận, ai dám động đến trên đầu cháu mình, mà kia là nhà Tổng phi hay là... Lúc này ngay cả lão từ Thiên Vương đến cũng không được việc!

Nghe Tiểu Châu Từ báo cáo, Hoàng thượng không tỏ vẻ gì hừ một tiếng, liền phát tay bảo hần lui ra, chấp tay sau lưng đứng ở bên cửa sổ của thư phòng.

Liễu Mạn Nguyệt nhẹ nhàng đứng dậy, nhìn bóng lưng Hoàng thượng xuất thần, mở miệng nói: “Hoàng thượng, thiếp cần phải trở về một chút, mang ít đồ đi nhìn Tổng phi nướng nướng một cái.”

Hoàng thượng vẫn chấp tay sau lưng, chỉ “Ừ” một tiếng, rồi ra khỏi suy nghĩ, lúc này mới xoay người lại: “Đừng ăn thức ăn, cũng đừng để nàng kia ở nơi đó ngây ngốc, chờ ngày mai yên tĩnh một chút hãy qua, nàng còn bệnh, chỉ sợ cũng không thể gặp, nhận được tin tức đến sớm một chút rồi trở về, một lát trăm sẽ qua bên nàng.”

“Vâng” cúi đầu lên tiếng, thấy khuôn mặt vẫn bình tĩnh không biết suy nghĩ cái gì, mình thì từ từ lui ra ngoài, thầm nghĩ cản trở về trong Thu Thủy Các.

Tuy nói bên trong những đồ ăn kia thật sự là bị động tay động chân, nhưng cũng chỉ có một phần, lại được Hoàng thượng thêm dầu thêm mỡ chỉnh sửa. Rõ ràng là bởi vì quá lạnh, cái gọi là nguyệt sự trước kia, nhưng Hoàng thượng âm thầm sai người lái thành rót máu sinh non. Tiểu hoàng đế này, quả là hỗn tiểu tử hay gây ra tai họa lúc trước

Chỉ là, lúc này hân cũng là thuận tiện, cũng là đưa cái chuỗi đao vào trong tay Thái hậu, cửa các phi tần trong cung đều bị gỡ động rồi.

Liễu Mạn Nguyệt từ trong đường hầm trở về, người vừa ra khỏi, liền sai Bạch Oánh đi chuẩn bị đồ, chuẩn bị đi qua chỗ Tổng phi thăm bệnh.

Ngày hôm nay mới xảy ra một loạt chuyện như vậy, Thái hậu phái người đi An Huy phường kiểm tra nguyên do thực hư, hiển nhiên cũng không thể lỗ mắng. Chỉ ở trong viện gọi mấy cung nữ thái giám, nói bọn họ cũng không có chuyện gì đừng có tiến đến ngọn gió, cũng đừng bị nắm lấy nhược điểm.

Bên kia, Hoàng thượng đang ở trong điện Hoành Tâm bận rộn một hồi, liền đứng dậy đi về phía Thính Vũ Các. Dọc đường đi mang theo suy nghĩ chuyện hôm nay, chợt thấy cách đó không xa có một người đẹp mang theo cung nữ đi tới.

“Thái nữ Tôn thị, bái kiến Hoàng thượng.” Tôn thái nữ thân thể nhẹ nhàng nghiêng người hành lễ, hai đầu lông mày mang theo ba phần khuôn mặt u sầu, thân thể khẽ phát run, thật giống như cây liễu ở trong gió thu, như có điều khó nói.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83

Hoàng thượng khẽ nhíu mày, người trước mắt này thậm chí nhìn không quen mắt, tuy biết nàng ta đúng là phi tần trong cung, nhưng rốt cuộc nhất thời không nhớ ra được là ai.

“Hoàng thượng, hôm nay thiếp thân nghe nói chuyện của Tổng nương nương, trong lòng đau đớn không nguôi, cảm thấy như chính mình vậy, thiếp...” Tôn thái nữ khẽ ngẩng đầu lên, trong mắt mang theo vài phần buồn khổ, nhìn thoáng qua nơi Hoàng thượng, rồi vội vàng thu hồi, gờ tay đặt lên chỗ ngực, giống như hình dáng Tây Thi bị đau tim, “Thiếp.....”

Hoàng thượng nơi nào có thời gian cùng nàng ở chỗ này nói. Nhướn mày, lạnh lùng nói: “Muốn nói gì?”

Tôn thái nữ không nghĩ là Hoàng thượng lại nói giọng như vậy, đầu tiên là kinh ngạc, nhưng ngay sau đó lại nghĩ hẳn là bởi vì lo Tổng phi mất con nối dòng, vội vàng thấp giọng nói: “Thiếp chẳng qua là cảm thấy... chuyện lần này của Tổng phi nương nương... Sợ là có người âm thầm...” Vừa nói liền khẽ ngẩng đầu, ánh mắt nhìn cung nữ và thái giám bên cạnh Hoàng thượng một vòng.

Nàng đang nghĩ lúc này có thể yên lặng một mình cùng Hoàng thượng nói tí mị, cũng không ngờ, Hoàng thượng nơi đó cũng không có chút tình cảm nào: “Hử? Người nói là có người thiết kế Tổng phi?”

Tôn thái nữ sùng sốt, nghe trong giọng nói của Hoàng thượng có chút không ổn, nếu không nhân lúc này ở trong lòng Hoàng thượng tiến lên, để cho hẳn biết được sự thông minh và tài trí của mình, ngày sau làm sao còn ra mặt? Dĩ sắc thị quân[1] tuyệt không lâu dài, huống chi nàng còn không có hầu hạ qua Hoàng thượng? Không bằng nói rõ sự thông minh cơ trí, khiến hắn coi mình là kẻ có tài, lại không tốt hơn sao?!

Nghĩ vậy, liền cắn môi một cái: “Tổng phi nương nương chỉ là mới vừa mang thai, phụ nữ có thai ba tháng đầu, thai vị (là vị trí thai) không yên, nếu có người âm thầm dùng một ít thủ đoạn bí ối. ... Thiếp chỉ sợ là, có người đặc biệt ở người cung nữ thiếp thân hầu hạ nương nương bỏ bao chứa xạ hương, hay là loại thuốc nào khác.”

Hoàng thượng lông mày nhướn lên, giọng nói cũng cao lên: “Ồ? Người là nói, ở trên người cung nữ bên cạnh Tổng phi nương nương trên người có mang theo bao chứa xạ hương?”

“Cũng không hẳn là như thế!” Tôn thái nữ vội vàng la lên, “Hoàng thượng cũng có thể sai người điều tra thêm những đồ vật bên cạnh nương nương, như khe hở trên ghế ngồi, đồ cổ trang trí, bên trong san hô, nếu từ những chỗ trống đó, nhét một ít đồ không sạch sẽ, cũng có thể khiến cho người mang thai... A, còn có bên trong trăm hoa, trăm ngọc đeo trên đầu, chỉ sợ cũng có thể động tay động chân, trong nước canh lại có thể, nếu có người đưa cho nương nương ăn, một người kiểm tra đồ ăn, người ta muốn nói, người nhân cơ hội đi vào bên trong để ít đồ không sạch sẽ cũng có, còn có...”

Tôn thái nữ kia vừa nhắc tới chuyện này, đều là ở đời trước đọc qua tiểu thuyết cung đấu, xem kịch truyền hình cung đấu đem toàn bộ kỹ năng hại người nhớ lại, hai mắt phát sáng rạng rỡ, nói xong mặt mày hớn hớn, chỉ thấy cung nữ thái giám đi theo bên cạnh Hoàng thượng trợn mắt há mồm cả đêm, chính ngay cả cung nữ đi theo hầu hạ bên cạnh Tôn thái nữ, cũng bị làm cho sợ hãi đến sắc mặt trắng bệch, không đợi Tôn thái nữ nói xong, liền “bụp” một

tiếng quỳ trên mặt đất, bị làm cho sợ hãi đến không dám ngẩng đầu lên.

Hoàng thượng sắc gât đầu, giơ tay lên chỉ chỉ về phía Tôn thái nữ tình thần còn chưa trở lại ý vị nói: “Đưa nàng ta đến chỗ thái hậu, nói rằng, nàng ta đối với phương pháp như thế nào thần không biết quỷ không hay để cho người ta bỏ thuốc rất – có – lòng.”

“Dạ!” Hai tiểu thái giám lên tiếng, vội vàng đi tới một trái một phải lùi.

Tôn thái nữ ngẩn người, trong lòng kinh ngạc không ngừng, nghĩ là Hoàng thượng cảm thấy có lý, muốn trọng dụng mình phải đi chỗ Thái hậu giúp Thái hậu điều tra rõ chuyện này, cũng không cần sai tiểu thái giám lùi mình đi?! Chẳng lẽ.. chẳng lẽ là do nói nhiều lắm? Dọa đến hần?!

“Hoàng thượng! Thiếp không có lòng xấu xa! Hoàng thượng... Nếu nói là trong cung người hiểm nghi nhất, chính là người kia luôn hầu hạ Hoàng thượng, nàng không dám nói Ngọc tần, chỉ muốn để Hoàng thượng tự mình điều tra thì có vẻ tốt hơn? Giờ tự mình nói lại đây đến nghi ngờ mình hãm hại, nhưng lúc này tình thế không ổn, tất nhiên giờ kéo xuống nước được bao nhiêu, liền kéo xuống bấy nhiêu.

Tiếng Tôn thái nữ kia hô to gọi nhỏ càng phát ra xa, Hoàng thượng cũng không đáp lại nàng nửa phần hướng về Thính Vũ Các đi tới, chợt mở miệng đối với Tiểu Châu Tử hầu hạ bên cạnh nói: “Những thứ kia nàng nói. có thể làm được không?”

Tiểu Châu Tử vội vàng cười nói: “Thưa Vạn Tuế Gia nếu mà nói, muốn để trong đồ gia cụ như ghế học tử hay gì gì để đồ, đây chính là một việc rất khó khăn, trừ phi là lúc làm rồi trực tiếp đưa vào sử dụng, tạm thời muốn vào bên trong để đồ cũng không được.

Châu báu kia thì quá nhỏ sẽ lộ ngay, sợ là không dễ dàng động tay động chân, động chỉ có thể là, những đồ mà người ta đưa tới, tất cả những người đưa tới đều là ghi trong danh sách, chạy được hòa thượng cũng không chạy được miếu ạ.

Còn nước canh kia, chính là cho người hầu đưa thức ăn đều cầm hộp thức ăn, không mở nắp ra, người có thể đi đến đâu để hạ thuốc độc?”

Hoàng thượng cũng gât đầu: “Quay lại lưu ý mấy điểm quan trọng, xem một chút có thể làm hay không, còn có nữ chuyện này dựa theo như lời nàng nói điều tra thêm, không có cũng không sao.”

Tiểu Châu Tử nhanh chóng đáp lại: “Dạ.”

“Đúng rồi.” Bước đi Hoàng thượng dừng lại một chút, lại hỏi, “Nàng ta là ai?” Hần rốt cuộc vẫn không thể nào nhớ nổi nàng kia đến tột cùng là người nào.

“Là Tôn thái nữ...” Mấy vị phi tần thấp này, trừ Liễu Mạn Nguyệt Hoàng thượng còn nhớ tới còn người khác thì không, Hoàng thượng có thể không nhớ, nhưng Tiểu Châu Tử nhất định phải nhớ rõ ràng, không thể lẫn lộn.

“A, là nàng à.” Trong mắt Hoàng thượng hiện lên một chút khinh miệt, chả trách hồ ngôn loạn ngữ, cũng không phải bình thường chính là có tâm tư không đứng đắn!

Nghe Hoàng thượng đùa nói chuyện những thứ Tôn thái nữ nói ra nói cho mình nghe, Liễu Mạn Nguyệt chắc hai tiếng – đây là cái gì, nói không chừng nàng ta còn được coi là một tên trinh thám hậu phi trong cung đây.

“Nàng làm gì vậy?” Rõ ràng là đã nằm ngủ trên giường rồi, thấy nàng lại bò dậy, chạy đến phía trước bàn trang điểm lục lọi, Hoàng thượng nửa nằm nửa ngồi dậy hướng nàng hỏi.

“Nhìn một chút... xem bên trong châu sai này có thể không cất thứ gì quan trọng.” Cầm lấy một chuỗi đồng châu sai, Liễu Mạn Nguyệt nghiêng đầu nhử lông mày mảnh nhìn, vóc dáng hạt châu này cũng không nhỏ, ở giữa có đục lỗ xỏ dây, ở phía đầu... Cho dù có thể nhét vào một ít thuốc, sợ là cũng không chứa nổi được bao nhiêu.

“Chỉ là mấy hạt châu nhỏ, lát cho nàng mấy học lớn, ngồi mà chơi.”

Lớn, còn mấy học?

Liễu Mạn Nguyệt tức giận quay đầu trừng mắt liếc hần một cái, hần dám cho, mình còn không dám mang đây!

“Thiếp không dám, nếu có ăn nên nhớ thưởng cho thiếp một ít cũng được.” Muốn đưa những thứ của nợ không thể ăn này làm gì? Còn không bằng muốn một ít thực tế, dù sao mình ở trong cung cũng không ra được, không thích trang phục rực rỡ đi ra ngoài làm lóa mắt người, muốn những thứ này làm gì?

“Xưa nay đưa cho nàng cũng chỉ là mấy đồ vật nhỏ, những thứ kia to lấy ra không có việc gì thì mang ra chơi, tránh cho nàng phiền muộn.” Vừa nói, Hoàng thượng cũng đi xuống tới bên cạnh chiếc bàn, tiện tay cầm lấy chuỗi hạt kia nhìn coi, thả lại vào trong hộp, kéo ra ngắn kéo bỏ vào rồi lại một lần nữa đẩy vào.

“Chàng xuống đây làm gì vậy? Đi trở về đi.” Cát lại đồ đạc của mình, Liễu Mạn Nguyệt đứng dậy muốn đi trở về, lại bị hần kéo một tay, kéo đến phía trước bàn trang điểm.

Trên mặt Hoàng thượng hiện lên một tia cười xấu xa, tiến gần đến cổ nàng thấp giọng nói: “Hồi lâu không có ở trên này làm gì, lần tới đi chỗ kia của trẫm, nơi đó trẫm có gương rất to,”

Bị lời này của hán chộc cho trên mặt, trên cổ, đều ửng đỏ một mảnh, giương mắt giận nhìn hán, trong đôi mắt giống như nước chảy, Hoàng thượng mới thấy trong đầu đềm mềm nhũn ra, không suy nghĩ nhiều đến cái khác, cúi đầu ngậm lấy đôi môi đỏ mọng kia, miệng lưỡi quấn quýt, bàn tay ở ngang hông nàng, trên lưng khẽ vuốt, du tấu trên dưới, quần áo trên người một lát liền cời rơi trên đất.

Muốn xoay người, chân bị hán đè trên chiếc bàn trang điểm, thân thể bị áp vào bên cạnh gương, giờ tay lên vịn tường, bị hán tóm được đưa lên đỉnh đầu, trên người phát ra từng đợt run rẩy, một lát lên trời, một lát tựa như rơi vào hố sâu.

Trước người nàng như những đóa hoa tỏa ra sắc kiều diễm, trên gương cũng là một thân ửng đỏ, hai mắt nhìn vào trong gương giờ cũng như hai ngọn lửa, cũng giống như ở địa phương ở phía dưới, trong mắt càng phát hỏa, cứ lắc lư phía dưới ở trên bàn trang điểm khiến cho nó suýt nữa thì gãy vụn.

“Ai tới nữa?” Trong rèm có tiếng nói, Trần Nhi canh giữ ở bên ngoài suýt nữa không nghe thấy.

“Bẩm chủ tử, mới vừa rồi là Liễu mỹ nhân ở Thu Thủy Các đã tới, tặng...” Trần Nhi đang trả lời, chợt thấy người nọ giờ tay lên vén một góc lên, hù dọa liền vội vàng đi tới, “Chủ tử cần cái gì ạ? Nô tỳ đi lấy cho ngài!”

“Thật buồn bực, trong đầu u phiền.” Trên mặt Tống phi một mảnh trắng bệch, hai mắt sưng đỏ, hôm qua bị đau bụng, nàng nghĩ cái thai trong bụng kia sợ là không giữ được.

Đứa nhỏ này chính là vật trời ban, mặc dù bị người đánh chủ ý, nhưng thân thể mình xưa nay chăm sóc đúng mực, ngay cả ngồi xuống cũng không dám dùng lực lớn. Làm sao lại không còn? Làm sao lại rớt?!

Nghĩ tới, trong mắt lại là buồn khổ, nước mắt lại từng giọt rơi xuống.

“Chủ tử! Khóc cẩn thận lại hư mắt!” Trần Nhi trong lòng khản trương, vội vàng xoay người nhìn tiểu nha đầu bên cạnh đang u mê, hướng nàng đánh ánh mắt, nha đầu kia vừa nhìn thấy Trần Nhi, lại mở to hai mắt, lúc này mới lấy lại tinh thần, “A” một tiếng chạy ra ngoài.

Chẳng bao lâu sau. bên ngoài có một vị phụ nhân đi vào, vội vàng đi tới bên giường nhẹ giọng khuyên nhủ: “Chủ tử, sao lại khóc? Sau khi sinh non kiêng kỵ nhất là thương tâm, sẽ làm mất bị hư!” Vừa nói, người liền ngồi xuống một bên ghé Trần Nhi mới mang tới, một mặt vỗ tay Tống phi, một mặt khuyên giải, “Chủ tử còn trẻ, Hoàng thượng cũng còn trẻ nữa, chúng ta đã từng có một cái, sau này sợ là không có sao?”

“Nhưng... Nhưng tóm lại nó cũng là một miếng thịt trong bụng ta mà...” Tống phi thấy vú nương của mình đã tới, giờ tay nắm khăn, thút tha thút thít khóc tiếng đáp lại có vẻ nhỏ.

“Chỉ là vừa mới có một tháng, cũng chỉ là không có duyên phận với chúng ta!”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84

Vừa nói, Lý ma ma lại đi tới tiến gần về phía trước, thấp giọng nói: “Còn nhớ rõ lúc ở nhà sao? Thái thái có được Thất ca nhi, chỉ nuôi đến ba tháng cũng không còn, đó mới gọi là không thích hợp! Nhưng cuộc sống không phải như ý muốn. Chủ tử đừng hận lão nô nói chuyện khó nghe, chúng ta lúc này mới tiến được bao xa? Chủ tử đã hầu hạ được Hoàng thượng quá mấy lần? Nhìn vị Ngọc tần kia.. Còn muốn trèo lên đầu vị kia. Mau dưỡng thân thể thật tốt, chúng ta sẽ có cuộc sống hưởng phúc sau này!”

Tống phi sẽ không phải là người ngu xuẩn, không nên vì một đứa bé chưa đầy tháng mà khóc thương ni non. Nếu là lần đầu, cũng không vội vàng, sẽ không ở trong lòng mà ưu phiền – may mà mỗi ngày đều trôi qua, thương tâm cũng có hạn. Gật đầu, trong mắt toát ra một tia độc ác, chiếu cố tí mĩ như thế vẫn bị sảy thai, nếu không có ai hạ độc thủ, đánh chết nàng cũng không tin!

Nếu mình có thể mang thai lần đầu, về sau nhất định có thể có thứ hai, thứ ba! Những người này âm thầm động thủ, chờ đến lúc mình có thể làm chủ, một người cũng tuyệt đối không bỏ qua!

Thất vất vả khuyên Tống phi bình tâm trở lại, lúc này Lý ma ma mới thể vào nhẹ nhõm, hướng về phía Trần Nhi liếc một cái ánh mắt, hai người lui ra ngoài.

“Ma ma, nhưng mà chủ tử ngài...” Trong lòng Trần Nhi khản trương, trong đầu hiện lên lời mình từng nghe lén lời của Liễu thái y, lúc này thân thể chủ tử nhà mình, sợ là sau này cũng không thể...

Lý ma ma lôi kéo nàng ra bên ngoài cách vài bước, giọng nói độc ác nói: “Câm miệng!” Vừa nói, lại nhìn coi chừng, mới nói, “Chuyện này người biết, ta biết, trong viện chúng ta không thể để người thứ ba biết được! Nếu người dám nói loạn, cũng sẽ ngậm giết chết để diệt khẩu!”

“Nhưng... Chỉ sợ giấy không gói được lửa đâu.” Chuyện lớn như vậy, chờ chủ tử nhà mình thân thể tốt hơn, lại thêm hầu hạ mấy năm, dù sao có con hay không cũng sẽ biết? Sao có thể dấu diếm được?

“Một lát nữa sai người đưa tin về trong kinh thành đi.” Trong mắt Lý ma ma lóe lên vài cái, chân mày nhíu chặt lại có thể kẹp chết con muỗi, “Kêu lão gia thái thái thử nghĩ xem có biện pháp nào không, tìm những nơi có đơn thuốc, cùng được liệu điều trị thân tiền cung. Thái y nói chỉ sợ là không dễ dàng, cũng không phải là không thể có lần nữa? Hừ, chuyện này, từ đầu tới cuối nên cùng lão gia thái thái nói một chút, để bọn họ vì tiểu thư làm chủ đây!”

Tổng gia đưa Lý ma ma tới đây là vì biết Tổng phi mang thai, mới đưa tới đây hầu hạ, lúc này nói chuyện dĩ nhiên Trần Nhiên rất tin phục.

Nghĩ vậy, liền nhanh chóng gạt đầu, trong đầu không nhìn được có chút đau lòng, tiểu thư thông tuệ cỡ nào? Sau khi vào cung cũng là được ngồi vững vàng, ngay cả chỗ Thái hậu Thái phi cũng coi trọng! Hoàng thượng cũng cho thể diện, sau lại gặp được những kẻ tìm gan thổi nát! Nếu để lão gia biết được, nhất định có thể có thể đòi lại công đạo cho tiểu thư!

“Hoa Hoàn Phưởng kia phái người truyền tức ra ngoài rồi sao?” Hoàng thượng một tay cầm bút, hai mắt chăm chú nhìn vào tấu chương trước mặt, thuận miệng hỏi.

“Vâng” Tiểu Châu Tử vội cúi đầu đáp.

“Ừ, nếu là Tổng gia phái người hỏi thăm, cứ bảo mấy thái y theo như buổi sáng phân phó làm việc là được. Nếu có thứ gì đó tốt đưa tới cửa mà nói, cứ bảo bọn họ nhận lấy đi.”

“Vâng” thấy Hoàng thượng cũng không có gì phân phó nữa, Tiểu Châu Tử đang muốn cáo lui, chỉ thấy Hoàng thượng chợt ngừng đầu lên nói: “Liều mỹ nhân còn chưa có tới sao?”

“Nghe nói là vừa mới đi Hoa Hoàn Phưởng, vậy là đang trên đường đến đây.” Tiểu Châu Tử vội vàng cúi đầu đáp.

“Nàng đi chỗ đó không gặp chuyện gì đó chứ?”

“Không có, nghe nói Tổng phi đang nghỉ ngơi, phòng cũng không thể vào liền trở về.”

Hoàng thượng khẽ gạt đầu, phát tay nói: “Đi xuống đi.”

Bên trong Hạc Lâm Viên, mấy ngày nay sợ bóng sợ gió, người người cảm thấy bất an. Khuôn mặt Thái hậu rất lạnh lẽo, trong tay cầm tín thư, sắc mặt trắng bệch. Mấy người quỳ phía dưới, cúi thấp đầu, một chút cũng không dám thở mạnh.

Thật lâu, Thái hậu mới mở miệng vàng, giống như từ kẽ răng nặn ra: “Lui ra!”

“Dạ” Mọi người vội vàng cúi người, từ bên trong cửa lui ra ngoài, thẳng cho đến khi ra cửa, mới dám giơ tay lên ở trên trán lau mấy giọt mồ hôi.

“Hai ngày trước, người kia là ai...” Sắc mặt Thái hậu vẫn rất khó coi, giọng tay gõ nhẹ ở trên trán, chợt nhớ tới, “Là Tôn thái nữ kia?”

“Đang nhốt tại gác phụ trong viện Đông Nam” Hà Thành vội vàng thấp giọng đáp.

“Hừ, mấy ngày trước còn thấy nàng ta nói còn có điểm đáng tin, còn tưởng nàng thật có gì đó nắm chắc cơ đấy! Nàng ta lại nói mê sảng như thế...” Vừa nói, trong mắt Thái hậu lóe lên một tia ánh sáng độc ác, “Vậy liền khiến nàng không thể mở miệng nói được!”

“Vâng” Biết Thái hậu không thể không đàn hoàng điều tra ra ai, cần tìm người có thể thế chỗ. Tôn thái nữ kia cũng lạ, hôm đó sau đó bị Hoàng thượng ném tới liên hồ ngôn loạn ngữ, nói ra những lời như thật, may là Thái hậu không tin lời của nàng đi thăm dò chỗ ở của Ngọc tần, nếu không... sợ là Hoàng thượng sẽ giận Thái hậu hơn không phải sao?

Hà Thành nhận lệnh rồi đi, Thái hậu liền chậm chạp, hướng về phía Hồng Tiêu hỏi: “Người Tổng gia đến?”

“Mẫu thân Tổng phi nương nương đang ở trong cung, đang ở trong Hoa Hoàn phưởng ạ.”

“Ừ, chuyện kia... Nhất định không thể để người khác biết, mấy Thái y đã nói lộ ra chưa?” Thái hậu nhận lấy chén trà Hồng Tiêu dâng lên, lúc này lửa giận trong đầu mới giảm hai phần.

“Nhóm Thái y cũng là thường xuyên đi lại trong cung, làm sao lại không biết... quy củ này? Người kia nào dám tùy ý nói lung tung? Nhưng nói là nguyệt sự thiếu ngày, không ảnh hưởng gì lắm đến thân thể, thời gian này bảo dưỡng một chút cho tốt.” Hồng Tiêu quạt quạt cái quạt trong tay, để cho Thái hậu giảm hỏa khí.

Thái hậu lúc này mới thở một hơi dài thở phào nhẹ nhõm, không cần ai nói, nếu ngày sau Hoàng thượng lâm hạnh Tổng phi kia, chỉ là lâu không có động tĩnh, cũng chưa chắc đã có lòng nghi ngờ đến chuyện lần này. Chỉ là có thể lúc này đã điều tra ra rồi, cũng không động nàng được...

“Tổng phi nương nương cũng là có phúc khí thật tốt, sau khi nguyệt sự tạm ổn còn thể có có gọi mẫu thân tiến vào gặp hai ngày.” Phe phẩy quạt tròn trong tay, Liễu Mạn Nguyệt dựa vào bên cạnh Hoàng thượng, tay khác nắm lấy quả anh đào màu đỏ, nhét vào trong miệng hẳn.

“Nàng là muốn nói...” Hời ra lời, chợt thấy lời này có chút không đúng, từ nhỏ nàng đã bị bán vào trong Tiệc các, sớm không nhớ rõ bộ dáng cha mẹ cùng người nhà, muốn hỏi, chỉ có khiến trong lòng nàng không thoải mái.

“Không muốn.” Trên mặt nhẹ nhàng cười một tiếng, ngậm miếng trái cây cắn một miếng, khoe miệng lộ ra hai cái lúm đồng tiền nhỏ xinh, nhìn một chút cũng không có ý ưu sầu, “Ngay từ nhỏ đã không nhớ rõ, vậy đến giờ cũng không có, suốt ngày ở trong đó làm bị thương, đó mới là tự gây sự với mình đây.”

Thấy nàng nói dứt khoát, khiến Hoàng thượng bật cười: “Được, có trăm thương nàng là được, không cần những cái này.”

“Ai. nhưng mà hai ngày này trong viện không khí thật trầm lắng, cũng không có chút chuyện vui sao.” Ngọc Tần mới cần quấy được hai ngày, liền bị chuyện này làm cho sợ không dám nói lung tung rồi. Tôn thái nữ kia cùng hay qua cũng không thấy bóng qua, ngày hôm nay mơ hồ nghe thấy, giống như phạm vào chuyện gì, người cũng không biết đang ở nơi nào.

Chuyện bí mật trong cung rất nhiều, chỉ là một thái nữ, nhiều một người thiếu một người cũng không ai để ý, nếu không phải bởi vì là đồng hương với nàng, chỉ sợ Liễu Mạn Nguyệt cho đến lúc này cũng không biết thiếu một người như thế đấy.

“A, khiến nàng không có gì đùa rồi, nếu không trăm tìm cho nàng một chuỗi việc vui nhé?” Vừa nói, ngừng đầu suy nghĩ một chút, chợt nở nụ cười, “Đã quên, hôm đó đáp ứng cho nàng một chuỗi trân châu, lát buổi tối sẽ mang đến, không chuyện gì mang ra mà chơi đùa.”

Trần Châu? Xuyên chơi?

Liễu Mạn Nguyệt tức giận phui tay hẳn ra, lời này hẳn cũng nói ra được khỏi miệng, hành vi phá sản như thế, cũng chỉ có vị đứng đầu thiên hạ này mới nói ra được thôi.

Hắn vẫn muốn cho thì cầm đi, dù sao mình cũng đồ cầm vi phạm rất nhiều, cũng không sợ nhiều hơn thêm một vài cái gì, con rận nhiều hơn không cần sao.

Giữa trưa hai ngày sau, mẫu thân Tổng phi là Lý thị ngồi xe ngựa trở lại kinh thành.

“Lão gia, ngài cần phải làm chủ cho Hoàn Nhi nhà chúng ta!” Trong tay đang cầm khăn, phản phó hạ nhân, Lý thị liền lập tức khóc lên.

“Mấy ngày nay nàng vào cung rồi cuộc là như thế nào?” Tổng đại nhân trầm giọng hỏi.

“Lúc này Hoàn Nhi bị sảy thai, thật sự có người âm thầm động tay chân!” Lý thị cắn chặt hàm răng thấp giọng nói, “Lý ma ma cùng Trần Nhi nói, hôm đó thái y bắt mạch sau đi theo sau nghe họ nói, nói... sợ là sau này Hoàn Nhi không thể có được rồi!”

“Cái gì?!” Trước kia chỉ nghe trong viện truyền ra tin tức dễ non, Tổng đại nhân cũng không biết Tổng phi đến tốt cùng như thế nào, còn tưởng là dưỡng tốt là được, dù sao đứa bé kia còn chưa đến một tháng, so với lúc ở bảy tám tháng rồi còn đỡ hơn. Chưa từng nghĩ, thân thể lại bị thương?!

“Nghe nói âm thầm bị hạ thuốc độc, thoáng cái liền...” Vừa nói, Lý thị lại hít hít cái mũi, “Trần Nhi cơ trí, núp ở một bên nghe lén, vừa quay đầu, mấy thái y nói vô phương, lại đưa phương thuốc đến chỗ Thái hậu, rồi sau đó nửa điểm tin tức cũng không rò rỉ ra!”

Tổng đại nhân nhắm hai mắt lại, rồi mở miệng nói: “Thì ra chuyện là như thế, tự nhiên như thế. Chả trách...”

“Chả trách cái gì?” Lý thị chăm chăm nước mắt, nghi vấn nói.

“Hôm đó ta đi tới yến tiệc tại nhà Tôn đại nhân, cùng Triệu thái y gặp mặt một lát, cũng định hỏi hai câu, hẳn chỉ lắc đầu, cái gì cũng không chịu nói, chỉ nói kêu chúng ta dặn dò người hầu hạ bên người Hoàn Nhi dặn dò hai câu, trăm ngàn lần điều dưỡng cẩn thận.” Tay phải Tổng đại nhân nắm thành quyền nện xuống bàn, “Sợ là có người sợ nhà chúng ta có con nối dòng trước đây!”

“Lão gia nói là...” Lý thị hít một hơi khí lạnh, chỉ về phía Bắc, “Chẳng lẽ là Lư...”

“Không phải nhà hẳn thì là nhà ai?!” Tổng đại nhân hừ lạnh một tiếng, “Nàng cũng không phải không biết? Kể từ sau đám cưới Hoàng thượng, lại không có cùng người kia cho làm con thừa tự! Lần này thấy Hoàn Nhi nhà chúng ta có thai, tất nhiên nóng nảy! Hừ, thủ đoạn lại bỉ ổi như vậy...”

“Nhưng... Hoàn thượng và Thái hậu sao có thể để nàng ta như thế?” Lý thị vẫn cảm giác tay cùng chân lạnh như băng, có thể nghĩ a, trừ vị kia, nào có ai dám to gan động thủ như thế? Tuy vào cung được mấy ngày nghe nói vị Ngọc tần kia rất được sủng ái, nhưng rồi cuộc là người không thể, nếu dám như thế, chính là Hoàng thượng cùng chiều nàng ta, chỉ sợ Thái hậu cũng không dung được! Trừ vị ở Đồng cung kia, còn ai có thể ở dưới sáng động thủ?

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85

“Hừ, hiện nay Lư gia đúng là như mặt trời giữa trưa, ngay cả Hoàng thượng và Thái hậu cũng không dám gây khó dễ cho bọn hắn.” Trong mắt Tổng đại nhân lóe lên vài cái, “Chuyện này trước hết nàng đừng lên tiếng, chúng ta chỉ để trong lòng, ta lại cùng mấy vị Thái y kia trò chuyện. Hoàng thượng cũng không hợp với nàng kia, ngay cả mặt mũi cũng không nguyện cho nàng ta cho chút nào, sợ là ngày sau Lư gia cũng không tiến xa. Lúc này căn cơ Hoàng thượng còn có chút yếu, chính là lúc dùng người, đang định lựa chọn người đứng đầu kỳ chọn thủ sĩ kia. Chuyện này đương nhiên Lư gia sẽ không thuận theo, chúng ta...”

“Như vậy lão gia phải theo chủ ý của Hoàng thượng sao?” Lý thị vội hỏi.

Tổng đại nhân chậm rãi lắc đầu: “Trước quan sát đã này, hành động không bằng yên tĩnh, quan sát trước một chút.”

Hoàng thượng tuổi còn trẻ, chỉ sợ lúc này làm việc đều dựa vào tính cách, mình bất động, Hoàng thượng cũng không dám làm gì mình, nếu muốn nhiều hơn phải dựa vào lấy lòng. Chỉ cần ở chỗ kia lúc đó xuất hiện, mới có thể lấy được nhiều lợi ích hơn. Lúc này, vẫn còn là thanh niên sức trâu, bọn họ đi theo Hoàng thượng nhảy chỗ nọ bay chỗ kia, chuyện này nếu có thể, mình tự nhiên sẽ ra mặt, nếu không thể, thì sẽ tọa sơn quan hổ đấu [1]!

[1] Ý là ngồi nhìn hưởng lợi, giống như câu ngạn ngữ cò tranh nhau ngư ông đắc lợi vậy!

“Đừng rồi, nếu quả thật Hoàn Nhi...” Vừa nói, Tổng đại nhân dừng một chút, thấp giọng nói, “Ta nhớ được khi theo con bé vào cung còn có mấy nha đầu?”

Lý thị chợt hiểu ra, thảm thở dài, trên mặt cũng lộ vẻ gì: “Có hai, một đứa gọi là Trần Nhi bộ dáng tướng mạo cũng là thượng hạng, mà cùng Hoàn Nhi từ nhỏ lớn lên, người nhà nàng còn đang ở trong phủ chúng ta làm người hầu, lại cơ trí. Nếu lão gia hỏi Thái y, Hoàn Nhi thật... Vậy quay lại liền dẫn Tín Nhi vào, nếu một ngày Hoàng thượng thực sự đến nơi của con bé, thì bảo nha đầu kia hầu hạ.”

“Ừ, cũng đành thế thôi.” Tổng đại nhân vuốt cằm râu, đợi sau khi nha đầu kia sinh ôm đến cho Hoàn Nhi nuôi cũng được, chỉ tiếc, sợ là không thể từ bụng con bé (Hoàn Nhi) sinh ra một đứa con rồi.

“Là các người động tay?” Ở vị trí trung tâm, bốn bề im lặng, bên trong phòng chỉ có Lư hoàng hậu cùng với một cung nữ lạ mặt.

Cung nữ hơi cúi đầu, nhìn có vẻ trung thực đáp lại, nhưng trong tiếng nói lại không có nửa ý kính trọng: “Đưa con đầu tiên, bất kể nam hay nữ, chỉ có thể từ Các chủ an bài xuống, trong bụng những người này đều làm rớt.”

Trong lòng Hoàng hậu vốn còn có ba phần tức giận, nhưng nghe lời nói vô lý này, lửa giận trong lòng đều tiêu tan: “Chuyện là chủ ý của Các chủ?!”

“Trước kia Các chủ đã có phân phó, nói vậy có nghĩa là nương nương trước khi vào cung cũng ưng thuận.”

Thở một hơi dài nhẹ nhõm, lưng dựa vào tấm đệm sau lưng trên ghế, vẻ mặt ba phần cô đơn: “Nhưng hắn... chưa ừng đã tới này.”

Cung nữ kia đầu tuy cúi thấp, nhưng mắt ngược lên, liếc nhìn ở trên mặt Hoàng hậu mấy lần, đôi môi khẽ mở không quanh co: “Không bằng nương nương ngày kia đi qua đó một chút.”

“Đi Thánh Vũ Các.”

Ngay góc một lát, mới suy nghĩ cẩn thận, nàng hẳn là nói mình tự đưa tới cửa đi?!

“Như thế làm sao được?!” Dù sao ta cũng là Hậu, có thể nào, có thể nào... một loại giống như những phi tần kia...”

Khóe miệng cung nữ kia nhếch lên, mang theo nụ cười châm chọc, giọng nói lạnh lùng: “Tiểu hoàng đế kia dường như có chút kỳ lạ, sợ là không thích sinh hoạt vợ chồng bên này, chỉ sợ nương nương không tự mình qua, hắn cũng lười tới đây sùng hạnh ngài đấy.”

“Sợ thích... kỳ quái?” Mặc dù nàng nhìn thấy cung nữ kia bộ dáng cười lạnh, Hoàng hậu lại không thể không giả vờ như không có nhìn thấy bộ dáng đó, chỉ cau mày thấp giọng nói mấy từ.

“Có gì kỳ quái... Chờ nương nương hầu hạ tự nhiên biết, cũng chỉ là một ít chuyện khuê phòng mà thôi.” Mặc dù Ngọc tần không dám nói tí mĩ, nhưng cuối cùng cũng nói vài ba câu cho bọn họ. Hơn nữa trong lúc hầu hạ cũng không chỉ có một mình nàng, tiểu Hoàng đế có sở thích trối người vẫn là bị các nàng biết được.

Nhưng là chuyện này cũng không phải không nghe thấy qua? Chỉ là mọi người đều không muốn nói ra miệng thôi, cũng không coi đó là một sự việc gì. Mà chỉ trối lại còn dễ nói, nhưng bịt mắt và bịt mồm, Ngọc tần cũng không dám nói. Người trong Các còn tưởng là tiểu Hoàng đế thích sinh hoạt vợ chồng theo kiểu trối buộc đây, sợ là bởi vì hắn muốn đi những nơi phi tần khác sinh hoạt vợ chồng, không có cách nào hòa vào, lại không có ý tứ thật

muốn cầm lấy, lúc này mới không vui đi qua đây.

Cung nữ kia đứng dậy rồi đi, chỉ để lại Hoàng hậu cắn môi, trong lòng một sự đấu tranh — Đi qua... chẳng phải là hướng tên ngu ngốc kia cúi đầu sao? Nếu không đi qua, việc Các chủ đã phân phó... như thế nào mới có thể làm được?

Cầm lấy chuỗi hạt châu nhỏ, một hộp trân châu này, mỗi hạt đều rất tròn, có cái nhỏ như móng tay ngón út. Tiểu hoàng đế kia cũng nói một là một là đây, nói cho mình một hộp, đêm đó liền ôm một hộp lớn tới đây. Nói là còn có lớn hơn nữa, nếu không có trở ngại, không quá hai ngày sẽ mang tới đây cho nàng.

“Chủ tử xuyên thành một cái vòng tay sao, vừa vặn mấy ngày nay mang theo.” Bạch Hương lấy ra từng hạt trân châu lớn nhỏ khác nhau thả vào bên trong cái khay, để cho Liễu Mạn Nguyệt xuyên thành chuỗi.

Cầm lấy một viên, xuyên vào cái chuỗi đang cầm trong tay kia, lắc lắc hai cái, nghe tiếng cạch một cái rơi xuống, lúc này mới lấy thêm một hạt: “Nhiều như vậy cũng đều xuyên thành vòng để mang? Vậy phải đeo như thế nào đây?”

Hiện tại nếu như là ở dân gian hoặc là hiện đại, có một hộp trân châu như vậy thì sướng chết nàng! nhưng hiện tại nàng ở trong hoàng cung, một đồng đồng có thể nhìn không thể ăn được, mà cũng không dám mang “đồ tốt” đi ra ngoài, bảo nàng phải xử trí như thế nào?

Liễu Mạn Nguyệt cúi xuống nhìn mấy sợi dây trong tay càng ngày càng dài ra, Bạch Hương cau mày suy nghĩ một chút: “Đã dài như vậy rồi, hoặc là xuyên thành chiếc vòng đeo trên đầu được không?”

“Hạt châu to như vậy, đeo trên đầu sợ là có chút ngu luôn.” Bạch Oánh cau mày suy nghĩ một chút, cảm thấy có chút không ổn.

“Nếu không, làm thành cái gối đi? Vừa nhẹ, lại thoáng mát, cho dù lúc ngủ có bị rụng hay vỡ mấy viên cũng dính vào người, vào mặt, cũng đỡ phải dùng phấn trân châu rồi!” Liễu Mạn Nguyệt hai mắt sáng ngời, nói ra khỏi miệng, Bạch Oánh bên kia cũng không chịu được, mím môi nở nụ cười.

“Không phải là có gối trúc sao? Của nợ này làm thành gối sợ là quá nhẹ rồi?” Bạch Hương sững sờ một chút,

“Cũng đúng, vậy có thể làm thành cái gì đây?”

“Muốn lấy cái gì làm gối?” Ba người nghe thấy tiếng, vội vàng đồng loạt ngẩng đầu, nhìn về phía ám tử kia.

Học tử này trước đó vài ngày Hoàng thượng âm thầm sai người tới tu tạo lại, khi mở ra sẽ không có cái tiếng kêu kít – kít nữa rồi, cũng vì không có động tĩnh, đột nhiên hắt tới đây, sao không làm người ta sợ đầu.

Hai Bạch vội vàng đứng dậy, cúi đầu hành lễ với Hoàng thượng, rồi sau đó thu thập đồng trân châu cùng sợi dây kia.

“Nhiều hạt châu như vậy, cũng không biết làm thành cái gì mới được, thiếp đang suy nghĩ có nên hay không xuyên thành gối đây.”

“A?!” Ngẩng đầu nhìn nhìn trời bên ngoài vẫn còn sáng, Hoàng thượng gật đầu, “Cũng đúng, ngày càng nóng lên đây.” Quay đầu liếc nhìn chiếc giường gần cửa sổ có đặt gối trúc, hai ngày nay trời nóng, buổi tối còn lạnh. Giường bên này chính là trúc, xưa đến nay ngủ vẫn là vậy hay là đồng đến thì dùng cái kia. Suy nghĩ một chút, lại nói: “Đã vậy, ngày khác sai bọn họ tìm ra một đôi ngọc chấm, nói là lấy cho nàng, vẫn luôn để đó, ngày mai lấy thêm cho nàng.”

“Coi như xong.” Liễu Mạn Nguyệt đỡ trán thở dài, “Thêm cái này, để lại bên người thiếp, nếu không, truyền ra ngoài, chỉ sợ thiếp sẽ không còn đường sống.”

Trong phòng đồ bày biện cũng thôi đi, ban đầu Hoàng thượng nói đồ vật không được di chuyển, cứ để dùng thì không sao. Nhưng những... vật này có thể cho ra ngoài ánh sáng được sao?

Lại nói Hoàng hậu, Thái hậu biết được, nơi nào còn giữ được mạng? Tổng phi kia giống như “có vẻ mang thai” mà thôi, đã bị vài người hợp lại cho vài lần thuốc. Chỉ là khi biết được nàng chiếm được chỗ tốt của Hoàng thượng, sợ là đến lúc đó có thể bị các nàng lột da giết sống đây!

“Sợ cái gì, chỗ này của nàng còn có người đi vào sao?” Hoàng thượng vung tay lên, “Ngay cả có người tới đây, những tên tiểu tử trong viện cũng không phải là ngồi không, sao có thể để người ta đi vào?”

Lúc này là ban ngày, cũng là cùng các phi tần cùng Hoàng hậu đi chỗ Thái hậu thỉnh an. Đây trong Thu Thủy Các mặc dù còn hai thái nữ, nhưng Liễu Mạn Nguyệt từ trước đến giờ lười ra bên ngoài, tất nhiên các nàng biết sau buổi trưa nàng liền muốn nghỉ trưa. Ngay cả có người đến, cũng sẽ tiếp đón bên phòng ngoài, sẽ không để bọn họ đi vào bên trong. Đồ tốt của nàng, đều ở đây!

Biết chủ ý hẳn đã định, mình không thể thay đổi, chỉ đứng dậy để cho hán cởi bỏ áo bên ngoài, hai người liền tựa vào bên giường nằm xuống.

“Thời tiết ngày càng nóng, chờ vào đến tháng năm, chỗ này của nàng sẽ đến gần cái đầm nước kia, sẽ rất mát.”

Tựa vào bên cạnh hán, nghe lời nói của hán, mí mắt liền dần nhắm lại, nhẹ hừ một tiếng, lại chui chui đầu trong ngực hán, tìm chỗ thoải mái để nằm ngủ.

Vốn còn muốn cùng nàng nói một chút, lại thấy nàng đã ngủ, không khỏi bật cười, duỗi tay ôm nàng vào trong ngực, Hoàng thượng cũng nhắm mắt lại rơi vào trầm tư.

Mấy ngày nay, chuẩn bị cũng đã tương đối. Mặc dù không còn nghe có động tĩnh gì, có thể nghĩ những người kia đều biết quyết định của mình. Qua hai ngày gì đó liền nói, để mấy người lên lớp giảng bài, nghe một chút động tĩnh trên triều đình, nghiên cứu trước khi hành động...

Ngày hôm sau, Hoàng thượng qua nhiên sai Tiểu An Tử, từ trong mật đạo ôm theo hai ngọc châm đưa tới.

Nhìn ngọc châm màu xanh đậm, Liễu Mạn Nguyệt cũng đánh há hốc miệng. Nàng vốn tưởng rằng Hoàng thượng nói chính là loại ngọc thạch loại bé để làm thành gối đầu, lại không nghĩ, hẳn là một đôi ngọc châm to lớn thế này!

Khối ngọc thạch lớn này đều là màu xanh đậm, tuy nhìn có chỗ không đồng nhất, nhưng cũng khó có được hai khối lớn như thế! Vật này... nàng nào dám dùng đây!

“Hoàng thượng, quá cứng...” Gõ gối đầu ở phía trên, ngẩng đầu cong miệng nhìn hắn.

“Năm trước trẫm dùng qua, cũng được, nếu sợ cứng rắn, để lên phía trên một miếng vải mềm thử một chút?” Hoàng thượng sờ sờ gối dài kia, ngẩng đầu nhìn nàng nói thương lượng.

“Thiếp còn tưởng rằng là từng viên ngọc thạch xâu lại thành gối đây, còn cái này... quá cứng rồi.” Nghiêng đầu thử thử một chút, Liễu Mạn Nguyệt nói thẳng với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86

Lời nàng nói khiến hoàng đế sững sốt, cau mày suy tư, mới nói: “Trẫm nhớ, Thu Trữ có nói có loại ngọc phiến nàng nói làm gối, ngày mai trẫm bảo bọn hắn đi tìm, hình như là tiền triều lưu lại...”

“Không cần, không cần!” Tiền triều? Chẳng lẽ là đào từ mộ lên! Liễu Mạn Nguyệt vội lời tay hắn lắc qua lắc lại, “thiếp không ngủ được gối cao, cao như vậy sẽ làm đau cổ, gối trúc cũng tốt rồi”.

Cánh tay bị nàng đóng đưa, trong ngực cũng bị nàng lay động nóng lên, bộ dáng làm nũng như vậy, xưa nay hiếm thấy.

Hoàng đế tiến lên một bước, cười nắm tay nàng, thấp giọng nói: “tối mai đến Thính Vũ các đi, cái gương kia đã được chuyển đến chỗ thích hợp”.

Trong đầu thỉnh thoảng rạo rạo, tức giận liếc hắn một cái, cũng không lên tiếng, Bạch Oánh, Bạch Hương đã lui ra ngoài, ở cửa chờ phân phó. Thấy hai mắt nàng ảm đạm, hoàng đế cười hai tiếng, kéo nàng đi tới giường.

Mặc dù ngày ngày đêm xuân, nhưng rốt cuộc Liễu Mạn Nguyệt được nhận nhiều mưa móc nhất. Ngồi cùng một chỗ với chúng phi tần, mình nàng da mặt hồng nhuận nhẵn mịn như là đồ sứ thượng đẳng, một lỗ chân lông nhỏ xíu cũng không thấy được, lẳng lặng ngồi ở đó, liền tựa mũi nhân bạch ngọc, trên mặt trên tay mang một tầng óng ánh rực rỡ.

Tổng phi còn đang dưỡng bệnh, kinh nguyệt chừng sáu bảy ngày, mới gần sạch sẽ. Bởi dùng hồ lang dược (thuốc công hiệu cực mạnh nhưng không tốt, bắt đặc dĩ mới dùng), hơn nữa tính âm, suốt chút đem quý thủy của nàng biến thành phun máu, đem người hầu hạ Lí ma ma cùng Trần Nhi dọa gần chết, hai ngày sau dần tốt lên mới thờ phào nhẹ nhõm.

Lúc này phi tần ngồi đầy một phòng ở chỗ Thái Hậu, Hoàng Hậu đoàn trang ngồi đó, khuôn mặt trong trẻo lạnh lùng, mí mắt cũng không nâng lên, chỉ tới khi Thái Hậu tới mới thỉnh an.

Chu tần bởi vì thân thiết với Thái Hậu Thái Phi, lúc này Tổng phi không có ở đó, chỉ có nàng mới có thể cùng hai vị này hàn huyên thêm mấy câu. Đơn giản nói chuyện, vừa quay đầu nhìn thấy Liễu Mạn Nguyệt ngồi phía sau, màu da như vậy khiến nàng nhìn ngơ ngẩn.

“Hoa Thanh nhìn cái gì xuất thần như vậy?” Chu Thái Phi thấy mình nói mấy câu Chu tần vẫn sững sờ, không để ý tới, liền theo ánh mắt nàng nhìn qua, cũng sững sốt nhìn, mới mở miệng nói:

“Nga, nhìn Liễu mỹ nhân... hình như càng ngày càng...” lời đến bờ môi, cũng không biết nói tiếp thế nào cho phải.

Một bên Ngọc tần nghe, cũng liếc mắt nhìn Liễu Mạn Nguyệt nơi đó, cười nói: “Thật là, không biết Liễu muội muội dùng cái gì thoa mặt, làn da này, dung mạo này tư thái thật là càng ngày càng tốt”.

Liễu Mạn Nguyệt không nghĩ tới, mình ngồi ở chỗ này xem, các nàng có thể đem mình lôi ra? Nhíu mày, ánh mắt loান loান, hiện núng đồng tiền: “dùng cũng là đồ trong cung, chắc là...”

“Chắc là cái gì?” Vương phượng nghi ở bên cười hỏi, “cũng cho chúng ta học một ít, nếu tỷ tỷ giấu diếm, chúng ta không chịu đâu”.

“Cũng chẳng có gì” Liễu Mạn Nguyệt thản nhiên quay đầu hướng nàng cười “ta xưa nay lười, không thường nhức nhích, trưa mỗi ngày cũng nghỉ trưa, ngủ được nhiều, đôi khuôn mặt này cũng có chút chỗ tốt”.

Chúng phi tần nghe có chút sùng sốt, tuy nhiên chuyện Liễu Mạn Nguyệt ngủ trưa mọi người đều biết đến. Nàng cùng người khác không giống, người ta nghỉ trưa cũng chỉ nửa đến một canh giờ là giới, mà nàng, vừa ngủ liền từ trưa tới giờ dùng bữa tối. Điều này cũng từ nhà đầu mệnh rộng Bạch Huyền kia, thỉnh thoảng buổi trưa nàng ta ra ngoài đi loãn quanh, người khác hỏi, sẽ nói: “Chủ tử chúng ta còn đang nghỉ trưa”.

Chúng phi tần trừ lúc này buổi sáng ở chỗ Hoàng Hậu Thái Hậu có thể thấy nàng một lúc, sau buổi trưa chưa từng có ai thấy nàng ra vườn dạo đâu. Lối này của nàng mọi người ba phần tin bảy phần ngờ, nhưng bảo họ thử nghỉ trưa một chút? Các nàng làm sao ngủ được?

Ánh mắt Chu thái phi quét trên mặt Liễu Mạn Nguyệt vài lần, buông thông con ngươi nở nụ cười: “nói như vậy, gần đây cảm thấy thay đổi nhiều, nếu biện pháp này thật dùng được, nói không chừng ta ngủ nhiều một chút, quay đầu lại cũng có thể biến thành giống như các nàng?”.

Thái hậu cười nhạt: “cẩn thận biến thành như lão yêu tinh, ai gia lúc đó cũng không dám gặp”.

Chúng nữ bận rộn nói nói một chút, Thái hậu liền cho họ giải tán. Chờ Hoàng Hậu nương nương rời đi trước, chúng phi tần lúc này mới theo thứ tự rời đi.

Thái hậu âm thầm vậy Chu tần, gọi nàng ở lại.

“Thái hậu”.

Thái hậu kéo tay nàng, vẻ mặt hòa ái tươi cười, vuốt lưng nàng mấy cái, thấp giọng nói: “Mấy ngày nay không gặp Hoàng Thượng?”

Về mặt Chu tần lúng túng, cúi đầu gật hai cái. Buổi sáng Hoàng Thượng gặp đại thần, lại lo chính sự, sẽ không đến chỗ Thái hậu. Buổi trưa cũng như vậy, trước kia còn không chấp chính, còn biết hán dạo chơi trong vườn, lúc này cả buổi chiều cũng đi xử lý chính sự, nếu không lật bài từ của nàng, làm sao gặp được?

Thái hậu cau mày, vỗ lưng nàng hai cái, thấp giọng hỏi: “quý thủy tháng này đã đến?”

Chu tần đỏ mặt, nhẹ gật đầu. Tuổi nàng còn quá nhỏ, hơn nữa thân thể luôn không tốt, trước khi vào cung cũng không có quý thủy. Ba tháng trước mới có lần đầu, nhưng tháng tiếp theo không có, hai tháng vừa rồi mới trôi chảy.

Thái hậu thở phào nhẹ nhõm, trên mặt mang nụ cười hòa ái: “chớ sợ, ai gia tất sẽ vì con tính toán”. Vừa nói vừa trầm suy nghĩ.

Nếu là trực tiếp đưa người qua, có chuyện Đại Ngọc trước kia, mà tên tiểu tử kia, ngay cả mặt mũi Hoàng Hậu cũng không chịu cho, khiến Chu tần mất mặt, mình cũng không làm gì được hần. Bảo nàng đi thư phòng hầu hạ? Chuyện âm ỉ trước kia, cô gái họ Giảo kia không phải cũng ở đó xảy ra chuyện không may?

Mà hiện tại Hoàng Thượng chấp chính, để phi tần đến hầu hạ cũng không tốt, vẫn là gọi hần đến đây một chút mới tốt...

Nghĩ vậy, Thái hậu liền ngừng đầu cao giọng gọi: “Người đâu”

Một cung nữ chờ trước cửa vội vào.

“Đến chỗ Hoàng Thượng, mời ngài ấy trưa nay qua đây một chút”

.....

“Nương nương!” trên khuôn mặt tràn sức sống của Tâm Phượng mang mấy phần lo lắng, thấp giọng la lên: “hôm nay đã là mười lăm rồi, nếu không... “ vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn bên ngoài mấy lần, không thấy ai, thấp giọng: “chớ sợ bên trên chất vấn xuống, đến lúc đó chúng ta nhưng...”

“Bản cung biết” hai đầu lông mày Hoàng Hậu mang theo mấy phần không kiên nhẫn, lại mơ hồ có chút bất an.

“Nương nương, chuyện lần trước phân phó xuống, nếu ngay cả mặt Hoàng Thượng cũng không thấy, thì làm việc thế nào?” biết vị này xem thường cái vị đang ngồi trên long tọa, nhưng các nàng vào cung chính là hướng tới vị kia, nếu không thể được hần cung chiều, không sinh được con của hần, Các chủ còn cần các nàng đi vào sao?! “Nương nương, chính hần không đến, chúng ta tự mình qua còn không được sao?”

Lời kia vừa ra, mặt Hoàng Hậu đen ba phần, hơi thở cũng gấp gấp hơn.

Biết nổi buồn của nàng, nhưng cũng phải đến, nếu không vị này đi xuống, tương lai mình sao có chỗ tốt?

“Cũng không có quy củ, nơi Hoàng Thượng Hoàng Hậu cùng phòng, phải là ở trong cung Hoàng Hậu? Nếu hấn thích ở chỗ hấn, chúng ta lùi một bước là được? Chờ mang long thai, sau này đâu cần để ý tới hấn?”

Trần nhi biết rõ tính tình vị mình hầu hạ, hôm đó lúc vị kia đến, mặc dù chỉ cùng Hoàng Hậu nương nương nói chuyện, nhưng sau cũng dặn dò mình, cái này, chỉ trách tính tình của chủ tử nhà mình. Mặc dù khẳng khẳng một mực tin phục nghe lệnh Các chủ nhưng là lại xem thường... phạm phu tặc tử này.

Tuy nói vị này nhà mình vào cung là làm chủ đông cung, tương lai lấy danh mẫu nghi thiên hạ nắm quản lý triều đình, nếu là để hậu bất hòa, vạn nhất tiểu hoàng đế kia liều mạng phế nàng ta đi thì sao? Khi đó, chính mình cũng rơi xuống khó khăn.

Trần nhi cùng nàng nói hết tâm ý, hít sâu vài lần, đem trái tim đang tràn đầy nóng nảy ép xuống dưới, Phương thị bình tĩnh nói: “một lát nữa cho người đi hỏi hôm nay lật bài từ của ai?”

Trần nhi lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, trên mặt cười không ngớt, vội vàng gật đầu đồng ý.

Hôm nay là mười lăm, là ngày Hoàng Thượng Hoàng Hậu cùng phòng, Hoàng Thượng lật bài từ gọi người hầu hạ cũng không phải, chỉ cần nói một câu là xong. Tuy vậy mình đi ra ngoài coi như vòng một vòng thôi.

Mấy tiểu thái giám đến Thu Thủy các thông báo Liễu Mạn Nguyệt buổi tối thị tẩm, tam Bạch liền bận rộn lục quần áo chuẩn bị buổi tối hầu hạ. Mặc dù ngày ngày ở một chỗ, nhưng thỉnh thoảng lên xuống núi dù không bị ai để ý thấy nhưng cũng không tránh được người muốn gặp.

Liễu Mạn Nguyệt đang ăn trưa, chợt nghe bên ngoài báo lại, nói có người bên Hoàng Hậu nương nương tới, khiến cho nàng kinh ngạc một trận.

“Ngày hôn nay Hoàng Hậu hầu hạ Hoàng Thượng” Trần nhi trên mặt mang ba phần tươi cười, lại có chút ý cao ngạo.

Liễu Mạn Nguyệt vẫn cúi thấp đầu, chờ nàng dứt lời, lúc này mới ngẩng đầu lên nói: “Cực khổ tỷ tỷ, thiếp thân biết nương nương thật có ý tốt, đa tạ nương nương nhớ thương.

Thấy nàng thức thời, Trần nhi nâng cằm, xoay người ra khỏi sân, không thèm nhìn hạ bao trong tay Bạch Oánh nửa mắt, người phía dưới cũng theo đi luôn.

“Hừ! Chẳng qua là một nha đầu thuộc hạ của nương nương thôi, ánh mắt đều cao đến trên trời rồi” Bạch Huyền bên cạnh tức giận bộ ngực cũng phập phồng, “Khó được tháng này mới lật bài từ của chủ nhân, các nàng lại cất đi, ai không biết...”

Thấy nàng càng nói càng không ra gì, mặc dù người trong này là do Hoàng Thượng an bài xuống, nhưng cũng không nên nói lung tung.

Liễu Mạn Nguyệt tròn mắt nhìn nàng một cái: “Chớ lên tiếng”.

Bạch Huyền lúc này mới dừng lại, vội thấp đầu xuống, trên mặt lại không cam lòng.

Bạch Oánh cũng giương mắt quét trên mặt Bạch Huyền một vòng, trong đầu trầm suy nghĩ một chút, mọi người vào phòng mới nói: “tụi nô tỳ thu dọn mấy cái áo này trước?”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87

“Ừ” Liễu Mạn Nguyệt gật đầu “lại khen ngược, không cần phải đi xa như vậy” nói không tức? Ai tốt tính như vậy, có người đánh thề diện người còn không tức?

Nhưng nàng có thể thế nào? Có thể chạy tới Tâm Phương cung của Hoàng Hậu nói không được? Nếu đã muốn xem kịch, có chút chí khí thì phải nhịn trước một chút. Vả lại, lợi ích thực tế là mình ngầm chiếm, lúc này chẳng qua là tranh giành trên bề mặt thôi.

Bạch Hương bên kia suy nghĩ một chút, chợt nắm hai tay lại: “Ngày hôm nay là mười lăm rồi, chà trách muốn chặn đường chúng ta”.

Ba người sững sờ, ngẩng đầu nhìn nàng một cái, chắc là... bởi vì Hoàng Thượng chưa từng cùng Hoàng Hậu cùng phòng, trong hậu cung cũng chẳng còn ai nghĩ chuyện mừng một ngày rằm này nữa.

“Được rồi, nghỉ ngơi đi, ta còn phải ngủ trưa nữa”. Nhớ tới hôm nay là mười lăm, Liễu Mạn Nguyệt nhớ lại chuyện quan trọng. Chỉ không biết hôm nay Hoàng Thượng sẽ làm như thế nào? Đây chính là Hoàng Hậu, làm sao để gạt. Lát nữa xé chiêu nên hỏi hấn một chút.

“Tối nay gọi Chu tần qua hầu hạ?” Hoàng Thượng bình tĩnh ngẩng đầu lên, hỏi Thái hậu.

Trên mặt thái hậu mang nụ cười ấm áp: “biểu muội con vào cung cũng đã lâu, thân thể đã điều dưỡng tốt lên nhiều, sao có thể vắng vẻ nàng ấy như vậy? Con không thích bộ dạng kém, không gọi An tần hầu hạ cũng thôi, nhưng bộ dạng tính tình Hoa Thanh cũng tính là thượng hạng, sao có thể lại lạnh nhạt người ta?” Vừa nói, vừa vỗ vỗ cánh tay hấn, “Nàng ấy tuy nhỏ một chút, nhưng trở mã cũng được, con không thể để nàng ấy ngày sau không có gì để dựa vào a? Mặc dù con thích Ngọc tần kia, cũng không thể chỉ gọi mỗi nàng ta hầu hạ, trong hậu cung này, phải chia đều mưa móc...”

Hoàng Thượng gật đầu: “Thái hậu đã nói chắc không tệ, năm đó phụ hoàng cũng là mưa móc chia đều không thiên vị”.

Thái hậu mặt chợt biến sắc, nhất thời sững sờ, thật lâu không nói gì, chỉ thấy Hoàng Thượng đứng dậy, vung tay nói: “Ngày hôm nay trầm vón gọi Liễu mỹ nhân, nếu đã thế, vậy gọi Chu tần qua đi”.

Hấn vốn chẳng muốn đụng cái biểu muội này, cho ăn ngon, chỉ cần đừng lắc lư trước mắt mình là được. Nếu mẫu hậu thay Chu tần suy nghĩ như vậy, muốn nàng ta tới hầu hạ... mình sao có thể khiến các nàng thất vọng đây?!

Đến điện Hoàn Tâm, Liễu Mạn Nguyệt đã sớm thay quần áo chờ, thấy Hoàng Thượng đã tới, cười đứng dậy nghênh đón.

“Chờ đã lâu chưa?” Hoàng Thượng ăn trưa xong mới đi điện Di Hòa, sau không quay lại Thính Vũ các, cũng không biết Hoàng Hậu vừa quyết thiêu thân, thấy nàng chờ mình ở chỗ này, nhớ tới chuyện vừa rồi, trong lòng không khỏi thương tiếc một trận, giờ tay nắm lấy tay mềm mại của nàng, thấp giọng hỏi.

“Thiếp vừa mới tới” cười theo Hoàng Thượng đến sau bàn ngồi xuống, Liễu Mạn Nguyệt muốn đứng dậy đi mài mực, lại bị hấn kéo lại.

“Vừa rồi... Trẫm...” lời này chẳng biết làm sao mở lời, trong lòng Hoàng Thượng vừa khổ lại chát. Vón là âm thầm đến chỗ nàng, gọi người khác chỉ là giễu võ giương oai trong hậu cung, đã cảm thấy ủy khuất nàng. Nhưng lần này rõ ràng có thể quang minh chính đại gọi nàng qua, vừa bắt đầu đã bị chặn lại.

Người bên cạnh đi chỗ kia cũng không phải chuyện gì tốt, nhưng hậu cung này đều là ganh đua so sánh nâng cao đập thấp, còn không biết sáng sớm mai người khác đồn thành cái gì!

Trong lòng Liễu Mạn Nguyệt vừa động, thâm buồn bức, chẳng lẽ hấn vì chuyện Hoàng Hậu đem mình cản lại mới như thế. Kia... vón muốn cãi lại, nhưng thấy trong lòng hấn khó chịu như vậy, ... ha ha, dường như mình buồn bán còn có lời đây.

“Thiếp biết, hôm nay đã mười lăm rồi, tự nhiên là ngày Hoàng Hậu nương nương hầu hạ, nương nương cũng giải thích. Hôm nay trời nóng, thiếp lại ở hơi xa, nghỉ ngơi một ngày mai đi qua cũng thế...”

Hoàng Thượng nghe, trong đầu một mảnh hỗn loạn, vội ngừng đầu hỏi: “Cái gì? Hoàng Hậu?”

Liễu Mạn Nguyệt cũng sững sờ: “Hoàng Thượng ý muốn nói cái gì?”

Hai người đều dừng một chút, cảm thấy như đang nói hai chuyện khác nhau. Hoàng Thượng nghĩ lại, mới nói: “Vừa rồi thái hậu gọi trầm đi qua, nói hôm nay để Chu tần qua hầu hạ trầm, Hoàng Hậu nơi đó làm gì?”

Liễu Mạn Nguyệt nhú mày, nhưng lại giương khóe miệng lên, cười xấu xa nói: “Trưa nay, đại cung nữ Trần nhi bên người Hoàng Hậu đi qua phân phó, nói hôm nay trời nóng, sợ đường không dễ đi, bảo thiếp ngày mai lại qua hầu Hoàng Thượng”.

Hai bên cùng đảo gót tường một ngày... này thật náo nhiệt nha.

Hoàng Thượng im lặng một chút, cao giọng gọi người đi vào.

Tiểu Châu Tử nghe lệnh vào, xuôi tay đứng cạnh cửa.

“Hôm nay người bên Hoàng Hậu đến?”

Tiểu Châu Tử vừa nghe, liền biết là Liễu Mạn Nguyệt nói chuyện kia. Vội nói: “Hôm nay vừa vặn Hoàng Thượng về Thính Vũ các nghỉ ngơi một chút, Trần nhi bên Hoàng Hậu liền tới, chỉ nói hôm nay mười lăm, giành lấy Hoàng Hậu hôm nay qua hầu hạ Hoàng Thượng. Nô tài cùng các nàng nói hôm nay Hoàng Thượng đã lật thẻ bài Liễu mỹ nhân, các nàng nói thẳng sẽ qua chỗ Liễu mỹ nhân nói, miễn cho bọn nô tài cực khổ đi lần nữa. Chuyện này nói xong, Hoàng Thượng đã đi chỗ Thái hậu nương nương, chúng nô tài chưa kịp báo cho Hoàng Thượng”

Hôm nay Tiểu Châu Tử ở lại Thính Vũ các, không cùng Hoàng Thượng tới điện Di Hòa, lúc này chạy tới, chính là muốn bẩm báo chuyện này. Liễu Mạn Nguyệt nói tới nói lui, bọn họ không thể không báo thêm lần nữa, nếu không Hoàng Thượng mà cảm thấy bọn họ cố ý để Liễu mỹ nhân bị ủy khuất, vậy cũng... khó sống

“Đi xuống đi”. Phất tay cho Tiểu Châu Tử lui xuống, Hoàng Thượng lúc này lại có chút tức giận: “a, trầm cũng không biết, hôm nay trầm biến thành bánh trái thơm ngon”.

“Ngài chẳng phải là cái bánh lớn nhất thiên hạ? Người người hận không thể cắn một miếng đây.” Vón chỉ có Hoàng Hậu cắn nàng thị tẩm, nàng đã thấy không thoải mái, lúc này nghe nói bên Thái hậu cũng chen một chân, lại càng cảm thấy có ý tứ rồi, buồn bức trước kia đều tản bớt.

Giơ tay vỗ nhẹ mông nàng một cái, lại nghe một tiếng vang dội, cái đó co dãn kinh người, không nhịn được lại vỗ thêm một cái.

“Lát nữa buổi tối theo trầm trở về, chờ an trí hai nàng kia rồi nói”.

“Hoàng Thượng an trí như thế nào?” Liễu Mạn Nguyệt sùng sốt, không giải thích được hỏi.

“A, nếu đã đưa tới cửa, vậy tiêu thụ chứ sao.” Hoàng Thượng nhướn mày, trên mặt là nụ cười nham hiểm xấu xa, Liễu Mạn Nguyệt nhìn thấy trong đầu không khỏi tự hỏi, chẳng lẽ hẳn định một đêm hai người? Đây chính là Hoàng Hậu và Chu tần nha! Nếu địa vị thấp một chút, một tối hai người cũng được, nhưng hai người các nàng không đơn giản vậy a.

Khí trời tháng tư, đã nóng không chịu được. Liễu Mạn Nguyệt vẫn mặc đồ thái giám, theo Hoàng Thượng trở về Thính Vũ các.

Trên đường cũng không “vô tình gặp gỡ” mấy vị phi tần, xem ra chuyện Tống phi còn chưa qua, mọi người vẫn còn khấn trương.

Trở về Thính Vũ các, Liễu Mạn Nguyệt ngồi cạnh Hoàng Thượng, hai người dùng bữa giờ cũng không bày bàn lớn, nhưng cũng có mười mấy món, bên người có tiểu thái giám giúp chia thức ăn, không lâu sau đã ăn xong.

“Nương nương cùng Chu tần khi nào tới đây?” nghiêng người dựa vào bên gối, Liễu Mạn Nguyệt nghiêng bên cạnh Hoàng Thượng, cầm một trái đào ăn ngon lành.

“Một lát nữa sẽ đến”.

Vừa dứt lời, đã nghe Tiểu An Tử bên ngoài thấp giọng nói: “Hoàng Thượng, Hoàng Hậu nương nương đến”.

Hoàng Thượng nhướn mày, cúi đầu hôn nhẹ lên mặt Liễu Mạn Nguyệt, lời kéo tay nàng, lại đi ra ngoài.

Hai người lên lầu ba, Hoàng Thượng gọi Liễu Mạn Nguyệt vào căn phòng nhỏ lần trước rình coi, chỉ chỉ bên tường, rồi mình sang phóng lớn bên kia.

Nếu thật muốn làm chuyện xấu, sao sẽ gọi mình nhìn? Chẳng qua ở một bên nhìn lén, thật làm cho người ta mong đợi mà.

Đoàn người lên lầu, vừa tới trước lầu hai, mấy tiểu thái giám liền giơ tay cản mấy cung nữ bên người Hoàng Hậu lại: “mấy vị cô cô xin dừng bước, Hoàng Hậu bên này, mời”.

Trần nhĩ sùng sốt, ngẩng đầu nhìn Hoàng Hậu, Hoàng Hậu khẽ cau mày, đi theo Tiểu Châu Tử lên lầu ba.

Cửa mở ra, bên trong huân hương lượn lờ, sương mù bao phủ, Hoàng Thượng mặc đồ thông thường, đang tựa ngồi bên cửa sổ. Nghe tiếng mở cửa, mới quay đầu nhìn nhậ nhìn về phía Hoàng Hậu.

Đế Hậu gặp nhau mà lúc lâu không ai mở miệng. Gương mặt Hoàng Hậu căng cứng, hành lễ, liền cứng rắn đứng ở cửa, không nhích một bước.

“A, hôm nay Hoàng Hậu tới đây, có việc?” Hoàng Thượng có chút châm biếm, đứng dậy, bước mấy bước đến gần chỗ nàng.

Mín môi, Hoàng Hậu mở miệng nhậ nhẽo nói: “Hôm nay là mười lăm... tất nhiên... tất nhiên... tới đây hầu hạ Hoàng Thượng đi ngủ”.

“Thị tâm?” Hoàng Thượng lúc này đi tới trước mặt nàng, từ trên cao híp mắt nhìn nàng “Hoàng Hậu đến ngày thị tâm?” mấy ngày nay, vóc người hẳn lại cao thêm một ít, các cô gái bình thường cũng không cao hơn nàng, giờ vừa đứng, khiến Hoàng Hậu sinh ra mấy phần hoảng hốt.

“Phải” cắn răng rặn ra một chữ, bộ dáng đoan trang rộng lượng xưa nay, lúc này vô cùng hoang mang, hận không thể tông cửa mà chạy.

“Chính là thị tâm như vậy?” Hoàng Thượng nhướn mày, ý châm biếm càng sâu, khẽ cúi thắt lưng, ở trên đỉnh đầu nàng nói: “ngươi, bộ dáng cứng như khúc gỗ, nam nhân nào có hứng thú nổi? Muốn hầu hạ trăm? Muốn mang thai long chủng? Ngươi như vậy, nam nhân nào cũng sẽ lười để ý!”

Lời này rất nặng, Hoàng Hậu chợt ngẩng đầu lên, hai mắt tóe lửa nhìn hắn. Minh xuống nước đến đây, hẳn lại chế nhạo như thế? Chẳng qua là người phạm vô dụng, chẳng qua cho cái thai hôn quân thôi! Dám nói chuyện kiêu này với mình?

Ý niệm trong đầu chưa kịp xoay chuyển, đã thấy nam tử trẻ tuổi kia vươn thẳng người, cười lạnh: “Nếu Hoàng Hậu muốn trầm đụng ngươi như vậy, lại không hiểu vui thú khuê phòng, vậy trầm liên từ từ bị mà kiếm thêm việc cho bản thân.” Vừa nói dứt lời, chỉ thấy hắn giơ tay lên, Hoàng Hậu chỉ thấy phía sau nhói một cái, thân mình đổ xuống hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 88: chương 88

“Tới đây, đem nạng lột sạch trối lại, bịt miệng bỏ ở phía trên kia đi.” Hoàng thượng lui về phía sau một bước, ngay cả đưng cũng lùi đưng nạng ta một chút, lại bảo cứ như vậy trực tiếp ném nạng ta xuống mặt đất.

Trốn ở phía sau tấm bình phong, ăn mặc giống như Hoàng thượng, Tiểu Lưu Tử vội vàng đi ra, lôi kéo Hoàng hậu một cách khinh bạc lên trên giường lớn.

Tiểu Lưu Tử ở đó moi ra một sợi dây buộc bánh chưng, Hoàng thượng ngồi ở bên giường, còn trừng mắt về phía lỗ thủng nhìn trộm ở bên kia.

Thấy vẻ mặt hần bộ dạng đắc ý, khiến cho Liễu Mạn Nguyệt ngẩng mặt chán ngán. vậy mà hần lại một tay chém đánh ngất Hoàng hậu?! Đây chính là Hoàng hậu a!! Hần cũng quá... quá...

Chu tần đỏ mặt, một mạch hướng về phía Thính Vũ Các đi tới. Đến cửa viện, mấy cung nữ hầu hạ tới liền bị ngăn cản trở về, chỉ nói đây là quy củ của Thính Vũ Các, đương nhiên Chu tần không dám nhiều lời, vẫn cúi đầu, một mạch hướng bên trong đi tới.

Người vào cửa, chỉ cảm thấy quanh mình giống như có chút nữ tử canh giữ ở bên cạnh, nhưng không có để ý, chỉ cho rằng đó là cung nữ hầu hạ trong Thính Vũ Các. Nạng lại không biết, Hoàng thượng ở đây dùng toàn bộ đều là thái giám, chưa từng dùng qua cung nữ hầu hạ.

Thấy Chu tần đi vào, mấy người đi theo Hoàng hậu tới đều ngăn người, hồi lâu không nói nên lời, đợi nạng ta đi lên rồi, Xuân Vũ mới hồi phục lại tinh thần, kéo một thái giám ở bên cạnh, thấp giọng nói: “Vị công công này, vừa mới đi lên.... Thực là Chu tần?”

Tiểu thái giám kia gật đầu: “Đúng vậy a.”

“Vị, vị sao Chu tần lại tới đây?” Xuân Vũ chỉ cảm thấy giống như là chỗ nào đó không đúng, nhưng không biết đến tột cùng ở phía trên rốt cuộc là làm cái gì.

“Chúng ta cũng không biết, chỉ nghe nói.... Hình như là Thái hậu lão nhân gia gọi Chu tần tới.” Tiểu thái giám kia cười đến rất vô tội, thấy Xuân Vũ ngăn ra, liền quay người rời đi.

Đại môn mở ra, nghe thấy xộc vào mũi là mùi thơm ngọt ngào. Chu tần đỏ mặt, khẽ ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Hoàng thượng ngồi ở phía trước cửa sổ, trên mặt ý hồng càng lớn, thấp giọng kêu một tiếng: “Biểu ca....”

Thấy nạng đi vào, Hoàng thượng hừ một tiếng, cũng đứng dậy, đi tới trước mặt nạng, hai mắt đánh giá trên dưới. Đừng nói, nạng vừa cúi đầu, nhìn cũng không có khó chịu như vậy —— nhưng chỉ cần là gương mặt nhìn mình, trong đầu liền hiện ra bộ dáng của Thái hậu, chính là cứng rắn, đoán chừng cũng có thể làm cho mềm nhũn.

“Có biết vì sao trẫm vẫn luôn không gọi người tới hầu hạ?”

Nghe thấy Hoàng thượng hỏi, Chu tần run lên trong lòng, thân thể mềm nhũn, thấp giọng nói vo ve như con muỗi: “Sợ là....sợ là....Biểu ca thương tiếc Hoa Thanh còn nhỏ....” Nạng mới may mắn tới được ba tháng, chắc hẳn Hoàng thượng cũng biết rõ đấy. Thái hậu cũng không nói? Minh quá nhỏ, lúc này thân thể vừa mới bắt đầu ổn định, Hoàng thượng lúc này gọi mình tới đây hầu hạ chính là có ý thương tiếc đây....

Hoàng thượng ở đó nhũn mảy, chưa từng nghĩ nạng ta lại nghĩ như vậy? Thế này cũng quá...quá...hại hần ngay cả lời nói khó nghe cũng có chút không đành lòng nói ra khỏi miệng.

Nghĩ tới, liền thở dài, giọng nói buông ra có chút thấp: “Người rất giống Thái Hậu.”

Chu tần đỏ mặt, chỉ cho là hần khen mình và cô cô gần gũi, lại thấp giọng ừm một tiếng.

Hoàng thượng đợi nửa ngày, mới chờ thấy một tiếng như vậy, trong lúc nhất thời không khỏi đầu to ra. Trước kia hần không muốn đưng tới biểu muội này, chỉ cảm thấy hình như nạng ta không phải là người trong Các, lại đầu gì cũng là họ hàng với mình, hần có thể bảo Tiểu Lưu Tử dùng dưa leo giả cắn gây họa cho những oanh oanh yến yến, nhưng lại không muốn bảo hần tổn hại biểu muội của mình như thế.

Yên yên tĩnh tĩnh ở trong nội cung, mình sẽ nuôi nạng cả đời là xong. Nhưng nghĩ đến, hần muốn tốt với nạng, các nạng lại không thuận theo, không nên cứng rắn vội vàng tham gia!

“Người.... Thật sự muốn hầu hạ trẫm?” Nghĩ tới, trong lòng lại sinh ra vài phần bất đắc dĩ.

“Vâng....” Giọng nói so với vừa rồi còn thấp hơn một chút, nếu như không phải là lỗ tai của Tiểu hoàng đế tốt, hầu như là nghe không thấy.

“Không hối hận?” Hoàng thượng híp mắt lại, nói chuyện với Chu tần này so với nói chuyện với Ngọc Diễm Thu kia còn khó khăn hơn đây. Người kia là nhiệt tình quá độ, chưa thỏa mãn dục vọng, người này là xấu hổ quá độ, ngược lại làm cho người ta đau răng.

“Vâng....” Giọng nói này lại thấp hơn ba phần, trong đầu Chu tần cũng là buồn bực, thị tẩm... Sao còn phải hối hận? A, đúng rồi, nghe nói lần đầu tiên sẽ đau, quả nhiên vẫn là biểu ca... thương tiếc mình nhất đây...

Nghĩ vậy, liền khẽ ngẩng đầu, trong mắt kia mang theo sương mù, bộ dáng hướng về phía Hoàng thượng mang theo tình ý quét qua, lại ngượng ngùng vô cùng cúi thấp đầu.

Hoàng thượng ở đó ngược lại hít một hơi khí lạnh, bộ dáng kia.... Giống như thấy Thái hậu. ... nhưng Thái hậu nếu là bộ dáng liếc mắt đưa tình như thế.... Trên người run lên mấy cái, mặt Hoàng thượng tái nhợt, trong đầu đột nhiên chui ra hình dáng Liễu Mạn Nguyệt. Trong lòng chỉ muốn nhanh chóng kết thúc những chuyện hư hỏng trong phòng này, trở về ôm yêu tinh kia nghỉ ngơi một hồi thật tốt! Bằng không thì sợ là mình sẽ bị dọa đến nổi ngay cả ngủ cũng ngủ không được rồi!

“Ngươi lớn lên quá giống mẫu hậu, trầm vừa nhìn đã nhớ tới mẫu hậu rồi.”

Chu tần nghe lời này, còn tưởng là lời khen, xấu hổ đến nổi ngay cả cổ cũng đỏ lên.

Hoàng thượng cắn răng, bất chấp tất cả liền nói: “nếu như Trầm cùng ngươi sinh hoạt vợ chồng, ngươi lại giống như mẫu hậu, chẳng phải trở thành....thành....”

Lời này chưa nói xong, cũng không thể nói thẳng ra.

Chu tần tâm tư lại đơn thuần như nước, lúc này cũng cảm thấy không đúng rồi, ngẩng đầu nhìn Hoàng thượng, chợt hồi phục thần trí —— mình lớn lên giống Thái hậu, Hoàng thượng còn nói vừa thấy mình giống như thấy Thái hậu, vậy lúc cùng mình sinh hoạt vợ chồng, không phải là loạn... loạn luân rồi sao?!

Trước mắt tối sầm lại, đầu cũng choáng váng hôn mê.

Chẳng trách, chẳng trách Hoàng thượng một lần cũng không gọi mình tới. Thì ra là như vậy, còn tưởng là hấn.

“Thái hậu nói, nhất định phải cho ngươi chút thể diện để dựa vào.” Nếu như nói được lời mở đầu, phía sau liền dễ nói hơn rồi, “Nhưng trẫm không muốn nhìn thấy khuôn mặt của ngươi, nếu như sinh hoạt vợ chồng, sợ là phải ỳ khuất ngươi rồi.”

Chu tần đỏ mặt, trong mắt nước mắt trào lên ướt át, nghẹn ngào rầu rĩ hỏi: “Ý của biểu ca là....”

“Nằm ở trên giường kia, thân thể ở bên ngoài.” Quay đầu chỉ vào giường lớn đã buông rèm, Hoàng thượng lạnh mặt nói, “Như thế, ngươi còn nguyên ý?”

Chu tần không thể so với những người khác, dầu gì cũng là họ hàng với mình, có thể không đụng, Hoàng thượng thật sự không muốn để cho Tiểu Lưu Từ đụng nàng ta. Bây giờ đem lời này nói rõ với nàng rồi, nàng nếu như không cam tâm tình nguyện, vậy thì để nàng rời đi, ngày sau mình cũng không làm khó cho nàng. Ăn ngon uống tốt, để cho vị trí cao cao trong cung cũng là được rồi.

“Thiếp. Thiếp.” Lại khóc thút thít hai tiếng, Chu tần trái lo phải nghĩ, ngay vào lúc Hoàng thượng đang không kiên nhẫn muốn mở miệng hỏi nàng, nàng mới lại nói, “Thiếp.... nguyên ý hầu hạ Hoàng thượng!” Người cũng đã tới rồi, như vậy trở về.... Không phải là hưởng mọi người trong cung nhàn nhũ, mình không thể thị tẩm sao?!

Nằm ở trên giường thị tẩm, mình là âm thầm vứt bỏ thể diện, lúc này trở về, lại sẽ bị chúng phi tần trong cung nhạo báng! Cùng hấn ngoài sáng ăn khổ, không bằng âm thầm chịu khổ đi! Giống như cô cô nói, đợi có hài tử, liền có chỗ dựa đấy.

Hoàng thượng ở đó lông mày càng nhíu càng cao, thấy nàng mặc dù trên mặt treo nước mắt, trong mắt lại kiên định một mảnh, trong lòng không khỏi trầm xuống, im lặng khẽ gật đầu, tay giờ lên, lại một tay chém xuống.....

Hai người song song bị trói, đầu hướng vào bên trong, cái mông cong lên ở bên ngoài, rèm buông xuống, chỉ để lộ eo của hai người về sau.

Nếu các ngươi đã vội vàng không có thể diện, vậy thì chớ nên trách trẫm.

Lạnh lùng hừ một tiếng, quay đầu nhìn lướt qua Tiểu Lưu Từ đang cúi đầu canh giữ ở chỗ đó, Hoàng thượng mở cửa đi ra ngoài.

Nhìn hai cái mông trắng như tuyết, tron bóng vênh ra, Tiểu Lưu Từ không khỏi thương hại từ trong lòng, trong bụng thở dài một hơi.

Từ sau cái ngày một đao cắt bỏ, trong đầu thường xuyên hoài niệm tiểu huyên đệ đã bỏ mình mà đi. Chỉ có thể ở trong mộng mới có thể hưởng thụ một ngày có JJ.

Nhưng hiện nay, Hoàng thượng đã ban cho mình cái thân khí của thái giám, lại cho phép mình đụng vào phần đông các vị phi tần, trừ một vị kia, nhưng trong lòng....sao lại không có tư vị như vậy đây?

Bây giờ nghĩ lại, mình là một người nam nhân già, vào lúc trời tối hàng ngày cùng các nữ tử “hoan hảo” còn một muốn chết không sống được đây này, nếu thực sự còn giữ cái của nợ kia, cưới vợ sinh con, lại có mấy phòng tiểu thiếp, không phải là sẽ mệt chết sao!!

Haizzz, buổi tối ngày hôm nay phải hầu hạ hai vị này, cũng may hai vị này đều là lần đầu, nếu không, hai người đều giống Ngọc tần như vậy, mình sợ là không thấy được mặt trời ngày mai rồi.

“Đi thôi.” Thấy Hoàng thượng đen mặt đi vào cửa, Liễu Mạn Nguyệt cũng không hỏi nhiều, đứng dậy từ bên cạnh hấn mà cùng nhau đi ra khỏi cửa.

Hai người không có đi xuống thang gác ở chính sảnh, ở dưới đó còn có cung nữ đang chờ Hoàng hậu đấy. Chỉ từ trên thang gác nhỏ ở bên cạnh bí mật xuống lầu, từ trong ám đạo trở về trong Thu Thủy Các.

Vào cửa, mấy người Bạch Oánh hầu hạ rửa mặt chải đầu sơ qua một chút liền rời đi.

Hoàng thượng vẫn một mực im lặng không lên tiếng chợt kéo nàng đến trước người mình, vòng quanh eo của nàng, đầu rúc vào trong ngực nàng, liền bắt động.

Vừa nãy ở trong “mắt mèo” nhìn, lúc Tiểu hoàng đế này giải quyết Hoàng hậu thì đơn giản, thô bạo, thoáng cái đã đánh ngất xỉu nàng ta. Nhưng với Chu tần ở phía sau thì lại nói cả buổi, trong lòng ít nhiều gì cũng là có một chút điểm tư vị không phải. Đó là biểu muội của hắn, bây giờ lại là phi tần của hắn, trong lòng nàng không khỏi không thoải mái.

Nhưng lúc này lại nhìn thấy tâm tình của hắn rất là không tốt, một chút ý ghen tuông trước đó liền đi. Cúi đầu, hai tay ôm đầu của hắn, nhẹ nhàng dựa vào trên mái tóc đen nhánh của hắn, hồi lâu, Tiểu hoàng đế mới thở dài một tiếng, ngẩng đầu lên, trong mắt mang theo chút ý cười, trên mặt lại cũng có chút khổ sở.

Ngồi ở bên cạnh hắn, hai người tựa vào trên đầu giường, Hoàng thượng lại đem nàng kéo vào trong ngực, bàn tay to ở trên đầu vai nàng vỗ nhẹ, thấp giọng nói: “Sao trời có người này, người khác muốn cho nàng tốt, nàng lại nhất định cần chắn chứ không cần lót bên trong áo* (ý cần bề ngoài không cần bản chất bên trong)?”

Trong lòng vòng vo mấy vòng, đoán chừng cùng với chuyện vừa nãy có chút quan hệ. Nghĩ nghĩ, ngược lại nghĩ ra được tám, chín phần. Lúc này mới mở miệng nói: “Trên đời này ai mà không sống cho người khác nhìn? Có lót trong áo thì không thể có mặt mũi, có mặt mũi thì không thể có lót trong áo. Trên đời đã không có chuyện song toàn, người đời buộc lòng phải chọn một cái vừa ý mình thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: chương 89

Vốn là chỉ nghĩ chuyện Chu tần vừa nãy, bây giờ lại đột nhiên nghĩ đến, nàng đi theo bên cạnh mình, nhưng từ trước đến giờ chỉ có miếng mà không có tiếng. Lại nhớ trước kia lúc đó hỏi nàng, nàng thà rằng bảo mình đi sủng sủng phi khác ở trong cung, cũng không có bảo mình quang minh chính đại đối tốt với nàng.

Trong lòng lại mềm nhũn mấy phần, rõ ràng thương chính là nàng, yêu chính là nàng, sủng cũng là nàng, lại vẫn cứ bảo người bên ngoài đem thanh danh gánh lấy. Nàng thấy những nữ tử kia còn phải hành lễ, quỳ lạy, nếu như người khác làm khó nàng, nàng cũng vẫn phải chiều theo, lui bước. Xưa nay những nữ tử kia đến gần mình không ngớt, hôm nay vừa mới cùng hai người kia tức giận một bụng buồn bực, bây giờ so sánh hai bên, thì càng cảm thấy nàng là tri kỷ của mình.

Ôm cánh tay của nàng lại chặt thêm mấy phần, Hoàng thượng nâng cằm nàng lên, nhẹ nhàng hôn xuống, hồi lâu mới ngẩng đầu lên: “Ủy khuất nàng.”

Mở to hai mắt, nhìn về phía hắn cười nhẹ một tiếng: “Chỗ nào thì ủy khuất rồi? Thiếp sống rất thoải mái mà.” Nàng lười vội vã, mới không cam tâm tình nguyện bị người suốt ngày tính kế ở sau lưng, thù hận, ngăn chân đấy. Bằng không thì, ở trong cung làm sủng phi tự do hung hăng cần quấy... thật cũng không tệ.”

“Trẫm khiến ngươi càng thoải mái hơn.” Đem nàng hướng về trên giường đẩy xuống, người cũng dán lên trên, vừa mới hao tổn miệng lưỡi cả buổi, trong đầu bị đè nén cực kỳ, khiến trong lòng hắn khó chịu, lúc này không giãy vò nàng một phen thật tốt, sợ là sẽ phải nghẹn ra hỏa tóe đây.

Ngọc thể ngang dọc, đã bị hắn đặt ở trên giường xoa nắn một phen. Biết hắn ngày hôm nay tâm tình không tốt, Liễu Mạn Nguyệt cũng thuận theo hắn. Chưa từng nghĩ, hắn bây giờ khó chịu trong lòng, thân thể so với bình thường càng thêm cứng nhắc. Ngoại trừ trước kia biết một chút, bình thường lúc hai người ở cùng một chỗ, tối đa cũng chỉ giãy vò nàng gần nửa canh giờ là thôi, ngày hôm nay đã gần nửa canh giờ rồi, mà vẫn chưa xong!

Cổ họng la đến mức khàn giọng, trên người run lên một cái cũng nhịn không được lại run rẩy. Chỗ hai người kết hợp có dòng nước chảy ra, rơi ở trên giường, dính vào trên người, trên đùi hắn.

Lại giãy vò trong khoảng thời gian chừng nửa nén hương, lúc này mới xong việc.

Bên ngoài Bạch Oánh cúi đầu nghe động tĩnh, thấy ở bên trong gọi nước, lúc này mới vội vàng đưa nước vào.

Hoàng thượng đã ôm nàng tránh đến trên mặt giường lớn ở gần cửa sổ, trên giường thu dọn sạch sẽ lúc này mới lại trở về ôm ở một chỗ nghỉ ngơi.

Bên trong Thính Vũ Các, ở trên mặt giường lớn của Tam phòng, lúc hai nữ tử tỉnh lại, đều bị trối, bịt miệng, ngẩng đầu trong mê hoặc nhìn xung quanh

một cái, một vị Hoàng hậu, một vị Tần, đang đối mắt nhìn nhau!

Trong lòng kinh ngạc hết sức, Hoàng hậu lại cảm thấy có người ở phía sau mình, trong lòng cả kinh, muốn mở miệng gọi người, nhưng trong miệng bị bịt kín, tiếng động gọi ra đều bị biến thành tiếng hừ lạnh.

Cho đến lúc này, Hoàng hậu mới hiểu cái gọi là “Quái dị” của cung nữ kia rốt cuộc là cái gì. Sao Hoàng thượng lại thích trối người lại để hành sự? Cũng chẳng trách hẳn lại không chịu đi tới chỗ của phi tần!

Lại nhìn thấy Chu tần ở bên cạnh, đỏ bừng mặt, liều chết nhắm mắt lại, trong lòng lại càng tức không có chỗ xả. Sao nàng ta lại tới đây? Chẳng lẽ hẳn lại gọi hai người cùng hầu hạ một chồng sao?!

Sự đau đớn sau khi hành sự đã ngăn lại hận ý trong lòng Hoàng hậu nương nương, mặc dù nàng không biết chuyện của Chu tần là như thế nào, nhưng rốt cuộc người cũng đến rồi, mà lại cùng mình giống nhau, bị đặt ở trên giường, chắc hẳn...

Vừa đụng người này, lại phải đi hầu hạ người kia. Vừa nãy lúc Hoàng hậu hừ một tiếng, ý tức giận ở bên trong rất nặng. Lúc này đổi lại là Chu tần, động tĩnh nói chung là so với tiếng hừ bình thường bé như con muỗi của nàng đã lớn hơn một chút rồi – lớn như con ruồi.

Làm xong bên trái lại làm bên phải, Tiểu Lưu Tử ở phía sau bận rộn bắt diệp nhạc hồ*. Mặc dù hai nữ tử này đều quay đầu lại, nhưng vì thể hiện rõ sự anh dũng bất phàm của Hoàng thượng, Tiểu Lưu Tử vẫn chịu đựng sự mệt mỏi ở bên hông, mỗi một vị đều hầu hạ trọn vẹn ba lần lớn, tổng hợp lại cũng miễn cưỡng có hai canh giờ nhỏ rồi.

*Bắt diệp nhạc hồ: vui quên cả trời đất

Đem thứ gì đó từ lòng trắng trứng, bột mì, mật ong các loại trộn thành búp vào trong cơ thể hai nữ tử, lúc này mới phui quần áo, rồi đi không giữ lại nửa điểm vân thái, giấu kỹ kỹ thuật và tên.

Cung nữ hầu hạ Hoàng hậu ở phía dưới nhận được tin tức, nói là kêu lên đi hầu hạ, mọi người mới chịu đựng sự thấp thòm trong lòng mà đi lên lầu.

Đi vào cửa nhỏ của tầng ba, đến bên giường, lúc này mới nhìn thấy hai cái mông rất tròn trắng như tuyết vênh lên ở bên ngoài rèm! Ở trong một mảnh bừa bộn, lạc hồng hòa với trắng sữa, khiến cho cung nữ đến hầu hạ cả một đám đều xấu hổ đến nỗi không dám nhìn thẳng.

Xuân Vũ kinh hãi ở trong lòng, hi cảm thấy trong đầu phát ra từng đợt mơ hồ, Tiểu hoàng đế kia... Tiểu hoàng đế.... hẳn lại thật sự gọi nhị nữ tới hầu hạ cùng lúc?!!

Nàng thấy Chu tần tới đây, trong lòng còn ôm một tia may mắn, chỉ cho là Thái hậu có việc gọi Chu tần tới đây lấy lòng một lần. Thấy nàng sau nửa ngày không có đi xuống, cũng cho là Hoàng thượng đắm loạn không chịu nổi, đích thị là sủng hạnh một người, tiếp đó sủng hạnh người thứ hai. Cho đến lúc này, người giống như bị sét đánh, đứng ở đó một hồi lâu vẫn thần thờ.

Hai cung nữ vội kéo rèm ở hai bên lên, mọi người lúc này mới cảnh giác, trên người hai người này đều bị trói bằng dây thừng!

Chẳng trách, nếu không phải như thế, hai người này đều là phi tần trọng yếu trong cung, sao có thể hầu hạ cùng lúc?!

Cởi dây thừng, Chu tần chỉ cảm thấy trong lòng xấu hổ không thôi, kéo góc chăn oa oa khóc. Người đi lên hầu hạ không có cung nữ của mình, nhưng mà tháo sợi dây thừng trên người nàng cũng được, lúc này không có ai hầu hạ nàng tắm rửa thay quần áo.

Hoàng hậu phủ sương lạnh trên mặt, không để ý mình mới phá thân, rửa mặt xong, liền gắng gượng muốn rời đi.

Chờ sau khi đoàn người Hoàng hậu rời đi, trong phòng này chỉ chừa lại mỗi mình Chu tần, lại càng khiến cho nàng khóc đến mức gần như muốn đoạn hồn.

“Nương nương, ngài...không uống thuốc kia?!” Trong tay cầm một cái hộp ngọc, ở bên trong đặt một viên thuốc trợ giúp có thai, Xuân Vũ mang vẻ mặt khiếp sợ nhìn Hoàng hậu.

Bị khuấy nhục lớn như thế, nàng...nàng lại không uống thuốc?! Chịu tội cả buổi như thế lại mất công sao? !

Trên mặt Hoàng hậu một mảnh đỏ hồng, sao nàng lại không biết xấu hổ mà nói mình là bị Hoàng thượng đánh ngất xỉu, trối lại rồi ném ở trên giường, cũng không kịp ăn? Đành phải lạnh mặt hừ một tiếng, bất kể Xuân Vũ kia hỏi cái gì nữa, chỉ nói câu: “Ngày hôm nay đi theo, phạm là không phải người mang tới, tất cả đều bị miệng đánh chết!” Sau, liền ngậm miệng không nói.

“Người, người nói cái gì? Hoàng hậu cũng đi rồi?!” Sáng sớm bị người gọi dậy, lại nghe được tin tức như thế, khiến cho trên mặt Thái hậu rất là kinh ngạc, miệng há ra đến nửa ngày, khép cũng không khép được.

“Đạ, Hoàng hậu nương nương tới trước, rồi đi trước. Lúc đi, sắc mặt đó...không được dễ nhìn.” Cung nhân đáp lời cúi đầu, nói lướt bót

“Vậy Hoa Thanh đâu?”

“Chu tần....Buổi sáng ngày hôm nay mới rời đi.”

Chẳng lẽ... hân liên tục sùng hạnh hai người hay sao? Không đúng, không đúng, không chừng là hai người gặp mặt cùng một chỗ, Hoàng hậu biết Hoa Thanh cũng đi hầu hạ, lúc này mới tức giận đi.

Trong lòng Thái hậu tìm được có để an ủi mình, chợt nghe bên ngoài có người tới báo.

Người tới chính là Thái giám của Thánh Vũ Các, trong tay bưng hai hộp: “Hoàng thượng bảo nô tài mang hai cái hộp này đưa tới cho Thái hậu xem qua.”

“Cái gì?” Thái hậu nhíu mày, đang suy nghĩ làm thế nào để gọi Hoàng thượng tới đây hỏi chuyện, ở trên hai cái hộp kia khẽ liếc qua một cái, chợt ngây ngẩn cả người — thật quen mắt.....

Thái giám kia cũng không trả lời, trực tiếp mở hai cái hộp kia ra.

Hai cái khăn trắng thuần, phía trên một mảnh đỏ thẫm, còn mang theo một chút dấu vết khác của của nợ.....

Khăn trắng... mà lại còn là hai cái.....

Thái hậu choáng váng đầu, chỉ thấy miệng đắng lưỡi khô, sau một hồi lâu vẫn không nói nên lời.

Ngày hôm qua nhị nữ tới, ngày hôm nay hân liền tặng hai cái khăn trắng tới đây... Nhìn thấy màu máu ở phía trên, quả thực lưu lại cùng ngày, nói cách khác... Tới ngày hôm qua hân quả thực sùng hạnh hai nữ tử?!

Buổi sáng ngày hôm đó, Hoàng hậu vừa vận bị bệnh nhẹ, Thái hậu cũng vừa khéo bị bệnh nhẹ, chúng phi tần không cần phải đi thỉnh an thăm hỏi. Lại nghe nói, hôm nay Chu tần cũng “bị bệnh”, không ra cửa được.

Chuyện buổi tối ngày hôm trước, cũng không biết tin tức truyền từ đâu tới, nói là Hoàng thượng một đêm ngự nhị nữ, nói có căn cứ hân hỏi.

Trong lòng mọi người nói tin lại không tin, đang suy nghĩ đấy, Hoàng thượng nơi đó hạ xuống một ngự chỉ, nâng Chu tần làm Chu phi.

Chúng nữ giật mình trong lòng, Chu tần vốn là cháu gái của Thái hậu, xuất thân mặc dù có chút thấp, nhưng chỉ cần hầu hạ qua Hoàng thượng một lần, sẽ nhất định có thể tấn lên một vị.

Bây giờ Hoàng thượng nâng vị trí của nàng ta lên, vậy buổi tối ngày hôm qua đích thị là nàng ta đi hầu hạ mới đúng!

Nhưng tại sao lại nghe nói, giờ Tý ngày hôm qua, Hoàng hậu về mặt tiêu tụy nổi giận đùng đùng từ trong Thánh Vũ Các đi ra đây? Chẳng lẽ.....

“Hôm nay không cần đi?” Nghe Bạch Hương tiến vào bẩm báo, Liễu Mạn Nguyệt đưa tay ngáp một cái, đêm qua nàng bị Hoàng thượng ra sức giày vò, đang suy nghĩ có nên tìm một cái cớ không đi hay không, bây giờ ngược lại cũng tốt, chắc hẳn là Hoàng hậu không có mặt mũi gặp người. Thái hậu sau khi biết chuyện nhất định là bị chọc tức, mình ngược lại có thể ngủ lấy sức rồi đây~ “Ta lại ngủ thêm một lát, đừng ồn ào ta.....”

Như thế quấy một hồi, chuyện ngày đó Liễu Mạn Nguyệt bị người cản trở lại không có người nào nhắc đến.

Vốn là, còn có người nghi ngờ, nói là tối ngày mười lăm hôm đó, trong nhị nữ hầu hạ có thể có một người là Liễu mỹ nhân hay không? Cũng không biết ở đâu nói, Hoàng hậu nương nương thay thế Liễu mỹ nhân, bảo nàng ta ngày kế tiếp lại đi. Hơn nữa buổi sáng Chu phi mới rời khỏi Thánh Vũ Các, Hoàng hậu lại quá nửa đêm, thừa dịp trời tối rồi đi... Chuyện này, chính là không cần thám tử lừng danh tới tra, cũng đã rõ rõ ràng ràng rồi.

Hoàng hậu và Chu phi lại đều có người chống lưng! Không có ai dám cả gan công khai nói cái gì, nhưng âm thầm thì lại không có cách nào quản được.

Mười sáu ngày hôm đó, Hoàng thượng lật bài tử của Liễu mỹ nhân, mọi người lúc này mới vững tin, ngày mười lăm hôm đó nàng quả thực bị người thay thế đấy.

“Đừng làm rộn, buổi sáng ngày hôm nay ta còn không đứng dậy nổi đấy.”

Hoàng thượng kéo cánh tay của nàng, đem nàng chặn ở phía trước cái gương lớn, Liễu Mạn Nguyệt không có cách nào, chỉ đành phải kéo ống tay áo nàng cùng hân làm nũng.

“Vậy một lần được không? Nguyệt Nhi ngoan, chỉ thử một hồi trước.” Ngày hôm nay Hoàng hậu, Thái hậu nơi đó đều ăn bực, ngoại trừ chuyện chính sự trong triều, lại không có những chuyện khác quấy rầy hân, tâm tình Hoàng thượng cực tốt, lần này, tức khắc đã nhớ lại chuyện cái gương kia rồi.

“Đừng, đã sung rồi!” Trên mặt ửng đỏ, buổi tối ngày hôm trước làm chuyện đó cả buổi không tính, bây giờ sao còn.... hân cũng không sợ về sau già rồi thân thể bất lực?

“Sung lên?” Hoàng thượng nhíu lông mày, tiến tới bên cạnh mặt nàng cười nhẹ nói, “Vừa vận, nơi này có tấm gương, chắc hẳn nàng tự nhìn cũng không rõ ràng lắm, vừa khéo bây giờ cần thận nhìn một chút...”

Đây chính là tên lưu manh! Sắc lang! Đồ vô sỉ!

Ra sức cắn răng, một đôi mắt hoa đào trừng mắt nhìn hân, cuối cùng vẫn bị hân cời sạch sẽ, dựa vào trước gương làm một hồi. Cũng may, ngày hôm trước làm muộn chút ít, hôm nay Hoàng thượng xuống “dưa” lưu tình*, thật sự chỉ náo loạn nàng một hồi, rồi ôm nàng đến trên mặt giường lớn, hai người

liền ôm nhau ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: chương 90

“Không nói?!” Một người thấp giọng nghi ngờ nói.

Một nữ tử ăn mặc như cung nữ đứng ở bên cạnh hòn giả sơn, đầu không ngẩng, miệng không động nói: “Vội đức hạnh đó của nàng ta, thấy mặt vị kia mà không làm ầm lên đã là tốt rồi, đầu còn có thể nói được chuyện chính sự? Huống hồ buổi tối ngày hôm đó, hình như là Tiểu hoàng đế còn gọi một phi tử qua đó, khiến nàng ta giận đến mức hơn nửa đêm mà còn đi, thì có thể nói chuyện thì chính là có quỷ rồi!”

Người nọ trầm ngâm một hồi, hừ lạnh một tiếng: “Thật sự tóc dài kiến thức ngắn, còn có người nào khác có thể dùng không?”

“Ngọc tần kia cũng thường xuyên hầu hạ, nói thì cũng đã nói rồi, Tiểu hoàng đế kia cũng chỉ mơ hồ, không có chính thức trả lời. Hôm trước Liễu mỹ nhân cũng hầu hạ một hồi, nghe nói còn không có tìm được cơ hội để nói chuyện đây, sau đó Hoàng thượng cũng qua đêm với các phi tần khác.”

“Hừ, một người, hai người cũng không được việc! Cho dù ngay cả... Toàn làm hỏng việc, phía trên bàn giao chuyện kế tiếp mà cũng không có một ai có thể làm được việc!” Người nọ nổi giận dùng dằng oán trách hai câu, “Qua ít ngày nữa, sợ là Các chủ sẽ Bắc thượng, mấy ngày nay người ngo ngoe chừng những nữ tử này một chút, đã làm không được việc, vậy thì thành thực một chút, trước sinh ra một đứa con trai cũng là một cái công lớn.”

“Dạ, nhưng mà...” Cung nữ kia trầm ngâm một chút, lại nói “Nghe nói người Lưu gia kia, trước khi hầu hạ một hồi mà ngay cả thuốc cũng không uống...”

“Phế vật!” Người nọ lại thực sự tức giận cực kỳ, “Nếu không phải là thấy nàng trung thành nhất, cho dù mai sau có ngày làm Thái hậu, tâm cũng là hướng về trong Các, Các chủ nơi nào sẽ tuyển nàng ta đưa vào Lưu gia?!”

Cung nữ dùng một chút, giống như là do dự nói: “E rằng... nàng một khi sinh được hài tử, hài tử lại có huyết mạch của Tiểu hoàng đế, tâm của nàng sẽ...”

“Sao?” Người nọ sùng sốt, không hiểu nói, “Người muốn nói gì?”

“Thuộc hạ chỉ là sợ... Chính là tâm của nàng ta sẽ không hướng về Tiểu hoàng đế, đứa bé kia nói không chừng cũng... Dù sao, phụ tử liền tâm.”

Người nọ trầm ngâm một chút, trầm giọng nói: “Cũng đúng, ta sẽ báo lên, việc này coi như người có một công.”

“Đa tạ sứ giả!” Cung nữ run rẩy mấy cái trong lòng, có thể vì trong Các lập công, so với chuyện gì cũng quan trọng hơn! Sau khi Các chủ biết rồi, trăm năm về sau của mình cũng có chỗ dựa rồi.

Trong Tâm Phụng Cư mới thêm một nhóm cung nữ, Thái hậu nơi đó còn “bệnh”, đã nhiều ngày không gặp phi tần rồi, cho dù có người đi thỉnh an, cũng chưa từng gọi vào nói chuyện đây. Chu phi nơi đó nghe nói bệnh cũng càng ngày càng nặng, có mấy người ở cùng viện, ngẫu nhiên thấy ở xa xa, chỉ cảm thấy hai con mắt sưng cực kỳ, đỏ rưng rưng, quả thực là “bệnh” rất nặng đây.

Trong cung, vẫn là Ngọc tần được sủng ái nhất, nhưng lại được sủng nữa cũng không thể giống như Chu phi, chỉ hầu hạ một lần, còn không có sinh ra nhi tử, có thể nâng lên vị “Phi”. Vị trí tần phi này, các nàng không có chỗ dựa, lại không có nhi tử, phi tần đã là vị trí cao nhất mà bọn họ có thể thăng rồi.

“Bảy tám người đều mất tích?” Trong tay cầm một chuỗi vòng trân châu đẹp, đang vẽ, nghe thấy lời của Bạch Huyền khiến cho Liễu Mạn Nguyệt dùng tay lại.

“Vâng.” Bạch Huyền nặng nề gật đầu, sắc mặt có chút trắng bệch, ngay cả đồng trân châu sáng rọi cũng không thể khiến nàng trở lại bình thường.

“Lời này không cho phép nói bây giờ.” Trong lòng ngầm thở dài, trước kia đám tiểu thái giám trong Thánh Vũ Các xua đuổi những cung nữ đi theo Hoàng hậu, bọn họ sống chết không chịu đi, bây giờ lại muốn đi... Ha ha, chỉ có thể trông mong vào kiếp sau, nếu không vào cái nơi ăn thịt người không nhả xương cốt này.

Trong lòng có chút điều hui, ném chuỗi vòng ở trong tay vào trong hộp, cũng chẳng muốn nghịch nữa.

“Chủ tử, nô tỳ học được cái biện pháp thêu áo, cầm mấy hạt châu này thêm ở bên trong, xếp thành cây thông mong gắn ở bên ngoài đẹp mắt cực kỳ đây.” Thấy sắc mặt Liễu Mạn Nguyệt sầm xuống, Bạch Oánh vội nói.

“Ồ? Cái biện pháp gì?” Không đành lòng cự tuyệt ý tốt của nàng, Liễu Mạn Nguyệt liền thuận theo lời của nàng ta hỏi.

“Dùng một cái móc câu bằng trúc được mài, chọn lấy một cái dây nhỏ, phía trên cái móc câu nhỏ như vậy, mài đến khi nó nhỏ thì dừng lại...” Bạch Oánh vừa vẽ, vừa nói, Bạch Huyền lúc này cũng không còn nhớ tới chuyện kia, cùng Bạch Tuyết cùng nhau nghe đến nỗi con tò mò.

Liễu Mạn Nguyệt ở bên cạnh nghe được, chợt lại cảm thấy sao lại quen tai như vậy? Lòng mày chau lên, nghi ngờ nói: “Biện pháp này lại mới xuất hiện, người là học được từ chỗ nào?”

“Là mấy ngày trước đây đi tới chỗ tỷ tỷ ta, nàng ở đó đi gọi cung nữ Diễm Nhi, có cái biện pháp mới lạ này, đang ở đó hỗ trợ mọi người làm”

Lòng mày nhướng cao hơn chút ít, trên mặt Liễu Mạn Nguyệt treo lên nụ cười: “Cái biện pháp này cũng chưa từng nghe nói qua đây, nàng ta học được từ chỗ nào?”

Bạch Oánh thấy nàng cười, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm: “Nghe nói trước kia nàng ta hầu hạ... Tôn thái nữ kia, nàng ta lại có một ít phương pháp làm đồ ăn quái lạ, ngay cả đồ thêu bình thường, quần áo bình thường cũng không giống với người khác, viện pháp này chính là Diễm Nhi học được từ chỗ nàng ta.”

Chẳng trách, thì ra là “di sản” vị đồng hương kia để lại a. Nghe nói chuyện phác thảo quần áo, Liễu Mạn Nguyệt còn tưởng rằng trong cung lại xuất hiện đồng hương đây, không ngờ vẫn là một vị kia. Chỉ là không ngờ mà thôi, biện pháp này nếu có thể một mạch lưu truyền xuống, Tôn thái nữ cũng coi như là một loại lưu danh bách thế khác rồi.

“Vậy ba người các người liền suy nghĩ một chút đi, tìm cách một chút để chúng ta mượn những hạt châu này thử.” Nếu không, những hạt trân châu này thật đúng là không biết dùng làm gì cho tốt đây.

“Chủ tử, vậy còn ngài?” Nghe nàng nói bảo ba người mình học, vậy... còn nàng?

Bạch Hương ngẩng đầu nói với Bạch Huyền: “Người thấy chủ tử chúng ta có lúc nào cầm qua châm tuyến? Đương nhiên là xem chúng ta làm chứ sao.”

Nụ cười sắp hiện rồi lại bị nha đầu này dập tắt đi, Liễu Mạn Nguyệt im lặng ngẩng đầu, quyết định chỉ điểm nàng một chút: “Chủ tử nói chính là đúng, nhớ kỹ, nhớ kỹ, sau này nói chuyện không thể nói thẳng như vậy, bằng không làm mất mặt mũi của chủ tử, cẩn thận ta khấu trừ cơm của người!”

Bạch Hương vội gật đầu, cúi đầu xuống, bị mắng là chuyện nhỏ, không có cơm ăn là chuyện lớn, vì ngũ cốc hoa màu*, vẫn là cấm ngôn thận hành* mới đúng.

*Ngũ cốc hoa màu: Ngũ cốc là lương thực chính, hoa màu là lương thực phụ.

*Cấm ngôn thận hành: hạn chế nói, cẩn thận trong hành động.

Bên ngoài mưa đang rơi lác đác, trong đường ngầm mặc dù đào rãnh để thoát nước mưa, nhưng vẫn là sợ nước ở phía trên thấm xuống, chỗ Hoàng thượng âm thầm đưa tin xuống, bảo nàng qua buổi trưa không cần đi qua đó.

Liễu Mạn Nguyệt đương nhiên vui vẻ nghỉ ngơi, dùng xong bữa trưa đã trèo lên giường nghỉ ngơi.

Trong Điện Hồng Tâm, Hoàng thượng vẫn bận rộn, cúi đầu phê duyệt tấu chương, không lâu sau thì nghe thấy bên ngoài báo, Hứa Tư Thừa bái kiến.

Sao, sỏ con của hai người họ Đặng đã chuẩn bị xong, rõ ràng tào triều thì lên bầm báo.”

Hoàng thượng khẽ gật đầu: “Ừ, bảo hai người hấn lên trước một lúc, nhìn xem động tĩnh của người bên ngoài.”

“Vâng!” Hứa Tư Thừa dừng một chút, lại nói, “Hoàng thượng, vậy sau đó... nếu không có người phản đối, phải hành sự như thế nào? Thần nơi đó đã liên lạc không ít học tử Thanh Lưu, đều biết nói chuyện, chuyện này quả thực lòng người hướng về a!”

Nâng mắt nhìn về kích động trên mặt Hứa Tư Thừa, Hoàng thượng lạnh nhạt nói: “Không vội, lúc này chẳng qua là thử phản ứng của bọn hấn một chút, nếu như thật sự muốn đi thử cử, sớm nhất là năm sau mới được.”

“Nhưng... Nếu như có thể trước khi vào thu định ra được...” Hứa Tư Thừa thấy thần thái Hoàng thượng như vậy, trong lòng giống như con mèo bị túm, lên không được xuống không xong, nhưng hấn cho dù vội nữa cũng không thể vượt qua Hoàng thượng mà đi nha.

Ngón tay ở trên bàn nhẹ gõ hai cái, Hoàng thượng nơi đó chợt chuyển đề tài, nói: “Chuyện này tất yếu phải có một người có thể đảm đương làm chủ khảo mới được, lúc này âm thầm tán đồng đều là những học trò của các người, trăm cũng có ý bảo người gánh cái vị trí này, tiếc rằng, người tuổi còn trẻ, cần phải dựng nên một chút công lao mới có thể khiến cho người nói không ra lời.” Dứt lời, lại lấy ngón tay chỉ điểm, “Bây giờ, trước tiên đừng có sốt ruột, chờ qua giai đoạn này trăm trước sẽ cho người tìm một chút việc để làm, có công lao lại bàn bạc việc này. Bằng không, chẳng lẽ lại bảo bọn hấn những người này đi chủ quản việc này hay sao?”

Hứa Tư Thừa trong lòng cả kinh, vội vàng nói: “Vâng”, mình vất vất và đề cử chuyện này, nếu như làm cho những người thế gia kia đem công lao này cướp đi, chẳng phải là làm mất cho người sao? Chẳng trách những ngày này Hoàng thượng vẫn không vội đây? Trẻ tuổi như vậy, còn có thể có lòng dạ

tính toán như thế. Nếu đợi một thời gian, chắc chắn sẽ là một vị minh quân!

“Chân Chân. Không thể có thai rồi?” Tổng đại nhân sắc mặt âm trầm, nhìn Lư thái y bên cạnh mang theo sáu phần mùi rượu.

Lư thái y lắc đầu mấy cái, giờ tay lên ở trên cánh tay của Tổng đại nhân vỗ vỗ: “Tổng. . . đại nhân yên tâm, Lư mỗ chắc chắn hết sức vì Tổng. . . phi nương nương điều trị thân thể, nhưng ngài. . . cũng phải làm nhiều. . . tính toán*.”

*Khả nâm. . . Dã yếu đa tổ dã. . . Toán: theo ngữ pháp Trung Quốc, thì sẽ edit như trên, nhưng nếu theo ngữ pháp tiếng Việt, sẽ là “Nhưng ngài. . . Cũng phải tính toán. . . nhiều.”

Hết sức gật đầu, Tổng đại nhân thấp giọng nói: “Lư thái y chẩn đoán mạch cho tiểu nữ, mà hôm đó lại kiểm tra đồ ăn tiểu nữ đã dùng qua, có thể có chút manh mối?” Nói xong, tay dùng ông tay áo che lại, nhét vào trong tay Lư thái y một cái hà bao.

Hà bao là mềm, bên trong để quả thực là ngân phiếu, Lư thái y nhận, mí mắt cũng không hướng về phía dưới mà rũ xuống một chút, chỉ trái phải liếc nhìn một cái, mới lại gần một chút: “Sau đó điều tra như thế nào. . . . Lư mỗ không biết, nhưng người hạ thủ đó. . . . Thật càn rỡ a. . . . Tuyên bố không sợ khiến cho người biết đây! Ngài cũng biết, sau đó. . . . Thái hậu, Hoàng thượng tất sẽ bảo người đi điều tra, nhưng hiện nay. . . .”

Lư đại nhân mặc dù mang theo vài phần rượu, nhưng nói được vẫn là rõ ràng đây, Tổng đại nhân nghe xong, hai mắt nheo nheo lại. Thái hậu tất nhiên không cần thiết hạ thủ với nữ nhi nhà mình, dù sao bà ta cũng mong đợi tôn tử đây,

Nhưng Thái Hậu Hoàng thượng điều tra, lại không thể xuống tay xử trí. . . Trừ vị nương nương Lư gia kia, còn có thể có ai?

Bây giờ tìm Lư thái y hỏi thăm chuyện này, Tổng đại nhân chẳng qua là vì hỏi tin chính xác mà thôi, trước kia dù kết luận như thế nào, cũng chỉ là suy đoán thôi, nhưng bây giờ. . . .

Mấy hạ nhân đỡ Lư thái y rời đi, Tổng đại nhân cũng ngồi lên xe ngựa nhà mình đi trở về phủ.

Sau khi Lư thái y lên xe, vốn là men say cũng đều không thấy, đưa tay vuốt vuốt huyệt Thái dương, lại cúi đầu cảm một viên thuốc giải rượu nuốt vào, lúc này mới đến gần ngọn đèn dầu phía trước mở hà bao ra nhìn nhìn, thấy đúng là ngân phiếu hai ngàn lượng, không khỏi lắc đầu cười cười, cất vào trong tay áo.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: chương 91

Thời tiết ngày càng âm u, bên ngoài mưa triển miên cả ngày, hoàn toàn không thấy ngừng.

Hoàng thượng từ trong ám đạo đi ra ngoài, dưới giày đều là bùn, gọi Bạch Oánh cầm giày đến để thay, lúc này mới vào bên trong phòng.

“Còn chưa đến mùa thu, tại sao trời cứ mưa không ngớt thế này nhỉ?” Liễu Mạn Nguyệt cau mày, cầm chiếc khăn ẩm ướt chà sát lên lưng Hoàng thượng, thời tiết rất khó chịu, một đoạn đường này đi đến không ngờ lại khiến hân một thân mồ hôi.

“Qua mấy ngày nữa sẽ tốt thôi, sau đó, tự nhiên trời sẽ nắng.” Hoàng thượng giương mắt nhìn lướt qua bên ngoài cửa sổ, bắt đầu vòng vo, kêu nàng lau lên đằng trước.

Giúp hân lau trên người một lần, hai người lúc này mới lên giường nghỉ ngơi, thời tiết buồn bức như vậy, không có người nào hứng thú làm cái chuyện kia hết. Một đêm ngủ thẳng đến buổi sáng ngày tiếp theo, bên ngoài vẫn còn nghe mưa lác đác chưa dừng.

Phía trên điện Hồng Tâm, quân thần đợi mưa vào triều. Từ lúc Hoàng thượng tuyên bố muốn đem Hạc Lâm Viên này trở thành hành cung để dùng, chuyện vào triều cũng được bàn từ trong kinh đến ngoài vườn. Chính là ngày nghỉ vốn từ mười ngày thì sửa lại thành năm ngày, có thể nói lũ triều thần còn có bao nhiêu thời gian để nghỉ ngơi chứ.

Cũng may, mặc dù Hạc Lâm Viên xa một chút, nhưng được cái đám triều thần cũng có biệt viện ở lân cận chung quanh, so với trong kinh cũng không xa lắm, trừ việc buổi sáng bận rộn một chút, thường ngày còn có thể tiêu trừ nắng nóng, hạ thấp nhiệt độ.

Trên đại điện, chúng thần từ lễ bái xong, liền lần lượt tấu trình. Sơ qua một hồi, Hà Quảng nghiêng người bước từng bước, đứng ra khỏi hàng, cầm trong tay tấu chương.

Việc này trước kia được bí mật thông qua, Hà Quảng trình tấu, Đặng Tư tán thành, Hoàng thượng trước tiên nhận sớ tấu, sau đó xem phản ứng của thần tử.

Không phải suy nghĩ, Hà Quảng nói muốn bãi miễn việc tổ chức khoa cử, trong lúc nhất thời lại không có ai tiếp lời.

Hoàng thượng thần sắc vừa động, ánh mắt quét một vòng trên người mọi người, những lão hồ ly ở phía dưới cúi đầu, nửa tiếng cũng không ừ hừ.

Chuyện này trong triều sớm đã có chút tin tức được truyền ra, hôm nay ở trước mặt mọi người vòng vo đề xuất, cũng không biết những người này đánh giá ra sao.

“Việc phân khoa thủ sĩ này, không biết các khanh có ý kiến gì không?”

Trên triều một mảnh trầm mặc, Đặng Tư liếc nhìn xung quanh, chỉ cảm thấy không khí quỷ dị, cắn răng vừa định tiến lên một bước tán thành, chợt thấy Lưu Thừa tướng ở đằng trước bước ra khỏi hàng, cúi đầu nói: “Hoàng thượng, chuyện này cần tập trung sức lực cả nước mới làm được một chút, bứt dây động rừng, vả lại nếu quả thật làm chuyện này, chỉ sợ sẽ có kẻ xấu nhân cơ hội này tuồn vào kinh, e rằng việc quản lý sẽ bất ổn không yên.”

Tên còn lại cũng tiến lên một bước, nói: “Hồi bẩm Hoàng thượng... chuyện này vốn là có ý tốt, nhưng chỉ sợ những người khác lòng mang ác ý, nhân cơ hội chuyện này mà gian dối. Hiện tại, trong triều đình chúng ta dùng trên dưới đều là con cháu thế gia, gia thế trong sạch, nền tảng rõ ràng, nếu muốn những người không biết ở đâu đã nhìn qua sách được mấy lần, mưu lợi đi đường này... Chỉ sợ sẽ bị phản tác dụng!”

Hứa Tư Thừa đứng ở phe trung lập, vốn là cúi đầu, lúc này nghe thấy sắc mặt thay đổi mấy lần. Trước kia lúc mọi người bọn họ thương lượng bàn bạc, tuy biết trong triều chắc chắn có người phản đối, nhưng khi đó bọn họ chỉ dùng những cái gì mà quy định cũ để nói, vì vậy đều có chuẩn bị. Nhưng hôm nay bọn họ nói tới cái lý do này, lại là một cách khác, hoàn toàn không phải là một ít chuyện, trực tiếp đánh vào đám người của mình trở tay không kịp!

Đặng Tư âm thầm ngẩng đầu, hướng đến Hứa Tư Thừa liếc mắt nhìn, thấy sắc mặt khó coi, trong lòng thầm thở dài một tiếng, biết rằng chuyện của hôm nay, sợ là khó mà nói nữa rồi, chà trách Hoàng thượng đã dặn dò trước...

Hoàng thượng mí mắt hơi rũ, trên mặt bất động thần sắc, thấy phía dưới lại đứng ra hai người, theo như lời nói cũng là cùng một giuộc với đám thừa tướng, liền hừ một tiếng, mở miệng nói: “Như vậy, liền tạm thời ngừng lại, hôm sau lại nói tiếp.”

Không nói không đồng ý, chỉ nói bàn bạc thêm, trên dưới triều đình dường như đã rõ ràng, biết Hoàng thượng đối với hành động lần này đã động tâm, chẳng qua là lúc không thích hợp lắm.

Mọi người trở về vị trí cũ, lại thêm một người tiến lên từng bước nói: “Thần, có điều muốn tấu.”

“Nói.”

“Hôm qua trời bắt đầu mưa, kéo dài cho đến hôm nay, bên ngoài Hạc Lâm viên đường đi bùn lầy, có nhiều xe ngựa sa vào vũng bùn, đa phần đại thần trước khi vào triều đều chuẩn bị hai bộ quần áo, cũng có mấy người hôm nay đến muộn ho khan không ngừng, không thể vào triều ra mắt Hoàng thượng. Mong rằng Hoàng thượng có thể sớm ngày về kinh...”

Người này còn chưa từng nói xong, bên kia lại đi ra một vị sáu, bảy mươi tuổi, bước đi có chút run rẩy: “Hoàng thượng, Hoàng cung trong kinh không thể lâu dài không có vua! Cứ thế mãi, trong kinh chắc chắn lòng người tan rã! Bên trong một quốc gia, chỉ có kinh thành là nơi mọi người hướng tới, duy có Hoàng cung là nơi thần tử kính ngưỡng quý lễ. Hành cung biệt viện chỉ có thể làm nơi giải nóng hưu nhàn, trăm triệu lần không thể ở dài lâu không về!

“Hoàng thượng, bất dục nhĩ mục, bách độ duy trình, ngoạn nhân tang đức, ngoạn vật tang chí *!” Nói xong, lại run rẩy quỳ xuống đất lạy, “Hoàng thượng tuổi vẫn còn nhỏ, yêu thích sơn dã, nhưng cự thần thần là thần tử nhận ủy thác của tiên đế, không thể không khuyên! Trong kinh lâu dài không có vua, lâu ngày không có ân huệ, thiên hạ này văn nhân học sinh sẽ đổi dời Hoàng thượng như thế nào?

*lỡ tai và mắt không bị dục vọng sai khiến thì trăm chuyện sẽ được xử lý thích đáng. Nếu đặt tâm tư vào việc chơi đùa thì sẽ đánh mất đạo đức, nếu phóng tâm tư đùa bỡn đồ vật sẽ đánh mất chí lớn.

“Lão thần cúc cung tận tụy chết cũng không hối tiếc, cho dù đường xá xa hơn ba nghìn dặm, có bò thì cũng lết vào triều, nhưng lại trăm triệu lần không muốn thấy Hoàng thượng làm trò cười cho thiên hạ!”

“Hoàng thượng, Nguyên đại nhân nói đúng, Hạc Lâm Viên là hành cung nghỉ mát, thần tử đều hiểu Hoàng thượng nhớ tiên đế, mới không muốn rời đi, nhưng Hoàng cung chính là trung tâm của một quốc gia, thật lâu không về, cũng là vi phạm tổ chế! Tiên đế ở dưới đất, sợ cũng là bất an a!”

“Hoàng thượng.”

“Hoàng thượng!”

“Hoàng thượng...”

P phía dưới quỳ một đám lớn, nhiều người không biết rõ chuyện gì cũng bị chuyện này hù cho nhảy dựng, thấy mọi người đều quỳ, mình cũng không thể không quỳ.

Nhưng là Hoàng thượng cũng không tức giận, cũng tận lực rút cổ lại cúi thấp đầu, trong lòng chẳng qua là kinh ngạc.

Phía dưới mọi người vừa quỳ vừa cúi đầu, trong triều đình trên dưới cũng chỉ nghe tiếng kêu thê lương, lại có mấy người khóc rống lên đầy nước mắt, giống như Hoàng thượng làm cái chuyện gì đại nghịch bất đạo vậy. Hoàng thượng đầu tiên là ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó ánh mắt nheo lại, cường chế lửa giận trong lòng, cẩn thận suy nghĩ chuyện hôm nay.

Trước kia mặc dù cũng có người thượng tấu, nói là muốn gọi mình hồi Kinh xử lý công việc, cũng không quá một hai bản tấu chương thôi, chính mình lấy có nhớ tiền đề, sau đó không có nghe bọn hắn nói gì nữa.

Nhưng hôm nay rốt cuộc là làm sao lại thành chuyện như thế này? Có thể nào chỉ vì một trận mưa ở bên ngoài?

Trong lòng càng muốn tức giận bốc hỏa, tuy biết bọn họ là cố ý như thế, chính mình cũng đã từng nghĩ thông suốt, nhưng nếu cứ tiếp tục thế này, chuyện này trăm triệu lần không thể!

Ti mi nhìn chăm chăm những người đang quỳ ở phía dưới, khóc cũng có, buồn bực không lên tiếng cũng có, lại cười lạnh một tiếng đứng dậy: “Vừa rồi các khanh thích quỳ như thế, thì liền quỳ đi!” Dứt lời, vung tay áo, xoay người rời đi.

Lấy trung hiếu tổ chế làm lý do, lấy quỳ lạy uy hiếp, cái đám “trung thần” này diễn cũng thật tốt a!

Hoàng thượng nổi giận đùng đùng rời đi, đem Nguyên đại nhân kia hù dọa sừng sốt, vốn là dùng cái mình chí lập tiết chi ý*(suy nghĩ sáng suốt dựa trên điểm mấu chốt), đầu nghĩ rằng . . . Hoàng thượng thật sự để cho bọn họ quỳ?

Lưu Thừa tướng âm thầm giương mắt nhìn lướt qua hướng Hoàng thượng rời đi, trong lòng âm thầm buồn lòng —— mới chỉ là Hoàng đế thiếu niên thôi, bị một cú đá kích như vậy, liền thẹn quá thành giận rồi, nếu như thế. Vậy cái kia liền dễ làm rồi.

“Các đại thần đều quỳ ở trong điện Hồng Tâm?” Liễu Mạn Nguyệt ngẩn người, quay đầu về nhìn lại Bạch Oánh bên kia. Hôm nay trời mưa, Bạch Huyền tự mình đi ra ngoài tìm người nói chuyện phiếm, tin tức này là Bạch Oánh hỏi thăm được.

Bạch Oánh gật đầu, thấp giọng nói: “Hoàng thượng giống như là bị tức giận, trở về Thính Vũ các liền không có đi ra.”

Rũ mắt xuống suy tư, theo lý thuyết, lúc này Hoàng thượng đang tức giận, nếu thông minh thì hẳn là nên tránh xa một chút, chờ hắn hết giận sẽ tìm hắn, nhưng trừ mình ra. Còn có ai có thể cùng hắn nói chuyện giúp hắn nguôi giận? Nói vậy Bạch Oánh tự nói với mình lời này, cũng là có ý tứ ở bên trong.

“Theo ta đi qua đó một chút.”

Thấy Liễu Mạn Nguyệt nói như vậy, Bạch Oánh trong lòng thở phào nhẹ nhõm, nàng là được Tiểu An Tử tin tưởng mới có ý nói cho Liễu Mạn Nguyệt. sau khi Hoàng thượng trở về Thính Vũ các, ngay cả ngọc thiện cũng chưa dùng qua, một người buồn bực trong phòng, lúc này sợ là chỉ có thể nhờ vị này giúp đỡ khuyên nhủ mà thôi.

Hai người từ trong ám đạo một đường đi tới Thính Vũ các, dưới chân quả thực không ít bùn lầy, may mà Bạch Oánh mang theo một bọc trang phục nhỏ, bên trong chứa vớ, một lát người tới liền có thể thay đổi.

Thấy Liễu Mạn Nguyệt đã tới, Tiểu An Tử canh giữ bên ngoài lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt mang nụ cười tiến lên chấp tay: “Liễu mỹ nhân thật sự tới, Hoàng thượng. Ngày hôm nay ngay cả ngọc thiện cũng chưa dùng qua!”

Liễu Mạn Nguyệt nhũ lông mày, quay đầu hướng trên gác nhìn thoáng qua, lại quay đầu hướng hắn nói: “Lấy chút ít thức ăn đến, ta lên lầu nhìn một chút.”

Cầm cái mâm trong tay, từng bước lên lầu, Tiểu Châu Tử, Tiểu Lưu Tử canh giữ cửa ở lầu hai đang sàu mi khổ kiếm, thấy Liễu Mạn Nguyệt đi lên, hai người nhàn thần sáng lên, vội vàng khẽ mở cửa mời nàng đi vào.

“Ai bảo các ngươi vào.” Bên trong lời nói tức giận không ít, quay đầu sau khi nhìn thấy người tiến vào là Liễu Mạn Nguyệt, những lời nói tiếp theo của Hoàng thượng bị nuốt trở vào.

Thấy mình đi vào, trên mặt tuy có chút ít kinh ngạc, lại không tức giận với mình, Liễu Mạn Nguyệt lúc này mới thân nhiên cười, vừa nâng cái mâm vừa đi đến bên trong: “Thiếp đói bụng.”

Hoàng thượng ngẩn người, giống như không hiểu nàng tại sao lại tới, hôm nay trời mưa không ngừng, buổi sáng trước khi đi còn dặn dò nàng, bảo nàng xé chiếu không cần đã tới.

“Đói bụng? Nàng vẫn chưa dùng qua ngọc thiện?” lúc này không muốn ăn, lại nghe rõ ràng lời của nàng, thấy nàng ấy còn đang nâng cái mâm, bước lên phía trước mấy bước nhận lấy.

“Một mỗi hai ngày nay, không có khẩu vị, nhưng vừa mới đói bụng, nghĩ tới, nơi này của Hoàng thượng đồ ăn so với thiếp thật là tốt hơn, liền đi đến đây.” Giương mắt lên tự tiểu phi tiểu nhìn hắn, Hoàng thượng nhũ lông mày, lúc này mới có chút thêm ăn, trên mặt cũng nở nụ cười, “Được, trầm cùng nàng dùng.”

Bên trong gọi trà, bên ngoài đám tiểu thái giám lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, Tiểu Châu Tử vỗ vỗ ngực: “Vẫn là lời nói của vị này có tác dụng a.”

Tiểu Lưu Tử giờ tay đặt lên bả vai Tiểu An Tử: “Cũng là tiểu tử nguoi thông minh.”

Tiểu An Tử cười hi hi nói: “Vạn tuế Gia gọi trà, nhanh nhanh lên một chút mang nước lại đây.”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: chương 92

Hai người dùng thiện xong, Hoàng thượng lúc này mới nằm trên giường lớn ở gần cửa sổ, đầu gác trên đùi Liễu Mạn Nguyệt, khép hờ ánh mắt, đem chuyện buổi sáng nói qua một ít.

“Trẫm chẳng qua là buồn bực, bọn họ hôm nay nói cái này làm gì? Rốt cuộc mưu đồ chính là cái gì.”

“Vị Nguyên đại nhân kia cũng là người trong Các?” Lão đầu từ sáu bảy chục tuổi, nhất định cũng sẽ là người trong Các? Liễu Mạn Nguyệt nhú mày, cái vị này che giấu cũng có phần quá lâu đi?

“Thế thì hẳn là không phải.” Hoàng thượng thở phào một cái, “Nguyên Hòe Ẩm kia chính là lão thần tứ triều (trải qua 4 đời vua), luôn luôn là trung thần, trung thần biến thành phình nịnh, xưa nay cũng là cái đức hạnh kia, không chừng là nghe lúc trước Lưu Ân nói ‘Hồi kinh’ hai chữ liền bắt đầu động kinh.”

“Hoàng thượng là cảm thấy, bọn họ đột nhiên nói . . . cái này là bởi vì những thứ gì?” Liễu Mạn Nguyệt mặt nhăn nhu, cúi đầu nhìn hần nói “Ngày hôm nay? Hay là bọn họ cảm thấy cái này làm mục tiêu, nói sang chuyện khác sao?”

Hoàng thượng hai mắt nhất thời mở to, trong mắt thần thái chợt lóe, nhưng ngay sau đó lại híp mắt. Giơ tay lên thành quyền, gõ lên trán mình mấy cái: “Chả trách, trước kia trẫm nghĩ lệch, còn tưởng là bọn họ muốn dùng cái này uy hiếp trẫm trở về, dễ dàng hành động.”

Hừ lạnh một tiếng, Hoàng thượng ngó chừng bên ngoài trên mái hiên đang nhỏ từng giọt nước giọng cảm hận nói: “Hôm nay nhắc tới chuyện phân khoa thủ sĩ, bọn họ liền lập tức lấy chuyện này làm mục tiêu, nên trẫm chỉ nghĩ đến chuyện này, không rảnh mà để ý chuyện kia! Nguyên lão đầu kia cũng là lão hồ đồ, hẳn là có người nói với hần rồi, trẫm hiện nay vào ở trong hành cung không phải là một chuyện tốt, vẫn là hồi kinh mới là chính đạo, làm cho hần chỉ để ý nghe, nếu là thượng triều có vài người nhắc tới chuyện hồi cung, thuận tiện nói cái này. . .

“Hần là thích làm chuyện này nhất, nghe nói lúc còn trẻ, động một chút liền quỳ trong cung mấy chục lần, nói thẳng là khuyên can. A, chỉ là lấy cái này uy hiếp Hoàng thượng, ai không nghe hần, đã bảo người nào bị văn nhân đâm cột sống thôi! Chính là chết bởi can gián, cũng có thể để lại danh tiếng tốt.”

Ngẩng đầu vuốt vuốt huyệt Thái Dương của mình, Liễu Mạn Nguyệt nhú mày: “Biện pháp này cũng là gặp may. Hần sẽ không sợ Hoàng thượng dưới con nóng giận bắt hần chém đầu?”

“Hần sợ cái gì?” Hoàng thượng nhú lông mày, hừ lạnh một tiếng, “Nguyên gia hần chính là một trong tam đại thế gia trong kinh, môn hạ môn sinh trải rộng từ trời Nam tới biển Bắc, nước bọt cũng có thể làm trẫm cho chết đuối!”

“Vậy Hoàng thượng còn bảo hần quỳ?” Liễu Mạn Nguyệt sùng sốt, buồn bực hỏi.

“Quỳ đi, quỳ bị bệnh luôn đi, ‘thẳng thần’ bậc này thành sự không có bại sự có thừa, chỉ cần lập tức dừng chết, bệnh thì tốt hơn.” Hoàng thượng lại hừ lạnh một tiếng.

“Kia. Hoàng thượng muốn làm sao bây giờ?” Những thứ triều thần kia chứng tỏ là lấy chuyện này nguy trang, làm cho hần sức đầu mề trán.

“Bọn họ hợp lại lập mục tiêu . . . Trẫm sao có thể để ý không đây?” Không biết nghĩ tới cái gì, Hoàng thượng noi đó bỗng nở nụ cười, giơ tay lên ngắt một cái trên mặt nang, “Trẫm càng không có khả năng rời xa nang.”

Nghĩ thông suốt liền tốt, Liễu Mạn Nguyệt cũng lười để ý tới hần có chú ý gì, hần vừa có chú ý, kia liền theo hần đi, bản thân ở nơi này ăn tốt uống tốt xem nào nhiệt, chẳng phải thoải mái sao?

“Làm sao? Còn không có kêu người đứng lên?” Thái hậu nghiêng người dựa vào trên giường, một cung nữ hầu hạ đám bóp chân, một ở phía sau quạt mát.

“Dạ, quỳ đã lâu, mấy vị lão đại nhân tuổi đã cao, Thái hậu. . . .” Trịnh An cúi đầu đứng ở một bên, hần vừa mới từ chỗ Thánh Vũ các đến, tiếc rằng Hoàng thượng ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn mặt, chỉ đành phải tới chỗ Thái hậu tổ khổ. Cả triều văn võ bá quan đều quỳ trên điện, đặc biệt là mấy vị lớn tuổi, nếu là nguy đến tính mạng. . . Nghĩ tới, trên người sợ run cả người, không dám nghĩ thêm nữa.

“Hừ, nên để hần chịu chút đau khổ.” Thái hậu nhàn nhạt khẽ hừ, mí mắt hình như nâng cũng không thèm nâng lên nói, “Người đi đưa cho các vị đại nhân một ít đệm quỳ, sau đó chuẩn bị một ít chè đường kẹo ngọt vân vân, chớ để cho bọn lại bị bệnh.”

“Này. . . .” nhất thời đầu Trịnh An biến lớn thành hai cái (ý chỉ không hiểu gì), trừng lên mí mắt, thấy Thái hậu nơi đó đã đem ánh mắt toàn bộ khép lại, bất đắc dĩ, chỉ đành phải lĩnh mệnh lui ra.

“Trên triều đình này, cũng không có người nào dễ dàng cùng chơi với hần, sao có thể lộn xộn dính vào?” Đợi Trịnh An rời đi, Thái hậu mới khẽ giương mắt, lại là cười lạnh một tiếng, “Té ngã hai lần rồi mà không biết tiến thoái, quốc chính đại sự kia có thể nói gió chính là mưa?”

Hồng Tiêu hơi khẽ cúi đầu không dám lên tiếng, trong điện nhất thời yên tĩnh một mảnh.

Bên ngoài trời đã mưa một ngày một đêm, mới từ từ ngớt hạt. Chúng đại thần ở thượng đường quỳ hơn nửa ngày, cuối cùng cũng được mang ra, chỉ không biết bên trong thật sự có mấy người, già ngất có mấy người?

Ngày kế tiếp lâm triều, chúng thần chưa tấu, Hoàng thượng liền mở miệng nói, gần nhất mưa dầm liên miên, đã có mấy chỗ thể nước quá lớn, đề đập chỉ sợ không chịu nổi.

Đại Hằng quốc nội, mặc dù diện tích giống như không có lớn bằng diện tích của Trung Quốc cảnh nội mà Liễu Mạn Nguyệt nhắc tới, nhưng lại cũng không phải nhỏ, trong đó phía nam có sông Lan Hà mùa mưa hàng năm đều có lũ lụt, chỉ là lũ lụt dù lớn dù nhỏ, lâu ngày cũng thành tai họa, sẽ không vượt qua được.

Chiêu thức này của tiểu hoàng đế cũng đánh cho mọi người trở tay không kịp, mấy vị đại thần âm thầm nhìn nhau mấy lần, liền có một người tấu, nói: “Lũ lụt của Lan Hà mọi năm đều như thế, một khi hồng tai, làm cho dân chúng hai bên bờ sông lâm than, cầu xin cho trọng thần trong triều đi trị thủy như vậy mới tốt.”

Hoàng thượng khẽ gật đầu, hai mắt chậm rãi quét qua đám quần thần, hôm nay lâm triều có mấy người không tới, xác nhận hôm qua quỳ đến sinh bệnh không nhẹ.”Các vị khanh gia, có thể có người tình nguyện đi?”

Phía dưới mọi người ngẩn người, Lưu Thừa tướng nhíu mày, trong lòng không ngừng bắt đầu suy nghĩ, Lan Hà bên kia hàng năm đều sửa chữa hàng năm đều ngập lụt, một năm trôi qua sẽ không an ổn, chuyện này người nào đi cũng chiếm không được chỗ tốt. Tiểu hoàng đế rốt cuộc là có ý tứ gì? Chẳng lẽ hần muốn chính mình đi hay sao?

Không chỉ một người Lưu thừa tướng, người bên cạnh đã âm thầm suy nghĩ hơn thiệt, việc khổng chế lũ lụt này, dù là cố hết sức cũng không thu được kết quả tốt. . . Bây giờ, người nào mà ra mặt chính là kẻ ngu.

Hứa Tư Thừa mặt nhăn suy nghĩ một chút, chợt nhớ tới, trước đó vài ngày Hoàng thượng không phải đã nói, động thái muốn phát động phân khoa thủ sĩ, tất yếu khiến cho người trong triều ra mặt? Trên người mình hiện vô công vô lao, không tiện ra mặt. Nhưng lũ lụt của hôm nay. . . Không phải là thời cơ tốt trên trời rơi xuống trước mặt sao? !

Trong lòng vừa động, người liền lập tức nhắc chân bước ra, phía sau Đặng Tư thấy Hứa Tư Thừa đứng đi ra ngoài, trong lòng cả kinh, muốn giơ tay lên kéo hần lại, cũng đã chậm nửa bước.

Chỉ thấy kia Hứa Tư Thừa hai tay ôm quyền, cất cao giọng nói: “Thần, tình nguyện đi!”

Hoàng thượng sững sốt, hần mới vừa rồi đã âm thầm cùng mấy người này đối mặt qua, đó là ý trấn an, bảo bọn hần bình tĩnh chớ nóng vội, chớ hành động thiếu suy nghĩ, nhưng hôm nay Hứa Tư Thừa này là chuyện gì xảy ra? Tại sao hần lại tự mình nhảy ra đây? !

Hai mắt híp lại, hiện lên một tia hàn quang: “A? Hứa khanh gia có thể có chủ ý gì trị thủy?”

Hứa Tư Thừa sững sờ một chút, trong lòng đè nén mừng thầm, cắn răng nói: “Thần còn phải đi đến hai bên bờ Lan Hà mới biết được, La Hà hàng năm sửa chữa, hàng năm lũ lụt, chỉ sợ không phải chỉ là thiên tai, mà là có người gây họa! Thần muốn đi trước, tác đất tác cỏ tra xét rõ ràng từng cái, kiểm tra thực hư đề đập hai bên bờ sông.”

Lưu Thừa tướng đột nhiên nói: “Hứa đại nhân, chuyện lũ lụt không phải là tầm thường, như thế vừa đi, nếu năm nay lũ lụt vẫn là nước dâng định kỳ thì sao?”

“Thần. Nguyên lập quân lệnh trạng!” Hứa Tư Thừa lần nữa cắn răng một cái cao giọng nói.

“Quả nhiên là ghé con mới đẻ, thiếu niên đáng sợ a! Hoàng thượng, Hứa đại nhân đã nói như thế rồi, không bằng liền để cho hần thử một lần?”

“Đúng là như thế, năm trước giám sát hai bờ sông cũng là cựu thần cẩn thận, hôm nay nói không chừng Hứa đại nhân ngược lại có thể lập công đó.”

“Thật là như thế.”

Vốn tưởng rằng quần thần chắc chắn phản đối mìnhđi lần này , nhưng không ngờ bọn họ ủng hộ như thế? Hứa Tư Thừa nghe, trong lòng lại là vui mừng, vội ngừng đầu hướng Hoàng thượng nhìn lại, lúc này mới nhận thấy, trên mặt Hoàng thượng mang theo vài phần giận dữ.

“Nếu như thế, Hứa khanh gia liền đi thử một lần đi.”

“Thần, lĩnh chỉ!”

“Hứa đại nhân!” Rồi đi Hạc Lâm Viên, xe ngựa Đặng Tư liền vượt qua phía trước Hứa Tư Thừa .

“Đặng hiền đệ.” Rồi điện Hồng Tâm, lại lĩnh thánh chỉ, Hứa Tư Thừa chỉ cảm thấy trên người nhẹ mấy phần, thấy Đặng Tư chạy tới, vội vàng dừng xe mời hắn đi lên.

“Hứa huynh hôm nay tại sao như thế?” Đặng Tư cau mày gấp giọng hỏi.

“Lan Hà lũ lụt không ngừng, Hoàng thượng cơ nghiệp không yên, vì huynh chỉ là vì Hoàng thượng phân ưu thôi, Đặng hiền đệ vì sao lại hỏi câu này?”

Đặng Tư ngẩn người, kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ Hứa huynh không có nhìn thấy ánh mắt Hoàng thượng nhìn chúng ta?”

“Ánh mắt?” Hứa Tư Thừa sùng sốt, cau mày suy nghĩ một chút, trước khi nói đến chuyện lũ lụt, Hoàng thượng thật là có nhìn thoáng qua hắn, nhưng khi hắn nghĩ đến, nếu Hoàng thượng trước kia đồng ý cho mình, chuyện này nói ra một chút, chuyện nhìn mình trước đó, không phải ý bảo là mình ra mặt sao? “Nhìn thấy, chuyện này chính là ý Hoàng thượng bảo mà.”

Đặng Tư ngạc nhiên, trong lòng lại càng kinh ngạc không ngừng, nhất thời lộ vẻ do dự, chẳng lẽ thật là Hoàng thượng bày mưu đặt kế?” Lan Hà kia hàng năm như thế, Hứa huynh cũng chưa từng trị thủy, làm sao có thể kết luận chuyện này có thể thành công?”

Hứa Tư Thừa cười lạnh một tiếng: “Hàng năm tu sửa hàng năm lũ lụt, đích thị là có tham quan ô lại từ đó quấy phá! Tư Thừa chuyện này, một là điều tra đề đập, hai tra tham quan để có thể cho cả triều văn võ một cái công đạo! Đúng rồi, hiền đệ cần phải cùng nhau đi chứ? Không bằng sau khi dùng thiện, chúng ta xé chiều cùng nhau đi đến chỗ Hoàng thượng chờ lệnh?”

Đặng Tư há hốc mồm cứng lưỡi, thật lâu mới nói: “Hứa huynh có biết, hôm nay một lời nói trên triều đình kia, chỉ sợ. Chỉ sợ sẽ đem kia văn võ bá quan cả triều đều đắc tội hết? Lần này xuôi nam, chỉ sợ sẽ phiền phức ah!”

“Vậy thì như thế nào?” Hứa Tư Thừa cười lạnh một tiếng, “Chúng ta phát động chuyện phân khoa thủ sĩ, không phải bởi vì triều đình này trên dưới khắp nơi cấu kết nhất thể, học sinh có chí không được dẫn đầu sao? Vốn sẽ phải cùng bọn hắn trở mặt, mà hôm nay nói bất quá là chuyện lũ lụt, Tư Thừa nói những câu có lý như vậy, chính là Lưu Thừa tướng cũng không khỏi không lên tiếng phụ họa!”

Tuy biết hắn xưa nay làm việc nói chuyện liền dễ dàng chui vào ngõ cụt, lúc này thử nghĩ xem, Hoàng thượng hôm nay nhìn mấy người mình , xác thực không phải ý khích lệ bọn hắn ra mặt, có thể thấy được đích thị là hắn nghĩ trệt! Mà lúc này nghe lời ấy của hắn, liền biết chuyện này khuyên nữa cũng không được, Đặng Tư không khỏi trong lúc nhất thời nản lòng thoái chí, vạ lần không biết nên như thế nào khuyên hắn.

Chờ khi trở về trên xe của mình, tùy tùng đằng trước thấp giọng nói: “Vừa mới có người truyền tin tới đây, Hoàng thượng mời đại nhân xé chiều đi qua một chút.”

“Biết rồi.” Đặng Tư thở dài một tiếng, chỉ sợ chuyện này. Hoàng thượng cũng sẽ bị hắn ta làm cho tức giận đi?

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: CHƯƠNG 93

“Ngu xuẩn!” Oán hận quăng cái ly, hắn vốn định ép buộc bọn họ cử một người ra nhận củ khoai lang nóng bỏng tay này (việc khó khăn không mong muốn), cũng khiến cho bọn họ nhất thời phân thần, không thể chú ý tới động tác của mình, ai ngờ được tên Hứa Tư Thừa tham công liệu lợi lại nhảy vào, ngay cả Quân lệnh trạng cũng dám lập. (Lập quân lệnh trạng mà ko giải quyết được nhẹ thì cất chức nặng thì bay đầu, mà thường là bay đầu =.=)

“Hoàng thượng, Liễu mỹ nhân tới.” Hai người yên lặng tiến vào từ ám đạo phía dưới , Tiểu Châu thấp giọng báo.

“Ừ.” Hoàng đế lúc này mới nhớ buổi sáng trước khi rời đi đã dặn nàng giữa trưa tới cùng hắn dùng bữa, lúc này chắc hẳn nàng tới rồi.

Hôn qua sắc mặt hần không tốt là do bị một đám đại thần khiến cho tức giận, ngày hôm nay lại có chuyện gì sao?

Thấy sắc mặt Hoàng đế không tốt, Liễu Mạn Nguyệt cũng không hỏi, cười dịu dàng đi xuống dưới dùng bữa với hần, ăn xong bữa trưa mới thay đổi quần áo thái giám đi ra ngoài, thấy sắc mặt hần đã tốt lên rất nhiều.

”Chàng tẩy sạch mực rồi hả?”

“Cái gì mực?” Một câu không đầu không đuôi khiến hoàng đế ngẩn người tại chỗ.

“Trên mặt chàng đó a.” Liễu Mạn Nguyệt cười cười, nhẹ tay điểm một cái trên gương mặt hần, “Vừa rồi khi dùng bữa, thiếp chỉ sợ Hoàng thượng đem mực trên mặt nhỏ giọt vào đồ ăn trong bát đấy.”

Lúc này mới hiểu nàng lại trêu ghẹo mình, cười gõ nhẹ vào đầu nàng một cái.” Năm chắc.”

“Thiếp không biết chuyện triều chính đại sự gì, chỉ biết là...” con người đen nhánh chuyển mấy vòng, mắt hoa đào hí lên mới nói tiếp.” Có những việc tuy mới nhìn thì nhiều chỗ hỏng, nhưng cần phải ngắm lại xem nó có chỗ tốt nào không? Nếu là nghĩ ra được biện pháp đổi lại rồi, không chừng chuyện xấu thì có thể trở thành chuyện tốt đấy.”

“Chỗ tốt?” Lòng mảy Hoàng đế cau thêm vài phần, hai mắt khép hờ, hần vừa rồi thầm nghĩ muốn tóm tên Hứa Tư Thừa kia tới mắng chửi một trận, nếu vẫn không thông thì đánh cho vài chục đại bản khiến hần ta nửa năm một năm không thể xuống giường được, thế mà có chỗ tốt?

Đề cho hần ta đi, có thể có chỗ tốt gì?

Suy nghĩ cả nửa ngày, cũng không nghĩ ra có gì, thấy thời gian đã không sai biệt lắm liền đứng dậy mang theo mấy người Liễu Mạn Nguyệt đi đến điện Hồng Tâm

Trên đường còn vừa đi vừa suy nghĩ, chỗ tốt không thấy, chỗ xấu thì ngược lại không ít. Hần ta nếu như đi thật, mình coi như lại mất thêm một người có thể sử dụng. Tuy Hứa Tư Thừa kia tính tình xúc động, đầu óc có khi không biết suy nghĩ, ánh mắt lại thiên cận nhưng làm việc xấu cũng rất đặc dụng.

Nếu nói người đặc dụng, tên Đặng Tư kia đầu óc thông minh hơn một chút, lại biết tiến thoái, Hà Quảng thì mặc dù không quá thông minh, nhưng trung thực vâng lời, cực kỳ ổn định, ngược lại phù hợp.

Sự tình khởi công xây dựng học viện lúc này đã rõ ràng, vốn muốn tên Hứa Tư Thừa kia đi đảm nhiệm nhưng bây giờ không được, năm nay lũ lụt đi qua, không chừng sẽ gặp...

Đợi chút...!

Trong đầu chợt sáng tỏ, bước chân vốn đang tiến tới cũng ngừng lại, suy nghĩ càng ngày càng thông suốt. Tên Hứa Tư Thừa bởi vì gần đây được mình sử dụng, tính tình càng phát ra nhanh nhạy, giao tế cùng đồng僚 (cùng làm quan trong triều) bên nhẹ bên nặng (ý là bắt đầu kéo bè kéo cánh), hần nghĩ ngợi, đợi mình ổn định công việc lớn nhỏ trong triều phải chậm rãi hạ bệ kẻ này, nhất định không thể dùng lâu.

Hiện nay mỗi người đều biết Hứa Tư Thừa là tâm phúc của mình, lúc này mang hần ta ra làm bia, sai mấy người Đặng Tư âm thầm làm việc chẳng phải càng thuận lợi?

So với việc để bọn họ phải đưa người ra làm, khiến bọn họ luống cuống tay chân một phen rồi sau đó vòng vo trở lại, thì thà cứ để Hứa Tư Thừa trâu mới sinh không sợ hổ làm kẻ xuất đầu để bọn họ nhìn mà vui sướng, sau đó chính mình tùy cơ ứng biến.

Hoàng đế đi tiếp tới, chợt ngừng lại, mọi người dù không dám ngăn đầu nhưng trong lòng không ngớt buồn bực.

Liễu Mạn Nguyệt vốn đang cẩn thận xem xét bốn phía, muốn nhìn xem có phi tần nào ở gần muốn “Vô tình gặp gỡ” hay không? Lúc này mới nhìn lại chỗ Hoàng đế đang đứng.

Giờ phút này hoàng đế cũng đã suy nghĩ thông suốt, trong mắt và trên khóe miệng đều mang vẻ vui mừng, có chút nghiêng đầu, liếc mắt nhìn nàng cười đắc ý, cười đến mức nàng thấy mơ hồ, không biết Hoàng đế có gì vui hay lại điên cái gì?

Đặng Tư đi đến cửa điện Hồng Tâm, trong lòng chất chứa lo lắng đứng chờ, chỉ lát sau Hà Quảng cũng tới. Trong mắt hai người đều có lo lắng, liếc mắt nhìn nhau một cái, nghe bên trong có tiếng truyền vào mới cúi đầu đi sau lưng thái giám thẳng tiến về phía Ngự thư phòng.

” Học viện Thanh Sơn đã xây dựng xong, vốn Trẫm định cho Hứa khanh đảm nhiệm chức Viện trưởng nhưng lúc này hần ta đã nhận việc phải xuôi nam, công việc kia sẽ do hai người các khanh quản lý.”

Trong tiếng nói của Hoàng đế không có nửa điểm tức giận, càng không có việc vừa gặp đã quở trách hai người, ngược lại đem chuyện tốt như thế giao cho họ khiến họ đều kinh ngạc vô cùng.

“Bọn thần nhất định không nhục mệnh”. (không phụ với sự giao phó của HT)

Hoàng đế cẩn thận tỉ mỉ phân phó nửa ngày lại không đề cập nửa chữ đến việc Hứa Tư Thừa xuôi nam trị thủy, trong lòng hai nười nghi hoặc nhưng lại không dám nói nửa lời.

Nghe dặn dò xong, hai người mới tiến đến Công bộ.

“Đặng hiền đệ, việc này ... thật sự là do Hoàng thượng bày mưu đặt kế hay sao.” trong lòng Hà Quảng buồn bực, sáng nay lâm triều, Hoàng thượng rõ ràng vô cùng tức giận, sao bây giờ nhìn đã như không có chuyện gì rồi? Hay là Hoàng thượng vốn đã ngầm đồng ý như thế? Vậy buổi sáng người hành động (diễn kịch) cũng quá chân thật a.

Đặng Tư suy nghĩ mấy lần, mặc dù còn không nghĩ ra điểm mấu chốt, nhưng cũng biết nhất định không phải như thế. Chúng ta trước tiên cứ làm tốt công việc ở học viện, Hứa huynh lúc này... ai, về sau nếu lại gặp chuyện như thế này, chúng ta không được hành động giống hần ta mới là chính xác a.”

“Nếu thật là Hoàng thượng bày mưu thì có thể...” Hà Quảng cau mày nhìn hần.

Lắc đầu, Đặng Tư thấp giọng nói: “Không giống, sự việc đến cùng là như thế nào thì đệ vẫn chưa hiểu rõ, trước mắt chỉ có thể cố gắng xử lý công việc Hoàng thượng giao.”

“Tất nhiên rồi.” Hai người trung thực nhận lệnh làm việc, âm thầm vội vàng chuẩn bị sự tình của học viện.

Giờ Ngọ ngày tiếp theo, Hoàng Thượng tuyên một mình Hứa Tư Thừa, lệnh cho hần lần này xuôi nam tận tâm tận lực đôn đốc công việc trị thủy, không được chủ quan.

Nhận được lời dặn dò, lại thấy khuôn mặt Hoàng thượng bình thản, Hứa Tư Thừa tin rằng mình đã lĩnh hội đúng ý nghĩ của Hoàng thượng, trong đầu lúc này chỉ khí ngút trời, hần không thể chấp cánh bay tới phía Nam, lập tức có thể đứng bên bờ sông Lan chỉ điểm Giang sơn.

“Con a, đừng có tuổi trẻ hiếu thắng”. Thái hậu nghiêng người dựa vào đầu giường trúc, mi mắt khẽ rũ xuống liếc trông mắt, chậm rãi nói với Hoàng đế, “những lão thần này dù làm việc có chút cổ hủ nhưng lão luyện thành thực, bọn hần ăn muối còn nhiều hơn con ăn cơm, nếu thật sự có biện pháp tốt, còn không gặt đầu sao?”

Hoàng đế ngồi bên cạnh cũng không nhìn về phía thái hậu, chỉ nói: “Trẫm chỉ cảm thấy đây là biện pháp rộng đường ngôn luận, nếu như việc gì cũng đều để bọn con cháu thế gia bọn họ quyết thì đến cùng ai mới là chủ của thiên hạ này?”

Thái hậu giương mắt, trong mắt biểu lộ vẻ bất đắc dĩ: “Hừ, con cháu thế gia thì như thế nào? Đều là những người từ gia đình Thục Hương, làm việc tự có chừng mực. Những kẻ thảo dân quê mùa kia mặc dù được mặc Triều phục cũng không thể có phần khí độ đó. Như thế nào quan? Như thế nào dân? Thượng cấp định ra chương trình, phân ra các cấp độ, nhân tài phía dưới chiếu theo luật làm việc, bằng không thì thiên hạ này có thể rối loạn!” Nói xong thần thể hơi nghiêng về phía trước: “Hoàng thượng chỉ nhìn thấy người nhà thế gia làm quan đông đúc trông coi công việc lớn nhỏ của giang sơn, lại không biết bọn họ cực kỳ quy củ, nhất định sẽ không nhận những kẻ có tâm tư không đáng hoàng. Nếu là những kẻ không biết phân biệt nặng nhẹ kia thành quan một cách đơn giản thì khác, không chừng có đã tâm với Hoàng thượng nữa đây.”

Hoàng thượng mãnh liệt ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn thái hậu, khoe miệng khẽ nhếch, cười lạnh một tiếng: “Thì ra là thế, bọn họ phản đối hành động lần này thật sự là vì trẫm suy nghĩ đầy.”

Thái hậu biết hần mấy ngày nay tức giận, trên triều đình bị phủ quyết, lúc này nghe thấy sự giận dữ và chỉ trích trong lời nói của hần cũng không để ý, chỉ tiếp: “Hoàng thượng bình tĩnh suy nghĩ, ai gia là mẹ ruột của con, nhất định không có ý thay người khác nói chuyện, chỉ mong muốn con có thể an an ổn ổn ngồi ở ngôi vị hoàng đế này.”

An an ổn ổn...

Đứng ngoài điện Hòa Di, ngẩng đầu nhìn sao đã xuất hiện trên bầu trời, nghe lời bọn họ, chiếu theo ý của bọn họ mà làm việc thì chính mình có thể an an ổn ổn. Ngôi vị Hoàng đế này là bọn chúng để cho hần làm đấy.

Làm con rồi, hay nên phóng tay liều mạng?

Chậm rãi nhắm lại hai mắt, trong đầu lại nghĩ tới tình hình năm đó phụ hoàng qua đời, khi mở mắt ra thì trong mắt đã tràn đầy kiên định... dù khó hơn nữa cũng muốn chính mình nắm vững. Cái chết của phụ hoàng, là con của người hần không thể không báo thù.

Tâm Phụng cư một mảnh yên tĩnh, dù Xuân Vũ kêu xin khan cả giọng cũng nhất định không ra, còn suýt đem nạng đuổi đi.

Âm thầm nghiêng răng, đi ra khỏi Tâm Phụng cư, đi đến một chỗ trong rừng đạo một vòng, không bao lâu liền có một cung nữ đi qua bên cạnh, nhìn trái nhìn phải thấy không có ai, Xuân Vũ mới vội vàng đi theo.

“Như thế nào?”

Xuân Vũ đen mặt, thấp giọng nói: “Vị kia tính tình thực là... ngày hôm nay đã khuyên hồi lâu, suýt nữa đuổi ta ra, chết cũng không chịu đi ra lần nữa.”

Cung nữ kia cười lạnh hai tiếng: “Trước cứ kệ đi, qua ít ngày nữa đã có kế hoạch, mấy ngày nay chỉ cần chú ý giữ nạng ở lại, chớ để nạng hành động

thiếu suy nghĩ là được.”

Nghe nàng nói thế Xuân Vũ mới nhẹ nhàng thở ra, biết rõ bọn họ trong lòng đã có dự định, có thể tìm được biện pháp kích lệ hoàng hậu, vội hỏi:” Nếu thế ta về trước đây.”

” Ân, sau này nếu không có chuyện gấp đừng tới tìm ta, miễn cho có người nhìn thấy.”

“Điều điều tra rõ rồi hả?” Bàn tay Hoàng đế nhẹ nhàng gõ nhịp trên bàn, bốn phía gió mát phát phơ.

Quả là chỗ sườn núi này thoải mái, gió từ trong sơn cốc thổi ra mang theo một chút hơi lạnh, đầu giống như trong điện Hồng Tâm kia, mấy ngày nay càng ngày càng oi bức.

“Vâng, chứng minh chắc chắn có bốn mươi hai người, trong số còn lại mười ba người có chút hiềm nghi, còn chưa điều tra rõ ràng.” Triệu thống lĩnh hơi khom lưng bẩm báo.

“Ừ, theo dõi sát sao những kẻ đó, thà giết lầm cũng không thể bỏ sót ai.” Hoàng đế hơi rũ mi, nhẹ liếc mắt lạnh lùng nói ra.

“Vâng” dừng một chút, Triệu thống lĩnh lại nói:” Trong bốn mươi hai người này có ba mươi người là hai năm gần đây mới vào cung, năm sau lại là thời điểm tuyển cung nhân (nô tài nô tì hầu hạ trong cung) đến lúc đó sợ lại có thêm kẻ khác trà trộn vào.

“Theo dõi cẩn thận là được”. Đưa tay xoa xoa thái dương, Hoàng đế khẽ thở dài một hơi” người lui xuống trước đi.”

“Vâng”.

Triệu thống lĩnh đi khuất, Liễu Mạn Nguyệt vốn tránh sau tấm bình phong mới đi ra, thấy Hoàng thượng giống như rất mệt mỏi liền ngồi xuống sát cạnh người hắn, để hắn đem đầu gối lên đùi nàng, bàn tay như ngọc trắng khê xoa vuốt thái dương.

“Bốn mươi, năm mươi người... Nội cung của trẫm bị bọn họ làm thành cái sàng rồi.”

Liễu Mạn Nguyệt nhất thời nhin không được, bật cười thành tiếng, vội đưa tay che miệng.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: CHƯƠNG 94

“Còn cười?” Thấy nàng cười thật hăng hái, bàn tay to nắm vào đùi nàng một cái,” Hừ, miệng ăn trong nội cung vốn đông đúc, còn tốn tiền nuôi bọn chúng. Để tìm một cơ hội tốt, đem tất cả bọn chúng đẩy ra ngoài, có thể khiến trẫm tiết kiệm không ít bạc.”

“Hoàng thượng thiếu tiền?” Liễu Mạn Nguyệt nhú mày, nghi hoặc hỏi?

“Lúc này ngược lại không thiếu.” Nói xong Hoàng đế giương mắt nhìn núi non xa xa ngoài đình, “Nhưng mà trẫm cho người âm thầm tra, các khoản trong công khố mặc dù nhìn có vẻ minh bạch rõ ràng, nhưng thực tế thiếu hụt không ít, hiện tại lấy các khoản khác che đậy, nhất thời không có chuyện gì, một khi có chiến tranh phải sử dụng... Hừ, quay đầu phải tìm mấy nhà giàu tham ô đủ nhiều để khai đao, đem bỏ khuyết đầy đủ những khoản thiếu hụt bên trong Công khố mới được.”

Liễu Mạn Nguyệt vội vàng gật đầu nói:” Có thể, có thể, những kẻ tham quan ô lại này không lấy ra làm thịt lúc ấy thì còn chờ lúc nào? Bình thường nuôi, đội thiếu tiền liền tìm bọn hắn lấy.”

“Nàng tưởng tính toán cái này thật sự dễ dàng rõ ràng à?” Hoàng đế cười lắc đầu” Bọn hắn về mặt xử lý này cũng có thể nói là thông minh, xưa nay chưa lộ ra, đến lúc tiến vào sâu hơn trong phủ, trong viện của chúng mới có thể thấy rõ được, hơn nữa thỏ khôn có ba hang, xử trí đầu đơn giản như vậy?”

Hai người đang nói chuyện chợt nghe thấy có tiếng vang nhẹ nhàng từ bên kia cầu treo, Tiểu Châu bưng chén đĩa tới, tiến vào đình cũng không dám ngẩng đầu nhìn hai người, chỉ thưa :”Hoàng thượng, ngọc bài ngày hôm nay ạ”

Hoàng đế không hề động, chẳng thèm suy nghĩ nói:” cho Ngọc tần thị tẩm.”

Tiểu Châu vội nói:” Hoàng thượng, ngọc bài của Ngọc tần ngày hôm nay không đưa tới ạ”.

“Hử?” Hoàng đế ngẩn người, quay đầu nhìn hán ta, mắt mang nghi hoặc.

“Nói là... bất tiện ả.” Nếu là bình thường hán cứ việc nói thẳng là đến tháng là được rồi, nhưng lúc này Liễu mỹ nhân cũng ở đây, Tiểu Châu Tử không dám nói thẳng.

“Ah, vậy thì...: đưa tay gõ trán mấy cái, nhất thời không nghĩ ra được phải đến chỗ nào.

Liễu Mạn Nguyệt nghiêng đầu nhìn Tiểu Châu Tử, cúi đầu cười nói:” Ngày hôm qua không phải lần đầu tiên sao? Hoàng hậu nương nương không đến hầu hạ?”

Hoàng đế khẽ nhướn lông mày:” Nàng ta? Nàng ta trong vòng nửa năm sẽ không tới chỗ Trẫm, nếu không thì mặt trời mọc ở phía Tây.”

Cúi đầu nhăn nhó cười, để khuôn mặt Tiểu Châu Tử cứng đờ, đứng tại chỗ không dám lên tiếng, chờ Hoàng thượng phân phó.

“Hai Tài nữ đã từng được hầu hạ, người nhìn xem Ngọc bài của ai ở đó thì tuyên người ấy thị tâm.” Hoàng đế cực kỳ lười biếng, đem chuyện này ném lại cho Tiểu Châu Tử.

Tiểu Châu Tử chỉ đành phải nói:” Triệu tài nữ.”

Buổi tối ai thị tâm bình thường vẫn tuyên ra bằng cách này, không biết những người phi tần kia nếu biết có thể tức giận đến thổ huyết hay không.

Sau khi Tiểu Châu Tử rời đi, Liễu Mạn Nguyệt mới nghiêng đầu hỏi:” Hoàng Thượng không truyền Chu phi sao?”

“Nàng ta?” Hoàng đế khẽ chớp mí:” Khi nào Thái hậu gọi trẫm, trẫm lại truyền nàng ta một lần.” Nếu nàng ta và Thái hậu tình cảm thâm hậu như thế thì để cho thái hậu an bài, nếu bà ấy đến tìm thì mình liền tuyên một lần, nếu bà ấy không đi thì càng thanh tịnh vui vẻ.

Bên ngoài cũng cần xử lý, gọi Tiểu Lưu Tử dẫn dò nếu đốt mê hồn hương không trối lại cũng không sao. Hán chi sợ Chu phi tới chỗ Thái Hậu bị hỏi này hỏi kia, hay vẫn nên trối lại không hạ hương mới ổn thỏa? Nếu thế chính mình trước đó lại phải lộ mặt một lúc, lại phải nhìn cái khuôn mặt kia... hán nghĩ mà khó chịu cực kỳ, có thể gọi ít một lần thì gọi ít một lần.

Phải bà bà (mẹ chồng) phân phó mới có thể hầu hạ “nam nhân” của mình, Liễu Mạn Nguyệt khẽ thở dài một tiếng, thông thả nói:” Các nàng tội gì khổ như thế chứ.”

Đúng vậy ả, tội gì phải khổ như thế. Nếu nàng không phía người ở trong Các, bắt buộc phải vào cung, liền vui vẻ tự mình một mình thanh tịnh đi, về phần Hoàng THượng? Chưa nói là yêu hay không, chỉ cần có ăn có uống không cần bốn ba, không có lý tưởng cũng được, sao phải vội vàng tiến lên chịu tội này? Được rồi, chính các nàng cam tâm tình nguyện, mình cũng chỉ ở bên xem kịch vui thôi.

Thân thể Tổng phi được điều dưỡng mấy ngày, gần đây đã tốt hơn. Trước đó mặc dù nàng ở trong Hoa Hoàn phùng dưỡng bệnh nhưng có tin tức gì thì cũng biết ngay. Hoàng hậu và Chu phi cùng hầu hạ một ngày, Hoàng hậu nương nương nửa đêm canh ba bị tức giận rời khỏi cung của Hoàng Thượng, chuyện này đã được truyền khắp nơi, không ai không biết nên tất nhiên nàng cũng biết.

Nàng bị xảy thai, mình tra ám tra, người có thể động tay đều chỉ có thể là Hoàng hậu, trong lòng sao có thể không hận nàng ta? Lúc này thấy nàng ta bị mất thể diện lớn như vậy, lại giả bộ bệnh mấy ngày nay, trong lòng Tổng phi cũng trút được một ngụm ác khí.

“Chủ tử, sáng nay phải đi thỉnh an Hoàng hậu nương nương, ngài...” Trần nhi cẩn thận nhìn sắc mặt Tổng phi, chi sợ lời nói của mình khiến trong lòng nàng ấy không thoải mái,

“Nha đầu ngọc, chủ tử của người hiểu rõ hơn người.” Mắt công điểm trang che những thiếu sót trên gương mặt, sau đó Tổng phi khẽ rũ mắt, ngồi ở trước gương, nhìn hai tiểu nha đầu giúp nàng cài trâm.

Nhẹ nhàng thở ra, Trần Nhi trên mặt lại lộ ý cười:” Ngày bị bệnh ả, trong cung cũng liên tiếp có vài người bị bệnh đau, Hoàng hậu nương nương, Chu phi đều “bị bệnh”. Thái hậu cũng bị bệnh, cả mấy Tài nữ cũng thường xuyên phải thỉnh ý hỏi được.

“Tỷ tỷ nói còn thiếu đau, người trong Thu Thủy các cũng thường xuyên phải triệu thái y đấy, nghe Bạch Huyền chỗ Liễu mỹ nhân phàn nàn, chỗ các nàng suốt ngày tràn ngập mùi thuốc, ăn đồ gì ngon tới đâu cũng ném không ra mùi vị nữa rồi.” Tiểu cung nữ phía sau vừa chải đầu vừa cười nói.

Trần nhi nghiêng qua liếc một cái, nhếch miệng nói:” Chỗ các nàng có thể có cái gì tốt, kể cả không có vị thuốc kia thì cũng không có cái gì ngon mà ăn được đi.”

“Đi thôi.” Không có tâm tư nghe các nàng đứng đó tốn hơi thừa lời, thấy đầu đã chải xong, trang điểm cũng đã tốt, Tổng phi đứng dậy, trên mặt mang theo ba phần bình thân vui vẻ, đứng dậy đi ra khỏi phòng.

Vài ngày trước nhiều rối loạn, tranh đấu một hồi, rồi lại bởi Hoàng thượng trên triều chính có việc tức giận gần nửa tháng không điểm phi tần hầu hạ, hai ngày nay cuối cùng cũng tốt hơn rồi.

Tổng phi từ ngày đẻ non đến hôm nay mới lần đầu đi ra ngoài.

Chỗ Thái hậu vẫn truyền “bị bệnh” không cho phi tần qua thỉnh an, vì vậy mấy ngày nay chỉ cần đến chỗ Hoàng hậu nương nương.

Trên đường đi, các phi tần xa xa thấy mặt Tổng phi đều vội vàng an, theo phía sau cùng tiến vào Tâm Phương cư của Hoàng hậu.

Mấy ngày nay nghe nói thân thể Chu phi mặc dù có khôi sắc, nhưng vẫn rất yếu mệt, cần được điều trị, nên chưa tới thỉnh an, có thể nói từ ngày đó (ngày cùng đi Thị tâm ý) Chu phi và Hoàng Hậu đều chưa gặp lại nhau.

Chúng phi tần từng người ngồi xuống, Hoàng Hậu nhìn một vòng từ trái sang phải, liền nhìn về hướng Tổng phi: “Muội muội mấy ngày nay đã dưỡng thân thể tốt chưa, nếu có kẻ nào hầu hạ không tốt, chỉ cần nói với Bôn cung, bôn cung sẽ thay muội xử lý.”

Từ lúc vào cửa, khỏe miệng Tổng phi luôn hơi khê giương lên, nghe Hoàng hậu nói xong liền hướng nàng ấy nhẹ gật đầu nói: “Đa tạ nương nương lo lắng, những ngày này đã dưỡng tốt lắm, thái y nói nên ra ngoài đi lại một hồi, bằng không lại không tốt lắm.”

Hơi gật đầu, về đoàn trang trên mặt hoàng hậu không giảm chút nào: “Hoa sen trong vườn mấy ngày nay đã nở, chỗ ở của muội cách hồ sen không xa, bôn cung vốn nghĩ đến, đáng tiếc muội bị bệnh bằng không mở một hội ngắm hoa, xin Thái hậu và Thái phi cùng qua thưởng thức cũng tốt.”

Tổng phi khẽ mỉm cười, còn chưa mở miệng, chợt nghe thấy Ngọc Tần ngồi phía dưới cười nói: “Hoàng hậu nương nương nói đúng ạ.” Nói xong, đảo mắt nhìn Tổng phi, cười nói: “Nếu là người bên ngoài mở hội ngắm hoa thì thôi, nếu Tổng phi nương nương làm, không chừng Hoàng thượng cũng sẽ đi qua tham gia. Mấy ngày nay trời cực kỳ nóng nực, Hoàng thượng sợ là cũng đang buồn bực trong lòng, đi đến hồ nước nhìn một chút cũng tốt.”

Phi tần phía dưới nghe xong đều âm thầm cắn răng, Hoàng đế mấy ngày không điểm người hầu hạ, sau đó tuyên, trừ một lần chọn Triệu tài nữ, cũng chỉ gọi Ngọc tần một lần. Mọi người lúc này ngay cả mặt Hoàng đế cũng chưa được gặp, Ngọc tần trước mặt mọi người nói lời này tỏ vẻ nàng ta cùng hoàng đế thân cận.”

Tổng phi cười nhạt một tiếng, không thềm tiếp lời nàng... chợt xoay đầu nhìn về phía Liễu Mạn Nguyệt hỏi: “Nghe nói mấy ngày nay muội cũng bị bệnh, ở chỗ ta có không ít dược liệu quý do Thái hậu, Hoàng thượng ban thưởng, nếu cần dùng liền qua chỗ ta lấy đi.”

Liễu Mạn Nguyệt vội vàng cười nói: “Cảm ơn nương nương lo lắng, thái y nói thân thể có chút yếu đuối, khí huyết không đủ. Thân thiếp bây giờ mới biết không ngờ bệnh là bởi vì khí huyết không đủ, mỗi ngày đều ngủ rất nhiều.”

“À, muội muội lời này cũng nói được, nhìn làn da đẹp của muội có phải do ngủ nhiều có được không? Non đến độ véo vào có thể chảy nước đầu, bệnh như vậy ta cũng muốn được.” Vương phượng nghi đưa tay che miệng cười nói.

Một trận đùa giỡn, không có ai nhắc tới hội ngắm, hoa trên mặt Ngọc tần cười, trong tay lại suýt nữa vò nát khăn tay, khi trở về Hoàn viện, tức giận đến quăng hai cái ly, đuổi tất cả cung nữ hầu hạ ra ngoài, một người ở trong phòng bực tức.

Nàng được sủng ái, nàng đúng là đang được sủng ái, làm sao lại bị uất ức như vậy?

Trước kia trong các truyền lời mấy lần, ra lệnh cho nàng thỉnh thoảng thổi gió bên tai Hoàng thượng hai câu, khiến Hoàng thượng bỏ đi chủ ý phân khoa thủ sỹ (mở kỳ thi thu sỹ từ vào triều làm quan), nhưng hết lần này tới lần khác nàng đi hầu hạ cũng không có cơ hội để nói.

Không phải nàng không muốn nói, mà là nói không nên lời. Ai bị bịt miệng còn có thể nói đây? Ngược lại có một lần, nàng thừa dịp không “sinh hoạt vợ chồng” mở miệng nói hai câu, ai ngờ Hoàng thượng nghe xong liền xoay người đi ra ngoài không trở lại, mấy ngày sau đó chọn người khác hầu hạ.

Trung thực nghe lời Hoàng Thượng mới có thể điểm nàng, chọn nàng, nàng mới có cơ hội mang thai long tử, nàng không thể làm gì khác, chỉ có thể nói dối trong Các là đã nói, Hoàng thượng không để ý là được. Mấy ngày này, cung nữ mà trong Các phái âm thầm liên lạc với nàng lại lạnh nhạt, cứ như nàng không để bụng làm việc ấy.

Có thể như thế nào... bụng của nàng cũng bắt tranh khí (không biết tranh đấu), nhiều lần như vậy sao còn không thể mang thai?

Oán hận nắm tay đâm vào trên đệm hai cái, trong đầu nghĩ tới Tổng phi kia, chỉ được hầu hạ hai lần liền có. Tuy rằng sau này bị sảy, nhưng cuối cùng cũng là thân thể đã từng hoài thai, lúc này chỉ sợ nàng vừa khỏi, hoàng thượng liền lại cho nàng ta hầu hạ.

Quả nhiên, ngày kế tiếp Hoàng thượng liền chọn Tổng phi qua hầu hạ, ngoại trừ Thái hậu còn mấy người đều mong nàng đi qua không có kết quả gì.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

“Trận mưa này nói đến là đến, nói ngừng... cũng chưa thấy ngừng.” Đứng trong đình ngẩng đầu, nhìn bên ngoài mưa như một tấm rèm phủ xuống, Liễu Mạn Nguyệt vịn tay vào cây cột trong đình, lắc đầu thờ dài nói.

“Không dùng được thì cứ ở chỗ này nghỉ ngơi.” Hoàng đế đang cầm bút, phê duyệt tấu chương trên bàn, nghe Liễu Mạn Nguyệt nói thế liền nghiêng đầu liếc mắt nhìn nàng, cười giống như không cười.

Quay đầu nhìn hẩn một cái, thấy bộ dáng hẩn như vậy liền biết rõ trong đầu hẩn đang suy nghĩ gì, hừ một tiếng, quay đầu nhìn lại màn mưa bên ngoài.

Đã vào tháng sau, trời nóng đến mức có thể nướng trứng gà trên mấy tảng đá, Hoàng thượng ngại điện Hồng Tâm oi bức, sau khi hạ triều liền dẫn nàng đến núi này, đối ngoại nói là ở trong Thái Vũ Các nghỉ trưa, khi mới tới thì trời còn nắng chói, lúc này bỗng nhiên nổi mây gió rồi mưa to, đem hai người cản bước trên đình.

“Chỗ phía dưới kia ngày ngày được quét dọn, không có chỗ không sạch sẽ.” Hoàng đế thả bút lông trong tay, đứng dậy đi đến bên người nàng, vòng tay ôm eo nàng, tiến đến sau cô nhẹ giọng nói: “Trận mưa này lớn như vậy, trong chốc lát bọn họ sẽ đưa đồ ăn và quần áo tới, không quay về cũng được.”

Hai ngày nay thời tiết oi bức, ở trong vườn này vốn mát mẻ hơn cũng không thể chịu nổi khô nóng bức bối, mặc dù hai người ngày ngày ngủ cùng một chỗ, lại không thể làm sự tình “tạo trẻ con”, lúc này nghe hẩn nói mập mờ, bên tai liền có chút nóng lên, xấu hổ nhẹ giãy mấy cái: “Hôm nay mưa lớn như vậy, buổi tối Tổng phi nương nương còn phải tới hầu hạ Hoàng thượng đấy.”

“Nói đến nàng ta làm cái gì?” Hoàng đế khẽ nhíu lông mày, “Nếu trẫm hạ chỉ bảo nàng ta không cần đi qua, không chừng có thể khiến nàng ta khóc đấy.” Vốn lấy nàng ta để châm ngòi trong Các, không có sức đem tâm tư đặt trên người nàng ta, sao còn phải quản nàng ta bất tiện hay thuận tiện.

Ngày ấy Hoàng hậu nương nương có nói, Hoa sen bên trong Liên viện đã nở đẹp, còn muốn Tổng phi nương nương mở hội hoa. Ngọc tần nói nếu Tổng phi chủ trì, Hoàng thượng sẽ đích thân đi.”

“Hừ, trẫm đi qua một hồi, còn tưởng là trẫm cho các nàng mặt mũi hay sao?” Hoàng đế cười khê một tiếng, hôn nhẹ lên gương mặt nàng: “Những ngày này còn có người làm khó nàng không?”

“Sao lại có người khó xử thiếp được?” Liễu Mạn Nguyệt cười xoay đầu lại nhìn hẩn một cái, “Ngọc tần như vậy cũng không ai dám cho nàng mặt mũi, thiếp chỉ là cái mỹ nhân, lại không tranh giành, ai lại khiến thiếp mặt mũi đây.”

“Thế nhưng phẩm cấp của nàng có phần thấp?” Nghe lời của nàng, Hoàng đế không khỏi hỏi?

“Sao phải ngại thấp?” Buồn bực nhìn hẩn một cái, phía sau nàng không có chỗ dựa, trước mắt thánh sùng lại không nhiều lắm, vị trí mỹ nhân đã rất cao, không vọng tưởng cái khác, chỉ là ăn ngay nói thật mà thôi.

Hoàng đế sững sờ, cúi đầu nhìn gương mặt của nàng, trong lòng chìm xuống mấy phần, tựa đầu vào vai nàng nói khê: “Công việc chưa hoàn thành, trẫm không thể hứa lung tung với nàng cái gì, đợi khi diệt được Tiên các, trẫm chắc chắn sẽ để nàng quang minh chính đại theo bên cạnh trẫm.”

Nhẹ cười cười, quang minh chính đại có gì tốt? Đến lúc đó nhiều ánh mắt nhìn chằm chằm một chết nàng? Và lại Tiên các có thể diệt trừ trong một sớm một chiều hay sao?

Nhẹ nhàng vỗ vỗ vào mu bàn tay hẩn, nhìn bên ngoài mưa càng ngày càng dày hạt giống như dẹt vải, không nói rõ chuyện đó, chỉ bảo: “Mưa lớn như vậy, không biết cạnh sông Lan thế nào? Phía Bắc còn có Trường Giang nữa, không biết có thể gây ra lũ lụt hay không?”

”Lúc nào cũng công việc. Hoàng đế trên mặt nhân nhật, mắt ưng khê neho, cùng nhìn ra bên ngoài mưa đang giăng kín như mảnh vải nói:” Mấy ngày trước đây Hứa Tư Thừa đã trình qua sô con, nói là đã đến nơi, muốn tra cái gì cũng không tra ra, người phía dưới cũng không nghe sai sử. Đâm một đâm, nhúc nhích, động một cái không để ý lại lui nửa bước trở về, không coi thượng cấp ra gì, sao có thể làm việc? Đang thỉnh Trẫm cho Thượng phương bảo kiếm đến đây.”

Liễu Mạn Nguyệt nhin không được bật cười.” Thượng phương bảo kiếm? Hẩn cảm để làm gì? Người nào không nghe hẩn liền đi chém một cái sao?”

Hoàng đế cũng nở nụ cười.” Làm quan chưa thấy ai như hẩn coi đó là biện pháp, ngày đó hẩn ta chưa đi đã miệng phun cuồng ngôn, nói rõ hai bên bờ sông Lan đều là tham quan, bằng không thì không có khả năng mấy năm đều liên tục có lũ lụt. Hẩn ta đi chuyến này, những người nguyên bản có thể nghe sai sử đều lười để ý, bên trên ra lệnh không được, có thể truyền xuống phía dưới mới là lạ đó”.

“Cái đó... Hoàng thượng là muốn?” Vị kia thế nhưng đã hạ Quân lệnh trạng đấy, mà rõ ràng đó là người của Hoàng Thượng.

Liễu Mạn Nguyệt ngày ngày đến điện Hồng Tâm cùng tiểu hoàng đế, tất nhiên biết vị Hứa Tư Thừa này thường xuyên qua đó. Nàng cũng biết thì mấy lão hồ ly trên triều đình không có khả năng không biết, kể cả không biết mục đích chính là gì cũng biết Hứa Tư Thừa kia chính là người bên cạnh Hoàng Thượng.

Kể từ đó, sự tình lũ lụt, tiêu cực biếng nhác... trừ phi năm nay lão thiên gia không cho trời mưa, bằng không sao có thể không phạm.

Con mắt lại hơi nhíu lại, khoe miệng Hoàng đế hơi giương lên:” Kệ hẩn nháo đi.”

Náo đi... đây là muốn làm cái gì?

Nàng không rõ hẳn tính toán cái gì, nhưng nhìn giống như đã bỏ mặc Hứa Tư Thừa rồi, đứng là lên bỏ đi, dù nàng chưa thấy qua, thế nhưng mấy lần đứng sau bình phong nghe người nọ cùng Hoàng thượng nói chuyện, tuy nhiệt tình nhưng đầu óc không mấy tỉnh táo, lại không nghe lời bốn phía nhảy loạn, lúc này trong lòng Hoàng thượng đã có tính toán, mình không cần nhiều miệng.

Một đêm Xuân tiêu trướng ẩm, “hoạt động” vài lần, hai người rất ít qua đêm tại sườn núi này, hôm nay ngẫu nhiên ở một lần, lại thấy mới lạ nên nhiệt tình vô cùng. Mấy ngày gần đây trời nóng, hôm nay trong đình thật mát mẻ, mặc dù mưa ngừng hai người cũng không trở lại Thánh Vũ Các, buổi tối cạ sát một hồi, giải một trận hỏa.

Sáng sớm hôm sau, chúng phi tần đến cung Hoàng Hậu, con mắt đều chăm chú vào Tổng phi đang trưng ra vẻ mặt tràn đầy xuân ý, như hoa sen ửng hồng. Mặc dù trong lòng ghen ghét, lại không thể hận, tuy “thượng cấp” nhan sắc tầm thường nhưng lại có một người cha tốt, Hoàng Thượng dù thế nào cũng sẽ cho nàng ta vài phần mặt mũi.

Lại nhìn Ngọc Tần ở một bên giả bộ cười, trong lòng mọi người đều có chút hả hê, chính là được sủng hơn nữa, mà không có người cha tốt, cái bụng lại không có dấu hiệu gì thì cũng vô dụng.

Mọi người vốn vây quanh Hoàng hậu nương nương nói chuyện, chợt nghe bên ngoài báo lại, Chu phi đã tới.

Trong lòng kinh ngạc một hồi, Liễu Mạn Nguyệt ngẩng đầu cùng mọi người nhìn ra hướng cửa, trong lòng không dứt hiếu kỳ. Nàng biết rõ sự việc buổi tối ngày ấy hai nữ cùng hầu “quả dưa vàng”, Chu phi sợ là trốn không nổi nữa, giờ mới tới.

Quả như Liễu Mạn Nguyệt suy nghĩ, Chu phi vốn không muốn tới đây, thực không có mặt mũi gặp Hoàng hậu nương nương, nhưng mà nàng lại không thể không đến. Né được mấy ngày, hôm nay đều trang điểm xong xuôi, đi tới cửa vài lần rồi lại quay người trở về, do dự hồi lâu, cuối cùng thái hậu đặc biệt phái Tiểu Đào đến khuyên giải mới dứt khoát đi.

Nếu nàng ta đến cùng một lúc với mọi người thì dù có hiếu kỳ cũng không dám quá phận mà nhìn nàng nhiều, mọi người vừa nói vừa đến thì cũng trôi qua, hoặc là dứt khoát đứng tới nữa, bất quá thêm một ngày không đến, nhưng lúc này mới đến, chúng phi tần đều đã an vị, nghe nàng vừa đến liền toàn bộ coi nàng thành quốc bảo mà vây xem.

Trên mặt đỏ bừng một mảnh, so với người chết do thất cổ không khác mấy, đi đến đằng trước, nhỏ giọng giống muỗi kêu thỉnh an hoàng hậu, đến liếc cũng không dám liếc nhìn hoàng hậu, vội vàng ngồi xuống một bên, ngay cả những phi tử khác thỉnh an nàng cũng không để ý, xuống cùng Hoàng hậu khuôn mặt lạnh lẽo nói: “Các người đều ngồi đi.” Chúng phi tần lúc này mới ngồi xuống.

Trong lòng Hoàng hậu tức giận vô cùng, đã qua mấy ngày, tất nhiên biết rõ chính mình tạm không thể động tới nàng ta, không thể trừ đi giống như cung nữ bình thường kia, vì vậy khi chạm mặt nàng hiện lên đủ loại ý nghĩ, coi như chuyện đó chưa từng xảy ra, trên mặt không lộ chút nào, phía dưới cũng không có ai dám nói loạn.

Có thể nghĩ đến, chính mình bị buộc ở đây, chết cũng không kéo mặt lên nổi.

Nàng ta đỏ mặt như vậy, cúi đầu không dám liếc nhìn một cái, kẻ đàn cũng biết có chuyện gì.

Hòa khí đã sớm đề xuống, lại bị bộ dáng nàng ta thế này khiến bộc phát, nụ cười nhạt trên mặt cũng bị kéo căng, thoáng cái dung mạo lạnh lẽo.

Hết lần này tới lần khác còn có Ngọc tần bên cạnh châm lửa: “A, Chu phi nương nương còn chưa khỏe a? Mặt sao lại đỏ như vậy?” Nói xong liền nhìn Tiểu Đào đi cùng nói: “Các người cũng không cần thận, nếu có gì sơ suất, Hoàng thượng và Thái hậu sẽ không tha cho các người đâu.”

Tiểu Đào ngậm miệng, chỉ cố nhịn. Rõ ràng vài ngày trước nói đến phá mếp khích lệ làm cho nàng ấy thoải mái tới, không cùng những người khác nói chuyện thì không đề ý là được, dù sao nàng ấy đã tới phi bị, không muốn nói chuyện cũng không ai dám khó xử. Hoàng hậu nương nương cũng sẽ không tìm mất mặt... Bây giờ nàng ấy lại... Thật là, theo một vị chủ tử như vậy, có thể sống làm sao được? Mà thái hậu lại rất coi trọng nàng ta.

Ngoại trừ người chỗ Hoàng thượng cùng mấy người bên Hoàng Hậu, không ai biết rõ chuyện xảy ra buổi tối kia, chỉ cho là Hoàng thượng lâm hạnh một người rồi lại một người, khiến Hoàng hậu biết được tức giận rồi đi, không chừng còn quở trách Chu Hoa Thanh vài câu, vạn không nghĩ tới tình cảnh buổi tối hôm đó.

Đầu Chu phi càng cúi xuống thấp đến không thể thấp hơn, nước mắt trong hốc mắt khẽ chuyển suýt nữa rơi xuống. Hoàng Hậu ngồi ở thượng vị không nhìn rõ, còn Tổng phi ngồi cạnh hơi nghiêng khuôn mặt thấy rất rõ ràng nước mắt trong mắt nàng, trong nội tâm hơi ngạc nhiên một chút, tròn đầu suy nghĩ, đem lời lão đại nói ra xem như giải vây cho nàng ấy.

Liễu Mạn Nguyệt ngồi một bên nhận thấy có mùi ngon, nếu lúc này có thêm một bình trà ngon một bao hạt dưa thì nàng càng xem thoải mái rồi.

Chúng phi tần thỉnh an buổi sáng trở về, Chu phi gần như chạy trốn khỏi Tâm Phương Cư, trên mặt Hoàng hậu càng đen thêm mấy phần. Mặc dù cô gái này không cần đề trong lòng, nàng ta không có bốn sự tranh đoạt với chính mình, nhưng mà giống như con cóc nhảy lên mu bàn chân, thấy nàng ta thì mình lại buồn nôn.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96

Thật sự là... Sao có thể có nữ tử như vậy? Sau khi mọi người về, Hoàng hậu tức giận đến nghiêng răng, tay nắm chặt, giọng căm hận nói.

“Chú tử, xin bớt giận.” Xuân Vũ bung nước ô mai tới, bên trong có mấy khối băng nhỏ tinh tẻ, thấy cung nữ hai bên trái phải cách khá xa, liền ghé vào bên tai Hoàng hậu thấp giọng nói:” Nhận được tin tức, buổi tối có người tới.”

Trong lòng hoàng hậu cả kinh, nếu là cung nữ liên lạc kia thì tối thẳng cũng được, đặc biệt phân phó như thế chẳng lẽ buổi tối đến là nam tử trong Các, liền hồi tưởng lại.

“Trong viện...” Người ở trong viện của mình Thạch Sanh thì ít mà Lý Thông thì nhiều, chuyện lần trước đã bị người nhìn thấy, tới giờ tuy đã đổi qua nhóm nhân thủ thứ nhất nhưng vẫn chỉ có thể lựa chọn từ những người trong nội cung, ám tử trong Các phải tới không thể toàn bộ tiến vào viện của nàng, sao có thuận tiện cho nàng làm việc?

Xuân Vũ khẽ lắc đầu:”Nương Nương yên tâm.”

Nàng nếu như đã nói chắc hẳn trong Các đã có cách, Hoàng hậu lúc này mới hơi an tâm, lại không khỏi nhủ mảy? Đến cùng sẽ là người phương nào? Bảo cung nữ truyền lời không được sao? Chẳng lẽ lại là vị trưởng lão nào?

“Mai Trầm đưa nàng đi dạo trong vườn nhé?” Những ngày này triều chính sự bận rộn, Hoàng đế không kiếm được cơ hội ra ngoài đi dạo, lúc này phê được một phần tấu chương, quơ vai đang mỏi nhừ, quay đầu nhìn về nàng hỏi.

Đặt cánh tay hất lên chân mình xoa bóp cánh tay cổ tay, cười nói:” Sao Hoàng thượng lại nhớ tới ra ngoài đi dạo rồi?”

“Ngày ấy không phải nàng nói hoa sen đang nở? Trầm mang nàng đi nhìn một cái, thích bông nào cho người cắt, đặt vào trong nước để ở trong phòng nàng đi.” Nói xong chợt nhớ đến cái gì, lại nói:” Trầm nhớ rõ có một bình lưu ly hình lá sen, sẽ cho nàng cắm hoa vào bình bày trong phòng.”

Có thể khiến Hoàng đế nhớ rõ nhất định là đồ tốt, chỗ mình thu được nàng tự nhiên không khách khí.” Hồ nước bên trong Liên viện có thể chèo thuyền du ngoạn nữa? Có khả năng xuống dưới chơi một chút?”

Trong nội cung Thạch sanh thì ít Lý Thông thì nhiều, mặc dù Liễu Mạn Nguyệt chỉ mang cung nữ đi cũng có thể gọi các ma ma trông coi hồ sen chuẩn bị thuyền nhỏ đi dạo trên hồ nhưng như thế thì nhiều chuyện phiền phức. Bây giờ có thể đi theo Hoàng thượng đi một lần, tất nhiên nàng cam tâm tình nguyện.

“Tất nhiên.” Hoàng đế cười cầm lại bàn tay nàng, “Nhưng mà lại phải ủy khuất nàng rồi...”

Cái gọi là ủy khuất chính là phải mặc trang phục thái giám, trên mặt lại hóa trang đậm mà thôi, Liễu Mạn Nguyệt ra về hồ đồ không để ý, dịu dàng cười nói:” Đợi hoa sen kết đài, thiếp muốn ăn.”

“Được, nhiều con nhiều phúc.” Nói xong ôm nàng vào trong ngực, để nàng dựa đầu tại ngực mình, bàn tay to khẽ vỗ nhẹ vai nàng.

.....

Ngày mùa hè trời tối muộn, đến giờ Tuất trời mới chuyển thành màu đen, trong Tâm Phụng cư mọi người đã yên ổn tại vị trí, không tới một lát cả một đám đều gà gật rồi ngủ mất.

Tâm Phụng cư đã đổi qua một lần các cung nữ hầu hạ, những người buổi tối ngày ấy thấy Hoàng hậu và Chu phi cùng một chỗ, hoặc có khả năng nghe tới tin tức này đều bị trừ bỏ rồi. Mặc dù không thể điều đến thêm nhiều ám tử, nhưng đến cùng cũng sắp xếp được một tí người, lúc này bọn chúng bốn phía cùng hành động, không tới một lát, tất cả mọi người trong Tâm Phụng cư đều ngủ như chết.

Hoàng hậu ngồi ở chủ vị, mí mắt hơi buông, trong lòng vừa cân nhắc vừa chờ người kia tới.

Không bao lâu sau trong sân liền nhẹ vang tiếng người nói chuyện, Xuân Vũ nghe động tĩnh vội vàng ra đón.

“Các... Các chủ?”

Nghe tiếng kêu của Xuân Vũ, Hoàng hậu ngẩn người, lập tức hai mắt mở to, đứng dậy.

Từ cửa đi vào một người, dù trên người mặc quần áo thái giám nhưng không chút nào ảnh hưởng tới bộ dáng mỹ nam tử vẫn nhả mặt như quan ngọc, môi hồng răng trắng ngày thường của hắn.

Người này nhìn qua chỉ khoảng mười bảy mười tám tuổi, nhưng trong mắt lại mang theo một tia ưu sầu tang thương, thời điểm nhắc chân tiến vào chính sảnh, có chút nhếch cằm, lạnh lùng nhìn Hoàng hậu.

Trên người run rẩy, trong đầu oanh một tiếng, không thể nghĩ đến... nghĩ đến chính mình rời khỏi các, lại vẫn có thể nhìn thấy hán một lần.

Nàng run lấy bầy, hai chân mềm nhũn, quỳ rạp đầu đến úp sấp trên mặt đất, giọng nói cũng run rẩy không thôi mà nói:” Bái kiến Các chủ, Các chủ Phúc Thọ...”

“Miễn đi.” Người nọ lạnh lùng nói, không để ý tới Xuân Vũ đang quỳ rạp ở cửa ra vào, càng không nhìn tới Hoàng hậu trước mặt, đi thẳng đến chính vị phía trên, xoay người ngồi xuống, rõ ràng trên người hán mặc quần áo thái giám, mà cái xoay người lại mang theo một cỗ Long hành hổ bộ khí thế (khí thế như rồng bay, hổ bước), mở miệng âm thanh vẫn lạnh lùng:” Lưu Úc La, vì sao đến nay chưa y mệnh làm việc?”

Hoàng hậu nghe xong lời này, trên người lại run rẩy một hồi, vội vàng quay người, vẫn cúi rạp đầu xuống đất run giọng trả lời:” Gã... gã tiểu hoàng đế kia...”

“Hừ.” Các chủ hừ lạnh một tiếng, ” Mặc dù hán ta là phạm nhân, cũng là nam tử mà ngươi phải đi nịnh nọt, bản tôn mặc kệ ngươi sử dụng thủ đoạn gì, chính là phải leo lên giường hán, phải trước tiên sinh được con trai.”

.....

Hai người tựa vào đầu giường gỗ, dựa vào một chỗ, từng trận gió mát từ trong sân thổi qua phòng, ngoài viện vang vang tiếng côn trùng và ếch kêu, giống như một khúc hát ru. Hai người chỉ dựa sát vào nhau, thỉnh thoảng thấp giọng trò chuyện vài câu, rồi chậm rãi thiếp đi trong ánh trăng,

Ngày kế tiếp là ngày hưu mộc (nhàn rồi), triều đình khó khăn lắm mới có một ngày nghỉ ngơi.

Hoàng thượng ở Hạc Lâm viện tại Kinh Bắc này có một cái lợi lớn, nơi này dựa vào núi lại gần nước, đám đại thần xưa nay nếu có việc cần giải quyết đều chuyển đến phía bắc ở để xử lý, ngày mùa hè chói chang nhưng ở đây vẫn mát mẻ sáng khoái vô cùng, chỉ có điều muốn ăn gì, dùng gì đều phải mang từ nhà tới, lại không thể mang tất cả đến trong viện một lần, nên trên vấn đề ăn mặc có chút vất vả.

Có ngày nhàn rồi, mang theo vợ con hoặc tiểu thiếp tại trong vườn của tiểu viện đi dạo một chút hay là đi ra du sơn ngoạn thủy đều thích thú.

Trước kia quần thần quỳ gối cầu khẩn Hoàng thượng trở về Kinh, chỉ là mượn đề tài để nói việc của mình mà thôi, nếu như Hoàng THượng làm theo lời bọn họ, trong những ngày hè nắng cháy đầu này trở về, chẳng có ai thật cam tâm tình nguyện đâu.

Sáng sớm, trong vườn gió mát phát phơ, tâm tình Hoàng thượng tốt, đầu tiên trở về Thính Vũ Các, đợi Liễu Mạn Nguyệt thỉnh an Hoàng hậu xong liền sai người đưa nàng qua âm đạo, người vừa đến lập tức thay đổi quần áo mang theo nàng ra khỏi tiểu viện.

Mặc y phục thái giám, trên mặt dán cái gì đó làm giả giống da mặt, tướng mạo trở thành một tiểu thái giám thanh tú, Liễu Mạn Nguyệt cúi thấp đầu, đi sau lưng Hoàng đế, không muốn bị lộ rõ, giống lúc Hoàng đế đi bên ngoài có Tiểu Châu Tử theo hầu.

Một đoàn người đi về phía Tây Bắc, chợt thấy đằng trước cũng có một đoàn người đi tới, giống như đang đi dạo trong vườn.

Tiểu Châu Tử vội ngẩng đầu nhìn kỹ, thấp giọng nói:” Hoàng thượng, phía trước là Hoàng hậu nương nương.”

“Hừm?” Hoàng đế khẽ nhướn mày, tâm trạng tốt thoáng chốc đã mất hơn phân nửa. Hán vốn định mang theo Nguyệt nhi ra ngoài đi dạo một vòng, tuy không thể quang minh chính đại để nàng mặc nữ trang đi cùng, phải lui một bước, hóa trang mà đi ra ngoài, chỉ đợi lát nữa lên thuyền sẽ cùng nàng lên thuyền cùng được.

Giờ đi đến nửa đường lại gặp phải Hoàng hậu, trong đầu thoáng cái đã khó chịu.

Liễu Mạn Nguyệt hơi nháy mắt, nhìn thấy mấy người kia đang đứng phía xa, trong đầu không kiềm được suy nghĩ xấu, âm thầm nghỉ ngơi, nếu không phải sợ bị Hoàng hậu và các phi tử khác nhận ra, hiện giờ mình liền tiến đến bên người hoàng thượng cùng hán thân mật nóng bỏng tại chỗ, thì không biết có thể dọa ngắt mấy người.

Trong lòng có ý niệm này nhưng nàng cũng không đủ can đảm tại chỗ này trước mặt mọi người ban ngày ban mặt trình diễn một màn nam nam lưu luyến cảm kích. Lại trung thực cúi đầu sau lưng Hoàng đế, tiến về phía trước.

Hoàng hậu nương nương cũng đã nhìn thấy Hoàng đế ở chỗ này, hơi ngẩn người, chỉ có thể kiên trì đi lên tiếp đón, hai đoàn người đến gần, Hoàng hậu đi lên chào hỏi rồi đứng ở chỗ đó không được tự nhiên nói chuyện với hoàng đế.

Xưa nay rất ít nhìn thấy hai vị này đứng ở cùng một chỗ nói chuyện, lúc này đột nhiên nhìn thấy, trong lòng nàng rất kinh ngạc, hiểu kỳ, Liễu Mạn Nguyệt khẽ nhướn mày nhìn về chỗ Hoàng hậu đứng.

Hoàng hậu lúc này không có bộ dáng ung dung đoan trang rộng lượng như mọi khi, lúc nói chuyện trên mặt hơi có ý sợ hãi, mí mắt buông thõng, hoàng đế hỏi gì đáp nấy.

Chẳng lẽ chuyện đêm hôm đó quá mức bạo phát, khiến nàng ta kinh sợ đến mức không dám có suy nghĩ tính toán với đầu sỏ gây chuyện này hả?

Hai người đang nói chuyện, chợt Liễu Mạn Nguyệt liếc mắt thấy một trong những cung nữ thái giám đi theo sau lưng Hoàng hậu vừa lấy chân cọ xát hai cái xuống mặt đất.

Trong lòng nàng hơi hơi nghi ngờ, liền giương mắt nhìn kỹ người nọ, nò tài có thể đi theo sau lưng chủ tử, không có ai dám ho khan hay lộn xộn lúc hai chủ tử nói chuyện, người nọ chẳng lẽ là dưới chân giẫm phải tảng đá không thoải mái?

Người nọ cúi thấp đầu, chỉ thấy ăn mặc giống thái giám, nhất thời nhìn không rõ lắm, tai chợt nghe thấy mấy lời Hoàng hậu nói:” Hoàng thượng, ngày hôm nay... muốn chọn người nào đi hầu hạ?”

Hoàng đế ý tứ là chẳng qua chạm mặt, thấy nàng nói vài câu rồi thôi, lúc này nghe nàng hỏi như thế, mày kiếm liền nhăn lại:” Như thế nào? Hoàng hậu muốn thay Trầm quân lý việc này rồi hả?”

Khuôn mặt hoàng hậu hơi cứng lại, mặt ghen tới đỏ bừng, cắn răng nói:” Hầu hạ Hoàng thượng chính là một phần của công việc hậu cung, thần thiếp chỉ muốn... tận tâm hoàn thành chức trách.”

Lông mày Hoàng đế chau lên, kinh ngạc nhìn nàng ta, như muốn nhìn kỹ từng chân tơ kẽ tóc, ngay cả mấy tiểu thái giám đi theo bên người Hoàng đế cũng đều sững sờ đến suýt nữa gằng đầu lên nhìn hoàng hậu, Hoàng đế cao thấp đánh giá nàng một phen mới hỏi:” Thân thể Chu phi đã tốt lên một chút rồi hả?”

Những lời này không đầu không đuôi, nhưng mọi người nghe xong đều hiểu có chuyện gì.

Hoàng hậu không nghĩ tới hẳn có thể trước mặt mọi người làm mất thể diện của nàng, chỉ phải cố gắng nói tiếp:” Thân thể Chu phi không tốt, hôm qua đi ra ngoài một hồi nghe nói lúc trở về đã nhiễm phong hàn.

Hoàng đế gật gật đầu, ánh mắt quét qua trên người nàng ta, cũng chưa trả lời, chỉ quay người đi về phía Liên viên.

Liễu Mạn Nguyệt cũng đi theo sau lưng, ánh mắt khẽ đảo qua mặt Hoàng hậu, lúc đang thu hồi ánh mắt chợt thấy thái giám đi theo sau lưng Hoàng hậu ngẩng đầu lên nhìn về phía Hoàng đế. Nhìn thấy gương mặt của người nọ, bước chân Liễu Mạn Nguyệt dừng lại, trong lòng đại chấn, hai chân như nhũn ra, suýt nữa ngã về phía trước,

Người nọ chỉ đứng rất xa nhìn qua Hoàng đế vài lần, ngay lập tức rũ mắt xuống, không có nhìn đám tiểu thái giám đi ở giữa, cũng không nhìn thấy gương mặt cả kinh trắng bệch của Liễu Mạn Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97

Bước từng bước một về phía trước, trong lòng rất khiếp sợ. Nàng hy vọng chính mình nhìn lầm rồi, nhưng tướng mạo người nọ sao có thể nhìn nhầm được? Mà hẳn lại ở bên cạnh Hoàng hậu, nhưng thái giám bên cạnh hoàng hậu mặc dù nàng gặp không nhiều lần, nhưng dù sao nàng đến Hạc Lâm Viên sớm hơn Hoàng Hậu gần nửa năm, ở đây có bao nhiêu thái giám cung nữ có thể lên được mặt bàn (hữu dụng, có khả năng) nàng đều thấy qua, nếu có người bình thường tương tự hẳn, sao nàng có thể không nhận ra?

Đến bên cạnh Liên viên, trong hồ tràn ngập hoa sen nở. Trong màu trắng mang theo phấn hồng, trong màu hồng mang theo chút sắc tím, muôn bông đua nở khoe sắc, xanh trắng đan xen, khiến khung cảnh của hồ nước tươi sáng sống động vô cùng.

Trong hồ lúc này không có người du ngoạn bằng thuyền, biết rõ hôm nay Hoàng thượng tới, cho dù có việc gì thì kẻ quản lý hồ cũng không để người khác xuống nước.

“Cẩn thận một chút.” Một bên nói xong, một bên đưa nàng đến sát cạnh hồ nước, hơi xoay người nhìn, đã thấy nàng cúi gằm đầu, cũng không nhìn chính mình, không khỏi có chút buồn bực:” Làm sao thế?”

Liễu Mạn Nguyệt chậm rãi ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch kia khiến Hoàng đế nhìn mà cả kinh, bước chân lập tức ngừng lại, trầm giọng hỏi:” Có chuyện gì, có chỗ nào không thoải mái?”

Nam tử trước mặt này, đã trưởng thành nhưng hết lần này tới lần khác lại bày ra bộ dáng thiếu niên, không... bộ dáng trẻ con, hiện giờ đường cong trên mặt khê cau phát ra nghiêm nghị, ngũ quan tuấn lãng, hai mắt lợi hại sắc bén như mắt ưng, toàn thân tràn khí thế đế vương lại càng giống như bảo kiếm.

Nhìn bộ dạng hần lo lắng, trong lòng không khỏi đau xót, trong mắt cũng mang theo một tia chua xót:” Hoàng thượng, mời lên thuyền ạ.”

Chỗ này không phải chỗ thuận tiện nói chuyện.

Hoàng thượng nhịn xuống, chợt giơ tay lên, lôi kéo tay của nàng cùng bước tới thuyền nhỏ bên bờ sông, khi lên thuyền hẳn cũng lên trước, rồi đưa tay kéo nàng đi lên, đợi nàng đến trên thuyền, lại khẽ vươn tay ôm eo của nàng, sợ nàng té.

Thuyền tuy nhỏ nhưng có thể để năm sáu người cùng ngồi, lúc này ngoại trừ Liễu Mạn Nguyệt và Tiểu Châu Tử hầu hạ bên ngoài thì không có người khác đi lên, Tiểu An Tử cùng mấy tiểu thái giám lên một chiếc thuyền khác, theo ở bên cạnh, để thuận tiện khi bị Hoàng thượng sai sử.

Nhẹ nhàng điều khiển thuyền tiến vào trong một bụi cỏ lau, Tiểu Châu Tử dừng thuyền, đứng tại đuôi thuyền nhìn khắp nơi, kiểm tra những chỗ lân cận sợ có người bên ngoài tới.

“Có việc gì đúng không?” Đã xuống nước cũng không vội hái hoa giúp nàng, liền ra lệnh cho Tiểu Châu Tử tìm chỗ ẩn nấp, lúc này Hoàng đế vội vàng giơ tay, ôm nàng vào trong ngực, một bàn tay khẽ chạm vào khuôn mặt nàng, chỉ sợ nàng khóc lên, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn kia lên, chỉ thấy trắng bệch một mảng, đến lúc này đã khá hơn nhưng vành mắt vẫn đỏ lên, không biết do khó chịu hay ủy khuất.

“Hoàng thượng, thiếp nhìn thấy một người.” Cẩn cẩn bờ môi, nghĩ tới kẻ nọ... trong lòng liền hoảng sợ, nàng chưa bao giờ nghĩ tới, ở chỗ đó lại vẫn có thể trông thấy người nọ. Hắn không phải không xuống núi sao? Sao lại chạy đến kinh thành?

“Ai?” Người nào có thể dọa nàng thành như vậy, để cho hắn biết, nhất định phải lấy tính mạng kẻ này.

“Một kẻ mặc quần áo thái giám, đi theo sau lưng Hoàng hậu nương nương đấy.”

Mặc quần áo thái giám? Nói như vậy kẻ nọ chắc không phải là thái giám?

Trong lòng Hoàng đế cả kinh, nhớ tới buổi sáng khi mình trở về Thính Vũ các, ám vệ có báo lại, hôm qua chạng vạng tối có người tới chỗ Hoàng hậu, là một cung nữ, cũng đưa theo hai Tiểu thái giám giặt quần áo, nhưng hai tiểu thái giám mặt mũi đều mới.

“Là người nào? Nàng... trước kia từng nhận biết?” Trong đầu suy nghĩ nhanh như chớp, trong lòng thì mãnh liệt nghĩ ngợi, chẳng lẽ lại là người trong Các hay sao?

“Người nọ... giống như Các chủ.” Lại cẩn cẩn môi, Liễu Mạn Nguyệt giương mắt nhìn hắn, vẻ hoảng sợ của nàng bị hắn thu hết vào trong mắt, thấy nàng như thế, Hoàng đế liền biết, nàng chắc chắn không có nhận lầm, nên mới bị dọa thành như vậy. Cái tên Các chủ Tiên các kia lại dám tự lên vào nội cung của hắn? Hắn ta đến để làm gì?

Tiểu Châu Tử đứng ở phía sau, mặc dù không muốn nghe những lời nói này cũng vẫn vào trong tai, tay đang cầm mái chèo suýt nữa buông lỏng, vẻ mặt hoảng sợ liếc nhìn hai người, rồi lại vội vàng ngẩng đầu, càng cẩn thận đánh giá xung quanh, sợ trong bụi cỏ lau cất giấu người nào.

“Ngày thường có hình dáng như thế nào?” Hoàng đế biết nàng sẽ không nhận lầm, vội vàng nắm hai vai nàng, trầm giọng hỏi.

“Bộ dáng thanh tú, so với nữ nhi còn tuấn tú hơn một ít, chỉ có con mắt... Hoàng thượng nếu nhìn thấy, hoặc gọi người khác nhìn thì có thể nhận ra ngay điểm bất đồng.” Hình dung bộ dáng kia như thế nào Liễu Mạn Nguyệt không tả được rõ, chỉ là đôi mắt người nọ quá mức đặc biệt, rõ ràng là một mỹ thiếu niên nhẹ nhàng lại có một đôi mắt tối tăm tang thương phiền muộn, phối hợp khác biệt như thế, thiên hạ không có người thứ hai.

“Tuổi tác thì sao?” Hoàng đế nghe được nhíu mày.

“Khoảng mười bảy mười tám tuổi, so với Hoàng thượng thì thấp hơn một ít.” Lúc này Hoàng đế đã cao lớn không ít, còn cao hơn Các chủ kia.

Lông mày Hoàng đế càng nhíu chặt hơn nữa, nhìn nàng, có chút do dự hỏi: “Người nọ... là Các chủ? Hay là con trai của Các chủ?”

Liễu Mạn Nguyệt sững sờ, lập tức phục hồi tinh thần, trên mặt lộ vẻ khó khăn, thấp giọng nói: “Hoàng thượng, dù thiếp nói thật người cũng sẽ không thể tin, người nọ, có thể nói là lão Các chủ, cũng có thể coi hắn là nhi tử của lão Các chủ.” Dứt lời, dừng một chút, khẽ rũ mắt, huyết sắc trên mặt vẫn chưa phục hồi, tiếng nói chậm rãi giống như gió từ từ thổi tới, thoáng nhẹ tới như không có gì bay vào trong tai Hoàng đế.

“Lần đầu tiên gặp hắn, thiếp mới năm tuổi. Lúc ấy thiếp bị đưa vào trong Các, lên một ngọn núi cùng hơn một trăm đứa bé khác vào một ngôi lầu, khi ấy Các chủ là một ông lão chừng tám, chín mươi tuổi. Sau đó, thiếp và những đứa trẻ ấy bị mang vào một phòng, trên mặt đất vẽ những hình thù kỳ lạ, một hải đồ khoảng năm sáu tuổi đang ngủ ở ngay giữa phòng.”

“Những người khác vây quanh bọn thiếp, đứa trẻ đang ngủ và Các chủ bị vây vào giữa, ngay ngắn đọc một đoạn chú không hiểu rõ, những hình vẽ đồ vật trên mặt đất thời khắc đó liền phát sáng, trong ánh sáng đó thiếp thấy bọn trẻ đều ngã xuống, thiếp cũng hôn mê bất tỉnh. Đến khi tỉnh lại, hơn một trăm đứa bé cùng đi chỉ có mấy đứa tỉnh lại, đứa bé nguyên bản đang ngủ lúc trước thức giấc, lão Các chủ cũng biến mất...”

Dứt lời, nàng thông thả xoay đầu, cười khổ nói: “Thiếp chỉ nghe nói, hồn phách lão các chủ chuyển sinh đến trên người hài tử đó...” Thấy trên mặt Hoàng đế đầy vẻ kinh ngạc, nàng lại cười khổ một tiếng, cúi đầu nói: “Chỉ biết là từ ngày đó trở đi, đứa bé kia chính là chủ nhân của Tiên các. Về sau, trước khi xuống núi thiếp mới thấy mặt của Các chủ, hắn đã lớn, chính là cái người hôm nay nhìn thấy.”

Lời này, chớ nói hoàng đế không tin, nếu có người bên ngoài nói cho nàng nghe, nàng cũng nhất định không tin.

Hoàng đế sững sờ nhìn nàng, trong lòng vô cùng kinh ngạc, hắn biết rõ nàng sẽ không nói dối... nhưng việc này thật khó khiến người tin phục. Nếu thật như thế, cái kia Tiên các liền quyết không chỉ là dùng được vật tầm thường quản thúc người khác như vậy mà là... môn phái biết dùng yêu pháp ác độc.

Nhớ lại lời nói trước kia đã nghe phụ hoàng nói qua, cùng lời dẫn dò trong thư của hoàng thúc, Hoàng đế chậm rãi nhắm hai mắt lại, khiến tâm tư hoảng loạn dần dần bình ổn, mãnh liệt mở mắt, cúi đầu khẽ hôn lên trán nàng: “Chớ sợ, quân hắn khi gió là đoạt xác tái sinh, hay chỉ là nguyệt trang, trầm cũng quyết không để bọn chúng uy hiếp đến nàng may mắn.”

Vốn có thù giết cha, sau còn âm thầm quân thúc giang sơn, lại càng không nói tới bọn chúng vẫn âm thầm bức hiếp người thương của mình, kể cả bọn chúng có yêu pháp thì mình cũng phải trừng trị. Lúc này biết bọn hán còn có chút bản lĩnh nghịch thiên, càng không thể buông tha, bằng không, không biết thiên hạ sẽ biến thành bộ dáng gì nữa.

Tay nắm thật chặt, trước kia khi chưa gặp Các chủ, nàng cho là trời cao hoàng đế xa, chính mình chỉ cần trung thực ẩn ở một bên liền không có người để ý đến mình. Đến lúc này thấy mặt Các chủ kia, trong lòng Liễu Mạn Nguyệt thấp thòm không yên, sợ hán âm thầm dùng thủ đoạn gì, lại thực không có biện pháp, kể cả người chết rồi còn có thể bị bọn họ bắt lấy hồn phách.

“Hoàng thượng... chúng ta... chúng ta... Tay run rẩy bắt lấy tay áo của hán, nhất thời không biết nên nói gì. Chẳng lẽ mình khuyên hán tặng giang sơn cho Các chủ kia hay sao? Cái kẻ người không ra người quý không ra quý kia đã ra ngoài, còn chạy vào nội cung.

“Chớ sợ.” Cầm tay của nàng, kéo đến bên miệng khẽ hôn một cái, cười nói.” Hoa sen đã hứa tặng nàng còn chưa có cắt đầu, sự tình khác nàng không cần để ý tới, Trẫm đều có chủ trương.”

Trong lòng vốn buộc chặt, thấy nụ cười này của hán liền nói lòng một nửa. Đúng là bỏ đi, chuyện tương lai thì tương lai lo, tiểu hoàng đế này cũng không phải những đứa bé hoàn toàn không biết gì kia, nhất định có biện pháp tự bảo vệ mình. Cuối cùng, nếu đến ngày kẻ mà quý kia muốn ám toán hán, chính mình sẽ kéo hán bỏ trốn, giang sơn phiền toái này, ai thích thì cho người đó đi!

Tin tức Hoàng hậu nương nương tự mình thỉnh lệnh thị tẩm vừa truyền khắp nội cung thì từ hồ sen phía Tây Bắc lại truyền thêm tin Hoàng thượng mang theo một tiểu thái giám thanh tú chèo thuyền du ngoạn.

“Nghe nói hán ta (tiểu thái giám thanh tú, Liễu Mạn Nguyệt) một đôi mày như xuân sơn, mắt như thu thủy, so với phi tử bình thường còn đẹp hơn!” hai mắt Bạch Huyền sáng rỡ như đang phát quang.

Liễu Mạn Nguyệt mới uống được một ngụm nước ô mai, bị lời nói của nàng ấy làm phun ra.

“Ai, chủ tử ngài đừng không tin, có người đã nhìn thấy Hoàng thượng cầm tay kéo tiểu thái kia lên thuyền đấy.” Bạch Huyền một bên giúp nàng thuận khí, một bên cố nói xong, lại ngẩng đầu, liền nhìn thấy Bạch Hương và Bạch Ánh đang hai mặt nhìn nhau, nhìn Liễu Mạn Nguyệt, lại ngẩng đầu nhìn mình, bộ dáng muốn nói lại thôi kia khiến Bạch Huyền bức mình, vội vàng nói tiếp.” thật sự, nghe nói cái thuyền nhỏ kia tiến vào bụi cỏ lau, hơn nửa ngày mới đi ra.”

Bạch Hương há hốc mồm, nhìn xem Liễu Mạn Nguyệt đã ho khan nửa ngày, mặt cũng hồng lên cuối cùng lại nuốt vào. Nàng vốn định nói:” Chẳng trách hầu hạ trong Thính Vũ các đều là thái giám đấy.” nhưng biết rõ Hoàng thượng hằng đêm đều thị tẩm, hơn nữa sợ chủ tử nhà mình xấu hổ quá hóa giận, lại nghĩ tới chủ tử từng dặn dò qua, dù là nói thật cũng không thể nói trắng ra như vậy, nên phải nuốt vào.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98

Trong phòng này, chỉ có Bạch Ánh là rõ ràng nhất việc này, hóa trang là do nàng vẽ, người cũng là do nàng tự tay đưa đến Thính Vũ các, đương nhiên biết rõ “Tiểu thái giám” trong lời đồn đại bên ngoài chắc chắn chính là chủ tử nhà mình, liền nói với Bạch Huyền:” Việc của Hoàng thượng mà người cũng có thể truyền loạn hay sao? Cẩn thận người khác biết thì người cũng không có quả ngon để ăn”.

Bạch Huyền thè lưỡi:” Chỉ là chúng ta đóng cửa trong phòng nói mấy lời thôi mà.” Nói xong lại nheo nheo mắt, vẻ mặt suy nghĩ:” Trước kia nghe nói tiền triều có vị Đại tướng quân, vương gia thích nam phong, chả trách... Thân thích nha, giống nhau một ít không thể tránh!”

Bạch Hương cuối cùng nhin không được nói tiếp:” Vậy Hoàng thượng suốt ngày điểm Ngọc tần thị tẩm, không phải là cảm thấy nàng ấy ngày thường giống như nam nhân.”

Lời này nói ra, Liễu Mạn Nguyệt vừa dừng ho khan lại ho tiếp, nước mắt đều xông ra, bùm miệng hồi lâu không hồi được khí.

.....

“Cười, cười thành như vậy?” Hoàng đế đặt cả người trên người nàng, hung hăng nhấn một cái, cô gái này lá gan càng ngày càng lớn, mình vừa đến nàng liền trêu ghẹo, cười đến mức co quắp cả người, bây giờ đang hoạt động trên giường, bị mình đè nặng bên trên mà vẫn không thành thật chút nào

“Thiếp... thiếp...” phía dưới mặc dù bị giữ chặt, nhưng trợn cười vẫn không ngăn được, không biết là do bị hán dày vò hay do cười, chỉ cười một tiếng hạ thân liền xiết chặt, chầm ngời khiến Hoàng đế càng dục hỏa đốt người, dứt khoát đem hai chân nàng khoác lên vai mình, kéo đến cạnh giường, còn hán thì đứng thẳng dưới giường hung hăng dày vò nàng.

Trong phòng đã mang tới bình hoa sen lưu ly phi thủy mà trước đó Hoàng thượng nhắc tới, hiện đang cắm hai bông hoa sen, tản ra mùi thơm nhàn nhạt. Bình kia được làm thật tinh xảo, toàn thân làm bằng ngọc xanh biếc, phẳng phất giống như một chiếc lá sen. Cù sen phía dưới nhô ra, giữa nơi lá sen chính là thân bình, một bông hoa sen màu xanh nhú lên giữa lá xanh, bên trên lại cắm mấy bông hoa sen kia, quả nhiên vô cùng khéo léo.

Bình tinh xảo như thế, trong hoàng cung chỉ có một cặp, dù có cái khác làm tinh xảo như thế cũng không thể sống động giống cái này. Một cặp bình này Hoàng thượng đặt một chiếc trong Thái Vũ Các, còn một cái khác đặt trong Thu Thủy các của Liễu Mạn Nguyệt.

Bị hán triều chọc găng co hồi lâu, trên mặt trên người nàng đều ửng hồng, bị dày vò đến lúc nàng ngủ thiếp đi hán vẫn chưa chịu đi ra đành kệ dựa vào ngực hán nhắm mắt lại.

Một trận hoan ái này khiến nàng quên mất sự tình xảy ra ban ngày, nhưng vừa tiến vào mộng liền không tự chủ được.

Một đại sảnh rộng vô cùng, trên mặt đất vẽ toàn những hoa văn quý dị, một đám đồng tử (trẻ con thân còn trong sạch) nhỏ tuổi không rành thế sự đi vào, bộ dáng nhỏ nhỏ mở to hai mắt nhìn xung quanh.

Bên ngoài quỳ một vòng người lớn, mỗi người trên mặt đều có vẻ khẩn trương vô cùng, nhìn chằm chằm vào chính giữa sảnh đang đặt một nam đồng (đứa bé trai) giống như đang ngủ.

“Các chủ!” Hồi lâu, chợt một tiếng hô to, người vây ở xung quanh đều quỳ phục xuống, đầu chạm đất.

Lão già mới gặp qua một lần kia chậm rãi đi vào trong sảnh, đi tới bên cạnh nam đồng đang ngủ ở chính giữa.

Lão già kia khuôn mặt nhăn nheo, phẳng phất như tùy thời sẽ rơi xuống, hai tay quất queo giống vuốt ưng, hai mắt lại lộ vẻ tang thương ưu sầu, quét một vòng nhìn những đứa bé ngây thơ xung quanh đang ngẩng đầu nhìn hán, khoanh chân ngồi xuống bên người nam đồng kia.

“Bắt đầu đi.” Giọng nói khàn khan mang theo âm điệu khó nghe thoát ra từ miệng lão già kia, mọi người nghe xong, ngay ngắn hướng lão đồng thanh: “Vâng”, lúc này mới quỳ trên mặt đất, mặt hướng về phía lão, niệm lên những chú ngữ khó hiểu.

Âm thanh thì thảo truyền đến từ bốn phương tám hướng, đại sảnh này cấu tạo thật kỳ quái, đem những âm thanh kia khuếch đại đến mấy chục lần.

Một nữ đồng bất an, bước chân hướng ra bên ngoài, dẫm lên trên hoa văn bên cạnh, nàng muốn ra ngoài, nhưng những người cả nam lẫn nữ vây bên ngoài liền trừng mắt nhìn nàng, nàng đành rút bước chân, cũng không dám giống những đứa trẻ khác lách vào bên trong.

Chú ngữ niệm được một nửa, những người đó lại lấy ra rất nhiều bình nhỏ, bên trong chứa đầy được chấp (thuốc dạng nước) màu đen, bọn họ đưa thẳng tay đổ vào những máng lõm trên mặt đất, chất lỏng màu đen nhanh chóng lan theo các hoa văn quý dị, qua một hồi liền bắt ngờ phát sáng.

Trong lòng kinh ngạc vô cùng, nữ đồng kia càng phát ra nham liệt bất an và bắt đầu muốn trốn, thật vất vả mới trọng sinh sau khi chết, nàng không muốn lại mất mạng nhỏ ở địa phương quái quỷ này.

Bên trong vàng sáng, một đám đồng nam đồng nữ té trên mặt đất, nàng cũng thấy trong đầu một hồi mê muội, cũng lập tức ngã trên mặt đất, tựa hồ có vật gì đó đang rút khí lực trong cơ thể nàng, đầu hơi nghiêng liền chứng kiến thân thể mình chỗ nào tiếp xúc với chất lỏng màu đen thì chỗ đó khí lực bị rút ra.

Cố gắng cử động thân thể, tận lực giảm thiểu những tiếp xúc với chất lỏng trên mặt đất, vừa lúc trên người càng ngày càng yếu ớt.

Không muốn chết, ta không thể chết được. Ta còn muốn sống thật lâu thật lâu... Thật vất vả mới có được tính mạng, dựa vào cái gì lại mất đi ở địa phương không rõ ràng này. Nếu là chết, nàng cũng muốn tự quyết định cái chết của mình, chứ không phải như hiện tại.

Giống như nghe được tiếng lòng của nàng, loại cảm giác quý dị kia theo thời gian trôi qua dần biến mất, nhưng có thể nhìn rõ một đám đứa nhỏ đã mất đi khí lực không còn động đậy nữa, không biết nơi nào trên người bọn họ bắt đầu chảy ra máu tươi.

Từng giọt máu cứ rơi, ngày càng nhiều, theo thời gian trôi dần hướng đến chính giữa sảnh mà tụ tập lại.

Mở to hai mắt, trong lòng nàng tràn đầy hoảng sợ nhìn một màn này, nàng không có chút khí lực để động đậy dù chỉ một ngón tay chứ đừng nói đến việc đứng lên.

Hồi lâu vàng sáng dần tan hết, máu tươi kia cũng biến thành một màu đen nhánh, chất lỏng màu đen đồng loạt tiêu tan hầu như không còn.

Ở chính giữa Lão già khô gầy đã ngã xuống, thân hình khô quắt hán đi, mà nam đồng nguyên bản đang ngủ bỗng nhiên ngồi dậy, rõ ràng chỉ là một đứa bé năm sáu tuổi, trong mắt lại lộ ra vẻ trầm ngâm, lạnh lùng nhìn chung quanh một vòng, rõ ràng là giọng trẻ con non nớt vô cùng, mở miệng lại nói ra lời nói lạnh như băng: “Đã chết thì ném vào hầm chôn đi.”

“Vâng, cung chúc Các chủ chuyển thế trọng sinh!”

Trên người nàng run rẩy, lại duy trì không được, bị một màn này làm cho hoảng sợ cực độ mà hôn mê bất tỉnh.

Lúc đầu có 123 đồng nam đồng nữ, giờ chỉ còn sống sót khoảng hai ba mươi người, sau đó trong hai ba mươi người này lại chết thêm mười bảy cái,

những kẻ còn lại, ngoại trừ Liễu Mạn Nguyệt được đặt tên, đều bị huấn luyện trở thành tử sĩ ám sát đi lại không để lại dấu vết, đến ngày nay sợ rằng không có mấy người còn sống a...

“Nguyệt nhi, Nguyệt nhi?”

Chậm rãi mở to mắt, chỉ thấy trước mặt một mảnh mơ hồ, nhìn khuôn mặt lo lắng của người nọ, nàng cắn chặt môi, chui đầu vào trong ngực hắn:” Hoàng thượng, hắn ta quả thật không phải là người...”

Trong Tâm phương cư của Hoàng hậu một mảnh yên tĩnh, ngoại trừ mấy phi tử vừa vào cửa, trong lúc ngồi xuống nói với nhau mấy câu, còn nguyên một đám người không có động tĩnh gì.

Hoàng thượng yêu thích nam sắc... việc này đối với các phi tần ở hậu cung vang động như sấm sét.

Hôm qua Hoàng hậu tự tiến cử thị tẩm, Hoàng thượng không có phản ứng gì mà đi thẳng, lúc ấy nàng tức giận phải chết, nhưng vị kia (Các chủ) còn ở đó nên không dám nói gì quá, thẳng đến sau khi trở về mới nghe nói, không ngờ Hoàng thượng lại dẫn theo một tiểu thái giám thanh tú đi du hồ...Không chỉ nàng, chính là vị đứng sau lưng lúc ấy cũng không hề cẩn thận nhìn theo bảy tiểu thái giám đi cùng hoàng thượng, không biết tên thái giám được hoàng thượng thương tiếc là kẻ nào.

Nhưng mà như vậy thì xử lý cũng dễ, hắn ưa thích nam nhân tuy có hơi buồn nôn một chút, nhưng trong hậu cung sẽ không có nữ tử có thể vào mắt hắn, đoạt được tâm của hắn, chỉ cần hắn bận tâm đến con nối dõi, cam tâm tình nguyện hợp tác sinh hoạt vợ chồng, quản lý hậu cung thế nào, loại bỏ hoặc giúp đỡ phi tử của nữ tử nào tranh giành ngôi vị hoàng đế đều cực kỳ thuận tiện nha.

Hai tay Ngọc tần gắt gao nắm chặt, nghe xong tin tức kia nàng liền tức giận không chịu được, chẳng trách lúc mình hầu hạ hắn ta trối lại, bịt miệng đầu, chẳng trách một lời sấm sọc cũng không nói, không chỉ trò chuyện mà ngay một cái ôm cũng không có.

Buổi tối chỉ đề ý hoạt động, xong người đã không thấy nữa, không ngờ như thế, hắn lại có nam sủng... người nọ không thể đặt ở ngoài sáng, chỉ khổ đến chính nàng.

Liễu Mạn Nguyệt ngủ đến nửa đêm, bị cái ác mộng kia làm tỉnh giấc liền không thể ngủ ngon, hơn nữa buổi tối bị Hoàng đế dày vò, nên sáng hôm nay sắc mặt cũng không hề tốt.

Sắc mặt Liễu mỹ nhân không tốt nên mấy kẻ đang ngồi cạnh không có người nào sắc mặt có thể tốt được, Hoàng thượng ưa thích nam nhân, không có tin tức gì so với tin này khiến cho hậu cung phi tần oán hận lại vô lực chống đỡ.

Nếu như hắn ưa thích nữ tử nào, mọi người còn có thể tìm mọi cách xa lánh ám toán, nhưng Hoàng thượng ưa thích nam tử, các nàng cũng chẳng có cách nào tranh giành.

Cũng may kẻ hoàng thượng ưa thích là một tiểu thái giám, nên chắc chắn hắn là người nằm trên rồi, cái này so với việc biết nam nhân của mình bị nam tử khác đề lên thì vẫn còn dễ chịu hơn một chút a.

Các phi tử vô cùng phiền muộn, thế này thì buổi sáng gặp mặt càng không có mùi vị gì rồi, ngay cả niềm vui châm chọc khiêu khích lẫn nhau cũng bị mất, chỉ có người thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Ngọc tần một cách châm chọc, không đến mấy khắc, Hoàng hậu ra lệnh cho mọi người trở về,

Ngày hôm nay vốn là chỗ thái hậu gọi mọi người qua thỉnh an. Nhưng giờ lại bệnh lại, mọi người không cần đi qua.

Bệnh của thái hậu... còn có thể vì lý do gì nữa? Biết phi tử của mình lôi kéo một tiểu thái giám lên thuyền, còn trốn vào trong bụi cỏ lau tình chàng ý thiếp, một người mẫu thân như bà còn có thể không bệnh sao?

Hoàng đế vào triều sớm xong, liền bị người của Thái hậu nghênh đón, thỉnh cùng đến điện Hòa Di.

“Con ưa thích cái gì ai gia mặc kệ, nhưng trong hậu cung phải giúp ai gia có thứ để gửi gắm.” Thái hậu nghiêng răng nghiêng lợi mới nói ra được lời này.

Hoàng đế ngồi ở một chỗ, nghe câu này không hiểu ra sao, cau mày, nhất thời không đoán ra được đến cùng là có chuyện gì.” Thái hậu lời này là có ý tứ gì?”

Có ý tứ gì? Hắn còn có mặt mũi hỏi thế?

Thái hậu tức giận đến đau cả ngực, nhắm hai mắt lại, lần này mở miệng âm thanh lạnh lùng:” Cái việc yêu thích nam phong, ai gia không phải chưa từng nghe nói. Nhưng các phi tần trong hậu cung không thể chỉ đem làm vật bài trí. Các nàng tiến cung là vì giúp Hoàng thượng khai chi tán điệp, có người nói đôi tông đường. Hoàng nhi không thể vì ưa thích đó mà đem các nàng nhét vào một chỗ không thèm để ý. Một người không dễ sinh dưỡng, hai người đâu? Người truyền nhiều người hơn đi qua hầu hạ, từ tôn (con cháu) nhiều hơn thì ai gia mặc kệ con thích nam nhân hay thái giám.

Lời nói này đã đủ trắng trợn, nếu không phải Thái hậu bị tức đến choáng váng đầu óc, nhất định sẽ không nói ra như thế.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 99

Hai lông mày của Hoàng đế chau lại, mắt chớp chớp, suýt nữa quay mặt đi ra ngoài, thật vất vả mới nhìn xuống được.

Tất nhiên hắn biết chuyện này đã truyền ra ngoài, nhưng không thèm để ý. Mỹ nhân hậu cung thì sao, nếu tin như thế hắn cũng được thanh nhàn vui vẻ đấy. Nhưng lúc này bị người ta ở trước mặt nói hắn yêu thích nam phong, hắn vẫn không khỏi tức giận đến mặt đen xì. Cũng may thái hậu chỉ tưởng rằng hắn thay đổi sắc mặt là vì bị người khác biết đến cái sở thích không thể lộ ra kia.

“Trẫm đã hiểu.” Lời này hắn cũng từ kể rằng nói ra đấy. Thời điểm Hoàng đế đi ra ngoài có chút chạy trốn chết, dù thế nào, bị người khác hiểu lầm như thế, còn thẳng mặt chỉ trích, trên mặt hắn cũng nhìn không được có chút... xấu hổ.

“Ai...” gặp Hoàng đế rồi, Thái hậu lúc này mới thở dài, mặt mũi tràn đầy thần sắc ưu thương: “Chả trách cảm thấy hắn cũng không hề để bụng đối với Ngọc tần, không ngờ hắn căn bản là không có tình cảm với nữ tử.”

“Thái hậu chớ tức giận sẽ hại đến thân thể.” Hồng Tiêu cười lớn, cầm quạt nhẹ phe phẩy phía sau thái hậu: “Hoàng thượng nói đã biết, nghĩa là đã rõ ràng dụng ý của Thái hậu, Thái hậu nếu thật tức giận làm một thân thể, còn đau sức mà ôm tiêu hoàng tôn nữa đây?”

Thái hậu lại chậm rãi thở dài: “Mà thôi, hắn tốt xấu còn biết đại cục, không có mình xác trắng trợn kêu thái giám đi thị tẩm... nếu thật sự như thế, thiên hạ này cũng sắp sụp đổ rồi.”

Lời này Hồng Tiêu không dám nhận, chỉ cúi đầu tiếp tục quạt. Lúc vừa nghe nói chuyện này nàng cũng cả kinh đến suýt kêu to một tiếng, sống ở nội cung nhiều năm, nàng coi như đã luyện được thái sơn sụp đổ cũng không sợ hãi, lúc này mới không bị thất thố.

“Bảo trẫm... sinh một đứa bé a.” hắn cầm lấy tay của nàng, đặt trong tay khẽ vuốt, thần trí lại không biết đã bay đến tận đâu, hồi lâu mới toát ra một câu như vậy.

Liễu Mạn Nguyệt nhủ lông mày, nghi hoặc nhìn hắn.

Thấy nàng nhìn mình như vậy, trên mặt Hoàng đế hơi đỏ, đưa tay bịt miệng ho một tiếng liền quay mặt đi chỗ khác. Hắn biết rõ lúc này tình thế bất ổn, còn không phải thời điểm tốt, vừa rồi có ý đẩy vì nếu có thể cùng nàng có một đứa con, hai người nhất định sẽ gần gũi thân thiết hơn vài phần.

Mặc dù hiện nay nàng không giống trước đây, có quan tâm hơn tới mình một chút, nhưng vẫn cảm thấy nàng giống như một con diều, không chừng một ngày nào đó lặng lẽ làm đứt dây liền bay mất. Nếu hai người có một đứa con, bất kể là trai hay gái, nàng nhất định sẽ an tâm ở lại bên cạnh mình. Huống hồ hắn lại không muốn cùng những nữ tử khác sinh con, có sinh cũng chỉ để nàng sinh.

Liễu Mạn Nguyệt nhìn hắn thật sâu, quay đầu nhìn ngắm non sông tươi đẹp phía ngoài, khẽ nói: “Người nọ...”

Hoàng thượng dừng tay, ôm nàng vào trong ngực, thấp giọng an ủi: “Chớ sợ, trẫm đã sai người âm thầm theo dõi hắn rồi, nếu hắn đã tới thì đừng mong rời khỏi.”

“Thiếp chi sợ...” cúi đầu cắn cắn môi, Liễu Mạn Nguyệt thấp giọng nói: “Thiếp sợ hắn quả thật có yêu pháp gì, không chết được thì làm sao bây giờ?” Mặc dù nàng gặp lúc hắn dùng nghi thức đoạt xác, nhưng nàng không biết sau khi giết Các chủ kia linh hồn hắn có thể lại đi tìm người dễ đoạt xác hay không? Nếu hắn thật sự có bốn sự này thì làm sao có thể giết chết hắn?

“Việc này nàng đừng sợ, trẫm đã sai người đi ra ngoài tìm hiểu rồi.” Trong lòng Hoàng đế cũng có một tảng đá, nếu người nọ thật sự có bản lĩnh như vậy, làm sao phạm nhân (người thường) có thể khống chế nổi? May mà Hoàng thúc tiến vào nơi của thế ngoại cao nhân, nếu được bọn họ tương trợ, kể cả hắn ta có bản lĩnh to lớn, cũng sẽ bị vây ở trong kinh rồi.

Đã có loại người như hắn ta, không chừng trên đời này còn có người khác có biện pháp hóa giải, Liễu Mạn Nguyệt an tâm hơn một chút, nếu Hoàng thượng cũng không tìm ra biện pháp, nàng buồn cũng vô dụng.

Ôm chặt nàng vào ngực, dịu dàng an ủi, khó thấy nàng sợ hãi như thế, tuy nói nàng bởi vì người nọ mà sợ hãi, nhưng đến cùng cũng chứng tỏ nàng dựa dẫm vào hắn. Tất nhiên hắn sẽ không bỏ qua người kia, sao có thể để nàng vì thế mà lo lắng bất an?

.....

Ở Hạc Lâm Viên, Hoàng thượng bắt đầu nhiều lần triệu những phi tần xưa nay không xuất đầu thị tẩm, tuy vẫn có chút hạn chế, nhưng không phải chỉ chọn trong 3-5 người giống trước kia.

Lúc này, tuy nói được Hoàng thượng sung hạnh phúc cuộc cũng có mặt mũi, nhưng chỉ cần nghĩ cũng biết mình là vì sanh con cho Hoàng thượng mới được

gọi đi, nửa lời nói an ủi cũng không có, nguyên một đám phi tần như bị ấn mặt đất, khó chịu không thể đâu cho hết.

“Thanh nhi biết, biết đến...” hai mắt Chu phi sưng đỏ, ngồi bên cạnh Thái hậu thút thít đáp. Trong hậu cung ngay cả những vị Thái nữ địa vị thấp cũng bị triệu qua hầu hạ rồi, chỉ một mình nàng đang ở phi vị nhưng số lần hầu hạ không thể so với Tổng phi,

Ngay từ đầu đã không có thể diện, không có ý kiến bên trên nên chẳng thể vội vàng, có thể nhịn liền nhịn, nhưng thấy người khác được triệu tới triệu đi lại ngồi không yên.

Yêu thích nam sắc thì sao? Không bắt mình lại phải đối với hân tình cảm như thế nào? Có thể được sủng hạnh mới có lợi ích thực tế đấy. Dù thế nào thì trong hậu cung, phi tử nào được sủng hạnh nhiều, bọn nô tài mới hầu hạ cẩn thận. Hoàng thượng sủng ái Thái giám kia cũng không có người nào biết hân ta là ai.

“Con nha...” Thái hậu bắt đầu đi vỗ nhẹ lên mu bàn tay nàng hai cái, thấp giọng nói: “hầu hạ nhiều hơn một hai lần, đợi có bầu, Hoàng thượng có nhi tử, tự nhiên biết rõ con tốt. Đến lúc đó còn cần cầu những a miêu a cầu đó hay sao? Chỉ là biểu diễn một ít mà thôi, có con mới là vợ.”

Lời này Thái hậu cũng chỉ nói duy nhất với mình nàng, người bên ngoài nếu là nghe thấy bắt luận ai cũng phải roi đầu.

Chu phi gương mặt cảm kích nhìn Thái hậu, mặc dù trên giường bị trói, có thể đến cùng lúc hầu hạ với hoàng hậu cũng chỉ có một mình nàng, buổi sáng ngày kế tiếp sắc mặt Chu phi đã tốt hơn nhiều.

Thấy chúng phi tần liên tiếp được thánh sủng, Hoàng hậu lại nhịn không được, đêm hôm khuya khoắt đi đến Thính Vũ các một hồi.

“Ăn hết?” Hoàng hậu ngồi ở ghế trên, suy sụp suy nghĩ,

Phía dưới có một cung nữ đang đứng thẳng, nghe thấy nàng nói như thế, mới chậm rãi gật đầu: “Mong Hoàng hậu nương nương chăm sóc tốt thân thể, trong thời gian hai tháng này chắc sẽ có động tĩnh rồi.”

“Chỗ Các chủ...” thời điểm Hoàng hậu nói đến Các chủ, hai mắt nàng lên, trong mắt mang theo vài tia mong chờ nhìn cung nữ kia.

” Tất nhiên Các chủ biết rõ, nếu như Hoàng hậu nương nương đã hoài thai, thật sự là công lớn.”

Trong mắt toát ra một tia mừng rỡ, lại ừ ừ đi xuống, mang theo một vài tia ưu thương nhìn sàn nhà, đến cùng vẫn muốn nàng làm thế? Vì sao ngày đó nàng không thể ở lại trong Các, cho dù chỉ đứng xa xa nhìn... ngẫu nhiên gặp mặt một lần cũng tốt ă. Mà tâm tư này sao có thể để người khác biết? Nếu người khác biết được thì chính là từ tội a.

Trong hậu cung, vì chuyện buổi tối có thể tranh giành nửa cây dưa leo mà náo nhiệt, trên triều đình cũng loạn thành một đoàn,

Mắt thấy đã đến giữa tháng sáu, mưa trên sông Lan vẫn không ngừng, nhiều chỗ đê điều đã quá sức, cực kỳ miễn cưỡng chống đỡ, chỉ sợ có gì chạm một cái, sẽ vỡ đê.

Hứa Tư Thừa liên tục thượng tấu, nhiều lần tấu về quan viên các nơi hai bờ sông Lan, từ Châu phủ, Tuần phủ đến quan huyện, cơ hồ không ai được hân bỏ qua, như cho điên cuồng mọi người.

Bị khâm sai đại thần hạch tội, chúng quan viên không thể ngồi yên chờ chết, tấu chương cũng một phong một phong nhiều như bông tuyết bay tới kinh thành, Hoàng Thượng mấy ngày nay ngay cả Lâm Tuyết Nhai cũng ít đi, suốt ngày ngồi ở điện Hồng Tâm xem những sổ con này... cãi nhau.

Trong tay Liễu Mạn Nguyệt cầm một phong, đang đọc từng chữ, Hoàng đế nhắm hai mắt, trên mặt không vui không giận, giống như đang nhập định nghe người ta niệm kinh.

Cẩn thận nhìn Hoàng đế thêm vài lần, Liễu Mạn Nguyệt khẽ thở dài trong lòng, trước kia Hoàng đế nghe những lời tấu này còn thỉnh thoảng cười mắng mấy câu, cũng bình luận mấy câu, lúc này sợ là đã nghe nhiều đến thành kén trong tai rồi.

Đọc một chút, đem tấu chương này bỏ sang bên cạnh, cầm lấy chén trà uống một hớp, thở dài nói: “Vị Hứa đại nhân này thật sự là một nhân tài đấy.”

“A” Hoàng đế hơi mở to mắt liếc nhìn nàng,

“Bảo hân đi tạo phiền phức, đảm bảo mọi người đều sống chết theo dõi hân không hề rời trông mắt.” kéo được bằng này cừu hận cũng là một loại bản lĩnh, vũ khí sát thương lớn a.

Hoàng đế hơi hơi gật đầu: “hân có thể làm âm mưu thành như vậy, tuy nói sau này hân phải ăn thiệt thòi lớn nhưng lại có thể xé toang mặt kéo thêm mấy kẻ xuống.”

Hứa Tư Thừa làm âm mưu hơn cả Hoàng đế dự kiến, người đến chỗ đó, những quan viên ở đấy cũng không cho Hứa Tư Thừa mặt mũi, tất nhiên hận hân ta đã đảo mọi người nên có ý ra oai phủ đầu. Lại không nghĩ tới, tính tình hân ta bướng bỉnh đến cùng, không giống người bình thường nén giận hoặc cúp đuôi chạy mà thấy kẻ nào liền xé rách mặt với kẻ đó, không kéo mấy kẻ xuống nước không chịu.

Như vậy quây một trận, tuy biết hân ta lần này xuôi nam hân phải không công mà lui, nhưng những quan lại lớn nhỏ này cũng không có được chỗ tốt. Đây rõ ràng là biện pháp “Lưỡng bại câu thương” (hai bên cùng chịu tổn thất), nhưng một bên chỉ có một mình Hứa Tư Thừa, bên kia lại liên lụy cả một

mãng lớn nếu, Hoàng thượng thật tức giận hạ ý chỉ, hai bờ sông Lan chắc chắn thay máu (đổi người mới), ai cũng không có kết cuộc tốt.

“Hoàng thượng, học viện kia cũng có phát triển, mấy ngày nay tìm được một số hạt giống tốt (người tài), cái này cũng may mà có Hứa đại nhân đấy.” Liễu Mạn Nguyệt cảm quạt nhẹ quạt mát cho mình, cười dịu dàng nói.

“Trẫm biết rõ.” Đưa tay nhẹ gõ trên đầu nàng một cái, “Hắn quậy một trận, ngược lại so trước kia ao tù nước đọng mạnh hơn, trẫm cũng có cơ để điều động quan viên. Mặc dù hắn làm việc xúc động, nhìn không rõ đại cục, nhưng cũng là có công đấy. Đợi trở về, trước tiên đem hắn đánh xuống thấp, âm thầm trợ cấp trợ cấp, về sau lại chậm rãi bắt đầu dùng, trẫm sẽ không bạc đãi hắn.” Vốn định làm thành quân cò thí (bỏ đi), lại không nghĩ, quân cò thí cũng có thể đi ra con đường tốt, có thể thấy được thiên hạ này không có quan không thể dùng, chỉ cần Hoàng Thượng biết dùng, quân cò nát cũng có thể có dụng riêng.

Hành vi của Hứa Tư Thừa coi như tiên phong khai một con đường mới cho Hoàng Thượng, ám tử bị cài cấm, người trong gia tộc cũng có thể để hắn sai sử, chỉ cần đôi biện pháp để cho chính mình sử dụng được. Tuy nhiên, biện pháp kia không phải dễ làm.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100

“Tốt xấu hắn ta cũng coi như là có thể làm việc nha.” Liễu Mạn Nguyệt cười nhẹ nhàng, bị hắn gõ lên trán nhưng một chút cũng không giận, lại uống một ngụm trà, nàng ở đây đã bị hoàng đế coi như thư ký cố đại mà sai sử, nói thích nghe âm thanh nàng nói chuyện nên bảo nàng đọc tấu chương cho hắn nghe, cuống hòng đều nhanh bị khô.

Có khả năng? Đúng là phá hoại cũng là một loại khả năng nha.

Cười vỗ vỗ tay kia của nàng, Hoàng đế có chút trầm ngâm, rồi thấp giọng nói: “Người trẫm cho đi đến Đạo môn mời người trong đó đã tới truyền tin về, nói qua ít ngày nữa liền ra đi, đến lúc bọn họ tới chúng ta liền không cần lo lắng việc kia nữa.” Nói xong lại cười khổ một cái: “Không nghĩ ra Trẫm lại có một ngày đi thỉnh những vị Mao sơn đạo nhân này giúp ổn định giang sơn...”

Liễu Mạn Nguyệt cười áp vào cạnh hắn nói khẽ: “Hoàng thượng đừng sợ mất mặt.” Nói xong, dùng ngón tay như ngọc chỉ về phía giá sách: “Mặc dù thiếp không nhớ rõ lắm, nhưng trên sách cổ người ta cũng đã từng đề cập tới, những Hoàng đế khai cương thác thổ (mở mang bờ cõi, bắt đầu một triều đại) đều dựa vào một số biện pháp đó đấy. Những chuyện này, tất nhiên tin thì có, không tin thì ... chỉ cần không phải kẻ vô si tiểu nhân lừa gạt tiền bạc, một số đạo sỹ có đạo hạnh phải kính trọng mới đúng.”

Hoàng đế hơi nhẹ gật đầu: “Trước kia trẫm còn không tin, những chuyện này lại khiến Trẫm không thể không tin.” Nói xong, lại than nhẹ một tiếng, lúc tuổi nhỏ, từng ngẫu nhiên nghe qua một vài chuyện, nói là tiên hoàng sợ dương thọ không dài, nguyên nhân là bởi vì trước kia vào thời điểm Đông tiến Bắc thượng, sát phạt quá nặng, mà phúc tướng lại nông cạn, sợ ép không được. Lúc ấy chỉ cho là nói chuyện giật gân, về sau tiên hoàng bất ngờ mất, tuy nói là vong vì bị tiểu nhân tính toán nhưng nguyên nhân đến cùng cũng có liên quan đến chuyện kia đi.

Hơn nữa lúc này chuyện Tiên các khiến cho hắn không thể không tin, trên đời này nói quỷ thần quả thật có chút đạo lý đấy.

Hoàng đế nhiều lần điểm phi tần thị tẩm, ai đã qua hầu hạ trở về đều cẩn thận cẩn thận, chỉ sợ vạn nhất đã có, thật sợ hãi vì lần tới còn muốn treo lên giường rồng có chút khó khăn đấy.

Mà phía nam càng ngày càng náo nhiệt, quan viên chửi bới lẫn nhau vẫn chưa xong thì chợt truyền đến cấp báo tám trăm dặm: “Đê sông lan vỡ rồi!”

Ngồi ở trên điện Hồng Tâm, chúng triều thần ở dưới cúi đầu không nói gần như nín thở, việc này, nguyên bản bao năm qua cũng là lúc có phát sinh, nhưng so với tình hình năm nay này lại không giống nhau, Hoàng Thượng phái ra thần tín đại thần đang tại chỗ kia, vì chính là việc này, có thể hết lần này tới lần khác cái đê kia lại thực vỡ rồi!

Mọi người phía dưới một đám đều cúi thấp đầu, quan thân cận Hoàng Thượng đấy, tất nhiên là trong lòng lo lắng ưu thương, có thể chế giễu, chờ Hứa Tư Thừa ngã ngựa, trước đó nguyên một đám đứng yên, đợi đến xem Hoàng Thượng xử trí như thế nào rồi nói.

“Bờ bắc sông Lan vỡ, hủy hơn ngàn mẫu ruộng tốt, việc này các khanh xem nên xử trí như thế nào mới tốt?” Hoàng Thượng ngồi yên mặt trầm xuống lạnh lùng nhìn phía dưới, trong lòng có chút tức giận.

Những năm qua mặc dù sông Lan cũng có phát sinh việc vỡ đê, nhưng không có chuyện lớn như lúc này! Không vì cái khác, chỉ vì xưa nay vốn có chỗ vỡ đê, năm nay vừa mưa to, thủy thế (thể nước) còn chưa từng mạnh mẽ mà đê chỗ phi nhiều nhất đã vỡ rồi! Việc này nếu không phải có người từ đó khuấy phá, Hoàng thượng là tuyệt đối không tin đấy.

Bọn hắn, lại bởi vì lấy quyền thế tranh đoạt, thà rằng xông hủy ruộng tốt, khiến mấy ngàn dân chúng bị chết trong hồng thủy, cũng muốn kéo xuống Hứa Tư Thừa, cho mình một hạ mã uy! Bọn chúng vẫn là thần tử? Hành vi như thế, so với nghịch tặc khởi binh đến thăm càng thêm không chịu nổi!

“Hoàng Thượng, trước kia Hứa đại nhân lập lên quân lệnh trạng xuôi nam, nhưng hôm nay mới chỉ là trận hồng thủy đầu tiên, đê sông Lan đã vỡ, lại hủy cả ngàn mảnh ruộng tốt, không biết Hứa đại nhân đồn đốc đê đập như thế nào?”

“Hoàng Thượng, Hứa đại nhân vừa đến bên bờ sông Lan, chỉ biết phi báng quan viên địa phương, lại không kiểm tra đê điều, phía dưới quan viên xin chi thị, giục gia cố đê đập đê phòng hồng tai, Hứa đại nhân tất cả không nghe, chỉ biết nóng lòng trừ đi những quan viên nhìn không vừa mắt, không để ý sống chết của dân chúng, hành vi hung hăng càn quấy như thế, quả thực làm cho người tức lộn ruột ah!”

“Hoàng Thượng! Hứa tư thừa người còn chưa tới sông Lan, liền mở miệng muốn tận trừ quan viên hai bên bờ sông, người nào không nghe hấn chính là loạn thần tặc tử, hành động lần này ở đâu còn có bộ dáng thần tử? Hoàng Thượng, nịnh thần như thế chưa trừ diệt, khó bình thiên hạ, khó có thể bình an thiên hạ dân tâm...!”

“Hoàng Thượng!”

“Hoàng Thượng!”

...

Trong tai nghe chỗ này một tiếng “Hoàng Thượng”, chỗ kia một tiếng “Hoàng Thượng”, vốn là sắc mặt tối tăm, lập tức trên khóe miệng khê nhếch, không ngờ lại nở nụ cười.

Chậm rãi đứng dậy, nhìn xem chúng thần phía dưới quỳ lạy một mảnh, hoàng đế hai tay chấp sau lưng, chậm rãi đi hai bước, lạnh lùng nhìn mọi người, lạnh giọng nói: “Hay cho một mảnh trung quân ái quốc chi sĩ (những kẻ có lòng yêu nước thương dân), lúc này đê sông Lan vỡ, các người không đề cập tới làm thế nào trấn an dân tâm, như thế nào phân phối lương thực phân phát cho nạn dân, như thế nào thỉnh đưa y dược đề phòng bệnh hoạn, lại quý gối phía trên đại đường chờ lệnh xử tử thần tử của Trẫm?” Dứt lời, lại cười lạnh một tiếng, “Hứa Tư Thừa hấn chính là chết, cũng phải chờ an trí nạn dân, phân phát lương thực, đợi nạn lụt ở sông Lan đã qua, trở lại trong kinh mới có thể lĩnh mệnh nhận lấy cái chết!”

Âm thanh ngữ điệu này, khiến cho lòng mọi người trên triều đình đều là chấn động, kinh nghi bất định ngẩng đầu hướng Hoàng Thượng nhìn lại, trong nội tâm kinh ngạc không ngớt.

Tân hoàng mặc dù từ lúc lên ngôi, làm việc quả quyết, lại học rộng hiểu hết những điểm mạnh của người khác, nhưng vì tuổi nhỏ, lại bởi vì lên làm vua lúc còn trẻ, làm việc không dám vô cùng quyết liệt, không có quan viên nào đem hoàng đế nhỏ tuổi này để ở trong mắt (ý nói không ai coi trọng), chỉ nghĩ tới bộ dáng hấn khi còn bé theo bên người tiên đế, học tiên đế mà thôi.

Nhưng hôm nay, ngữ điệu nói năng có khí phách kia, lại một câu nói toạc ra tính toán xấu xa trong lòng mọi người, lại chỉ ra sự tình, chỗ nào giống như cái hôn quân chỉ biết vui đùa hội sẽ làm?

Lưu Huân Nguyên có chút ngẩng đầu lên, trong lòng có ý khiếp sợ, liếc nhìn tiểu hoàng đế, thấy hấn mặt lạnh lùng, quay người rời đại điện, không nhìn chúng thần đến nửa con mắt, trong lòng càng thêm hoảng sợ hơn.

Thiếu niên quốc chủ quả quyết như thế làm sao sẽ nghe lệnh để mặc trong Các an bài? Việc này phải nhanh cùng Các chủ thương lượng mới được.

Liên tiếp ba ngày sau, đại thần trong triều trung thực đến cực điểm, Hoàng Thượng nói cái gì, phía dưới liền làm cái đó. Công việc phân công xuống dưới không có một người cả gan dám mở miệng chống đối, thành thật đến khiến cho lòng người sinh nghi ngờ.

“Không nghe lời ngài thấy không thoải mái, lúc này nghe lời rồi, lại vẫn cảm thấy không tốt?” Liễu Mạn Nguyệt nghiêng đầu tựa ở trên gối nhìn hấn hỏi.

Hoàng đế thờ dãi: “Những kẻ này đều là lão hồ ly rồi, có thể dễ dàng thu thập như vậy hay sao? Nói mấy câu liền phục tùng? Trẫm cảm thấy có điều không tốt.”

Dùng ngón tay vạch thành vòng tròn trên gối đầu, Liễu Mạn Nguyệt cũng nhất thời không nghĩ ra, chỉ đành phải nói: “Cứ xem xét tình hình rồi lại định biện pháp? Những kẻ này có lòng thần phục hay không thiếp không thể rõ, có thể những kẻ này nguyên bản sẽ phải nhìn tình huống làm việc đấy, được phép thuận thế cúi đầu cũng không thể nói là không chính xác.”

Chậm rãi nhẹ gật đầu, chỉ là những suy nghĩ về chuyện này lại không ngừng được, ngược lại khi nói chuyện với nàng mới có thể thoải mái chút ít. Nghĩ đến, liền nằm chết dí bên người nàng, đầu gối lên bụng nàng, chỉ cảm thấy eo nàng mềm mại nhỏ nhắn, liền khê niết (vuốt mạnh) lưng của nàng cười nói: “thật là mềm mại, trẫm chỉ sợ buổi tối dùng lực hơi mạnh sẽ làm trật eo của nàng.”

Nhìn chằm chằm hấn một hồi, Liễu Mạn Nguyệt hừ nhẹ một tiếng, hấn lúc nào thì dùng lực yếu hơn? Nàng một chút cũng không có cảm giác hấn khi nào nhẹ nhàng.

Bị trừng mắt mà khiến trong lòng Hoàng đế mềm đi ba phần, đưa tay đã nắm lấy tay nàng mềm mại, véo nhẹ nói: “Buổi tối mai đi đến cung của Trẫm a.” Mấy ngày nay thay đổi điểm những phi tần khác qua, những người trước kia hay thị tẩm (bao gồm cả Ngọc tần) đều ít kêu đi. Một tháng rồi, Liễu Mạn Nguyệt còn chưa có đi qua thị tẩm lần nào.

Ngày ngày ở chỗ nàng mặc dù thoải mái, nhưng ngẫu nhiên vẫn muốn có cơ hội thay đổi chỗ làm, đó cũng là một loại tình thú.

Dùng ngón tay nhẹ chọc khuôn mặt hấn, Liễu Mạn Nguyệt cũng không lên tiếng, chỉ nhìn hấn, cái núm đồng tiền trên mặt kia khi cười dí dỏm cực kỳ, nhìn khiến lòng người ngứa ngáy.

“Hắn ta lại có sự quả quyết như thế?” Một người nghiêng nghiêng dựa trên đầu giường, bên người hai nữ tử mặc áo tơ trắng nhẹ quạt.

Rèm cửa trước mặt trùng trùng điệp điệp, người ở bên trong và tỷ nữ lúc ẩn lúc hiện, người đang quỳ bên ngoài liền cúi đầu thấp hơn ba phần, trầm giọng nói: “Đúng là như thế. Trước kia thuộc hạ không từng thấy tiểu hoàng đế như thế.”

“A.” Bên trong người nọ lạnh giọng cười cười, “Như thế nói ra, hóa ra các người những năm này đều nhìn sai rồi hả?”

Người bên ngoài toát mồ hôi lạnh, thở gấp lớn tiếng cũng không dám, không phát ra nửa âm thanh.

“Cũng được, nếu như thế, vậy thì kéo hắn xuống đi.” Nói xong, bên trong người nọ tay áo vung lên, cánh tay đặt lên trên đùi, “Để hắn mất quyền lực rồi, ta cũng muốn nhìn một cái, hắn còn có thể có thủ đoạn gì.”

“Vâng.” Nghe được lệnh, người bên ngoài mới dám thở nhẹ một hơi, thân người cong lại chậm rãi lui ra ngoài.

Không bao lâu, lại có hai người cung kính đi tới, phục trên mặt đất, trong miệng hô: “Các chủ thiên thu.”

“Những nữ tử trong nội cung đều sắp xếp xong xuôi rồi?”

“Bẩm Các chủ, tất cả đều đã thừa sủng rồi, mà đồ đặc cũng đều được đưa vào.” Một người quỳ bên ngoài đáp.

“Uh, cho các nàng điều trị thân thể cẩn thận, qua một tháng kế tiếp gọi người đi vào xem mạch cho các nàng, người nào có thể một lần liền sinh được con trai, thì toàn lực bồi dưỡng.”

“Vâng.”

Nâng lên một tay, phóng tới trước mặt nhìn nhiều lần, giống như đang kiểm tra móng tay chính mình, trên khuôn mặt tuấn tú khẽ hiện vẻ lo lắng: “Đợi có nhi tử, nếu hắn ta không nghe sai sử, liền trực tiếp loại bỏ đi.”

“Vâng, người đã sắp xếp xong xuôi, chỉ chờ Các chủ phân phó.”

Không thân cận nữ tử thì như thế nào? Không cần nữ tử âm thầm động thủ, thì liền rõ rệt động thủ, chỉ là thay đổi chủ nhân giang sơn mà thôi.

Liễu Mạn Nguyệt cầm quạt trong tay tự mình quạt, Bạch Huyền đem trái cây đặc biệt cùng những viên đá nhỏ bỏ vào bát, đem thìa đưa tới trong tay nàng.

Bên ngoài Bạch Oánh vội vàng tiến đến, gương mặt nhìn liếc qua Liễu Mạn Nguyệt, nửa cúi thấp đầu nói: “Chủ tử, bên ngoài có người từ ngự thiện phòng tới, nói là phân trái cây mới lấy được cho các nơi trong nội cung.”

Cầm chuỗi thìa, Liễu Mạn Nguyệt sững sờ một chút, gương mặt nhìn lại Bạch Oánh, Bạch Huyền bên kia cũng là buồn bực nói: “Cái ăn ở chỗ chúng ta không phải đều là do phòng bếp nhỏ cung ứng sao? Làm sao ngự thiện phòng lại tặng đồ tới?”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101

Trong Thu Thủy các, tính cả chi phí hằng ngày chỗ hai thái nữ kia, đều do phòng bếp nhỏ phía tây bắc Thu Thủy các cung ứng. Bên ngoài chỉ cho là chỗ này quá thiên vị, nhân khẩu thì ít, cho nên mới như vậy, nhưng người trong viện này lại biết, đây là phòng bếp nhỏ mở cho Hoàng Thượng đấy!

Chỗ hai thái nữ kia, thức ăn cũng là dùng loại theo lệ cũ của thái nữ tầm thường, bên chỗ Liễu Mạn Nguyệt, thức ăn là dùng đồ độc nhất vô nhị, thậm chí có món mới lạ, thượng hạng, ngon hơn chỗ Thánh Vũ Các của Hoàng Thượng. Mặc dù Bạch Tuyết không rõ lắm, nhưng cũng biết ít nhiều. Ngay cả Bạch Huyền người hoàn toàn không biết chủ tử nhà mình cùng Hoàng Thượng có gian tình, cũng biết là thường ngày đồ ăn đều do phòng bếp nhỏ đưa tới.

Ngay cả trái cây tươi, tất cả đều là do ngự thiện phòng chia đến phòng bếp nhỏ nơi này, rồi do phòng bếp nhỏ tự đưa tới, hôm nay này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Bạch Oánh hơi ngẩng đầu, hướng về phía Liễu Mạn Nguyệt nháy mắt hai cái, mới khẽ rử mí mắt nói: “Chủ tử, bình thường chúng ta cũng không gặp

được người ngự thiện phòng, vừa rồi nô tài đánh bạo làm chủ, thưởng cho bọn hần một người một hà bao, bọn họ bảo là muốn đập đầu tạ ơn chủ tử đây.”

Lông mày nhướng lên lại nhướng lên, đây là tìm có muốn gặp mình?

“Là ai tới?”

“Mấy tiểu thái giám chạy việc vặt, là hai thái giám quản sự, một cung nữ.”

Cung nữ đi theo thái giám cùng tới đây?

Trong lòng Liễu Mạn Nguyệt chợt hiểu ra, hơi giương cằm, nói: “Đã như vậy, vậy thì gọi bọn hần vào đi.”

Nói là gọi đi vào, cũng chẳng qua là vào tiểu sảnh nhà giữa nơi để gặp khách, ngay cả gian phòng xưa nay dùng để đãi khách cũng không cho bọn họ tiến vào, lại đừng nói đến phòng ngủ chỗ của Liễu Mạn Nguyệt rồi.

Hai thái giám quản sự, cùng cung nữ đi theo kia, đều ở cửa dập đầu tạ ơn, cung nữ kia mở miệng nói: “Củ ấu hôm nay đưa là mới lấy từ trong vườn, mặc dù không phải là thượng hạng, nhưng cũng coi là mới lạ cho chủ tử các nơi ăn. Ngày mùa hè trời rất nóng, chỉ sợ trong lòng các chủ tử phiền muộn, khi còn ở nhà nô tỳ từng nghe lão nhân gia nói, sau khi ăn xong đi bộ một trăm bước, điều trị cơ thể tốt nhất.”

Liễu Mạn Nguyệt khẽ gật đầu, trên mặt không cười mang ba phần nói đùa: “Lời này cũng đúng, xưa nay ta lúc nào cũng thích lười, ngày hôm nay sau khi ăn xong cũng nên đi ra ngoài đi lại đi lại đây.”

Ba người kia lại là cúi đầu đáp hai câu, lúc này mới lui xuống.

Chờ mấy người này đi, lúc này Liễu Mạn Nguyệt mới vịn tay Bạch Oánh vào phòng trong phòng.

“Người nói ăn cơm xong đi trăm bước, là nên sau giờ Ngọ thì tốt? Hay là buổi tối mới tốt?”

Lời này làm như tán gẫu, Bạch Oánh đưa mắt liếc nhìn nàng, hơi suy nghĩ một chút, mới nói: “Vẫn là sau giờ Ngọ thì tốt, buổi tối. . . . Chủ tử còn phải đi chỗ Vạn Tuế Gia hầu hạ đây.”

Sau giờ Ngọ, Bạch Oánh trong lòng thầm nghĩ rồi vội vã đi, tìm người đến chỗ Hoàng Thượng báo tin tức. Liễu Mạn Nguyệt thì một mình ra khỏi sân, đi đến Vọng Nguyệt lầu phía bắc lần trước.

Nói vậy bọn họ là có chuyện gì sai bảo, lúc này mới đặc biệt gọi người chung quanh mang đồ tới cho mình đưa tin, buổi sáng lúc thịnh an Hoàng Hậu người đông mắt tap (nhiều người nhiều ánh mắt), nói vậy bọn họ cũng không có lúc nào đưa tin cho mình, hay là bởi vì bên cạnh hiểu rõ chuyện gì nên lúc này mới vội vã mượn như vậy tới đây.

Đề ép ý nghĩ nhảy loạn trong đầu, Liễu Mạn Nguyệt chỉ hi vọng còn có thể giống như trước, chẳng qua chỉ bảo mình lấy một ống trúc là xong. Lúc này nàng đã biết Các chủ có thể chạy vào trong kinh này, ngộ nhờ mà chính là gặp hần. . .

Nghĩ tới, trong đầu chính là khẽ run rẩy, cố nén ý nghĩ quay đầu bỏ chạy, miễn cưỡng buộc bản thân đi về phía trước.

Lại là rừng cây phong này, lại là tĩnh lặng như vậy.

Lần này, vì việc ngắm trăng Trung thu vào ngày mười lăm tháng tám này, nơi này đã sớm được dọn dẹp, mỗi ngày đều có người xử lý những cây hoa cúc để ra hoa mà chưa ra hoa, sửa thành cây phong. Nhưng lúc này, thể mà ngay cả nửa bóng dáng người cũng không có!

Trong lòng khẽ chìm vài phần, có thể khiến nơi này trống người, nói vậy chỉ có người có thực quyền đứng đầu trong cung mới có thể xử lý được, Hoàng Hậu? Hoàng Hậu trên danh nghĩa kia, đến lúc này ngay cả tên các người xử lý công việc các nơi còn chưa nhớ hết đi!

Từng bước đi tới, mơ hồ thấy cách đó không xa quả thật có một người, trên người mặc đồ thái giám, đang quay lưng đứng đó.

Trên đầu trước mềm nhũn ba phần, Liễu Mạn Nguyệt ép ý nghĩ muốn quay đầu bỏ chạy, đi về hướng kia. Đột nhiên, người nọ xoay người lại, thấy mặt người nọ, lúc này Liễu Mạn Nguyệt mới thả lỏng —— không phải là Các chủ.

Hai người dùng ám hiệu trao đổi, lúc này người nọ mới phân phó hai câu nói, này liền đi, chỉ còn lại có một mình Liễu Mạn Nguyệt, vừa một chút đã ra mồ hôi lạnh làm ướt toàn bộ áo trên người mình.

Thở dài một cái, xoay người sang chỗ khác đi trở về, trong lòng âm thầm suy nghĩ đến lời người nọ phân phó lúc trước, trong bụng tính toán phải ứng đối như thế nào. Đột nhiên, trên nửa đường, ven đường chợt toát ra một người, một tay kéo mình vào trong rừng cây.

Vẫn là chỗ lần trước bị hần kéo vào, chỉ vì trong lòng đang suy nghĩ chuyện, nhất thời đã quên. Không ngờ, Bạch Oánh đi qua truyền tin, hần thể mà chạy tới rồi.

Giương mắt trừng hần một cái, lúc này mới đi theo hần lại tiến vào chỗ tối kia, lúc trước bởi vì chân bùn rùn. Lúc này liền không khách khí tựa vào người hần, để hần nửa đỡ mình đi.

“Làm sao không còn sức lực rồi? Vừa rồi chẳng lẽ gặp phải chuyện gì?” Hai người đi ra khỏi cửa bí mật của Thỉnh Vũ các, lúc này Hoàng Thượng mới vội vàng hỏi.

“Không có, lúc đi gặp thiếp chỉ sợ gặp. Vị kia, may mắn không phải là.” Cảm lấy bình trà đặt ở trên bàn, tự mình rót một chén trà lạnh uống vào, lúc này mới thở ra một hơi.

Thấy nàng nói như thế, Hoàng Thượng mới thở phào nhẹ nhõm, mang cây quạt quạt phía sau lưng nàng.

Quay đầu nhìn hẩn một cái, cười như không cười từ trong lòng ngực lấy thứ gì, đặt lên trên bàn, cười nhẹ nhàng hỏi: “Hoàng Thượng, phải như thế nào ứng đối đây?”

Hoàng Thượng nhưn mảy, nhìn nàng, đưa tay lấy cái hộp kia, đặt cây quạt xuống cái bàn. Thuốc giải kia, nhớ được cho nàng vào tháng năm, tháng mười một mới ăn, phần cho tháng tư lần trước đã đưa tới, lần sau còn chưa tới lúc. Không phải là thuốc giải trong Các. . .

Nghĩ tới, nhẹ nhàng mở cái hộp kia, lông mày lập tức nhưnng cao hơn.

Một viên thuốc màu nâu đỏ vẩn vơ giữa hai ngón tay thon dài, đặt dưới mũi người người, chân mày Hoàng Thượng nhíu lại, như đang suy tư cái gì, một lát sau, mới nói: “Thực là cái bảo các nàng ăn trước khi sinh hoạt vợ chồng?”

“Hoàng Thượng thế mà nhớ thật dai đây.” Liễu Mạn Nguyệt đầu tiên là nói hết một câu, rồi thông thả thở dài một tiếng, “Lúc này, nói vậy mỗi nữ tử từ lại được ban thưởng một lần nữa đi? Nghe ý người nọ nói với thiếp, một tháng này, bởi vì thiếp vẫn chưa bị gọi, cho nên mới chưa đưa cho thiếp nhiều. Ngày hôm nay là vừa được tin tức, biết buổi tối thiếp hầu hạ Hoàng Thượng, mới cố ý đưa cái này tới cho thiếp đây.”

“A? Điều dùng qua?” Hoàng Thượng giơ tay lên sờ cảm, híp mắt nhìn viên thuốc kia, suy nghĩ một hồi lâu, ném viên thuốc kia vào hộp, nói, “Ngày hôm nay liền không cần cái này nữa.”

“Liền không cần?” Chẳng lẽ lúc trước hẩn còn muốn bảo mình ăn cái này sao? Liễu Mạn Nguyệt nghiêng đầu nghi hoặc nói.

Hoàng Thượng cười nhạt, giơ tay lên ôm nàng vào trong ngực, cúi đầu tiến tới bên mặt nàng ôn nhu nói: “Chúng ta muốn sinh, thì tự mình sinh, đâu cần thứ của nọ này của bọn họ?”

“Vây. Những phi tần kia.” Chưa nói đến phi tần, chỉ riêng Hoàng Hậu giữa tháng này cũng hầu hạ một lần. Mặc dù không không biết trong Các thả vào bao nhiêu người, tổng cộng cũng phải có mười người đi? Chỉ một người không mang thai được, còn có thể cho là nàng kia không sinh được, nhưng tất cả đều không mang thai được. . .

“Chuyện này.” Hoàng Thượng nhíu mày, chợt cười lạnh một tiếng, “Tự mình chịu tiếng xấu thay cho người khác.”

Chiều nay Hoàng Thượng vốn muốn ở điện Hồng Tâm xử lý công việc, có chuyện này của Liễu Mạn Nguyệt, cũng không đi qua, chỉ ở Thỉnh Vũ các, sai đem công văn khẩn cấp tới đây, xem xét từng cái một.

Liễu Mạn Nguyệt cũng không trở về, chỉ ở bên cạnh mài mực, bị Hoàng Thượng sai sử, lại nghe hẩn’rầm’ một tiếng, đem một phong tấu chương vứt xuống bàn.

Kính ngạc quay đầu nhìn hẩn, lại thấy sắc mặt vốn đang tốt, lúc này bị giận đến đen thui.

“Hoàng Thượng, sao rồi?”

Khép hờ con ngươi nhắm mắt lại, Hoàng Thượng mới nhìn xuống tức giận trong lòng, lạnh lùng nói: “Chả trách mấy ngày trước đây cả đám thành thật như thế, hai ngày này liền cho trăm nơi này động tay chân.”

“Động tay chân?” Liễu Mạn Nguyệt không giải thích được, nghi vấn nói.

“Hôm nay thượng triều, trăm hỏi bọn hẩn, trước kia chỉ lương thực cứu nạn thiên tai, vì sao lúc này còn chưa xuất ra, cả đám thoái thác với trăm, chỗ này nói là chỗ kia, cái kia nói là chỗ kia nói là một chỗ khác chưa chuẩn bị xong, bọn họ không thể hành động trước.” Vừa nói, ánh mắt lại híp híp, nói, “Chuyện này vốn là phái Tổng gia lão hồ ly kia đi quản, ai ngờ, hẩn để cho Lưu gia ngáng chân, thà rằng kéo dài, cũng không nguyên động đây!”

Liễu Mạn Nguyệt ngăn người: “Tổng gia? Chẳng lẽ là Tổng phi.”

“Không phải là nhà nàng ta còn là người nào?” Hoàng Thượng hừ lạnh một tiếng, “Muốn thừa dịp này kéo Lưu gia xuống ngựa, hẩn cũng không nghĩ, bên Lưu gia kia có bao nhiêu môn sinh thân tín trong triều? Ngay cả trăm muốn động bọn hẩn cũng phải nghĩ kỹ mới làm, hẩn thì hay rồi. . .”

“Hay là cho rằng Tổng phi không thể sinh rồi? Lúc này mới dập nổi dim thuyền?”

“Ừ?” Hoàng Thượng nhưnng mảy, mấy ngày nay hẩn tuyên Tổng phi tới tính ra không ít, thứ nhất là giúp nàng tạo cừu hận ở trong hậu cung, thứ hai là vì cho Tổng gia nhìn, bây giờ ngấm lại. Chẳng lẽ đúng là như thế? Nếu thật như thế. Cứ để bọn họ chó cắn chó đi!

“Ai, cái đám đại nhân này đầu đi đầu lại, làm gì có người nào còn để ý tới dân chúng trôi dạt khắp nơi. . .” Liễu Mạn Nguyệt cười khổ một cái, trước khi

xuyên qua, bất kể chửi rửa bộ mặt xã hội như thế nào, vẫn có bao nhiêu dĩ quyền mưu tư (*), nếu là gặp những chuyện thiên tai nhân họa này, cho dù là để cho người ngoại quốc nhìn vào, hay là để vỗ về lòng dân, cũng sẽ đặt chuyện cứu nạn thiên tai lên hàng đầu, cố gắng hết sức để cho tất cả mọi người biết đã tốn bao nhiêu tiền, mất bao nhiêu của cải, coi như là, coi như là làm bộ (**) chỉ ít cũng sẽ làm cái loại bộ mà khiến người ta ủng hộ.

[(*) Dĩ quyền mưu tư: lấy quyền lực làm việc riêng]

[(**) làm bộ: nguyên văn là ‘tố tử’ nghĩa là tỏ vẻ, làm bộ làm tịch, biểu hiện mô phỏng theo cái tốt đẹp]

Nhưng trong triều đình này, phe cánh đấu đá nhau. Nhân cơ hội này bất chấp hơn nghìn người đang cận kề cái chết, cũng muốn trước tiên là lời đối thủ xuống ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102

Chân mày Hoàng Thượng nhíu chặt hơn một chút: “Những người này tất nhiên không chút kiêng kỵ, cho dù thật đã xảy ra chuyện gì, người trong thiên hạ chẳng cũng là trăm – Hoàng Thượng này, cho dù là thay đổi triều đại, bọn họ có căn cơ, vẫn có thể làm thần tử cho người, hưởng thụ cảm y ngọc thực của bọn họ.”

Dứt lời, Hoàng Thượng cầm lấy bút, trải trang giấy khác xuống dưới, vội vã không biết định viết thư đến đâu.

Giống như tiểu hoàng đế nói, thượng ra lệnh không được, cho dù biện pháp có tốt hơn nữa, chuyện có tốt đến giới cũng có thể bị người dưới làm hỏng, huống hồ là bây giờ?

Trên triều đình đấu qua đấu lại, vị đứng đầu kia tất nhiên cũng trở nên sứt đầu mẻ trán, từ đầu tháng sáu, đã sắp đến giữa tháng bảy rồi, một tháng này, hoàng đế vì nạn nước lũ này, cuối cùng không một phi tần nào được gọi. Mỗi ngày không phải là ở trong Hồng Tâm điện, chính là ở trong Thánh Vũ các, cái đèn kia từng cái từng cái thấp đến nửa đêm, đau lòng chết Thái hậu, gấp gấp chết phi tần.

Nước cuộn cuộn, vốn là những phi tử có chút tay nghề sẽ làm đồ đưa cho Hoàng Thượng lấy may, hôm nay Hoàng Thượng vừa cần mẫn, các nàng lại càng không dám không bận bịu, không dám không làm.

Liễu Mạn Nguyệt phe phẩy chiếc quạt nhỏ bằng gỗ đàn hương, tựa vào cạnh Hoàng Thượng, nghe khúc nhã nhạc cao son lưu thủy (*) do hắc đàn ra, chiếc quạt nhỏ gấp lại, hướng phía nam một chút, nũng nịu hỏi: “Hoàng Thượng, hồi lâu không có để ý tới các nàng, mấy ngày nay sáng sớm lúc gấp mặt, mọi người khổ biến khuôn mặt nhỏ nhắn, nhìn qua khiến người thương yêu đây này.”

[(*): cao son lưu thủy: Bá Nha có tài gảy đàn, Tử Kỳ có tài thưởng thức, khi Bá Nha gảy đến đoạn miêu tả núi cao, nước chảy thì Tử Kỳ thốt lên: “Tuyệt! Tuyệt! Cao như Thái Sơn, dài như Trường Giang!”]

Ngón tay ngọc gầy nhẹ, hai tay thon dài từ trên đàn giờ lên, chỉ chưa một chút dư âm thật lâu chưa tàn đi. Hoàng Thượng quay đầu đi, nhướn chân mày nhìn nàng: “Được tiện nghi còn khoe mẽ, nếu để cho các nàng biết rồi, còn không đem nàng ăn tươi nuốt sống rồi?”

Liễu Mạn Nguyệt không có chút cảm giác lấy làm hổ thẹn nào, xoay đầu lại, hướng hắc nháy nháy mắt: “Thiếp chẳng qua là cảm thấy, coi như là già, để bọn họ dùng cũng tốt.”

Đề cánh tay tựa vào trên đùi, ngả sang thân thể nàng: “Già cũng tốt? Chẳng lẽ Nguyệt Nhi muốn thử?”

Vốn là giễu cợt mới nói lời này, lúc này bị hắc trêu đùa ngược lại, khiến mặt nàng bất giác đỏ lên, giận liếc hắc một cái, lúc này mới thông thả quay đầu đi, nhìn phía nam, sâu kín nói: “Không nghĩ tới xảy ra một trận lũ, lại khiến bọn họ âm ỉ thành như thế.”

Hoàng Thượng cũng không nhắc lại những lời uớt át này, nhìn về phía nam, cười lạnh một tiếng: “Trong Các mặc dù khiến những người này vào triều làm quan, nhưng lại có mấy người có thể hiểu được kiến phong sử đã (*)? Còn khó tìm hơn so với tìm cô gái có bề ngoài mỹ lệ. Bọn họ cũng chỉ có thể giống trăm, vừa tích trữ người của mình, vừa cùng những đại thần trong triều này hồ thông hữu vô (**). Cơ hội tốt trời cho này, tự nhiên muốn trừ đi những người không để mình sử dụng.”

[(*) kiến phong sử đã: biết thời thế, tùy cơ ứng biến, hành sự theo hoàn cảnh]

[(**) hồ thông hữu vô: ở đây có nghĩa là lợi dụng lẫn nhau]

Lắc lắc đầu, Liễu Mạn Nguyệt nhướn mày thờ dài một tiếng: “May mắn đời này là một nữ tử, nếu thiếp là nam tử, đánh chết cũng không có bản sự vào triều làm quan kia.”

“Chỉ cái tính lười của nàng, ngày ngày đứng trên chiếu sớm có thể thể đã khiến nàng không chịu nổi.” Cười nhẹ nhàng chọc hai cái lên má lúm đồng tiền

trên mặt nàng, ôm bà vai nàng cười nói, “Tôi nay nghỉ ngơi ở trên núi đi, một lát nữa gọi bọn họ thu thập xong, bữa tối dùng ở đây.”

Mấy ngày nay mặc dù phần lớn hấn ở điện Hồng Tâm, Thánh Vũ các xử lý công việc, nhưng rốt cuộc cũng sẽ không bận rộn đến như vậy. Thánh chỉ cứ từng đạo từng đạo được hạ, nhưng đều là đại đồng tiểu dị (cơ bản giống nhau). Phía dưới chỗ đang tranh cãi gay gắt, trừ khi bảo đạo phủ xuống tay, cảm thương phượng bào kiếm giá ở trên cổ bọn họ, thì không ai vui lòng nhúc nhích chút nào. Vì vậy, Hoàng Thượng chỉ đành phải để hạ nhân diễn ra về cần mẫn, nhưng bản thân thì muốn làm thế nào thì làm

Kể từ đó, Tiểu Lư Từ hoàn toàn nghỉ ngơi một tháng, chẳng qua là phí phạm chút cây đèn cây trong vườn thôi.

“Hoàng Thượng vẫn ở điện Hồng Tâm sao?”

“Vâng” Thấy hỏi, Trần Nhi vội vàng cúi đầu đáp.

“Súp kia đã ninh được rồi?” Tổng phi tâm thần không yên nhìn ngoài cửa sổ, thuận miệng hỏi.

“Còn khoảng một khắc nữa là xong.”

“Một lát xong rồi, ta đích thân đưa qua.” Vừa nói, sâu kín thở dài một hơi. Hoàng Thượng vừa bận rộn, lại càng không có thời gian để ý tới những phi tần hậu cung. Mặc dù mình từng hầu hạ vài lần, nhưng rốt cuộc vẫn chưa mang thai. Có thể thấy được, đứa nhỏ này cũng là dựa vào duyên phận, chỉ có thể hận Hoàng Hậu kia.

Nghĩ tới, móng tay hướng trong thịt bấm một nhát, lại vội vàng buông ra, rũ mắt nhìn về chỗ thịt bị bấm vào kia, may mắn không bị rách da, nếu không, nếu mà để lại sẹo, có thể thật khủng khiếp rồi.

“Nô tỳ đi xem súp kia một chút.” Thấy chủ tử nhà mình xuất thần, Trần Nhi chỉ đành phải tìm cớ ra cửa. Lúc trước phu nhân gọi người tiện thể nhấn vào, nhưng hôm nay.

Gio tay lên sờ sờ mặt, nhớ tới mấy lời phân phó của lão gia phu nhân, trên mặt không khỏi toát lên một rặng mây đỏ. Từ nhỏ trong đám hầu hạ tiểu thư, nàng là nha hoàn đẹp nhất. Sau lại vào cung, mặc dù phu nhân cũng sai người dạy đặc nhân tâm cho mấy nàng để chuẩn bị vào cung, lại không người nào tri kỷ với tiểu thư như mình.

Lúc vào cung, liền biết rõ ý lão gia phu nhân, mình trưởng thành đẹp, lại lớn lên cùng với tiểu thư từ nhỏ, tất nhiên vào cung giúp nàng cùng cố sủng ái. Lần trước để non, tiểu thư đã là không thể sinh nữa rồi, bản thân mình thì cực kỳ khỏe mạnh, phu nhân phân phó đã ở trong dự liệu của nàng, nhưng hết lần này tới lần khác, Hoàng Thượng lại chưa từng qua đêm ở đây!

Ban đêm không đến, vào ban ngày cũng thấy không đến, đừng nói mình một cung nữ nhỏ, chính là những phi tần này, muốn chen vào Hoàng Thượng, cùng Hoàng Thượng vô tình gặp gỡ, cũng chưa từng nghe qua người thành !

Hoàng Hậu nương nương thật vất vả cướp một hồi, còn nói nàng gặp được một đêm hai nàng! Chuyện này, nếu không nói thông với chủ tử nhà mình, nơi nào có thể bỏ được lên long sàng đây?

Ngẩng đầu nhìn phòng bếp nhỏ cách đó không xa, Trần Nhi lại thở dài một hơi, hết lần này tới lần khác, chủ tử nhà mình lại không biết thân thể nàng không thể có nữa. Nếu chờ ba năm, mãi cũng không có hài tử, biết đến sốt ruột, cũng chắc chắn sẽ gọi mình đi hầu hạ, có thể qua ba năm năm đấy ... Chính mình đã lớn?! Hoàng Thượng đâu còn có thể xem trọng?

Trần Nhi ra khỏi phòng, Tổng phi ngồi ở trên ghế đầu còn đang xuất thần. Trong nhà phụ thân vì chuyện trên triều đình, nhìn như chọc trúng Hoàng Thượng tức giận, lời này nàng mặc dù nghe một lỗ tai, nhưng rốt cuộc là chuyện như thế nào, nàng một nữ tử thâm cung, làm sao biết được? Chính là muốn hỏi thăm, cũng chắc chắn không hỏi được, trong nhà có chút tin tức có thể đưa, nhưng chuyện lớn trên triều thế này, sao có thể đưa tin vào? Cho dù mẫu thân vào cung nói với mình, nhưng không thể nói rõ trong mấy câu.

Đứng lên, đi tới cửa, mấy tiểu cung nữ trong phòng muốn tới đây vịn, bị nàng phát tay lui ra, bản thân đi vào trong viện, men theo hành lang gấp khúc từ từ dạo bước.

Đầu bên kia hành lang gấp khúc, bị cây mây leo đầy che kín phía sau, chợt truyền đến mấy tiếng nói chuyện. Mặc dù Tổng phi không thèm để ý, nhưng vẫn cẩn thận nghe hai câu.

“ Chà trách đây!”

“Cũng không thể như vậy? Nghe nói chính là lần trước để non thì bị thương rồi, không thể được nữa đây!”

“Nhưng nếu bị thương căn bản, vì sao Hoàng Thượng còn muốn gọi. đi hầu hạ?”

“Đàn, người ta còn có phụ thân tốt nữa mà, đang ở trên triều, bằng không, vì sao nhiều mỹ nhân như vậy không để ý tới, chỉ gọi vị đó?”

Mấy câu nói đứt lòi, thanh âm kia liền càng phát ra xa, Tổng phi giống như bị sấm đánh trúng, đứng sững tại chỗ, không nhúc nhích.

Trần Nhi sai tiểu cung nữ xách nước canh trở về, lại không thấy Tổng phi, một tiểu cung nữ vội vàng tới đây nói: “Nương nương nói là muốn đứng ở trong viện, không gọi người đi theo.”

Vội vàng ra cửa, đi lại trong sân, liền nhìn thấy Tổng phi đứng ở trong hành lang gấp khúc, không biết xuất cái gì thần rồi, lúc này Trần Nhi mới thở phào nhẹ nhõm, vội vã đi qua cười nói: “Nương nương, súp đã được rồi, lúc này cần phải đưa qua?”

Tổng phi chậm rãi xoay người qua, hai mắt đăm đăm nhìn nàng, nhìn đến mức khiến Trần Nhi khẽ run rẩy: “Nương nương?! Ngài làm sao? Nương nương? Nương nương. Tiểu thư!”

Lúc này Tổng phi mới chậm rãi hồi phục tinh thần, vẫn là sững sờ nhìn nàng, vừa mở miệng liền dọa Trần Nhi thót lên, trong giọng nói, lại pha lẫn khàn khàn: “Ngươi thành thật nói cho ta biết, ta thực là không thể có con nữa?”

Trần Nhi lại cả kinh, vừa định mở miệng nói “không có”, trong lòng vừa động —— lúc này rõ ràng là chủ tử nhà mình nghe cái gì, cũng không phải là tự mình nói, chỉ có để nàng biết rồi, chờ tâm trạng qua đi liền có thể suy nghĩ cẩn thận sai mình thay nàng sinh đây . . .

“Tiểu thư. Lão gia phu nhân không cho nói. Tiểu thư.” Vừa nói, Trần Nhi đã quỳ xuống mặt đất, trên mặt tràn đầy nước mắt.

Tổng phi choáng váng đầu liền ngất, chậm rãi nhắm hai mắt lại, thân thể lung lay mấy cái, người ngã về phía sau.

Trong Hoa Hoàn phường, Tổng phi nương nương ngã bệnh. Tin tức này truyền vào vườn, không bao lâu sau đã không thấy động tĩnh. Mấy ngày nay, bởi vì Hoàng Thượng bận rộn chuyện trên triều, bao nhiêu phi tần trong hậu cung bị ngã ‘bệnh’? Tuy nói người nào bị bệnh cũng không nặng bằng vị này, nhưng chúng nữ đánh giá, trừ Thái hậu, Thái phi sẽ phải người nhìn nhiều một chút, chỗ Hoàng thượng tâm phần mười là không hơi đâu để ý tới.

Hoàng Thượng sẽ không đi, giá bệnh lại có tác dụng gì? Dù là thật bệnh, cũng bệnh không ra cái hiệu quả tốt gì, bản thân nấu chút canh hạ hỏa đi thôi.

Phía tây nam ngoài Hạc Lâm viên, một chỗ trong tiểu viện, Các chủ đang ngồi ở chính vị, mấy người đang quỳ lạy phía dưới.

“Một người cũng không có?” Ánh mắt hẹp dài chau lên, lạnh như băng nhìn những người phía dưới.

“Bẩm Các chủ, thật là một người cũng không thể mang thai.”

Chân mày nhíu chặt hơn một chút, chột nhướn mày lên, quay đầu nhìn về Lưu Huân Nguyên đang đứng ở chỗ thủ hạ hỏi: “Trước kia nghe nói trong cung có một phi tử có bầu? Là người nào?”

“Bẩm Các chủ, là Tổng phi.” Dứt lời, Lưu Huân Nguyên lại nói, “Bởi vì nàng không phải là nữ tử trong các, thuộc hạ liền làm chủ bỏ thuốc làm nàng sảy thai.”

Các chủ khẽ gật đầu, đột nhiên nói: “Tiểu hoàng đế kia có thể là trời sinh không dễ có con hay không?”

Mọi người phía dưới sùng sốt, một người khẽ ngẩng đầu, nói: “Như vậy là cũng có thể, chỉ vị Tổng phi kia.”

Khóe môi Các chủ chộtuốn lên, lộ ra có thể nụ cười thân nhiên có thể làm trăm hoa xấu hổ, chỉ trong mắt vẫn mang theo tia âm hiểm: “Hoặc là trước kia không sao cả, sau lại khó có rồi sao?”

Mọi người phía dưới sùng sốt, nghi ngờ nhìn nhau, không giải thích được ý trong lời nói của Các chủ.

“Lòng nữ tử trên đời này khó nắm bắt nhất, vị nữ tử Tổng gia kia không phải nói không thể có rồi? Nếu là bởi vậy . . . ha ha.” Vừa nói, lắc đầu, rũ mắt nhìn xuống phía dưới, tay phải ba ngón chà xát vân ve lại một chỗ, chột cười như hoa nở, khiến trăm hoa ngoài đình thất sắc.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103

Tựa vào trong lòng Hoàng Thượng, để hấn nắm tay mình, một bút một tranh cùng hấn vẽ nên non sông tươi đẹp, Liễu Mạn Nguyệt mang trên mặt ba phần cười, chỉ lấy tóc của mình cọ lung tung trên mặt hấn, không cho hấn vẽ bình thường.

“Còn làm loạn nữa! Trẫm ăn nàng trước, lại dùng bữa tối!” Hơi thở ấm áp thổi tới bên tai nàng, hun đỏ cổ nàng, nhuộm phần vành tai này, nhìn thấy quả nhiên ngon vô cùng, Hoàng Thượng trong mắt trầm xuống, một ngụm ngâm vào, đầu lưỡi chuyển động trên vành tai, mãi đến khi khiến hơi thở nàng trở nên rối loạn, trong bụng nghĩ tới: nếu không, dứt khoát ăn trước rồi lại nói?

Bàn tay to theo bụng của nàng vuốt lên trên từng tắc một, cách cái áo kia cũng có thể cảm giác ra da thịt nhẵn nhụi của nàng, tay đề ở trên ngực, nhẹ nhàng vuốt ve, lúc nhẹ lúc nặng. Đến khi một luồng lửa nóng ở phía dưới dâng lên, Hoàng Thượng liền dứt khoát thả bút lông trong tay, cái tay kia cũng theo đến trên đùi nàng, ở trên vành tai nàng cọ sát găm cắn.

“Linh linh, linh linh.” Tiếng chuông trên cầu treo vang lên, trong lòng Hoàng Thượng một trận không kiên nhẫn, ngẩng đầu, nhìn chăm chăm người đang chạy từ đầu bên kia cầu treo sang chỗ này.

Vốn cho là Tiểu Châu Tử tới đây bẩm báo chuyện dùng bữa, lại thấy người nọ trên người mặc áo giáp, hẳn là Triệu thống lĩnh?

Bàn tay to ở vỗ nhẹ một cái trên mông nàng, thấp giọng ở nàng bên tai nói: “Đi trước trên giường bên kia chờ trầm, một lát lại thu thập nàng.”

Biết hẳn có chuyện gì muốn làm, mà lúc này trời còn sáng đây, giữa hai mặc dù thân mật, nhưng dưới ban ngày ban mặt vẫn là rất ít làm chuyện kia. Ngước mắt lên liếc nhìn ra ngoài, cách kia màn tờ cũng nhìn ra người đến là người nào, vội vàng đứng lên, đi tới cái giường sau tấm bình phong, dọc theo đường đi để ý đầu tóc tán loạn của mình.

“Hoàng Thượng, vừa nhận được tin khẩn, Hứa Tư Thừa Hứa đại nhân. đi rồi!” Người vừa mới quỳ xuống, Triệu thống lĩnh liền vội báo cáo.

Tin tức này, thoáng cái liền dập tắt lửa nóng trong đầu rồi, Hoàng Thượng sững người, ngẩng đầu lên nhìn hắn, chỉ “hả?” Một tiếng, như nghe không hiểu.

“Hứa đại nhân lúc đang quan sát tình hình nước lũ ở trên bờ sông Lan, trượt chân vào nước người, mất rồi.”

“Là chết hay là chưa tìm được? ! Nói rõ ràng!” Hoàng Thượng bình tĩnh lạnh giọng hỏi.

“Đi rồi.” Dứt lời, trên mặt Triệu thống lĩnh pha lẫn chút vẻ lo lắng, “Mà nước sông Lan rất siết, sợ là tìm cũng.” Vừa nói, lại ôm quyền nói, “Hoàng Thượng, chuyện này có kỳ lạ!”

“Nói.” Người rơi vào giữa sông rồi, mà còn đang xảy ra lũ lụt, bị nước cuốn trôi đi, cho dù là tìm được vào cửa biển cũng chưa chắc có thể tìm được thi thể, Hoàng Thượng nhắm hai mắt, trong lòng thở dài một tiếng.

“Hứa đại nhân mấy ngày nay mỗi ngày đi bờ sông tìm tra. Hoàng Thượng âm thầm sai mấy thương hộ đưa lương thực, tình hình Hứa đại nhân ở phía nam tốt lên rất nhiều, những quan viên này vẫn cùng giống lúc trước, tự làm theo ý mình, nhưng rốt cuộc không có biện pháp nào với hắn. Người thân phái ở bên cạnh Hứa đại nhân báo lại, hôm đó ở trên đê, rõ ràng mấy người bọn họ ở bên cạnh Hứa đại nhân, lại bị mấy người kéo kéo, chen chen chúc chúc, lại nhấc mắt, liền nhìn người ngã vào trong nước rồi, một xô, người sẽ mất!”

Hoàng Thượng ngẩng đầu lên, hít một hơi thật dài. Dù liệu linh thể nào, không được việc, hiệu quả và lợi ích, đó cũng là thân tử một lòng với mình. Mặc dù trước kia còn dự định về sau không dùng hắn nữa, nhưng cũng không muốn trực tiếp bảo hắn lấy mạng lót đường, hôm nay, cuối cùng đã bị người một tay đẩy vào trong nước.

“Tốt, rất tốt.” Hoàng Thượng chậm rãi gạt đầu, đứng dậy, “Người đi gọi thống kê ra danh sách quan lại lớn nhỏ hai bờ sông Lan, còn có quan viên đối đầu với trẫm, kéo dài không chịu làm việc.” Nói xong, trên mặt lạnh như băng, cười lạnh một tiếng, “Không phải là bọn họ kéo con tốt trước xe của trẫm xuống sao? Trẫm liền muốn giết toàn bộ bọn họ!”

Ba ngày sau, tin tức phía nam mới đến trong kinh, vài người nhanh nhạy tin tức, sớm một ngày rưỡi cũng đã biết tin tức kia, mặc dù đều đoán chừng Hoàng Thượng chắc chắn tức giận, hôm đó người cùng đi với Hứa đại nhân đi ra ngoài tuần tra sợ là không sót một ai không được tốt, lại không nghĩ rằng, Thánh thượng ngoài tức giận, còn muốn điều tra toàn diện, tất cả những kẻ liên quan đến kéo dài làm lỡ việc đưa lương thực đều không buông tha, từng đạo thánh chỉ hạ xuống, làm loạn cả triều sợ bóng sợ gió.

Tuy biết Hứa Tư Thừa kia là chỗ dựa bên cạnh Hoàng Thượng, lại không nghĩ tới, Hoàng Thượng lại tức giận như thế, thế này nếu tra toàn bộ, chỉ sợ trên dưới triều đình phải thay máu!

Liễu Mạn Nguyệt ngồi ở trong cung của Hoàng Hậu nửa buổi ánh mắt, lại là ba ngày, Hoàng Thượng không hề gọi phi tần đi qua hầu hạ, mặc dù mỗi ngày cùng mình ở một chỗ, mấy ngày nay lại cũng chỉ là ôm mình một chỗ thì nhiều, sinh hoạt vợ chồng thì ít.

Hoàng Thượng đầu tiên là bởi vì chuyện lũ lụt bận bịu đến không có thời gian chọn người đi hầu hạ, sau lại là bởi vì nước sông mất một vị thần tử, lúc này lại càng bởi vì lũ lụt đó giận đến ngay cả những phi tần này, một người cũng không liếc mắt rồi. Muốn là người hận nhất lũ lụt trong thiên hạ này, trừ những người trôi dạt khắp nơi, đích thị là phi tần trong hậu cung này rồi.

“Ai, cuối mùa hè đầu mùa thu này, người vốn là dễ giận, Hoàng Thượng dù là bận rộn nữa, nhưng cũng không thể không bận tâm thân thể của bản thân a” Ngọc tần rũ mắt sâu kín nói.

Trong lòng mọi người châm chọc cười cười, còn tưởng vẫn được sủng ái như trước kia đây? Suốt một tháng này, không phải là ngay cả nàng mà Hoàng Thượng cũng chưa từng gọi đó sao?

“Ngọc tần tỷ tỷ nói rất đúng, nghe nói Thính Vũ các mấy ngày nay, mỗi ngày thấp đèn đến giờ dần đầu rồi, cứ tiếp tục như vậy, chính là thân thể tốt hơn cũng không chịu được.” Lý lương nhân siết chặt cái khăn trong tay, khẽ chạm hai cái lên khóe miệng.

Chúng phi tần rồi rít gập đầu đồng ý, chợt một người nói: “Nếu không, tỷ muội chúng ta đi thỉnh an Hoàng Thượng đi?”

Mọi người trong lòng sùng sốt, ngẩng đầu nhìn hướng người nợ, thấy người nói chuyện chỉ là thái nữ.

“Hò nháo, sao có thể đi đến đằng trước như vậy? Nếu đụng vào người chẳng phải khiến người chê cười?” Hoàng Hậu trầm mặt nói.

Thái nữ kia cười cười, cúi đầu nói: “Nương nương nói rất đúng, nhưng thiếp nghĩ tới. Nếu chỉ là ở xa xa trước cửa Thính Vũ các cho Hoàng Thượng lay một lay, khuyên Hoàng Thượng bảo trọng Long thể, thật cũng không có mất thể thống. Hoàng Thượng hôm nay cũng quá cực khổ rồi, chúng ta chẳng qua là mất thời gian cho mấy bước đường, sao có thể vất vả hơn Hoàng Thượng?”

Nghe lời này, trong lòng chúng phi tần suy nghĩ, như thế cũng tốt, Hoàng Thượng không chừng là bề bộn quên các nữ tử hậu cung sao? Hắn lại thích nam phong, nói vậy mấy ngày nay hầu hạ cũng hẳn là những tiểu thái giám được hắn thích, còn không lộ diện nữa, thật không nghĩ ra có thể làm sao bây giờ?

Một người nói, hai người gật đầu, ba người ủng hộ. Không đầy một lát, lại không ai nói lời phản đối, liền quyết định xong, chỉ nói đầu tiên là tán mát, tự đi dạo trong viện của mình một chút, chờ đến lúc trưa Hoàng Thượng trở về Thính Vũ các nghỉ ngơi dùng cơm sẽ đi qua thính an.

Tay vịn ở trên tay của Bạch Oánh, Liễu Mạn Nguyệt phe phẩy cái quạt tròn trong tay, thông thả đi trên đường đá, nhìn trái nhìn phải hoa ngọc trân vừa nở xong, nói: “Người nói, một đám người hô hoán đi qua như vậy, có thể khiến Hoàng Thượng sợ không đây?”

Bạch Oánh nghe ra trong lời của nàng có chút hả hê, bắt đắc dĩ ngẩng đầu nhìn nàng một cái, thấp giọng nói: “Chủ tử nhìn một chút được rồi, mấy ngày nay Vạn tuế gia thực sự rất mệt mỏi.”

Liễu Mạn Nguyệt thông thả gật đầu nói: “Đúng vậy a, cho nên hôm nay chuyện này ta mới nhìn thôi, không chừng oanh oanh yến yến vừa ra khỏi lồng, đã mang lại chút việc vui cho Hoàng Thượng đây.”

Bạch Oánh không đáp lời nữa, chủ tử nhà mình không đứng đắn, nhưng không thể cùng nàng tức sự tức giận, lúc này nếu nha đầu Bạch Tuyết kia ở đây, hai chủ tớ các nàng nhất định có thể hàn huyên với nhau đi!

Phe phẩy cây quạt trong tay, nghiêng nhìn con bướm ngọc cách cách đó không xa, Liễu Mạn Nguyệt cũng không gọi người bắt nó, càng không giống như những phi tần kia, cầm lấy cây quạt đi đập đập, chỉ xa xa nhìn. Lại ngẩng đầu, đối diện một người đang đứng.

Nhiu lông mày, Liễu Mạn Nguyệt thấy Triệu thái nữ cách đó không xa bình tĩnh nhìn mình, lại nhìn thoáng qua Bạch Oánh bên cạnh mình, trong lòng vừa động, liền nói với Bạch Oánh: “Có chút khát nước, người đi lấy chút trà đến.”

Bạch Oánh cũng nhìn thấy ánh mắt của Triệu thái nữ kia rồi, trong lòng hiểu, lui ra hai bước xoay người rồi đi.

Cung nữ bên cạnh của Triệu thái nữ bên kia cũng không biết đi đâu, đi một mình đi lắc lư đến bên cạnh Liễu Mạn Nguyệt, hai người giống như đứng lúc đứng vào một chỗ.

“Nhận lệnh của Các chủ.”

Liễu Mạn Nguyệt trong lòng vừa động, đưa mắt nhìn vào trong tay, thấy trong tay nàng cầm một cái túi thơm không biết thêu lên cái gì, hoa văn phía trên lộn xộn, nàng lại biết, đây chính là ám hiệu trong mà Các dùng.

Cái túi thơm kia bị nhét vào trong tay Liễu Mạn Nguyệt, Triệu thái nữ nhẹ nhàng xoay người lại, cầm cây quạt che miệng, thấp giọng nói: “Nhìn qua thì đốt đi.”

“Ừ.” Một tiếng, Liễu Mạn Nguyệt khom lưng đi xuống, nhét cái túi thơm kia vào trong ngực, đưa tay đi ngắt hoa ngọc trân vừa mới nở.

“Chủ tử, nhưng là có chuyện gì?” Bạch Oánh mang theo Tiểu cung nữ trở lại, rót trà, hầu hạ Liễu Mạn Nguyệt dùng qua, hạ thấp giọng hỏi.

Khẽ lắc đầu: “Còn không biết, một lát trở về lại nhìn.”

Nghe nàng nói như vậy, Bạch Oánh liền biết nàng ấy nhận được tin tức gì rồi còn chưa kịp nhìn.

Không lâu lắm, nhìn đã gần đến giờ, hơn mười vị phi tần này sắp trở về chỗ Hoàng Hậu, cùng Hoàng Hậu một chuyến, nhân lúc Hoàng Thượng trở lại một chút, đến bên ngoài Thính Vũ các.

Đứng ở trong đám người, xa xa nhìn khuôn mặt của tiểu hoàng đế, chịu đựng buồn cười trong —— quả đúng khiến hắn thấy mà sợ.

Vừa mới trở lại, liền thấy một đám nữ tử như vậy, làm cho Hoàng Thượng sợ hết hồn. Trong đám oanh oanh yến yến này liền thấy bộ dáng khép nép của nàng, Hoàng Thượng hí mắt, quay đầu lạnh lùng nhìn Hoàng Hậu nói: “Chuyện gì?”

Trên mặt Hoàng Hậu cứng đờ, chậm chạp nói: “Hoàng Thượng mấy ngày nay cực khổ, phi tần hậu cung vô thậm vi biểu (không gì có thể biểu đạt), tới đây thính an Hoàng Thượng, mong Hoàng Thượng bảo trọng Long thể.”

“A, trăm biết rồi, giải tán đi.” Dứt lời, cũng không nhìn về phía sau, liền xoay người trở về Thính Vũ các.

Chúng phi tần trong lòng khó tránh khỏi mất mát, nhưng lại không thể không giải tán, chỉ là một bước ba hồi (một bước đi, ba lần quay đầu lại), trong lòng mong đợi Hoàng Thượng trở lại trong lâu, có thể đứng ở bên cửa sổ nhìn bản thân nửa mắt mới là tốt.

Lại có mấy người trong lòng oán hận nhìn những tiểu thái giám đi theo bên cạnh Hoàng Thượng, nếu không phải sợ Hoàng Thượng giận, không chừng các nàng liền muốn đi qua, nín lấy những tiểu thái giám này, mắng câu tiểu yêu tinh không biết xấu hổ thông đồng nam nhân rồi.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104

“Nói đi, buổi trưa là chuyện gì xảy ra?” Hoàng Thượng sau khi nghe cửa nhỏ vang, thấy nàng từ sau cửa nhỏ vòng qua bình phong đi ra, trên mặt còn mang theo ba phần nụ cười, bất đắc dĩ hỏi.

“Còn không phải là các nàng nhớ Hoàng Thượng? Sợ Hoàng Thượng đã quên trong hậu cung còn có những nữ tử trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp như vậy?” Liễu Mạn Nguyệt nhẹ nhàng cười, đi tới bên cạnh hắn.

“Chỉ cần nàng nhớ trăm là được rồi.” Giờ tay lên kéo nàng vào trong ngực, ngửi mùi hương hoa nhài thơm ngát trên người nàng, Hoàng Thượng thở dài ra một hơi, gôi đầu ở lồng ngực của nàng, nhắm mắt lại.

Giờ tay lên xoa xoa đầu hắn, thật lâu mới nói: “Hoàng Thượng, buổi trưa thiếp từ nhận được cái này từ Triệu thái nữ.”

“Ừ?” Hoàng Thượng ngẩng đầu lên, thấy nàng trong tay cầm túi thơm, cảm ra lấy thứ đồ chứa bên trong.

Bên trong đựng lấy một mảnh gấm, phía trên viết vài chữ. Hoàng Thượng nhận lấy, cau mày nhìn, không khỏi ngẩng đầu nghi nói: “Đây là ý gì?”

Liễu Mạn Nguyệt lắc đầu: “Thiếp cũng không biết, Triệu thái nữ kia cũng không nói gì cả, thiếp suy nghĩ, sợ là cũng không hiểu đây.”

“Bảo các người nhận được sủng ái, ngay ngày hôm sau liền cho gọi Vương y nữ.” Hoàng Thượng nhíu chặt mày hơn một ít, “Chẳng lẽ là bọn họ sợ thuốc lúc trước không được việc, có thủ đoạn nào đó sau đó gọi y nữ kia giúp mang bầu?”

“Hay là bọn họ là muốn tra.” Liễu Mạn Nguyệt nói một nửa, vội vàng giờ tay lên che miệng.

“Tra cái gì?”

Vốn là Liễu Mạn Nguyệt muốn nói, có phải muốn tra chuyện chết tinh hay không, nhưng rốt cuộc đây là cổ đại, bọn họ làm sao tra ra được? Nghĩ tới, chỉ đành phải nói: “Hay là muốn tra. Hoàng Thượng . . . cái kia . . . ở trên người người ta?”

Hoàng Thượng nghe không khỏi bật cười lên, kéo nàng hướng trong ngực, để nàng ngồi lên chân mình, lúc này mới một tay vỗ nàng, một tay cầm miếng gấm kia nhìn lại: “cái của nọ kia trầm lại cho người sửa đổi sau, trừ bộ dáng giống thật, ngay cả mùi vị cảm giác cũng phải thật rồi”

Trên mặt ửng đỏ, giờ tay lên nheo lên cánh tay hắn một cái: “Ai còn đi ngủ đây?” Vừa nói, lại chỉ chỉ lên phía trên, “Vậy có cần thiếp thử một chút? Qua ngày hôm nay, ngày kế tiếp gọi y nữ một chuyến?”

Chân mày Hoàng Thượng lại nhăn lại, trầm tư một chút, lắc đầu nói: “Không cần, đến lúc đó trầm gọi người ngoài rồi cho người âm thầm nhìn chăm chăm thôi.” Thân thể của nàng, chính là ngay cả để nữ tử đi đụng hán cũng không vui lòng, cung nữ thiếp thân tầm bình thường hầu hạ quen thì thôi, sao có thể để y nữ không rõ lai lịch kia đi hầu hạ? Trời mới biết y nữ kia vì để nàng có thai, sẽ làm cái gì?

“Vậy, tối nay Hoàng Thượng gọi người nào đây?” Liễu Mạn Nguyệt giờ tay lên chọc chọc cánh tay hắn, cười xinh đẹp.

“Liền gọi Ngọc tần tới đi.” Một đám phi tần ngăn ở cửa, trời mới biết nếu không để ý tới các nàng, các nàng chốc lát có thể đến thêm lần nữa hay không? Xa xa nhìn lại, vô cùng dọa người.

Hoàng Thượng cuối cùng lại lâm hạnh phi tần, trong lòng chúng nữ thở phào nhẹ nhõm một hơi thật to.

Mấy ngày nay Thái hậu trước sau bệnh hai lần, lại không gọi phi tần đi qua thỉnh an, mấy ngày nay thấy Hoàng Thượng sút đầu mề trán trên triều, vừa sợ hán làm quá xúc động, vừa đau lòng, rất sợ hán một ốm. Trái lo phải nghĩ, chợt nhớ tới sắp đến mười lăm tháng tám rồi, hôm nay hậu cung phong phú, qua ngày lễ này cuối cùng là náo nhiệt một ít rồi, liền sai người chuẩn bị tốt chuyện ngắm trăng ngày mười lăm.

Mười lăm tháng tám năm ngoái, phi tần từng trải qua cũng chỉ có ba người Liễu Mạn Nguyệt cùng tỷ muội Ngọc gia. Giảm Lan cùng trải qua năm ngoái, lúc này trong cung đã không ai còn nhớ rõ nàng ta, trong tỷ muội Ngọc gia tỷ tỷ bị giáng chức đã không còn được nhìn thấy mặt Hoàng Thượng, muội muội mặc dù được sủng ái lại không thể có hài tử, chỉ còn Liễu Mạn Nguyệt, nhưng còn đang vững vàng ngồi trên cái ghế “Mỹ nhân” này, cũng không thấy lên, cũng không thấy xuống.

Trong ngự thiện phòng bận rộn, nào là liên dung (nhân bánh trung thu), mứt táo, mứt hoa quả, bánh Trung thu đủ loại mùi vị được chuẩn bị thật sớm, còn có bánh trung thu nhân thịt được chuyển đến từ phía nam, đang được làm từ mấy ngày nay.

Tùng sọt từng sọt của thượng hạng được chuẩn bị xong, từng con từng cái mai đều to. Rượu vàng nếp cái kia được cất trong hầm rượu, chỉ chờ dùng trong bữa tiệc ngày mười lăm tháng tám.

Trên đình Lâm Tuyết, trong tay Hoàng Thượng cầm một chén rượu, đứng ở cạnh đình, nhìn dãy núi non trùng điệp xa xa kia hơi hé môi. Liễu Mạn Nguyệt ngồi ở phía sau, dùng ‘cua bát kiện’ rút toàn bộ con cua cả thịt cùng trứng ra khỏi vỏ, ngay cả trong chân cua cũng không bỏ qua cho, chân rút trần đầy một cái nắp, rót dấm chua, cầm bằng hai tay, mang đến bên cạnh Hoàng Thượng.

[Cua bát kiện: 8 công cụ làm cua: chày, kéo, tăm, thìa cán dài, chày, riu cán dài, kẹp, ghế cạo.

Quy trình làm cua:

Mở chân cua, dùng kéo cắt 2 càng 8 chân ca,

Đặt thân cua lên ghế cạo, dùng chày tách vỏ và thịt cua

Dùng riu cán dài cắt yếm cua, cạy mở xác cua

Dùng kẹp bỏ phần tai và ruột cua (không ăn)

Dùng kẹp lấy tim và dạ dày cua ra (không ăn)

Dùng tăm lấy thịt trong chân cua

Dùng thìa khoét gạch cua bên trong vỏ

Chậu dùng để đựng vỏ (mai cua)]

“Nhìn một cái, không hề nát chút nào đây.”

Âm cuối nàng kéo giọng ra, trên mặt mang ý cười, làm như sợ cái nắp cua kia lại lật, hai mắt nhìn chăm chăm trong tay, không nhìn phía trước. Cái nắp đầy ắp, mùi cua kèm theo hương dấm chua, thật khiến trong lòng người phát thèm.

Mãi mới rời ánh mắt từ trên mặt nàng, lúc này mới cảm lấy, nhận lấy cái nắp cua kia, lấy chiếc đũa gấp, nâng lên hướng tới miệng nàng.

Liễu Mạn Nguyệt khẽ chau mày, đưa mắt nhìn hấn: “Đây là bóc cho Hoàng Thượng.”

“Đây là trẩm dứt cho nàng ăn.”

Hai người này ngọt ngào ở bên cạnh đình, tiểu Châu tử, tiểu An tử, hầu hạ cộng thêm Bạch Oánh đều cúi thấp đầu, không dám quay đầu nhìn lại. Trong đình đặt chiếc bếp lò nhỏ, lồng hấp cua, dây thùng hâm rượu, cả rượu vàng thượng hạng, cộng thêm càng cua rất to đều do ba người này chăm nom.

“Sáng mai nàng đi qua dùng bữa cùng các nàng, ăn ít một chút, rượu kia cũng ít đựng, vẫn giả say như trước.” Hoàng Thượng vừa nói, đưa chân cua đã cạo đến trước mặt nàng.

“Đâu sẽ say rồi?” Liễu Mạn Nguyệt vẫn không đưa mắt lại trợn mắt nhìn hấn một hồi, mở miệng cắn, mơ hồ nói, “Chẳng qua là uống chút rượu rồi đi một chút.”

“Phải phải, nàng đi một chút, nhưng đi lại trong sân một chút, nàng ‘đi một chút’ cũng có thể từ trong sân đi ra ngoài, bỏ thẳng lên núi này.” Hoàng Thượng nhướn mày mỉm cười nói, “Trẩm lại không sợ cầu treo bị nàng giẫm hỏng, chỉ sợ người rảnh rỗi lên chỗ đất nhỏ, không khéo lại bay ra ngoài nhìn cái núi sông này một chút đây.”

Biết hấn mặc dù giễu cợt, cũng là lo lắng bản thân lại xảy ra cái gì ngoài ý muốn, Liễu Mạn Nguyệt cũng không đáp lời, chợt nghĩ tới điều gì, hai mắt sáng ngời: “Nói như vậy, sáng mai là mười lăm?”

Hoàng Thượng bật cười một lúc: “Nếu sáng mai không phải mười lăm, trong cung bày tiệc rượu làm chi?”

“Vậy sáng mai không phải là ngày Hoàng Hậu nương nương hầu hạ sao?” Liễu Mạn Nguyệt quay đầu trở lại, hai mắt rạng rỡ, từ trước đó vài ngày Hoàng Thượng lại chọn chúng phi tần đi hầu hạ, mặc dù phái người âm thầm nhìn, nhưng vẫn không rõ ràng lắm ý nữ kia đi qua đến lúc đó rốt cuộc trị liệu thể nào cho những phi tần.

Hoàng Thượng cũng sợ ngộ nhờ thật dễ y nữ kia nhìn ra cái gì có thể sinh là tốt mỹsyd? Lại sợ y nữ kia đi qua, đụng vào thân thể Liễu Mạn Nguyệt. Vì vậy, một tháng này, trừ Hoàng Hậu, Ngọc tần cũng một vị thái nữ, không có chạm vào người nào biết là nữ từ từ trong các ra, bình thường gọi đều là những nữ từ gia thể trong sạch, ngay cả Liễu Mạn Nguyệt cũng không hề gọi.

Nghĩ đến đây, Hoàng Thượng cũng không khỏi híp mắt, chân mày nhíu lại, một tay cầm chén rượu đặt ở trước mặt, cũng không uống nó, nhìn cầu treo bên ngoài kia, hơi tập trung tinh thần nói: “ý nữ kia chỉ đi hai lần chỗ Hoàng Hậu, một lần chỗ Thái hậu, mỗi lần không quá nửa canh giờ liền đi ra, thậm chí cũng không gọi cung nữ hầu hạ bên cạnh, bên trong đến cùng là có chuyện gì.”

“Không có đường ngầm thông đến phòng ngủ của những phi tần kia sao?” Liễu Mạn Nguyệt phỏng đoán, phải dùng biện pháp gì, cho cái của nọ kia kết hợp với trướng a? Chẳng lẽ giống phẫu thuật ở hiện đại, nhưng loại biện pháp này quá khó chịu rồi, mà lại không riêng tư, đừng nói Hoàng Thượng không thích để người khác đụng vào mình, chính bản thân nàng cũng không muốn cho một nữ nhân chưa từng gặp đi chạm vào thân thể mình đây.

“Nàng coi trong Hạc Lâm viên này của trẫm là mạng nhện hay sao? Còn nơi nào cũng có thể thông đến rồi?” Hoàng Thượng giơ tay lên gõ nhẹ một cái lên trên trán nàng, cầm ngụm rượu trong tay uống, “Trừ mấy đỉnh đài lầu các từ mấy năm trước, giữa những viện, lầu các xây sau không có đường hầm thông đến, tuy nói đường hầm có nhiều thuận tiện, nhưng càng có nhiều lỗi ra, càng dễ để người ta nhìn ra, vì vậy chỉ ở những chỗ mấu chốt mới có, những chỗ này, không thể cho người vào ở tùy tiện.”

Liễu Mạn Nguyệt chợt hiểu ra gật đầu, cũng phải, nếu là trong phòng ngủ của phi tần nào cũng có đường hầm, không chừng một ngày nào đó lúc để hạ nhân thu dọn, liền không cẩn thận phát hiện rồi.

Nàng biết rõ những đường hầm này, phần lớn tuy là thông ra bốn phương, nhưng rất ít lỗi ra trong phòng ngủ, bản thân sân mình kia coi như là ngoại lệ, chắc hẳn cái sân có kết cấu như vậy, trong toàn bộ Hạc Lâm viên này cũng không có mấy.

“Mấy ngày nữa. Chờ trẫm điều tra ra rồi sẽ gọi nàng đi qua.”

Liễu Mạn Nguyệt nghe, trong lòng sùng sốt: “Hoàng Thượng không phải nói còn chưa điều tra ra sao?”

“Là chưa điều tra ra.” Dù sao một cửa đại môn, sai người người bên ngoài đi, cho dù là phái ám vệ đi cũng không có cách nào tra ra căn nguyên, “Tra không ra sẽ không cho trẫm đi bắt người sao?” Vừa nói, đôi lông mày của Hoàng Thượng ngao ngễ nhướng lên, “Tùy tiện gán cái tội danh, trước bắt rồi hãy nói.”

Liếc mắt, Liễu Mạn Nguyệt đem thịt cua vừa mới lột được nâng đến trước mặt Hoàng Thượng, vẻ mặt sùng bái nói: “Hoàng Thượng, ngài thật sự là quá —— anh minh rồi!” Tra không ra, trước bắt rồi hãy nói, dù sao trời đất bao la Hoàng Thượng lớn nhất nhà, quản nó đến đâu, gán tội lên đầu bắt người lại rồi hãy nói!

Mười lăm tháng tám đó, oanh oanh yến yến trong viện, đem quần áo đẹp nhất trong tủ treo quần áo đều mặc lên người, trên mặt trang điểm đẹp đẽ, sáng sớm thành an xong ở chỗ Hoàng Hậu nương nương, liền đến chỗ Thái hậu phụng bồi cùng đi đến Thương Nguyệt các.

Trong hậu cung tuy nhiều phi tần, nhưng rốt cuộc cũng không quá mười người. Thương Nguyệt các vốn là nơi hoàng đế mang theo chúng phi tần cùng ngắm trăng dùng bữa, xây dựng tất nhiên không nhỏ. Năm ngoái chỉ có bốn mỹ nhân cùng Thái hậu, Thái phi phụng bồi Hoàng Thượng, thêm những cung nữ, thái giám hầu hạ, lộ ra vẻ trống trải.

Lúc này, hồng, tím ngồi thành một vòng lớn, ở giữa để trống một khoảng không gian, dành cho diễn tiết mục gì đó, so sánh với năm ngoái vui vẻ hơn nhiều đây.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105

Sắc mặt thái hậu không được tốt, trong tái nhợt có một chút suy yếu. Ngồi ngay ngắn ở chỗ ngồi phía trên rừ mí mắt, chậm rãi nhìn lướt qua phía dưới, trên mặt mang mấy phần nụ cười chậm rãi gật đầu. Ngoại trừ chưa thể có cháu trai ẵm, cũng là phong phú náo nhiệt không ít.

Sắc mặt Chu Thái phi tốt hơn nhiều lắm, híp mắt cười dài ngồi ở phía dưới Thái hậu, nghiêng mặt hướng lên chỗ Thái hậu hỏi: “Hoàng Thượng còn không có tới đây?”

“Từ trước đến giờ hần không thích náo nhiệt, sợ là muộn đến muộn chút.” Thái hậu lúc nói chuyện, hai mắt sụp xuống, không có nhìn về phía Chu Thái phi.

Chu Thái phi cười tùy ý cực kỳ, trăm cái tóc trên đầu đung đưa theo thân thể của nàng: “Cũng không phải thế, Hoàng Thượng của chúng ta mới là tính tình thực thực trầm ổn, cũng là khác với tiên đế rồi, cũng không biết là giống ai.”

“Đích thị là giống Thái hậu đây.” Trường hợp này Hoàng Hậu không đáp lời, bên kia Tống phi vừa cười vừa nói. Nàng cũng là bị bệnh mấy ngày này, gần tới Trung thu rồi mới miễn cưỡng khỏe lên, ngày hôm nay gắng gượng bỏ dậy đến nơi này, người cho tới bây giờ rồi, ánh mắt không hề nhìn chỗ Hoàng Hậu, lúc này mới mở miệng nói.

“Các người cũng không biết a.” Chu Thái phi lắc lắc đầu, cười đến nỗi đôi mắt híp lại ngày càng dài nhỏ, “Tỷ tỷ lúc còn trẻ, cũng là mê nói yêu cười, để

cho ta thử nghĩ xem Nha, đúng rồi, sợ là Hoàng Thượng giống thúc thúc hần, Vương gia Đại tướng quân hồi đó là một dũng tướng trong vạn người! Mặc dù chúng ta chưa từng nhìn thấy, nhưng nghe người ta nói, đó là lạnh lùng lộ ra từ trong xương, vô cùng quả quyết dứt khoát! Chỉ tiếc a.
Đi sớm rồi.”

Lời này khiến Thái hậu lập tức thay đổi sắc mặt, hai mí mắt sụp xuống, một tia tinh quang chuyển động bên trong, so sánh đương kim với vương gia long dương chi hào đoán mệnh kia? Nàng cũng là thực có can đảm nói!

Một hơi thở còn chưa thuận, đã nghe chỗ cầu thang bên kia báo ——”Hoàng Thượng đến.”

Chúng phi tần cả phòng rồi rít đứng dậy, Hoàng Thượng người mặc long bào màu vàng sáng, góc áo cuộn cuộn, trong bước đi đáng trông mạnh mẽ lộ ra uy nghiêm.

Một vài phi tần lặng lẽ ngược mắt nhìn về phía Hoàng Thượng, chỉ vội vã liếc một cái, lập tức đỏ mặt lại rũ mắt xuống, lúc này vóc người Hoàng Thượng đã phát triển đầy đủ, đáng người cao gầy, mặc dù người không mập, nhưng cũng không quá gầy. Ánh mắt sáng ngời, lông mày như kiếm, không gian tự uy.

Phần lớn phi tần chỉ hầu hạ vào buổi tối, có vài người ngay cả vài cơ hội nhìn lên cũng không có mấy, lần này có được cơ hội quang minh chính đại, lại là nhìn ở giữa ban ngày, người nào không muốn nhìn thêm mấy lần?

Trong lòng mọi người lại âm thầm may mắn, tốt xấu gì là hoàng đế thiếu niên, thời gian tư thế oai hùng tràn đầy sức sống, nếu là gặp gỡ hoàng đế có tuổi, quản quái gì hình dáng ngày thường của hần ra sao, đều không phải là dùng tuổi trẻ quý báu của mình đi hầu hạ sao? Mặc dù hần không thích nữ tử, nhưng bộ dáng này, phong tư này

Cùng Thái hậu Thái phi hành lễ xong, Hoàng Thượng ngồi thẳng trên chỗ ngồi, ánh mắt tùy ý đảo qua phía dưới, chỉ hơi liếc nhìn chỗ Liễu Mạn Nguyệt, liền rũ mắt không lên tiếng.

Từ trước đến giờ hần đã là như thế, gương mặt lạnh tanh, cũng không nhìn thấy ý cười. Trong lòng Thái hậu khẽ thở dài một cái, bà cũng biết, trong lòng các đại thần đang trước nghĩ gì, nàng cũng rõ ràng. Nhưng thân là hoàng đế không phải là như thế? Các đại thần phía dưới vốn chính là con cháu nhà quan thừa kế từ tiền triều, chính là tiên hoàng cũng phải kính bọn họ, lúc bọn họ hữu dụng, phải khen ngợi chỗ tốt, mới có thể dùng được chút, trực lại trực vắng giống như hần thế?

Nhưng mà không một người nào nghe lời, lại có thể thế nào? Thiên hạ thần tử có năng lực nhiều như vậy, người làm ầu như Hứa Tư Thừa kia? Chính là đã chết cũng là đáng đời!

“Ngày hôm nay sắc trời vừa đẹp, lúc này ăn chút của thưởng cúc, chờ đến buổi tối, chính là lúc trời trong trăng tròn đẹp đây.” Thái hậu vừa nói, quay mặt đi nhìn về phía Hoàng Hậu, “Ngày hôm nay con đề ý tới hần chút ít, đừng để hần ăn nhiều.”

Hoàng Hậu vẫn là vẻ mặt đoan trang hiền thực, trên người xiêm y đồ thắm trong đám phi tần này vô cùng dễ khiến người khác chú ý, hướng về phía Thái hậu khẽ gật đầu, đáp một tiếng: “vâng” bộ dáng kia so với Thái hậu còn lộ ra vẻ càng trầm ổn hơn chút, cũng không biết hai người có nên đôi thân phận cho nhau không?

P phía dưới ăn nhẹ, bánh Trung thu, con cua, được đám cung nhân đưa lên, từng món đưa lên mặt bàn khắp nơi. Bởi vì chuyện ồn ào trong triều trước kia, trong hậu cung Hoàng Thượng không hề tỏ sắc mặt tốt, mà hôm nay cũng không biết làm sao rồi, chỗ Hoàng Hậu, Thái hậu, Thái phi, ngay cả Tổng phi, không có một người nào mở đầu nói chuyện, rõ ràng mười mấy vị quý nhân ngồi ở trên, so với xưa nay khiến cho người cảm thấy trên người phát rét.

Còn một Chu phi, vốn nên cũng có thể mở miệng chọn câu chuyện, nhưng nàng vẫn luôn cúi đầu, ngay cả mặt cũng không dám cho mọi người nhìn thấy. Biết đến là nàng sợ nhìn đến Hoàng Hậu, không biết còn tưởng là nàng ngủ cô bị sai rồi sao.

Lại nói vị Ngọc tần kia, liền tiếp hơn hai tháng, Hoàng Thượng lại chỉ gọi nàng một lần, trước kia còn có thể ý vào mình được sủng ái lên mặt với chúng phi tần, thoảng cái bị lạnh nhạt thế này, lúc này ngay cả thở cũng dám thở mạnh.

Bạch Oánh tiến lên nửa bước, mở cái nắp lồng hấp cua ra. Bên trong con cua đỏ bùng tập trung ở phía trên, nhìn vóc dáng, nhỏ hơn hần so với lúc mình dùng ở chỗ Hoàng Thượng tối qua.

Khỏe miệng mỉm cười đưa mắt nhìn lên chỗ Hoàng Thượng, đúng lúc hần cũng cúi đầu xuống nhìn, ánh mắt hai người giao nhau, trong lòng đều mang nửa phần ấm áp, sắc mặt vốn ủ rũ của Hoàng Thượng cũng hòa hoãn lại vài phần.

Hai người ở chỗ này lấy ánh mắt trao đổi tình cảm, Hoàng Hậu ngồi ở bên cạnh Hoàng Thượng, vừa thấy con cua khi mở nắp ra, vừa nghĩ thấy vị thủy sản này, mặt tái đi, cảm khẩn che miệng, bắt đầu nôn khan.

Mọi người đều sùng sốt, ngay cả Hoàng Thượng cũng không khỏi kinh ngạc nhìn nàng ta, trong bụng không giải thích được.

Thái hậu ngăn người, chọt giờ tay lên chỉ vào tiểu thái giám hầu hạ phía dưới, gấp giọng nói: “Mau! Đi mời thái y!”

Trong lòng chúng phi tần đều sôi sục, mọi người giống như người bị thất cổ họng nhìn về phía Hoàng Hậu, trong lòng căng thẳng thấp thòm.

Nàng ta là Hoàng Hậu, nếu như lại mang thai đầu tiên. Bất kể nàng cùng Hoàng Thượng có bất hòa? Có hậu (có con), chính là Lưu gia có lập tức ngã, nàng ta cũng có thể đứng vững ở trong cung này!

Làm phi tần trong hậu cung, không có người từng trông cậy mình có thể bò lên vị trí Hoàng Hậu cái chỗ ngồi kia chỉ là danh nghĩa, chẳng qua là đứng ở nơi đó, sắm vai cho người trong thiên hạ nhìn. Nhưng ở trong hậu cung, không có người không mong đợi mình có thể sinh con, sinh con rồi, lại không ai không mong đợi con của mình có thể giành được vị trí lớn nhất thiên hạ này. Dù là không được, làm Vương gia có thể chuồng binh cảm quyền cũng tốt, nói không chừng, chờ Hoàng Thượng đi rồi, con của mình còn có thể đón mình đi ra ngoài hưởng phúc đây.

Hôm nay, Hoàng Hậu vừa nôn ở đây, cũng mặc kệ vì sao nàng ta nôn, ánh mắt phía dưới lập tức tái đi.

Xuân Vũ vịn Hoàng Hậu đứng dậy, đi tới chỗ cầu thang, đi vào gian phòng nghỉ ngơi chờ thái y tới bắt mạch, ở đây nhiều phi tần như vậy, sao có thể gọi thái y đi lên?

Bên này người vừa đứng dậy xuống lầu, bên kia lập tức lại có một che miệng.

Thái hậu nhú mày, trong bụng nghi ngờ, một người có bình thường, thế nào lại thêm người nữa?

Chu Thái phi thì nhướn mày, đôi mắt dài nhỏ mờ thật to, tay chỉ vào người đang nôn khan kia nói: “Kia là Phương thái nữ sao? Cũng đi xuống trước nghỉ ngơi, một lát thái y tới khám từng người một.”

Một hồi Cung yển, con của còn chưa ăn đâu rồi, trước hết này ra hai người nôn khan, chỗ Hoàng Hậu mọi người còn chỉ có thể nói là đồ mắt, nhưng Phương thái nữ kia như thế, đám phi tần phần lớn đen mặt, dùng khoe mắt âm thầm nhìn chằm chằm nàng ta.

Nếu là thật sự thì thôi, nhưng nếu là giả dám cùng tranh với Hoàng hậu, chỉ sợ nàng ta đừng mong sống lâu!

Kể từ đó, con của cũng không người ăn, đều ngồi ở chung quanh buồng thông ánh mắt, trong bụng tính toán mọi lúc.

Vương Phương Nghi nhích lại gần chỗ Liễu Mạn Nguyệt, thấp giọng nói: “Hoàng Hậu cũng thật là có phúc khí đây.”

Liễu Mạn Nguyệt trên mặt mỉm cười, buồng thông ánh mắt nói: “Nương nương vào cung chính là mẫu nghi thiên hạ, tất nhiên có phúc đây này.” Người bên cạnh không biết, nàng cùng Hoàng Thượng lại biết rõ ràng, Phương thái nữ kia dường như không phải là người trong Các, ít nhất Liễu Mạn Nguyệt không có ấn tượng, dù cho nàng đúng là, nàng ta và Hoàng Hậu cũng không thể mang thai được.

Chỉ không biết sao lại trùng hợp như vậy, ngày hôm nay xảy ra chuyện này? Nếu là giống như Tống phi lần đó. Ha ha, việc vui này có thể to lắm đây.

Tống phi lần đó còn có thể khiến người hạ thuốc, đúng lúc dùng kinh nguyệt bù trừ cho qua, lần này, cũng không biết Hoàng Hậu nương nương phải che dấu như thế nào đây?

Trong lòng nghĩ tới, ý cười trên mặt kia liền tự nhiên tràn ra, Vương phương nghi nhìn thấy trong lòng buồn bực không dứt —— đều là phi tử, làm sao nàng lại hồ đồ không thêm để ý như vậy? Chẳng lẽ là thật không có lòng tranh thủ tình cảm kia? Nhưng nàng cũng là một tháng rồi không có hậu hạ, làm sao lại có thể không gấp gáp đây?

Trong lòng mọi người suy tư tính toán khác nhau, các ý nghĩ này tự nhiên đều dính đến Hoàng Hậu cùng vị thái nữ vừa rồi kia, lần nữa giương mắt nhìn Hoàng Thượng một chút —— đang cầm lấy một đôi răng ngà, ăn thịt của thái giám bên cạnh cạo xuống, hoàn toàn không quan tâm việc này.

Nhìn một cái, đây mới là vua của một nước đây, có thể thấy được là người có thể làm việc lớn! Chuyện lớn như thế cũng không để ý, nói vậy thật sự là có thể cảm được thì cũng buông được !

Chỗ cầu thang vang lên bước chân vội vã, mọi người thấy người tới báo tin đúng là Tôn Đức Long, trong lòng không khỏi căng thẳng —— đây là đại thái giám từng hầu hạ tiên hoàng, hiện nay còn đang là người hầu trong điện Hồng Tâm, lúc này đi lên hẳn là hẳn.

“Chúc mừng Hoàng Thượng, Thái hậu, Hoàng Hậu nương nương —— nàng có!” Trên mặt Tôn Đức Long khó nén vẻ kích động, quỳ trên mặt đất ngay cả tay đều run run. Đây cũng là thiên đại hi sự a! Quốc mẫu có thai, đây cũng không phải là những tiểu phi tần không biết tên chẳng biết họ này có thể so sánh.

Chúng phi tần ở phía dưới đầu tiên là ngẩn người, lúc này mọi người mới gắng gượng kéo kéo khoe miệng, hướng về phía trên cười nói: “Đây thật thật sự là thiên đại – hảo sự đây.”

Vừa ngẩng đầu lên, mới thấy Hoàng Thượng ngồi ở trên ghế vẫn ngây ngẩn cả người, nhưng cao chân mày nhìn về phía Tôn Đức Long, thật lâu mới trầm mặt, cuối cùng đứng lên: “Người nói, Hoàng Hậu có thai?”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106

“Dạ! Chúc mừng Hoàng Thượng, Hoàng Hậu thật là đã có bầu một tháng rồi!” Tôn Đức Long thở dài ra một hơi, suýt nữa sẽ khóc ra, hẳn biết Hoàng Thượng từ khi còn bé, vẫn đi theo bên cạnh tiên hoàng nhìn hẳn mới ra đời, lại nhìn hẳn lớn lên, nhìn hẳn đại hôn, lúc này, cuối cùng có thể thấy hẳn sinh con rồi.

“Người nào chẩn mạch?” Sắc mặt Hoàng Thượng âm trầm, lạnh giọng hỏi.

Tôn Đức Long vội nói: “Là Vương thái y chẩn mạch.”

“Còn thái nữ kia?”

“Khi lão nô đi lên, Vương thái y đang đi gian phòng Phụng thái nữ nghỉ ngơi. . . .” Hoàng Hậu có thai, đây cũng là chuyện vô cùng lớn a! Cho dù thái nữ kia cũng có, cũng không hơn được Hoàng Hậu đi, Tôn Đức Long tự nhiên không thể chờ tin tức hai nơi đều đến mới đi lên.

Tiếng nói vừa dứt, chỗ cầu thang lại đi tới một tiểu thái giám, thấy Hoàng Thượng đứng ở chỗ ngồi, vội vàng quỳ gối nơi cửa cầu thang cao giọng nói: “Chúc mừng Hoàng Thượng, Thái hậu, Thái phi, Phụng thái nữ đã có bầu một tháng. . .”

Lần này, thật giống như tảng đá lớn ném vào trong hồ, khiến chúng phi tần đồng loạt hít vào một hơi —— chuyện tốt như vậy, làm sao lại không rơi xuống đầu mình? !

Hoàng Thượng bước nhanh chân, vội vã đi về phía cửa cầu thang, khiến chúng phi tần trong lòng thầm hận không dứt, rõ ràng không thích nữ tử, đối với hậu cung từ trước đến giờ đều tầm thường, nhưng vừa nghe nói có người có bầu, không phải là vội vã như vậy sao?

Con của con chưa ăn, các bình dấm chua trên Thượng Nguyệt các đồ nhào cả một vùng, chua loét ngất trời, suýt nữa ném đi các trang sức trên đầu.

Liễu Mạn Nguyệt nhường mầy ngồi ở chỗ cũ, cầm lấy chén rượu đặt trước mặt, âm thầm suy nghĩ. Nàng không giống những phi tần, bất chấp tất cả trước tiên đồ bình dấm chua rồi hãy nói. Nàng biết Hoàng Thượng không hề chạm vào những nữ tử kia, các nàng đó thế nào mà mang bầu được? Hoặc là nói, trong Các có thể có yêu pháp, khiến phụ nhân trực tiếp mang thai? !

Y nữ kia. Rốt cuộc làm cái gì? !

Không có nam nhân còn có thể cho nữ nhân mang thai? Chẳng lẽ bọn họ có được nước của Nữ Nhi quốc?

Chung quanh ồn ào lời chúc mừng, Thái hậu Thái phi cười đến sắp nở hoa.

Thái hậu đứng lên, tay trong tay đỡ của Hồng Tiêu, đi tới chỗ cầu thang. Chu thái phi cười khanh khách đi bên cạnh thái hậu, cùng đi, còn có nhóm phi tần theo sau hai người cũng xuống lầu.

Thấy Hoàng Thượng đứng ở giữa gian phòng Hoàng Hậu nghỉ ngơi, nhất định phải tận mắt thấy thái y liên tục bắt mạch, còn gọi là mấy thái y tới đây cùng nhau cùng khám, Thái hậu vui mừng, chỉ khi hẳn biết được tâm trạng làm cha, lúc này mới đứng đắn hiểu được cái tốt của nữ nhân đi.

“Hoàng Thượng không cần sốt ruột, Hoàng Hậu xưa nay luôn luôn bảo trọng thân thể, lúc này toàn bộ chúng ta lại ở trong viện này, lại không có chuyện gì tổn sức lao động, làm sao có chuyện gì?”

Nghe được tiếng Thái hậu, cơ thể Hoàng Thượng cứng đờ, thẳng lưng, hai tay vòng ra sau, chỉ đứng ở cạnh giường Hoàng Hậu, bình tĩnh nhìn Vương thái y.

Vương thái y một đầu mồ hôi lạnh, không biết ý Hoàng Thượng. Tuy là hẳn là thái y tâm phúc, cũng biết một số dự tính của Hoàng Thượng, nhưng hẳn không hề biết Hoàng Hậu căn bản là chưa từng được sủng, làm sao có thể có con?

Lại khám một lúc, lấy lại bình tĩnh, liếc nhìn Hoàng Thượng một cái, cất cao giọng nói: “Nương nương có bầu hơn một tháng, không hề sai.”

“Còn thái nữ kia?”

“Vị thái nữ kia đã có bầu gần một tháng, xác nhận muộn hơn mấy ngày so với Hoàng Hậu nương nương.”

Hoàng Thượng bình tĩnh nhìn hẳn, hồi lâu, nặng nề gật đầu, nói: “Trước theo trầm đi điện Hồng Tâm nói một chút kiêng kỵ, nơi này liền giao cho Thái hậu, Thái phi.”

Tiếng cười của Chu Thái phi chưa từng dứt, lúc này vội vàng ứng tiếng nói: “Hoàng Thượng liền đi thôi, chúng ta đều đã trải qua, nơi nào còn có thể ủy khuất Hoàng Hậu phải không? Lúc này mới có bầu một tháng, đợi đứa bé ra đời phải gần một năm đây.”

Mọi người chỉ nghĩ là Hoàng Thượng đau lòng Hoàng Hậu, trong đầu chính là chưa nữa cũng chỉ có thể bịt lỗ mũi nhìn xuống. Thấy Hoàng Thượng cùng thái y đi ra, mọi người vội vàng tránh lên trên lầu, thấy Hoàng Thượng mang theo thái y đi xuống lầu, lại đi đến chỗ Phụng thái nữ, vắn vò cái khăn trong tay gần đứt đoạn, chà đôi giày dưới chân kia gần thành lỗ thủng.

“Thật có bầu rồi?”

Vương thái y còn tưởng là Hoàng Thượng bởi vì không muốn cho Hoàng Hậu mang bầu, âm thầm đưa thuốc đến chỗ Hoàng Hậu, thấy hần hỏi, vội vàng quỳ xuống mặt đất thấp giọng nói: “Bẩm Hoàng Thượng, mạch của Hoàng Hậu giống hỉ mạch không có làm!” Hần am hiểu chính là phụ khoa, hàng năm đi lại trong nội viện thâm cung, nếu ngay cả hỉ mạch cũng có thể chẩn sai, vậy không bằng hần tự mình chế một liều thuốc độc uống thôi.

Hoàng Thượng vẫn vòng tay ra sau, cau mày, đi hai vòng trong phòng, lại nói: “Thái nữ kia cũng là hỉ mạch.”

“Đúng vậy.” Vương thái y vội vàng gật đầu nói.

“Có thể có loại thuốc nào, sau khi ăn xong cảm thấy giống như là hỉ mạch?” Hoàng Thượng chợt xoay người, trong mắt mang theo một tia lạnh lẽo, nhìn Vương thái y hỏi.

Cơ thể Vương thái y chấn động, đè ép kinh dị trong lòng, trên đầu toát mồ hôi lạnh, suy nghĩ cẩn thận một lát, run giọng nói: “Ngay cả có. Cũng là thuốc lần đầu thần nghe thấy. Hoàng Thượng.” Hần muốn hỏi Hoàng Thượng, rốt cuộc vì sao khẳng định Hoàng Hậu không thể mang thai như thế? Nhưng bí sự thâm cung này, nếu biết rồi . . . Nói không chừng chính là lập tức chết a!

Hoàng Thượng thật sâu nhắm lại hai mắt, hồi lâu, mới nói: “Ngươi trước đi đi.”

Đi ra ngoài điện, Vương thái y gãi tay lên xoa xoa mồ hôi lạnh, thở dài một ngụm khí lạnh. Hần biết đế hậu bất hòa, cũng biết Hoàng Thượng âm thầm giới nước bắn cho Hoàng Hậu, như hồi chuyện Tống phi. Nói vậy Hoàng Thượng dùng chút thủ đoạn khiến Hoàng Hậu không thể có bầu cũng là có. Nhưng biện pháp kia không chừng có sơ suất, cái kiểu này, thường là muốn lại không có được, không muốn không chừng lại có thể mang thai đây.

Đứng ở trong thư phòng hồi lâu, Hoàng Thượng như mới hoàn hồn, cao giọng hỏi tiểu thái giám trông coi cửa ra vào: “Giờ nào rồi?”

“Bẩm Hoàng Thượng, đã là buổi chiều muộn rồi.” Tiểu Châu từ ở cửa vội vàng nói một tiếng, lại hỏi, “Hoàng Thượng, có muốn dùng chút thiện?” Hoàng Thượng không gọi, đám tiểu thái giám bên ngoài liền không dám hỏi. Bọn họ đều là bên cạnh Hoàng Thượng, tất nhiên biết chuyện kia, nhưng bây giờ, đưa chuột giãi lại làm ra mạng người Đây cũng quá.

Nếu chỉ một mình Hoàng Hậu cũng thôi, nhưng lúc này còn có một thái nữ? Nếu nói một người không giữ quy củ làm vậy, nhưng hai người.

“Liền.” Hoàng Thượng há miệng, vung tay áo nói, “Mang lên chút điểm tâm, lại gọi người mang sổ sách sinh hoạt hằng ngày lên.”

Dùng xong điểm tâm, ngồi ở sau cái bàn đảo cuốn sổ trong tay, tìm được ngày Hoàng Hậu và Phương thái nữ kia hầu hạ, trong lòng tính nhẩm, chân mày càng ngày càng nhíu lại —— hai người này đều là hầu hạ vào ngày sau cả một tháng không hầu hạ quay vòng lại, liền có bầu. Nếu nói là trùng hợp, điều này cũng không khỏi quá trùng hợp đi?

Mày càng nhíu chặt lại, cho đến bên ngoài truyền đến tiếng bẩm báo, mới lấy lại tinh thần.

Triệu thống lĩnh quỳ một chân trên đất, chờ Hoàng Thượng hỏi.

“Vương y nữ đã đi qua nơi ở của những phi tần nào?”

“Bẩm Hoàng Thượng, đi qua chỗ Hoàng Hậu, cũng đi qua máy thái nữ.”

“Vào ngày kế ngày hầu hạ?”

“Chỉ có Hoàng Hậu cùng Triệu thái nữ.”

Mày nhíu chặt lại, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn: “Mấy ngày nay giám sát chặt chỗ Phương thái nữ, nhìn xem có động tĩnh gì không, những ám tử điều tra ra trước kia cũng coi chừng một chút, xem bọn hần có thể liên lạc với chỗ Phương thái nữ không. Còn nữa, chỗ Triệu thái nữ kia cũng giám sát chặt . . . mấy ngày cũng có thể sẽ có bầu.”

Cơ thể Triệu thống lĩnh chấn động, trên mặt xanh mét, trầm giọng đáp một tiếng dạ, thấy Hoàng Thượng lệnh hần lui ra, lúc này mới ra khỏi thư phòng.

Ngón tay vân vẽ trên quyển sổ sách, hồi lâu, vứt bỏ sách này, cao giọng nói: “Đi vào, ngày hôm nay tuyên Tống phi tới đây hầu hạ.”

Bên trong Hoa Hoàn phường, Tống phi nghiêng dựa vào trên gối tựa lớn, hơi thất thần, hai mắt nhìn chăm chăm chiếc ghế nhỏ cách đó không xa, một hồi lâu không nói chuyện.

Trần nhi nâng mắt nhìn sắc mặt Tống phi một chút, trong bụng thầm thở dài một tiếng, nàng biết sớm muộn gì có một ngày như vậy, nghe nói nữ tử khác có bầu, thế đối với chủ tử nhà mình mà nói, không khác gì là xát muối lên miệng vết thương của nàng. Nhưng nếu không như thế. Minh lại có ngày nào ra mặt?

Trung thành theo chủ tất nhiên là tốt, nhưng phải thực thực chết già trong cung, khuôn nhan xuân sắc không người nào ngắm, người sợ là cũng không cam tâm tình nguyện.

Đang thất thần, chợt nghe Tống phi chậm rãi mở miệng nói: “Trần nhi, tối hôm nay ngươi theo ta đi qua.”

Trần nhi ngẩn người, nâng mắt nhìn Tống phi, lại thấy nàng chưa từng nhìn mình, chỉ xoay đầu lại nhìn chằm chằm bụng mình: “Ta là không được, nếu là người có thể sinh, ta chắc chắn đối xử như ruột thịt.”

“Nương nương.” “Rầm” một tiếng quỳ trên mặt đất, trong giọng Trần nhi pha lẫn run rẩy, đè nén vui mừng trong lòng, run giọng nói: “Nô tỳ sinh là người của nương nương, chết là. sớm theo nương nương phân phó!”

Ngày mười lăm tháng tám êm đẹp, bị hai phụ nữ có thai âm ỉ đến cả trăng cũng không ngắm liên tục về. Nghe nói Hoàng Hậu, Thái phi trong viện từng người đều có náo nhiệt.

Phi tần như Liễu Mạn Nguyệt, cũng phải ngồi một lát trong viện của mình, thế nào thì cũng phải ra về về đang ngắm trăng a, lại vì tin tức hôm nay bị xuân mẫn thu (bi thương và ưu sầu) một phen mới phải.

Liễu Mạn Nguyệt nghiêng đầu dựa vào trên giường, gọi mấy người Bạch Huyền bóc lột phòng bếp nhỏ của Hoàng Thượng đưa tới con cua to béo, rượu vàng ấm, ăn ngon tự tại.

Sắc trời đã tối, ăn đủ cua rồi, uống đến hai má nóng lên, phát tay gọi người thu dọn đồ, lúc này mới tắm rồi nằm lên giường. Biết Hoàng Thượng nhiều việc, chỉ sợ riêng tra chuyện có thai của Hoàng Hậu cùng thái nữ kia đã có thể khiến hấn bận bịu đến trán vã mồ hôi, Liễu Mạn Nguyệt tất nhiên lười chờ hấn, một người ung dung nằm chết đi trên giường, tự mình đi nghỉ ngơi.

Đèn còn không có tắt, vừa mới bắt đầu thấy buồn ngủ, liền nghe một người đi vào hỏi: “Uống rượu rồi?”

“Hâm nóng lên, không hại dạ dày.” Vừa nói, liền từ trên giường bò dậy, lắc lư vòng eo đi tới chỗ Hoàng Thượng, muốn cởi áo cho hấn, nhưng cảm thấy trời đất đảo lộn.

Thấy gương mặt nàng đỏ lên, mắt say lơ lơ mông lung, thoáng cái quét sạch sẽ phiền muộn quán quýt trong lòng, bẻ ngang nàng lên, đi đến bên giường: “Đường cũng đi không vững, còn nói không uống nhiều lắm?”

“Không phải là thiếp đi không vững, là mặt đất chuyển động!” Liễu Mạn Nguyệt lời lẽ hợp tình hợp lý chỉ chỉ xuống đất, “Đất này hình cầu a, quay quanh mặt trời. Mỗi phút mỗi giây cũng đang chuyển động.”

Lời nói lộn xộn của nàng, tuy Hoàng Thượng nghe không hiểu, thực sự cũng không để ý, chỉ cho nàng uống quá nhiều rượu nói lung tung, không chừng ngay cả bản thân nàng cũng không biết đang nói cái gì đây.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107

Đặt nàng lên trên giường, Hoàng Thượng tự cởi quần áo trên người, cởi xong của mình lại cởi của nàng, không đợi nàng phục hồi, người đã đè lên.

Trong lỗ mũi hừ hai tiếng, giờ tay lên đẩy bờ vai hấn ra, đẩy hai cái không có đẩy được, phía dưới đã bị hấn tiến vào. Hai người nằm ở một chỗ, thân thể đụng tới thân thể, bên trên người nọ cọ sát, phía dưới Liễu Mạn Nguyệt đầu tiên là cau mày, nhưng ngay sau đó thoải mái không ngừng rên rỉ.

Người nọ dịu dàng đòi hỏi, một tắc một tắc dây dưa, ma sát, trên người bị hấn xoa sáp chảy ra nước, nâng cằm, miệng thở hấn ra, nước mắt theo khoeo mắt chảy ra, nhưng trong lòng không hề có chút ghen tuông nào, chỉ có thể cảm giác được hấn ôm lấy, ấm áp vòng quanh chính mình.

Tay giờ lên, ôm đầu hấn vào ngực mình, tay ngọc thon thon vỗ về trên lưng hấn, ôm chặt hấn liên tục rên rỉ.

Hồi lâu, phía dưới mới mềm nhũn, hấn lại không chịu đi xuống, nằm sấp ở trên người mình, đầu tiến đến bên tai nàng dịu dàng nói: “Nguyệt Nhi, chúng ta sinh đứa bé.”

Chậm rãi mở ra ánh mắt, nghiêng đầu nhìn hấn, chờ nước mắt trên mắt rơi xuống, mới thân nhiên cười lên: “Ngày hôm nay cũng không nên.”

“Vi sao?” Nhíu mày, trong lòng lập tức trầm xuống, cho nàng muốn, nàng lại không sinh cho mình, nhưng không muốn, không hiểu sao lại xuất hiện đứa con. . . . Mà lại là hai đứa!

“Ngày hôm nay uống rượu. . . . Nếu có. . . . sợ sức khỏe nó không tốt.”

Trên mặt mọc lên hai rặng mây đỏ, trong mắt có giọt nước mùa thu, nhìn thấy khiến lòng người run rẩy. Hoàng Thượng hít sâu một hơi, ôm chặt nàng vào trong lòng, thở dài ra một hơi, cười khẽ nói ở bên tai nàng: “Nàng nói, đứa trẻ trong bụng Hoàng Hậu sẽ là ai?”

“Hoàng Hậu thật có bầu?” Liễu Mạn Nguyệt cũng sững sờ, mặc dù nghe tin, nhưng nàng luôn không tin, chỉ sợ là trong các dùng biện pháp gì, để cho

thái y cảm thấy mạch giống như là có bầu, nhưng lúc này Hoàng Thượng lại chắc chắn như thế, vậy chuyện có bầu này, chẳng phải là mười phần rồi? !

“Trẫm vốn cũng tưởng các nàng không có, nhưng ngẫm lại, nếu không có, vậy tương lai bọn họ thế nào cũng làm cho Hoàng Hậu có đứa bé, đến lúc đó làm sao bây giờ?” Giọng nói của Hoàng Thượng càng ngày càng trầm, pha lẫn một tia khàn khàn, “Nếu là đến lúc đó đưa một đứa trẻ mới sinh vào cung, thứ nhất chưa chắc có thể tìm được thích hợp, dù là thích hợp, trong viện này cũng không phải là muốn vào thì vào. Nếu là mang theo một viên thuốc, một lá thư vẫn còn dễ làm, tùy ý nhét ở đâu cũng được. Nhưng đứa trẻ đâu dễ mang vào như vậy? Hộ vệ trong cung cũng không phải là chết.”

Liễu Mạn Nguyệt ngăn người, có chút kinh ngạc mở ra miệng: “Vậy cũng chỉ có thể thực mang thai.”

Hoàng Thượng chậm rãi gạt đầu, trong mắt hiện lên một tia phản hận: “Nón xanh này, rốt cuộc là ai đeo cho trẫm? !”

Liễu Mạn Nguyệt không nhịn được, “Xì” một tiếng bật cười, sợ hấn tức giận, vội vàng xoa nhẹ hai cái trên đầu hấn: “Còn cần hỏi sao? Đích thị là Vương ‘y nữ’ kia rồi.”

Hoàng Thượng nhú mày lại, đứng người lên kinh ngạc nhìn ánh mắt của nàng. Hấn từng nghi ngờ, lại không cảm thấy thật là như thế.

Liễu Mạn Nguyệt nghiêng đầu cười cười: “Nếu các nàng muốn có bầu, chỉ có thể gọi người vào ngày đó hoặc ngày kế cùng phòng với nam tử, lại dùng thuốc trong các kia, đó chính là chuyện mười phần rồi, nếu trong Các bọn thiếp vào ngày kế hầu hạ Hoàng Thượng tìm Vương y nữ kia tới đây, sợ là trừ ‘nàng’ ra, không còn ai có cơ hội có thể khiến người có bầu đây.”

“Nhưng Phụng thái nữ kia không hề tuyên Vương y nữ.” Chính là điểm này khiến Hoàng Thượng nghi ngờ, nếu không chỉ một lát là có thể nghĩ tới.

“Có lẽ chỗ Phụng thái nữ ở hơi vắng vẻ, trong viện của nàng lại không có người bên cạnh đây?” Trước kia lúc mình ở trong Thanh viên kia, các cao thủ trong Các chẳng phải qua lại tự nhiên sao? Không vào được chỗ Hoàng Hậu, còn không vào được chỗ thái nữ không khiến người chú ý?

Liễu Mạn Nguyệt vừa dứt lời, Hoàng Thượng ghen ngào cười ra tiếng, lắc đầu, giờ tay lên nắm cầm nàng, hôn xuống môi nàng, một hồi lâu mới ngẩng đầu lên, lúc này mới thờ phào nhẹ nhõm, lại nói: “Vậy nàng cảm thấy, vì sao sau khi Ngọc tần hầu hạ, bọn họ không vội vã đi qua?”

Liễu Mạn Nguyệt lại nghiêng đầu, đầu ngón tay chọc chọc trên cánh tay hấn: “Ngọc tần hầu hạ nhiều lần như vậy, từ trước khi Tống phi có thai đã không có động tĩnh, chỉ sợ trong Các cũng cho là nàng không dễ có bầu. Mà đứa trẻ nào có tập trung để sinh? Tháng này không được một hai đứa, qua một hai tháng lại tới? Không chừng qua ít ngày Hoàng Thượng liền có thể nghe tin vui đây. Và lại, Hoàng Hậu có trước, chỗ ngồi mới ổn thỏa, không có lý gì tranh giành với Hoàng Hậu.”

“Hừ.” Hoàng Thượng hừ lạnh một tiếng, trong mắt lóe ra tia tinh quang, hấn có không thèm để ý đến những nữ tử này đi nữa, trên danh nghĩa các nàng cũng là nữ nhân của mình. Hoàng đế cô đại, dù là mình không thích, cũng không thể cho người bên cạnh chiếm được đi! Huống chi những nữ tử này còn danh chính ngôn thuận là của hấn? Đeo cái nón xanh này ngọt ngọt vô cùng, hấn đâu có thể cho bọn họ dễ chịu? !

Bàn tay to theo lồng ngực của nàng một đường sờ soạn xuống eo, cúi đầu thổi khí ở bên tai nàng, chỗ đó phía dưới lại nóng lên: “Mấy ngày nữa trẫm sẽ gọi nsnhg đi qua hầu hạ.” Nói xong, lại nhắc đôi chân thon dài của nàng lắc lư lên.

Sáng sớm ngày hôm sau, Phụng thái nữ được phong làm Phụng lương nhân, chuyển ra khỏi căn phòng nhỏ vốn có của nàng ta, bên cạnh lại thêm cung nữ cùng ma ma, thái giám sai sử.

Một khi có bầu, có thể nhảy cóc qua cấp bậc tài tử, đến vị trí lương nhân, thật thật khiến mọi người đổ mắt. Khiến cho người ta giật mình chính là, sáng sớm ngày hôm sau, Hoàng Thượng lại phong vị tài tử, vị tài tử này vốn không phải là thái nữ, cũng không phải là cung nữ trong cung, mà là cung nữ thiếp thân Tống phi đưa vào cung, vốn tên là Trần nhi, hiện đã là Lý tài tử.

Âm thầm hỏi thăm mới biết, mấy buổi tới đi qua hầu hạ không phải là Tống phi, mà là Trần nhi bên người nàng ta. Trần nhi này ngày thường mặc dù dung nhan chỉ thuộc hạng trung trong đám phi tần, có thể so với Tống phi thì thanh tú hơn nhiều, đều nói nàng là sợ mình nhất thời không dễ sinh, lại thấy Hoàng Hậu đã có, nóng nảy, lúc này mới nâng người bên cạnh lên. Cũng có cái cho là Trần nhi tranh thủ chủ tử mình vắng mặt, mượn cơ hội câu dẫn Hoàng Thượng.

Bất kể như thế nào, trong phi tần lại thêm như vậy một vị tranh thủ tình cảm, ngay cả Hoàng Hậu cùng Phụng lương nhân kia đều không thể hầu hạ, thành ra trông mấy ngày có thể phân chia cho chúng phi tần, cũng không thể khiến cho trong lòng các nàng thoải mái.

Lại qua ba ngày, đã kích của việc hai phụ nữ có thaitrước đó còn chưa hết, lại truyền ra tin tức, Triệu thái nữ cũng tra ra có bầu gần một tháng.

Khỏe miệng mang theo nụ cười thần nhiên, Tống phi trên mặt mang ý cười xinh đẹp, giờ tay lên đích thân đưa một cây trầm tới trên đầu Trần nhi, thấp giọng nói: “Có bầu sao, đứa trẻ, cũng không phải là dễ sinh như vậy đây này.”

Giọng nói trầm thấp, còn pha lẫn lạnh lẽo, lập tức khiến Lý tài tử sợ run cả người, không dám nhìn vào trong mắt Tống phi.

Trong hậu cung loạn thành một đồng, tiền triều cũng như thế, bị cái chết của Hứa Tư Thừa làm âm ỉ, một đám quan viên đều bị liên lụy, Hoàng Thượng bỏ bỏ, giết giết, không chút nương tay, gặng tra rõ ràng chuyện này. Hấn càng làm âm ỉ, người trong Các càng âm thầm mừng rỡ, lắm điều ngang ngược như thế, chính là ngày nào đó đột nhiên bắt đắc kỳ tử (chết không rõ lý do) cũng không ai cảm thấy thế nào.

Sĩ từ Giang Nam lại càng kích động tinh thần quần chúng, dùng ngòi bút phê phán đương kim vô đạo, lạm dụng gian nịnh, độc hại giường cột nước nhà, chung quanh vô cùng gay gắt.

“Có thể nhìn rõ ràng?” Hoàng Thượng ngồi sau bàn, trong tay cầm bút, nhàn nhạt hỏi.

“Dạ, đã nhìn rõ ràng.” Triệu thống lĩnh quỳ ở trên mặt đất, chấp tay bái, “Nhìn diện mạo. lại giống như nữ tử, chỉ ánh mắt kia.”

“Ánh mắt?” Hoàng Thượng hơi nhướn mày, nâng mắt nhìn hắn.

“Dạ, mặc dù thân chỉ xa xa nhìn thoáng qua, nhưng. trong mắt hàm chứa vẻ âm tàn (*) vô cùng, dù muốn áp cũng áp không được.” Hình như nhớ tới cái nhìn kia, khiến trong lòng Triệu thống lĩnh lại run rẩy mấy cái.

[(*) âm tàn: âm: nham hiểm, thâm độc, thuộc về cõi âm. Tàn: tàn nhẫn]

Cái bút Hoàng Thượng đang cầm trong tay, liền lơ lửng giữa không trung, ánh mắt nhìn lướt qua phía bình phong bên cạnh kia, chợt nở nụ cười: “Được đến toàn bộ không uống công, nếu như thế. thuận tiện cực kỳ đây.”

“Ý Hoàng Thượng là.?” Triệu thống lĩnh biết Hoàng Thượng muốn bắt người nọ, lúc tuần tra trong cung, thừa dịp buổi tối hoàng tượng chọn Ngọc tân, trên đường đi ngang qua vị Vương y nữ kia, thăm dò người nọ.

“Hừ, ngày mai lật tấm bảng Hà tài tử. Người đi mời vị kia đến đi.” Để bút xuống, Hoàng Thượng thở ra thật sâu, nhìn núi phía xa.

“. Vâng” để nén sự khiếp sợ trong lòng, Triệu thống lĩnh thật sâu cúi đầu đáp, mời vị kia đi vào. Nói như vậy, hẳn là Vương y nữ kia! Chà trách đây. Một nữ tử, sao có thể có ánh mắt như vậy? Trước kia lại nghe nói người nọ còn đẹp tuyệt trần hơn mấy phần so với nữ nhi. . .

Từ sau tấm bình phong quay đầu lại, Liễu Mạn Nguyệt đầu tiên nhìn phía cầu treo, ngay sau đó lại nhìn về chỗ Hoàng Thượng, trên mặt mang theo một tia lo lắng. Từ khi nàng xuyên qua tới thế giới này, lớn lên ở trong Các, sau lại vào cung. Tuy nói trên đường bao nhiêu nhấp nhô, nếu là tốt đẹp một chút cũng có thể viết ra một quyển lịch sử trưởng thành của nữ tử xuyên qua, nhưng gần hai mươi năm nay, nàng chưa từng sợ cái gì.

Chết? Vốn là đã từng chết, lại còn sợ gì? Trừ chuyện sống chết này, chính là biết mình phải vào hậu cung, tranh giành sủng ái của Hoàng Thượng với những nữ tử đủ loại đáng vẽ. nàng cũng chưa từng sợ. Không phải là nam nhân sao? Kiếp trước cũng không phải là chưa từng thấy.

Về phần cái tình a yêu a, lúc này tuy có một chút với tiểu hoàng đế này, trong lòng cũng càng ngày càng ý lại hắn, nhưng chưa từng sợ. Người yêu, ta đây liền ở bên cạnh người, một ngày người thật không yêu thích rồi, vậy thì như thế nào? Dưới gầm trời này không có người đó cũng sẽ không long trời lở đất ngay được, càng sẽ không làm cho loài người tuyệt chủng.

Nhưng trong lòng nàng chỉ e ngại một vị kia.

“Từ nay trở đi sáng sớm đến thỉnh an Hoàng Hậu xong, nàng liền tới trên núi này, chỗ nào cũng đừng đi.” Hoàng Thượng thấy nàng đi ra ngoài liền thất thần, đứng lên, đi tới bên người nàng, kéo tay nàng, thấp giọng dặn dò.

Khẽ gật đầu, trên mặt không giấu được vẻ lo lắng, ngược đôi mắt hoa đào, lúc này kia trong mắt, trên mặt, đâu còn có ý cười thông dong xưa nay?

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108

Hoàng Thượng thấy dáng vẻ nàng như vậy, trong lòng không khỏi càng hương tiếc, vỗ nhẹ trên mu bàn tay nàng, tiến tới bên tai nàng thấp giọng nói: “Không phải trong đình này có một phòng tối?” Thấy nàng gật đầu, liền lại nói, “dưới giường phòng tối còn có một lối đi bí mật, cửa lối ra này là thung lũng bên ngoài. Nếu thật có chuyện gì, nàng thấy có người giết lên trên núi, liền chặt bỏ cầu treo, theo đường ngầm kia đi ra ngoài. Trong tủ quần áo của phòng tối kia có ngân lượng, ngân phiếu, còn có quần áo lương khô, xưa nay đều chuẩn bị ở đấy. Nàng cầm những thứ kia liền ra khỏi viện, nếu là.”

Liễu Mạn Nguyệt nghe mà kinh hãi không dứt, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn, thấy hắn càng nói càng không hết, giống như nhấn nhá hậu sự, vội vàng gượng tay lên che miệng hắn, chỉ nhìn hắn, cũng trầm giọng nói: “Muốn đi, liền đi cùng nhau, chàng cũng biết, ta cũng không sợ chết.”

Sững sờ nhìn nàng, đây là lần đầu tiên nghe “Chàng” và “Ta” từ miệng nàng, nhưng dường như chỉ vào lúc này, mới có thể nhìn rõ lòng nàng, hiểu ý nàng, trong lòng run rẩy mấy cái, gượng tay lên ôm nàng vào trong ngực, vỗ nhẹ lên vai nàng: “Trẫm nhất định sẽ không vứt bỏ nàng mà đi, ngay cả thật gặp gỡ chuyện lớn thế nào, cũng muốn dẫn nàng cùng đi!”

Gió lạnh thấu xương, tấn công từ trong thung lũng thổi ra ngoài, đi ngang qua con kênh này, trở thành gió xoáy, mang theo vô số lá khô, bông bèo trôi về hướng nam.

Sáng sớm ngày hôm đó, chúng phi tần đầu tiên là đi đến chỗ Hoàng Hậu thỉnh an, liền tự mình tâu đi. Liễu Mạn Nguyệt người còn chưa trở lại Thu Thủy các, liền nghe được tin tức —— Phương thái nữ vấp một cái ở trong viện của mình, động thai rồi.

Mí mắt nháy lên, Liễu Mạn Nguyệt nắm chặt tay Bạch Oánh, bước nhanh trở về sân nhà mình, lúc này mới sai người đi ra ngoài hỏi thăm, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Qua khoảng nửa canh giờ, tin tức hỏi thăm trở lại —— “Là động thai, may mà cung nữ bên cạnh vịn, thật cũng không ra chuyện lớn gì, chỉ là.” Vừa nói, Bạch Oánh đưa mắt nhìn lướt qua ngoài cửa sổ, lại nói, “Chỉ là phải an tâm tĩnh dưỡng. Thái hậu phân phó, bảo nàng không cần đi đâu cả, qua ba tháng đầu này rồi hãy nói.”

Liễu Mạn Nguyệt chậm rãi gật đầu, trầm giọng hỏi: “Là nàng tự mình đi vấp chân?”

Bạch Oánh liếc nàng một cái, rừ mí mắt nói: “Nghe nói, là cung nữ bên người đỡ không vững. Nàng cung nữ là đốc lòng hầu hạ Phương lương nhân, lúc này bị Thái hậu phát lạc rồi, lại đề cử một người tới hầu hạ.”

Chân mày cau lại, trong lòng âm thầm suy nghĩ. Một bước này không biết là ngã thật hay ngã giả. Nếu là giả dối, đó chính là Phương lương nhân sợ bị người coi là cái đinh trong mắt, cố ý vấp một cái, để Thái hậu có lời bảo nàng cẩn thận sinh dưỡng? Hay là, chuyện này trên có người muốn nàng xảy thai? Dù sao, nói thế nào cũng là cung nữ đốc lòng chăm sóc nàng, nếu là tâm phúc, lần này là thiệt thòi rồi.

Bạch Hương cau mày, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì, bên ngoài Bạch Huyền đi vào, trong tay bưng trái cây tươi, vào cửa thấy Bạch Hương đang cau mày, thuận miệng hỏi câu: “Làm sao trên mặt nhăn thành thế này? Sắp thành bánh bao cua (*) vừa ăn hôm trước rồi.”

(*)Bánh bao cua:

Bạch Hương nhìn thoáng qua nàng, thờ dài, chân mày vẫn nhíu lại: “Ta đang sợ ngộ nhờ chủ tử có bầu thì làm sao bây giờ?”

Ba người trong phòng, toàn bộ nhìn nàng, nghi hoặc sao nàng lại nói cái này? Ở trong cung này có đứa nhỏ là chuyện vô cùng tốt a.

“Ngộ nhờ có bầu, đừng nói vấp một cái, chỉ có chủ tử một nhọc, không chừng Hoàng Thượng tức giận, liền muốn phát lạc chúng ta đây!”

Bạch Huyền chê cười một tiếng, cũng không sợ Liễu Mạn Nguyệt nổi cáu, gõ đầu Bạch Hương: “Người nha đầu ngốc, dù là chủ tử thật một nhọc, Hoàng Thượng lại không biết, nhiều chuyện lớn như vậy chờ Hoàng Thượng đâu rồi, nơi nào còn bận tâm đến chỗ chúng ta? Nhưng mà nếu chủ tử thật mang thai hoàng tử, hoàng nữ, điều tốt cho chúng ta chắc chắn nhiều hơn không ít đấy!”

Liễu Mạn Nguyệt giơ tay lên xoa bóp trên thái dương, gõ đầu Bạch Huyền: “Người nha đầu này ít nói bậy, tính số tuổi người cũng không ít, ngày nào đó cho người ăn điển, cho người xuất cung gả ra ngoài đi.”

Bạch Huyền sững sốt, xoay đầu lại nhìn Liễu Mạn Nguyệt, hai mắt trừng thật to: “Chủ tử, nô tài mới mười bảy thôi, sao có thể thả xuất cung?” Quy củ trong cung, cung nữ tầm thường phải làm đến hai mươi lăm tuổi. Nếu được chủ tử thưởng thức, chủ tử nguyện ý sớm thả người, chừng hai mươi tuổi là có thể xuất cung. Bạch Huyền mới chưa qua mười bảy tuổi, lúc này Liễu Mạn Nguyệt nói cái này, thực hơi sớm đấy.

Đưa mắt nhìn nàng, trong lòng thầm thờ dài, nếu là Bạch Hương cũng thôi, giữ nàng đến chừng hai mươi tuổi rồi khai ân thả ra là được. Nhưng Bạch Huyền, một là không biết những chuyện kia của mình và Hoàng Thượng, thứ hai vốn là miệng rộng, những chuyện này không dám nói cho nàng. Nhưng không nói cho, giống như trước kia cũng may, chỉ sợ mấy ngày nay trong cung nhờ có chuyện gì, lại để nàng chọc phiền, vậy chính mình có lòng tốt cũng không thể thả nàng đi.

“Chỉ là hỏi không thôi, nhà người có đinh thân cho người?”

Bạch Huyền xua tay có phần đánh đá, lúc này nghe lời này lại thoáng cái đỏ mặt, cúi đầu nhấn nhó một hồi, cúi đầu dậm chân, vung khăn tay: “Chủ tử càng ngày càng không đứng đắn!” Nói xong, ngượng ngùng đỏ mặt xoay người chạy ra ngoài.

Kiểu làm dáng này là lần đầu tiên Liễu Mạn Nguyệt thấy, chỉ giật mình mở to hai mắt nhìn, trợn mắt há hốc mồm nhìn cửa, thật lâu mới quay đầu lại nhìn Bạch Oánh, Bạch Hương, chỉ chỉ ra cửa: “Nàng.thế mà lại sẽ e lệ?”

Giơ tay lên xoa xoa ngực, Bạch Oánh kéo kéo khóe miệng, không có lên tiếng. Bạch Hương gật đầu với Liễu Mạn Nguyệt: “Lời này của chủ tử mới là lạ rồi, sao nàng có thể thật có da mặt tường thành được?”

Vừa dứt lời, Bạch Huyền rõ ràng vừa ngượng ngùng đi ra ngoài, lúc này nhớ tới còn có việc cần làm, lại quay lại cửa phòng, chỉ nhất thời xấu hổ chưa vào ngay, lúc này nghe, giận, nói tiếp: “Ai là thành tường? Đợi đến lúc đinh thân cho người? xem ngượng hay không!”

Bạch Hương ngẩng đầu hướng cửa nói: “Ta sớm đã có chủ ý, sao giống người?”

“Người có chủ ý rồi?” Lời này khiến Liễu Mạn Nguyệt sững sốt, tò mò nhìn Bạch Hương.

“Nô tỳ muốn ở lại trong cung làm cô cô!” Vừa nói, hai mắt liền sáng lên, “Làm cô cô thật tốt a! Được tiểu cung nữ cung kính, người người thấy đều gât

đầu khách khí, không phải tốt hơn so với ra ngoài sao?”

“Người không muốn gả người?” Liễu Mạn Nguyệt cũng không nghĩ tới nàng sẽ nói như thế, trong lòng sùng sốt ba phần, bên kia Bạch Oánh cũng kinh ngạc nhìn nàng. Tuy nói trong cung nếu là đi theo chủ tử thực có thể diện, ngày sau liền có thể có thể diện vô cùng. Nhưng rốt cuộc tuổi thanh xuân ngắn ngủi, trong lòng người thiếu nữ nào mà không hoài xuân? Nàng làm sao lại nghĩ như thế?

“Đi ra ngoài có cái gì tốt? Lớn tuổi như thế có thể gả cho nhà tốt lành gì? Còn không bằng ăn ngon uống tốt ở đây.” Bạch Hương nói những lời này thân nhiên tự tại, không hề có chút làm bộ, cũng làm cho Liễu Mạn Nguyệt cùng Bạch Oánh một hồi lâu nói không ra lời.

Cũng phải, loại vấn đề an toàn, chỉ nói đến thức ăn thôi, Thu Thủy các của mình này, trong cả hoàng cung cũng không tìm ra nơi thứ hai có thể so sánh được, chứ nói gì đến những dân chúng thấp cổ bé họng bên ngoài? Thương nhân thì có thể so sánh một hai, nhưng ai bằng lòng làm vợ thương nhân?

Sáng sớm ngày hôm sau, Hoàng Thượng lật tấm băng Hà tài tử, thỉnh an Hoàng Hậu xong, chúng phi tần mỗi người trở về viện của mình nghỉ ngơi không đề cập tới.

Hoàng Hậu tựa lên giường, để cho hai cung nữ ở bên người quạt, giờ tay lên xoa xoa thái dương, chân mày cau lại.

“Nương nương, sao rồi? Lại đau đầu?” Từ sau ngày mười lăm tháng tám, Hoàng Hậu thường xuyên nhức đầu, Xuân Vũ hầu hạ bên cạnh nhìn lên, vội vàng bỏ đồ trong tay, tới đây xoa cho nàng.

“Không sao, có điều đầu hơi đau một chút thôi.” Hoàng Hậu khẽ lắc đầu, khẽ mở miệng, mở mắt ra, vẫn cảm giác trên đầu gật gật.

“Nghe nói người có bầu, thêm bao nhiêu bệnh tật cổ quái, càng là con trai, sợ là càng gay gắt! Mấy ngày nay chủ tử còn không có nôn ọe, chờ mấy ngày nữa thì sẽ bị đẩy.” Phía sau một người đang quạt cười nói.

Hoàng Hậu nghe, nhưng lại không tức giận, chỉ khẽ buông thông ánh mắt, một tay đặt ở trên bụng, trên mặt cười đến ôn nhu dịu dàng, hẳn là phong thái xưa nay chưa từng thấy.

Xuân Vũ nhìn ở trong mắt, trong lòng thầm thở dài một tiếng, thấp giọng nói: “Luôn là nhức đầu cũng không tốt, chỉ sợ sinh xong đứa nhỏ lại để lại chứng gì, một lát nữa nô tỳ đi truyền thái y tới đây nhé?”

Lông mi Hoàng Hậu run lên, muốn mở miệng nói cái gì đó, lại thấy Xuân Vũ đã đứng lên, đi ra ngoài, lại khép miệng lại, hai mắt xuất thần không biết đang suy nghĩ cái gì.

Phân phó tiểu thái giám hầu hạ trong viện, để cho bọn họ mời thái y tới đây xong. Xuân Vũ mới xoay người trở vào trong, chỉ thấy Hoàng Hậu chột mồm hỏi: “Tối nay Hoàng Thượng điểm Hà thái nữ?”

“Vâng. . . .” Xuân Vũ trong lòng vừa động, khẽ đưa mắt nhìn Hoàng Hậu, chỉ thấy sắc mặt nàng quả nhiên trở nên âm trầm rồi, lại thầm thở dài, vội vàng cười tiến lên, “Mặc dù còn có bảy tám, nhưng rốt cuộc cũng nên chuẩn bị đồ lót, giày nhỏ, cũng không biết là hoàng tử hay là hoàng nữ, chuẩn bị trước luôn không sai.”

Nghe lời này, sắc mặt Hoàng Hậu mới lại tốt lên hai phần, gọi lấy mấy bộ lông mèo, lần lượt xem qua, làm cho các nàng từ từ làm ra.

Rốt cuộc có mấy người trong các vào cung làm phi tần, dù ngay cả Hoàng Hậu cũng không rõ ràng, nhưng bốn người vào cung trước kia, các nàng trong các tất nhiên biết rõ. Hà tài tử, Triệu lương nhân, Hoàng Hậu cũng là biết đến.

Cái lương nhân có bầu kia, lúc này mặc dù còn không biết nàng đến cùng phải người bên phe mình không, nhưng ai bảo thời điểm nàng có thai thật trùng hợp?

Mấy ngày trước đây kia chuyện Ngọc tần được điểm, nghe nói sáng sớm ngày hôm sau vị kia đã đi qua rồi, bởi vì chuyện này, Hoàng Hậu rất tức giận, nhưng lại không dám thực sự phát giận, đầu lại ngày càng đau hơn. Lúc này cái Hà tài tử lại được điểm, sáng mai nếu vị kia cũng đi qua. Thế này còn không biết xảy ra chuyện lớn gì đây!

Nghĩ tới, Xuân Vũ lại thở dài, chỉ mong đợi có thể bình an sinh ra tiểu hoàng tử chính là tốt nhất, nhưng ngàn vạn đừng xảy ra chuyện gì a.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109

Bởi vì trước đã có hai phi tần có thai rồi, tuy bao nhiêu ánh mắt đều nhìn chăm chú vào hai người các nàng, nhưng một người là Hoàng Hậu, không ai dám động. Người tuy là phi tần thấp vị, nhưng hết lần này tới lần khác được Thái hậu một tay bảo vệ, không dễ dàng đi ra ngoài thỉnh an, chỉ bảo nàng an tâm nuôi thai, chờ khi nào có thể sinh ra tới chính là công lớn.

Hoàng Hậu có bầu, Thái hậu liền ra lệnh không cần lại đi thỉnh an, buổi sáng hàng ngày chỉ ngồi một chút, trông thấy chúng phi tần thỉnh an nàng, liền mệnh lệnh mọi người tản đi.

Sáng sớm hôm nay cũng là như thế, chỉ có Hoàng Hậu nương nương xưa nay đoan trang rộng lượng, hai con mắt kia cũng không ngừng quét hướng Ngọc tần và Hà tài tử, làm cho trong lòng người không rõ là chuyện gì xảy ra. Nói nàng ghen sao, nhưng vào cung lâu như thế rồi, cũng thật sự chưa thấy nàng từng ghen, cùng Hoàng Thượng cũng là bình thường. Hôm nay đây là tại sao? Con đã mang thai, sao lại thiếu kiên nhẫn rồi? Hay là nói, người này có bầu rồi, tính tình liền thay đổi?

Trong lòng phi tần suy nghĩ lung tung, đơn giản nói mấy câu, liền vội vã rời đi.

Liễu Mạn Nguyệt về Thu Thủy các, chỉ nói nhứ đầu ngủ bù, lại gọi Bạch Oánh, hai người âm thầm theo đường hầm lên Lâm Tuyết Nhai, trong lòng thấp thỏm nhìn phía nam, hai tay nắm thật chặt, mắt nhìn chăm chăm từng cọng cây ngọn cỏ trong Hạc Lâm viên, sợ bỏ qua chuyện gì.

“Giờ nào rồi?”

“Đã là giữa tị rồi.”

Nhẹ thở ra, đứng bên cạnh lan can, Liễu Mạn Nguyệt hồi lâu không có ngồi, lại không hề có cảm giác mệt mỏi.

“Chủ tử, cần phải ngồi một lát?” Bạch Oánh vốn không lo lắng như nàng, nhưng lúc này vẫn không thể yên tâm, dù sao, bên kia muốn đối phó chính là vị Các chủ kia, một là không có chuẩn bị tốt, hoặc không chừng sẽ đối lại ngày rồi.

Khẽ lắc đầu, Liễu Mạn Nguyệt vẫn đứng, nhìn chăm chăm về phía nam.

Chỗ ở của Hà tài tử, chính là ở bên trong Lăng Ba viên, nơi đó không có chủ vị, địa vị cao nhất chính là Vương phương nghi, còn lại là mấy thái nữ.

Ngày hôm trước ban đêm được sủng, theo phân phó từ trong các trước kia, sáng sớm ngày kế gọi Vương y nữ tới.

Hai thái nữ trong viện, kể từ khi thỉnh an Hoàng Hậu nương nương trở về, lúc này đều cùng đi lại trong viện, Vương phương nghi cũng không ở, làm như đi An tần.

Không lâu lắm, liền nghe bên ngoài báo lại, Vương y nữ đã đến.

Đứng lên, ngồi vào vị trí chính thất, thấy Vương y nữ đến, lúc này mới phát tay sai cung nữ hầu hạ trong phòng lui ra. Vương y nữ kia cúi đầu, chỉ cảm thấy tướng mạo nàng thanh tú, nhất thời cũng không có nhìn thấy rốt cuộc ngũ quan ngày thường là như thế nào.

“Chủ tử.” Đại cung nữ Vọng Mai trong lòng bất an, chỉ để chủ tử nhà mình cùng vị y nữ này lại một chỗ, đây là chuyện chưa từng nghe thấy, nàng nơi nào có thể yên tâm?

Vọng Mai này chính là cung nữ được phân tới hầu hạ sau khi Hà thái nữ vào cung, không phải là người vốn theo bên cạnh. Lúc này mấy tiểu cung nữ trong phòng còn lại cũng cúi đầu, cũng không rời đi.

“Đi xuống!” Trong lòng Hà tài tử cũng không kiên nhẫn, nếu là người mình mang đến, mình có thể nói rõ rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, nhưng hôm nay Vọng Mai này cũng tốt, mấy tiểu cung nữ hầu hạ còn lại cũng được, rốt cuộc không phải là tri kỷ, ngay cả chút chuyện nhỏ này mình lại không sai bảo được!

“. Vâng” thấy chủ tử nhà mình kiên trì, Vọng Mai chỉ đành phải cau mày, tiến lên lấy một cái, xoa người rồi đi, ánh mắt liếc nhìn Vương y nữ kia một cái, chỉ cảm thấy diện mạo nàng dường như cực kỳ thanh tú, cũng làm cho người trước mắt sáng ngời.

Bốn tiểu cung nữ hầu hạ quạt bốn phía cũng tiến lên một bước, khom lưng hành lễ, đang muốn rời đi, chợt đồng loạt đưa tay, nhắm vào hướng Vương y nữ đang đứng giữa đánh tới!

Hà tài tử bên trên trong lòng sửng sốt, còn chưa hiểu được ngọn nguồn chuyện gì đang xảy ra, chỉ thấy Vương y nữ thân thể co rụt lại, lập tức đánh sang bên cạnh mình.

Người nọ lúc này đã ngẩng đầu, trong hai mắt tỏa ra vẻ âm tàn, diện mạo kia bởi vì đã có hơn nửa năm không gặp, hơi có chút lạ mắt, hơn nữa trang phục của nàng kia, người chỉ nhìn từ rất xa cũng không thể nhận ra rốt cuộc là ai, nhưng nhìn ánh mắt này, Hà tài tử lập tức bị làm cho sợ đến sắc mặt trắng bệch, kinh hô một tiếng.

Một tay kéo Hà tài tử vào trong lòng, tay trái như kim bấm vào phần cổ nàng, xiết một cái nàng lập tức im bật, cất ngang tiếng hét.

“Ba” một tiếng, ngay lúc Các chủ vừa uy hiếp Hà tài tử, định dùng nàng làm con tin tìm cách thoát thân, trên lưng chợt bị người vỗ một cái.

Trong lòng giật mình, mạnh mẽ quay đầu lại, phía sau có một người đứng thẳng, người nọ người mặc huyền bào (áo bào màu đen), đầu đội mũ đạo, hai cái ria mọc ở trên mép, hơi có chút hèn mọn, nhưng trên mặt người nọ lại chính khí bức người, trường kiếm trong tay hướng mình bổ tới.

Các chủ trong lòng kinh hãi, chưa từng nghĩ lại bị người đến gần đơn giản như thế, càng không có nghĩ tới mình vào cửa này thật lâu, cũng không nghe ra

nơi này còn ẩn dấu người. Đừng nói người này, ngay cả bốn cung nữ người có võ công kia, lẽ ra hẳn vừa vào cửa thì nên phát hiện được, lại không biết thế nào mà, không hề nhận thấy chút nào. . . . Nếu nói Hà tài tử này không có âm mưu? Lúc này trong lòng hắn đã không tin, chỉ hận vừa rồi lúc túm được nàng không hề xuống tay độc ác!

Trong các đối với trong cung, ám tử nằm vùng cũng tốt, âm thầm động tay chân cũng được, bên trên một vị là chết ở trong tay bọn họ, vị kia cũng là bởi vì bọn họ mới mất quyền rồi. Một đường tới đây, lật tay làm mây úp tay làm mưa, chỉ là hắn muốn, liền không có không làm được, lúc này xuất nhập hoàng cung như chỗ không người, hẳn quá chủ quan rồi!

Lúc trong lòng kinh ngạc, người liền lập tức nhảy ra sau, sau lưng vang lên tiếng gió mạnh, ngay tiếp theo rống to một tiếng, trên lưng lập tức bị chém một đao, máu tươi như vẩy mực tuôn ra khỏi miệng vết thương, tóe ra như mưa.

“A. Không nghĩ tới bốn tiên lại bị các bọn đạo chích các người tính toán.” Thân trúng một đao, người đã đứng không vững, Các chủ gượng đứng vững, trên mặt toát ra một nụ cười quỷ dị.

Tuy bị người tính toán, nhưng nhiều nhất mười sáu mười bảy năm, hẳn liền có thể ngóc đầu trở lại lần nữa, chỉ là lúc này cần đến du hồn kia từ từ tìm được thân thể phù hợp, chỉ sợ không thể lập tức liên lạc đến trong Các, mấy ám tử này sợ là cũng có tồn thất, cũng là đáng tiếc.

Từ khi hắn biết đại pháp chuyển thế kia, dù có gặp được từ kiếp, cũng có thể dựa vào biện pháp này tìm một thân thể mới, đối với sinh tử, đã đâu còn để ý?

Nghĩ tới, liền hít một hơi thật sâu, đang muốn điều động tinh khí trên người, tiếp theo cả căn phòng này sẽ bị hủy diệt, đột nhiên nghe lão đạo trước đó hét to một tiếng: “Lui!”

Bốn cung nữ kia đồng thời hộ vệ, tính cả lão đạo kia phi thân ra, phía sau nổ vang một tiếng, quay đầu lại, chỗ ở của Hà tài tử kia, lúc này đã bị nổ biến mất hơn nửa, gạch ngói bụi đất bay tán loạn đầy trời. . .

Mọi người ngoài kinh ngạc, sắc mặt đều trắng bệch vô cùng, nếu là chậm nửa bước, không chừng ngay cả xương cũng bị hắn làm nổ bay rồi.

“Thu!” Lão đạo kia sau khi lui ra ngoài, nhưng không ngờ người như người bên cạnh, bấm tay niệm thần chú, miệng niệm chú, lúc này hét lớn một tiếng, tay duỗi về phía trước, một luồng hơi thở cuốn lấy một tấm phù chú bay ra từ cái phòng bị nổ hỏng kia, bay tới tay hắn. Đạo phù này, chính là cái vừa rồi hắn đập vào bả vai Các chủ.

Một tay bóp tấm linh phù, giấy vàng vắn vẹo giống như con cá sống vừa mới bị câu lên, tay giờ kiểng lên, đâm mạnh một nhát vào tờ linh phù kia, “ự” một tiếng, trong tấm phù kia phun ra một ngụm máu tươi, giấy dựa thêm hai cái, liền im lìm.

Thở dài một cái, đạo sĩ giờ tay lên vuốt vuốt chòm râu, quay đầu gật đầu với Triệu thống lĩnh sắc mặt trắng bệch: “Xong rồi.”

“Xong. Rồi? !” Nhìn tờ linh phù trong tay hắn, sắc mặt Triệu thống lĩnh thay đổi mấy lần, lại quay đầu trở lại nhìn căn phòng bị hủy một nửa, đang muốn đi bới đồng ngói kia, xem ở đó người nọ liệu có thật sự là bị mất mạng rồi không.

“Ha ha.” Lão đạo cười giờ tay lên vuốt râu, cũng không nói nhiều ——

“Động tĩnh gì? !” Đứng ở trên đỉnh, mơ hồ nghe một tiếng ầm ầm, trong lòng Liễu Mạn Nguyệt thất lại, đôi mắt nhìn xa xa hướng trong viện kia. Tiếng vang này không riêng trên đỉnh Lâm Tuyết chỗ Liễu Mạn Nguyệt ở nghe được, nhiều viện khác cũng nghe thấy, chúng phi tần giật mình, sắc mặt biến đổi, trong lòng lo sợ, không dám vọng động.

Bạch Oánh cũng kinh hãi, tuy biết hôm nay trong viên chắc chắn có động tĩnh, nhưng sao biết được, “động tĩnh” này còn thật sự là “động tĩnh” lớn đây!

Trong cung bối rối một vùng, Thái hậu, Thái phi, Hoàng Hậu vân vân tất cả sai người ra chung quanh hỏi thăm xem xét, lúc này Hoàng Thượng còn đang ở trong điện Hồng Tâm, được tin cho đại thần lui, cũng trở lại viên xem xét.

Lăng Ba viên lộn xà lộn xộn, bị thị vệ đại nội vây quanh nước chảy không lọt, bên ngoài vào không được, bên trong ra không được, chỉ biết là chưa tới buổi trưa, từ bên trong đã mang ra ba cái cáng tre, lại nghe nói bên trong phòng sập, còn lại, tất cả không biết ——

“Người nói xảy ra chuyện này chính là Lăng Ba viên?!” Chén thuốc trong tay Hoàng Hậu rơi đổ lên người, Xuân Vũ giật mình vội vàng đi lên lau chùi cho nàng.

“Chỉ là nghe nói là nơi có tiếng động, rốt cuộc thế nào còn chưa biết được đây.” Xuân Vũ vừa lau người cho Hoàng Hậu, vừa thấp giọng nói. Chính là chính xác đã xảy ra chuyện gì, cũng không quan trọng bằng trong bụng chủ tử! Tuy nói xảy ra chuyện vô cùng có khả năng chính là vị kia. Nhưng các trưởng lão trong các còn không có động tĩnh đâu rồi, đâu đến phiên các nàng nơi này gấp gáp?

“Lại gọi người đi qua nhìn một cái đi.” Giờ tay lên đặt tại thái dương, càng ngày càng thấy nhức đầu, Hoàng Hậu đưa tay, chỉ phía cửa.

“Đã phái người đi qua, nương nương trước đừng nóng lòng.” Vừa nói, liếc xung quanh một cái, thấy ngoài tiểu cung nữ giữ cửa, lại không có người khác, lúc này mới tiến tới Hoàng Hậu bên tai, thấp giọng nói, “Nương nương ngài nghĩ, vị kia là ai? Dù thật có cái gì, cũng không đến vị kia gấp chuyện không may a!”

Trong lòng hơi động một chút, trái tim vốn đang căng thẳng mới thả lỏng chút, thở nhẹ ra, chậm rãi gật đầu nói: “Cũng là ta sốt ruột rồi.”

Thấy nàng nói như thế, Xuân Vũ thở phào nhẹ nhõm, vị này vốn là tính tình kỳ quái, thật cứ để nàng chui vào ngõ cụt, còn không chừng sẽ xảy ra chuyện gì đâu, chỉ khi bản thân nàng suy nghĩ cẩn thận là tốt rồi.

Tựa vào cạnh đình, dõi mắt nhìn hướng đông nam, tiếng động vừa rồi dường như truyền đến từ nơi đó, lại thấy một bầy chim bay lên từ chỗ đó. Lúc này không còn thấy động tĩnh nữa, đều làm cho lòng người thấp thỏm không yên. Muốn cho Bạch Oánh đi qua nhìn xem cho rõ ràng, nhưng nếu sai nàng đi, ngộ nhờ có chuyện gì, một mình mình sợ là không dễ tùy ý hành động.

Bên kia lại chậm chạp không ai tới đây báo tin, càng làm cho lòng người lo lắng, lại không thể đi làm cái gì cả

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Đường Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110

Hồi lâu, mơ hồ dường như nhìn thấy có người đang lên vách núi đối diện, hai chủ tớ sừng sốt, vội vàng nhìn người nọ, thấy người kia mặc trang phục thái giám, giống như tiêu An từ bên cạnh Hoàng Thượng, đầu tiên là thở phào nhẹ nhõm, Bạch Oánh lại vội vàng ra ngoài đón, ngăn ở cửa cầu treo.

Cầm một khối ngọc bài bên người Hoàng Thượng, Bạch Oánh mới đề hấn vào đình, tiêu An từ vào đình thỉnh an nói: “Truyền khẩu dụ của Hoàng Thượng, chuyện trong viên đã định, Liễu Mỹ nhân hãy về trước Thu Thủy các nghỉ ngơi, buổi tối lại nói tí mĩ.”

Liễu Mạn Nguyệt thả lỏng nửa hơi, lại vội nói: “Hiện nay Hoàng Thượng ở đâu?”

“Hoàng Thượng đang ở trong Thính Vũ các, buổi sáng Hoàng Thượng người đang xử lý công việc trong Hồng Tâm điện, cũng không có chuyện gì.” Tiêu An từ biết nàng lo lắng cái gì, gài bẫy người tà ma như vậy, đừng nói là Liễu Mạn Nguyệt, dù là đám tiêu thái giám hầu hạ từ nhỏ này cũng không an tâm để Hoàng Thượng đi qua, trăm lời khuyên nhủ mới cản được hấn đi, chỉ phái Triệu thống lĩnh cùng mấy thị vệ có thân thủ đi qua giúp đỡ vị đạo trưởng mời tới kia.

Liễu Mạn Nguyệt gạt đầu, xoay người mang theo Bạch Oánh đều xuống núi.

Cả một ngày, người trong cung cũng không có được tin chính xác, Lăng Ba viên bị đóng cửa, mấy vị phi tần vốn ở đây đều tạm thời chuyển sang chỗ bên cạnh, duy nhất không đi ra, chỉ có vị Hà tài tử kia.

Biết chút tin tức, đám người như Hoàng Hậu, Ngọc tần, trong lòng đều kinh dị, nơi kia xảy ra chuyện? Chẳng lẽ là vị kia gặp cái gì?

Đợi đến buổi tối, lặng lẽ đi đến chỗ Vương y nữ liên lạc, kinh nghi (kinh ngạc nghi ngờ) phát hiện —— chỗ kia trống tuếch, người không có trở lại không nói, mà còn bị người lật lọng. Đợi những ám tử này rút về, lập tức bị bắt được, bịt miệng, cầm dây thừng trói buộc, không biết dẫn tới nơi nào.

“Thật. Đã chết?” Sững sờ ngồi ở bên giường, nghe Hoàng Thượng nói, Liễu Mạn Nguyệt vẫn chưa hoàn hồn lại. Người giống như yêu ma kia, cứ như thế mà Chết rồi? Vậy cũng quá đơn giản đi!

Hoàng Thượng buồn cười nhìn nàng, cười trừ nói: “Làm sao về mặt lại như vậy? Chẳng lẽ là nhìn thấy thứ gì sao?”

“Nhưng. không phải hấn là có yêu pháp sao?” Liễu Mạn Nguyệt vẫn là không an tâm, lôi kéo tay áo Hoàng Thượng chỉ còn thiếu lắc lắc.

“Trẫm tìm lão đạo thu yêu tới thu hấn, còn không chết.”

“Nhưng. Nhưng. Lão đạo thật sự có thể?” Trước kia nàng còn từng khuyên Hoàng Thượng, lúc này nghe chuyện kết thúc rồi, ngược lại không tin, khuôn mặt tràn đầy kinh ngạc.

“Có gì không thể?” Xoay người ngồi vào bên người nàng, cười kéo tay nàng, ôm nàng vào trong lòng, bàn tay to vỗ nhẹ, “Nàng còn tưởng là hấn thật có tiên pháp gì hay sao? Hấn chỉ là hồn phách tu hành, dùng tà pháp chiếm thân thể của người khác. Nhưng lại không phải người trong đạo môn, chỉ biết một không biết hai. Lúc đạo trưởng kia đến lập tức niệm phong hồn phách của hấn, khiến hấn không thể chạy đi ngay, đợi sau khi hấn tự phát nổ, lại đóng đinh lên hồn phách đã niệm phong, phá hỏng đạo hạnh của hấn, đánh tan hồn phách hấn, còn không chết?”

Lời này nói ra không khỏi quá nhẹ nhàng, khiến Liễu Mạn Nguyệt cho dù biết rõ là thật, nhưng cũng không dám tin, sững sờ tựa vào lòng Hoàng Thượng, vẫn là thần thờ thật lâu.

Bàn tay to vỗ vỗ mấy cái lên bả vai nàng, Hoàng Thượng tiến tới bên tai nàng nói nhỏ: “Chớ sợ nữa, mấy ngày nay trẫm mời đạo trưởng kia ở lại trong viên xem xét, nếu có nơi nào không ổn, liền bảo hấn làm phép.”

“Vị đạo trưởng kia.” Liễu Mạn Nguyệt đầu tiên là sừng sốt một chút, lúc này đầu óc mới hoàn hồn lại, ngẩng đầu nhìn Hoàng Thượng, “Có cần phải xây đạo quán (*) cho hấn?”

(*)đạo quán: miếu đạo sĩ, điện thờ đạo sĩ

Hoàng Thượng lắc đầu: “Vị đạo trưởng này mấy ngày nữa liền trở lại rồi, cũng không có ý muốn xây đạo quán ở kinh thành, càng không có ý nhận môn đồ rộng rãi.”

Không cần gì? Vậy lần này hấn đi ra ngoài là bởi vì chuyện gì? Cũng không thể chửi hàng yêu trừ ma a?

“Hấn nợ hoàng thúc trăm một nhân tình, lần này chỉ là còn cái này thôi.” Hấn cũng muốn giữ vị thực thực có bản lĩnh này ở lại kinh thành, dù là dựng đạo quán nhận môn đồ rộng rãi, phát triển Đạo giáo cũng không có gì không thể, không biết làm sao, người ta không cầu cái này.

Ngắm lại người nợ hai cái ria mép hèn mọn, thực sự nhìn không ra, người có bề ngoài như vậy, thật là có chút đạo hạnh đây này.

“Không phải sợ nữa, mấy ngày nay trăm thu thập sạch sẽ trong viên, sẽ thuận tiện thu thập những người trong Các âm thâm gài vào trong triều.” Lại vỗ vai nằng một cái, chân mày nhũ lại, dường như đang suy tư xử lý những người trong các này như thế nào.

“Những người trong Các hấn đều đã dùng những viên thuốc kia, dù Hoàng Thượng không ra tay, sợ cũng sống không lâu nữa.” Đầu vẫn tựa vào ngực Hoàng Thượng, Liễu Mạn Nguyệt chợt nhớ tới chuyện này, không khỏi than nhỏ thở ra một hơi.

“Cũng phải.” Hoàng Thượng gật đầu, “Chuyện này cũng không thể nóng nảy, chỉ sợ bọn họ cầu cấp khiêu tường (*).” ——

[(*) chó cùng bứt giậu]

Chuyện trong Các được giải quyết, tâm trạng Hoàng Thượng hiển nhiên tốt hơn nhiều so với trước kia, tuy nói trên triều đình chuyện lớn chuyện nhỏ phiền lòng người không dứt, hơn nữa chuyện hai bờ sông Lan phức tạp, nhưng rốt cuộc dứt khoát chém đầu đầu nào bên kia, thu thập linh quèn tiểu tướng phía dưới liền không đáng bận tâm nhiều như trước vậy nữa.

Ban đầu còn băn khoăn, nếu là quá cương quyết, những người này còn không biết muốn cái gì mà lấy cái chết chống lại, mà lúc này dù Hoàng Thượng không ra tay, đợi đến tháng mười một năm nay qua đi một cái, những người trong các một khi độc phát tác, thiên hạ này còn không thanh tịnh rồi?

Ba ngày liên tiếp, trong các không có tin tức, tin tức trong Hạc Lâm viên đều do Âm tử truyền ra, mặc dù trong lòng mọi người đều nghi ngờ Các chủ đã gặp bất trắc, nhưng người người có khả năng quý thần khó lường, dù là thỉnh thoảng gặp bất trắc, cũng có thể sớm tìm kiếm thân thể, trở lại trong các.

Nhưng nếu trong thời gian ngắn không về được đây?

“Chuyện này rốt cuộc như thế nào cho phải.”

Lưu thừa tướng cau mày, việc khác còn có thể, nhưng thuốc kia.

Những nữ tử, ám tử, tử sĩ phía dưới thì thôi, chẳng hề biết thuốc uống hàng năm kia đúng ra là thuốc kéo dài thời gian phát độc, nhưng những lão nhân trong các này thì biết rõ cực kỳ.

Mặc dù trong tay còn có một chút, nhưng thuốc này xưa nay đều là do một mình Các chủ luyện chế tốt, cũng không có phương thuốc, một khi Các chủ chuyển sang kiếp khác phạm sai lầm, không tìm được ngay, mọi người cũng chỉ có thể trông cậy vào chút thuốc còn lại qua ngày rồi.

“Lấy Cẩm bạch văn chương !” Chuyện này tuyệt không thể trì hoãn, cần Các chủ sớm quyết định, nếu không. Chỉ sợ chưa đợi Các chủ về, trên cõi đời này, liền không có đất cắm dùi! ——

“Hôm đó bên trong Lăng Ba viên rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Thái hậu nửa khép ánh mắt, ngồi trên vị trí chính giữa phía trên, lạnh nhạt hỏi.

“Chỉ là một chút chuyện nhỏ thôi, Thái hậu không cần lo lắng.”

“Chuyện nhỏ? ! Ngay cả phòng ở cũng sụp một nửa, còn là chuyện nhỏ? !” Thái hậu vỗ mạnh một cái, lạnh giọng nhìn về phía Hoàng Thượng.

Lúc này Hoàng Thượng cũng quay đầu nhìn nàng, nghi hoặc nói: “Chỉ là một viện của tài tử xảy ra chút chuyện nhỏ, vì sao Thái hậu lo lắng như thế?”

“Con.” Giơ tay lên chỉ vào lỗ mũi Hoàng Thượng, Thái hậu nhất thời nghẹn lại, một lúc lâu nói không ra lời, hồi lâu, như đã cạn sinh lực ngồi trở lại trong ghế, “Có vài thứ cũng không thể vọng động, nếu không. Hoàng Thượng, con là do ai gia sinh ra, làm mẹ còn có thể muốn con không tốt được sao?”

“Thái hậu chỉ muốn nhi tử làm con rồi nghe lời, làm kẻ dễ sai sử mà thôi, làm sao nghĩ tới nhi tử muốn những thứ gì?” Lời này trước kia Hoàng Thượng chưa từng nói ra miệng, lúc này vừa ra, không khác gì sấm sét ngang tai, chấn động đến mức Thái hậu sửng sốt thật lâu, ngồi yên tại chỗ.

Bà chỉ coi nhi tử là không nghe lời, là bởi vì mình nắm giữ triều chính nhiều năm, coi hấn thành đứa bé, lúc này mới luôn luôn như thế, nhưng hôm nay. Chẳng lẽ hấn đều hiểu sao? Nhưng này như thế nào có thể. Như thế nào có thể? !

“Mẫu hậu.” Hoàng Thượng chợt đứng lên, đứng ở bên bàn, lạnh lùng nhìn Thái hậu, “Nhi tử có một chuyện, chôn giấu ở trong lòng nhiều năm không hiểu rõ, mong rằng mẫu hậu giải đáp một chút.” Dứt lời, cũng không đợi Thái hậu mở miệng hỏi, liền nói, “Phụ hoàng năm đó, rốt cuộc là chết như thế nào?”

“Hắn. Hắn.” Vốn định cứ dùng câu áp án từ trước tới nay để trả lời, lúc này lại nói không nên lời, đôi môi run run, ngay cả nói cũng nói không ra tới miệng.

Hoàng Thượng lạnh lùng cười một tiếng, xoay người đi về phía cửa lớn: “Nếu như thế, còn mong đợi nhi tử đằng hoàng nghe lời?”

“Hắn. đều biết rồi?” Hồi lâu, Thái hậu ngay cả đầu cũng không nâng nổi, chỉ có thể sững sờ nhìn cửa lớn, trong miệng không tự chủ lắm bậm tịt nói.

“Thái hậu, Thái hậu!” Lụa đỏ vào cửa, chỉ thấy sắc mặt Thái hậu trắng bệch, ngồi ở chỗ đó hai mắt vô thần. Sau mỗi lần hai mẹ con ở riêng, lần nào là lần đó khiến Thái hậu tức giận đến tâm cam đều đau, nhưng lúc này rõ ràng là sắc mặt không đúng, dường như chỉ một chốc mà già đi mười mấy tuổi vậy

Cái chén rơi xuống đất nhẹ như tờ giấy, nước trà vãi đầy mặt đất, Hoàng Hậu cau mày, tâm thần không yên giờ tay lên xoa thái dương.

“Cũng đã ba ngày rồi. Còn không có tin tức, chẳng lẽ. Xuân Vũ, gọi người truyền tin tức đi ra ngoài!”

“Nương nương!” Trong lòng Xuân Vũ vô cùng lo lắng, dù vị kia đi, chẳng lẽ nhóm người mình cũng không cần sống? Trời mới biết xảy ra chuyện gì! Lúc này không nghĩ xem tự bảo vệ mình có chỗ đứng trong cung này như thế nào, còn nghĩ chuyện này. . . . Chọn nàng làm Hoàng Hậu, trừ bộ dáng đoan trang có thể đe dọa người ra, liên không còn chút sở trường nữa rồi!” Tin tức đã đưa ra Cung, chỉ còn chờ tin tức của Tả thừa tướng, chúng ta nóng lòng cũng vô ích. . . Vẫn là an tâm dưỡng thai tốt mới là lẽ phải đây!”

“Đúng. Đúng. Còn có con, con.” Vội vàng cúi đầu, về mặt dịu dàng nhìn cái bụng còn chưa to ra của mình, để tay lên bụng, khoe miệng khẽ cong lên, sắc mặt bỗng biến đổi, lại ngẩng đầu ấn lên đầu, vốn định kêu đau đầu, sau lại che miệng muốn nôn.

Đầu tiên Xuân Vũ tưởng nàng nôn nghén, nhưng nhìn sắc mặt không đúng lắm, không bao lâu bụng cũng đau, vội vàng gọi người đi truyền thái y đi vào.

Chỗ Hoàng Hậu vội vàng tuyên thái y, chạy không thoát khỏi ánh mắt người có lòng. Chuyện kia trong Lăng Ba viên, trừ một vài phi tần biết chuyện, còn không có ai để ý nhiều. Tuy biết hôm đó có chuyện lớn xảy ra, nhưng rốt cuộc không liên quan lắm, trong cung trừ Hà tài tử kia, cũng chỉ là thiếu một cung nhân mà thôi, đã không liên lụy đến mình, liền chẳng đi nghe ngóng chuyện này.

Người trong hậu cung để ý nhất, vẫn là ai có bầu, ai có thể sinh ra con trai.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111

Trước kia Hoàng Hậu đau đầu, nhiều lần mời thái y vào cung cũng không phải là chuyện gì bí mật, mọi người chỉ cho là sau khi có thai không thoải mái. Lúc này thấy người đi ra Tâm Phương Cư về mặt lo lắng, đi lại vội vàng, không cần nghĩ cũng biết sợ là thai trong bụng của Hoàng Hậu không ổn.

Nghe tin tức, Tổng phi lạnh lùng cười một tiếng, hướng về phía Bồ Tát trong Phật đường lạy vài cái, xoay người ra cửa, đối với Lý Tài nhân canh giữ ở cạnh cửa ôn nhu nói: “Đừng nóng vội, mấy ngày nữa sợ là sẽ phải phái người đi qua hầu hạ rồi, điều dưỡng thân thể cho tốt.”

Thân thể Lý Tài nhân khẽ run lên, cúi đầu xuống có vẻ nể nếp lên tiếng, chủ tử của mình, kể từ khi biết không thể lại có thai được nữa, liền thay đổi giống như là một người khác, cử chỉ vừa nói vừa cười kia, về mặt kia hoàn toàn không giống so với lúc trước. Nhìn liền khiến cho lòng người phát lạnh, chỉ hận không thể tránh xa một chút nữa.

Nhưng hết lần này tới lần khác, nàng vốn là nha hoàn bên cạnh Tổng phi, lúc này người bên cạnh có thể không đến thỉnh an hầu hạ, nhưng nàng lại không thể mỗi ngày không tới đây, chính là sau khi sinh nhi tử, chỉ sợ cũng sẽ như thế.

Vốn là ý định vẫn còn, nghĩ tới sau khi được Hoàng Thượng sủng ái sớm ngày có thể cất đầu dậy (thoát khỏi hoàn cảnh khó khăn), nhưng hôm nay chính thức trở thành cung phi mới biết, đường ở hậu cung, đâu có dễ dàng đi như vậy? ——

“Chủ tử, tám bảng ngày hôm nay lật chính là ngài.” Bạch Huyền hân hoan nhẹ nhàng vào cửa, người còn chưa tới, trước hết báo tin mừng.

“Ừ.” Liễu Mạn Nguyệt nhàn nhạt đáp một tiếng, ngồi ở bên giường, đầu ngón tay vân vê viên cò trắng, đang mở sách dạy đánh cờ. Hai ngày này cũng không biết làm sao, chính là trong lòng không yên, nhưng không nói ra được vì cái gì. Rõ ràng Các chủ đã chết, nhưng vì sao trong lòng nàng luôn có chút bối rối đây?

Hôm đó trong Lăng Ba Viên xảy ra chuyện, bởi vì Thu Thủy các cách xa, mặc dù Bạch Huyền nghe thấy được động tĩnh, nhưng mà mới hai ngày liền không hề nói nữa, hôm nay nhận được tin tức, biết buổi tối chủ tử nhà mình muốn đi hầu hạ Hoàng Thượng, một lòng đều đặt lên chuyện này.

“Mấy ngày nay người cẩn thận chút, ít đi ra ngoài đi dạo, nếu có chuyện xảy ra, ta không có ở đây. Liền theo những người đứng đầu trong viện chúng ta làm việc.” Viên cờ đề trên bàn cờ, trong giọng nói của Liễu Mạn Nguyệt mang theo một chút do dự cẩn thận.

“Có thể có chuyện gì?” Bạch Huyền không giải thích được, nghiêng đầu nhìn Liễu Mạn Nguyệt.

“Ta làm sao biết có chuyện gì? Chỉ là dặn dò người một câu, hai ngày này cảm thấy trong lòng không yên Cẩn thận không có sai lầm lớn.” Lời này nói không thuyết phục, chính là cùng Hoàng Thượng nói cũng không rõ ràng lắm, chỉ có thể dặn dò như thế, chỉ mong ngàn vạn lần đừng để lời nói của mình nói trúng.

“Ah.” Hai mắt nghi ngờ nhìn Liễu Mạn Nguyệt, Bạch Huyền liền đáp một tiếng, Bạch Oánh cũng đưa mắt nhìn về phía Liễu Mạn Nguyệt, cúi thấp đầu hơn không lên tiếng, nàng cũng tiếp thu ý tứ của Liễu Mạn Nguyệt, ngay cả nàng cũng cảm thấy chuyện này không phải đơn giản như vậy, chỉ nghe thấy một tiếng vang, lập tức kết thúc tất cả? Không khỏi quá mức đơn giản.

Khoảng tháng tám tháng chín, sáng sớm và chiều muộn gió bắt đầu thổi, trên người Liễu Mạn Nguyệt mặc kiện áo choàng, một đường hướng Thánh Vũ Các lặng lẽ đi tới.

Hai ngày này bởi vì Các chủ sống chết không rõ, chỗ Hoàng Hậu liền tiếp đau đầu, liền cáo ốm không có gọi chúng phi tần đi qua thỉnh an, nàng ta cũng càng ít đi ra ngoài. Thường ngày xế chiều còn có thể đi qua điện Hồng Tâm phụng bồi Hoàng Thượng, mấy ngày nay bởi vì trong lòng nàng có chút không yên, Hoàng Thượng sợ thân thể của nàng khó chịu, nên không có gọi nàng đi qua.

Bốn phía mờ ảo, đều là cỏ cây ở trong gió đông đưa, mang theo chút u ám, tuy nói chỗ này dùng cho giải trí trong ngày hè thật sự không tệ, nhưng vừa đến thu đầu mùa đông, liền lộ ra vẻ vô cùng tiêu điều, khiến cho người ta trên người trong lòng đều phát lạnh.

Từng bước đi đến cửa Thánh Vũ các, Bạch Oánh Bạch Hương liền xoay người trở về, chỉ có Liễu Mạn Nguyệt một người vào trong Thánh Vũ các.

“Tại sao mấy ngày nay trong lòng không yên?” Lôi kéo tay nàng, vào phòng, Hoàng Thượng ôn nhu hỏi.

Đôi môi mấp máy, đưa mắt nhìn hẩn một cái, thở dài, cười khổ: “Không thể nói rõ, chính là cảm thấy hoảng hốt.”

“Sáng mai truyền thái y tới xem cho nàng một hồi, mở hai bộ thuốc an thần.” Ôm vai kéo cả người nàng ngồi xuống bên giường, thấp giọng ở bên tai nàng nói.

“Không cần phải làm như vậy. Lại không mắc bệnh nặng gì.” Liễu Mạn Nguyệt lắc đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ nhú lại.

“Là sợ uống thuốc đắng sao?” Hoàng Thượng khẽ cười, ở trên mặt nàng xoa xoa.

“Biết rõ đáng còn muốn tiếp ăn?” Đưa mắt nhìn hẩn một cái, trong lỗ mũi phát ra một tiếng hừ đi ra ngoài.

” Sinh con cho trầm đi.” Người trước mặt xinh đẹp như thế, khiến trong lòng không khỏi mềm mại sắp hóa thành nước, ấn lấy bả vai của nàng hai người tựa sát ngã đến trên giường.

Lông mi run rẩy, mấy ngày qua tâm phiền ý loạn, vẫn không muốn nghĩ đến chuyện sinh con lúc này, cho đến lúc này, trong đầu mới thật tình suy nghĩ.

Sinh đứa bé cho hẩn? Nàng cũng không có gì không vui, nhưng lúc này trong lòng luôn không yên, rất sợ lại xảy ra chuyện quan trọng gì.

Ngước mắt lên, là có thể nhìn thấy ánh mắt của hẩn nhìn mình, nơi đó tình nồng đậm, ý tràn đầy khiến lòng của nàng không khỏi mềm nhũn xuống, nhẹ gờ lên hai cánh tay, vòng lên bờ vai của hẩn.

Người trong ngực, kiều diễm như hoa, ở nơi này dưới ánh nến, lộ ra vẻ vô cùng kiều diễm.

Người dán tại trên người nàng, chỉ muốn đem nàng nhập vào trong thân thể của mình, không tách ra.

Cúi đầu xuống, hôn lên môi của nàng, đôi môi chạm vào, dây dưa, thật lâu sau khẽ ngẩng đầu lên: “Mấy ngày nay trầm bắt tay vào dọn dẹp đội ngũ của Lưu gia, chờ Lưu gia ngã, nữ nhân ở trong Cung Lí kia liền dễ làm. Đợi thêm mấy ngày nữa.”

Sững sờ nhìn hẩn, lời này của hẩn xem như là đáp ứng yêu cầu của mình sao?

Người tuy rằng nhập Cung, lại chưa từng nghĩ đến muốn ngồi lên trên ghế kia đi. Chính là sau khi được hẩn chuyên sủng, nàng cũng không còn nghĩ tới muốn ngồi lên vị trí Hoàng Hậu kia. Vị trí kia quá cao, quá mệt mỏi, lấy tính tình của nàng đâu có nguyện ý đi ngồi? Có thể cùng hẩn hàng đêm ở một chỗ như vậy, liền không có câu oán hận, dù sao bên ngoài về vang bên trong lòng sẽ phải khó chịu. Và lại, hiện nay như vậy, Hoàng Thượng có lẽ còn thích thú với sự vụng trộm này, nếu như một khi thường xuyên ngay ngắn cùng hẩn ngồi ngang hàng, có lẽ sẽ không có phần mới mẻ thú vị này.

Nhưng nếu cùng hẩn nói chuyện này, nói bản thân mình không thích ngồi vị trí kia, liền lộ vẻ già mồm cái lão. Huống chi, lập Hoàng Hậu cũng không phải là lập sủng phi, chuyện này cũng không phải Hoàng Thượng định đoạt, trong nhà mình không có ai, trong triều lên tiếng phản đối chắc chắn có một mảnh, đâu có dễ dàng như vậy?

Nghĩ đến đó, trong lòng liền yên ổn, rồi lại sinh ra một cỗ xót xa trong lòng —— có lẽ không phải là mình không muốn, mà là biết rõ mình ngồi, cũng ngồi không yên, mới muốn trốn tránh đi.

Nền đỏ chiếu lên màn trướng, tấm màn che giường dao động, một đêm Xuân tiêu vài lần, hai người ôm nhau mà ngủ.

Buổi sáng ngày hôm sau, sau khi thức dậy theo thói quen giơ tay lên hướng về huyệt vị sau đầu ấn, lại bị Hoàng Thượng kéo tay, quay đầu kinh ngạc nhìn về phía hắn, bất giác cười như không cười hướng về phía mình lắc đầu, lúc này sắc mặt không khỏi đỏ lên, nhớ tới lời nói ban đêm hắn đã nói, thu tay trở lại.

Bởi vì chuyện xảy ra ở trong cung kia, âm ỉ đến lúc này Lưu Thừa tướng với người trong Các ngầm cảm ở trong triều đình trong lòng đều không yên, thoáng cái bị Hoàng Thượng nhờ ra không ít người.

Trong những thế gia đệ tử này, cũng có không ít người bị tước quan bãi chức, trong lúc nhất thời lòng người hoang mang rối loạn, không biết rốt cuộc triều hoàng đế muốn làm ra chuyện gì. Loại trừ một ít người, dù sao cũng thay thế được một chút, một ít nhân thủ Hoàng Thượng tự mình bồi dưỡng chưa đủ đắc dụng, liền từ trong những người vốn không quá vừa lòng chọn ra một ít, những người đó vốn có oan khí (oan khuất + tức giận), này vừa lên, đương nhiên sẽ nhắm vào những cá nhân có địa vị cao, bản thân là hạng người tầm thường nhưng trong lòng lại không cam lòng, đoán chừng trên triều đình có thể sẽ náo nhiệt hơn.

Vốn người chường quân thì dứt khoát buông tay không quân rồi, người vừa mới tới nhất thời tiếp bắt quá tay, trong lúc nhất thời âm ỉ lộn xộn, Hoàng Thượng mặc dù có thể lấy cớ chuyện này tước đoạt một ít người đi nữa, cũng hiểu được, lại tiếp tục như thế nữa, ngoài thân tín đứng đầu của mình trong học viện kia còn không có đi lên, trước hết gọi những người nhỏ ra trở về mới phải, thủ hạ chỉ đành phải nói lòng nữa, vừa mở rộng vừa từ từ chế thuốc lấy——

“Chỉ còn biện pháp đó sao?!” Lưu Thừa tướng ngẩng đầu lên, hướng lão giả trước mặt kinh ngạc hỏi.

Lão giả chậm rãi gật đầu, thở dài: “Chuyện này. Cần được bàn bạc kỹ hơn.”

Lưu Thừa tướng buông thông ánh mắt, trong lòng vòng vo mấy vòng, ông biết, mặc dù Mặc trưởng lão nói như thế, nhưng có thể ở lại trong các một ít lão nhân kia đều thành tinh đấy, thuộc hạ chắc chắn có lưu lại đường rút lúc mấu chốt, . . . mấy cái được hoàn (thuốc viên) này tất nhiên không phải là toàn bộ, ngay cả chính ông, lúc Các chủ tiến lên phương Bắc mang theo một ít đồ thu được đặt ở chỗ ông, trong đó liền có giải được kia, lúc này đều bị hắn giữ lại, âm thầm dấu làm của riêng.

“Nếu như thế. Vậy có một ít Âm Tử liền bị vứt bỏ.” Lưu đại nhân tay vuốt chòm râu, chân mày cau lại, đưa mắt nhìn về phía Mặc trưởng lão.

Mặc trưởng lão chậm rãi gật đầu: “Hôm nay tình hình không rõ, trong Các còn phải đợi Các chủ chuyển thế trở lại. Yêu cầu tự mình làm việc như thế mới ổn thỏa.”

Lưu Thừa tướng xoay người, đi tới một chỗ bên cạnh bình hoa, tay chuyển động mấy lần, liền mở ra Âm các, xoay người trở lại, tiến tới bên cạnh Mặc trưởng lão thấp giọng nói: “Có một số cá nhân quan trọng không thể tự mình hành động, lúc này có hai người mang thai. Trước kia còn từng hầu hạ qua đấy, chỉ là thời gian ngắn ngủi, còn không biết có thể hay không.”

Mặc trưởng lão lắc đầu: “Trừ Hoàng Hậu cùng cái họ Phương bên ngoài kia, trước đều quảng đi, chính là có thể đoán ở hải tử, người bên ngoài sinh ra chỉ sợ cũng không thể đi qua chú ý kiểm tra nom và dạy bảo, mà trong cung Âm Tử quan trọng có thể mạnh hơn nhiều so với các nàng mấy nữ nhân sinh ra hải tử này.”

Lưu Thừa tướng chậm rãi gật đầu, giơ tay lên vuốt vuốt chòm râu, cảm ra mấy cái: “Lúc này mấy cái rất ổn thỏa, mà ở trong cung nhiều năm” Vừa nói, dừng một chút, lại nhắc đến tên của một người, nghi hoặc nói, “không cần phải giữ lại nàng ta rồi?”

“Đối với tỷ muội Ngọc gia này, tâm luôn cao nhất đấy, chỉ sợ ngày sau một khi đắc ý, liền khó nắm ở trong tay hơn nữa.” Mặc trưởng lão chậm rãi lắc đầu.

Lưu Thừa tướng trong lòng hơi động, nhưng ngay sau đó chợt hiểu ra, Mặc trưởng lão và Lạc trưởng lão không hòa thuận, lúc này nếu lão tới được, tự nhiên sẽ không đi để ý tới Lạc trưởng lão dạy dỗ điều động thuộc hạ ngay cả là có thể có thai cũng sẽ vứt bỏ không để ý tới.

“Trong hai người các nàng có thể có một người sinh con là được, nếu không sợ rằng đều có thể không được.” Mặc trưởng lão hít thở, “nhà của Phương lương nhân kia ở nơi vắng vẻ chút, nếu hồi hận quay về tìm phải mất khoảng mấy tháng phu nhân tạm thời giam giữ, đợi nàng sinh được nhi tử rồi, âm thầm đưa vào trong cung lên lên đôi là được.”

“Nhưng trong cung thủ vệ sâm nghiêm.Sợ là không dễ nắm vững.” Lưu Thừa tướng lại nhíu mày, trầm giọng nói.

“Còn có bảy tám tháng nữa, và lại, Các chủ trước kia đã phân phó rồi, không bằng.” Tay, tay làm hình dáng đao, giơ lên cất xuống, Lưu Thừa tướng ánh mắt sáng lên chậm rãi gật đầu. Mấy ngày nay Hoàng Thượng càng ngày càng ép bức chặt, còn không bằng dứt khoát. . . .

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 112

Vị trí thai nhi của Hoàng Hậu không ổn định, suýt nữa đẻ non, may mà thái y kịp thời chạy tới, cũng không có xảy ra điều không may.

Mà kể từ lần đó, Hoàng Hậu nơi đó hiển nhiên bị dọa gần chết, lại không gặp phi tần hậu cung, mỗi ngày cố thủ ở trong Tâm Phương Các, dưỡng thai an thân, ngay cả cửa chính cũng không bước ra .

Thái Hậu bị bệnh, nằm lên giường liền không thể đi xuống được, mùi vị của dược chất* – rồi đi điện Hòa Di thật xa mà vẫn có thể ngửi thấy. Phi tần đi qua thỉnh an, Thái Hậu cũng không gặp, ngoại trừ Chu phi, thì không có nghe nói người nào khác tiến vào phòng ngủ của Thái Hậu nữa.

Dược chất: dịch thuốc dạng lỏng

Kể từ đó, chỗ Hoàng Hậu không cần phải đi, chỗ Thái Hậu không triệu kiến, chỗ Hoàng Thượng lại càng chưa từng triệu kiến người vào ban ngày, cuộc sống của đám phi tần thoái mái hơn nhiều lắm, mỗi ngày ở trong vườn đi dạo một chút, trôi qua rất tự tại.

Mà vị trí thai nhi của Hoàng Hậu không ổn định, hơn nữa vị Phương lương nhân trước kia cũng bị động thai khí, khiến cho đám phi tần trong lòng rất an tâm, giữ vững tinh thần mong đợi có thể hầu hạ Hoàng Thượng vài lần nữa, lại hận không thể đi qua đá hai cước trên bụng hai người kia.

Có thể bởi vì công việc triều chính trước mắt nhiều lắm, nên liên tiếp mấy ngày, ít triệu kiến. Nhưng Liễu mỹ nhân trước kia không lớn thu hút, mấy ngày nay đã được gọi ba lần.

Nếu mỗi ngày đều chọn phi tần thị tẩm, thì nàng này một tháng mới được gọi ba lần, cũng không làm người khác quá chú ý, nhưng mà tại sao cũng không gọi người khác một lần, nên lập tức nàng bị chú ý tới.

Chẳng qua là vì mấy ngày nay không cần phải đi đến chỗ Hoàng Hậu thỉnh an, mọi người không có cơ nhìn xem, cũng không biết nàng đây là thật sự được sủng ái hay vẫn là sủng ái giả.

Nghe nói Hoàng Hậu dưỡng thai, không cần chúng phi tần đi qua thỉnh an, trong Hoa Hoàn Phường Tổng phi khẽ thở dài, thấp giọng nói câu: “Đáng tiếc rồi.”

Lời này ý tứ mặc dù khó hiểu, nhưng lại khiến cho thân thể của Lý Tài ở bên cạnh hầu hạ rét lạnh ba phần, vội vàng lui về sau nửa bước ——

Lâm tuyết nhai, Hoàng Thượng đứng ở đình bên cạnh, nhìn điều hầu kia càng bay càng xa, có chút thất thần.

Trong tay Liễu Mạn Nguyệt cầm cái áo choàng, đi tới bên cạnh hắn, nhẹ nhàng khoác lên trên vai hắn.

“Khá Lạnh?” Xoay người, nắm tay nàng, mang nàng trở lại bàn nhỏ bên cạnh.

“Mới tháng chín, ở bên trong đình này lại đốt bốn năm chậu than nhỏ, làm sao có thể lạnh?” Xoay đầu lại hướng hắn cười cười, theo hắn ngồi lên trên thảm.

“Mấy ngày nay còn hoảng hốt?”

Nụ cười trên mặt Liễu Mạn Nguyệt cứng lại, nhất thời không biết trả lời như thế nào.

Thấy nàng như thế, Hoàng Thượng vỗ vỗ mu bàn tay của nàng, ngừng đầu có chút thất thần, chợt nở nụ cười: “Không riêng gì nàng, ngay cả trẫm đều có chút lo lắng.”

“Hoàng Thượng cũng lo lắng?” Liễu Mạn Nguyệt kinh ngạc giương mắt, khó hiểu nhìn hắn.

“Hai ngày này nhận được Âm báo*, nói là nhìn thấy đội nhân mã lớn đã được cải trang không biết từ nơi nào đến, âm thầm đi về phía kinh thành.”

Âm báo: tin tức ngầm, bí mật

“Nhân mã? !” Liễu Mạn Nguyệt sùng sột, kinh ngạc cao giọng hỏi. Trong Các mặc dù vẫn âm thầm quân thức triều đình, nhưng từ trước đến giờ không thích công khai, lại càng không vui lòng chạy đến đăng trước công khai quản lý. Chắc hẳn tâm tư của bọn họ đích thị là cùng một loại với mình, đăng trước chính là cái bìa ngấm, lợi ích vĩnh viễn giấu ở phía sau liền có thể sống yên ổn, bọn họ sao có thể có động tác như thế?

Hoàng Thượng khẽ lắc đầu, ánh mắt híp lại: “Không biết đường đi nhân mã kia, trẫm chỉ sợ là. Có người cầu kết với người của Hồ Quốc.”

“Vậy Hoàng Thượng có biện pháp ứng phó không?” trong lòng Liễu Mạn Nguyệt khẩn trương, chẳng lẽ là có người muốn dẫn hổ đối phó sói? Biện pháp đàn như vậy rõ ràng có người sai khiến? !

Hoàng Thượng khẽ nhíu lông mày: “Vừa rồi chẳng phải đem biện pháp kia thả ra rồi sao?” Nói xong, sở trường ở phía sau.

Hướng về phía sau đầu mở nửa cửa sổ nhìn lại, Liễu Mạn Nguyệt trong lòng sáng ngời, hẳn đích thị là tìm cách điều binh đi, mà Hồ Quốc ở Tây Bắc xa xôi, muốn đánh tới trong kinh, dù đường đi không gặp trở ngại sẽ phải chạy mất mấy tháng đấy! Thế nhưng trên đường thành lũy, thôn xóm rất nhiều, bọn

họ lại muốn âm thầm đi đường vòng, làm sao có thể chạy đến nhanh như vậy?

“Mấy ngày nay có chuyện gì mới mẻ.” Dứt lời, Hoàng Thượng ngồi sau bàn nhỏ, thuận miệng hướng về Tiểu Châu Tử hỏi, Liễu Mạn Nguyệt ngồi bên cạnh hắn, nhìn hắn cầm lấy bút đại viết chữ to.

Tiểu Châu Tử vội vàng vừa cười vừa nói: “Chỉ nghe nói, có người cách cửa lớn rất xa nhìn Hoàng Hậu nương nương một cái, hình như mấy ngày nay nôn oẹ rất lợi hại, người càng ngày càng gầy gò, trước kia còn không cảm thấy, nay rất xa nhìn lên a, chỉ nhìn thấy cặp mắt to kia, mặt nhỏ cũng nhìn không ra rồi nha.”

Chỉ có mắt không có mặt.Bộ dáng này không biết như thế nào a? Liễu Mạn Nguyệt không nhịn được che miệng cười ra tiếng. Hoàng Thượng đưa mắt thoáng nhìn về phía nàng một cái, thấy nàng cười ra tiếng, lúc này mới ngẩng đầu hướng về phía Tiểu Châu Tử nhìn lại: “Còn gì nữa không?”

Mấy ngày nay tâm tư của Liễu Mạn Nguyệt rất nặng nề, nếu giống như trước kia hay nói đùa, an nhàn, thì hẳn cần gì ra biện pháp như vậy, mỗi ngày gọi bọn Tiểu Châu Tử hỏi thăm một ít chuyện mới mẻ, nói cho nàng nghe, thu được nụ cười của giai nhân, cũng đừng sao thấy bóng*.

Dụng sào thấy bóng: dụng sào dưới ánh nắng mặt trời có thể thấy ngay bóng của cây sào thẳng hay nghiêng => hiệu quả nhanh chóng, tốt hay xấu đều phơi bày ra.

Chúng phi tần hậu cung bị Hoàng thượng giễu cợt, nếu như các nàng biết rồi, còn không biết sẽ có mấy cái muốn đi đâm đầu xuống hồ?

Tiểu Châu Tử vội vàng vừa cười vừa nói: “Nghe nói hôm qua Ngọc tần mời thái y đi qua xem mạch, sau khi thái y đi, nàng đập vỡ ba bốn bình hoa, cái khay, thiếp thân cung nữ hầu hạ đau lòng đến nổi vô vô khăn tay, nói là chỉ dựa hết vào theo quy định thì trợ cấp của Ngọc tần cũng không đủ bù vào.”

Có lẽ Ngọc tần kia thật sự là một người không dễ có thai, đưa chuột giả thì không cần phải nói, ngay cả Các chủ dùng thuốc rồi đến đưa chuột thật, cũng không thể cho nàng chút mầm móng đi ra ngoài. Đã một tháng trôi qua, mời thái y bốn năm lần, lại không nghe thấy một chút tiếng động.

Sau khi nói mấy câu sau, Hoàng Thượng liền cho Tiểu Châu Tử lui xuống, chuyện chê cười trong nhà cũng không thể nói suốt ngày, phải ngừng một chút rồi mới nói là tốt nhất ——

Gió mùa thu thổi vèo vèo, mát thấy thời gian này sắp vào tháng mười, trong vườn tất cả đều khô héo, nhánh cây từ trên xuống dưới khô vàng lưa thưa, tiếng gầy vụn vang thành một mảnh, theo gió thu bỗng bành đùng đưa, vài trang giấy bay toán loạn.

Hoàng Hậu ở Tâm Phương Các dường như đã sang tháng kế tiếp rồi, vừa vặn ngày hôm đó là sinh nhật của Thái phi, lại nói những người này ở tại trong kinh, lúc ấy không được tiền đề sủng ái cũng thôi, nhưng hết lần này tới lần khác, vị này chính là muội muội ruột thịt của đương kim Thái Hậu, sinh nhật này làm sao có thể không bày ra được?

Đám Cung phi lâu rồi không có tụ tập ở một chỗ, nên lần này rồi rít trang điểm ăn mặc, lễ mừng sinh nhật tự mình chuẩn bị tốt, chỉ chờ ở trước mặt đồng xương tàn này (ý nói trước mặt Thái phi) có chút mặt mũi.

Còn nữa, Hoàng Thượng gần đây ít chọn người đi hầu hạ, có thể lộ ra một mặt hoặc nửa mặt dù sao làm cho Hoàng Thượng nhớ tới chút ít cũng là tốt.

Công việc trên triều đình trước kia, đám cung phi phía dưới biết đến rất ít, chính vì biết hiếm thấy mặt Hoàng Thượng, cũng thôi không được gió bên gối, ... mấy nữ nhân này ai còn sẽ đi để ý tới chuyện đằng trước? Chỉ mong đợi mình có thể được Hoàng Thượng chọn mấy lần, có được nhi tử mới là lẽ phải.

Oanh oanh yển yển ngồi một phòng, Thái phi sắc mặt rất tốt, một đôi mắt hẹp dài ở trong đám phi tần quét trái phải mấy lần, cười dài nói: “Hoàng Hậu, Thái Hậu nơi đó sợ là muốn tới nay rồi, chúng ta vui mừng trước, ai kêu các nàng tới muộn đây?”

Hai vị kia, một vị tuổi lớn rồi, những ngày gần đây bệnh nặng tới là không may đấy, một vị khác có thai, hành động không tiện, lại thêm tật nhưc đầu, làm sao có thể tới sớm đây? Hôm nay có thể tới, là đã cho Chu Thái phi mặt mũi vô cùng lớn.

Phía dưới kia cũng là hơn một tháng không gặp- Phương lương nhân cúi thấp đầu ngồi ở chỗ đó, trên thân thể còn không có nhìn ra cái gì, chẳng qua là hành động quá mức cẩn thận, ngay cả ăn, uống, cũng đều muốn cung nữ bên cạnh hầu hạ thử qua mới dám cho nàng động. Quá lạnh không được, quá nóng không được, quá ngọt không được, quá cay cũng không được, người bên cạnh nhìn lại vừa hâm mộ vừa bức bối.

Chỉ là trong bụng thêm khối thịt, liền thành bộ dáng giống như bảo bối vậy.

Thái Hậu, Hoàng Hậu không có tới đây, mọi người phía dưới ngược lại lại thoải mái, bên kia Tổng phi tiếp lời của Chu Thái phi, hai người cười cười nói nói. Cung nữ hầu hạ bên cạnh Tổng phi đã đôi người, vốn là Trần Nhi, lúc này ngồi ở phía sau Tổng phi, mặc dù đã là tài tử, cũng không quên thân thể lúc trước, nàng vẫn mỗi ngày hầu hạ ở bên cạnh Tổng phi, một chút bốn phận cũng không dám đánh mất.

Ngồi bên cạnh Liễu Mạn Nguyệt chính là Vương Phương Nghi, từ hôm Lăng Ba Viên xảy ra chuyện, nàng liền đổi chỗ ở, vườn kia đã bị niêm phong, mấy ngày nay lại không ai có thể đi vào đó, mọi người ở nơi trốn tránh chỉ sợ không vội, làm sao còn dám đi phía trước tập hợp?

Ngọc tần ngồi ngay ngắn ở dưới Tổng phi cách đó không xa, ánh mắt nhìn về phía Liễu Mạn Nguyệt, cười như không cười cảm thán: “Mấy ngày nay, muội muội đã vất vả rồi.”

Lời này vừa nói ra, mọi người đều lấy ánh mắt giống như xem cuộc vui nhìn về phía Liễu Mạn Nguyệt, lại cố nén cười nhìn Ngọc tần.

Liễu Mạn Nguyệt nhủ lòng mảy, nghiêng đầu: “Ngọc tần tỷ tỷ muốn nói chuyện gì với thiếp?”

Nàng một bộ mờ mịt không biết, thấy vậy Ngọc tần nghiêng răng kèn kẹt, liếc hử một tiếng: “Muốn nói, muội muội hầu hạ nhiều như vậy, như thế nào cũng nên phong lên một vị, cho tới bây giờ còn không có động tĩnh. Chẳng lẽ là Hoàng Thượng nhiều việc, bề bộn đã quên a?”

Liễu Mạn Nguyệt buông thông ánh mắt, trên mặt giống như than thở lại như không phải than thở, chỉ nói: “Hoàng Thượng bận rộn đương nhiên cũng là quốc gia đại sự, làm sao có thể vì chuyện nhỏ này mà để tâm đây?”

Lời này giống như một đoàn bông mềm mại, cũng không biết nàng không tức giận, hay vẫn hồn nhiên không biết, Ngọc tần lông mày nhủ chặt, oán khí trên mặt càng ngày càng đen, nhưng trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói cái gì để trả lại con tức này.

Liễu Mạn Nguyệt này mặc dù đi đến Thính Vũ Các tuy nhiều, nhưng rốt cuộc cũng không nghe thấy bụng có tin tức, mọi người bắt quả đánh giá hai bên một chút, liền đem ánh mắt nhìn chăm chăm trên người Phụng lương nhân, hận không thể đem bụng nhìn chăm chăm ra lỗ thủng, xem một chút bên trong nhân thịt rốt cuộc chứa cái gì.

Bị nhiều người nhìn chăm chăm, mặc dù Phụng lương nhân vẫn cúi đầu, nhưng ánh mắt chung quanh bắn tới khiến cho nàng trốn không có nơi trốn, giấu không có nơi giấu, đang suy nghĩ, cần phải tìm cơ tránh trở về trước? Nhưng ngày hôm nay là sinh nhật của Chu Thái phi, nếu như nàng cứ đi như vậy, không chừng sẽ bị vị này trách cứ a!

Mà Hoàng Thượng lúc này còn không có tới, mình tuy nói có thai, nhưng Hoàng Thượng cũng không có đi thăm một lần, càng không sai người đi qua hỏi, nếu không tiết lộ, có lẽ hẳn sẽ quên mình làm sao lại sinh? Rốt cuộc không phải là Hoàng Hậu, lại càng không phải trong nhà có chỗ dựa như mấy nàng kia, trừ khi sinh được con trai, nếu không nơi nào còn có thể vào được mắt của hắn?

Trong đầu đang tê dại hỗn loạn, đã nghe thấy người bên ngoài báo, Hoàng Hậu nương nương đến.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113

Đã lâu không gặp vị này, chúng phi tần trong đầu đều vô cùng tò mò. Phụng lương nhân kia bởi vì xưa nay không làm người ta chú ý, chẳng qua là đã lâu không gặp, tất cả mọi người cũng nói không ra trên người nàng ta có thể có chỗ không giống với trước kia. Nhưng Hoàng Hậu nương nương lại không giống vậy, vị này chính là vừa vào Cung, mọi người nếu không muốn nhìn thấy nàng ta, thì mỗi ngày cũng phải hướng chỗ nàng ta ở đi đến.

Mặc trên người quần áo đỏ thắm, giống như sợ trời lạnh, lại sợ bị thương hài tử trong bụng, bọc mấy tầng thật dày, nhưng mặt gầy đến nỗi chỉ còn một nắm, đột nhiên nhìn lên, giống như cái giá treo đồ, bên ngoài treo một đồng quần áo.

Đôi mắt kia của Hoàng Hậu từ xưa nay nhìn cũng không lớn lắm, nhưng hôm nay đột nhiên nhìn thấy, quả giống như Tiểu Châu Từ nói, trên gương mặt cũng chỉ còn lại có đôi mắt, nếu như ở hiện đại trước khi nàng xuyên qua, thì với cái bộ dáng này, đứng ở góc độ 45 độ, không khác gì một bức chân dung lớn.

Trong phòng yên tĩnh, mọi người nhìn thấy bộ dáng của Hoàng Hậu như vậy đầu tiên là sửng sốt, sau đó mới vội vàng đứng dậy hành lễ, đợi Hoàng Hậu ngồi xuống, kêu mọi người đứng dậy, lúc này mới rời rít ngồi trở lại chỗ ngồi riêng của mình.

“Trong bụng của con sợ là đứa búng binh, lúc này đã hành hạ con rồi.” Chu Thái phi cười dịu dàng nói với Hoàng Hậu.

Nghe xong lời này, trên khuôn mặt nhỏ bé vốn cứng nhắc khi vào cửa, cũng khẽ lộ ra nụ cười, hướng Chu Thái phi nơi đó khẽ gật đầu: “Đúng vậy, cũng không biết giống người nào, thời điểm vừa mới có bé một tháng, liền ảm ỉ khiến con đau đầu.”

Tổng phi giơ tay lên cầm lấy khăn tay khẽ che ở trên miệng mũi, chặn lại nụ cười châm chọc phía sau

Chu Thái phi cười đến nỗi lông mày nâng lên: “Hoàng Thượng khi còn bé chính là khi con tình nghịch đấy, thời điểm tỷ tỷ mang hẳn cũng không thiếu chịu tội đâu, đứa nhỏ này a, đích thị là giống hệt đây!”

Nụ cười trên mặt Hoàng Hậu cứng lại, khóe miệng co quắp, lời kia bị nghẹn ở trong cổ họng, nụ cười trong mắt đều giảm bớt, tay siết thành quyền, móng tay thoáng cái bấm đến trong thịt.

Bên ngoài chợt truyền đến một tiếng: “Thái Hậu đến.”

Lại nghe Thái Hậu người còn không có vào cửa, tiếng đã truyền vào: “Ai gia còn chưa tới đây, đã nghe thấy muội bố trí trên người ta rồi.”

“Tỷ tỷ lời nói này, muội muội nào dám a!” Chu phi cười đứng dậy đón, phía sau chúng phi tần cũng rời rít đứng dậy, hướng Thái Hậu hành lễ.

Mặc dù Hoàng Hậu vừa mới ngồi xuống, nhưng lúc này lại không thể không đứng dậy, Xuân Vũ bên cạnh bước lên phía trước một bước, đỡ nàng .

“Ngồi, con cũng mau ngồi, các con có thai, làm sao có thể đứng lên nhiều như vậy?” Thấy Hoàng Hậu phía trước cảm thấy rất căng thẳng, lại hướng Phương lương nhân nơi đó nhìn, lúc này trong lòng Thái Hậu mới yên tâm một ít.

Chu phi đi theo bên cạnh Thái Hậu, một đường vịn bà ngồi xuống, lúc này mới trở về chỗ ngồi của mình ngồi xuống. Dọc theo đường đi cúi thấp đầu, ở trong đôi mắt mang theo tia ưu thương, cũng không biết bà ta nghĩ vì mình vốn không thể mang thai, hay vẫn là lo cho thân thể của Thái Hậu.

Thái Hậu người cũng gầy, mặc dù không có lộ rõ ràng như Hoàng Hậu như vậy, nhưng người thoảng cái già đi rất nhiều. Vốn là bước đi, lại gọi cung nữ bên cạnh hầu hạ làm bộ dáng giả vờ đỡ một bên, thế nhưng lại thật sự đỡ, bước chân kia cũng mang theo một chút loạn choạng, lúc ngồi xuống cánh tay, chân đều không có sức lực.

Liễu Mạn Nguyệt chớp chớp đôi mắt, nhìn sang chỗ Thái Hậu, trong bụng kinh ngạc, Thái Hậu chỉ mới bốn mươi năm mươi tuổi, làm sao lại trở nên già như vậy? Tuy biết bọn họ những người này tuổi thọ không dài, nhưng cũng không đến nỗi như vậy a?

Lúc này xem như ngoại trừ Hoàng Thượng, thì người đều đến, sinh nhật Chu Thái phi, mặc dù không long trọng giống như Thái Hậu Hoàng Thượng, nhưng cũng rất náo nhiệt. Lúc này vũ cơ, ca cơ được nuôi dưỡng ở kinh thành được gọi vào, trong chốc lát Cung thượng tiếng nhạc lượn lờ, vô cùng náo nhiệt.

Vũ cơ, ca cơ: giống nghĩa từ diễn viên múa, ca sĩ ngày nay

Vốn là mười lăm tháng tám quay trở về, chúng phi tần liền ứng có phúc được thấy, có thể nghe một chút nhìn một cái, nhưng hôm đó lại phát hiện ra Hoàng Hậu và Phương lương nhân có thai, mọi người làm gì còn có tâm tư ngắm trăng?

Nghe hát, nhìn múa, nếu không có hai vị kiachẩn đoán trong bụng có thai, thì cuộc sống ở hậu cung này cũng yên ổn.

Mọi người đang chúc mừng, chợt nghe ở bên ngoài báo, Hoàng Thượng đến. Lúc này mới nhớ tới, đây mới là chính chủ ở trong cung a! Sao chỉ lo mình làm trò cười, đem chuyện này quên đi?

Tiểu hoàng đế ở trong hậu cung này rất có cảm giác không tồn tại, hôm nay không cần bàn cãi, nếu không phải muốn mài móng đưa chuột của người, thì chúng phi tần nguyên bản cũng có thể sống yên ổn với nhau, nhưng nếu muốn tranh thủ có được thai rồng, liền phải lấy Hoàng Thượng làm mục tiêu, từng người thi triển bản lĩnh riêng của mình.

Hoàng Thượng vào cửa, những người đang diễn, hát, đánh đàn kia, vội vàng dừng lại, đồng loạt quỳ dưới đất, thỉnh an Hoàng Thượng.

Chúng phi tần cũng vội vàng đứng dậy, vội vàng hành lễ.

Trong phòng này, trong đám phi tần ngoại trừ Hoàng Hậu, Phương lương nhân, mặc trên người đều không nhiều, thời điểm ngày mùa thu giao mùa, mặc dù không thể hiện rõ động tác, nhưng khó được nhìn thấy Hoàng Thượng, người nào cam tâm tình nguyện đem mình mặc như bánh bao?

Chúng phi tần đã lâu rồi không được nếm mùi vị xác thịt, mọi người dẫn đo cuống họng, chân thành khom người xuống, đem bộ dáng đã luyện thời gian dài này thể hiện ra ngoài, chỉ trông mong nam nhân nhìn trúng một cái, nhất định có thể thay đổi con đường đi của bọn họ.

Nhưng không hiểu sao, Hoàng Thượng nhìn một cái cũng không nhìn, đi tới trước mặt Thái Hậu Thái phi mà miễn lễ, sau đó dăng lên lễ vật mà mình chuẩn bị, nói: “Chắc hẳn có trầm ở chỗ này, cảm thấy câu nệ, luống cuống, nên không ở đây quấy rầy Thái phi nữa.”

Dứt lời, người liền đi.

Lúc này đã đi rồi?

Chúng phi tần mắt to trừng mắt nhỏ, trên mặt mọi người đều được tô vẽ, trang phục mặc trên người, người nào không phải chọn ba năm ngày mới chọn được? Người ta chỉ lộ một bên mặt, người đã đi? ! Đây cũng quá.

Hoàng Thượng và Thái Hậu còn có chút mặt mũi, cùng Chu Thái phi nơi này, xưa nay chẳng qua là nhìn ở mặt mũi Thái Hậu, cũng bởi vì bà từng hầu hạ tiên hoàng, nếu không, xưa nay ngay cả thời điểm cùng một chỗ cũng chưa từng có. Sinh nhật năm trước chỉ đưa một chút đồ tới đây, ngay cả mặt mũi cũng không thấy, ngày hôm nay có thể tới đây đã là thể diện vô cùng lớn.

Chỗ ấy khi Hoàng Thượng đi rồi, phía dưới tâm tư của đám phi tần nhìn những người kia ca hát nhảy múa cũng bị mất, phía trên Hoàng Hậu nghe thấy Hoàng Thượng tới lại đi, ngay cả mí mắt cũng đều lười nâng lên, lúc này chợt cảm thấy cũng không biết nơi nào truyền đến một mùi hương hoa thoang thoảng, sau khi ngửi thấy, liền cảm thấy chỗ thái dương “giật giật” lên, đầu lại bắt đầu đau.

“Nuơng nuơng?” Canh giữ ở bên cạnh Xuân Vũ thấy vậy, cảm thấy kinh hãi, bước lên phía trước khom lưng, móc ra cái hộp không biết thuốc gì, đưa đến dưới lỗ mũi của nàng bảo nàng ngửi, từ từ tỉnh táo lại.

Có thể thấy thuốc này ngày thường thật sự có tác dụng, tháng này đầu dường như không hề đau nữa, làm sao ngày hôm nay ngửi thấy cũng không thoải mái, trên đầu dường như muốn nổ tung.

“Trên người cảm thấy không khỏe sao?” Thái Hậu thấy bên này loạn cả lên, cau mày trong lòng nổi lên lo lắng.

Thái phi vội nói: “Trước tiên đưa Hoàng Hậu đến phía sau nghỉ ngơi một chút, sau đó truyền thái y đi vào!” Nếu là người bên cạnh, có người ở sinh nhật Thái phi đem đến giày vò như vậy, dù thật sự bệnh, bà cũng lười để ý tới, không chừng còn có thể đem đến phiền toái. Nhưng người bệnh này chính là Hoàng Hậu, nàng lại bởi vì mang thai, lại bệnh liên miên, còn không có qua ba tháng đầu, lại còn tại chính sinh nhật của mình để non? Vậy cũng liền. . . .

Các cung nữ luống cuống tay chân đem Hoàng Hậu đưa đến phía sau nghỉ ngơi, cho đến khi nằm dài trên giường, lúc này mới tốt hơn một chút, không ngờ chớp mắt một cái đã ngủ ở trên giường.

Xuân Vũ thờ phào nhẹ nhõm, lui ra khỏi phòng, gọi Tiểu cung nữ trở về lấy thuốc mà Hoàng Hậu dùng mấy ngày nay, còn gọi người chuẩn bị kueuh trúc, chờ đợi Hoàng Hậu nghỉ ngơi một chút nữa mang người trở về.

Đằng trước ca múa mừng cảnh thái bình, phía sau Hoàng Hậu ngủ mê man, lúc tỉnh, lúc ngủ, trong mộng một mảnh hỗn loạn. Nhưng hơi nghỉ ngơi một lát, vừa mở mắt, trên mặt chẳng biết lúc nào đã bị nước mắt làm ướt nhẹp, đưa tay gọi người.

Xuân Vũ vội vàng chạy tới, vội vàng trấn an nàng, lại nghe lời nàng nói khó hiểu, chỉ kêu loạn “Đừng đi! Đừng đi! Đừng tới đây, đừng tới đây. . . .”

“Nương nương, nương nương! Mau tỉnh lại!” Vội lắc lắc, vỗ vỗ, thật lâu, Hoàng Hậu mới phục hồi tinh thần lại.

Nói là phục hồi tinh thần lại, nhưng mà hai mắt kia sững sờ, ngăn người sững sờ, nhìn không thích hợp, sững sờ nhìn Xuân Vũ, chợt túm lấy tay của nàng, trong tiếng mang theo tia khẩn giọng: “Hắn là bị hại chết! Bị hôn quân kia hại chết!”

Thân thể Xuân Vũ giật mình một cái, vội vàng hướng về phía cửa lớn nhìn lại, may mà mấy cung nữ theo bên người lúc này cũng không ở, mức nước mức nước, trở về lấy xiêm y lấy xiêm y. Lúc này mới trở về, vội vàng nói: “Nương nương, lời này không thể nói lung tung!”

“Trưởng lão nói không đúng? Nói cho bọn hắn biết, chuẩn bị tốt, ta muốn đích thân. . . .”

“Nương nương!” Xuân Vũ gấp đến độ suýt nữa kêu lên, vội nói, “trong thân thể của ngài còn có Tiểu chủ tử đấy! Cũng không thể lộn xộn, nếu không hài tử làm sao bây giờ? Hài tử!”

Nói ra hài tử, lúc này Hoàng Hậu mới hơi lấy lại tinh thần, lấy ánh mắt vốn còn tan rã, hướng nàng gật đầu, lại nhắm mắt lại, tiếp tục ngủ.

Xuân Vũ đứng ở một bên, trước khi vào cung nàng cũng biết, vào trong cung, không chừng chính là cử tử nhất sinh. Nhưng có thể làm việc cho Tiên các, bị một chút đau khổ vẫn chịu được, chỉ trông mong ở sau khi chết có thể vào thế giới cực lạc kia. Nhưng vào Cung rồi, thấy nhiều hơn, nghe nhiều hơn, trải qua nhiều hơn. Mấy ngày nay cũng biết vị kia trùng âm toán, người bên cạnh vẫn còn, nhưng mà bị các trưởng lão lừa gạt mấy câu, chỉ nói Các chủ tìm được biện pháp tu tiên tạm thời rồi đi, trước mắt không có việc gì.

Nhưng nàng lại biết một ít đầu đuôi, lúc này nhìn, từ nhỏ nghe thấy, gặp thấy tin được điều không thể tin, trong lòng nàng sinh ra một tia nghi ngờ.

Dồn nén ở trong lòng những thứ ý nghĩ kia, nhủ thầm, âm thầm nghĩ, chiếu theo bộ dạng của chủ tử nhà mình hiện tại như vậy, không chừng đứa nhỏ này còn. . . . đương nhiên phải bảo vệ, nhưng chỉ sợ đầu óc của ngài ấy lúc này tính sai, chỉ sợ chờ sau khi sinh hài tử lại không tốt rồi!

Nếu như Các chủ thực sự có bản lĩnh cao cường, lại trở lại trong Các thì cũng thôi đi, nhưng nếu không về được thì. . . .

Thân thể run lên, vội lắc lắc đầu, nghe bên ngoài mức nước trở lại, lúc này mới xoay người đón lấy.

Sắc trời tối dần, đám phi tần từng người tản đi.

Lý Tài nhân đi theo bên cạnh Tổng phi, giờ tay lên vịn nàng, trước sau đi theo mấy cái cung nữ thái giám, cầm đèn cầm đèn, ôm đồ ôm đồ.

“Hừ, cũng tiện nghi nàng.” Đi đến hồ bên cạnh Hoa Hoàn Phụng, Tổng phi đứng ở mép nước, chợt cười lạnh một tiếng, đem hà bao giấu ở trong tay áo ném vào trong nước, giờ tay lên nắm thật chặt cổ áo, xoay người hướng Hoa hoàn phụng đi tới. Lý Tài nhân một đường cúi đầu, nửa chữ không dám nói, vị chủ tử này nhà mình, tính tình càng ngày càng dọa người, hành động trong khi cười nói đều mang theo hàm ý âm trầm, không có hài tử. . . . Nữ nhân cũng chỉ có thể được như vậy sao? Nếu là mình vẫn không trông mong gì hơn bề trên hơn đâu?

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 114

Lại mấy ngày nữa trôi qua, mấy ngày nay trời u u ám ám, nhìn bộ dáng giống như là muốn rơi tuyết. Liễu Mạn Nguyệt dựa vào bên giường, miễn cưỡng cầm lấy quyển sách ngủ gà ngủ gật. Bên ngoài có thể phơi nắng, thế mà bên trong phòng tối như mực, chính là bên giường này cũng nhìn không thấy qu

hiều ánh sáng.

Bên ngoài Bạch Oánh vào nhà, thấy nàng làm ổ bên giường, gọi Bạch Hương ngồi ở bên chân đấm bóp chân, từng chút từng chút một, không khỏi thở dài. Cũng may chủ tử nhà mình hiện nay được Hoàng Thượng che chở ở nơi này không quá thu hút, cuộc sống tạm ổn trôi qua mới dễ dàng lười nhác như vậy, nhưng mà nhìn ý tứ vị kia, sớm muộn gì cũng có một ngày muốn đem vị mình hầu hạ này nâng lên, đến ngày đó, với tính tình này của chủ tử sống thế nào đây? Lại bị trăm ngàn tâm tư tính toán của những người kia sợ là cũng không biết!

Chỗ Hoàng Hậu nhìn có vẻ cực kỳ không tốt, trước một trận nhức đầu, mấy ngày nay lại nôn nghén, nửa miệng đồ ăn không ăn được, ăn cái gì ới cái ra cái đó, nôn ọe rất lợi hại, thái y đi lòng vòng thăm khám một vòng lớn, vẫn không thấy khá.

Tuy biết nói thứ trong bụng vị kia chắc chắn giữ không được, vị kia cũng không được phép sinh ra, nhưng nếu nhà mình vị này có thai.

Thử nghĩ xem, Bạch Oánh chỉ cảm thấy con đường phía trước một mảnh đen kịt, sợ là đến lúc đó bản thân mình có tám cái đầu cũng không đề phòng được một ít đả kích ngầm ngầm hay công khai kia?

“Chủ tử, Hoàng Thượng sai người tới đưa tin, buổi tối hôm nay lật chính là tắm bằng của ngài.”

Liễu Mạn Nguyệt mí mắt chớp chớp, bĩu môi, gợn tay lên che miệng ngáp, thật lâu sau miễn cưỡng nói: “Tại sao lại chọn ta nữa, tháng này đã là lần thứ tư đi?”

Bạch Oánh khòe miệng giật giật, muốn nâng ngài lên, lại muốn ngài mang thai, có thể không chọn nhiều một chút sao? Mặc dù không thể liên tiếp một tháng như Ngọc tần, nhưng rốt cuộc vẫn muốn gọi ngày từ từ lộ diện trước mặt người khác mới vậy, vị này lại vẫn oán trách.

“Ài, hôm đó sinh nhật Thái phi, may nhờ có Hoàng Hậu, Phương lương nhân gác vác ở phía trước, như vậy rồi mà các nàng còn bị mọi người lấy ánh mắt nhìn như kẻ thù giết cha xem chúng ta.” Liễu Mạn Nguyệt còn ngại không đủ đả kích Bạch Oánh, lại oán trách.

Bạch Hương bộ dáng chăm chú buông thõng chân, nghe lời này của nàng, gật đầu nói: “Còn không phải như vậy, mấy ngày nay lúc nô tỳ ra cửa, cũng bị các nàng ngăn, một trận nghe ngóng hỏi thăm a! Nô tỳ từ lúc vào Cung, còn không có chuyện bị các nàng vây quanh nghe ngóng hỏi thăm như vậy.”

“Nha đầu kia mấy ngày nay nên trông chừng, ít sai bảo nàng ta chạy ra bên ngoài.” Liễu Mạn Nguyệt đưa tay hướng ra ngoài nhẹ gật đầu, hai người nha đầu này còn dễ nói, thế nhưng Bạch Huyền miệng rộng, không chừng lúc nàng ta nhất thời nhanh miệng, sẽ đem chuyện trong phòng mình truyền đi ra ngoài, chuyện dùng, ăn, mặc ngày thường của mình nói một hai điều đi ra ngoài, thì ngày hôm qua đã không có biện pháp để vượt qua.

“Mấy ngày nay đang sai bảo nàng ta học đánh túi lưới, rất trung thực.” Bạch Oánh gật đầu nói, bên cạnh phản nản thì cũng thôi đi, chủ tử nhà mình không thích khoe khoang việc này, ngược lại như vậy cũng tốt.

Thừa dịp bóng đêm còn không có giáng xuống, Bạch Oánh Bạch Hương sẽ đưa Liễu Mạn Nguyệt đến Thánh Vũ Các. Hai cung nữ sau khi đến vừa định rời đi như mọi khi, lại thấy Tiểu Châu Từ cười nói: “Hoàng Thượng phân phó, trời đã muộn, lại lạnh, hai vị cô cô trên đường cực khổ, hãy dùng một ít trà nóng điểm tâm rồi lại trở về.”

Đây cũng là thể diện vô cùng lớn, có thể khiến Hoàng Thượng nhớ thương, hai người các nàng là cung nữ trong hậu cung đầu tiên đấy. Mặc dù Bạch Oánh vốn là người bên cạnh Hoàng Thượng, nhưng trước kia cũng không thấy được mặt của Hoàng Thượng. Hai người liếc mắt nhìn nhau, vội vàng khom người tạ ơn, sau khi tạ ơn thánh ân, lúc đó mới theo một tiểu thái giám đến trong phòng hạ nhân nghỉ ngơi dùng điểm tâm.

Liễu Mạn Nguyệt nhìn lướt qua, nàng biết, đây là nghĩ cất nhắc mình mới làm như vậy. Không khỏi thở dài, thật đúng là phiền toái, cứ giống như trước kia không tốt sao?

Đi theo Tiểu Châu Từ lên lầu, vào chính phòng, bên trong phòng đặt những chậu than sưởi ấm khiến cho phòng ấm áp, vào cửa Liễu Mạn Nguyệt ngay cả Hoàng Thượng cũng không để ý tới, lập tức hướng về phía chậu than mà đi đến.

Hoàng Thượng thấy nàng vừa tiến đến liền hơi tay, dờ khóc dờ cười đứng dậy nghênh đón: “Tay lạnh? Trẫm giúp nàng sưởi ấm không tốt sao?”

Đưa mắt nhìn về phía Hoàng Thượng nơi đó, Liễu Mạn Nguyệt xoa mặt híp mắt, lộ ra nụ cười cứng nhắc nói: “Thiếp không phải là sợ chạm vào Hoàng Thượng bị lạnh sao?”

“Trẫm còn ngại trong phòng này ngọt ngào đây.” Hoàng Thượng nắm lấy tay nàng, hai tay xoa nắn, trong mắt mang theo ý cười, “Đang nói trong phòng chậu than nhiều, buổi tối lại hoạt động nữa, có thể lại càng nóng?”

Lời này không đứng đắn! Không nhịn được đưa mắt trừng hấn, hai tay bị hấn kéo, chỉ nhìn mình, vốn là hướng trên tay hà hơi, lại đưa lên khòe miệng chạm vào.

Hai người đùa giỡn, âm ỉ, đang muốn hướng trên giường đùa giỡn, lại nghe thấy bên ngoài bước chân vội vã, Tiểu Lưu Từ không kịp ổn định hơi thở nói: “Hoàng Thượng, Thái Hậu. Thái Hậu nơi đó hình như không được tốt, gọi ngài đi qua!”

Hoàng Thượng đầu tiên là ngẩn ngơ, nhất thời không có phục hồi tinh thần lại.

Không được tốt? Cái gì không tốt? tuy nói mấy ngày nay Thái Hậu bệnh, nhưng chẳng qua là tâm bệnh, làm sao có thể thật sự không tốt lắm?

Người mới bốn mươi năm mươi tuổi, lại sẽ không tốt?

Liễu Mạn Nguyệt cũng ngẩn người, quay đầu nhìn về phía Hoàng Thượng, thấy hắn đang phát ngốc, giống như u mê, vội vàng giơ tay lên đẩy hắn một cái: “Đi ah!”

Lúc này Hoàng Thượng mới phục hồi tinh thần lại, trước dẫn dò nàng nói: “Nàng nghỉ ngơi trước đi, nếu có chuyện gì ta sẽ sai người đưa tin qua.”

Liễu Mạn Nguyệt gạt đầu, lấy xiêm y thay cho hắn, thấy hắn vội vàng xuống lầu, lúc này mới ngồi xuống giường dựa vào, chờ tin tức.

Lầu dưới Bạch Oánh Bạch Hương người còn chưa đi, chợt nghe tin tức kia, bị tiêu thái giám kêu tới, đi vào nhà hầu hạ Liễu Mạn Nguyệt.

Hoàng Thượng một đường vội vã, dù nói như thế nào đi nữa, thì rốt cuộc cũng là mẫu thân của mình. Dù có oán bà, hận bà, cũng không thể xóa đi được chuyện mình từ trong bụng của bà chui ra.

Ngày thường trọc giận bà, có thể không để ý đến bà, có thể để bà lẻ loi một mình, nhưng vừa nghe nói thân thể của bà không tốt, trong đầu giống như nước bị đun sôi, phập phồng bất định, trong lúc nhất thời cũng không biết phải làm gì cho đúng.

Giơ tay lên hươu trong ngực sờ sờ lên đầu cái bình nhỏ, trong lòng an tâm một chút, nhưng sắc mặt lại trầm xuống, Thái Hậu tuổi không lớn, làm sao có thể đột nhiên không tốt? Chẳng lẽ là trong ẩm thực bị động tay chân?

Tâm bình tĩnh, một đường hướng điện Hòa Di của Thái Hậu vội vã bước đi.

Trong điện Hòa Di phần lớn tắt đèn, thấy Hoàng Thượng đến, mọi người lộ vẻ kinh ngạc. Bởi vì đang nóng lòng, cũng không sai người thông báo, Hoàng Thượng vội vã đi vào, chạy thẳng tới phòng Thái Hậu nghỉ ngơi.

Tiểu cung nữ giữ cửa chỉ có thể vội vàng kêu tiếng “Hoàng Thượng tới!” Sau đó không biết phải làm những gì, mọi người đứng thẳng ở cửa sững sờ.

“Mẫu hậu?!” Xô ào vào trong phòng, thấy Thái Hậu đang ngồi trên giường, xiêm y trên người đã đổi lại, lúc này người đã nằm ngủ, sắc mặt mặc dù không được tốt, nhưng cũng không nhìn ra được bà “Không tốt?”

Thấy Hoàng Thượng đột nhiên tới đây, vào cửa còn hô to một tiếng “Mẫu hậu”? ! Thái Hậu sững sờ nhìn con, xiêm y vừa được phủ thêm ở sau lưng trượt xuống cũng không biết.

“Hoàng Thượng tới đây. Cần làm chuyện gì?”

Hoàng Thượng cũng ngẩn người, trong lòng chợt mạnh liệt nhảy múa nhip: “Có người thông báo, nói thân thể Thái Hậu khó chịu.”

Thái Hậu cũng sững sờ: “Ai gia.Không có gọi qua đây a?”

Hai người đều sững sờ ở tại chỗ, trong phòng ấm áp, từng đợt sóng ấm áp như thế không ngờ một mùi thơm bay tới, khiến cho dưới đáy lòng mỗi người không khỏi cảm thấy buồn ngủ.

Hoàng Thượng trong lòng căng thẳng, chân mảy cau lại, cảm thấy không đúng, liền muốn xoay người đi ra ngoài, trong miệng nói: “Thái Hậu tạm thời an giấc, trầm đi nhìn một cái.” Nghĩ tới nàng một người còn đang ở một mình trong Thánh Vũ Các, làm sao có thể yên tâm đây? Chính mình có vẻ là bị người lừa đi ra ngoài, nhưng người gọi mình đi ra ngoài rốt cuộc là ý gì?

Quay người lại, chợt một trận choáng váng, trong bụng kinh hãi, trong mũi tiến vào mùi thơm nhàn nhạt, trong đầu lại cảm thấy mờ mờ: “Chỗ Thái Hậu dùng hương gì vậy? !”

“Hương! Chi là một chút an thần.” Nói được một nửa, Thái Hậu cũng cảm thấy thân thể mờ mờ mũi cay cay, mạnh mẽ phục hồi tinh thần lại, kinh hãi nói, “Hoàng Thượng mau đi ra!”

Rõ ràng hai người đều trúng thủ đoạn, bà lại gọi mình đi ra ngoài trước?

Trong lòng Hoàng Thượng cảm thấy một hồi chua xót, vốn biết không nên nói những điều này vào lúc này, nhưng những... điều này giấu ở trong lòng..., những chuyện kia, nhưng nếu nói ra bên ngoài không khỏi mạo hiểm.

Trên người càng ngày càng mờ mờ mũi, trong lòng Hoàng Thượng một trận do dự, không biết nên xoay người sang chỗ khác ôm Thái Hậu đi ra ngoài trước, hay là đi ra khỏi phòng trước.

“Ha ha.” Một tiếng cười mềm mại từ cửa truyền đến, cũng không còn nghe có người báo lại, chỉ nghe được một chút tiếng la lên ở rất xa, hình như đã loạn thành một đoàn. Cửa rèm bị vén lên, một người đi vào.

Đội khi gặp người nọ đi vào, ánh mắt của Hoàng Thượng không khỏi híp lại.

“Thái Hậu và Hoàng Thượng mẫu tử tình thâm, sao không ngồi nhiều thêm một chút?” Chu Thái phi cười xinh đẹp đến nỗi như vẽ, rõ ràng tuổi cũng sắp si với Thái Hậu, lại mang theo một tia xinh đẹp nói không nên lời, giơ tay lên sửa sang lại xiêm y trước ngực, lại nâng đầu lên nhìn Thái Hậu và Hoàng Thượng.

“Ngươi hạ thuốc gì?!” Thái Hậu chỉ cảm thấy trên người vô lực, mặt lộ vẻ hoảng sợ, lớn tiếng hỏi.

“Chỉ là một chút thuốc cân tán thôi, làm sao có thể lợi hại bằng thời điểm Thái Hậu hạ độc Tiên Hoàng ngày đó đây?” Mất Chu Thái phi sáng lên, giơ tay lên che miệng, làm ra bộ dáng cười không ngớt.

“Ngươi!” Thân thể của Thái Hậu lung lay, trong lòng chấn động mãnh liệt, gấp đến độ không thể quát lớn bà ta, chỉ có thể vội ngẩng đầu nhìn về phía Hoàng Thượng. Lại thấy Hoàng Thượng đang lạnh lùng nhìn chằm chằm Chu Thái phi, giống như không có nghe thấy những lời này, trong lòng lại chấn động lần nữa, chẳng lẽ. con bà đã biết chuyện rõ này? !

“Ô, Hoàng Thượng quả nhiên là thiếu niên anh hùng hào kiệt, chưa từng nghĩ, chúng ta nhiều người như vậy, nhiều năm như vậy lại không có nhìn ra?” Chu Thái phi quay đầu nhìn Hoàng Thượng, trên mặt cố ý lộ ra vẻ mặt mấy phần kính ngạc, nhưng lại lộ vẻ là cố tình.

“Hoàng Hậu có thai rồi, đã đến lúc trừ khử trẫm rồi hả?” Rõ ràng chỉ là thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, lúc này đột nhiên bị hạ độc, thế nhưng mặt cũng không nhăn một lần, trên mặt không sợ hãi, cứ như vậy lạnh lùng nhìn bà ta.

Chu Thái phi lông mày chớp chớp, trong lòng kinh ngạc càng sâu, hẳn biết tiên đế vì sao mà chết, cũng không cảm thấy kỳ quái, dù sao nhiều năm cùng Thái Hậu bắt hòa như vậy, chỉ có Thái Hậu không muốn hướng mình đến cái suy nghĩ kia, thế nhưng bà ở một bên lại nhìn thấy rõ ràng a. Nhưng hôm nay đã bị mình hạ thuốc, lại vẫn trấn định như vậy.

Trong mắt tối sầm lại, ngược lại nụ cười trên mặt càng sâu, chợt quay đầu đi, giật mình nhìn Thái Hậu, kinh ngạc nói: “Tỷ tỷ! Làm sao lại học máu? !”

Trong lòng Hoàng Thượng cả kinh, không khỏi quay đầu hướng trên giường nhìn lại. Chợt thấy sau lưng gió nổi lên, một cỗ sát khí hướng về phía mình đánh úp tới, nhắc chân liền hướng về phía trước một bước, trên người mặc dù bủn rủn vô lực, nhưng chết căn răng chuyển nửa thân thể, muốn đoạt binh khí người nọ.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 115

Rốt cuộc trúng được vật lợi hại kia, đồng thời phải dùng một sức lực lớn? Thân thể mới chuyển tới một nửa, đã cảm thấy trên lưng chợt lạnh, ngay sau đó đau xót.

Cái đau kia, lại khiến cho đầu óc tỉnh táo không ít, rồi lại sống chết căn răng, trở tay đoạt đi binh khí trong tay người nọ.

Thái phi không nghĩ đến, rõ ràng trúng thuốc cân tán, hẳn lại vẫn có thể trở tay đoạt chủy thủ trong tay mình, đợi hồi thần lại, đao kia đã đâm vào ngực mình.

Cúi đầu nhìn chủy thủ trên người, lại ngẩng đầu nhìn Hoàng Thượng, giơ tay lên muốn chỉ hắn, nhưng chút khí lực nào cũng không có, chỉ lẩm bẩm nói: “Có. Công phu?”

Nguyên bản mọi người đều nghĩ rằng tiểu hoàng đế không học vấn không sách lược, mặc dù mấy ngày nay bận rộn chuyện thượng triều, cũng chỉ cho là thiếu niên hiếu thắng, mới miễn cưỡng ứng phó được. Lại không nghĩ đến trên người hắn có công phu, nên chỉ phải Thái phi tới đây ra tay, những kẻ có chút thân thủ chỉ ở bốn phía trong cung phóng hỏa, theo Thái phi tới được cũng chỉ là một ít cung nữ không có công phu.

Nghe thanh âm bên trong khác thường, đám người Tiểu Châu Tử bị mấy cung nữ ngăn trở không do dự nữa, xông thẳng đi vào, lại thấy trên người Hoàng Thượng đều là máu tươi, người té trên mặt đất.

“Có. Thuốc.”

Nghe âm thanh Hoàng Thượng, mấy tiểu thái giám vô cùng cơ trí, vội vàng ổn định hô hấp, trước tiên mang Hoàng Thượng đi ra ngoài, lại có hai người đi vào đem Thái Hậu đỡ đi ra ngoài.

Trong cung đã là loạn thành một đoàn, trong Hạc Lâm Viên khắp nơi đều là cỏ cây, lúc này vào đông trời giá rét, đã sớm đều khô héo, đều thấy hỏa liên cháy! Chung quanh lửa cháy, người người đều sợ thành một đoàn, trông giống như một đám ruồi bay tứ tung để chạy trốn.

Trên lưng máu chảy như sông, trong đầu một hồi lại một hồi chóng mặt, bên tai nghe thấy tiếng khóc của Thái Hậu, mạnh mẽ ngẩng đầu lên, đập vào mắt, vốn nên là người thân nhất từ nhỏ, thế nhưng hết lần này tới lần khác lại nháo đến trình độ này.

“Hạo Nhi, Hạo Nhi. con cũng không thể vứt bỏ ta mà đi. Mẫu hậu ngoài con ra, thì không có người bên cạnh dựa vào nữa.” Thái Hậu tay chân vô lực, khóc đến ruột gan đứt từng khúc, bà có thể động tay chân hại chết trượng phu, lại không thể trở mặt nhìn con của mình chết ở trước mặt mình. Mặc dù xưa nay hận con không chịu tranh giành, buồn con không nghe lời, nhưng rốt cuộc vẫn là hài tử ruột thịt của mình, làm sao có thể trơ

mắt nhìn thấy con chết đi?

Khóe miệng cong lên một nụ cười bất đắc dĩ, cố gắng nâng mắt nhìn Thái Hậu một chút, Hoàng Thượng mở miệng thấp giọng nói: “Từ khi phụ hoàng mất đi, mẫu hậu còn có người phương nào có thể theo?”

Thái Hậu sững sờ, dường như không nghĩ đến con sẽ nói ra lời này, đôi môi run lên, cười thầm một tiếng: “Phụ hoàng con từ khi vào kinh, làm Hoàng Thượng, hậu cung càng ngày càng tăng thêm, chính là không có công khai, cũng vụng trộm cất nhắc không biết bao nhiêu cung nữ. Vợ chồng đã sớm cách lòng, phụ hoàng con lại không theo ý của bọn họ.”

“Cho nên ngài liền muốn tính mạng của phụ hoàng, giữ lại ta tuổi còn nhỏ để cưỡng ép sao?” Trước mắt từng đợt tan rã, mấy tiểu thái giám ở sau lưng bận rộn cầm máu cho mình.

Thái Hậu há miệng, lại nói không ra lời. Chính vì con, mình cũng đích thân hại phụ thân của con, có thể tiên hoàng không chết, đợi con lớn rồi, hiểu chuyện rồi, nếu như lại có hoàng tử bên cạnh nữa.

“Phụ thân phái người khắp nơi tìm thần y có danh tiếng. Chỉ để trừ độc cho mẫu hậu.toàn tâm hạt sen giải bách độc kia. Mới vừa vận đưa đến trong viên.Liền. Liền vì mẫu hậu làm hại.” Trước mặt người nọ một đã biến thành hai, bóng dáng không ngừng loạng choạng, Hoàng Thượng giơ tay lên, muốn hướng trong ngực sờ soạn, ngày đó hạt sen kia tổng cộng được hai viên, một viên là Hoàng Thượng chuẩn bị cho Thái Hậu, một viên khác là cho mình phòng thân. Năm ngoái lúc ấy, cho nàng một viên, lúc này còn dư lại có một.

Tay hướng trong ngực đưa, vừa tới nửa đường, người liền thất thần, ngất đi.

Thái Hậu lẳng lẳng nhìn hắn, im lặng thật lâu.

Đám người Tiểu Châu Tử Tiểu An Tử liếc nhau một cái, cùng nhau hướng Thái Hậu nói: “Thái Hậu, nơi này nguy hiểm, nên đi theo chúng nô tài.”

Bất kể như thế nào, bà ấy cũng là Thái Hậu, Hoàng Thượng có vẻ không muốn bà ta chết.Lúc này trong cung mặc dù nổi lên lửa, nhưng tự bảo vệ mình vẫn có thể được, chuyện cần thiết trước mắt là tìm nơi trốn thỏa đáng mới phải.

Bị mấy người vịn, cõng, Thái Hậu dọc theo đường đi tỉnh tỉnh mê mê, đường này dường như đi về phía Thánh Vũ Các, nhưng lúc này bà nào có lòng đi quản những thứ này? Trong lòng tất cả là những lời Hoàng Thượng vừa mới nói lúc trước.

Vô bệnh vô tai họa, hắn làm sao sẽ vì mình đi tìm thuốc giải bách độc kia? Hắn làm sao biết mình trúng độc kia? Một số cô gái trẻ tuổi mới nhập Các kia không biết chứ Thái Hậu thì biết rất rõ đấy, lúc mình nhập Các ăn thuốc kia chính là độc được, hằng năm cần phải dùng hai hồi giải được mới có thể kéo dài chút ít tuổi thọ.

Chẳng lẽ, hắn biết chuyện này rồi, mới vì mình đi tìm giải được? ! Làm sao có thể! Hắn làm sao có thể biết rõ mình là Ám Tử trong Các, còn phong mình làm hậu? ! Làm sao có thể còn vì mình đi tìm giải được? !

“Châu Nhi, nếu như một ngày kia Bồn vương được thiên hạ này rồi, nàng chính là mẫu nghi thiên hạ !”

“Những cái kia chỉ là tìm niềm vui, nếu nàng không thích, trăm sẽ không chạm vào các nàng được không?”

“Nàng ấy là muội muội của nàng, không phải là nàng đón vào để nàng ta hầu hạ trăm?”

.

Trước mắt lại mơ hồ một mảnh, đến cùng người sai chính là ai? Hôm nay tình cảnh lần này, rốt cuộc là như thế nào mới biến thành bộ dáng này? !

Quay đầu đi, cây bên cạnh kia đã bị lửa thiêu, nơi xa truyền đến tiếng kêu. Đúng rồi, đích thị là bọn họ, thấy Hoàng Thượng không nghe lời, lại bởi vì Các chủ ra đi, thà rằng lại nâng đỡ tân hoàng lên ngôi còn hơn, ai quan tâm hắn là tử trong bụng người nào chui ra? Chỉ cần nói là Hoàng Hậu sinh ra, là được rồi, mà mình lúc ấy đã sinh ra Hạo Nhi.

Hoàng Hậu. Tiên các.

Trong mắt chợt sáng ngời, đứng rồi. Là bọn họ. Chính là bọn họ!

Từ sau khi bà vào cung, trượng phu mới bắt đầu lâm hạnh cung nữ. Cung nữ kia cũng là nàng mang vào Cung! Sau lại, sau lại. Cũng là sau này mới vào cung, ngay cả mình cũng không biết ra tiến vào lúc nào!

Kể từ khi mình vào trong phủ của trượng phu, hắn liền không có chạm qua một số cô gái trước kia hầu hạ, các nàng chỉ là treo cái tên sông, vào kinh cũng chỉ chiếm địa vị nhỏ bé. Là bọn họ! Thấy mình độc sủng lục cung, rồi lại không nghe chỉ thị của bọn họ, lúc này mới lại sắp xếp cho “Muội muội” của mình đi vào.

“Ha ha. Thì ra là như vậy.” Chậm rãi nhắm lại hai mắt, nếu như biết mình là người trong Các, thì tất nhiên trượng phu cũng biết lai lịch vị muội muội kia của mình, vì vậy mới cố ý lâm hạnh các nàng. Ha ha. . . .

Lại mở mắt ra, đèn đuốc sáng trưng, ở bên trong lửa lớn đầy trời, lại nhìn ra cái kia ngày xuân kiều diễm, ngày mùa hè xanh biếc nồng đậm

Nơi này một Đình một bàn, một lầu một các, cũng là nơi trượng phu mang theo mình đi qua. Một chỗ này, một cảnh này cũng là hai người làm bạn trôi qua, những năm vào phủ kia, những năm mới vừa vào Cung kia, chỉ hai người một chỗ, là bậc nào tiêu dao vui vẻ? Minh cũng suýt nữa đã quên, bên trên còn mang lấy một cây đao ; hơn nữa trên đao kia dính qua bao nhiêu máu.

Tiểu Lưu Tử một đường công Thái Hậu, trên người thoáng cái đổ mồ hôi, chợt thấy người trên lưng thoáng giẫy dụa, Thái Hậu vốn là trúng thuốc từ trên lưng mình té xuống.

Mấy tiểu thái giám vội vàng đi đỡ bà, Thái Hậu lại thoáng giẫy dụa, quay đầu chỉ vào đằng trước nói: “Người nào? ! Thích khách!”

Mấy tiểu thái giám vốn cả kinh, quay đầu đi lại chỉ thấy gió lửa nổi thành một mảnh, làm gì có người nào? Quay đầu lại lần nữa, lại thấy Thái Hậu đã nhào vào trong lửa.

Hoàng Thượng, thiếp tới giúp người.

Nhiều năm như vậy, đúng là thiếp đã nghĩ sai rồi.

Đáng tiếc, tới chậm một chút. ——

Nghiêng nghiêng ngã xuống giường, ôm lấy gối đầu lớn kia đến xuất thần. Một ngày nay có thói quen là trong lòng không yên ổn, hôm nay cũng là như thế, nhất định sẽ được hân ôm trong ngực, được hân dỗ dành, ôm mới có thể ngủ.

Khẽ thở dài, cao giọng nói: “Trà!” Phía ngoài Bạch Oánh vội vàng đáp một tiếng, nhận lấy nước trà tiểu thái giám đưa tới mang đi vào.

Đứng người lên, ngồi ở bên cửa sổ trên mặt giường lớn ngẩng đầu uống, chợt nghe hình như xa xa có người cao giọng kêu cái gì, ngăn người, tập trung suy nghĩ phân biệt, mới nghe ra gọi hân là “Đi lấy nước” .

Trong bụng sùng sốt, giương mắt nhìn Bạch Oánh một cái, Bạch Oánh cũng cả kinh, vội vàng đẩy ra cửa sổ hướng ra ngoài nhìn lại, rất xa, ánh lửa nổi lên bốn phía, lại không chỉ một chỗ!

Liễu Mạn Nguyệt mạnh mẽ đứng dậy, kêu lớn: “Người tới!”

Bên ngoài Bạch Hương cùng hai tiểu thái giám vội vàng vào cửa nghe phân phó.

“Bên ngoài đi lấy nước, mau tìm người đi Điện Hòa Di nghênh đón Hoàng Thượng!” Vừa nói, dừng một chút, lại nói, “Phải có công phu”

Thanh âm bên ngoài “Đi lấy nước” càng ngày càng lớn, sắc mặt mọi người đều trắng bạch, vội vàng lên tiếng tản đi khắp nơi, vội vàng cái gì vội vàng cái gì, Liễu Mạn Nguyệt bình tĩnh đứng ở trong phòng, trong lòng không ngừng phập phồng bất an.

Bạch Oánh suy nghĩ một chút, vội vàng khuyên như: “Chủ tử, chúng ta tạm vào địa đạo trước rồi hãy nói, Bậc thượng a!” Hoàng Thượng trước kia đã phân phó, nếu có cái gì vạn nhất, nhất định phải bảo vệ Liễu mỹ nhân lên núi trước, bên cạnh đều không cần quản. Một cái tiểu thái giám bên cạnh Hoàng Thượng kia đều là người cơ trí , nằng lo lắng cũng không có chỗ dùng.

Quay đầu lạnh lùng nhìn Bạch Oánh một cái, Liễu Mạn Nguyệt ngồi trở lại trên giường, lấy thêm chén nhỏ đưa đến bên miệng: “Chúng ta chờ Hoàng Thượng trở lại.”

Sự cố đến rồi, trong lòng nàng vốn có chút hoảng hốt ngược lại chợt không thấy, ngồi ở chỗ này, đầu óc bay loạn lên. Mọi nơi đồng thời bốc cháy, đích thị là người phóng. Hoàng Thượng lại bị người gọi đi, Thỉnh Vũ Các này ngược lại chưa chắc sẽ xảy ra chuyện lớn gì. Trong cung Âm vệ, thị vệ, nếu như thấy lửa cháy, nhất định chạy tới nơi này trước tiên, nơi này ngược lại an toàn, trái lại chỗ Hoàng Thượng. Nếu như nửa đường bị đám, chỉ sợ dữ nhiều lành ít!

Bên ngoài một mảnh hỗn loạn, Triệu thống lĩnh mang theo hộ vệ vã vào cung, hướng Thỉnh Vũ Các mà đến, người còn không có vào cửa, liền hướng Tôn Đắc Long hỏi: “Hoàng Thượng ở đâu ? !”

Tôn Đắc Long còn chưa kịp mở miệng, đã nghe giọng một người nói ở phía trên: “Hoàng Thượng đi Điện Hòa Di, còn phiền Triệu đại nhân đi nghênh đón một chuyến, chỉ sợ.”

Nghe kia thanh âm hẳn là nữ tử, Triệu thống lĩnh sững sờ, mới nhớ tới Liễu mỹ nhân được phép, hướng về phía trên ôm quyền hành lễ, dẫn người lui ra ngoài.

Tôn Đắc Long đang muốn mở miệng nói chuyện, mới Liễu Mạn Nguyệt đi trước tránh né, lại nghe nàng ở trên cao nói: “Chuẩn bị tốt đồ vật có thể đi xa nhà, đem người tụ họp lại, vừa mới nghe có tiếng kêu, chỉ sợ có người thừa dịp loạn vào cung gây chuyện. Đem ngọc tỷ binh phù thu thập ổn thỏa, một lát Hoàng Thượng tới có thể mang theo bên người, những chuyện này Tôn công công so với thiếp càng hiểu rõ hơn, còn phải làm phiền Tôn công công.”

Lời này nói xong Tôn Đắc Long sùng sốt sùng sốt, nghe tiếp, lại thấy nàng đã trở lại trong phòng, lúc này mới vội vàng đi thu thập ... vật này quan trọng hơn.

Hoàng Thượng dùng là ngọc tỷ truyền quốc, bình thường cũng không đặt ở điện Hồng Tâm, mà là mỗi ngày mang theo. Còn có binh phù quan trọng kia,

cũng đang ở Thỉnh Vũ Các, chỉ là vị này. Là thế nào biết đến? Lại nói, nàng ấy làm sao nhớ tới phải thu thập điều này?

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 116

Bạch Oánh Bạch Hương đi theo Liễu Mạn Nguyệt trở về phòng, Bạch Oánh kinh ngạc nhìn Liễu Mạn Nguyệt mấy lần, những ý nghĩ ở trong đầu còn không có hiểu, đã nghe nàng phân phó: “Thu thập một ít xiêm y, ăn mặc xuất cung các chủng loại không thu hút . . . , của Hoàng Thượng và ta , còn ăn mặc của các người nữa đều phải thu thập. Ta nhớ được bên trong phòng kia đều để, lúc này Từ Tiểu Châu Từ, Tiểu An Từ cũng không ở, chỉ có thể chính mình động thủ. Bên cạnh một ít đồ vật đáng giá đều không cần, chớ ham những thứ kia.”

Trên đầu mình có mang trâm Kim trâm ngọc, may mà mình khi đi tới để không khiến mọi người chú ý, mang theo dùng cũng là tầm thường nhất, chính là đột nhiên xuất cung, đem đi cầm cũng không quá thu hút. Hoàng Thượng vừa nói trên sườn núi kia có ngân phiếu bạc như vậy chắc đủ, một lát đi lúc trôi tới mang theo là được.

Bạch Oánh vừa thu thập, vừa nhìn về phía Liễu Mạn Nguyệt, thấy nàng chỉ bình tĩnh đứng ở bên cửa sổ, khuôn mặt mộc nhìn bên ngoài, chân mày nhíu lại, không chút nào kinh hoảng, trong lòng không khỏi kinh ngạc. Hầu hạ gần một năm rồi, cứ nghĩ đã nhìn thấu nhìn hiểu ngài ấy, vậy mà, mình rõ ràng vẫn không rõ!

Những chuyện này chỉ sợ cô gái tầm thường sao có thể làm được ? Nếu đổi là người khác, chỉ sợ lúc này đều đã sợ chới vánh rồi! Cũng khó trách có thể vào mắt Hoàng Thượng a.

Đồ thu thập thỏa đáng, đã nghe phía dưới loạn thành một đoàn, Liễu Mạn Nguyệt đứng lên, mấy bước đi tới cửa, đã nghe thấy phía dưới Tôn Đắc Long thanh âm đều thay đổi hô Hoàng Thượng, trong lòng căng thẳng, cũng không để ý điều gì, nhấc chân đã đi xuống Lầu.

Người nọ nằm ở trên mặt đất, trên lưng, trên người đều là máu, hai mắt nhắm, sắc mặt trắng bệch một mảnh. Liễu Mạn Nguyệt chỉ cảm thấy Tâm càng ngày càng trầm xuống, hai chân như nhũn ra, gượng chống mới đi tới bên cạnh hắn, ngồi xổm xuống, nhìn chăm chăm hắn.

Dường như cảm giác có người đến, Hoàng Thượng vốn đã nửa hôn mê, lúc này lại khẽ mở mắt ra, trước mặt người nọ mặt như hoa đào, lúc này nửa phần nụ cười đều không có, lại cảm thấy vừa xa lạ vừa quen thuộc, muốn đưa tay sờ sờ, lại chạm phải một vật.

Một cái nhô tay nắm lấy tay của mình, giống như xưa nay mềm mại không xương, trong tai chỉ nghe thấy thanh âm quen thuộc vang ở bên tai.

“Tình hình bên ngoài ra sao? Thế nhưng có sát nhân tiến vào?”

Triệu thống lĩnh lại sùng sốt, vốn thấy nàng xuống, hộ vệ chỉ dám cúi đầu, không dám nhìn về phía nàng, lúc này thấy hỏi vội vàng đáp: “Lửa này nổi lên không thích hợp, có sát nhân tiến vào, chẳng qua là ở cách xa rồi, đều ở vườn bên ngoài vây bắt, sợ là.”

“Từ con đường bí mật đi.” Liễu Mạn Nguyệt cảm thấy trong thanh âm khẽ phát run, ngoại nhân không chút nào nghe không hiểu, lúc này nàng nói chuyện không chút do dự, “Người chia làm mấy bộ phận, trong cung có thể có chỗ giấu người?”

“Có!” Triệu thống lĩnh vội nói, “Các nơi đều có, chẳng qua là người bình thường không biết, cũng là một ít phòng tối, trong lòng đất, cũng không sợ lửa đốt!”

“Vậy thì tốt rồi, bọn họ dám đến, đích thị là có chỗ dựa vào, thay đổi triều đại cũng không đến nỗi, đã có hai người sắp sinh ra đấy, nhất định sẽ không thật sự đem người trong cung giết sạch sẽ.” Liễu Mạn Nguyệt thờ phào nhẹ nhõm, “Gọi những kẻ xưa nay tầm thường ở lại trong cung, lại phái hai người đi bên kia, lại bảo đám tiểu thái giám, ma ma trốn đi, phía sau chứa cái gì cũng không biết, nếu muốn bọn họ vào kinh, liền vào kinh. Chúng ta từ con đường bí mật đi, phía trên sườn núi Lâm Tuyệt Nhại.”

“Bên trên sườn núi?” Liên Triệu thống lĩnh cũng không biết con đường bí mật ở trên sườn núi kia. Xưa nay chỉ cho rằng Hoàng Thượng thích nơi đó, mới thường xuyên đi qua.

“Con đường bí mật trên sườn núi có lối đi từ vườn, chúng ta từ nơi kia đi ra ngoài.” Dứt lời, vừa quay đầu, hướng về phía Tôn Đắc Long hỏi, “Tôn công công, đồ đã chuẩn bị tốt chưa?”

“Tốt lắm! Tốt lắm!” Một đám đại nam nhân. Hơn nữa một đám nữ nam nhân, lại bị nàng một cô gái ôn nhu yếu ớt nói đến sùng sốt, lúc này Tôn Đắc Long mới phục hồi tinh thần lại, vội vàng đáp.

“Đi thôi.” Dứt lời, Liễu Mạn Nguyệt lại cúi thấp đầu, nhìn về phía Hoàng Thượng đầu thấp xuống dần, dán tại bên tai của hắn thấp giọng nói, “Chàng cũng biết, thói quen của thiếp là không sợ chết, nếu chàng dám đi, thiếp liền dám cùng!”

Mí mắt khẽ run lên, bàn tay to bị nàng cầm trong tay run lên hai cái, người liền ngủ mê man.

Trong vườn chung quanh lửa cháy, lối cửa vào của con đường bí mật lại không bị liên lụy. Giống như Thu Thủy các cách khá xa như vậy, cùng những cây cối bốn phía bên cạnh mình kia, ngay cả đốt cũng không đốt tới.

Những cái cửa vào này phần lớn đều xây ở xung quanh núi giả, cây cối ở xung quanh bị đốt hết sạch, nhưng thật sự lại không chạm đến bọn chúng được.

Một nhóm chừng hai mươi người, từ trong con đường bí mật vội vã mà đi, lại không có nửa tiếng nói chuyện, chỉ thỉnh thoảng nghe phía trên lửa cháy rào rạt, nghe tiếp thỉnh thoảng có tiếng kêu thảm thiết, càng khiến cho trong lòng mọi người như có tảng đá lớn chặn lại.

Sườn núi Lâm Tuyết Nhại, xưa nay rất ít có người tới đây. Mấy năm trước, bởi vì nơi này có người chết, có lúc có hộ vệ cố ý tuần tra ở chỗ này, ngược lại so với bên cạnh nơi này khó khiến người tiếp cận hơn. Nếu không, tìm chỗ ẩn nấp ở trong viên, thì người trong Các sẽ tới nơi này rồi.

Lúc này, liền hiện ra nơi này là chỗ tốt.

Triệu thống lĩnh cũng Hoàng Thượng trên lưng, mấy thiếp thân thái giám che chở, lại có mấy thân thủ tốt nhất hộ vệ, che chở Liễu Mạn Nguyệt, đồng loạt lên sườn núi.

Đỉnh ở trên sườn núi tuy nhỏ, vẫn còn có thể chứa nổi những người này.

Liễu Mạn Nguyệt chỉ vào nơi có thể mở ra cửa, gọi người lôi ra, mấy hộ vệ tìm ra con đường bí mật, lại thu thập xiêm y tài vật, mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm—— chỗ này thật sự có thể thoát thân.

Mặc dù dưới sự che chở của mấy người Triệu thống lĩnh cũng có thể giết ra con đường đi, nhưng khó tránh khỏi có thương vong, lúc này có con đường bí mật thoát thân này ngược lại vô cùng tiện lợi.

Chặt đứt cầu treo vào mặt đạo, đoàn người loạng choạng đi xuống một cái thang dốc đứng. Liễu Mạn Nguyệt vẫn còn lo lắng, dưới vách này chính là nước, nếu trong con đường bí mật có nước nên làm gì cho tốt? Nhóm người mình hoàn hảo, nhiều nhất chỉ bị bệnh một hồi, nhưng trên người Hoàng Thượng còn có vết thương, gặp phải nước, chỉ sợ gặp nguy hiểm.

Nhưng đến dưới mới phát hiện, đường kia nghiêng nghiêng vòng vo cong cong, cũng không biết là đi đến chỗ quật, lại nửa điểm nước cũng không có, chỉ lạnh hơn một ít, giống như đi qua trong núi.

Đi ước chừng hai canh giờ, lúc này mới đến đích, đẩy cửa ra, mọi người đến trong một gian phòng.

Bên ngoài chợt truyền đến động tĩnh, khiến trong lòng mọi người vừa mới buông lỏng, lại nhắc lên.

Đại môn mở ra, thấy người nọ ở cửa, Triệu thống lĩnh cùng người nọ đều ngăn người—— Vương thái y.

Chỗ biệt viện này, chính là biệt viện của Vương thái y ở bên cạnh Hạc Lâm Viên. So với những nhà của những quan to trong triều tuy nhỏ chút ít, nhưng cũng đầy đủ mọi thứ, chính là tiên đế ban tặng.

“Vừa mới thấy lửa cháy vườn bên kia, liền sợ gặp chuyện không may, nghĩ đến những kẻ lòng muông dạ thú” Vương thái y thở dài, quay đầu nhìn về phía phòng an trí cho Hoàng Thượng kia.

“Lối vào kia mặc dù ít người đi, nhưng chỉ sợ bọn họ chờ sau khi diệt lửa tra tìm, nếu như theo con đường bí mật kia đi ra ngoài.” Triệu thống lĩnh vừa nói, cau mày, quay đầu nhìn về phía Vương thái y.

Hai người đều là trong lòng phát khô, nhất thời không biết nên làm như thế nào cho tốt.

“Có thể nên thỉnh giáo vị kia?” Tôn Đắc Long ở một bên chợt chen miệng nói.

“Vị kia?” Hai người đều sửng sốt, nhìn về phía ông ta.

“Liễu.” hướng về phía phòng Hoàng Thượng ở nắm chắc gậy đầu, Tôn Đắc Long thấp giọng nói.

“Nàng?” Vương thái y sửng sốt, một cô gái, có thể ra cái chủ ý gì?

“Có lẽ có chút biện pháp?” Triệu thống lĩnh cũng lĩnh hội ý tứ của hắn, Liễu mỹ nhân kia xưa nay cũng không lộ diện, nhưng hôm nay bộ dáng kia, cũng khiến cho lòng người kinh hãi.

Cách bình phong ngồi ở phía sau, Liễu Mạn Nguyệt cảm giác được thân thể vô cùng nhức mỏi, chỉ muốn tìm một chỗ ngủ một giấc cho tốt. Nhưng lúc này không phải là lúc nàng ngủ? Xưa nay ngủ nhiều như vậy, lúc này nàng cũng nên lao động lao động.

“Mấy vị đại nhân có biết, Hoàng Thượng xưa nay còn dựa vào những đại nhân nào?”

Nghe thấy lời của bọn họ, Liễu Mạn Nguyệt hỏi ngược lại một câu như vậy, khiến cho Vương thái y và Triệu thống lĩnh đều nhủ mày.

Triệu thống lĩnh suy nghĩ một chút, nói: “Đặng Tư Đặng đại nhân gần đây được Hoàng Thượng trọng dụng một chút.”

Liễu Mạn Nguyệt rũ mắt xuống: “Đặng đại nhân mặc dù được Hoàng Thượng sớ dụng, cũng chỉ là quan văn, lúc này Hạc Lâm Viên Nhi bốc cháy, sợ là muốn dựa vào đại nhân có thể mang binh, chẳng qua là trong tay có binh, nhưng sợ.”

Ý của nàng mấy người đều hiểu, nhưng điều này được nói ra từ trong miệng một nữ tử, vẫn khiến cho lòng người kinh ngạc không ngừng.

Tiểu Châu Tử đứng thẳng một bên chờ ngẩng đầu lên, nói: “Mấy ngày trước đây Hoàng Thượng dùng điều hầu đem Hồ Phù gửi đi ra ngoài, sợ là đang điều binh khiển tướng?”

Liễu Mạn Nguyệt nhú mày, nhớ tới chuyện tiểu hoàng đế ở sườn núi phóng điều hầu, gửi Hồ Phù đi ra ngoài, nói vậy để xác nhận chuyện mấy ngày trước đây người nước Hồ âm thầm ẩn núp vào lãnh thổ? Có lẽ chuyện điều động những người này, Hoàng Thượng ngược lại có thể dựa vào chăng?

“Điều hầu? Chẳng lẽ là ở bên Đông Bắc? !” Triệu thống lĩnh hai mắt sáng ngời, làm như nhớ ra cái gì đó.

“Đông Bắc?” Liễu Mạn Nguyệt sững sờ, nghi hoặc nói, “Triệu đại nhân có biết cái gì?”

Triệu thống lĩnh suy nghĩ một chút, Liễu mỵ nhân này xưa nay cùng Hoàng Thượng gần gũi nhất, hôm nay lại chỉ một mình nàng theo ở bên cạnh Hoàng Thượng, mặc dù mình nhìn thấy không có làm sao cả, nhưng cũng nghe qua một ít, tự biết Hoàng Thượng mang nàng cùng cô gái bên cạnh không giống. Sau ngày hôm nay, lập hậu tuy khó, thế nhưng phi vị sợ là trốn không thoát.

Nghĩ xong, trong lòng ổn định lại, mới nói: “Thần chỉ biết, đại nội rất nhiều âm vệ, người hầu cận Hoàng Thượng, đều là do phía bắc dạy dỗ tốt rồi xếp vào, vốn là người thân tín của Hoàng Thượng, chỉ là đến tột cùng là người phương nào? Gặp đại sự đi tìm, đi liên lạc như thế nào thần lại cũng không biết được.”

Liễu Mạn Nguyệt nhú mày, trong bụng nghi ngờ, nói vậy đích thị là ám thù ban đầu lão hoàng đế để lại cho nhi tử sao? Nếu không này trước sói sau hổ. Hơn nữa trước kia có thể đem Tiên các bói móc một hồi, không có điểm thủ đoạn này là không thể, chẳng qua là phải như thế nào tiếp ứng, cũng là vấn đề lớn đây.

Người đang suy nghĩ, vừa định mở miệng hướng Tiểu Châu Tử hỏi thăm —— hẳn theo ở bên cạnh Hoàng Thượng từ khi còn bé đến nay, chắc hẳn nên biết những thứ này, liền nghe bên ngoài có gia đình báo lại —— có người tới thăm hỏi.

Trong lòng mọi người đều chấn động, chẳng lẽ đã bị tìm tới cửa? !

Nghĩ lại, liền biết đáp án không phải như thế. Mọi người mặc dù đến quý phủ Vương thái y, nhưng lúc đến là từ con đường bí mật mà tới, bên ngoài làm sao nhìn thấy đi ra ngoài? Chính là đuổi theo, cũng phải đi ra ngoài bằng con đường bí mật mới được, nào biết con đường bí mật thông đến nơi này? Trong Hạc Lâm Viên Nhi hơn nửa đêm bốc cháy, nói vậy xa xa gần gần các đại thần đều nhìn thấy, lúc này tới đây, không chừng là người Vương thái y quen biết đi tới trao đổi chuyện này.

Vương thái y trong lòng nghĩ thông suốt, muốn cáo lỗi Liễu Mạn Nguyệt, nhưng nhất thời còn chưa nghĩ ra phải như thế nào, liền nghe Liễu Mạn Nguyệt nói: “Vương đại nhân có khách, liền xin hãy đi trước xem sao, nơi này một chốc còn không có chuyện gì đáng ngại.”

Vương thái y thở phào nhẹ nhõm, vội vàng đứng dậy cáo lỗi đi ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117

Đội Vương thái y sau khi rời khỏi đây, Liễu Mạn Nguyệt lại suy nghĩ, quay về phía Triệu thống lĩnh nói: “Triệu đại nhân, nói vậy con đường bí mật trong cung kia trong chốc lát sẽ không bị người nhìn ra, chờ sau khi đám cháy bị dập tắt, không chừng cũng có thể bị người tìm ra. Biệt viện của Vương thái y chỗ này ở đây hai ngày coi như an toàn, nhưng qua mấy ngày liền khó mà nói.

“Trên người Hoàng Thượng có thương tích, mặc dù không thể đi xa một nhọc, nhưng chắc chắn cũng không thể ở lại chỗ này, chúng ta cần phải nghĩ biện pháp, thừa dịp hai ngày này còn loạn, trước thời gian nghĩ ra con đường lui.”

Hoàng Thượng một ngày không tỉnh, chuyện này sẽ thêm một ngày loạn. Tuy nói rút lui lúc này không chừng sẽ bị đám người trong Các âm thầm động tay động chân, sợ rằng có người còn thừa dịp thời cơ này lập vua mới thay đổi triều đại khác. Thế nhưng đến cuối cùng giữ được tính mạng mới có thể lại trở mình, dù sao sống vẫn tốt hơn rơi vào tay những kẻ điên này.

Triệu thống lĩnh trong lòng cũng biết điều đó, từng trải hơn Liễu Mạn Nguyệt nghĩ đến sâu thêm hai phần, nếu những người đó dám động, sợ là cũng sẽ đề phòng mấy đại thần này. Nếu như Vương thái y không có chuyện con đường bí mật này, cũng sợ rằng quay đầu lại sẽ bị dính líu trong đó. Còn không bằng thừa dịp hai ngày loạn này, trước rời khỏi chỗ này mới tốt.

“ Bên ngoài người nọ, tảng vật này tới đây.” Vương thái y đi ra ngoài không đầy một lát, liền vội vàng vàng đi vào, trong tay cầm một vật, Triệu thống lĩnh đầu lểch mắt nhìn, ngăn người, Vương thái y gọi người đặt ở trong khay đưa vào phía sau.

“Này.” Liễu Mạn Nguyệt ngăn người, vật trước mặt này nhìn rất quen mắt, hình như mình cũng tìm thấy một khối như vậy ở chỗ Hoàng Thượng? Nghĩ tới, liền ngừng đầu nhìn về phía Tiểu Châu Tử.

Tiểu Châu Tử đưa cổ nhìn thoáng qua, cũng sững sờ: “Đây là tín vật của Hoàng Thượng!”

“Người nọ còn ở đây không? Có nói cái gì không?” Minh vừa tới, người nọ liền tìm đến, nói vậy nhất định là nhìn trong vườn bốc cháy, liền vội vàng tìm tới đây, hẳn có thể tìm, đích thị là biết cửa ra vào của con đường bí mật kia ở nơi này!

“Còn ở còn ở!” Vương thái y thở phào nhẹ nhõm, vội nói, “Người nọ chờ ở bên ngoài, chỉ nói muốn gặp khách nhân hôm nay tới đây, lúc này thần mới đi vào chờ lệnh.”

Khách nhân hôm nay tới? Liễu Mạn Nguyệt khẽ suy tư, thừa dịp gia đình Vương gia đi ra ngoài mời người lúc trước, thấp giọng nói với Triệu thống lĩnh: “Còn phiền toái Triệu đại nhân một lát nữa cẩn thận một chút, mặc dù hẳn có tín vật của Hoàng Thượng, nhưng vẫn phải cẩn thận.”

Triệu thống lĩnh gật đầu, tay đề lên trường kiếm bên hông, đứng ở cửa, chờ người nọ đi vào.

Không lâu lắm, gia đình dẫn một nam tử chừng ba mươi tuổi đi vào, sau khi vào cửa, người nọ chấp tay hướng về phía Triệu thống lĩnh hành lễ, ánh mắt quét về phía bình phong, trong lòng âm thầm kinh ngạc, lại thấy Tiểu Châu Tử đứng ở bên cạnh bình phong, lúc này mới mở miệng nói: “Tại hạ Tôn Quý, tuân theo lệnh chủ nhân nhà mình tới đây, chẳng biết có được trông thấy khách nhân tới hôm nay không?”

Bên kia Tiểu Châu Tử thấy tướng mạo người nọ hơi sững sờ, quay đầu nhìn thoáng qua Liễu Mạn Nguyệt ở bên trong, lại nhìn về phía người nọ: “Ngài là vị Tôn Quý trước kia?”

Người nọ khẽ gật đầu, hướng Tiểu Châu Tử cười cười: “Công công trí nhớ tốt.”

Trong lòng Liễu Mạn Nguyệt kinh ngạc, nhìn về phía Tiểu Châu Tử, hẳn vội vàng thấp giọng nói: “Vị Tôn tiên sinh này, trước kia ở trong vườn, Gia của chúng ta gặp mặt quá hai lần.”

Trong lòng hơi có chút suy tư, biết người gặp gỡ này không phải là người đơn giản, mở miệng nói: “Tôn tiên sinh tha lỗi, nữ tặc không xuất đầu lộ diện, không biết hôm nay Tôn tiên sinh tới đây, quý chủ nhân có gì phân phó?”

Thấy bình phong, liền nghi ngờ bên trong chẳng lẽ là nữ tử? Chẳng lẽ lúc Hoàng Thượng đi ra ngoài cũng mang theo Thái Hậu đi ra? Lúc này nghe giọng nói hẳn của cô gái trẻ tuổi, Tôn Quý càng sững sờ lại càng sững sờ, nhưng lại không dám trì hoãn thời gian, vội nói: “Chủ nhân đã phân phó, nếu vườn kia có cái gì động tĩnh không tầm thường, liền muốn tiểu nhân tới bên này tiếp ứng, trông coi?”

Liễu Mạn Nguyệt trong lòng trầm xuống, mới nói: “Không biết quý chủ nhân là?”

Lời này vừa hỏi ra, trong lòng Tôn Quý lại càng nghi hoặc, khẽ nhíu mày nhăn mặt, khoe mắt hướng về phía Triệu thống lĩnh bên kia nhìn lướt qua, mới nói: “ Chẳng biết có được trông thấy vị Gia hay không? Chủ nhân nhà ta cùng vị Gia kia có quen biết .”

Trong đầu xoay chuyển mấy vòng, Hoàng Thượng bị thương cũng không phải là chuyện nhỏ, lúc này còn hôn mê bất tỉnh. Nếu như người này không có lòng tốt thì cần phải làm như thế nào cho tốt? Nhưng nếu không nói với hắn, vạn nhất Hoàng Thượng thật sự có bất trắc gì. Chính là không có, mình ở cõi đời này chưa quen cuộc sống nơi đây, có thể dẫn hắn trốn được đi đâu?

“Gia nhà chúng ta lúc đi ra ngoài bị đá thương, lúc này. Người còn không có tỉnh.”

Tôn Quý mãnh liệt ngừng đầu, mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, chà trách, mình lấy ra tín vật vị kia vốn nên tự mình tiếp kiến mới đúng, sao có thể gọi phụ nhân gặp mình? Thì ra là bị thương rồi!

Trong lòng trầm xuống, Tôn Quý chỉ đành phải cắn răng nói: “Không biết có thể gặp mặt một lần hay không? Sau khi trở về tiểu nhân sẽ cùng phu nhân bàn bạc chuyện bên ngoài.”

“Vậy thì làm phiền Triệu đại nhân và Vương thái y.”

Đóng lại hai mắt, thân thể tựa vào trên nệm êm sau lưng. Triệu thống lĩnh và Vương thái y mang theo người gọi Tôn Quý kia đi chỗ ở của Hoàng Thượng, người nọ nếu đã gặp qua Hoàng Thượng, nhất định là nhận biết được, không để hắn thấy tận mắt một lần, hẳn nào dám nói ra chuyện gì? Lúc này mình lại không có gì để dựa vào, chỉ có thể đánh cược chủ nhân của Tôn Quý và tiểu hoàng đế là chung một phe.

Không lâu sau, bên kia người đã trở lại, Tôn Quý gặp Hoàng Thượng, biết người đang hôn mê, ngược lại thả chút ít tâm tư —— đúng là người cần gặp. Về phần cô gái kia. Có thể đi theo Hoàng Thượng, thống lĩnh thị vệ một đường từ con đường bí mật xuất cung, chắc là người thân tín của Hoàng Thượng.

Triệu thống lĩnh và vị Vương thái y này cũng là vâng theo nàng ấy như Thiên Lô sai đâu đánh đó, có việc, cũng muốn cùng nàng thương lượng trước.

“Không biết phu nhân có tính toán gì không?” Người trở lại, Tôn Quý lập tức mở miệng hỏi thẳng.

Liễu Mạn Nguyệt trầm ngâm một chút, sau đó mở miệng nói: “Lúc chúng ta tới đây, mặc dù hẳn là không có người nào thấy, nhưng cũng khó tránh khỏi có vạn nhất. Nếu như nơi này bị tra xét, Gia của chúng ta lúc này còn không có tinh, phạm là gặp phải bọn họ chỉ sợ dữ nhiều lành ít. Dù không ai nhìn thấy, nơi này cũng không phải là chỗ yên ổn lâu dài, vốn định nhân cơ hội chuyển cái địa phương, lại nhất thời không có chỗ có thể chọn, không biết Tôn tiên sinh có biện pháp gì?”

Nghe nàng nói như thế, Tôn Quý thả nửa tâm tư, vội nói: “Trước kia chủ nhân nhận được tin của bên này, mấy ngày nay đã sai người mang binh xuôi nam, hôm nay trong vườn xảy ra chuyện lớn như thế, chỉ sợ trong kinh không yên ổn. Những người này nếu lấy có tìm kiếm thân cận đại thân bên này, Gialiên phiền toái. Kinh thành sợ là trở về không được. Tiểu nhân có ý kiến là trước đi về hướng Bắc, trên đường có thể cùng quân đội tập hợp sau đó lại quyết định, chẳng qua là thân thể của vị Gia kia.”

Xe ngựa mệt nhọc, chỉ sợ sẽ làm bị thương thân thể, mọi người lại là chạy thoát thân hướng phương Bắc đi, trong thời gian đó nào dám trì hoãn? Nhưng trên người Hoàng Thượng có thương tích, chỉ sợ sẽ xảy ra nguy hiểm.

Cau mày, nếu như có thể, nàng vạn lần không muốn di chuyển. Đừng nói ở cổ đại, ngay cả là ở hiện đại, nếu ai bị bệnh, cũng muốn ở bệnh viện tĩnh dưỡng, ngay cả xe đều ngồi ít, tốt nhất là không ngồi, sao có thể chịu giày vò?

Mà bây giờ.

“Vương thái y, thương thế của người có thể chịu được không?”

Thấy hỏi, cái trán của Vương thái y toát ra mồ hôi, chỗ này lúc này đã không yên ổn rồi, vừa nãy Triệu thống lĩnh đã thấp giọng nói với ông, phạm là những người đó tìm thấy cửa vào con đường bí mật, mệnh của một nhà già trẻ của nhà mình có thể bị.vốn sợ Liễu Mạn Nguyệt không muốn Hoàng Thượng di chuyển, ông còn đang nghĩ phải khuyên giải nàng như thế nào. Nhưng lúc này nàng lại biểu hiện đồng ý chuyện này, nhưng lại sợ vị kia. Nếu như xảy ra chuyện, đầu của mình.

Không đi, bị những người kia phát hiện, đầu của một nhà già trẻ nhà mình khó giữ được. Đi, nếu như vị này có xảy ra việc gì không hay, một nhà già trẻ nhà mình cũng đi theo khó giữ được. Cần phải chữa trị tốt cho vị này.

“Thần, chính là liều tánh mạng này cũng muốn một đường chiếu cố tốt sự an nguy của Thánh thượng!”

Chưa nói tốt hay không tốt, chỉ nói liều mạng chiếu cố.hai mắt Liễu Mạn Nguyệt tối sầm lại, biết ông cũng không có mười phần nắm chắc.

Thở dài một tiếng, nhắm lại hai mắt, rồi mạnh mẽ mở hai mắt ra nói: “Triệu đại nhân, Vương thái y, còn làm phiền hai người, buổi sáng hôm nay tốt nhất là trước khi hừng sáng có thể rời khỏi chỗ này, nếu không đợi đến ngày mai không chừng có biến số gì, vùng lân cận con đường ít người qua lại cũng có. Lại nói tiếp, dược liệu và những đồ vật thiết thực phải chuẩn bị cho thỏa đáng. Người nhà Vương thái y cũng phải đi theo, miễn cho lúc chúng ta đi, lại làm liên lụy tới bọn họ.”

“Dạ!” Triệu thống lĩnh vội ôm quyền lên tiếng.

Vương thái y cũng vội vàng tạ ơn, mặc dù Liễu Mạn Nguyệt không đề cập tới ông cũng muốn nói ra điều này, nhưng lời nói này từ trong miệng nàng nói ra lại không giống nhau.

Tôn Quý kia nghe thấy thế, trong lòng an tâm thêm mấy phần, hẳn ở lại phía nam, chính là vì âm thầm cùng tiểu hoàng đế liên lạc, nếu có vạn nhất, cũng phải nghĩ biện pháp bảo toàn người. Nếu như bị nữ tặc kiến thức nông cạn trái ngăn cản phải ngăn trở, nói không chừng hẳn có thể một đao đi xuống, sau này dù cho tiểu hoàng đế tức giận cũng muốn cưỡng ép bọn họ rời đi.

Nhưng hôm nay nghe thấy thế, nàng kia cũng là có kiến thức, chẳng trách có theo tiểu hoàng đế một chỗ trốn ra được đây.

Đã chuẩn bị ba cỗ xe, lần này, cũng có không ít người giả trang làm binh dân thừa dịp trời tối rời đi.

Đám người Liễu Mạn Nguyệt chân trước vừa đi, chân sau, đường đi xung quanh Hạc Lâm Viên đã bị một đám thổ phi không biết từ chỗ nào chặn đánh chết. Chỉ cần thông minh cơ trí một chút cũng phát hiện có chút biến cố, chỉ vừa thấy lửa cháy, đợi một hồi lâu không nghe thấy tin tức Hoàng Thượng trốn ra được, liền an bài đường lui nói trước rồi đi vẫn còn coi là khá tốt, cuối cùng là về trước trong kinh. Nhưng những người không thể rời đi, bị ngăn chặn ở lân cận, trừ phi vượt núi băng đèo, nếu không làm sao có thể chạy thoát thân?

Lung la lung lay ngồi ở bên trong xe ngựa, con đường đi về phía Bắc này không thể so với đường vào kinh, dọc theo đường đi có rất nhiều hố mấp mô gồ gề, Liễu Mạn Nguyệt một người sống tốt lành ngồi còn cảm thấy lắc lư chết đi sống lại, huống chi tiểu hoàng đế?

Cau mày, gắt gao nhìn chăm chăm khuôn mặt tái nhợt kia, trong tay Liễu Mạn Nguyệt cầm khăn tay lau mồ hôi trên đầu cho hắn. Nghe Vương thái y nói, may nhờ hắn lúc ấy tránh né kịp thời, chúi thủ sau lưng kia mới không có cắm vào trong tim, cũng không có đâm sâu được như vậy. Nhưng một đao này cũng không nhẹ, vì thế cho đến lúc này còn không có tỉnh lại. Lại nói, nhuyển cân tán kia mặc dù khiến cho toàn thân vô lực vốn nên không có phản ứng khác thì mới đúng, thế nhưng lại khiến cho năng lực tự lành giảm xuống, miệng vết thương khép lại cũng chậm rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118

“Người nói một chút, làm hoàng đế có chỗ tốt gì? Mỗi ngày mệt mỏi gần chết không nói, các phi tử trong hậu cung cả đám đều giống như sói, còn đám người phía dưới viện cố cho người mượn chỗ dựa để hạn chế người, khi dễ người bên cạnh đây, còn có những kẻ có ý nghĩ kỳ lạ cũng muốn làm hoàng đế” Để hân đầu tựa vào trong ngực của mình, hai mắt của Liễu Mạn Nguyệt hơi xuất thần, khoe miệng khẽ cong lên, nhưng trên mặt lại không thấy vui vẻ gì, “Làm hôn quân thì Người không chịu. Làm Minh Quân thì mệt mỏi gần chết không nói, còn phải cẩn thận không bị hành thích. Dứt khoát xuất cung làm cái bình dân Nhưng làm gì lại có chuyện đơn giản như vậy.”

Bạch Oánh khẽ nghiêng mặt, hướng về khuôn mặt của Liễu Mạn Nguyệt nhìn thoáng qua, đôi môi giật giật, đem lời muốn nói nuốt xuống. Chủ tử nhà mình đã lâu không có cảm giác mệt mỏi như vậy đi? Về mặt mệt mỏi, xiêm y trên người cũng đã thay bộ hoa phục lụa mỏng kia, mặc dù người tiêu tụy như vậy, thể nhưng vấy vãi bông màu xanh mặc ở trên người ngài ấy đặc biệt cảnh đẹp ý vui. Người mệt mỏi thành bộ dáng như vậy, nhưng cũng không có nghe thấy nửa tiếng oán trách. Xe này xóc nảy, ngay cả nàng đã tập qua võ đều có chút chịu không được, huống chi là ngài ấy?

Nhưng ngài ấy lại giống như không biết những điều đó, chỉ ngồi trên xe chăm sóc Hoàng Thượng. Ăn uống, chi tiêu lại càng không chịu được nổi, lại vẫn như cũ không nghe được nửa tiếng oán trách của ngài ấy.

“Chủ tử, dùng chút nước canh đi ạ.” Trên đường đi gấp lại vội vàng, nhưng cũng cần được nghỉ ngơi. Bên ngoài ven đường đốt lửa nấu nước chuẩn bị cơm, Bạch Hương bụng chén sụp đi tới bên cạnh xe đưa vào.

“Ừ, Vương tiên sinh đâu?” Ra khỏi cửa lớn của Vương gia, dọc theo đường đi mọi người đều sửa lại cách gọi. Hoàng Thượng được mọi người gọi thành chủ tử, chủ nhân, Gia, Liễu Mạn Nguyệt tất nhiên là phu nhân. Triệu thống lĩnh và Vương thái y gọi là tiên sinh, cùng Tôn Quý gia gọi giống nhau.

“Vương tiên sinh đang sắc thuốc buổi trưa.”

“Người đi bảo Vương tiên sinh nghỉ ngơi nhiều chút, được thảo đề cho đám người Tiểu Châu Tử bọn họ sắc là được, chớ để mệt nhọc.” Nói như thế nào đó cũng đường đường là vị quan lão gia, thái y cũng là người, cũng không thể so với đám người Tiểu Châu Tử, Tiểu An Tử bọn họ quyết một lòng. Liễu Mạn Nguyệt dám sai sử mấy tiểu thái giám này, cũng không dám sai khiến Tôn Đắc Long và Vương thái y.

“Dạ đã biết ạ, Tiểu Lưu Tử ở bên cạnh giữ lửa sắc thuốc, Vương thái y chỉ nhìn.” Bạch Hương nói xong, liền xoay người đi lấy lương khô.

Đồ ăn của người bên cạnh có thể tốt nhất, nhưng cho Hoàng Thượng dùng tất nhiên là nước canh thượng hạng đấy. Vương thái y từ trong nhà mang đi ra, trừ những dược liệu thượng hạng này, chính là các loại thuốc bổ. Đều là đám người Triệu thống lĩnh bọn họ vác đi ra đây, thu thập đồ vật ở bên trong Thánh Vũ Các, cũng có chút ít nhân sâm, tổ yến các loại, lúc này toàn bộ phát huy công dụng.

Mình đã uống vài ngụm sụp, lại dùng chút lương khô, tránh sang một bên, trên đầu mang theo mũ có màn che chờ Vương thái y tới chẩn đoán bệnh cho Hoàng Thượng. Mặc dù nàng không ngại những thứ này, cũng không sợ thấy nam nhân, nhưng thử nghĩ xem, mình dầu gì cũng là phi tần của hân, hơn nữa lại trưng ra khuôn mặt gây tai họa này, hiện nay lại đang chạy trốn, nếu như có thể ít gặp người vẫn nên ít gặp người thì tốt hơn, nếu không, chớ sau khi hân tỉnh, mình cũng không biết sẽ bị giày vò như thế nào đâu.

Vương thái y cau mày chẩn đoán mạch, liền nghiêng người lui đến cửa ra vào, Liễu Mạn Nguyệt hỏi: “Như thế nào?”

“Mạch cũng coi như vững vàng, sợ là trên đường xóc nảy, nên người lúc này mới ba ngày còn không có tỉnh lại.” Hoàng Thượng trúng kiếm này mặc dù nguy hiểm chút ít, nhưng nếu như nghỉ ngơi mấy ngày cho tốt, lại dựa vào dược liệu cực phẩm trong hoàng cung, chỉ cần không bị người động tay động chân thì đương nhiên có thể bồi dưỡng lại được. Nhưng hôm nay người đang trên đường, chính là mang theo dược liệu khá hơn nữa, cũng chịu không được giày vò như thế.

Hơi trầm ngâm một chút, Liễu Mạn Nguyệt mới nói: “Trước ra khỏi vùng này, rồi cuộc xa kinh thành, đợi ra khỏi huyện huệ này lại đi từ từ lại.”

Vương thái y gật đầu, lui xuống.

Từng muổng từng muổng thuốc hướng trong miệng Hoàng Thượng đưa vào, may mắn vẫn còn tốt, hân có thể uống vào. Giơ tay lên sờ sờ trên trán của hân, bởi vì bị đau nên toát ra một chút mồ hôi, nhưng trên người không có nóng lên, nên không có gì đáng ngại.

Tôn Quý sau khi rời khỏi chỗ ở của Vương thái y, liền tự mình phóng điều hầu đưa tin, người vừa quay lại lại hộ tống dọc theo đường đi, hơn nữa hộ vệ trong cung cỡi ngựa đi theo xung quanh, mặc dù đã thay một thân trang phục, nhưng khí thế trên người vẫn còn, nhân lực độc đáo vẫn có, phạm là có chút bọn đạo chích muốn đánh chủ ý ba chiếc xe này, cũng cho rằng không biết đã tìm được tiêu cực sự phụ ở chỗ nào, không ai dám âm thầm ám toán.

Một đường đi lại là năm sáu ngày, ra khỏi huyện Huệ này. Thân thể của Liễu Mạn Nguyệt mệt mỏi rồi, ngay cả vành mắt đều không chịu đựng được lờ mờ vào, nhưng nửa chữ cũng không nói. Bạch Oánh, Bạch Hương một bên ti mỉ hầu hạ, nhưng nàng ngay cả chân đều bước nhẹ, chỉ sợ gây ra tiếng động gì lại khiến cho Hoàng Thượng ngủ không ngon.

“Phu nhân, đã ra khỏi huyện Huệ rồi, Triệu đại nhân nói trên đường có thể đi chậm một chút rồi, đợi quá hai ngày đến huyện thành phía trước nghỉ ngơi hai ngày lại từ từ lên đường.” Tiểu An Tử ở cửa thấp giọng nói vào trong.

“Ừ, tất cả mọi người cũng cực khổ, đến lúc đó nghỉ ngơi cho tốt một hồi.” Dứt lời, Liễu Mạn Nguyệt nhắm mắt lại, đầu tựa vào tấm gỗ phía sau, lại nói, “Chúng ta mang ngân phiếu, nếu là có thể đổi liền đổi mấy lượng, trên đường đừng để mọi người bị ủy khuất, đều nghỉ ngơi hai ngày cho tốt.”

“Vâng” Tiểu An Tử nghe nàng không có gì phân phó nữa, lúc này mới lui xuống.

Nghe nói cuối cùng có thể chậm rãi đi, Bạch Oánh thở phào nhẹ nhõm. Mấy ngày nay nàng mạnh chống, trên người cũng đều đã mỏi nhừ, nhưng mắt thấy ngay cả chủ tử nhà mình cũng không kêu khổ, nên nàng cũng cắn chặt răng quan không dám lên tiếng.

Lúc này trong đầu chợt nhớ tới nha đầu Bạch Huyền, nếu như nàng ở đây, chỉ không dám nói ở trước mặt chủ tử, sau lưng cũng có thể nói thầm mấy câu đi? Đánh chủ ý vào sự đau lòng của chủ tử, len lén cùng đám người Tiểu Châu Tử bọn họ nói thầm chỉ sợ cũng không thiếu được. Nhìn về phía Bạch Hương ngồi bên kia, nha đầu này thẳng tính cũng vô cùng tốt, chủ tử không muốn thêm phiền toái, nàng liền quyết định không hừ một tiếng, mà ngay cả nửa câu khổ cũng không nói, chẳng qua sự mệt mỏi trên khuôn mặt kia, che cũng không thể che hết.

“Hoàn hảo lúc này đi cùng người a.”

Thấy Bạch Oánh nhìn mình, mang theo nụ cười trên mặt lại nói lời này, Bạch Hương không hiểu ra sao, hoàn toàn không hiểu được ý của nàng.

“Phu nhân!” Bên ngoài chợt truyền đến thanh âm vội vàng của Triệu thống lĩnh, khiến cho Liễu Mạn Nguyệt từ trong cơn buồn ngủ thoáng cái thức tỉnh.

Người tỉnh lại, đầu tiên là cúi đầu nhìn tiểu hoàng đế ngủ ở bên cạnh, giờ tay lên sờ sờ, trên mặt nhiệt độ ấm, hơi thở trong lỗ mũi cũng bình thường, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Hồi thần lại hướng ra phía ngoài nhìn lại: “Chuyện gì?”

“Hình như có nhóm đoàn kỵ mã lớn tới đây. Nghe, giống như quân đội.”

“Phía bắc?” Lòng mày Liễu Mạn Nguyệt nhíu lại, thanh âm nghi ngờ hỏi.

Triệu thống lĩnh nuốt một ngụm nước bọt, trong cổ họng bắt đầu có chút siết chặt: “. Phía nam.”

Trong đầu Liễu Mạn Nguyệt một mảnh mờ mờ, lại cúi đầu nhìn tiểu hoàng đế ngủ ở bên cạnh. Nếu là phía bắc, đó chính là nhân mã tiếp ứng, nếu là phía nam.

“Cần phải tránh đi trước?”

Nghe âm thanh bên ngoài của Triệu thống lĩnh, Liễu Mạn Nguyệt cười khổ một tiếng: “Còn tránh như thế nào? Nơi này bốn bề không thấy núi, lúc này ngay cả cánh rừng bụi cỏ cũng không trông thấy, chờ bọn họ đến đây đi.”

Đã có hết sức lực chạy mấy ngày nay, thế nhưng lúc này vẫn bị bọn họ đuổi theo. Phái đại đội nhân mã tới đây, sợ là đã có ý nghĩ không chết không thôi.

Giờ tay lên, sờ sờ chùi thủ trong ngực cắt giấu phòng thân, bụng thông tròng mắt nhìn người giống như đang ngủ say kia. Đi xa như vậy, vẫn bị bọn họ đuổi theo. Thôi, nếu có thể một mạng đổi lại mấy mạng đó chính là buôn bán lời.

Lại đuổi thân ra hai tay đặt ở trên mặt hấn vuốt ve, chính là chết, cũng không thể để người rơi vào trong tay bọn họ.

“Bạch Hương, coi chừng chậu than.”

Bạch Hương nghe nói như thế sững sờ một chút, quay đầu nhìn sang chậu than ở một bên, mặc dù không hiểu được ý, nhưng cũng gật đầu.

Bạch Oánh chỉ cảm thấy có cái gì không đúng, nhưng lại cũng không hiểu lời nói này của chủ tử rốt cuộc là ý gì. Phía sau có truy binh, mình chỉ có thể hết sức liều mạng, dùng mệnh này để chống đỡ, cũng liền tròn chức trách tình cảm chủ tử.

Lại qua thời gian một nén nhang, mấy người Liễu Mạn Nguyệt cũng có thể nghe thấy động tĩnh kia giống như tiếng sấm nơi chân trời, như tiếng sét đánh xuống khiến cho đất rung núi chuyển.

Sắc mặt của mọi người đều tối sầm lại, đem mấy chiếc xe ngựa vây vào giữa, bày ra trận hình, chuẩn bị liều một trận cá chết lưới rách.

Mất thấy nhân mã nơi xa càng ngày càng gần, đợi có thể nhìn rõ ràng trang phục của người trên lưng ngựa, Triệu thống lĩnh không khỏi kinh ngạc, quay đầu nhìn về phía mấy hộ vệ bên cạnh, mọi người cũng đều lộ vẻ kinh ngạc . . . người tới, trang phục trên người giống trong quân đội của Đại Hãn? Bọn họ, lại có thể xúi giục quân đội ở nơi nào sao? !

Chính là đóng quân khắp nơi, nếu không có chỉ thánh chỉ của hoàng đế, quân phủ cũng không thể điều động, trừ khi quan to ở địa phương nào đó nuôi tư binh kéo quân tới tạo phản!

Đang lo lắng, Tôn Quý bên kia chợt giục ngựa đi về phía trước, đón những người này đi qua, lại càng khiến trong lòng mọi người buộc chặt, người này nếu là Ám tử trong kinh, cũng khó trách sẽ bị bọn họ đuổi theo.

Đang suy nghĩ, Tôn Quý đã chạy rất xa đón những người này, cùng hai vị mặc trang phục tướng quân dẫn đội ở phía trước nói mấy câu nói, chỉ thấy mọi người đồng loạt ngừng đầu, nhìn về phía bên này, lại giục ngựa đi về phía trước, hướng chỗ này đi tới.

Đi đến cách xe phía trước khoảng hai ba mươi trượng, chúng tướng quân đồng loạt xuống ngựa, quỳ xuống đất hô to: “Bọn thần cứu giá chậm trễ, Hoàng Thượng vạn tuế, vạn vạn tuế.”

Trong tay nắm chuỳ thủ thật chặt, nghe một tiếng hô này, trong lòng Liễu Mạn Nguyệt ngạc nhiên một hồi, cau mày, đẩy ra cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Xa nhìn không rõ, nhưng gần thì nhìn thấy Tôn Quý quỳ ở trong đội nhân mã, bỗng nhiên đứng người lên, một tay đã nắm vành mũ có màn che đội ở trên đầu, xoay người đi ra ngoài.

“Người tới là người phương nào?”

Chúng hộ vệ vô cùng kinh ngạc, chợt nghe phía sau truyền đến câu hỏi của một cô gái, tự biết là Liễu Mỹ Nhân. Xuất cung bị chỉ thị quả quyết của nàng hù dọa một hồi, lúc này thấy nàng lại vẫn có thể đi ra ngoài hồi, trong âm thanh ngay cả chiến ý cũng không mang theo chút nào, không khỏi trong lòng xấu hổ. Mọi người vừa mới thấy bị người đuổi theo, đã đều sinh ra ý niệm hân phách chết, bị một quý của bọn họ đều khiến cho có chút sững sờ, lại vẫn không có được phản ứng nhanh như ngài ấy.

“Thần, Tôn Tú Cập, phụng lệnh Hoàng Thượng điều binh vào kinh chặn lại gian tế của nước Hồ, chỉ vì phải giấu diếm hành tung vượt qua đường lớn, không thể đón thánh giá, nhận lấy thư tín của Tôn Quý đi đường vòng về phía trước, cứu giá chậm trễ, mong Hoàng Thượng thứ tội.” Người nọ cảm đầu một thân áo giáp, giọng nói trong sáng, giống như thiếu niên trẻ tuổi, ngược lại không giống lão tướng ba mươi năm tuổi kia, khiến cho Liễu Mạn Nguyệt nhú mày.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 119

“Hoàng Thượng đang bên trong xe nghỉ ngơi, các vị tướng quân cực khổ, xin trước rời khỏi trước, tìm chỗ nghỉ ngơi tạm rồi lại bàn bạc sau.”

Người bên cạnh không biết, hai vị dẫn đầu kia lại nghe Tôn Quý nói, biết Hoàng Thượng trong lúc chạy ra khỏi cung thân trúng chùy thủ, lúc này còn không có tỉnh lại. Liễu Mạn Nguyệt nói vậy có vẻ là vì ổn định lòng quân, đưa mắt nhìn lướt qua về phía Liễu Mạn Nguyệt, thấy trên người nàng mặc váy vải bông màu xanh, đầu đội mũ có màn che, mặc dù nhìn không thấy bộ dáng, nhưng cả người đoan đoan chính chính đứng ở đó, không chút xúc động.

Tôn tướng quân kia nghe lệnh đứng dậy, hướng về sau truyền lệnh, mọi người trong quân nghỉ ngơi tại chỗ.

An trí tướng lĩnh trong quân xong, Tôn tướng quân kia mới mang theo người nọ bên cạnh cùng nhau hướng xe ngựa đi tới. Lúc người cúi đầu còn không biểu hiện cái gì, lúc này vừa ngẩng đầu lên, Liễu Mạn Nguyệt mới sững sờ phát hiện ra, Tôn tướng quân cùng người bên cạnh kia giống nhau như đúc? Chỉ là tướng mạo của Tôn tướng quân uy nghiêm hơn một chút, đôi môi mím thật chặt, mang trên mặt vẻ mặt lạnh thấu xương, mà người bên cạnh mang trên mặt nụ cười nhàn nhạt, ánh mắt tò mò hướng về phía Liễu Mạn Nguyệt cũng đang đánh giá mình không trốn tránh.

Hai người này không chỉ có bộ dáng giống nhau, mà lại vẫn có ba phần lớn lên giống. Tiểu hoàng đế?

Trong lúc đang ngây người, đã nghe người nói: “Hoàng huynh đâu?”

Hoàng huynh? !

Lại sững sờ một chút, hoàng huynh? Hoàng Thượng còn có.Huynh đệ?

Nếu như đổi lại hoàng đế khác, có mấy người huynh đệ rất bình thường. Nhưng tiểu hoàng đế ngay cả tỷ muội cũng không có, nơi nào đến được “Huynh đệ”? Năm đó lúc chiến loạn, nguyên bản hoàng đế ở trong kinh bỏ mình, một số huynh đệ tỷ muội đều mất ở phía Đông, Nam Nhị vương ra tay. Phía Tây Định Vương đánh vào trong kinh, lại cùng Nhị vương này chinh chiến nhiều năm, sau này Nhị vương nửa huyết mạch cũng không có lưu. Về phần Nghiêm vương phía Bắc kia lại càng không phải nói ngay trước lúc chiến loạn đã chết, lại là đoạt tay áo, phi cũng không cưới, làm sao lưu lại huyết mạch?

Liễu Mạn Nguyệt sững sờ, ngay cả Triệu thống lĩnh và Vương thái y cũng ngây ngẩn cả người, chuyện chính sự này bọn họ so với Liễu Mạn Nguyệt rõ ràng hơn một ít, tất nhiên biết hoàng đế làm gì có huynh đệ? Nhưng hai người này. Chẳng lẽ gọi sai rồi? Gọi chính là “Hoàng huynh” hay sao ?

Tôn Quý tiến lên phía trước một bước, hướng về phía mọi người nói: “Hai vị này chính là tiểu chủ nhân nhà ta.”

Tiểu chủ nhân? Cho nên Tôn Quý họ Tôn.

“Không biết hai vị cùng Hoàng Thượng là?” Liễu Mạn Nguyệt mở miệng, nói ra nghi ngờ trong lòng đám đông.

Tôn tướng quân kia khê khom người: “Tại hạ là Tôn Tú Cập con của Nghiêm vương, vị này là bào đệ Tôn Tú Thanh, chúng ta phụng mệnh phụ thân, vào Đại Hằng giúp Hoàng Thượng thanh trừ nội loạn.”

Long Dương Vương gia kia lại có nhi tử? !Mà. Nhìn tuổi của hai người này, hình như xấp xỉ với tiểu hoàng đế, nói cách khác, lúc hai người bọn họ mới sinh ra, sợ chiến loạn như vậy sẽ chết. Chẳng lẽ, già chết ? !

Trong lòng giật mình một hồi, chẳng trách a, chỉ sợ Long Dương vương gia cũng già chết như thế, cũng là Vương gia kia nguy trang, cũng đúng, thiên hạ này không phải người nào cũng muốn ngồi. Không muốn ngồi thì tránh ra khỏi vòng chiến loạn, tránh ra Đại Hạng cũng là bình thường, chỉ đừng gây chướng mắt người ngồi lên ngôi vị hoàng đế, thì sẽ không có người đi tìm bọn họ gây chuyện.

Hơi gật đầu, vị Vương gia này rốt cuộc nghĩ như thế nào, phải hình dung chuyện này như thế nào, lúc này Liễu Mạn Nguyệt đều không có tâm tư đi quản, cứng rắn nói: “Cực khổ hai vị ngàn dặm bồn ba.”

Đã nghe phía sau trên xe nói: “Chủ tử, Hoàng Thượng tỉnh!”

Trong lòng chấn động mạnh, người đang tại chỗ liền lung lay hai cái, khiến cho Tiểu An Tử ở một bên bị hù dọa kêu to một tiếng, định muốn giơ tay lên đi đỡ, chỉ thấy nàng quay người lại lao đảo chui vào trong xe.

Bên ngoài hai vị tướng quân của Tôn gia sững sờ một chút, thật sự cũng không để ý bộ dạng thất thố của nàng, chờ ở ngoài xe.

Nghe động tĩnh bên trong mặc dù có cô gái đáp lời, mặc dù là cung nữ, rốt cuộc nam nữ thụ thụ bất thân, lúc này đi vào cũng không dễ dàng. Vẫn là đợi các nàng tránh ra rồi lại đi vào ra mắt tiểu hoàng đế cho thỏa đáng.

Bên trong người nọ chân mày nhíu chặt, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt chỉ khẽ mở ra. Thấy rèm giật giật, lúc này mới theo làn váy vài bông màu xanh từ từ nhìn lên, không đợi hẳn nhìn rõ ràng người nào, người nọ thoáng cái ngồi chồm hổm xuống, hai tay gắt gao vòng quanh mình, chỉ cảm thấy nàng kia mềm như không xương trên người khẽ run rẩy.

“Không.Sợ.” Trên đầu nàng mang mũ có màn che, cái cảm nhìn từ dưới lúc ẩn lúc hiện, tay giật giật, muốn đi vỗ vỗ đầu vai của nàng, nhưng một nửa điểm khí lực cũng không có, chỉ có thể dùng hết hơi phát ra hai chữ.

“Nhanh chóng dưỡng tốt thân thể, thiếp liền không sợ.” Trong giọng nói mang theo chút yếu ớt, Liễu Mạn Nguyệt hít mũi một cái, lúc này mới từ từ định thần lại, vội nói, “Bên ngoài có hai vị tướng quân, nói là con của Nghiêm vương, họ Tôn.” Tôn, Công Tôn. Cũng có thể không phải là người nhà của Hoàng Thượng?Bất quá choàng tấm áo lót mà thôi, “Hoàng Thượng cần phải nhìn mặt một chút?” Nếu là chuyện bên ngoài càng tốt, nghe nói hai vị kia tới đây hỗ trợ, lúc này đã không thể coi như là người Đại Hạng, làm sao có thể tới chậm?

Hoàng Thượng khẽ chớp mắt, chậm rãi gật đầu: “Nàng vất vả rồi.”

Vất vả.đù vất vả, so với việc tro mắt nhìn người đi thì tốt hơn.

Nhìn hẳn một cái thật sâu, thấy trên mặt hẳn trừ màu trắng bệch kia không có sắc mặt nào khác, càng không phải là ý hỏi quang phản chiếu, lúc này mới nói lòng tâm tư, liền muốn đứng dậy.

Vừa khẽ động, đầu cũng choáng váng, chân cũng mỏi nhừ, suýt nữa ngã ngửa về phía sau đầu. Bên kia Bạch Oánh nhanh tay, vội vờn tay đỡ lấy, cùng với Bạch Hương, một trái một phải đỡ nàng đi ra ngoài.

“Vừa mới thất lễ, mong rằng hai vị tướng quân tha lỗi, Hoàng Thượng đã tỉnh lại, ở bên trong chờ hai vị.” Khẽ nói tiếng xin lỗi, hai Bạch liền vịn Liễu Mạn Nguyệt hướng cỗ xe ngựa của nữ quyền Vương gia bên kia đi tới.

Liên tiếp giăng co gần mười ngày, Liễu Mạn Nguyệt ngay cả giấc ngủ ngon cũng không ngủ qua. Lúc này tiểu hoàng đế coi như tỉnh, nàng vào xe của Vương gia, người liền ngủ mê đi, ngủ một giấc, liền trọn vẹn ngủ hai ngày.

Trên xe kia có đám Tiểu Châu Tử, Tiểu An Tử mấy người quen hầu hạ, bên này có Bạch Hương Bạch Oánh chiếu cố, đại quân bên ngoài nhận được thánh lệnh của Hoàng Thượng, đi về phía tây hai dặm, xây dựng cơ sở tạm thời nghỉ ngơi lấy lại sức.

Nghỉ ngơi là thân thể của tiểu hoàng đế nghỉ ngơi, và đám người mệt mỏi Liễu Mạn Nguyệt, những tráng niên hán tử trong quân đội kia làm gì phải dùng tới nghỉ ngơi? Chỉ ở bố trí ổn thỏa bốn phía, liền mỗi ngày thao luyện cộng thêm thăm dò tình trạng trong kinh.

Lại là bảy tám trôi qua, Liễu Mạn Nguyệt nghỉ ngơi đã đủ, tiểu hoàng đế bên kia tinh thần cũng đủ, lại tiếp tục nghe một chút tin tức quan trọng.

Thái Hậu Thái phi đều mất trong trận hỏa hoạn kia, không thể cứu ra. Người trốn ra được lúc này đã trở về kinh thành, lúc này trong kinh đã phát quốc tang, nói hoàng đế băng hà, mất trong trận hỏa hoạn, may mà trong bụng Hoàng Hậu và Phương lương nhân đều có con nối dòng, thái y bắt mạch, nói trong bụng Hoàng Hậuhẳn là bé trai, lúc này mới ổn định lòng dân.

Trong triều trên dưới, mặc dù không ai nói rõ, nhưng đều ngầm nói: tiểu hoàng đế không còn, trời muốn người, người —— liền mất.

... này cũng là tin tức người bình thường có thể nghe ngóng, thế nhưng một chút tin tức khác không phải là mọi người đều biết.

Hôm đó trong Hạc Lâm viên, có ít cung phi sống đi ra, Tổng phi mặc dù đi ra, thế nhưng trên mặt, trên người bị bông một mảng lớn, dung mạo đã hủy, người cũng điên điên khùng khùng.

Người nhà Tống đại nhân muốn thấy nữ nhi nhà mình, lại bị Lư gia tìm mọi cách ngăn trở, dưới con nóng giận, thừa dịp người Lư gia còn không có vào kinh, liền khóa cửa thành, chỉ nói muốn tạo phản, cùng Lư gia đấu. Không quá hai ngày, bị người Lư gia mang theo quân đội trên khuôn mặt có sóng mũi cao sâu giết lại, Tống đại nhân bị xếp vào tội danh tạo phản, bị trực tiếp ném vào đại lao, treo cổ tự vẫn, Tống phi cũng bị đưa đến trong lĩnh cung hưởng phúc yên tĩnh.

Họ hàng trong nhà bị đầy đi lưu vong, những môn khách phụ thuộc vào Tống gia giống như chim thú tan rã, còn lại những người không thoát thân được, chỉ có thể cùng nhau chịu chết.

Lư gia bởi vì có một Hoàng Hậu chờ sinh, nhất thời như mặt trời ban trưa, Hoàng Hậu không có thể sinh ra nhi tử, thì Phụng lương nhân kia cũng có thai, nàng ta cũng có thể sinh ra nam tử, nói vậy cũng có thể bị Lư gia gây khó dễ. Trong ngoài hoàng cung, đều bị Lư gia cầm giữ, mặc dù cũng có người không phục, nhưng phần lớn đều cúi đầu tránh họa, ngay cả đám người Đặng Tư trước kia được hoàng đế trọng dụng, lúc này cũng bị triệt đến cùng, ngay cả cơ hội cầm quyền cuối cùng hoàn toàn không có, chỉ có thể tránh ở trong nhà, thỉnh thoảng cùng bạn tốt trí thức gặp gỡ, cũng không có người dám trao đổi chuyện đại sự trong triều.

“Hoàng Thượng chuẩn bị khi nào hồi kinh?” Trong tay cầm thuốc mỡ, ở trên miệng vết thương trên lưng của hắn cẩn thận thoa, Liễu Mạn Nguyệt nhẹ giọng hỏi.

“Để cho bọn họ âm ỉ, âm ỉ đủ rồi, thanh lọc đủ rồi.” Hoàng Thượng để lộ nửa người trên nằm sấp ở trong xe, vốn nhắm hai mắt, chịu đựng đau nhói trên lưng, lúc này hai mắt mạnh mẽ mở ra, cười lạnh một tiếng, “Lúc đó trầm trở về dọn dẹp!”

Tay hơi dừng một chút, Liễu Mạn Nguyệt đưa mắt nói: “Hoàng Thượng không sợ bọn họ làm hỏng những chuyện này?”

Hoàng Thượng cười nhạt, nghiêng mặt, nhìn về phía nàng: “Sợ cái gì? Biết vì sao lúc này trẫm không vội vàng động thủ không?”

“Không phải bởi vì thương thế sao?” Cầm trong tay thuốc mỡ bôi xong, lại đem miếng vải tói, bảo hắn đứng dậy, cẩn thận băng bó lại cho hắn.

“Thương thế sợ cái gì?” Hoàng Thượng lắc đầu, mặc dù trên môi, trên mặt vẫn chưa có huyết sắc gì, nhưng lúc này tinh thần đã tốt rất nhiều, “Bọn họ người đang trong kinh, lúc này hắn là vội vã dọn dẹp kẻ thù chính trị, mà kẻ thù chính trị của bọn họ Ha ha, chính là một ít người xưa nay không nghe sai bảo, hai bên cũng không phải là vật gì tốt. Chờ bọn hắn đánh đủ rồi, âm ỉ đủ rồi, trầm lại trở về đem bọn họ thanh lý đi ra ngoài, không phải là tiện lợi cho trẫm sao?”

“Nhưng Hoàng Thượng không sợ bọn họ thuận tay đem một số cá nhân đắc dụng của ngài thanh lý sao?”

Nghe nàng hỏi như thế, Hoàng Thượng cười giờ tay lên ở trên mũi của nàng捏 một cái: “Mấy ngày trước đây sau khi trầm tĩnh lại liền truyền tin cho đám người Đặng Tư, bảo bọn hắn dâng hoàng an phận, chớ chọc cho phiền toái, mấy ngày nay giữ được tánh mạng, giữ được học viện chính là một cái công lớn.” Vừa nói, lại cau mày, cô lấy từng chút một, lại bảo Liễu Mạn Nguyệt vịn nằm xuống trên chân đệm, “Bọn họ vô sự, trầm liền không sợ, trong triều trên dưới đã sớm nát bét, nếu muốn thu thập, làm sao có thể một chốc thu thập được? Nếu như động, cũng sợ bọn họ vì vậy kết đảng bức vua thoái vị. Lúc này cũng đúng lúc, trẫm mặc dù trúng một đao, nhưng trúng đao này lại tốt! Trong tay bọn họ không có binh quyền, Ngự Lâm quân cũng chỉ bởi vì tìm không ra trẫm mới tạm thời nghe lệnh y, trong tay trẫm Hồ Phù ngọc tỷ đều ở, người vừa lại không có chuyện gì, mà còn có đại quân đi theo. Hừ hừ.”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 120

Nghe hắn cười trách sấm nhân, Liễu Mạn Nguyệt tức giận liếc hắn một cái: “Không ngờ trong một đao kia lại có một cái công lớn như thế? Thiếp lại rất ghét nó khó coi, nhanh chóng tốt lên một chút liền cho người bóc đi!”

“Nàng cam lòng?” Hắn nghiêng mặt, hướng về phía Liễu Mạn Nguyệt nhủ mày.

“Có gì không nữa?” Liễu Mạn Nguyệt cũng nhủ lông mày đáp trả, “Khó coi như vậy, đương nhiên muốn bóc đi!” Nói xong, tay kia còn làm cái động tác bóc đi.

Đưa tay cầm chặt cái tay mềm mại của nàng, trong mấy ngày nay lại cảm thấy có chút thô ráp, trong lòng đau, trong mắt tự nhiên là để lộ ra: “Đội thương thế của trẫm tốt lên sẽ thu thập nàng, mấy ngày nay tạm thời đành để nàng khi dễ.”

Lời này khiến Liễu Mạn Nguyệt không nhịn được che miệng cười một tiếng, liền muốn đứng dậy đi châm trà, người vừa mới nhích người, đã cảm thấy trong đầu một trận choáng váng, liền ngồi trở lại.

“Sao rồi?!” Hoàng Thượng cả kinh, không nhịn được liền muốn đứng dậy đỡ nàng, trên người vừa mới dùng sức, lập tức cảm thấy sau lưng đau đớn như tê liệt.

“Không có chuyện gì, người cứ nằm đi, chỉ choáng váng đầu thôi.” Vội vàng đem hán dè xuống, Liễu Mạn Nguyệt cười lắc đầu nói, “Có lẽ ngồi xe này xóc nảy, trước đó đã chóng mặt rồi.”

“Trước đó?” Hoàng Thượng sững sờ, cao giọng gọi Vương thái y tới đây, nhất định muốn xem mạch cho nàng.

Một tay vừa vuốt chòm râu, vừa cau mày, sau khi xem xong tay trái nghe tay phải, thật lâu thở phào nhẹ nhõm, nói: “Hoàng Thượng, Liễu quý nhân quả thực đã có.”

“Đã có?” Hoàng Thượng sững sờ, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía Liễu Mạn Nguyệt, trên đầu nàng mang mũ có màn che, nhưng cũng lộ vẻ sợ hết hồn, cũng hướng hán quay đầu lại nhìn.

“Vâng” Vương thái y mang trên mặt ba phần nụ cười, hướng Hoàng Thượng nói, “Lần trước lúc Hoàng Thượng tỉnh Liễu quý nhân đã hôn mê một hồi, thần bắt mạch cảm thấy có mấy phần giống, rồi lại sợ là xe ngựa mệt nhọc, lại chẩn đoán nhầm, chỉ phân phó hai vị cô cô tỉ mỉ chiếu cố, chờ Liễu quý nhân thân thể ổn thỏa chút ít cẩn thận bắt mạch lần nữa. Hôm nay bắt mạch, đích thị là có.” Vừa nói, liền tỉ mỉ nhìn về mặt của Hoàng Thượng, lúc trước ở trong cung, Hoàng Thượng nghe nói Hoàng Hậu, Phụng lương nhân có thai, trên mặt kia giận đến nổi xanh mét một mảnh, ông chỉ sợ lúc này cũng là như thế, lại khiến cho miệng vết thương xảy ra sự cố gì, nên mới mấy ngày trước đây không dám lộ ra.

“Có.rồi.” Hoàng Thượng vẫn ngây ngốc, thì thầm một câu, trên mặt toát ra nụ cười, quay đầu nhìn Liễu Mạn Nguyệt ngồi ở bên cạnh phả lên cười, tay ở trên đùi vỗ hết cái, lại nhìn về phía Vương thái y, “Cực khổ cho Vương thái y rồi, Tiểu Châu Tử, truyền lời trẫm, Liễu mệ nhân có thai, khao thưởng ba quân!”

Xem ra lúc này Hoàng Thượng là thật lòng thích, lúc này Vương thái y mới thở dài ra một hơi, vội vàng khom người lui ra.

Giờ tay lên kéo đôi tay mềm mại của nàng, thấy nàng vẫn còn thất thần, không khỏi cười nói: “Sao? Phải sinh hài nhi cho trẫm, sợ thành như vậy?”

Liễu Mạn Nguyệt quay đầu lại, về mặt lại mang theo vẻ sững sờ, nhìn tựa như lúc Bạch Hưong ngẩn người, cúi thấp đầu, lấy một cái tay trống không khác sờ sờ bụng: “Thiếp chỉ là nghĩ. . . . Nếu là buổi tối mấy tháng thì được. . . .”

Lúc này vẫn là thời điểm đang chạy trời chết, nó đã chọt tới, cũng không đề cập tới trước đó lên tiếng kêu gọi, ngược lại thực sự sẽ chọc tới phiền toái đây.

“Cũng không biết là nam hay nữ.”

Nghe nàng nói thầm, Hoàng thượng lớn tiếng bật cười, lại không ngờ được tác động đến vết thương, lại đổi lại hít một hơi khí lạnh, nụ cười trên mặt không giấu: “Nếu là nữ nhi chúng ta sẽ lại sinh tiếp! Nếu là nhi tử, chính là thái tử!”

Tay hơi run rẩy, nâng mắt nhìn về phía hán, trong lòng không biết là mừng hay lo, lời này của hán chính là chấp nhận mình rồi, ở trong lòng hán, bên cạnh, mình cũng là người duy nhất, phúc khí to như trời này. . . . tương lai của thiên hạ, đứa nhỏ này. . . . có thể gánh vác được sao?

“Trong cung.”

“Chuyện trong cung nàng đừng lo lắng, Lưu thị kia cũng tốt, Phương thị kia cũng được, sớm muộn gì cũng phải đi.” Lúc Hoàng thượng nói lời này thì thần sắc trên mặt nhàn nhạt, chỉ vì trong bụng của nàng còn có một hài tử còn chưa ra đời, mới không dám nói quá mức trực diện, nhìn bụng của nàng, lại không khỏi nở nụ cười, “Trẫm cũng cảm thấy nó tới đúng lúc cực kỳ đây, mấy tháng này trẫm phải dưỡng thương, nó tới vừa lúc, trẫm vừa vãn an tâm dưỡng thương, cũng không sợ những ngày này lạnh nhạt nàng. . . .”

Muốn nâng hán lưu manh, mím môi nhìn trở về, chỉ lấy mắt liếc hán một cái, lại không khỏi hướng về phía trên bụng nhìn một cái, trong lòng ám áp một mảnh, mặc dù người vẫn còn ở nơi hoang vu, không thể trở lại trong kinh yên ổn nghỉ ngơi, nhưng cuối cùng lại có thai, trong lòng giống như hoàn toàn bình yên, nếu không giống như trước kia thấp thòm lo lắng không yên.

“Đợi qua ba tháng này, chờ thai nhi ổn rồi, chờ trẫm không cần phải sợ hãi mỗi ngày hao tâm tổn sức nữa, chúng ta sẽ lấy lại những thứ đồ của chúng ta!”

Tuyết lớn bay tán loạn, trong kinh phía bắc, ở ngự hoa viên trong hoàng cung, Hoàng hậu thân mặc một bộ váy màu hồng, bên ngoài phủ cái áo choàng màu vàng nhạt, ngồi ở bên hồ, cúi thấp đầu, trên mặt tách ra một nụ cười kiêu diễm ướt át, rõ ràng ngồi ở trong gió lạnh, lại phẳng phất giống như không nhận ra.

Một tay đỡ ở phía sau thắt lưng, một tay đặt ở trên bụng, nhìn xiêm y ở trên người mình, thì thì thầm thầm nói: “con a, ngày ấy, lúc nương và phụ thân con ở cùng một chỗ, mặc chính là một thân này. . . . Đẹp mắt không? Hán là đẹp mắt đấy. . . . ngày đó thật sự là yêu nương đấy, trọn vẹn muốn nương hai lần đấy. . . .”

Rất xa, có mấy tiểu cung nữ đứng ở trong gió lạnh run người, dùng ánh mắt thỉnh thoảng hướng về phía Hoàng Hậu ở bên kia nhìn lại, Một người thông minh, kéo góc áo Xuân Vũ ở bên cạnh: “Xuân Vũ tỷ tỷ, tuyết rơi xuống nhiều rồi, nương nương nằng. . . .”

“Biết.” Xuân Vũ mang trên mặt mấy phần sầu bi, nhẹ nhàng đi tới bên cạnh Hoàng Hậu, thấp giọng nói, “Nương nương, tuyết rơi, khí trời lạnh, chúng ta quay về đi?”

“. Bảo bối, phụ thân người đi nơi nào? Sao không trở lại nhìn chúng ta một cái đây.”

Xuân Vũ không nhận được thờ dài một tiếng, Hoàng Hậu. thật sự điên rồi.

Từ ngày hôm đó, trong Hạc Lâm Viên xảy ra hỏa hoạn, nàng liễu chết đứng ở trên xe ngựa, hai mắt tỏa sáng nhìn về phía bầu trời đầy lửa, đứng ở bên cạnh xe mà cười đến điên cuồng dọa người, mấy tiểu cung nữ không phải là người trong Các bị dọa đến mức run rẩy thành một đoàn, trở về trong kinh thì bị bịt miệng, đang sống thì bị đánh chết.

Người bên cạnh có thể đi vào hầu hạ cũng thay đổi toàn bộ, lúc này cũng biết lợi hại, không có ai dám đi ra ngoài đi loạn nói lung tung...

May mắn, lúc này hồi kinh cung phi đã không có mấy người, chỉ là những cung nữ thái giám kia cũng đã giảm bớt không đến mấy người, mọi người đều chết trong trận hỏa hoạn lớn kia, còn lại.....

Nghĩ tới, trên người lại run rẩy một chập. Trong cung này ngoại trừ nàng, Hoàng hậu, Phương lương nhân ra, những ám tử, phi tần còn lại trong Các tất cả đều....chết hết

Mấy ngày giữa tháng mười một, trong cung ngay cả mấy phi tần, cung nữ cũng đã chết. Chờ tới khi nàng biết tin, khi đó cũng không còn quá để ý, chỉ có là biết cái tin tức gì đó nên bị diệt khẩu. Nhưng mấy người hầu hạ ở chỗ Hoàng hậu, cũng sáng sớm ngủ dậy, hai tay ôm cổ, hai mắt trợn trừng, cứ như vậy mà chết ở trên giường, đây chính là nàng tận mắt nhìn thấy!

Chợt nhớ tới, Trú Nhan Đan lúc trước Lưu thừa tướng đưa vào, mình chỉ vì ăn quen, liền lập tức dùng, Hoàng hậu nàng cũng hầu hạ ăn đấy, nhưng Hạ Thiên cùng phòng với mình lại bởi vì mấy ngày khẩu vị khó chịu, cũng không có dùng kịp thời, những cung nữ thấp kém âm thầm chết, tình cờ nghe nói, cũng không có, bảo là muốn mấy ngày buổi tối, nhưng các nàng lại cũng. . .

Trên người một cổ lạnh lẽo toát ra từ trong xương, khiến cho Xuân Vũ rung mình mấy cái, đưa mắt nhìn lên, liễu chết cắn hàm răng, thấp giọng nói: “Nương nương, tuyết rơi rồi, tiểu hoàng tử trong bụng ngài kêu lạnh a.”

Trước kia bất kể nói cái gì, khuyên cái gì, Hoàng hậu đều không quản, một mực ngồi ở đó, trên mặt mang nụ cười quý dị, thỉnh thoảng nói nhỏ, bộ dáng kia muốn dọa người bao nhiêu có bấy nhiêu dọa người. Nhưng bây giờ nghe được những lời này, mới ngẩng người ngẩng đầu, hướng về phía Xuân Vũ cười nhẹ một tiếng: “Hắn lạnh?”

Xuân Vũ vội vàng gật đầu: “Hắn lạnh!”

Thấy Hoàng hậu nương nương cuối cùng cũng đứng lên, những cung nữ thái giám kia mới thở phào nhẹ nhõm, Hoàng hậu rõ ràng đầu óc đã.... Nhưng lại không dám đụng nàng, khuyên nàng, chỉ sợ một lần nữa không cẩn thận khiến cho vị kia ở trong bụng nàng có mệnh hệ nào, vào lúc này thấy nàng đứng lên mới mang theo ánh mắt cảm kích nhìn về phía Xuân Vũ, còn phải nói là đại cung nữ ở bên người Hoàng hậu, nhất là có thể khuyên được!

Ba mươi tết, vốn là ngày vạn nhà đoàn viên và vui vẻ, một ngày này, trong kinh già trẻ bởi vì quốc tang mà không dám ăn mừng, nhưng mỗi người cũng vì đoàn viên mà ngồi với người trong nhà, mấy ngày qua mặc dù không dám tụ tập lớn tụ tập nhỏ, thỉnh thoảng đi thăm thân thích cũng là bình thường.

Mấy vị đồng liêu Hàn Lâm Viên thì đang ngồi một chỗ làm nhiệm vụ vào buổi trưa, mặc dù là đang làm nhiệm vụ, nhưng ngày này làm gì có những chuyện phải xử lý? Tất cả đều ngồi ở một chỗ rót nước trà tốn hơi thừa lời tán gẫu.

Một người nói: “Hà huynh lần này xem như.... thất sách a, đừng nói từ sớm đã hợp với Hứa Tư Thừa, nhưng lại nhìn không quen vị kia....chỉ hai không giúp, tựa như chúng ta vậy, đầu gì vào lúc này cũng đang làm nhiệm vụ a!”

“Cũng không phải sao?? Một người khác rung đùi đắc ý, “Hắn và Đại Tư một lòng chỉ mong có thể ôm lấy bắp đùi của vị kia, nhưng nói thế nào thì nói, vị kia tuổi cũng còn quá ít.... Ai, lại vốn là một người mệnh mỏng, sẽ cùng tổ tiên... như nhau.”

“Cẩn thận!” Một người hướng ra bên ngoài nhìn nhìn, thấy không có người, lúc này mới trợn mắt nhìn người nọ một cái, “Chỗ này cũng là nơi có thể nói lung tung?”

Người nọ lại không thèm để ý khoát khoát tay áo: “Sợ cái gì! Lời nói đại bất kính, sau này giang sơn sẽ từ từ... sẽ phải đổi sang họ Lưu rồi.”

Mấy người yên lặng không nói, một hồi lâu, một người mới thờ dài nói: “Có thể không phải sao? Hai người Hà Đăng kia cũng không dám ở kinh thành đụng chạm, chạy đến thôn trang ở ngoài kinh để tránh hiềm nghi, ở một cái đã là hai tháng. Chờ bọn hắn trở về a.... Đã sớm cảnh còn người mất rồi, cho dù bên trên không còn nhớ bọn họ, lại đi đâu dựa dẫm đấy?”

“Ai.”

Đang than thở, chợt nghe xa xa loạn thành một đoàn, không biết chỗ đó khua chiêng gõ trống, hay tựa như mọi người đều đồng thanh kêu vậy. Mấy người đều sùng sốt, ngày năm mới, không phải là cấm đốt pháo, cấm múa rồng đốt đèn sao? Sao đột nhiên náo nhiệt như vậy rồi?

“Sao, thế nào vậy?” Mấy hàn lâm hướng ra bên ngoài đi tới, vầy hai tiểu tử đi ra ngoài thăm dò, không tới một lát, tiếng huyền nhạc ở bên ngoài lại càng lớn hơn, nghe tựa như còn có tiếng áo giáp sắt đập đất vậy, dọa cho mấy người bị dọa đến mặt mũi xanh mét, hai mặt nhìn nhau, lại không ai dám lên tiếng.

“Đánh, đánh, đánh vào rồi!” Một gã sai vặt chạy vào, thờ không ra hơi, một tay chỉ ra bên ngoài vẫn đang khí thế lớn.

“Cái gì đánh tiến vào?!” Nghe động tĩnh đã biết là có đại sự, lúc này mấy người chỉ tự mình lo lắng, không biết là binh biến ở đâu, có dính líu tới bọn họ hay không.

“Không, không, không biết.”

“Giương chính là cờ xí của ai?”

“Không, không, không biết được.” Gã sai vật kia lắc đầu liên tục.

Người này hỏi cái gì cũng không biết, khiến cho mấy sĩ tử này đều tức giận đến mắt tròn mắt dẹt: “Vậy họ gì? Dù sao vẫn có cờ đi?!”

“A, a, cái này có!” Gã sai vật kia lúc này mới gật đầu, hẳn đã ở đây làm nhiệm vụ, đương nhiên ít nhiều gì cũng nhận biết được một ít chữ, “Họ Tôn!”

Trong triều đình này, còn có đại quan họ Tôn canh giữ ở biên giới? Mấy người đầu tiên là âm thầm buồn bực, trong chốc lát mới nhớ tới —— ở đây là Hàn Lâm Viện trong triều đình, quân đội nếu như đủ hung mãnh uy vũ, sớm muộn gì chắc chắn sẽ có thể đánh vào nơi này!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 121

Tiếng vũ khí rền vang rung trời, giống như thiên binh giáng trần. May mắn, hai ngày này mới là đầu tháng giêng, mọi người đều canh giữ ở trong nhà. Nghe động tĩnh địch tập kích, ngoại trừ những người chiến đấu bên ngoài, bộ đầu trong nha môn dù đang trực nhưng nghe động tĩnh liền đóng chặt đại môn, chỉ dám trốn ở trong khe cửa vụng trộm nhìn quanh, nếu có chuyện không tốt, liền bỏ chạy về phía sau đại môn, mặc kệ bên ngoài có chuyện gì cũng quyết không mở cửa.

Trên đường phố, nơi mà quân đội phòng thủ kinh thành đang đóng, lại bị quân địch như thế trẻ con tấn công phá vỡ tuyến phòng thủ tấn công vào trong thành. Không biết từ nơi nào lại xuất hiện một đội quân thẳng tiến đến bên ngoài Hoàng thành, một vị tướng quân oai hùng phi phạm lập tức đứng ở cửa thành, cầm thánh chỉ Hoàng Thượng trong tay tuyên đọc, những tướng sĩ bên trong thành hai mặt nhìn nhau, không biết là thật là giả.

Lưu đại nhân nghe động tĩnh lúc người này đã truyền vào trong cung, vốn định điều binh khiển tướng dự đánh một trận, ai ngờ lại nghe tiếng chém giết truyền vào, cửa cung cứ như vậy phá rồi?!

Trong hoàng thành mọi người thầm nghĩ, hoàng đế biết rõ chuyện này, đương nhiên trong các bọn hán cũng biết. Triệu đại nhân vốn là thống lĩnh đứng đầu cận vệ của Hoàng Thượng, chỉ vừa lộ diện, liền cầm trong tay binh phù, mà những binh lính này đều không biết chuyện tình xảy ra trong Hạc Lâm Viên, đương nhiên sẽ không phản kháng.

Tuy trong các đã có người âm thầm sai khiến, nhưng có thể thấy đại thế đã mất, làm sao mà còn sức chống cự?

Trong hoàng thành sau hai ba canh giờ chém giết mọi thứ đã thành cục định, quân đội trong thành bị khí thế của đội quân mới vào thành trấn áp, xu thế như sét đánh không kịp bưng tai, hoàng thành sau ba tháng đối chủ lại lần nữa quay về trong tay tiểu hoàng đế.

Trước kia thời điểm cùng Lưu gia tranh đấu, trong triều liền thiếu đi một phần nhỏ quan viên, lúc này Lưu gia lại bị lật đổ, những người này thấy tình thế không ổn, lại không cùng một phe với tiểu hoàng đế, dứt khoát quay đầu, dắt gia quyến vụng trộm rời kinh, thừa dịp quân đội tiến đánh Hoàng thành liền chạy ra ngoài.

Dân chúng tầm thường thì chỉ trốn ở trong nhà của mình, một đại gia đình ngồi chung quanh phòng sắc mặt trắng bệch trong tâm niệm Phật. Bọn họ không quan tâm người nào sẽ ngồi trên cái ghế cao ấy, cho dù đôi thành người nào đi chăng nữa chỉ cần không gây thương tổn đến bọn họ thì ai muốn làm sao thì cứ làm!

Thanh âm tiếng vỗ ngựa dồn dập, cả trong lẫn ngoài kinh thành đều được bảo vệ nghiêm ngặt, một chút cũng không có không khí của lễ mừng năm mới. Trên đường phố lạnh lẽo vắng tanh, không có lấy một người nào dám ra đường lúc này, mọi người đều trốn ở trong nhà.

Đám người đang tấn công vào thành rốt cuộc là người nào? Sẽ đóng giữ nơi này bao lâu? Trong kinh mọi người đều có cảm giác không tốt. Chỉ biết là, nghe nói chỉ trong một đêm bên trong Hạc Lâm Viên đình đài đền các cùng với nhà cửa xa hoa đều bị thiêu rụi sạch sẽ. Sau đó, vệ binh thủ hộ kinh thành do Tổng đại nhân chỉ đạo đã phát lệnh giới nghiêm hoàng thành trong hai ngày, có thể đám người kia chính là quân do Lưu đại nhân mang theo binh lính trở về trực tiếp đối đầu với đám người của Tổng đại nhân, hẳn là sẽ xảy ra một hồi chém giết a.

Hai ngày sau, trên phố có thấy rất nhiều bóng dáng người Tây Vực, bí mật nghe nói, người Tây Vực đã cắt hơn phân nửa đồng cỏ tươi tốt, đồng thời lại còn cống nạp châu báu cùng nữ tử. Người Tây Vực vừa đi, không ngờ tới lại có người tiến đánh, có trời mới biết bọn họ đã trù tính trong bao lâu a? Phía sau nhưng còn có người khác đang chờ phân chia a?

Lại qua hai ngày, giới nghiêm trong thành cũng đã được nói lỏng, lúc này đám đại thần đang giả chết trong nhà mới biết được tin tức quan trọng, hóa ra

những quân lính tấn công vào hoàng thành ngày ấy lại chính là quân của Hoàng Thượng!

Lúc trước Lưu đại nhân như thế nào cưỡng ép Hoàng Thượng, mọi người đều là thấy rõ trong mắt, nếu vậy chuyện bên trong Hạc Lâm Viên cùng Lưu đại nhân chắc hẳn cũng có liên quan? Trong lòng mọi người lúc trước đều không tin. Nhưng không ngờ lần này, Hoàng Thượng lại trực tiếp quay lại phản kháng?!

Không nói quan viên ở trên, ngay cả dân chúng phía dưới cũng là kinh ngạc cực kỳ, lại có một ít lời đồn, nói vị hoàng đế này là giả, hoàng đế thật đã sớm chết rồi! Người hiện tại vào kinh cùng với Lưu gia không phải là hoàng thượng thật!

Cái chuyện thay mặt đổi đào này cũng không phải dễ làm, mặc dù người biết sự thật cũng có nhưng cũng không tránh khỏi việc mọi người nghi ngờ cùng đàm luận.

Hai ngày sau, trên đường phố được rửa sạch sẽ, lúc này đang nghênh đón sa giả chạy chậm chậm trên đường, đúng là Hoàng Thượng hồi kinh rồi.

Trong lòng mặc dù còn bán tín bán nghi, cho dù chỉ là nhìn xa xa, không thể nhìn rõ người ngồi bên trong, cũng chỉ thấy thoáng qua thân ảnh của vua! Nhưng khi nhìn thấy những người cưỡi ngựa đi theo hộ giá phía sau, chính là người của Triệu thống lĩnh và các cận thân hầu hạ đại tiểu thái giám ở Thính Vũ Các, thì những nghi ngờ đó cũng hoàn toàn biến mất.

Chả trách hai người kia trốn ra khỏi kinh a! Bọn họ chắc chắn sớm biết Hoàng Thượng không có chuyện gì nên sớm chạy ra khỏi kinh đi hộ giá a! Lần này mà luận công ban thưởng thì không thể thiếu công lao của họ rồi.

“Không tìm được?” Bên trong cung điện, trên mặt Hoàng Thượng còn mang theo mấy phần tiều tụy, nghiêng người dựa vào giường, nhìn xuống Triệu thống lĩnh đang quỳ bên dưới.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, ngày ấy sau khi tiến vào cung, đã không thấy đám người Lưu gia, Lưu hoàng hậu, bọn người của Phương Lương nhân cũng không thấy...”

“Còn gì nữa?” Đã lâu mình cũng không có hồi kinh, mà bọn người đó cũng sớm biết được những ngõ ngách trong kinh, những năm này chắc cũng đã đào không ít mật đạo. Lúc này mình phản đòn lại cũng không thể nắm hết cục diện lúc này, chỉ là những người đó ngay cả một người cũng không bắt được, thật sự làm cho nước cờ của mình bị xáo trộn.

“Còn gì nữa...” Triệu thống lĩnh hơi nâng mắt, nhìn Hoàng Thượng, trầm giọng nói, “Mấy vị công công đã kiểm kê qua, trong nội cung ngoại trừ năm vị Thái Nữ ở ngoài, thì trong nội cung có một số cung nữ cùng phi tần chết, tử trạng đều là chết do độc phát. Sai đó, hình như là do hoàng hậu thần trí không được tốt, sợ tin tức bị bại lộ, nên một số phi tần vốn qua lại gần gũi với hoàng hậu đều bị giết, chỉ còn lại năm người không có gây chú ý gì, lúc đó họ vẫn luôn ở trong viện của mình.

“Uh”. Hoàng thượng hạ mi mắt, chỉ hừ một tiếng, trên mặt cũng không biểu hiện thần sắc gì. Vốn là thấy những nữ tử này vương bận, đang lo không biết xử lý như thế nào, không nghĩ rằng bọn họ lại giúp hắn giảm bớt được một chuyện. Ngón tay thon dài gõ nhẹ trên mặt bàn, “Người đi xuống trước, phái người điều tra bốn phía, xem những người kia chạy tới nơi nào. Phía bắc thì không cần lo, chỉ là nơi cư ngụ của người Tây Hồ, ngược lại phía nam là nơi trọng yếu nhất, bọn hắn mang theo hai người phụ nữ có thai, sẽ không thể nào đi nhanh được trừ khi không để ý đến hải tử trong bụng bọn họ.

“Vâng!” Triệu thống lĩnh ôm quyền, khom người lui ra.

Lúc này một đám đại thần đi vào, Hoàng thượng giơ tay lên hướng bốn phía gạt một cái: “Trong nội cung đều là ám đạo của bọn chúng, thật giống như một cái hang chuột, làm sao mà con người có thể sống? Mà Hạc Lâm Viên cũng bị bọn hắn đốt rồi. Các người sắp xếp cùng bố trí xây lại hoàng cung.”

“Cái này. . .” Mấy vị đại thần cúi đầu trái và phải nhìn nhau, trong lòng thấp thỏm không yên. Việc này ngày trước đã muốn khuyên can Hoàng Thượng, còn kéo theo mấy vị đại thần dâng tấu, nhưng lúc này, người thì chết người thì chạy biết đâu mà tìm chứ?

Một vị đại thần bước ra nói: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, hộ bộ bởi vì phản quân nên ngân lượng thiếu hụt, nếu muốn trùng tu cung điện, chỉ sợ. . . Chỉ sợ. . .”

“Không có bạc?” Hoàng Thượng khoé miệng nhếch lên, hai mắt híp lại, “Vừa vặn, nơi đây trầm còn có chút bạc, chắc là đủ đầy. Cung điện dời sang hướng bắc khoảng bốn đến năm dặm, không cần quá lớn, bên trong cung điện phòng ốc cũng không cần nhiều, chỉ cần một cái, mới lạ mà tinh xảo thoải mái cùng thuận tiện, chút nữa các người tìm người vẽ mấy sơ đồ phác thảo rồi trình lên cho trầm, sau khi xem xét trầm sẽ chi bạc cho các người.”

Nghe Hoàng Thượng nói như thế rồi, mấy vị đại thần đang quỳ trong lòng cũng là yên lòng một chút, nếu Hoàng thượng đã có bạc, vậy thì chuyện này dễ xử lý rồi.

“Còn nữa, việc hộ bộ thiếu hụt ngân lượng, nhớ kỹ chút nữa tìm người của Hình bộ liên hệ với các Tiểu Châu cùng mấy vị đại nhân hảo hảo điều tra thêm, nhìn xem mấy ngày nay loạn lạc, còn có những người nào đục nước béo cò.” Việc Hộ bộ thiếu hụt ngân lượng đã sớm muốn tra xét, trước kia muốn điều tra cũng không được, càng không thể tùy tiện thăm dò, lúc này vừa vặn có cơ hội thanh lý.

May mắn, lúc này hai vị Thiếu tướng Tôn gia đột nhiên mang binh tiến vào, thoáng cái liền đem thế cục ổn định, trực tiếp kê biên tài sản Lưu gia, cùng vùi hộ vạ cánh của Lưu gia, trước khi Tổng gia rơi đài lúc kê biên tài sản thì bạc này cũng tự nhiên chảy vào túi những người này, đều là loại đục nước béo cò, Hoàng Thượng làm sao mà bỏ qua chứ? Những thứ tài sản đó đừng nói là trùng tu cái cung điện, nếu muốn xây dựng hai cái Hạc Lâm Viên cũng dư giả a!

Sau đó lại tuyên người của Lễ bộ tiến đến, Hoàng Thượng chỉ phân phó vài câu: “Hoàng hậu Lưu thị làm loạn cả gan hành thích vua, nhưng đã thất bại. Mỹ nhân Liễu thị ôn nhu hiền lương, tại trong loạn quân có công hộ giá, có có mang long thai, phong làm Hoàng hậu chấp chương lục cung, đợi sau khi qua quốc tang, liền tiến hành đại điển sắc phong, chiêu cáo thiên hạ!”

“Chủ tử –! !” Người vừa được mang đến, Bạch Huyền trông thấy người đang ngồi chính là Liễu Mạn Nguyệt, hai mắt mở to, lập tức hai mắt rung rung hít mũi ngào tới, Bạch Oánh bị hù một trận nhanh chóng ngăn cản nàng, Bạch Hương cũng nhanh chóng bước lên phía trước ôm lấy nàng, không cho nàng hướng Liễu Mạn Nguyệt ngào tới.

“Ngốc nha đầu! Không có nhìn thấy bụng chủ tử sao? Người mà cứ như vậy ngào tới, lỡ làm chủ tử động thai khí, xem Hoàng Thượng sẽ phạt người ra sao a!” Mấy tháng không gặp, chính là Bạch Oánh lại nhìn thấy nha đầu Bạch Huyền này trong lòng cũng đau xót, miệng thì là đầy, nhưng trong mắt cũng dâng lên hơi nước a.

Bạch Huyền khóc đến thương tâm, thút tha thút thít nói: “Chủ, chủ tử. . . Nô tỳ còn tưởng rằng. . . Chủ tử phúc lớn, mạng lớn. . . Nô. . . nô tỳ còn tưởng rằng không thể gặp lại ngài a!”

Thấy nha đầu kia bình an vô sự, Liễu Mạn Nguyệt trong nội tâm cũng thương cảm cười hướng nàng vẫy vẫy tay, kéo đến bên người mình xem nàng, gật đầu nói: “Uhm tướng mạo vẫn còn tốt, người cũng có chút cao lên, bây giờ đã có thể tìm một nhà khá giả gả người đi được rồi.”

“Chủ tử!” Bạch Huyền còn đang khóc, bị Liễu Mạn Nguyệt nói vậy lại đỏ mặt, dậm chân giận dỗi nắc nắc a.

Bạch Hương nghiêng đầu nhìn kỹ nàng gật đầu hướng Liễu Mạn Nguyệt nói: “Quả là đẹp hơn trước nhiều a!”

Bên ngoài nguyên bản những tiểu thái giám hầu hạ Liễu Mạn Nguyệt bên trong Thủy Các cùng nhóm ma ma ngày ấy khi tiến đến dập lửa, thấy tình thế không ổn, mọi người đều nhanh chóng đi xách nước, về sau khi người của Thính Vũ Các đi qua báo tin biết Liễu Mạn Nguyệt cùng Hoàng Thượng bình an vô sự, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, đợi trời sáng, lửa tắt, lúc này mới đi gọi người kiểm tra nhân số mang về trong nội cung.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122

Liễu Mạn Nguyệt vốn là thường ngày ở Hạc Lâm Viên, tuy rằng sau đó Hoàng Thượng có quay lại, tuy không thể hiện ra sự sủng ái, nhưng ngày ấy loạn thế ngày cả tánh mạng tiểu hoàng đế còn khó có thể giữ được, huống chi nàng chỉ là một mỹ nhân đâu?

Người trong Các vốn muốn lợi dụng tin tức Thái Hậu bệnh nặng tranh thủ để bắt tiểu hoàng đế, chắc chắn sẽ bảo Liễu Mạn Nguyệt tự mình trở về, tối đa thì chỉ phải thêm hai tên thái giám đi theo, lúc sau kiểm tra số người sống sót thì không thấy nàng, thì nghĩ là có thể chết trên đường, nào biết đâu rằng nàng lại mang theo mọi người che chở tiểu hoàng đế xuất cung rồi.

Nàng vốn không làm mọi người chú ý, các cung nữ thái giám lại càng không gây chú ý, chỉ vội vàng kiểm lại nhân số, sau đó cùng nhau hồi kinh. Hai ba tháng qua đối với Bạch Huyền quả thật gian khổ, nếu không có mấy cái tiểu thái giám ở Thu Thủy các âm thầm che chở, thì thời tiết lạnh như vậy nhưng vẫn ra ngoài quét dọn, thì tay không chừng sẽ đông lạnh hư mất. Vậy nên cũng không trách nàng khi thấy Liễu Mạn Nguyệt liền khóc thành như vậy.

Mọi người đều bình an vô sự, mà mấy tháng này lại cực khổ, Hoàng Thượng rõ ràng là đang truy đuổi phản nghịch cùng những kẻ tiểu nhân lợi dụng lấy bạc trong kim khố, nên ngoài trừ một ít ngân lượng được sử dụng, còn lại đều giao cho Liễu Mạn Nguyệt tùy ý sử dụng, lúc này nàng cũng hào phóng phát cho mỗi người một bao lì xì, làm cho mọi người yên tâm ở lại phục vụ.

Trong nội cung phi tần cũng không còn lại bao nhiêu, muốn đợi tới người mới vào cung thì cũng phải tới mùa đông năm sau, lúc này Thái Hậu lại băng hà, như vậy kỳ tuyển tú năm sau liền không thể tiến hành rồi.

Nhìn nhìn bụng đã bắt đầu tròn của Liễu Mạn Nguyệt, Bạch Huyền trong đầu càng thêm an tâm, chủ tử nhà mình đúng là cùng Hoàng Thượng trở về, lại có thai, chính mình gây một vòng như vậy sớm muộn cũng có thể nạp trở lại a!

Trong nội cung vốn là loạn thành một đoàn đống, hơn nữa trước sau đều có nhiều người gặp nạn, lúc này mặc dù thu thập thỏa đáng một ít, nhưng cũng chỉ đỡ được phần nào.

Hoàng Thượng lúc này bề bộn nhiều việc, Liễu Mạn Nguyệt đều là nghỉ ngơi ở trong tẩm cung phía sau ngự thư phòng. Bên cạnh đó, bởi vì có rất nhiều ám đạo khắp nơi cần được phá bỏ để tránh có người âm thầm quay trở lại hành thích, nên nhóm năm người Thái Nữ lúc này đã sớm đem đến một chỗ khác an bày, hiện cũng không có động tĩnh gì.

Lúc này trở về, Liễu Mạn Nguyệt lại có thai nên Hoàng Thượng cũng không che giấu, trực tiếp mang nàng đến tẩm cung, đợi đầu mùa xuân sẽ có cung điện mới ở phía bắc, nên lúc đó cũng sẽ dọn đi, nơi này cũng sẽ không cần lưu lại để sử dụng.

Người có thai, nên rất dễ buồn ngủ, trong nội cung mặc dù không có thoải mái dễ chịu như bên Hạc Lâm Viên, nhưng chỗ này cũng coi như là tốt nhất

trong nội cung rồi. Hai mắt nặng trĩu, đã muốn ngủ, mới nhắm mắt được một lát đã nghe thấy có người đến.

Nàng liền mở mắt ra, lại thấy Hoàng Thượng trên mặt mang theo nụ cười, hướng bên nàng ngồi xuống: “Chính sự đã xử lý xong rồi?”

Hỏi gật đầu, Hoàng Thượng tựa ở bên người nàng ngồi xuống: “Nàng mệt sao?”

“Cũng không có mệt, chỉ là mấy ngày nay chỉ muốn ngủ thôi.” Liễu Mạn Nguyệt cau mày hướng bụng mình nhìn, bầu môi, giống như đang trách thái nhi trong bụng làm cho nàng mệt mỏi vậy.

“Chừ từ người trước kia chính là mỗi ngày đều ngủ rất nhiều a!” Bạch Hưong cùng hai người nữa đang mang theo điểm tâm tiến vào, nghe Liễu Mạn Nguyệt nói như vậy, nhìn không được nói chen vào.

Thấy nàng trừng mắt nhìn Bạch Hưong, nghiêng rằng nghiêng lợi, lộ ra vẻ ta đây rất tức giận a, Hoàng Thượng cười lớn đưa tay捏捏 cái mũi của nàng. Thấy vậy Liễu Mạn Nguyệt liền né nhưng lại bị hất nắm được gò má, sau khi suy tính Hoàng Thượng gật đầu nói: “Ừ, quả nhiên mập, xấu rồi.”

Lúc này Liễu Mạn Nguyệt thu ánh mắt trở về, rồi lại nghiêng người hướng trên người Hoàng Thượng, trên mặt cười đến thân nhiên như hoa, ngay cả lún đồng tiền cũng hiện ra: “Hoàng Thượng yên tâm về sau tiếp sẽ cẩn thận, nếu không sau này trên người lại dư thêm một miếng thịt, sẽ không đúng ý của ngài?”

Không có tăng thêm thịt? Đây chẳng phải là nói nàng không muốn lại mang thai?!

Hoàng Thượng hơi sững sờ, ho khan một tiếng, nghiêm mặt nói: “Sao lại nói vậy? Trẫm lại thích nàng đầy đặn như thế a.” Dứt lời, cúi đầu tại bên tai nàng nói, “Chút nữa thử xem tư vị chắc chắn là bất đồng đây.”

Nhìn thấy hai vị chủ tử liếc mắt đưa tình, Bạch Huyền liền giơ tay lên xoa xoa mắt, cái này cũng quá. . . Quá. . . Hoàng Thượng xưa nay khi ở cùng với tần phi đều là bộ dáng này hay sao? Như thế nào. . . Như thế nào lại cùng với suy nghĩ của mình khác nhau đến vậy?! Mà hai người thế nhưng giữa ban ngày mà lại như vậy. . . Có chút ngượng a.

Bạch Oánh và Bạch Hưong cũng đi theo, đã sớm thành thói quen, lúc trước ở tại bên trong Thu Thủy Các khi gác cửa những thứ mắc cỡ hơn cũng đã nghe qua, ban đầu cũng giống như Bạch Huyền cũng ngượng ngùng như vậy nhưng lâu dần cũng quen a.

Đem đầu nàng nhẹ nhàng dựa vào trong lòng ngực của mình, đưa tay cầm một viên mứt quả đưa lên miệng của nàng, nói: “Trẫm đã cho người đi thiết kế về lại, chút nữa khi bọn hán vẽ xong nàng liền xem xem thích cái nào, hay có cái gì cần chỉnh sửa thì cứ yêu cầu. Trẫm tính toán đợi mùa xuân tới sẽ động thổ xây dựng. Nội cung tuy lớn nhưng chỗ vô dụng quá nhiều, nên muốn bọn hán xây dựng ít đình đài lầu các, làm sao cho thuận tiện, đã làm thì phải làm cho thật tốt.”

Liễu Mạn Nguyệt đầu nằm trong lòng ngực của hán rất thoải mái, chỉ miễn cưỡng hừ hai tiếng, há miệng đón lấy mứt ăn, ngay cả nói cũng không nói.

“Trẫm đã tuyên chỉ cho bọn hán chuẩn bị, đợi qua năm liền tiến hành nghi lễ sắc phong, chiêu cáo thiên hạ.”

Nghe thấy vậy, Liễu Mạn Nguyệt sững sờ, mứt quả như bị nghẹn lại trong họng, ho khan mấy tiếng, Hoàng Thượng liền đưa tay vỗ lưng giúp nàng thuận khí, thật lâu mới bình ổn được, nàng mặt đỏ rần, kinh ngạc quay đầu nhìn hán, cau mày, mới nói: “Hoàng Thượng, tiếp. . . Không có gia thế. . .”

Trước kia Hoàng Thượng đã nói qua một lần, chính mình cũng không có tiếp lời, nghĩ đến việc này nếu muốn thực hiện thì chắc hẳn các vị đại thần sẽ phản đối đây. Lúc này nghe hán nói đơn giản như vậy, sự tình trong triều nàng cũng có biết chút ít, lúc này tuy đã không còn người dám trực tiếp cùng hán đối nghịch, nhưng chuyện này nếu nói ra, chỉ sợ. . .

“Trẫm nói nàng được, thì nàng được.” kéo nàng vào trong ngực, cúi đầu khẽ hôn trên trán nàng, giọng nói trầm thấp, như dòng nước ấm chảy vào trong tai nàng. “Nếu không có nàng, trẫm ngay cả mệnh cũng không có. Người bên ngoài không biết, sao trẫm lại không biết. Ngay đó trong lúc mơ hồ tỉnh lại, đều nghĩ thấy mùi thơm trên người của nàng, biết rõ nàng luôn ở bên người của trẫm, tình nghĩa này trẫm làm sao không cảm động cho được? Huống chi, trước kia trẫm vẫn luôn có ý định này, lần này chỉ thuận nước đẩy thuyền, quản chi người nào dám nói “Không”!

Không nói cái khác, chỉ nói tới việc có công cứu giá, lại mang long thai, chỉ cần Hoàng Thượng nguyện ý, liền có thể phong tước vị cho nàng, cho dù nàng không có gia thế cũng không quan trọng.

“Phúc khí này. . . Cũng quá lớn rồi.” Rủ mắt xuống, trong lòng không biết tư vị gì, nhẹ nhàng vuốt ve trên mu bàn tay hán, cảm thấy độ ấm trong tay, mới có thể an tâm một ít.

“Thiên hạ này, trẫm có thể ngồi được, nàng có thể cùng ngồi với trẫm được!” Lời nói ra như chém đinh chặt sắt, nếu là trước kia còn sợ sau khi nàng thượng vị, sẽ có phi tần khó xử nàng, nhưng hôm nay hậu cung đã trống trơn, thứ hai khi nghe nàng nói tí mĩ những phương pháp kia, cũng biết nàng cực thông minh đấy, chỉ là lười động thôi, nhưng chưa từng nghĩ, lúc gặp phải đại sự nàng lại có thể có khí độ cùng bản lĩnh như thế.

Nếu người con gái như thế mà không gánh được vị trí Hoàng hậu, thì còn ai có thể gánh được? Lưu thị trước kia ngoại trừ lớn lên có chút xinh đẹp cùng đoan trang đấy, nhưng không có chỗ nào có thể so được với nàng hay sao?! Người con gái tài năng như thế, không xứng lại đi sung ai chứ?

Hoàng Thượng tâm ý đã định, cho dù có người phản đối cũng là vô dụng. Mà nàng ấy lại có công cứu giá đấy, nếu mấy tên đại thần có ý kiến thì bọn hán cũng thử nghĩ lại xem có gia thế thì như thế nào, chính vì có gia thế mà lại dám hành thích vua cùng mưu phản?! Hay vẫn là không có gia thế mới tốt, ít nhất giang sơn này ngoại trừ kẻ thù bên ngoài, bên trong sẽ không còn gì thay đổi nữa.

Vốn là định màu xuân sang năm sẽ tiến hành đại điển sắc phong Hoàng hậu, Trong nội cung lúc này đã nằm ở trong tay Liễu Mạn Nguyệt, mặc dù phi vị vẫn là mỹ nhân thượng cấp, nhưng thực chất đã đứng đầu chương quản lục cung. Những người trong nội cũng đã đổi cách xưng hô thành “Nương nương”.

Trong mấy đạo thánh chỉ Hoàng Thượng ra, đầu tiên là chỉ chứng Lư gia mưu nghịch, hạ lệnh thanh tra tất cả vây cánh của Lư gia. Sau lại hạ chỉ sửa lại một ít quy củ lớn nhỏ, trong đó có một phần chính là chỉ tiêu tuyển tú.

Sau một hồi cung biến, sự tình đều do hậu cung mà thành, loạn thế cũng vì chuyện này mà thành. Vì vậy, con gái quan viên trong triều, có thể tự mình hôn phối, nếu là hoàng tử con của Hoàng Thượng, tất yếu Hoàng Thượng đích thân hạ thánh chỉ, cần phải xem xét kỹ tính tình cùng phẩm hạnh mới có thể định đoạt, sẽ không còn luật ba năm tuyển tú nữa.

Còn trong nội cung, cung vị cũng được sửa chữa, ngoại trừ Hoàng hậu, bên dưới chỉ cần một vị thái nữ.

Một cái nữa chính là chuyện Quan cung nữ, chính là lấy ý kiến từ Liễu Mạn Nguyệt, phạm là cung nữ, mười hai vào cung, mười chín xuất cung, thời điểm rời cung tùy theo tình hình mà xét.

Sau khi tuyên chiếu thánh chỉ, những cung nữ trong nội cung đều sinh lòng chờ đợi, nguyên bản cần phải tới hai mươi lăm tuổi mới có thể xuất cung, với tuổi tác như vậy, đã không thể tìm kiếm được hôn phối rồi! Phần lớn hoặc là tự chôn đầu, chết già trong nhà. Hoặc là bị những đại gia đình đưa về nhận làm con gái. Cho dù lập gia đình, cũng chỉ có thể gả cho người ta làm vợ kế, phần lớn đều là cuộc sống không thoải mái.

Nếu có thể mười chín xuất cung, liền cũng giống như tuổi tác của những nha đầu bình thường, tất nhiên là có thể kiếm được chỗ hôn phối tốt! Cho dù là trong gia đình có định thân thì chỗ bên gia đình nam tử vẫn có thể đợi được!

Những cung nữ độ tuổi không sai biệt lắm, nghe xong tin tức này đều sinh lòng chờ mong. Còn những người đã qua tuổi tác, thì cũng chỉ cảm thán, dù sao cũng là đợi chết gài trong cung thôi.

“Chủ tử người không sợ sau khi chúng ta đi rồi sẽ không có người thân tín để dùng sao?” Bạch Oánh nhìn Liễu Mạn Nguyệt khoan thai ngồi ở đó đang ăn, trong nội tâm nghĩ hoặc.

“Sợ cái gì, còn hơn là ép các người ở lại, trong nội tâm các người cũng sẽ oán ta a.” Mấy ngày nay tiểu hoàng đế thường xuyên cho người đưa đồ ăn đến, nói là an thai đấy, tuy là mùi vị thịt tươi non, nhưng mà ăn lâu rồi cũng thấy chán a!

“Chúng ta khi nào thì oán a...” Bạch Oánh bĩu môi, nếu nói trong tâm không muốn thì cũng không phải! Vốn tưởng rằng sẽ chết già trong nội cung đấy, lại không ngờ Liễu Mạn Nguyệt lên tiếng, muốn tìm người gả các nàng, lại còn chuẩn bị đồ cưới, muốn cho các nàng mở mày mở mặt xuất cung.

“Các người không có oán, nha đầu kia còn không phải là còn bán khoản rồi hả?” Nói xong, nương mảy hương Bạch Huyền nhìn lại, nha đầu kia bị nàng nói trúng tâm sự vừa tức vừa đỏ mặt, dậm chân cửi đầu, thật lâu cũng không có ngẩng đầu lên.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123

Mùa xuân ấm áp hoa nở, tháng ba đầu xuân.

Trên bờ sông, một chiếc thuyền xuôi từ bắc xuống nam, cuối cùng cũng cập bến. Một đoàn người từ trên thuyền xuống, bên cạnh bờ có một số người đứng nghênh đón, thấy dẫn đầu là một lão giả, liền nhẹ nhàng thở ra: “Mấy vị trưởng lão, đi đường vất vả.”

“Hừ.” Mặc trưởng lão trên mặt một tầng u ám, không riêng gì Các chủ không biết sống chết, ngay cả bố cục an bài mấy năm cũng đều bỏ đi! Không chỉ như vậy, chỉ nghĩ đến những thứ đã mất, còn không biết bao nhiêu năm mới có thể khôi phục lực lượng như trước kia!

Phương thuốc của Thiên Các chỉ một mình hắn biết rõ, ngoại trừ thuộc hạ được hoàn, mọi người khác sẽ không thể nào biết đến.

“Nương nương, cẩn thận...” Nghe động tĩnh, những người đến nghênh đón quay đầu nhìn về trên thuyền, gặp vài người nữ tử đầu đội mũ chậm rãi lên bờ, trong đó có hai người được vây quanh, bụng nhỏ cao, trong nội tâm giật mình.

“Xe đã chuẩn bị tốt, mấy vị trưởng lão thỉnh.”

“Sự tình an bài như thế nào?” Lư Huân Nguyên hướng người kia hỏi.

Người nọ nhẹ gật đầu: “Chỗ này người của chúng ta sớm có bố trí, chỉ đợi ngài đến, sẽ âm thầm phát tán tin tức, nói hoàng đế là giả. Đợi có tiểu hoàng tử, liền lập tức có thể khởi nghĩa vũ trang! Các thế lực thế gia phía nam cũng gật đầu, chắc chắn sẽ trợ giúp chúng ta giúp một tay!”

Lưu Huân Nguyên nhẹ nhàng thở ra, vừa gạt đầu chuẩn bị mở miệng nói, chợt nghe phía sau kêu lên: “Nương nương?! Nương nương? ! Làm sao vậy?”

“Sắp sanh! Nương nương sắp sanh!”

Mấy người sắc mặt đại biến, quay đầu trở lại, đã thấy Lưu hoàng hậu co quắp ngã xuống đất, kêu đau bụng, mủ rộng vành trên đầu cũng rớt xuống một bên, khuôn mặt xanh trắng, đầu đến đầu đổ đầy mồ hôi.

“Cái này. . . Vừa mới tám tháng liền. . .” Lưu đại nhân tức giận nói, “Xem người nữ nhân mang thai dự bị đâu?”

“Đều đã tìm xong. . . Đều là đủ chín tháng, lúc này cũng chưa thể sinh. . .”

“Trước ém lại tin tức! Đến lúc đó nói sau!”

Tiếng khóc tựa như tiếng mèo kêu vang lên, liền không có động tĩnh. Trong phòng sinh đi ra một vị lão phu nhân, mặt mũi tràn đầy nếp nhăn, đi ra ngoài nhìn thấy mấy người liên trầm mặt nói: “Là con trai, đáng tiếc hài tử quá yếu, chỉ sợ dưỡng không nổi.”

“Nhìn một chút rồi hãy nói. . .” Hoàn hảo đã sớm chuẩn bị mấy người phụ nữ có thai cùng tháng, đợi xem người nào sinh ra bé trai, đến lúc đó chỉ cần nói là hoàng hậu sinh, đến lúc đó tin tức còn không thể truyền đi được sao?

Mấy người trưởng lão tụ tại một chỗ, nghe ngóng nửa ngày, vẫn không thể nào nghe thấy động tĩnh, đành thở dài, hướng gian phòng nghỉ ngơi đi đến.

Nói như thế nào, đó cũng là cốt nhục của Các chủ. . . Tuy nói hờn phách cùng da thịt là hai việc khác nhau, nhưng nếu đã không thể sống thì cũng chẳng còn cách nào.

May mà, chỗ Phương Lương cũng có thể sinh được con trai, ngược lại có thể không cần phải đi tìm những phụ nữ có thai đến thay thế, nếu vậy dường như đứa trẻ đó cũng tốt.

Nửa ngày sau, đứa trẻ mới ra đời mấy canh giờ đã không sống được, hoàng hậu nguyên bản còn mê man, nghe xong tin tức này, mãnh liệt từ trên giường ngồi dậy, giãy dụa muốn ôm lấy đứa bé kia.

Mấy nha đầu liều mạng kiểm chế, thiếu chút nữa là không kiểm chế được, trong phòng lúc này chỉ nghe thấy âm thanh hoàng hậu la hét, giống như gặp quỷ.

Thẳng đến giữa tháng tư, chỗ Phương Lương mới có động tĩnh, nhưng lại là nữ nhi. Lớn lên châu tròn ngọc sáng thật là đáng yêu, nhưng lại là nữ nhi, nên mọi người hợp lại bàn tính, chỉ chờ mấy phụ nữ mang thai thay thế kia sinh được con trai liền đưa lên làm tân hoàng.

Bên này động tĩnh vừa truyền đi, còn không có qua hết dòng sông. Phía bắc, Liễu Mạn Nguyệt trong bụng cũng bắt đầu có động tĩnh.

Trên người truyền đến từng đợt đau đớn, trên đầu toát ra mồ hôi. Cấn rặng vào phòng sanh, nằm ở trên giường, chỉ cảm thấy người như muốn bị xé rách vậy.

“Sắp sanh? !” Hoàng thượng cả kinh, từ chỗ ngồi đứng lên, phía dưới triều thần cũng sững sờ, nhanh chóng đồng loạt quỳ xuống lạy, trong miệng hô to “Hoàng Thượng đại hỉ”.

Hoàng Thượng vừa mừng vừa lo, nàng lúc này mới vừa tám tháng, còn chưa tới thời gian, làm sao lại muốn sinh?! Vì thân thể nàng lúc này, sợ có sai sót, Hoàng Thượng thế nhưng mà ngày ngày lôi kéo Vương thái y hỏi thăm, hài tử tám tháng thì chuyện gì hẳn cũng đã nghe qua, mà hiện nay nàng lại mới tám tháng đã muốn sinh!

Tay áo phát lên, hướng về tẩm cung chạy đến, đi theo Hoàng thượng cùng nhau vào triều Tiểu Châu Tử chỉ đành phải hướng phía triều thần phía dưới cười nói: “Hôm nay các đại nhân tan triều sớm, các vị đại nhân mời trở về, có tấu chương quan trọng thì cứ dâng lên Hoàng thượng sẽ xem sau.”

Đây là con đầu lòng của Hoàng Thượng, chúng triều thần cũng là chờ mong. Nếu vị Liễu hoàng hậu có thể sinh ra hoàng tử, đây chính là việc vui trong thiên hạ!

Hoàng Thượng ở trước cửa phòng sanh đi qua đi lại, trong lòng lo lắng, ngay cả ánh mắt cũng nhuốm màu đỏ, Tiểu An Tử và Tiểu Lưu Tử cười hướng Hoàng Thượng nói: “Hoàng Thượng, nữ nhân sanh con a, cũng không có nhanh như vậy đâu, ngài trước nghỉ ngơi một chút?” “Không có nhanh như vậy? !” Hoàng Thượng lông mi dựng thẳng, hướng bọn họ nói, “Các người từng sinh con hay sao?!”

Chúng thái giám đồng loạt nhũn mảy, vẻ mặt đau khổ cúi đầu, bọn hắn mặc dù không thể xem như nam nhân thực thụ, nhưng cũng không phải nữ nhân ah. . . Sao có thể sinh con?

Lại qua gần nửa canh giờ, bên trong bỗng nhiên đi ra vài ma ma, vẻ mặt nôn nóng: “Hoàng Thượng. . . Nương nương. . .”

“Như thế nào?!” Nghe thấy tiếng kêu bên trong, Hoàng Thượng chỉ cảm thấy hai chân như nhũn ra, hai mắt đăm đăm.

“Nương nương. . . Cái thai này chỉ sợ không dễ. . .” Nói xong, một ma ma quỳ trên trên mặt đất, “Hoàng Thượng, thai này khó sinh, chỉ sợ thời điểm sinh ra chỉ có thể chọn giữa hài tử cùng nương nương chỉ có thể bảo trụ một cái, thỉnh Hoàng Thượng định đoạt, nếu như chậm chỉ sợ một xác hai mạng!”

Sao lại như thế? Trước kia không phải bảo là rất tốt hay sao?!

Hoàng Thượng chỉ cảm thấy trong đầu tê dại, sáng nay trước khi mình rời đi, còn cùng nàng trên chóc náo loạn một lúc, nắm lấy bờ eo của nàng, cười nàng thịt mềm có thể kéo dài rồi. Nhìn người của nàng, nói lúc này bên trong đều là thịt, lại không cần thêm thịt nữa. Sờ cả eo của nàng, trên chóc đợi nàng sinh hài tử sau đó sẽ lại làm đẹp mà...

Nhưng hôm nay, bọn họ lại nói với mình, nói nàng sắp không được?!

“Hoàng Thượng, Hoàng Thượng bảo trọng!”

Đám tiểu thái giám quỳ đầy đất, người bên ngoài không biết, bọn hắn nhưng lại tinh tường đấy, hoàng thượng sùng vị kia rất nhiều, đều đầu cho vị kia đấy, bọn họ đều là nhìn tại trong mắt, nghe vào bên tai. Lúc này lại xảy ra việc này, chỉ sợ Hoàng thượng cũng khó mà quyết định, như vậy...

Chợt thấy, Hoàng Thượng mãnh liệt bước đi, một đường hướng trong phòng sinh mà đi.

Mấy cái ma ma canh giữ ở cạnh cửa, gặp Hoàng Thượng muốn vào, liền quỳ xuống đất, nói: “Phòng sinh hung hiểm, Hoàng Thượng tiến không được ah!”

Nhắc chân đạp một cái, mấy cái bà tử lăn đầy đất, lại không ai dám ôm lấy chân của hắn, lôi kéo xiêm y của hắn.

Trên mặt trắng bệch trần đầy mồ hôi, người lúc này đã ngất đi. Nhìn thấy nàng, Hoàng Thượng dưới chân dừng một chút, cắn răng một cái, tiến lên vài bước, ôm lấy đầu của nàng tựa ở bên tai nàng lớn tiếng nói: “Người tới! Bảo vệ hài tử cho ta!” Dứt lời, thấy nàng mí mắt giật giật, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Nguyệt Nhi, nàng nghe cho trẫm! Trẫm muốn bảo vệ hài tử! Nếu nàng dám chết, ngày mai trẫm sẽ đưa một hoàng hậu khác tiến đến! Cho nàng ta ngồi vị trí của nàng, ăn đồ ăn của nàng, mặc đồ của nàng, dùng đồ của nàng! Lại đưa con của nàng cho một phi tử khác không bằng một phần hoàng hậu, cho nàng ta khi dễ hài nhi của nàng! Người nếu cam chịu, liền chết cho trẫm xem!”

Mí mắt hơi giật giật, miễn cưỡng thò ra một hơi, người này lời này mà cũng dám nói, hừ hắn “Vô si. . .”

Dưới gầm trời này dám mắng Hoàng Thượng vô si, sợ cũng chỉ có như vậy một vị rồi. Mắng xong người, mới cảm giác sức mạnh giống như là trở về một ít, liền liều mạng dùng sức, cắn lấy cánh tay của hắn, nghe xong lời kia hận không thể cắn hắn một nhát.

Một cục thịt hồng hào, nhỏ nhắn, da dẻ nhăn nheo, vóc dáng tuy nhỏ một chút, nhưng tiếng khóc rất vang dội, rất có khí lực. Hơn nữa Liễu Mạn Nguyệt ngoại trừ tháng thứ hai lúc trên đường xóc nảy chút ít, về sau an tâm dưỡng thai, thân thể ngược lại tốt lên, mặc dù sớm một tháng, thời điểm sinh cũng hung hiểm một chút, nhưng cũng không có chuyện lớn xảy ra.

Sau khi Hoàng Thượng có hoàng tử, chưa đầy một tháng, liền lập thành thái tử, thân tử phía dưới trong tâm cũng lo lắng, chỉ sợ cái này hài nhi vạn nhất nuôi không được thì sao? Nhưng không ai dám nói lời nào.

Hoàng tử sinh ra, hoàng đế thuận thế sửa quốc hiệu vi “Chiêu”, ý Nhật Nguyệt Chiêu Minh, đại xá thiên hạ ——

Vừa mới đầy tháng xong, trong nội cung lại có thư từ tại bờ Hà Nam, Lư hoàng hậu sinh ra nam hài, được sĩ tử thị Hà Nam nâng lên làm hoàng đế, khỏi cờ hiệu tạo phản.

Trên đường tung tin, nói hoàng đế đang ở phía bắc là giả, bọn hắn mới là chính thống. Người hai bên bờ sông hưởng ứng rất nhiều, không ít người thân tín của Lư thị bị bức phải đến bước đường cùng cũng ứa đến, những người này mặc dù cùng Lư thị bất hòa, rồi lại bởi vì tham ô các loại bị đuổi khỏi kinh thành, cũng thuận thế tụ tập đi qua.

Hoàng Thượng cười lạnh một tiếng, vứt bỏ hịch văn vào lò đốt, nhưng mảy mảy hương phía dưới nói: “Phía tây bắc Hồ Quốc chiếm được ba quận của ta, mặt phía nam, bọn hắn lại chọn lấy ‘Tân hoàng’ cờ hiệu phản nghịch, thực đem trẫm là người rất dễ khi dễ hay sao?!” Dứt lời, hướng hai người Tôn gia huynh đệ nhìn lại “Nhị vị tướng quân, có nguyện mang binh tiến về phía trước bình định loạn đảng?”

Tôn gia hai người tiến lên, cùng một bộ dáng, cùng một động tác, cùng nhau ôm quyền, cao giọng lĩnh mệnh nói: “Thần, nguyện mang binh tiến về trước, thu hồi đất đai bị mất! Quét sạch loạn đảng!”

Nam một đạo hịch văn, bắc một đạo chiếu thư, dân chúng dân gian mặc dù không rõ ràng cho lắm, cũng không biết thật giả, chỉ cần biết người nào đảm bảo cho bọn họ có cuộc sống ấm no, thì chính là Hoàng đế” thật.

Mặt phía bắc, đại quân chia làm hai đường, một đường xuôi nam, một đường âm thầm hướng tây bắc mà đi, phát binh công hướng quận huyện mà người Hồ Quốc chiếm đoạt, mặt phía nam binh mã còn chưa đến nơi, mặt phía bắc chỗ đó đã đánh đến khí thế ngất trời. Quân đội Hồ Quốc kia chỉ chống cự được ba tháng, liền bị đánh phải lui về quốc nội, xám xịt một đường hướng tây bắc mà rút lui, chạy trở về thảo nguyên bên trong âm thầm ẩn núp, chỉ chờ đại quân từ phía nam chiến thắng, sẽ tiến hô hậu ứng, cùng nhau hướng phía bắc tấn công.

Lại không nghĩ, nguyên bản hai mặt khai chiến vốn là trong quân tối kỵ, hướng chi quân đội bởi vì Lư gia phản nghịch mà phải chia làm hai một phần tấn công phía nam rồi? Lại không ngờ, cũng không biết tiểu hoàng đế như thế nào có binh tướng, lại hung mãnh dị thường, hướng bắc có thể đánh cho người Hồ nhượng bộ lui binh, hướng nam, cái quân đội “Tân hoàng” kia tức thì bị đánh cho liên tiếp bại lui, một hơi thối lui đến bên bờ sông, lấy thủy thế mới trì hoãn được một chút, chết cũng không dám hướng phía bắc đánh, chỉ mong quân đội phía bắc không thể đánh qua sông mới tốt.

Chương 124

Hương hoa quế quanh quẩn trong gió, sắp tới Trung thu, Liễu Mạn Nguyệt ôm cái tiểu tử béo như cục thịt, nghiêng người dựa vào lan can trong chòi nghỉ mát, bên người có mấy cái cung nữ đang đứng quạt.

Béo tiểu tử lúc này còn thức, vậy mà lúc này không ngờ ngủ rồi, miệng nhỏ khẽ nhếch, cái mũi nhỏ nhúc nhích, ngủ say sưa.

Tay giờ lên, người mẹ nào đó vô lương tâm dùng ngón tay niết cái mũi nhỏ của béo tiểu tử, giống như là cảm thấy trên mũi không thoải mái, tiểu gia hòa nhãn mặt, miệng nhỏ bẹp vài cái, nghiêng khuôn mặt nhỏ nhắn, lại ngủ tiếp.

“Nào có người nào như nàng vậy bắt nạt con trai mình hay sao?”

Chợt nghe người nói chuyện, Liễu Mạn Nguyệt cũng không có hoảng sợ, lại dùng ngón tay捏捏 cái mũi béo tiểu tử, lúc này mới cười tủm tỉm đem nhi tử giao cho nhũ mẫu, thông thả nâng đầu lên, tiếp nhận bỏ đào Bạch Oánh đưa tới, cười tủm tỉm hướng về phía Hoàng Thượng nói: “Lúc này không khi dễ, chờ hần trưởng thành, so với ta còn cao hơn, lúc đó đâu còn có thể khi dễ được?”

Hoàng Thượng nhú mày, hướng bên người nàng ngồi xuống, gật đầu nói: “Ngược lại, nàng lúc này khi dễ bé hần như vậy, coi chừng về sau bé thấy nàng lại trốn mất a.”

“Hừ, ta cũng là mẹ của bé, gọi bé ra, bé dám không cho ta khi dễ?” Liễu Mạn Nguyệt thông thả nói một tiếng, đem hạt bỏ đào nhả vào bên trên cái khăn.

Nâng lên bàn tay, hướng bụng nàng nhào nặn, cung nữ thái giám xung quanh cũng là như không thấy, mọi người đều cúi đầu. Hai vị này cảm tình rất tốt, mọi người trong cung đã sớm đều biết rồi, ngay cả thời gian nương nương bất tiện, Hoàng Thượng cũng là muốn cùng phòng mà ngủ, , mặc kệ quản sự thái giám khuyên như thế nào cũng vô dụng, cũng không kiêng kị.

“Sao lại xuống nhanh như vậy?” Hoàng Thượng nhú mày, buồn bực hướng bụng nàng nhìn lại, nghe nói nữ tử sinh ra hài tử về sau, trên người thịt không đều thực khó giảm xuống sao? Mỗi ngày đều ngủ, lại lười vận động, lại còn sành ăn nữa, đi lại đều ít, như thế nào nhanh như vậy mà đã gầy rồi?

“Hừ.” Trong lỗ mũi hừ một tiếng, Liễu Mạn Nguyệt đắc ý nhú mày, đời này của mình quả thật đáng giá, được một cơ thể tốt như vậy, không ngờ là thứ ăn không mập đấy, ai, nói ra còn không biết muốn bao nhiêu người ghen ghét chết đi.

“Cung điện mới đã xây dựng được hơn phân nửa, đình đài lầu các cũng đã thỏa đáng, những hoa cỏ cây cối trong vườn đều đã chuẩn bị tốt, chắc hẳn chỉ cần hai ba tháng có thể ở rồi.” Nói xong, Hoàng Thượng giương mắt nhìn ngự hoa viên mấy lần.

Nơi này, từ nhỏ hần đã ít ở, lúc này hồi cung cũng là bất đắc dĩ. Nếu có chỗ khác để ở, hần cũng sẽ không ở chỗ này. Trong hoàng cung bây giờ, đình đài lầu các rất ít, phần lớn đều là sân nhỏ bao ngoài viện, ngay cả trong ngự hoa viên chỉ vừa nhìn đã thấy bốn phía tường cao. Bốn phía đều được vây kín, làm cho hần cảm thấy ngột ngạt cùng đáng sợ.

Vào ban ngày khi thượng triều thì cũng không đến nổi, đến khi hạ triều, nhìn thấy mấy cái này, quả thực làm cho lòng người không thoải mái.

Cũng may, cung điện mới cũng được xây khá nhanh, chỉ cần khoảng một tháng nữa là có thể chuyển qua.

“Đến lúc đó, chúng ta sẽ chuyển qua cung điện mới, nơi này sẽ được dùng để cho các tiên triều phi tử ở lại...” Nói xong, giống như là nhớ tới cái gì, lại nói, “Ah, còn có mấy cái Thái Nữ, cũng để ở lại đây luôn a.”

Một cái hoàng cung tốt đẹp như thế, cuối cùng lại trở thành lãnh cung, viện dưỡng lão cho các phi tần.

Liễu Mạn Nguyệt nhìn hần một cái, cũng không lên tiếng. Từ lúc đem mấy cái Thái Nữ đến trong hoàng cung, các nàng cũng vẫn ở tại mấy viện nhỏ lại không có đi ra. Bởi vì Liễu Mạn Nguyệt có thai, nhưng chưa có chính thức tấn vị, không cần người đến thỉnh an, nên chò dù có gặp bất ngờ cũng không có.

Lúc này cung điện mới cũng sắp hoàn thành, vốn là mình cùng hần như một gia đình đều sẽ chuyển đi, Liễu Mạn Nguyệt cho dù có rộng lượng cỡ nào, cũng không có khả năng mở miệng hướng hần yêu cầu mang theo năm người đó.

Cho dù hần không đụng tới, chỉ nghĩ đến việc để bọn họ ở chung với mình, tự mình nhìn thấy cũng còn thấy khó chịu đây này.

Trong lúc nhất thời, béo tiểu tử bị nhũ mẫu ôm xuống dưới, ngoại trừ mấy người thân cận hầu hạ ở ngoài, tất cả những người khác đều lui xuống.

Liễu Mạn Nguyệt lấy miếng bỏ đào, đưa đến trong miệng Hoàng Thượng, buồn bực nói: “Hoàng Thượng, chiến trận phía nam đánh tới chỗ bờ sông, liền

cứ như vậy mà ngừng đánh rồi hả?”

Hoàng Thượng thông thả quay đầu nhìn mặt nước, giống như cười mà không phải cười nhìn nàng: “Nàng đã biết được tin tức gì sao?”

“Tin tức?” Liễu Mạn Nguyệt nghiêng đầu, khó hiểu nhìn hắn.

“Trong các bởi vì Các chủ chết rồi, liền không có người chế được giải được, ngoại trừ một ít nhân vật quan trọng bên ngoài, những người khác chỉ có thể chậm rãi tìm người bình thường mà chấp nhận, trăm đã sắp xếp một ít ám tử, còn dùng tiền mua chuộc được ít người, trước đó vài ngày mới tra được một ít tin tức.” Nói xong, hướng về phía nam nhìn, “Lưu gia sinh ra con trai, nhưng chỉ sống được tới nửa ngày, liền chết non rồi.”

“Nửa ngày? !” Liễu Mạn Nguyệt hơi sững sờ, lông mi chớp chớp, vừa định hỏi chuyện của cái “Tân hoàng” là như thế nào, chợt nhớ tới, chắc là do những người trong Các tùy tiện tìm một hài nhi nào đó sau đó phong làm thái tử đi, vậy mà cũng có người tin a?

Hoàng Thượng thông thả nhẹ gật đầu, vừa cười nói: “Bọn hắn trên đường đi tìm không ít phụ nữ có thai cùng tháng mang theo, chính là để phòng ngừa bất trắc. Chỉ cần đủ tháng, đợi một người nào đó sinh con, liền nói đứa bé kia là tân hoàng, lập ra tân đế.” Nói xong, Hoàng Thượng cười lạnh một tiếng “Vị kia ‘Tân hoàng’ vốn là mấy cái hài nhi thân thể rõ ràng rất khỏe mạnh, lại không ngờ vừa mới trở thành vua bù nhìn không đến nửa tháng, lại cũng chết đi. Lúc này, đã là cái ‘Tân hoàng’ thứ sáu rồi.”

Liễu Mạn Nguyệt hai mắt mở lớn, nàng biết hài tử có được không dễ, nuôi lớn cũng không dễ dàng, nhưng cái này cũng không tránh khỏi quá mức tà tính đi à nha?!

“Hừ, cái ngôi vị hoàng đế này, không phải mỗi người đều có thể ngồi được đấy.” Hoàng Thượng hừ lạnh một tiếng, sắc mặt có chút không vui, khề thờ dài một tiếng, “Sớm mấy năm đã nghe nói qua, phụ hoàng phúc phận không đủ, chỉ sợ...” Dứt lời, lại lắc đầu, quay đầu dựa vào nàng cười nói, “Nếu kiên trì tiến đánh chỉ sợ tổn thương quốc lực. Trước kia chỉ là áp dụng một chữ ‘Nhanh’ mới có thể bình định chiến sự phương bắc, lúc này trăm không cần động, bọn hắn cũng sẽ tự mình diệt vong.”

“Là như thế nào?” Nếu nói là chuyện riêng, Liễu Mạn Nguyệt còn có thể động não, giúp hắn suy nghĩ, nhưng việc này lại là đại sự của một quốc gia nên cho dù muốn giúp thì nàng cũng không có khả năng rồi.

Thấy nàng bộ dáng đáng yêu như thế, hắn liền đem mặt nàng hướng lại gần mình, ánh mắt trầm xuống, liếc nhìn các cung nữ thái giám hầu hạ, thấy bọn họ đều trung thực thủ ở bên ngoài, không ai dám giương mắt nhìn lên, lúc này mới thả lỏng tâm tình hôn một cái trên mặt của nàng, sau đó thân nhiên dựa vào cây cột phía sau, nói: “Lúc này ở phía nam, cũng không phải chỉ có Lưu gia nhất mạch. Những người này xưa nay ý kiến bất đồng, lại sợ trăm thu thập thị tộc, nên cũng vượt qua sông tập hợp. Hơn nữa phía nam lại là chỗ của các thế gia đại tộc. . . A, trăm chỉ cần thả bọn họ vài năm không rảnh mà để ý, bọn hắn cũng sẽ có đấu tranh nội bộ, sẽ từ từ suy yếu a.”

“Tuy nhiên người không sợ bọn họ nghi ngại đường sức?” Liễu Mạn Nguyệt nhũn mày, thắc mắc hỏi.

” Bình tướng trong tay trăm lúc này phần lớn đều là tinh thông chiến đấu trên đất liền, thủy chiến mà nói thì thiếu một ít.” Những người bên cạnh có sở trường gì hắn đều biết rõ, Hoàng Thượng trầm ngâm nói, “Lúc này quốc khố đang thiếu hụt, mà phía nam chủ yếu dựa vào một ít thành trì phía ngoài toàn là đồng không ruộng trống, rừng rậm hoang vu, bọn hắn trốn vào trong đó, một hai năm gian còn có thể cầm cự, đợi tiếp vài năm nữa sẽ phải ăn nhiều đau khổ rồi. Đến lúc đó thủy quân trăm cũng đã thao luyện xong, mà quan trọng bây giờ là cần phải ổn định nhân tâm cùng công việc ở mặt bắc, sau khi có đủ sức mạnh sẽ tiến đánh bọn chúng cũng không muộn.”

Dứt lời, lại hướng nàng cười nói: “Trị quốc không dễ, muốn thống trị một quốc gia đâu phải chuyện dễ dàng như vậy. Lúc trước trong quốc nội còn có nhiều tham quan ô lại không dễ diệt trừ, mà nay bọn hắn lại đầu nhập về phía nam, lúc này phía bắc sẽ lại càng dễ khống chế. Chỉ cần có áp dụng chính sách hợp lý sẽ bình định được phương bắc, lúc đó thu phục phái nam cũng sẽ dễ dàng hơn nhiều. Vừa vặn tránh được đám ô hợp đó trở về triều lại khoa tay múa chân viết ‘Không có làm trái tổ chế ——’.”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 125

Nghe âm thanh phía sau kéo dài, làm cho Liễu Mạn Nguyệt liên tưởng đến bộ dáng của những người hát hí khúc, làm cho nàng cười không ngừng được.

Người so với hoa còn đẹp hơn, mà lúc trước nàng mang thai do sợ động thai khí hắn cũng đã nhịn chín tháng, gần đây mới phục hồi được chút ít, nhưng vẫn cảm giác không đủ a. Hai mắt Hoàng Thượng trầm xuống, trong mắt lóe ra quang mang, ho khan một tiếng, nghiêm mặt nói: “Lúc này trời nóng, trở về ngủ trưa a.”

Quay đầu lại nhìn, Liễu Mạn Nguyệt còn chưa nghĩ là muốn ngủ trưa a, mà Hoàng Thượng ngược lại muốn đi nghỉ trưa rồi. Bọn cung nữ thái giám trong lòng kinh ngạc, nhưng vẫn thu thập lấy đồ đạc hầu hạ hai người trở về phòng ngủ.

Đến khi mọi người đến nội cung, Hoàng Thượng vung tay lên, tự mình cởi áo cùng nói ra dây lưng cho Liễu nương nương, ôm vào giường rồng. Nhất

thời, trong phòng một màn xuân sắc, ngoài phòng cảnh thu rực rỡ, làm cho người ta cảm thấy mặt đỏ tai hồng.

Các cung nữ thái giám hầu hạ bên ngoài sau khi nghe động tĩnh bên trong lúc này mới hiểu rõ, chà, hiện tại Hoàng Thượng chỉ có một người là nương nương, điều này có thể hiểu được, có thể hiểu được a!!! Vận động nhiều, mới có thể con cháu đầy đàn mà ——

Trên đầu là một vòng hoa, trên người mặc xiêm y cũ kỹ màu trắng nhạt, Lưu Úc La đứng ở mép nước, vòng eo lắc nhẹ, đưa tay nghịch nước, trong miệng hát ngân nga, ông tay áo ướt xuống dính nhem ít nước.

Xung quanh có mấy cái cung nữ hầu hạ đều cúi đầu, không dám ngẩng đầu nhìn lên, chỉ còn lại một người đứng giữa mưa xuân, nhìn xuống mặt nước có chút xuất thần, không biết suy nghĩ cái gì.

Bên kia, một đoàn người chầm chậm đi tới, một người trong đó, ôm một bé gái phần đùi ngọc mài, ngẩng đầu thấy đám người Lưu hoàng hậu, Phương Lương đi đầu nhủ thầm, liền muốn xoay người rời đi.

Đứa bé đang ôm trong ngực không biết như thế nào, chợt khóc lên, Phương Lương vội cúi đầu muốn dỗ hài tử, trong miệng nói lời an ủi.

Hài tử càng khóc càng lớn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, đỏ như thế nào cũng không nghe, chỉ một mực khóc, vừa mới chuyển đứa nhỏ vào trong ngực nhũ mẫu, chợt nghe bên cạnh một thanh âm vang lên: “Đứa trẻ thật tuấn tú a.”

Mọi người lại càng hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn lại, chính là thấy hai mắt Lưu thị đăm đăm nhìn chằm chằm vào bé gái trong ngực nhũ mẫu, nhũ mẫu cả kinh thét lên một tiếng, hài nhi trong ngực tiếng khóc càng lớn.

“Hài nhi thật tuấn tú...” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, nhìn cái chân mày... Lại giống y Các chủ như vậy, nguyên bản Lưu hoàng hậu đã điên rồi, lúc này chợt nhớ tới việc gì đó, mãnh liệt vươn hai tay, muốn đoạt cái đứa bé kia, “Của ta... Là hài nhi của ta! Các người trộm hài nhi của ta!!!

Vốn là sững sờ, nhũ mẫu cảm thấy trong ngực chợt nhẹ, lập tức xanh cả mặt phát hiện, tiểu công chúa trong ngực lại bị Lưu hoàng hậu đoạt mất!

Phương Lương vốn mẹ con liền tâm, gặp hài tử bị đem đến trong ngực Lưu hoàng hậu, cả người bỏ nhào qua, muốn đoạt lại hài tử, Lưu hoàng hậu làm sao mà chịu được? Nên cũng đoạt lại, một hồi lời kéo, chợt nghe “Rầm Ào Ào” một thanh âm vang lên, lúc này mọi người nghe thấy tiếng kêu mới mới hồi phục tinh thần, có chút ngỡ ngàng nhìn Lưu hoàng hậu, ướt xuống nước, hoàng hậu rơi xuống nước rồi....

Năm thứ nhất Đại Chiêu quốc, phía nam, Thái Hậu Lưu thị rơi xuống nước, băng hà. Phương Lương thay thế sửa họ Lưu, nuôi dưỡng tân hoàng, ngoại giới không một người biết.

Bên kia, mấy cái trưởng lão trong các khuôn mặt mang theo nghiêm nghị giáo huấn nói xong, lại dặn dò một tiếng: “Chăm sóc tốt ‘Hoàng Thượng’ ! Chớ để lại chết!”

Khỏe miệng Phương Lương nhếch lên đầy vẻ châm biếm, ôm hài tử trong ngực, gật đầu nói: “Chúng trưởng lão an tâm, thiếp sẽ cố gắng hết sức.”

Phương Lương xưa nay liền cực kỳ trung thành, so với Lưu tính tình kỳ quái tính tình kỳ quái rõ ràng tốt hơn nhiều lắm, mấy người gật gật đầu, liền tự rời đi —— mặt phía nam không thể so với mặt phía bắc, mọi người đều chạy nạn tới, khắp nơi đều tính toán làm giành được nhiều chỗ tốt nhất, mấy người bọn họ lao tâm lao lực, thật muốn dứt khoát cho những kẻ này một phát hạ độc, nhưng lại sợ không khống chế được giải dược nên vẫn không biết làm sao cho phải?

Bọn họ sút đầu mẻ trán, chỉ hận Các chủ vì sao vẫn không cùng bọn họ liên lạc? Hẳn là thật sự. . .

Thấy mọi người lui ra ngoài, phát tay cho cung nữ, gọi nhũ mẫu đem cái kia không biết là đệ mấy đảm nhiệm “Hoàng Thượng” ôm đi ra ngoài, lúc này mới thân ôm con gái, chậm rãi hướng phòng ngủ chính mình đi đến, nhìn xem bé gái đang ngủ say, khuôn mặt nhỏ nhắn kiều diễm, Phương Lương trên mặt vui vẻ, thấp giọng nói: “Nữ nhi ngoan. . . Trên người của con chảy chính là dòng máu của Các chủ, mới có thể cai quản tốt giang sơn này! Mẫu thân, tuyệt sẽ không ủy khuất con!” ——

Phương hướng đông bắc, bên cạnh bờ sông Hằng. Một vị phu nhân đầu đội mũ che lẳng lẳng nhìn bờ sông Hà bắc trải dài về hướng nam. Nước sông Trường Hà chảy xiết không ngừng, dâng lên tầng tầng sóng trắng.

“Trời chiều rồi, chúng ta trở về thôi.” Một người nam tử vóc người cao gầy, diện mục anh tuấn, mặc dù nhìn khoảng bốn mươi tuổi, nhưng ánh mắt vẫn sắc bén như cũ, giống như một con Hùng Ưng, đi đến bên người nàng ôn nhu nói nhỏ.

Nữ tử khẽ thở dài, khẽ ngẩng đầu, tầm mắt xuyên qua màn che nhìn nam tử trước mặt, mang theo một tia oán trách: “Chính ngươi không thích quay trở lại chỗ kia, ngược lại cam lòng để cho nhi tử đi a.”

Khỏe môi khẽ nhếch: “Nam nhi chỉ ở bốn phương, ngay cả ta, lúc tuổi còn trẻ cũng chinh chiến sa trường đầy thôi. Đến khi bọn họ mệt mỏi sẽ trở về mà, khi chúng trở về như trước vẫn là hảo nhi tử của chúng ta. Nếu lũ trẻ lựa chọn như thế, thì cũng tùy ý bọn chúng còn trẻ đi chinh chiến sa trường kiếm thêm kinh nghiệm. . . Uy, hẳn là nàng lại quên rồi? Bọn họ trước khi đi, thế nhưng mà nàng là người đầu tiên đồng ý đầy này.”

Nữ tử giận liếc hẳn một cái, cũng hướng nam nhìn lại, hồi lâu, gió mát phả qua, than nhẹ một tiếng: “Chúng ta trở về a.” ——

Đại Chiêu năm thứ hai, tân hoàng cung đã xây dựng xong, Hoàng Thượng mang theo hoàng hậu cùng chuyển đến nơi ở mới, trong nội cung cũ chỉ còn lại một ít phi tần trước đây cùng cung nhân. Tuy rằng tiểu hoàng đế rất muốn xóa sạch chỗ này, nhưng không biết làm sao, những phi tần lúc tiền triều vẫn

còn, cộng thêm mấy cái Thái Nữ không thể phân phát, chẳng lẽ lại mang các nàng ấy theo? Nên đành phải ở lại chỗ này, đợi các nàng già đi qua đời mới có thể tính tiếp, cái cự cung này trở thành nơi dưỡng lão của các phi tần tiền triều rồi.

Tháng hai, lễ phong hậu đại điển được tổ chức trong nội cung.

Hoàng hậu Liễu thị, thường làm bạn bên cạnh vua, tài đức vẹn toàn, rộng lượng hiền lương. Mà lúc Vua gặp nguy nan, lại không tiếc thân mình hộ giá, bất ly bất khí. Sau khi hồi kinh lại mang long thai, sinh hạ thái tử. Hôm nay lại mang bầu, phúc trạch thâm hậu, mà kiến thức uyên bác, kiến giải ăn nói đều không tầm thường, thực có thể mẫu nghi thiên hạ.

Dưới trăm bậc cầu thang, dưới sự dập đầu của đủ loại quan lại, hai bên hai bên cung nhân cung kính quỳ xuống, ngẩng đầu nhìn lên phía trên, thấy một người nam nhân mặc một thân Long Bào vàng rực, đang chờ đợi mình tiến đến.

Một bậc lại một bậc, từng bước dẫm lên trên bậc thang, nguyên bản lúc đầu tâm trạng còn hồi hộp, nhưng lúc này lại an tâm lạ thường. Vốn những khăn trương trong lòng, lúc này cũng hoàn toàn biến mất, ngược lại trong tâm lại dâng lên một cỗ cảm giác vui mừng.

Quốc gia đại sự, đều có hoàng đế cùng đủ loại quan lại quản lý, trong hậu cung, . . . Lúc này hậu cung cũng đã không như lúc trước. Có thể làm bạn tại bên cạnh của hắn, tương lai còn có thể ngâm kẹo đùa cháu, thời gian như thế, chính mình lại có gì đáng sợ hay sao?

Càng đến gần gương mặt người nam nhân ấy càng rõ, trên mặt Liễu Mạn Nguyệt cũng hiện lên sự vui vẻ, từng bước một bước đến, trầm phượng trên đầu lắc lư theo từng bước chân của nàng.

Người nọ mặc một bộ hỷ bào đỏ thắm, kiêu diễm như lửa, trên mặt cười không ngớt, giống như một đóa Mẫu Đơn tuyệt đẹp, trong lòng Hoàng Thượng không khỏi rung động, phục hồi tinh thần, nhìn thấy nàng đã đến trước mặt mình.

Trong lòng ổn định lại, lập tức vui vẻ cũng hiện lên trên mặt, vươn tay ra, giữ chặt bàn tay mềm mại, nhẹ nhàng tại lòng bàn tay sờ một chút, thấp giọng nói: “Trẫm đã từng nói qua, trên đời này lại không có ai mặc đồ đỏ đẹp như nàng.”

Trong lòng khẽ rung động, vui vẻ trên mặt càng lớn, nghiêng qua liếc hắn, xoay người sang chỗ khác cùng hắn sóng vai, mặt hướng đủ loại quan lại, mặt hướng thiên hạ, ông tay áo đỏ thắm bay trong gió, giống như đem cả ban ngày chiếu thành một màu đỏ rực.

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 126: Phiên Ngoại

Chữ hỷ đỏ thắm dán tại đại môn, đúng dịp như vậy, đây rõ ràng là hai nhà đối diện, cũng cùng một ngày dán lên hỷ đường đỏ thắm. Nhưng hai gia đình này lại không phải là cùng nhau kết thân, mà là đều cùng một ngày cưới vợ vào cửa.

Đều là nhà cao cửa rộng, tước vị phong thường giống nhau, cũng đồng thời vào cung tạ ơn, nhìn hai chú rể cũng đồng thời giống nhau như đúc!

Trên đại điện, hoàng đế ngồi ngay ngắn ở trên ngai vàng, trong mắt mang theo ý cười nhìn hai vị tướng quân thiếu niên đang dập đầu tạ ơn phía dưới: “An Quốc cùng Định Quốc nhị vị tướng quân, hai năm nay vì trẫm nam tranh bắc chiến, công lao vất vả càng lớn, nay đến đại hôn... Ngẫm lại, đều là sai lầm của trẫm, thiếu nợ nhị vị tướng quân thực nhiều a.”

“Hoàng Thượng long ân, hai huynh đệ chúng thần khắc trong tâm khảm, chỉ vì gia mẫu có huân, tuổi hơn mười chín mới cho chúng thần cưới vợ, sao có thể là lỗi của Hoàng Thượng được?” An Quốc tướng quân vội ôm quyền nói.

Định Quốc tướng quân cũng tiến lên một bước, cười nói: “Hai người chúng ta đều thích cười ngựa đánh giặc, hoàng huynh ân điển cho chúng ta được mang binh đi dẹp loạn đã là thiên đại ban thưởng rồi!”

Nghe Định Quốc tướng quân nói... Hoàng Thượng liền thấy buồn cười, lắc đầu nói: “Mà thôi, chút nữa vợ các ngươi sau khi bái biệt hoàng hậu cũng đã sắp tới, nhanh chút dẫn các nàng trở về viên phòng, tránh khỏi nhớ thương.”

Một câu nói kia, làm cho hai vị tướng quân dung mạo giống nhau đều đỏ bừng. Hoàng Thượng càng cất tiếng cười to: “Bỏ đi bỏ đi, lại lưu các ngươi, sợ là muốn quá trẫm rồi, đi xuống đi!”

Hai vị tướng quân cười con ngựa cao to, theo trong nội cung đi ra, phía sau còn đi theo hai khúc kiệu tám người nâng. Ven đường nhiều người xem náo nhiệt không khỏi cười nói: “Hai cỗ kiệu này giống nhau như đúc, hy vọng sẽ không cầm lộn khăn a? Nhị vị tướng quân này lại giống nhau như vậy, cô dâu làm sao mà nhận ra được a?”

Định Quốc tướng quân thính tai, nghe xong lời này biến sắc, trong đầu như bị sét đánh, không khỏi quay đầu nhìn về hai cỗ kiệu. Trong triều mấy cái niên

kỷ tương đương cùng bạn bè đã cưới vợ, thấy hấn bộ dáng như vậy không khỏi che miệng cười trộm, một người tiến lên thấp giọng cười hỏi: “Tướng quân là đội không kịp muốn nhắc lên khăn voan của nương tử sao?”

Định Quốc tướng quân đỏ mặt, nhắc chân hướng tuần mã đang cười đã vào, lời kéo dây cương lại trở về bên người ca ca.

An Quốc tướng quân nhận nhặt quét mắt nhìn hấn một cái, bắt đắc dĩ lắc đầu, thấp giọng nói: “Vừa lúc mới đi ra, châu công công bên người hoàng thượng nói, Hoàng hậu nương nương đã làm ký hiệu ở trên khăn đội đầu của tân nương tử, cảm tình để liên chính là nhà của ta đây, cảm uyên ương nghịch nước chính là cái kia là nhà của người đây.”

Định Quốc tướng quân nhẹ nhàng thở ra, chỉ âm thầm lẩm nhẩm “Uyên ương nghịch nước” bốn chữ, lúc đi vào lại muốn nhìn kỹ khăn voan trên đầu tân nương tử!

Ánh nền mờ ảo, hương khí phiêu đảng

Từ trước đến nay, hấn chính là một đường chinh chiến, đem hai cái hài tử choai choai cứ thế mà tại trên lưng ngựa trở thành uy vũ tướng quân.

Hai người động phòng, lưỡng phiên xuân sắc, một trầm ổn, một nhanh nhẹn, lúc này đứng ở bên giường, cầm đèn cân kim ngọc trong tay, lại cứ như đóng đinh đứng tại một chỗ.

Trong phủ phía đông, toàn bộ mọi người vẻ mặt vui vẻ, thấp giọng nói: “An Quốc tướng quân, nên mở khăn cô dâu rồi.”

Trên gương mặt trầm ổn mang theo một tia xấu hổ, bước lên phía trước một bước, cầm đèn cân hướng khăn cô dâu với tới, con mắt lại không tự chủ được hướng trên người nàng khăn voan quét tới, thấy chính là tình để liên, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, nâng lên khăn voan.

Dưới khăn voan là một gương mặt xinh đẹp, da trắng như tuyết, môi anh đào đỏ hồng, vẻ mặt thẹn thùng lại không dám ngẩng đầu nhìn, trên mặt hiện lên đỏ ửng, giống như cái xiêm y đỏ thắm, một sắc đỏ thắm ánh lên như nắng chiều.

Thấy giai nhân như thế, làm cho hấn nhất thời đui mù, sững sờ đứng tại chỗ cũ, liền rượu hợp cần đều suýt nữa đã quên.

Trong phủ phía tây, vào động phòng, Định Quốc tướng quân liền trước giường mắt hướng khăn voan trên đầu tân nương tử nhìn lại, đích thực là một đôi uyên ương giao thoa lấy cổ rúc vào một chỗ, lúc này mới cười ngẩng đầu lại hướng cái kia khăn cô dâu nhìn lại.

Nha hoàn bên cạnh đưa đến đèn cân, hấn cũng nhanh chóng cầm lấy, nhẹ nhàng nhếch lên khăn voan, nhìn thấy một gương mặt lung linh khả ái, hai mắt to tròn lung linh như nước, hướng chính mình nhìn qua, liền đỏ mặt vội vàng nghiêng đầu qua, không dám nhìn lại.

Trong lòng mang theo vui mừng, trên mặt cười đến càng phát ra ngân người, một tay tiếp nhận rượu hợp cần bên cạnh đưa qua, tiến lên hai bước, khom lưng lui xuống: “Tướng quân phu nhân, xin uống rượu hợp cần.”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.